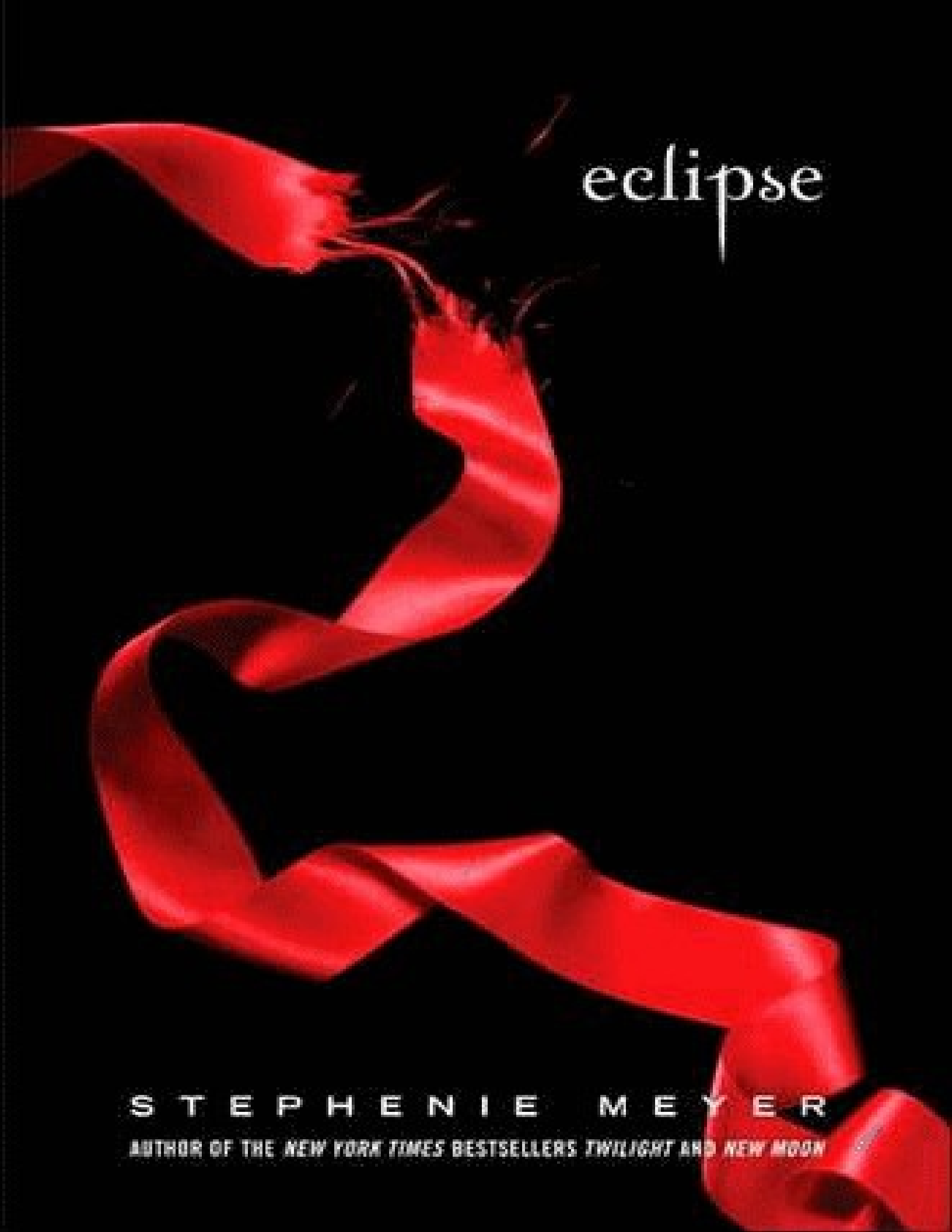

eclipse

STEPHENIE MEYER

AUTHOR OF THE NEW YORK TIMES BESTSELLERS *TWILIGHT* AND *NEW MOON*

New Moon

Stephenie Meyer

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách : Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

(---)

Chương 1: Tối hậu thư

Em biết mình đúng là một thằng chẳng ra gì, nhưng chẳng còn cách nào khác. Chúng ta không thể làm bạn với nhau được khi mà chị cứ suốt ngày qua lại với cái lũ. Em nghĩ đến chị quá nhiều thì chỉ càng khiến cho mọi chuyện tồi tệ hơn mà thôi, nên chị đừng viết thêm lá thư nào nữa.

Vâng, em cũng nhớ chị. Rất nhiều.

Chẳng thay đổi được gì cả. Em xin lỗi.

Jacob

Tôi trượt ngón tay trên trang giấy, và cảm thấy được những vết hằn sâu trên đó, nó sâu đến nỗi nó gần bị rách toang. Tôi có thể hình dung ra cảnh Jacob đang ngồi viết lá thư này - những dòng chữ thô ráp đầy tức giận, dòng này tiếp dòng kia khi các ngón từ cứ thế tuôn ra, thậm chí còn cắn bút, xoay nó trong bàn tay to lớn của mình; điều đó giải thích cho những vết mực còn tung tóe trên tờ giấy. Tôi mừng tượng ra sự thất vọng lớn đến nỗi hai lông mày của Jacob nhíu lại và gục đầu xuống xuống.

những trang giấy. Nếu tôi ở đó, có thể tôi sẽ cười, cười thật lớn. Jacob ơi, xin em đừng tự làm cho đầu óc mình bị tổn thương, tôi sẽ nói với Jacob như vậy. Hãy để cho nó tự thoát ra.

Cười là cảm giác cùng mà tôi có thể cảm nhận từ bức thư khi đọc lại, những từ ngữ mà tôi đã thuộc lòng từ lâu. Câu trả lời của Jacob cho những lời biện hộ của tôi – đã được chuyển từ Charlie cho Billy và cuối cùng lại trở về Jacob, chỉ giống khi chúng tôi còn học lớp 2 như Jacob đã nói – không có gì ngạc nhiên cả. Tôi đã biết được nội dung của nó trước khi tôi mở nó ra.

Điều ngạc nhiên là những dòng chữ đó đã làm tổn thương tôi biết bao – như thể là các từ này có các lưỡi dao sắc và chỉ đợi khi tôi đọc đến là nhảy vào đâm tôi. Hơn cả vậy, đằng sau sự tức giận này đang ẩn chứa cả một nỗi đau vô bờ bến; cái nỗi đau mà Jacob đang chịu đựng làm tôi đau hơn chính tôi.

Trong khi tôi đang mien mang suy nghĩ những điều này, tôi ngửi thấy mùi thức ăn cháy khét nấu từ bếp bay lên. Ở trong một ngôi nhà khác, sự thật là một ai đó bên cạnh tôi đang nấu ăn mà chẳng cảm thấy nỗi sợ hãi nào cả. Tôi vò mạnh tờ giấy nhàu nát và nhanh như cắt cho vào cái túi sau rồi chạy thần tốc xuống nhà.

Cái lọ nước sốt món mì ý của bố chỉ vừa kịp quay lấy một vòng trong cái lò vi sóng khi tôi dung hết sức lực dặt mạnh một cái làm cái nắp lò bung ra.

“Bố làm gì sai à” Charlie hỏi

“Bố nên để mất trước tiên, thưa bố. Kim loại không dùng cho lò vi sóng” Tôi ngay lập tức chuyển mất khi tôi nói, đổ một nửa chỗ nước sốt vào một cái bát, sau đó cho cái bát vào trong lò vi sóng và đặt cái lọ nước sốt lại vào tủ lạnh; tôi đặt thời gian và ấn nút. Charlie theo dõi sự điều chỉnh của tôi với đôi môi mím lại “Hy vọng món mì không bị gì?” Tôi nhìn vào cái chảo ở trong lò – cái mùi kinh khủng ấy đã báo động cho tôi là đừng có nên thử đấy nhé

“Giúp con khuấy đều nào” Tôi nói nhẹ nhàng.

Tôi tìm một cái thìa và cố gắng đánh tan miếng thịt đông dưới đáy nồi. Charlie thở dài.

“Tất cả những cái này là vì cái gì vậy?”. Tôi hỏi bố.

Bố khoanh tay trước ngực và nhìn trừng trừng qua cái cửa sổ đằng sau vào cơn mưa dày đặc. “Bố không biết con đang nói gì”, bố càu nhàu.

Tôi đang hoang mang. Charlie nấu ăn? Và cái thái độ cáu kỉnh này là gì vậy? Edward không ở đây; thường thì bố tôi để dành thái độ này cho người bạn trai tôi, bố làm tất cả mọi thứ để làm thể hiện cái thái độ “không hoan nghênh” trong mọi lời nói và hành động. Những nỗ lực của Charlie chắc chắn là chẳng cần thiết. vì Edward biết chính xác ông tôi đang nghĩ gì mà không cần bố thể hiện ra.

Cái từ “Bạn trai” có lẽ không được chính xác cho lắm, tôi suy nghĩ khi tôi đang trộn mì. Tôi cần một cái gì đó có ý nghĩa của một cam kết vĩnh viễn. Nhưng những từ như vận mệnh hay số phận nghe có vẻ không ổn khi sử dụng chúng trong các đoạn hội thoại vô tình.

Edward đã có ý khác trong đầu, và ý nghĩ đó chính là cái lý do gây ra sự căng thẳng mà tôi cảm nhận được. Nó khiến cho tôi phải suy nghĩ về chính mình. Một người vợ sắp cưới. Ugh. Tôi rùng mình thoát khỏi ý nghĩ đó.

“Con đã bỏ lỡ cái gì ư? Bố nấu ăn tối từ bao giờ vậy?” Tôi hỏi bố. Miếng mì nổi lên trong nước khi tôi khuấy vào nó. “Chỉ là thử nấu bữa tối thôi” Charlie nhún vai. “Chẳng có quy định nào nói rằng bố không thể nấu ăn trong nhà của mình cả”.

“Con biết điều đó” Tôi trả lời, cười toe toét trong khi chú mục vào cái áo khoác da của bố. “Ha, một người tốt.” Bố nhún vai và bỏ áo khoác ra như thể cái nhìn của tôi nhắc bố rằng bố vẫn đang mặc cái áo đó trên người, và treo nó lên trên mắc áo cùng chiếc thắt lưng có khẩu súng đã được để đúng chỗ - bố không cảm thấy cần thiết phải đeo nó đến đồn vài tuần. Không có nhiều rắc rối cho thị trấn Forks, Washington nhỏ bé này, không còn những cảnh những con sói kỳ bí khổng lồ trong những khu rừng ẩm

nước mưa...tôi đảo mì trong im lặng, đoán rằng bố Charlie sẽ đi loanh quanh để nói về cái gì đang làm cho ông bận tâm.

Bố tôi không phải là một người nói nhiều, và những nỗ lực mà bố đang cố gắng để dàn xếp một bữa tối ngồi cùng tôi đã cho thấy rõ một sự chuẩn bị sẵn các từ ngữ thật ngắn gọn nhưng không thiếu sót bất kỳ ý nghĩa gì.

Tôi liếc nhìn đồng hồ như thường lệ - theo thói quen vài phút một lần. Chưa được nửa tiếng đồng hồ trôi qua. Buổi chiều là những lúc khó khăn nhất trong ngày đối với tôi. Kể từ khi người bạn thân nhất ngày xưa của tôi (và là người sói), Jacob Black, giờ đây đã trở thành... một kẻ thù. Tôi rùng mình khi nghĩ đến đó. Và cái lý do cho sự thay đổi cực kỳ lớn ấy là vì trước đó đã tiết lộ về chuyện chiếc xe máy mà tôi đã đi một cách bí mật, là một kẻ phản bội, Jacob đã bày mưu để tôi bị mắc vào đó để tôi không thể dùng thời gian của mình cho bạn trai (và là một ma cà rồng), Edward Cullen – Edward chỉ được phép gặp tôi từ 7h tới 9.30h, luôn ở trong nhà và dưới sự giám sát không một giây lơ lửng cùng ánh mắt luôn cau gợn của bố.

Đây chính là sự giám sát nghiêm ngặt hơn so với thời gian trước đây, hậu quả của việc biến mất 3 ngày của tôi và việc nhảy ra khỏi vách đá. Tất nhiên, tôi gặp Edward ở trường, nơi mà Charlie chẳng thể làm gì đến ngăn cản chúng tôi. Và sau đó thì Edward cũng ở trong phòng cùng tôi mỗi đêm nhưng Charlie chẳng hề mấy may biết đến điều đó. Khả năng ra vào dễ dàng và nhẹ nhàng của Edward qua chiếc cửa sổ ở tầng 2 của tôi thật hữu ích như khả năng đọc suy nghĩ bố tôi. Mặc dù buổi chiều là khoảng thời gian duy nhất tôi ở xa Edward, nhưng nó cũng khiến tôi bồn chồn, thất thểu không yên. Dầu vậy, tôi chịu đựng sự trừng phạt mà không phản nản gì vì - một thứ - tôi biết là tôi đã gây ra, và – vì một điều khác- bởi vì tôi không thể chịu đựng được việc làm cho bố bị tổn thương bằng cách chuyển đi bây giờ, khi mà có một sự xa cách vĩnh viễn đang rất gần rồi, Charlie không thấy điều đó nhưng tôi đã thấy nó cận kề trước mắt rồi.

Bố tôi lẩm bẩm và ngồi xuống bàn, mở tờ báo ra, trong vài giây ông cần nấn không bằng lòng.

“Bố, con không biết tại sao bố lại đọc những tin tức đó làm gì. Nó chỉ làm cho bố mất thời gian thôi”

Không thêm để ý đến tôi, bố lại cần nấn cầm tờ báo trong tay.

“Đó là lý do tại sao mọi người lại muốn sống ở một thị trấn nhỏ, thật lộ bịch.”

“Các thành phố lớn đã làm gì sai à?”

“Seattle đang trở thành một thủ đô của các vụ án mạng. Năm tên sát nhân chưa bắt được trong 2 tuần qua. Không thể hiểu nổi làm sao người ta có thể sống ở cái thành phố mà khắp nơi nhớn nhớn tội phạm như thế”

“Con nghĩ cái danh sách tội phạm của Phoenix cũng đang gia tăng đấy bố ạ. Con cũng đã từng sống trong một thành phố như thế đó”. Và tôi chưa bao giờ đến gần những tên ấy để có thể biến thành nạn nhân của chúng như khi tôi đến Forks. Thực tế, tôi cũng vẫn ở trong vài danh sách ...Chiếc thìa trong tay tôi khuấy, làm cho nước trong bát cũng sóng sánh.

“À, con có cần ăn miếng trả miếng với bố như vậy không?” Charlie nói.

Tôi đầu hàng bằng việc chuẩn bị bữa tối; tôi phải dùng một con dao cắt thịt bò để cắt một phần mỳ cho Charlie và sau đó là cho tôi, trong khi bố nhìn với vẻ ngại ngùng. Charlie tự mình lấy nước sốt và đổ vào. Tôi che giấu sự bức xúc trong tôi tốt đến mức có thể và làm theo gương của bố mà không nhiệt tình lắm. Chúng tôi ăn trong im lặng một lúc. Charlie vẫn xem báo. Tôi vớ tay lấy cuốn *Đồi gió hú* của Emily Bronte trên bàn và cố gắng đọc để không bị cái âm giác kgo chịu khi phải nhìn bố.

Tôi mới chỉ đọc đến phần khi Heathcliff trở quay về thì Charlie hắng giọng và ném tờ báo xuống sàn nhà. “Con đã đúng” Charlie nói. “Con có lý do để làm như thế” Charlie đặt cái đĩa dính đầy nước sốt lên khăn trải bàn. “Bố muốn nói chuyện với con”.

Tôi đặt quyển sách sang một bên; Bìa sách bị đặt xuống và nằm chổng chơ trên bàn. “Bố có thể hỏi”.

Charlie gật đầu, đôi lông mày nhíu lại. “Ừ, bố sẽ nhớ rằng lần tới, Bố nghĩ là việc tách bữa tối ra khỏi con sẽ làm cho con cảm thấy dễ chịu hơn”

Tôi cười. “Kỹ thuật nấu ăn của bố đã làm cho con thấy lo lắng đấy. Bố cần gì vậy?”

“Ồ chỉ là về Jacob thôi”.

Tôi cảm thấy mặt mình nhả lại. “Cái gì về anh ta?” Tôi cắn môi hỏi.

“Dễ thôi, Bells, bố biết con vẫn bức mình về việc nó đã mách bố, nhưng đó là một việc làm đúng. Nó có trách nhiệm với việc đó”.

“Có trách nhiệm à” tôi nhắc lại một cách gay gắt, đảo hai mắt của mình. “Vậy sao, thế thì nói cái gì về Jacob?” Câu hỏi lơ đãng đã lặp lại trong đầu tôi, bất kỳ cái gì nhưng không quan trọng lắm. Cái gì về Jacob vậy? Tôi sẽ làm gì với Jacob? Người bạn tốt nhất trước đây của tôi người mà giờ đây là cái gì? Kẻ thù của tôi? Tôi co rúm người lại. Khuôn mặt của Charlie bỗng nhiên đầy đề phòng.

“Đừng làm bố phát điên lên, được không?”

“Phát điên ư?”

“Ừ cũng là nói về Edward nữa” Đôi mắt tôi hơi nhắm lại. Giọng của bố trở nên gắt gỏng hơn. “Bố đã cho nó vào nhà đúng không?”

“Bố đã cho” Tôi thừa nhận. “Trong một khoảng thời gian ngắn. Tất nhiên, bố cũng có thể cho phép con đi ra khỏi nhà trong một lúc bây giờ và sau đó. Tôi tiếp tục, chỉ là trên bố; tôi biết là tôi đang trong thời gian của năm học. “và bố cũng nên cho con đi chơi với anh ấy”.

Khuôn mặt của bố căng ra với nụ cười không mong đợi và đôi mắt nhả lại; trong cái giây phút ngắn ngủi ấy, nhìn Charlie trẻ hơn đến 20 tuổi.

Tôi nhìn thấy tia sáng lơ mơ trong nụ cười đó, nhưng tôi vẫn tiến lên một cách chậm rãi. “Con đã nhầm lẫn. Bố ạ. Chúng ta sẽ nói chuyện về Jacob, hay Edward, hay về tình trạng giam giữ của con?”

Nụ cười của bố lại loé lên. “Về cả ba”.

“Và chúng thì có liên quan đến nhau như thế nào?” Tôi hỏi, một cách thận trọng.

“Ừ”. Bố thở dài, giơ hai tay lên như thể đầu hàng. “Bố đang nghĩ là có thể con sẽ xứng đáng với một lời hứa cho việc cư xử đúng. Lời hứa cho một thanh niên, và lời hứa ấy sẽ biến con thành một người tự do.”

Giọng nói và đôi lông mày của tôi cùng bật lên. “Con được tự do à?” Cái gì vậy đây? Tôi đã rất bằng lòng với việc bị giám sát ở nhà cho đến khi tôi thực sự chuyển đi, và Edward cũng không chú ý đến bất kỳ ý nghĩ nào trong đầu Charlie.

Charlie giơ một ngón tay lên “Với một điều kiện

Nhanh như chớp, tôi nhìn bố và cất giọng gần như ngay lập tức “Bố nói thật chứ? Con được tự do sao?”

Cái gì đã thay đổi thế nhỉ? Có cái gì của bố đang bị người khác giam cầm và bố phải chuộc lại hay Edward có khả năng làm thay đổi quyết định của bố?

Charlie đưa một ngón tay lên và nói: “Có một điều kiện”

Sau một giây thăng hoa, đầu óc lơ lửng đến tận mây, nghe xong câu đó, nó kéo tôi xuống mặt đất. Mất hứng hoàn toàn, tôi nói gần như rên rỉ: “Không thể tượng được”

“Bella, đây như là một lời thỉnh cầu hơn là một yêu cầu, được chứ? Con sẽ tự do. Nhưng bố hy vọng rằng con sử dụng nó một cách đúng đắn.”

“Như vậy nghĩa là sao hả bố?”

Charlie thở dài một lần nữa, “Bố biết rằng con sẽ mãi nguyện khi ở bên Edward mọi lúc mọi nơi...”

“Con cũng ở với Alice nữa.” Tôi thêm vào. Cô ấy không có một giờ bắt buộc nào, chỉ tới và đi khi cô ấy thích. Charlie rất thích cô ấy

“Đó là dự thật” Charlie nói “Nhưng con có nhiều người bạn khác ngoài gia đình Cullen mà, hay là con

đã quen với việc không cần những người bạn ấy nữa?
Chúng tôi im lặng trong 1 khoảng thời gian khá dài và chính Charlie là người xua tan đi bầu không khí yên lặng đó
“Lần cuối cùng con nói chuyện với Angela Weber là khi nào?”
“Trưa thứ sáu”, tôi trả lời gần như ngay tức khắc.
Trước khi sự trở lại của Edward, những người bạn trong trường chia ra làm hai nhóm. Và tôi thích suy nghĩ rằng một nhóm tốt và một nhóm xấu. Nhóm bạn tốt gồm có Angela, Ben Cheney (bạn trai của Angela), và Mike Newton; họ là những người dễ dàng tha thứ và chia sẻ lúc tôi trở nên ngây dại trong lúc Edward bỏ đi. Lauren Mallory, hầu hết nhiều người khác và nó bao gồm cả người bạn đầu tiên của tôi khi tôi đến thị trấn Forks lần đầu tiên.
Khi Edward quay trở lại, cái ranh giới giữa cái xấu và cái tốt của hai nhóm càng hiện rõ hơn nữa. Và cũng thời gian đó, khi mà Edward lại đến trường cùng tôi thì tình bạn giữa tôi và Mike có chút lay chuyển, nhưng may thay, Angela và người bạn trai chí cốt của cô ấy vẫn là những người bạn tốt của tôi. Có rất nhiều con mắt dị nghị, ganh ghét gương đến phía nhà Cullen, Angela ngồi cạnh Alice mỗi bữa trưa. Sau vài tuần, Angela vẫn rất thoải mái với điều đó. Thật khó khăn cho cô ta ấy khi không để bị mê hoặc bởi gia đình Cullen.
“Bên ngoài trường?” Charlie hỏi, đưa tôi trở về thực tại khi tôi đang miên man nghĩ đến những chuyện thật xa xôi....
“Con không đi chơi với ai sau giờ học hết bố à, con đâu được đi ra ngoài đâu, bố không nhớ sao? Còn Angela thì đã có bạn trai. Cô ấy lúc nào cũng ở với Ben. Nếu con thật sự được tự do thì có thể chúng con sẽ trở thành 2 cặp
“Được rồi. Nhưng sau đó thì...” Charlie ngập ngừng “Con và Jake cũng đã một thời giúp đỡ nhau rất nhiều nhưng giờ đây...”
Tôi cắt ngang lời của Charlie “Bố đi thẳng vào vấn đề luôn đi ạ. Vậy điều kiện đó chính xác là gì?”
“Bố không nghĩ con nên bỏ mặc tất cả các người bạn khác chỉ vì bạn trai của con Bella à.” Charlie nói với giọng điệu thật nghiêm túc “Nó không hay một chút nào cả, và bố nghĩ cuộc sống của con sẽ trở nên tươi đẹp hơn khi con hoà đồng với mọi người. Cái chuyện đã xảy ra hồi tháng chín năm trước....”
Tôi đáp ứng.
“Chính vì vậy” Charlie khuyên nhủ tôi “Nếu như con có nhiều bạn khác ngoài Edward Cullen thì cuộc sống của con sẽ thay đổi, nó không còn tồi tệ như hiện nay nữa.”
“Đó là điều hiển nhiên” Tôi thì thầm trong cuống họng
“Có thể hay không thể”
“Bố cứ nói thẳng điều kiện của bố ra đi” Tôi nói để nhắc nhở Charlie quay lại cái đề tài chính mà chúng tôi đang thảo luận
“Uhm, điều kiện là con phải sử dụng sự tự do của con để làm bạn với nhiều người bạn khác nữa, Edward Cullen không phải tất cả mọi người xung quanh con,” Giữ thái độ nghiêm túc. Charlie nói.
Tôi gật đầu thật chậm. “Con cần cân nhắc một chút, liệu con có phải thực hiện theo một thời gian biểu không ạ?”
Charlie nhìn thẳng tôi và lắc đầu “Bố không muốn là chuyện này thêm phức tạp. Chỉ là con không được bỏ quên các bạn con trong một mớ hỗn độn nào đó trong đầu con thôi”
Quả thật, bố đưa tôi vào một tình thế tiến thoái lưỡng nan. Tôi phải đấu tranh với chính tôi. Bạn của tôi. Tất cả mọi người, vì họ, tôi không nên gặp lại họ sau khi mà cái ranh giới giữa hai nhóm tốt và xấu đã hằn rõ.
Vậy thì cách nào sẽ là tốt hơn? Tiêu tốn thời gian với những người đó ngay từ lúc này, cái lúc mà cái

vết hằn ấy vẫn chưa quá rõ để không còn nói chuyện được nữa. Hay là tôi nên im lặng, chấp nhận cái hình phạt tước đi quyền tự do của chính bản thân để không phải nói chuyện với những con người kia để rồi cái sự chia cắt ấy mãi mãi không bao giờ có thể nối lại,

“... đặc biệt là Jacob” Charlie nói thêm vào trước khi tôi kịp nghĩ đến những vấn đề khác.

Charlie tiếp tục đẩy tôi vào cái thế tiến không được mà lùi cũng không xong. Chính điều đó đã khiến tôi mất một lúc suy nghĩ, lợm lặt lại từ ngữ một cách khó khăn. “Jacob có lẽ sẽ khó hơn...”

“Gia đình Blacks rất có gia giáo, bella” Charlie nói một cách nghiêm túc và mạnh mẽ như những người cha bình thường khác. “Và Jacob cũng đã từng một thời là người bạn rất tốt của con năm xưa kia mà?”

“Con biết điều đó bố à”

“Con không nhớ một chút gì về Jacob sao?” Charlie hỏi bằng giọng chỉ rõ rằng ngài đang cực kì không hài lòng.

Đàm trong cuốn họng dường như tăng lên đột ngột đến mức tôi phải nuốt nước miếng đến hai lần trước khi trả lời “Có, con có nhớ anh ấy” Tôi thú nhận gần như với chính bản thân mình hơn là trả lời bố trong khi mặt vẫn còn cúi xuống nhìn mặt đất. “Con nhớ Jacob nhiều lắm”

“Nếu vậy thì điều gì làm con ngần ngại?”

Đó không phải là vấn đề mà tôi có thể lý giải một cách giản đơn. Tôi không thể lý giải cái điều bí mật rằng có một bí mật được giấu trong rất nhiều năm tháng, có những con ma cà rồng cứ lượn lờ quanh họ và chẳng bao giờ chết và đó cũng chính là rắc rối của tôi khi biết được cái bí mật đó. Một chuyện hẳn nhiên là tôi sẽ không bao giờ đưa Charlie vào trong cái rắc rối đó cùng tôi.

“Đối với Jacob, con đã từng.... xung đột” Tôi nói một cách chậm rãi “Cái xung đột về tình bạn, đó là ý con muốn nói. Tình bạn dường như không bao giờ là đủ đối với Jake.” Tôi trả lời với cái lý do rỗng tuếch, trong khi cái điều tôi cần trả lời lại chính là: Vì Jacob là một thành viên trong đàn sói và cực kì căm ghét Edward. Nó thật khó để giải thích trong lá thư mà Jacob để lại cũng như không bao giờ trả lời điện thoại của tôi. Và tôi cũng đồng ý với quan điểm rằng người sói sẽ chẳng bao giờ có thể đi chung với ma cà rồng.

“Không phải Edward quá mạnh để cạnh tranh sao?” Giọng của Charlie bây giờ đã mang đầy vẻ mỉa mai.

Với đôi mắt hình viên đạn, tôi nhìn Charlie “Không có sự cạnh tranh nào ở đây hết”

“Con đã làm tổn thương Jake khi con lảng tránh nó như vậy. Và sẽ tốt hơn nếu nó trở thành bạn của con.”

Oh, thật vậy sao? Tôi đã lảng tránh Jacob sao?

“Con gần như chắc chắn rằng Jake không muốn trở thành bạn của con” Những từ thốt ra đầy nóng cổ họng tôi “Bố dựa vào đâu mà nói điều đó?”

Charlie nhìn khá ngượng ngùng. “Vấn đề là chúng ta nên đến thăm Billy hôm nay”

“Bố và Charlie gần như trở thành hai người đàn bà già với nhau rồi” Tôi tỏ rõ ý phản nản của mình và dậm cái nĩa xuống đĩa mì ý.

“Billy đang rất lo lắng cho Jacob” Charlie nói “Jake đang có một khoảng thời gian rất khó khăn... nó thật vọng, chán nản với cuộc đời.”

Tôi co rúm lại nhưng vẫn mở to đôi mắt.

“Và sau đó thì con sẽ có một khoảng thời gian cùng chơi và niềm vui lại đến giữa con và Jake.”

Charlie thở dài

“Con đang rất vui và con không cần thêm niềm vui nào nữa” Tôi gằm ghừ trong cổ họng

Sự tương phản giữa giọng nói và từ ngữ của tôi khiến Charlie bật cười khanh khách và tôi cũng phải mỉm cười.

“Được rồi, được rồi” tôi đồng ý “Bình tĩnh nào bố”

“Thế còn Jacob thì sao?” Ông nói như nài nỉ tôi

“Con sẽ thử”

“Tốt. Hãy giữ cái lời nói đó nhé, Bella. Và, oh, con có thư nà” Charlie nói và đóng lại cái đề tài thảo luận khó khăn vừa rồi “Nó nằm cạnh cái lò sưởi.

Tôi vẫn không di chuyển, tôi gằm ghừ khi nghĩ đến cái tên Jacob. Lá thư gần như bị nhàu nát đến đáng sợ. Tôi chỉ lấy cái gói của mẹ tôi gửi ngày hôm qua và chẳng mong chờ nhận thêm một cái gì khác.

Charlie đẩy cái ghế của ngài sang một bên và gác chân lên ghế. Ngài đặt cái đĩa vào chậu rửa, nhưng trước khi vặn nước và bắt đầu rửa nó, ngài đã thấy cái phong bì dày đến tôi. Cái phong bì chạy lướt qua mặt bàn và dừng lại ở khuỷu tay của tôi.

“Oh, cảm ơn bố” Tôi thì thầm, bối rối trước thái độ của bố. Tôi qua sang nhìn địa chỉ tên người gửi và bất ngờ: Trường đại học Alaska Southeast. “Trường gửi thư rồi bố ời, nhanh quá. Chắc con trượt rồi quá.”

Charlie cười khúc khích

Tôi chuẩn bị mở phong bì, nhưng khi sờ tới nắp của phong bì thì tôi hét lên hơi khiếm nhã “Bố, nó đã bị mở”

“Bố tò mò thôi mà”

“Con bị sốc đấy nha, cảnh sát trưởng của cả một thị trấn mà lại xem đồ của người khác không nói trước á.”

“Thôi nào, con đọc đi”

Tôi lôi đồng giấy trong phong bì ra, và bản danh mục.

“Chúc mừng chúc mừng” ngài cảnh sát đã đọc rồi nên khi tôi mở ra và đọc ngài mới biết và la to đến như thế “thư nhận học đầu tiên của một trường đại học dành cho con nhé”

“Cảm ơn bố”

“Chúng ta nên nói về chuyện học hành này một chút. Bố có để dành một ít tiền cho con để...”

“Hey, hey, không phải chuyện đó. Con không xài tiền dành dụm của bố đâu. Con cũng có tiền của con mà.” Chuyện này thật là... tôi phải dừng cái chủ đề này lại ngay từ lúc nó mới bắt đầu

Charlie lắc đầu tỏ ý không đồng ý “Có nhiều chuyện con cần chi tiêu, bố có thể giúp con trong chuyện đó. Con không cần đi đến tận Alaska chỉ vì nó rẻ đâu, ở cái thị trấn Forks này cũng không thiếu cái thứ rẻ cho con.

Nó không rẻ hơn, không phải tất cả. Nhưng nó xa nơi đây, cái thị trấn Forks này. Và cái thành phố Alaska ấy (nguyên tác là Juneau. Juneau là Alaska) không có ánh nắng mặt trời trong ba trăm hai mươi một ngày một năm. Lý do tôi đến đó là vì tôi và vì Edward.

“Con đã tìm hiểu rồi bố à. Bên cạnh đó, con có nhiều sự giúp đỡ ở đó như mượn ngân hàng chẳng hạn” Tôi hy vọng lời nói dối đó không hiện ra quá rõ ràng. Tôi thật sự chưa tìm hiểu về cái nơi đó nhiều nhận gì cho lắm.

“Thì...” Charlie bắt đầu mím môi, nhìn sang nơi nào đó thật xa xăm!

“Thì sao hả bố?”

“Không có gì, chỉ là” Charlie vừa nói vừa cau mày “Bố chỉ thắc mắc về ... kế hoạch của Edward cho năm sau thế nào?”

“Oh”

“Sao?”

Tiếng gõ cửa đã cứu giúp tôi thoát khỏi tình thế này, không phải trả lời câu hỏi của bố. Charlie đảo con mắt và đứng bật dậy.

“Mời vào” tôi gọi vói ra trong khi Charlie làm bầm trong miệng gì đó nghe giống như: “đi đi”. Tôi

lầm lợ và chạy ra mở cửa cho Edward vào.

Tôi vặn nắm cửa, điều kì diệu đã diễn ra, đó như một phép màu, anh ấy đang đứng trước mặt tôi.

Thời gian không thể ngăn tôi không nhìn mặt anh ấy, và tôi cố gắng không tỏ ra bất kì một biểu hiện nào để anh có thể ban ơn trong cái mỉm cười chế nhạo. Tôi nhìn cái vể trắn xanh của anh ấy, một vẻ đẹp hoàn mĩ với quai hàm vuông vắn và đôi môi cắn tròn và cũng cái môi ấy đang mỉm cười, cùng cái mũi thẳng đã tạo nên cái vẻ đẹp thần thánh này.

Đôi mắt của anh là nơi tôi nhìn cuối cùng vì tôi biết khi nhìn vào, tôi sẽ không thể tiếp tục suy nghĩ một cách bình thường. Đôi mắt to, tròn cùng một màu vàng nhẹ trong suốt. Khi nhìn vào đôi mắt của anh ấy, tôi có cảm giác thật lạ, nó mện như nhung. Lúc nào tôi cũng mụ mị cả đầu óc, có lẽ tôi vì tôi nhìn vào đôi mắt đó, cũng có lẽ do tôi quên thở! (Dịch đúng nguyên tác thì cái chỗ quên thở là 1 câu nói đùa)

Nhưng đó là một gương mặt đẹp mĩ mẫn về mọi mặt. Tôi có trao đổi bất kì thứ gì để lấy co được dương mặt đó, kể cả linh hồn của tôi.

Không, tôi không tin điều đó. Tôi cảm giác thật tội lỗi khi nghĩ đến điều đó, và tôi thật sung sướng vì Edward không thể biết tôi suy nghĩ đến điều ấy. Tôi vẫn là một bí ẩn lớn đối với anh ấy.

Tôi nắm lấy tay anh ấy khi những ngón tay lạnh giá kia lần mò tìm đến tôi. Và chính hành động đó đã mang lại cho tôi cảm giác thật thoải mái, thoát khỏi sự bức tức mà Charlie đem đến cho tôi lúc nãy.

“Hey” Tôi cười chào đón anh ấy thật tươi tỉnh.

Anh đưab tay quoa ng qua người tôi và hỏi “Buổi trưa của em thế nào?”

“Nó trôi thật chậm chạp và lè mề”

“Buổi trưa của anh có vẻ khảm khá hơn em một tí”

Anh ấy nắm lấy tay tôi đưa lên mặt anh ấy. Tay của chúng tôi vẫn nắm chặt, tay trong tay. Mắt anh nhắm lại, mũi anh lướt qua làn da và anh ấy mỉm cười thật dịu dàng. Anh thưởng thức mùi thơm của tôi...

Tôi biết rằng máu của tôi đối với anh thơm hơn bất kì người nào khác, nó giống như một người đang thềm rượu mà bạn đặt hai ly cạnh nhau, một ly rượu và một ly nước. Nhưng khi nhìn anh, không hề có một biểu hiện nào nói lên là anh đang thềm máu tôi đến nhường nào. Tôi chỉ có thể tưởng tượng rằng anh đang nỗ lực cố gắng thật nhiều, sức lực anh bỏ ra cho sự cố gắng ấy mạnh bằng vị thần Herculean, và tất cả những nỗ lực đó của anh chỉ để thực hiện một công việc mà người bình thường nào cũng làm được: nhìn như không hề thềm khát máu của tôi.

Tôi lo lắng vì sự cố gắng của anh ấy. Tôi thật thoải mái khi biết rằng tôi không làm sự đau đớn của anh gia tăng.

Tôi nghe thấy Charlie đang tiến đến và dậm chân thật mạnh như thường lệ để biểu thị ý không chào đón vị khách quý của tôi. Mắt của anh đột ngột mở ra và tay của chúng tôi không còn nằm nơi da mặt anh ấy nữa, nó đã hạ xuống nhưng vẫn nắm lấy nhau thật chặt.

“Buổi chiều tốt lành, Charlie” Edward luôn chào hỏi lễ phép không thể chê vào đâu được dù cho Charlie không cần được làm như vậy.

Charlie cầu nhàu, lăm bần gì đó về Edward và khoanh tay trước ngực. Và ngài nói về sự giám sát của cha mẹ, thật chậm trễ.

“Anh mua một bộ giống nhau (chỗ này có lẽ nghĩa là đơn đăng kí học hoặc là bộ đơn chấp nhận cho nhập học) Edward nói và đưa cho tôi một cái hộp nhỏ được nhồi nhét đủ thứ bên trong. Anh ấy đang mang cái vòng tròn nhìn giống một chiếc nhẫn trên ngón tay nhỏ nhất của mình.

Tôi không thể tưởng tượng được là làm sao cái trường đại học nào vẫn còn chỗ trống cho cả hai chúng tôi? Và làm sao anh ấy có thể tìm kiếm ra cái trường đó chứ? Bây giờ đã quá trễ cho việc nộp đơn rồi

cơ mà.

Và anh ta đang cười như biết tội đang suy nghĩ gì, có lẽ điều mà tôi đang suy nghĩ đang hiện rõ trên mặt. “Vẫn có vài trường còn chỗ cho anh và em đó thôi”

Tôi nghĩ có cái gì đó bí ẩn đằng sau cái sự được nhập học này. Có lẽ là một khoản tiền lớn để hối lộ...

Edward cười vì những cảm xúc đang trên gương mặt tôi.

“Chúng ta sẽ cùng học chứ?” Anh ấy hỏi và kéo tôi vào nhà bếp

Charlie cực kì nóng giận và đi theo chúng tôi, có lẽ “ngài” đang phàn nàn về sự di chuyển “chăm chỉ” hôm nay. Và “ngài” đang làm phiền việc tôi quyết định

Tôi nhanh chóng dẹp tất tần tật mọi thứ trên bàn trong khi Edward sắp xếp lại các giấy tờ nhập học.

Edward cau mày khi tôi lấy tờ Wuthering Height về hướng mình. Tôi biết anh ấy đang nghĩ gì nhưng Charlie lại xen vào giữa bình luận trước cả Edward

“Nói về chuyện nhập học đại học à” Charlie nói với giọng điệu buồn ngủ ừ ừ. Lúc đầu Charlie tránh nói chuyện với Edward nhưng một khi đã bắt đầu thì “ngài” lại đi theo lối văn chương không hay ho của mình. “Bella và bác vừa nói chuyện về chuyện học tập năm sau. Không biết con có dự định học trường nào năm sau chưa?”

Edward mỉm cười với Charlie và giọng nói của anh ấy thật than thiện như chẳng có chuyện gì khó xử xảy ra cả. “Vẫn chưa ạ. Đã có nhiều thư mời nhập học nhưng con vẫn chưa quyết định.”

“Thế con định quyết định sẽ học ở trường nào?” Charlie cố gắng ép Edward phải nói ra cái tên của nơi mà anh sẽ theo học năm sau.

“Syracuse, havard, dartmuoth và hôm nay con cũng nhận được thư nhận nhập học từ đại học Alaska.” Anh quay mặt sang nháy mắt với tôi và hẳn nhiên tôi hiểu được những gì anh muốn truyền đạt, một con tức cười bỗng trực trào9 nhưng tôi cố nén nó lại ở cổ họng.

“Harvard? Darmouth?” Charlie nói lầm bầm trong miệng và không giấu sự ngưỡng mộ! “Uh, đó cũng là một thành tích tốt đấy chứ... con không nên thật sự quan tâm đến chừng nào con sẽ đến Ivy Leagur. Ý bác là bố con muốn như vậy...”

“Carlisle lúc nào cũng bằng lòng với những quyết định của con” Edward trả lời

“Hmph”

“Đoán xem Edward.” Tôi nói bằng giọng mừng rỡ, “rực sáng trong đèn đen”

“Sao Bella?”

“Tôi đưa cái phong bì dày cho anh ấy “Em sẽ đến học ở đại học Alaska”

“Chúc mừng em” Edward cười nhe cả hàm răng, nhắm cả mắt “Sao lại có sự trùng hợp ngẫu nhiên đến vậy!”

Charlie nheo mắt lại “Tốt thôi”, rồi tiếp tục thì thầm sau vài phút im lặng “Bố đi xem trận đấu đây. Chín giờ rồi!

Đó cũng là một luật lệ bình thường của mỗi ngày.

“Er, bố? Bố có nhớ vụ bàn về tự do của con không ạ?”

Charlie thở dài “Được rồi, vậy thì mười giờ rồi vậy. Con vẫn trong giờ giới nghiêm vào các ngày đi học.”

“Thế Bella không còn bị quản thúc nữa hả bác?” Edward hỏi nhưng tôi biết rằng anh chẳng lấy làm lạ gì cái chuyện này. Vậy nên tôi cũng không buồn “vạch lá tìm sâu” trong cái sự hào hứng giả tạo đó.

“Nó phụ thuộc vào một điều khác” Charlie khẳng định lại một lần nữa “Mà nó có liên quan gì đến con?”

Tôi lườm mắt nhìn nhưng bố chẳng nhìn tôi.

“À, con chỉ muốn biết vậy thôi” Edward trả lời “Alice đang tìm kiếm người để đi shopping cùng cô

ây và chắc hẳn rằng Bella cũng muốn một ít không khí thị thành.”

Charlie gầm lên rõ to “KHÔNG” và mặt của “ngài cảnh sát trưởng” trở nên tím tái.

“Bố! Con đi thì có gì không được ạ?”

“Charlie cố gắng dằn cái nổi tức giận kia xuống “Bố không muốn con đi Seattle ngay lúc này”

“Huh?”

“Bố đã kể với con về câu chuyện trên báo đấy, ở đó nhỡn nhơ bọn xay xin trê đường phố và bố muốn con phải lái xe rành rọt, được chưa?”

Tôi đảo mắt “Bố, đây là cơ hội tốt để con thử lái xe với đèn chứ không giống với lần trước... con ở Seattle”

“Không, chuyện đó thì ỏn bác à.” Edward xen ngang “Con không có ý là Seattle. Con nói thành phố ở đây có nghĩa là Portland. Con cũng không muốn Bella ở Seattle.”

Tôi nhìn anh không tin tưởng nhưng anh đang cầm tờ báo của bố trong tay và đọc có chủ ý

Anh ấy đang thử an ủi với Charlie rằng sẽ chẳng có chuyện gì nguy hiểm cho tôi khi cùng đi chơi với Alice hay vui vẻ với Edward.

Nó đã có tác dụng. Charlie nhìn Edward rồi nhún vai trả lời: “thôi được rồi”. Và bây giờ “ngài cảnh sát trưởng” rời khỏi phòng khách một chút hồi hã, có lẽ ngài không muốn bỏ lỡ những lời bình luận trước trận đấu.

Tôi đợi đến lúc nghe thấy tiếng TV để chắc chắn rằng Charlie không thể nghe tôi nói được nữa.

“Hã?...” Tôi bắt đầu hỏi

“Đợi tí”” Anh nói nhưng mắt vẫn không rời khỏi mặt báo lấy một giây. Anh thả cho tôi tờ đơn nhập học “Em có thể điền đầy đủ thông tin vào cái đơn này, câu hỏi tương tự”

Charlie chắc chắn vẫn còn đang lắng tai nghe. Tôi thờ dãi sườn sườn và bắt đầu điền thông tin vào: tên, địa chỉ, ... Sau vài phút tôi nhìn sang Edward nhưng anh đang hướng mắt ra cửa sổ, trầm ngâm suy nghĩ một chuyện gì đó thật xa xôi.... Tôi lại tiếp tục viết tiếp cái bài đang dang dở và lần đầu tiên chú ý vào cái tên trường.

Tôi khịt mũi và đẩy tờ giấy sang một bên.

“Bella?”

“Anh nói Dartmuonth nhận anh vào học là anh nói thật hay nói chơi vậy?”

Anh lại quăng tờ điền thông tin trước mặt tôi. “Anh nghĩ em thích New Hampshine chứ” Edward nói

“Có rất nhiều khoá học bổ sung vào buổi tối cho anh, và rừng thì luôn là nơi tiện cho những người đi bộ. Cuộc sống hoang dã”. Anh kết thúc nụ cười mà anh biết là tôi không thể chống đỡ.

Tôi thở sâu qua mũi.

“Anh sẽ để em trả lại anh tiền nếu điều đó làm em cảm thấy hạnh phúc”, anh hứa. “Nếu em muốn, anh sẽ tính thêm lãi suất cho em”.

“Giống như là em có thể đồng ý mà không phải hối lộ gì to lớn hết hã. Hay đó là phần của khoản vay đây ? Khả năng mới của nhà Cullen à ? Hừ. Tại sao chúng ta lại tranh cãi về việc này nhỉ?”

“Em chỉ việc điền vào các thông tin trong đơn thôi, xin em đấy Bella ? Việc này chẳng hại gì em đâu”. Quai hàm tôi cong lại. “Anh biết điều gì vậy ? Em không nghĩ là em sẽ làm đấy”. Tôi với lấy mấy tờ giấy, định vò chúng một cách phù hợp để cho vào thùng rác, nhưng chúng đã biến mất. Tôi nhìn chăm chăm vào chiếc bàn trống không một lúc, và sau đó nhìn vào Edward. Anh chẳng tỏ vẻ có ý dịch chuyển người, nhưng mấy cái đơn rõ ràng là đã được gấp lại cho vào áo của anh.

“Anh đang làm gì vậy ?” tôi gặng hỏi. “ Anh ký tên của em đẹp hơn là để em tự làm. Em đã viết xong mấy bài tiểu luận rồi”.

“Anh có vẻ rất nhiệt tình với mấy cái việc này đấy, anh biết không”. Tôi thì thầm để loại trừ khả năng

bố sẽ không bị mất chú ý khỏi trận đấu.

“Em thực sự không cần phải xin học ở những nơi khác nữa. Em đã được chấp nhận ở Alaska rồi. Em hoàn toàn có thể tự lo tiền học phí cho học kỳ đầu tiên. Điều này hoàn toàn tốt. Không cần thiết phải ném đi một đồng tiền, cho dù là tiền của ai đi chăng nữa.”

Một cái nhìn đau đớn hiện lên trên khuôn mặt của anh. “Bella...”.

“Anh đừng bắt đầu nữa. Em đồng ý rằng em cần phải ra đi vì sự an toàn của bố, nhưng cả hai chúng ta đều biết rằng trong bất kỳ hoàn cảnh nào thì em sẽ không đi học vào mùa thu tới. Ở bất kỳ nơi nào gần những con người bình thường nào cả.” Những kiến thức của tôi về vài năm đầu tiên khi là một ma cà rồng mới rất sơ sài. Edward chưa bao giờ nói chi tiết cả - đó không phải là chủ đề yêu thích của anh - nhưng tôi biết nó cũng không tốt gì. Tự kiểm chế mình hiển nhiên là một kỹ năng không phải tự nhiên có được.

Bất kỳ cái gì ngoài trường học đều không phải là vấn đề.

“Anh nghĩ là chúng ta vẫn chưa quyết định về thời gian” Edward nhắc tôi một cách nhẹ nhàng. “Em có thể học một hoặc hai kỳ ở trường đại học. Còn rất nhiều kinh nghiệm em cần được học.

“Em sẽ có chúng sau này”.

“Chúng không phải là những kinh nghiệm cho sau này. Em không có cơ hội làm người lần thứ hai, Bella ạ”.

Tôi thở dài.

“Anh rất hiểu về thời gian, Edward ạ. Chỉ là quá nguy hiểm khi làm các việc tào lao thôi”.

“Vẫn chưa có gì nguy hiểm cả” anh cứ khẳng khẳng.

Tôi liếc nhìn anh. Không nguy hiểm ư ? Chắc chắn. Chính tôi vẫn bị một ma cà rồng hung ác đang cố gắng báo thù cho cái chết của bạn tình của cô ta, bằng một vài cách gây đau khổ và chậm chạp. Ai lo lắng về Victoria chứ ? Và còn nhà Volturi - gia đình ma cà rồng hoàng gia với những chiến binh ma cà rồng của họ - những người mà cứ khẳng khẳng rằng trái tim của tôi ngừng đập theo cách này hay cách khác trong thời gian sắp tới đây, vì con người thì không được phép biết về sự tồn tại của họ.

Đúng vậy. Không có lý do nào để sợ hãi cả. Thậm chí kể cả khi Alice vẫn đang theo dõi họ - Edward vẫn đang tin tưởng vào khả năng nhìn trước tương lai một cách thần kỳ của cô ấy để giúp chúng tôi có được những lời cảnh báo trước - thật là điên khùng khi chờ đợi những cơ hội đó. Ngoài ra, tôi đã thắng trong việc tranh luận này. Cái ngày để tôi biến đổi đã được tạm đặt sớm sau khi tôi tốt nghiệp trường phổ thông, chỉ là một vài tuần sau đó.

Một cơn đau đột ngột xuyên thẳng vào bụng tôi khi tôi nhận thấy thời gian thực sự ngắn ngủi làm sao. Tất nhiên sự thay đổi này là cần thiết - và điều quan trọng là tôi muốn nhiều hơn mọi thứ khác trên thế giới này gộp lại - nhưng tôi nhận ra một cách sâu sắc rằng bố tôi đang ngồi ở trong phòng khác và đang xem trận đấu của mình, cũng giống như mọi buổi tối khác.

Và mẹ tôi, bà Renee, thì đang ở Florida đầy nắng, vẫn đang nài nỉ tôi đi nghỉ hè ở bãi biển cùng với bà và dựng Phil. Và Jacob, cái người mà không như bố mẹ của tôi, biết chính xác cái gì xảy ra khi tôi biến mất khỏi trường. Thậm chí nếu bố mẹ tôi cũng không nghi ngờ trong một thời gian dài, thậm chí nếu tôi lãng tránh những chuyện viếng thăm kèm theo những lý do về chi phí đi lại đắt đỏ hay gánh nặng học hành hay do đau ốm, thì Jacob vẫn biết sự thật là gì.

Trong một lúc, cái ý nghĩ khiếp sợ về Jacob đánh tan hết cả những nỗi đau khác của tôi.

“Bella”, Edward thì thầm, mặt anh nhăn lại khi anh đọc được nỗi đau trên khuôn mặt của tôi. “Không cần phải vội vã. Anh sẽ không để ai làm đau em. Em cần bao nhiêu thời gian cũng được”.

“Em muốn nhanh lên”, tôi thì thầm thì, cười yếu ớt, cố gắng pha trò trong câu nói đó. “Em cũng muốn trở thành một ma cà rồng giống như anh”.

Hàm răng của anh nghiền lại, anh nói qua kẽ răng. “Em không ý thức được mình đang nói gì đâu”. Đột ngột, anh ném tờ báo lên bàn giữa chúng tôi. Ngón tay anh chỉ vào tiêu đề trên trang nhất “DANH SÁCH NGƯỜI BỊ GIẾT ĐANG TĂNG LÊN, CẢNH SÁT LO SỢ TRƯỚC CÁC HOẠT ĐỘNG CỦA BỌN GIẾT NGƯỜI.

“Cái này chẳng để làm gì cả” “Ma cà rồng không phải là một trò để đùa vui, Bella ạ”. Tôi nhìn chăm chăm vào tiêu đề lại lần nữa, và làm tăng thêm sự lo lắng của anh.

“A...phải chăng là một con ma cà rồng đang gây ra những việc này?” Tôi thì thầm.

Anh cười nhăn nhó. Giọng của anh thấp và lạnh lẽo. “Bella, em nên ngạc nhiên rằng lòng tốt của anh lại thường xuyên là nguồn gốc đằng sau những nỗi khiếp sợ trong các bản tin của con người.

Điều này rất dễ nhận ra, khi em biết là em đang tìm kiếm cái gì. Các thông tin ở đây nói rằng có một ma cà rồng mới sinh ra đang tự do ở Seattle. Khát máu, hoang dã và không tự chủ được. Đó chính là kiểu mà tất cả chúng ta đều trải qua”.

Tôi lại nhìn chăm chăm vào tờ báo, tránh ánh mắt của anh. “Chúng ta sẽ kiểm soát tình trạng này trong một vài tuần. Tất cả mọi dấu hiệu đều ở đó - những sự biến mất không báo trước, luôn luôn vào buổi tối, những xác chết khốn khổ, thiếu bằng chứng khác....Vâng, một ai đó mới xuất hiện. Và không ai dường như có trách nhiệm đối với người mới gia nhập này....” Anh thở sâu.

“Ồ, đó không phải là vấn đề của chúng ta. Chúng ta thậm chí sẽ không chú ý tới tình hình nếu những việc này không diễn ra quá sát với nơi ở này của chúng ta. Như anh đã nói, việc này diễn ra mọi lúc. Sự tồn tại của những con quái vật đều đưa đến kết quả là những sự việc kỳ quái”. Tôi cố gắng không nhìn những cái tên trên tờ báo, nhưng chúng đập nhanh vào mắt tôi như thể chúng được in đậm. Có năm người mà mạng sống của họ đã chấm dứt, gia đình của họ giờ đây đang đau khóc.

Về mặt lý thuyết, thật là khác thường khi xem xét những vụ án mạng này, những cái tên của họ, Maureen Gardiner, Geoffrey Campbell, Grace Razi, Michelle O’Connell, Ronald Albroom. Những người có bố mẹ, có con cái và bạn bè, họ cũng nuôi các con vật nuôi, họ có nghề nghiệp, có hi vọng và kế hoạch, và có cả những kỷ niệm và tương lai....

“Với em nó sẽ không như vậy”, tôi thì thầm, quan trọng là đối với tôi. “Anh sẽ không để em làm giống như thế. Chúng ta sẽ sống ở Nam cực”. Edward nói một cách khó nhọc, phá tan sự căng thẳng. “Ồ những chú chim cánh cụt, rất đáng yêu”.

Tôi run run cười và vứt tờ báo ra xa khỏi cái bàn để tôi khỏi phải nhìn thấy những cái tên đó; tờ báo rơi xuống sàn nhà. Tất nhiên là Edward sẽ xem xét đến những khả năng của việc đi săn. Anh và gia đình “ăn chay” của anh - tất cả mọi người đã cam kết bảo vệ cuộc sống của con người – thích mùi thơm của những loài động vật ăn thịt to lớn để làm thỏa mãn nhu cầu ăn kiêng của họ.

“Alaska, sau đó, sẽ theo kế hoạch. Chỉ là một vài nơi xa hơn Juneau - một vài nơi có nhiều gấu xám”. “Điều đó tốt hơn”. Anh đã tính đến điều này. “Cũng có nhiều gấu trắng nữa. Rất dữ tợn. Và những con sói quá to lớn”. Mồm tôi há to và hơi thở của tôi thở ra nặng nhọc.

“Có chuyện gì vậy em?” Anh hỏi. Trước khi tôi có thể hỏi phục lại, sự bối rối biến mất và cả cơ thể của anh dường như cứng hơn.

“Ồ, đừng bận tâm đến những con sói, nếu cái ý nghĩ đó vẫn còn tấn công em”. Giọng anh cứng và trang nghiêm, hai vai anh cũng cứng lại.

“Edward, Jacob là người bạn tốt của em”, tôi lẩm bẩm. “Tất nhiên là cái ý nghĩ đó vẫn làm em khó chịu”.

“Xin hãy tha lỗi cho anh vì anh đã không quan tâm đến em”, anh nói, vẫn rất nghiêm trang.

“Anh không nên nói ra điều đó”. “Anh đừng lo về nó”. Tôi nhìn chăm chăm vào tay mình, hai bàn tay

nắm chặt lấy nhau ở trên bàn. Cả hai chúng tôi cùng im lặng một lúc, và sau đó ngón tay giá lạnh của anh sờ lên cằm tôi, nâng khuôn mặt tôi lên. Dáng vẻ của anh giờ đây đã mềm hơn. “Anh thực sự xin lỗi”.

“Em biết. Em biết điều này không giống nhau. Em không nên phản ứng như thế. Nó chỉ là...., ồ em vẫn đang nghĩ về Jacob trước khi anh đến”. Tôi vội nói.

Đôi mắt màu nâu vàng của anh dường như hơi tối lại một chút bất cứ khi nào tôi nhắc đến tên của Jacob. Giọng tôi chuyển sang nài nỉ. “Charlie nói rằng Jake đang phải trải qua những ngày khó khăn. Jake đang bị tổn thương và đó là..lỗi của em”.

“Em chẳng làm gì sai cả Bella ạ”.

Tôi hít một hơi thật sâu. “Em cần phải làm cho mọi việc tốt hơn, Edward ạ. Em nợ Jake điều này. Và đây cũng là một điều kiện của Charlie, dù sao đi chăng nữa.....”

Khuôn mặt của anh thay đổi trong khi tôi nói, lại cứng trở lại, trông như tượng. “Em biết đó không phải là việc của em khi cứ loay quanh bên những người sói mà không được bảo vệ, Bella ạ. Và điều này sẽ phá vỡ thoả thuận nếu bất kỳ ai trong chúng ta vượt qua lãnh thổ của họ. Em có muốn chúng ta bắt đầu một cuộc chiến không?”

“Tất nhiên là không” “Vậy thì không cần phải tranh cãi về vấn đề này thêm nữa”. Anh buông tay và nhìn ra xa, tìm kiếm một chủ đề khác. Đôi mắt anh dừng lại vào cái gì đó phía sau tôi, và anh mỉm cười, mặc dù đôi mắt anh vẫn còn rất thận trọng.

“Anh rất vui vì bố đã quyết định cho phép em được ra ngoài – em cần phải đi đến hiệu sách. Anh không tin là em lại đang đọc Đồi gió hú. Chẳng nhẽ em không biết là nó đã được thuộc lòng ư”

“Không phải tất cả chúng ta đều có thể nhớ rõ được”. Tôi nói một cách cộc lốc.

“Dù nhớ rõ hay không thì anh vẫn không hiểu tại sao em lại thích nó. Nhân vật của nó là những con người đáng sợ, họ phá hoại cuộc sống của người khác. Anh không biết làm thế nào Heathcliff và Cathy lại kết thúc và được xếp ngang hàng với các đôi như Romeo và Juliet hay Elizabeth Bennet và Mr.Darcy. Đó không phải là một câu chuyện tình yêu, đó là một câu chuyện chán ngán” (đọc đến chỗ này mà tức ghê, cái truyện đồi gió hú hay thế mà...).

“Anh có vấn đề với những tác phẩm kinh điển”. Tôi đáp lại. “Có lẽ bởi vì anh không bị ấn tượng bởi những cái gì mang tính cổ xưa”.

Anh mỉm cười, rõ ràng là đang hài lòng khi thấy anh đã làm tôi bị sao lãng sang việc khác. “Dù vậy thì nói một cách trung thực, sao em cứ đọc đi đọc lại nó vậy?”

Mắt anh giờ đây trở nên sống động với vẻ thích thú thật sự, - anh đang cố gắng để tách các ý nghĩ đang rối lên trong tâm trí tôi. Anh vượt qua chiếc bàn để đặt khuôn mặt tôi vào hai bàn tay anh. “Cái gì đã hấp dẫn em vậy?” Vẻ tò mò chân thật của anh làm dịu tôi lại.

“Em không chắc nữa”, tôi nói, cố gắng tìm cách nói rõ ràng trong khi cái nhìn bất ngờ của anh len lỏi vào các suy nghĩ của tôi. “Em nghĩ là đó là cái gì đó về những cái không thể tránh được. Làm sao mà lại không có cái gì có thể giữ chúng tách nhau ra – không phải là sự ích kỷ của cô ấy, hay những cái xấu xa của anh ta, hay thậm chí cái chết, cuối cùng thì...”.

Khuôn mặt anh trầm ngâm trong khi anh nghe những lời tôi nói. Sau một lúc anh nở một nụ cười khiêu khích. “Anh vẫn nghĩ là đó sẽ là một câu chuyện hay hơn nếu một người trong số họ có được phẩm chất hồi lỗi”.

“Em nghĩ có thể đó chính là vấn đề”. Tôi bác bỏ ý kiến của anh. “Tình yêu của họ là phẩm chất chuộc lỗi duy nhất”.

“Anh hi vọng là em có được cảm nhận tốt hơn điều đó – yêu một người quá là... ác độc”.

“Em thấy giờ thì hơi muộn một chút khi lo lắng về người mà em yêu”. Tôi nói. “Nhưng thậm chí nếu không có lời cảnh báo, em đừng như là làm khá là tốt”.

Anh cười nhẹ. “Anh rất vui khi em nghĩ được như vậy”.

“Ồ, em hi vọng anh đủ thông minh để tránh xa những người ích kỷ. Catherine thực sự là nguồn gốc của mọi rắc rối, chứ không phải là Heathcliff”.

“Anh sẽ tự bảo vệ mình”, anh hứa.

Tôi thở dài. Anh quả là giỏi trong việc làm sao nhãng. Tôi cầm tay anh đưa lên mặt của mình. “Em cần phải gặp Jacob”.

Mắt anh nhắm lại. “Không”.

“Thực sự là không có gì nguy hiểm đâu”, tôi lại nài nỉ anh. “Em đã từng ở La Push cả ngày với họ, và chẳng có gì xảy ra cả”. Nhưng tôi đã lỡ lời; giọng tôi ngập ngừng ở cuối câu vì tôi nhận ra trong khi tôi nói thì những lời đó đều là những lời nói dối. Sự thật thì không phải là không có gì xảy ra. Một ký ức ngắn - về một con sói xám khổng lồ chạy đến con suối, nhe hàm răng sắc như con dao về phía tôi - làm cho lòng bàn tay tôi ướt mồ hôi gọi cho tôi một nỗi sợ mà tôi vẫn còn nhớ.

Edward đã nghe thấy tim tôi đập nhanh và anh gật gật đầu như thể tôi đã thừa nhận mình nói dối. “Người sói họ không được ổn định lắm. Đôi khi những người ở bên cạnh họ bị thương. Đôi khi họ bị giết”.

Tôi muốn chối bỏ điều đó, nhưng một hình ảnh khác làm chậm lại phản ứng này của tôi. Hình ảnh gương mặt Emily Young hiện lên trong đầu tôi (trong truyện đôi gió hú có 2 người là Emily, người đầu là mẹ, người thứ 2 là đứa con. Như vậy cô này có lẽ tác giả nó đến người con), tôi thấy một đôi môi đẹp nhưng không bao giờ cười, một đôi mắt đẹp nhưng chẳng bao giờ ngược lên. Vẻ đẹp trên gương mặt ấy đã biến mất mãi mãi cùng tâm hồn của cô ấy khi không được gặp người ấy...

Anh ấy chờ đợi tôi chiến thắng chính bản thân mình và lấy lại được giọng nói

“Anh không biết họ” Tôi thì thầm

“Anh nghĩ là mình biết về họ nhiều hơn những gì em biết đây Bella à. Anh đã ở đây lần cuối cùng”

“Lần cuối cùng”

“Bọn anh đã xâm phạm vùng đất thiêng củ người sói bảy mươi năm trước... Và đã chiếm cái vùng đất linh đó của họ gần Hoquiam. Chuyện đó xảy ra trước cả khi Alice và Jasler gia nhập với bọn anh. Dù vậy, bọn anh vẫn đông hơn họ, và có lẽ nó cũng chẳng phải là cái đích cuối cùng nếu nhưng Charlie không ngăn cản bọn anh. Chaelie đã thuyết phục tất cả ngừng chiến trang để cùng tồn tại trong hòa bình. Ba điều đó đã có tác dụng”

Tên của ông nội Jacon làm tôi giật mình.

“Bọn anh nghĩ là đường ranh giới đã bị biến mất cùng với vụ việc Ephraim” Edward nói nhỏ đến mức gần như anh đang nói với chính mình. Anh dừng lại đột ngột và nhìn tôi như tổ cáo “Phần xui xẻo của em đang càng ngày càng lớn lên theo thời gian đây. Em có nhận thấy là sức hút không thể thoả mãn của em đối với những việc nguy hiểm đến tính mạng đủ mạnh để làm sống lại một đội ngũ người sói đột biến khỏi sự hủy diệt không ? Nếu bọn anh giữ một phần may mắn của em, có lẽ bọn anh có thể hủy diệt cả thế giới đây”

Tôi lờ đi câu châm biếm của anh, tâm trí của tôi đang cố gắng suy nghĩ về cái giả định của Edward - anh ấy đang nghiêm túc? “Nhưng em đâu có mang bộ tộc người sói trở lại đâu. Anh không biết sao?”

“Biết cái gì cơ?”

“Cái xui xẻo của em chẳng là gì cả. Ma sói trở lại là vì ma cà rồng.”

Edward ngạc nhiên nhìn tôi không chớp mắt, bất động.

“Jacon nói với em rằng gia đình anh có một âm mưu gì đó quanh đây. Em nghĩ là anh biết điều đó chứ”

Nheo mắt lại, anh nói “Vậy đó là những gì họ nghĩ?”

“Edward, chúng ta cùng nhìn thẳng vào vấn đề nào. Bảy mươi năm trước anh đến đây và bộ tộc ma sói xuất hiện. Anh lại bỏ đi và giờ đây anh quay lại, và cái bộ tộc người sói cũng lại xuất hiện, anh có nghĩ đó là sự trùng hợp ngẫu nhiên không?”

Anh chớp mắt và tỏ rõ sự thoải mái “Bố Carlisle sẽ rất thích thú với cái lý thuyết này”

“Lý thuyết ư” Tôi giều cợt

Anh ấy im lặng một lúc, phóng tầm mắt ra khung cửa sổ, len lỏi vào những hạt mưa đang rơi... Tôi tưởng tượng một gia đình cùng những chó không lồ.

“Hứng thú, nó không phải là một từ chính xác” Anh thăm thì thật nhỏ sau một thoán lãng yên “Nhưng cái cảm xúc của Charlie sẽ gần như thế”

Tôi có thể diễn giải ý nghĩa của những lời của anh một cách dễ dàng rằng: Không kết bạn với người sói.

Tôi biết tôi phải kiên nhẫn thuyết phục Edward. Nó không phải là không có lý do d Edward không hiểu. Anh ấy không biết tôi nợ Jacob nhiều đến thế nào.

Tôi không muốn nói về cái thời gian đó với bất kì ai, đặc biệt là Edward. Cái khoảng thời gian mà anh bỏ tôi lại, chính Jacob đã cứu lấy linh hồn tôi, đem đến cho tôi một điều gì đó để tiếp tục sống qua khoảng thời gian khó khăn đó. Và tôi cũng chưa từng hy vọng Jacob chịu trách nhiệm về những gì ngu ngốc tôi đã làm trong thời gian đó nhưng....

Jacob đã làm như vậy.

Và tôi phải chuẩn bị đầy đủ từ ngữ để giải thích cặn kẽ vấn đề đó.

Tôi đứng lên và đi vòng quanh cái bàn. Tôi ngồi vào lòng khi anh mở vòng tay đón nhận, tôi như một con chim non ngoan ngoãn nằm trong tổ, nhưng cái tổ này lại được kết bằng băng. Tôi nhìn bàn tay anh ấy khi nói

“Xin anh, hãy nghe em lấy chỉ một phút thôi.. Điều này quan trọng hơn nhiều so với cái ý nghĩ ghé thăm một người bạn cũ. Jacob đang bị tổn thương”. Tôi vặn vẹo lời nói của mình. “Em không thể không giúp đỡ cậu ấy –em không thể bỏ cậu ấy ngay lúc này, khi mà cậu ấy cần em. Chỉ bởi vì cậu ấy không phải là một con người thực thụ...Ồ, và chính Jacob đã ở bên em khi bản thân em... cũng không bình thường. Anh không biết là nó có ý nghĩa thế nào đâu....”. Tôi ngập ngừng.

Vòng tay của anh đang ôm tôi cứng lại; hai bàn tay giờ nắm thành hình quả đấm, các cơ căng ra. “Nếu Jacob đã không giúp em...em không chắc rằng anh sẽ quay trở về. Em nợ cậu ấy hơn cả điều này. Edward ạ”.

Tôi thận trọng nhìn vào gương mặt của anh. Mắt anh nhắm lại, và hàm của anh căng ra. “Anh sẽ không bao giờ tha thứ cho mình vì đã rời bỏ em”, anh thì thầm.

“Sẽ không nếu em sống được một trăm ngàn năm”. Tôi đưa tay mình chạm vào khuôn mặt lạnh giá đợi đến khi anh thở dài, mở mắt ra. “Anh đang cố làm đúng mọi việc. Và em chắc rằng nó sẽ tốt cho bất kỳ ai ít mất trí hơn em. Ngoài ra, anh đang ở đây rồi. Đó mới là việc chính”.

“Nếu anh chưa từng bỏ đi, em sẽ không cảm thấy cần thiết phải dằn vặt cho cuộc sống một người sói”.

Tôi chột náo núng. Tôi đã quen thuộc với Jacob và nỗi xấu hổ của cậu ấy - kẻ đi săn mồi....

Dường như giọng nói mượt như nhung của anh khàn hơn. “Anh không biết làm thế nào để nói điều này một cách chính xác”, Edward nói, giọng anh lạnh lẽo. “Anh cho rằng sự việc có vẻ rất nghiệt ngã. Nhưng anh đã suýt nữa mất em thời gian qua. Anh biết cái cảm giác đó cũng giống như suy nghĩ mà anh có. Anh sẽ không bỏ qua bất kỳ việc gì nguy hiểm nữa”.

“Về việc này thì anh phải tin em. Em sẽ ổn thôi”.

Gương mặt anh lại đau đớn. “Xin em đấy, Bella”, anh thì thầm.

Tôi nhìn chăm chăm vào đôi mắt bỗng ánh lên màu vàng của anh. “Xin cái gì cơ?”,

“Xin em, hãy vì anh. Xin em hãy cố gắng có ý thức giữ cho mình được an toàn. Anh sẽ làm mọi việc mà anh có thể, nhưng anh muốn em giúp anh”.

“Em sẽ giúp”, tôi lẩm bẩm.

“Em có thực sự biết là em quan trọng như nào với anh không ? Em có ý niệm nào rằng anh yêu em nhiều đến mức nào không ?” Anh kéo tôi sát lại bộ ngực cứng rắn của mình, để đầu tôi nằm dưới cằm anh. Tôi hôn lên chiếc cổ lạnh của anh.

“Em biết là anh yêu nhiều như nào”, tôi trả lời. “Anh hãy so sánh một cái cây nhỏ với toàn bộ khu rừng”. Tôi đảo mắt, nhưng anh không đang nhìn tôi.

“Không thể so sánh như thế”. Anh hôn lên đỉnh đầu tôi và thở dài. “Không người sói gì nhé”.

“Em sẽ không đi cùng họ. Em phải gặp Jacob”.

“Vậy thì anh sẽ phải ngăn em lại”. Giọng anh rất tự tin như thể điều này không phải là một rắc rối. Tôi chắc rằng anh đúng.

“Chúng ta sẽ cùng xem xét việc này”, tôi cố bịp anh. “Cậu ấy vẫn là bạn em”. Tôi có thể cảm nhận được lá thư của Jacob ở trong túi tôi, giống như là nó nặng đến mười pao. Tôi có thể nghe thấy giọng nói của cậu ấy, và cậu ấy dường như đồng ý với Edward - một cái gì đó sẽ không xảy ra trong thực tế. Xin đừng thay đổi gì cả. Tôi xin lỗi.

Chương 2: Lẩn tránh

Tôi cảm thấy thật thư thái, thư thái đến lạ, cảm giác cứ y như tôi đang đi từ lớp học Tây Ban Nha đến căn tin vậy. Cái cảm giác ấy không phải vì tôi đang nắm tay với người mà tôi cho là tuyệt nhất trên đời, mà cũng có thể do là một phần lý do.

Mà cũng có thể do tôi biết được rằng cái mong muốn của tôi đã được đáp ứng. Tôi lại được tự do. Hoặc cũng có thể chẳng có gì đặc biệt khiến tôi có cảm giác ấy, hóa chẳng thì đó là do bầu không khí thật dễ chịu của khuôn viên trường cấp 3, nơi mà đang thật sự rộn rã vì gần ngày tổng kết năm. Đặc biệt là lớp 12.

Sự tự do đó rất gần, nó gần đến nỗi có thể sờ được, ngửi được. Nhưng dấu hiệu đó ở khắp mọi nơi. Rất nhiều tấm áp phích nhồi nhét với nhau trên các bức tường ở trong căn tin, và các thùng rác “mặc” cái váy sặc sỡ của những tờ quảng cáo: mời gọi mua lưu bút, những chiếc nhẫn trường, và các thông tin; cuối cùng là việc đặt áo chòang tốt nghiệp, nón, và các đồ dùng còn những vòng hoa hồng được dùng vào quảng cáo cho lễ hội của trường. Cái lễ hội khiêu vũ năm nay sẽ được diễn ra vào cuối tuần này, nhưng tôi không thể đến đó. Vì một lý do... tôi đã hứa với Edward rằng tôi sẽ không tham dự.

Và ít ra, đó cũng là một kinh nghiệm của con người mà tôi đã có được.

“Bồ đã gửi thư cho rênne chưa” Angela hỏi khi tôi và Edward ngồi xuống kế bên. Mái tóc nâu nhạt của cô được buộc cầu thả sau gáy thay cho mái tóc suôn mượt mọi ngày. Có vẻ như hôm nay cô nàng muốn nổi loạn một chút đây.

Alice và Ben đã ngồi cùng với cô từ lúc nào rồi. Ben đang chăm chú đọc quyển truyện tranh trên tay, trông anh thật ngộ nghĩnh với cặp mắt kiếng để trễ xuống như muốn rớt khỏi sống mũi của anh. Alice thì đang chán nản nhìn cái quần jeans và chiếc áo sơ mi tôi đang mặc làm tôi bối rối. Cái nhìn đó làm tôi ý thức về bản thân hơn. Tôi thở dài cái thượt. Tôi chẳng thấy có chỗ nào trong bộ quần áo tôi đang mặc làm cô ấy vương mắt cả. Và nguyên nhân của cái nhìn chòng chọc ấy là vì tôi chẳng để cô “chăm

chút” tôi. Có lẽ tôi sẽ biến thành một con búp bê và được chăm chút kỹ lưỡng đến từng phân một.

“Chưa” tôi trả lời Angela

“Còn bò thì sao, Alice?”

Alice mỉm cười và nói “Xong cả rồi”

“Bạn may mắn thật đấy” Angela thở dài “mẹ của mình có cả ngàn cô anh em họ bà con chú bác. Vậy mà bà bắt mình phải gửi thư đến tất cả các người ấy. Tớ không thể chêm trễ trong việc đó và tớ thấy kinh khủng khi nghĩ đến.

“Mình sẽ giúp bô nếu bô không phiền về chữ viết như cua bô của mình.” Tôi tình nguyện

Charlie thích điều đó. Qua khóe mắt, tôi đã thấy Edward cười mãn nguyện. Và anh ấy cũng thích điều đó, tôi thực hiện điều kiện với Charlie không dính líu tới người sói.

Angela bớt lo lắng khi trút được cái gánh nặng ấy qua tôi. “Bô tốt thật đấy. Mình có thể tới nhà bô rồi làm luôn cũng được”

“Để mình đến nhà bạn vậy, mình đến phát ôm lên trong nhà của mình rồi. Charlie đã không cảm tức tớ tới qua, một bằng chứng cho sự trả tự do lại cho mình.” Tôi vừa cười vừa nói

“Bô nói thật hả?” Angela hỏi cùng ánh nhìn dịu dàng than thien. “Mình nghĩ bạn nói bạn muốn ở đó cả đời chứ”

“Mình còn ngạc nhiên hơn bô nữa đấy. Mình đã định ninh rằng sẽ chỉ có được tự do khi học xong cấp 3.”

“Thế à, nó thật tuyệt đúng không, Bella à. Chúng ta cùng đi ăn mừng đi”

“Ừ, ý hay đó”

“Chúng ta sẽ làm gì nhỉ?” Alice trầm ngâm suy nghĩ, mắt cô sang lên khi nghĩ đến một kế hoạch nào đó. Tôi nhìn vào mắt cô ấy và biết được rằng cô đang suy nghĩ đến một cái gì đó mang đến cảm giác mạnh đây.

“Bạn nghĩ sao cũng được Alice, mình tự do rồi”

“Tự do là tự do đúng không?” Alice cố gắng khẳng định cái điều đó.

“Tự do những vẫn còn một giới hạn nhất định Alice à”

Angela và Ben phá ra cười, nhưng Alice lại cau mày tỏ vẻ thất vọng.

“Vậy chúng ta sẽ làm gì tối nay?” Cô ấy kiên quyết phải làm gì đó để ăn mừng vào tối nay

“Không gì cả, hãy để vài ngày nữa để chắc chắn rằng “ngài cảnh sát trường” của chúng ta không nói đùa. Và có lẽ chúng ta sẽ ăn mừng cái việc ấy vào cái ngày cuối cùng của trường”

“Vậy chúng ta sẽ tổ chức vào cuối tuần này nhé.” Không gì có thể dập tắt được ngọn lửa hào hứng nhiệt tình sôi nổi của cô.

“Chắc là vậy” tôi nói để làm dịu cái nỗi lo lắng không chắc chắn của kế hoạch. Và tôi nghĩ dời cái ngày ăn mừng ấy vào cuối tuần sẽ phần nào làm vui lòng Charlie.

Ben bỏ quyển truyện tranh sang một bên và tham gia vào cuộc tranh luận sôi nổi giữa Angela và Alice bvvế kế hoạch cho buổi tối ăn mừng ấy. Tôi không chú ý lắm vào cuộc đối thoại ấy nữa vì tôi cảm thấy hơi tức tối khi sự tự do của tôi không còn là đề tài chính đang được cân nhắc trong đó. Mà họ đã chuyển sang đề tài những vấn đề ở Port Angeles và Hoquiam.

Và thật không khó để tìm ra cái lý do tại sao tôi lại bức tức như thế....

Từ lúc tôi chia tay Jacon ở khu rừng trước nhà thì cái ám giác khó chịu, đau khổ cứ vây lấy tinh thần tôi. Những ý nghĩ đó bùng nổ trong đầu tôi, nó làm tôi khó chịu như chiếc đồng hồ cứ reo lên mỗi nửa tiếng một lần vậy.

Và cái hình ảnh kỉ niệm tôi còn lưu lại ấy chính là gương mặt ủ rũ của Jacob.

Cố gắng làm cho đầu óc thật tỉnh táo, tôi suy nghĩ và biết tại sao tôi không bằng lòng với tự do của mình. Và cái lý do mà tôi dung để giải thích cho câu hỏi ấy rất đơn giản: Nó chưa hoàn hảo...

Tự do, tôi có thể đi khắp nơi trên thế giới nhưng chắc chắn rằng nơi tôi muốn đi đến nhất chính là La Push. Và cũng chính sự tự do cho phép tôi làm tất cả những gì tôi muốn, cái mong muốn lớn nhất ấy chính là được gặp Jacob.

Tôi ngồi cau mày tại bàn. Ất hẳn phải có vùng đất trung gian nào đó.

“Alice? Alice!”

Giọng nói của Angela kéo tôi khỏi cơn mơ màng của mình. Cô bạn đang vẫy tay qua lại trong khoảng không trước Alice với gương mặt lo lắng. Tôi nhận ra vẻ mặt Alice có điều gì đó – sự hoảng sợ cực độ lan truyền khắp cơ thể tôi. Sự vô hồn trong đôi mắt Alice cho tôi biết là cô ấy đang thấy cái gì đó rất khác với quang cảnh bữa trưa tràn trề quanh chúng tôi, nhưng điều này mỗi lúc như thật hơn theo cách của nó. Một việc gì đó đang đến, một chuyện gì đó sắp xảy ra. Tôi cảm thấy máu dồn lên mặt mình.

Bỗng Edward cười, nghe rất tự nhiên và thoải mái. Angela và Ben nhìn anh ấy chờ đợi, nhưng mắt tôi vẫn dán chặt vào Alice. Đột nhiên Alice nhảy lên, như là có ai đó đá vào mình dưới bàn.

“Giờ ngủ trưa hết rồi hả, Alice?” Edward trêu.

Alice vẫn như thường. “Xin lỗi, tôi mơ giữa ban ngày thì phải. Tôi đoán vậy.”

“Mơ giữa ban ngày còn tốt hơn là đối diện với hơn hai giờ học”. Ben nói.

Alice quay lại cuộc đàm thoại với nhiều thông tin sinh động hơn trước đó, một chút là quá đủ rồi. Có 1 lần, tôi thấy mắt cô ấy nhìn sang Edward, chỉ 1 giây thôi, rồi quay lại nhìn Angela trước khi có bất kì người nào kịp để ý. Edward vẫn im lặng, đùa giỡn lọn tóc của tôi một cách lơ đãng.

Tôi lo lắng chờ cơ hội để hỏi Edward những gì Alice đã tiên đoán. Nhưng buổi chiều trôi qua mà chúng tôi chẳng có được giây phút riêng tư nào.

Tôi cảm giác như mình là người thừa, giống như là cố ý vậy. Sau bữa trưa, Edward đi chậm lại cho kịp bước với Ben, nói về một số việc được phân công mà tôi biết là anh đã làm xong rồi. Chúng tôi thường dành cho nhau vài phút giữa các buổi học. Khi tiếng chuông cuối cùng vang lên, Edward khơi chuyện với Mike Newton giữa mọi người, đi cùng với anh ta khi Mike tiến về bãi đậu xe. Tôi tụt lại phía sau, mặc Edward kéo tôi theo.

Tôi lắng nghe, mơ hồ, khi Mike trả lời các câu hỏi thân mật của Edward. Dường như Mike đang có vấn đề với chiếc xe của mình.

“... Nhưng mình vừa thay pin”. Mike nói tiếp. Ánh mắt Mike phóng về phía trước và quay lại nhìn Edward đề phòng. Làm ra vẻ khó hiểu như tôi đã từng như vậy.

“Có thể là do mấy sợi dây cáp”. Edward gợi ý.

“Có thể lắm. Mình chẳng biết gì về xe cộ hết”. Mike thừa nhận. Chắc mình phải nhờ ai đó xem thử nó thế nào, nhưng mình không có cách nào đem nó đến chỗ Dowling hết.

Tôi tính nói Mike lấy xe mình đi, nhưng rồi lại im lặng. Mấy ngày này nó bận rộn lắm, bận chạy vòng vòng như một con sói khổng lồ vậy.

“Mình biết một chút – mình có thể xem nó, nếu cậu muốn.” Edward đề nghị. “Để mình đưa Alice và Bella về nhà đã.”

Cả Mike và tôi há hốc miệng, cùng nhìn Edward chằm chằm.

“Er... cảm ơn bồ.” Mike lầm bầm khi lấy lại bình tĩnh. “Nhưng mình phải đi làm đã. Chắc là lúc lúc khác vậy.”

“Được thôi.”

“Gặp lại sau nhé.” Mike chui vào xe, lắc đầu không tin.

Chiếc Volvo của Edward chỉ cách đó hai xe, và Alice đã ở trong đó từ lúc nào.

“Điều đó nghĩa là gì vậy?” Tôi thì thầm khi Edward giữ cửa xe cho mình.

“Chỉ là giúp đỡ thôi.” Edward trả lời.

Và lúc đó Alice, đang ngồi ở ghế sau, và nói với tốc độ nhanh kinh khủng.
“Anh thật sự không khá về xe cộ lắm đâu, Edward. Có lẽ tôi nay anh nên nhờ Rosalie xem thử nó thế nào. Chỉ là để anh làm tốt hơn nếu Mike quyết định nhờ anh, anh biết mà. Không phải là cậu ấy sẽ không vui nếu Rosalie xuất hiện để giúp mình. Nhưng từ khi Rosalie được cho là đi học ở nước ngoài, thì em cho rằng đó không phải là ý kiến hay. Quá tệ là đằng khác. Nên đối với chiếc xe của Mike, em đề nghị là anh sẽ làm. Cũng chỉ trong phạm vi vài điều chỉnh tốt hơn cho chiếc xe thể thao Ý mà nằm ngoài khả năng của anh thôi. Và nhắc đến nước Ý và những chiếc xe thể thao mà em đã đánh cắp ở đó, thì anh vẫn còn nợ em một chiếc Porsche màu vàng đỏ. Em không biết là mình chờ đợi điều gì trong dịp Giáng sinh...”

Sau đó một phút thì tôi không nghe nữa, mặc cho giọng nói tốc độ của cô ấy trở thành tiếng vo vo phía sau khi tôi ổn định lại tinh thần của mình.

Dường như là Edward đang tránh những câu hỏi của tôi. Được rồi. Anh ấy sẽ phải ở riêng với tôi sớm thôi. Đó chỉ là vấn đề thời gian.

Có vẻ như Edward cũng đã nhận ra. Anh để Alice xuống ở lối vào nhà xe Cullen như thường lệ, mặc dù lúc này, năm mươi phần trăm tôi cho rằng anh sẽ lái xe đưa Alice đến cửa và đi cùng cô ấy vào trong.

Khi nhận ra điều này, Alice lườm Edward thật sắc. Còn Edward dường như thoải mái hoàn toàn.

“Gặp lại em sau.” Anh nói. Và khi đó, hết sức nhẹ nhàng, anh gật đầu.

Alice rẽ vào rồi biến mất sau những thân cây.

Anh im lặng khi quay đầu xe và trở về Forks. Tôi đợi, ngạc nhiên không biết anh có giữ điều đó cho riêng mình hay không. Anh vẫn không nói gì, và điều này khiến tôi căng thẳng. Trưa hôm nay Alice đã thấy gì? Có chuyện gì đó anh không muốn kể với tôi, còn tôi thì cố tìm lý do tại sao anh lại giữ bí mật. Có lẽ tốt hơn tôi nên tự chuẩn bị trước khi tôi hỏi. Tôi không muốn nổi nóng và làm cho anh ấy nghĩ rằng tôi không thể giải quyết được chuyện đó, dù nó có là gì đi chăng nữa.

Vì vậy cho nên cả hai đứa vẫn im lặng đến khi về tới nhà Charlie.

“Tôi nay bài tập ít ha.”. Anh nhận xét.

“Uhm”. Tôi đồng ý.

“Em có cho rằng anh vẫn được phép vào trong chứ?”

“Charlie không còn khó chịu khi anh đến đón em đi học nữa.”

Nhưng tôi chắc chắn là Charlie sẽ lại giận dữ rất nhanh khi ông về nhà và thấy Edward ở đây. Có lẽ tôi nên chuẩn bị vài thứ đặc biệt cho bữa tối nay.

Khi vào nhà, tôi đi lên cầu thang và Edward theo sau. Anh ngồi uể oải trên giường tôi và nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ. Dường như không quan tâm đến sự cáu kỉnh của tôi.

Tôi cất cặp và khởi động máy tính. Có một email chưa được trả lời từ mẹ tôi, và bà thường hoảng sợ khi tôi giữ quá lâu. Tôi gõ ngón tay liên hồi khi đợi cái máy tính già yếu thức dậy theo cách của nó. Chúng dội ngược lại cái bàn, âm thanh ngắt quãng và lo lắng.

Và lúc đó những ngón tay của anh giữ lấy tay tôi.

“Hôm nay chúng ta hơi nóng vội đúng không?” Anh thì thầm.

Tôi ngược lên, định mĩa mai, nhưng mặt anh đã ở gần hơn tôi nghĩ. Cặp mắt màu vàng của anh biểu lộ sự giận dữ đang cố kìm nén, và hơi thở mát rượi đập vào môi tôi. Tôi có thể cảm nhận được mùi hương của anh trên lưỡi mình.

Tôi không thể nhớ cái phản ứng hài hước mà tôi đã từng làm. Tôi không thể nhớ nổi tên mình!

Anh không cho tôi cơ hội bình tĩnh lại.

Vì thật là ngạc nhiên khi ngón tay anh lùa vào tóc tôi, giữ mặt tôi đối diện với anh. Tay tôi giữ chặt cổ anh. Tôi ước gì mình mạnh hơn, đủ mạnh để giữ anh là tù nhân ở đây. Một bàn tay của anh trượt xuống

lưng tôi, ép tôi dựa sát vào bộ ngực cứng như đá của anh. Dù có chiếc áo len dài tay của anh, làn da của anh đủ lạnh để làm tôi run lên, nó là cái run của sự vui thích, niềm hạnh phúc, nhưng đôi tay của anh bắt đầu rời ra với sự phản ứng của tôi.

Tôi biết mình có khoảng ba giây trước khi anh thở dài và đẩy tôi ra thật khéo, nói vài điều về việc chúng tôi đã liều mạng như thế nào cho mạng sống của tôi trong một buổi chiều. Giữ những giây cuối cùng, tôi ép mình gần hơn, uốn cơ thể mình theo hình thể anh. Đầu lưỡi tôi lần theo đường cong môi dưới của anh, nó nhả một cách hoàn hảo như là đã được đánh bóng vậy, và mùi vị thì -

Anh đẩy gương mặt tôi ra khỏi anh, gỡ tôi ra rất dễ dàng, anh hoàn toàn không nhận ra rằng, tôi đã dùng hết sức mạnh của mình.

Anh cười khúc khích, nghe khàn khàn, rất nhỏ. Mắt anh sáng lên đầy hứng thú nhưng kỉ luật một cách cứng rắn.

“Ah, Bella”. Anh thở dài.

“Em biết em xin lỗi nhưng em không làm được”.

“Anh cảm thấy tiếc là em không xin lỗi nhưng anh cũng không làm được. Có lẽ anh nên ngồi trên giường”.

Tôi đỡ choáng váng hơn một chút. “Nếu anh thấy cần thiết...”.

Anh cười ngượng ngùng và chẳng còn một chút lúng túng nào.

Tôi lắc đầu vài cái, cố xóa điều đó đi và quay lại máy tính của mình. Đúng là bây giờ nó đã hoạt động tốt hơn. Tốt rồi, nó không kêu giống như rên rỉ nữa.

“Nói với Renee anh gửi lời chào nhé”.

“Chuyện đó chắc chắn rồi”.

Tôi đọc lướt qua email của Renné, chúng làm tôi mất bình tĩnh vì những điều gàn dở mà bà viết vào lá thư.

Tôi đã vừa đồng ý và khó chịu khi đọc lá thư y như lần đầu tiên đọc nó.

Nó đã quá giống lúc mẹ tôi quên mất một cách chính xác bà ấy đã đỡ người ra như thế nào trên cao cho đến tận khi bà ấy bị mắc kẹt vào một cái dù với một người huấn luyện.

Tôi cảm thấy hơi thất vọng với Phi, cái người chồng của cô ấy gần 2 năm cho phép bà làm việc đó.

Tôi đã quan tâm đến bà ấy nhiều hơn và tôi cũng biết rõ con người bà.

Nhưng cuối cùng bạn vẫn phải để họ đi trên con đường mà họ cho là đúng, tôi tự nhắc nhở tôi. Bạn phải để họ đi trên con đường của chính họ bởi vì, đó là cuộc sống của họ...

Tôi đã bỏ ra rất nhiều thời gian và công sức để chăm sóc cho Renée, tôi vạch ra những kế hoạch đúng đắn, đánh tan đi những ý định điên rồ của bà, nhưng có lẽ tôi đã quá dễ dãi, tôi luôn chiều cô cho bà quá mức cần thiết. Tôi đã luôn chiều theo ý của bà, làm theo những gì bà nói, thậm chí hạ mình. Tôi nhìn thấy bao nhiêu là lỗi lầm của bà và đã tự cười mình. Bà là người mau quên.

Tôi đã là người rất khác với mẹ của mình. Một người luôn chín chắn và thận trọng. Là một người có trách nhiệm và trưởng thành. Đó là những gì tôi tự nhận thấy về bản thân mình. Đó là con người mà tôi đã biết. Với dòng máu vẫn chảy trong đầu tôi từ nụ hôn của Edward, tôi không thể không nghĩ về hầu hết những lỗi lầm từ việc thay đổi cuộc sống của mẹ tôi. Thật ngớ ngẩn và lãng mạn, kết hôn ngay khi vừa mới ra trường với một người đàn ông mà bà đã biết rõ, và sinh ra tôi sau đó một năm.

Bà đã luôn hứa hẹn với tôi rằng bà đã không ân hận, rằng tôi đã là món quà tốt nhất mà cuộc sống đã mang đến cho bà. Và bà đã nói đi nói lại với tôi rằng một người thông minh thì phải thật nghiêm túc trong hôn nhân. Một người trưởng thành sẽ đến trường học và bắt đầu sự nghiệp trước khi họ nhún sâu hay là dấn thân vào các mối quan hệ...Bà biết tôi sẽ không phải là một người thiếu suy nghĩ hay là một con ngốc ở một thị trấn nhỏ như bà đã từng như vậy...Tôi nghiêng rãnh và cố gắng tập trung vào việc

trả lời bức thư của mẹ. Sau đó tôi đánh dấu vào đoạn cuối của bức thư và nhớ ra tại sao tôi ko trả lời thư của bà sớm hơn. “Con đã ko nói bất cứ điều gì về Jacob trong suốt một thời gian dài”, mẹ viết. “Cậu ấy đang làm gì vào những ngày này?”.

Charlie đã xúi giục bà, tôi chắc chắn như vậy. Tôi thờ dãi và gõ thật nhanh, gấp câu trả lời cho câu hỏi của bà giữa hai đoạn văn kém nhạy cảm hơn. Jacob là người tốt, tôi đoán vậy. Tôi không gặp cậu ấy nhiều; cậu ấy hầu như dành toàn bộ thời gian cho đám bạn ở dưới La Push vào những ngày này. Tôi cười nhún vai với mình, thêm vào lời chúc của Edward rồi gửi đi.

Tôi không nhận ra là Edward đã đứng im lặng phía sau tôi một lần nữa cho tận đến lúc tôi tắt máy tính và rời khỏi bàn. Tôi đang định mắng anh vì tội đã nhìn trộm thư thì nhận ra rằng anh đã không hề chú ý tới tôi. Anh đang xem xét một cái hộp màu đen phẳng với dây quấn xung quanh một cái gì đó mà chắc hẳn là nó không nặng đến vậy.... Cố gắng nặn óc suy nghĩ lần nữa, tôi nhận ra đó là cái máy nghe nhạc mà Emmett, Rosalie, Jasper đã tặng cho tôi vào hôm sinh nhật. Tôi muốn quên đi tất cả các món quà trong ngày sinh nhật. Tôi muốn quên đi tất cả, tôi muốn mọi thứ đi vào dĩ vãng, những kí ức đó sẽ bị chìm dưới hang ngànbn, hang vạn tấn bụi bặm của thời gian và mãi mãi sẽ không bao giờ có thể được lấy lên.

"Em đã làm gì với cái này thế?", Anh hỏi với một giọng khiếp sợ....

"Em không muốn nhìn thấy nó ngự trị trong xe của em"

"Vì vậy, em cảm thấy cần phải tra tấn nó?"

"Anh biết là em như thế nào với các dụng cụ rồi đấy. Nhưng em không cố ý làm ra như thế." Anh lắc đầu, nhìn mặt anh như nhăn nhó thật khó coi đang mang mặt nạ của bi kịch

"Em đã làm hỏng nó."

Tôi nhún vai. "Ồ, vâng."

"Họ sẽ rất buồn nếu họ nhìn thấy món quà của họ như thế này", anh nói. "Anh đoán nó là điều tốt mà em đã mang về nhà. Anh sẽ có một cái khác để thay thế nó trước khi họ chú ý đến. "

"Cảm ơn anh, nhưng em không muốn có cái máy nghe nhạc ấy đâu." Tôi thờ dãi.

"Em đã không nhận được những điều tốt vào ngày sinh nhật của mình", anh nói giọng bất bình. Đột nhiên, anh lấy từ trong người mình ra một tờ giấy cứng hình chữ nhật . Tôi không dám trả lời, vì sợ giọng nói của tôi sẽ run rẩy. Ngày sinh nhật thứ mười tám tệ hại của tôi - với tất cả các hậu quả - tôi đã không thể nhớ ra, và tôi ngạc nhiên rằng anh đã mang nó đến. Anh thậm chí đã nhạy cảm về điều đó hơn tôi.

"Em có nhận ra những cái này sắp hết hạn?", Anh hỏi, nắm lấy mấy tờ giấy chìa ra cho tôi.

Một món quà khác - các vé máy bay mà Carlisle và Esme đã trao cho tôi, và tôi có thể đến thăm mẹ ở Florida. Tôi hít một hơi thật sâu và trả lời . "Không, em muốn quên tất cả"

Biểu hiện của anh thật tươi sáng và tích cực, không có bất kỳ dấu vết gì của sự xúc động sâu sắc như anh tiếp tục.

"Ừ, chúng mình vẫn còn một chút thời gian. Em đã được tự do. . . và chúng ta không có kế hoạch gì vào cuối tuần này, chẳng lẽ em từ chối để đi dạo với anh?. " Anh cười toe toét. "Tại sao không ăn mừng tự do của em theo cách này?"

Tôi há hốc miệng vì kinh ngạc. " Đi Florida ư?" "Anh đã nói điều gì đó về các vấn đề của Mỹ được cho phép." Tôi glared ở người, đáng ngờ, cố gắng để hiểu, nơi này đã đến từ.

"Ừ?" Anh hỏi gặng. "Chúng ta sẽ đến thăm mẹ em, hay là không?"

"Charlie sẽ không bao giờ cho phép đâu."

"Charlie không thể cấm em đến thăm mẹ của mình. Em vẫn cần sự chăm sóc quan trọng. "

"Không ai phải chăm sóc em. Em đã lớn rồi."

Anh nở một nụ cười rạng rỡ. "Chính xác."

Tôi cứ nghĩ rằng nó ngắn hơn cho một phút trước khi quyết định điều đó là không có giá trị trong chiến đấu. Charlie sẽ rất giận nếu ông biết tôi đến thăm Renée đây, nhưng nếu đi, tôi lại có được Edward.... Ông đã tránh không đề cập đến vấn đề này nhưng có lẽ tôi phải quyết định chấm dứt nó. Có lẽ tôi phải làm một cái gì đó để lấy long được ngài cảnh sát trưởng vậy. Nhưng ý tưởng của tôi nhìn thấy mẹ ngay bây giờ, không tuần nào kể từ ngay lúc này, không thể từ chối được. Tôi đã muốn gặp mẹ từ rất lâu rồi. Thậm chí kể từ khi tôi nhìn thấy bà vui vẻ trong cuộc sống Trong thời gian qua, tôi chỉ muốn ở với mẹ ở Phoenix, khi tôi dành toàn bộ thời gian nằm ở giường bệnh viện. Trong suốt thời gian đó, bà đã ở đây, tôi muốn được nhiều hơn hoặc ít hơn catatonic (nghĩa thuộc về y học – một loại bệnh) . Không, chính xác là rất nhiều kỷ niệm tốt đẹp với bà.

Và có thể, nếu bà nhìn thấy tôi hạnh phúc với Edward như thế nào, bà sẽ nói cho Charlie biết việc đó. Edward chăm chú nhìn gương mặt tôi trong khi tôi cân nhắc về việc đi thăm Renee.

Tôi thở dài. "Không phải cuối tuần này."

"Tại sao không?"

"Em không muốn chiến đấu với Charlie. Không nên ngay sau khi bố đã tha thứ cho em. "

Đôi lông mày của anh chau lại. "Anh nghĩ rằng cuối tuần này là hoàn hảo", anh thì thầm. Tôi hoa cả mắt. "Một thời gian."

"Em không có chỉ duy nhất có một người bị quan tâm một cách thái quá trong nhà này," He cau mày với tôi. Nghi ngại trở về. Kiểu này là hành vi không giống như người. Ông được như vậy luôn luôn thương vô vị kỷ; tôi biết nó là làm cho tôi làm hư hỏng. "Em có thể đi bất cứ nơi nào em muốn," Tôi chỉ ra "Thế giới bên ngoài sẽ chẳng có gì khiến anh quan tâm nếu không có em". Tôi tròn mắt vì câu nói cường điệu của anh.

"Anh không đùa đâu". Anh nói.

"Vậy chúng ta làm cho thế giới bên ngoài chậm lại nhé, được không? Ví dụ như, mình có thể bắt đầu bằng một bộ phim ở Port Angeles ..."

Anh rên lên. "Không hề gì! Chúng ta sẽ bàn về chuyện này sau nhé".

"Chuyện đó chẳng có gì để bàn nữa cả!"

"Anh nhún vai".

"Okie, vậy thì, nói chuyện khác đi". Tôi nói. Tôi hầu như quên mất những lo lắng của mình chiều nay - điều đó có còn là ý định của anh ấy không? "Trưa hôm nay Alice đã nhìn thấy gì vậy?"

Mắt tôi dán chặt vào mặt anh khi tôi nói. Hồng hãm dò phản ứng của anh.

Về mặt anh thật điềm tĩnh. Chỉ có một chút cứng rắn trong đôi mắt màu hoàng ngọc của anh. "Cô ấy thấy Jasper ở một nơi xa lạ, một nơi nào đó ở tây nam, cô ấy cho rằng, gần chỗ gia đình ... trước đây của anh ấy. Nhưng anh ấy rõ ràng không có ý định trở về. Anh thở dài. "Điều đó khiến cô ấy lo lắng".

"Oh". Điều đó không có chút nào giống với những gì tôi đang mong đợi. Nhưng dĩ nhiên điều đó có nghĩa là Alice đang để tâm đến tương lai của Jasper. Anh ấy là bạn đời, là một nửa còn lại của Alice. Dù mối quan hệ của họ không phô trương như Rosalie và Emmett. "Sao anh không nói trước với em?"

"Anh đã không nhận ra là em vẫn chú ý đến điều đó". Anh nói. "Có thể chẳng có gì quan trọng, trong trường hợp nào đó."

Trí tưởng tượng của tôi không còn điều khiển được nữa, buồn thật. Tôi vừa đánh mất một buổi chiều hoàn hảo thường lệ, bóp méo nó cho đến lúc nó giống như là Edward đang giấu tôi điều gì đó theo cách của anh. Tôi nên chữa bệnh thì hơn.

Chúng tôi xuống nhà để làm bài tập, chỉ là đề phòng trường hợp Charlie trở về sớm thôi. Edward làm xong trong vài phút, còn tôi thì ráng chú tâm vào Môn Giải tích cho đến khi tôi quyết định dành thời

gian làm cho Charlie buồn tối. Edward phụ tôi, thường là chuẩn bị những nguyên liệu còn sống – thức ăn con người vẫn chống cự nhẹ với anh. Tôi làm món stroganoff theo công thức của bà nội Swan, bởi tôi đang muốn lấy lòng mà. Nó không phải là món khoái khẩu của tôi, nhưng sẽ làm hài lòng Charlie. Đường như Charlie đã về nhà với tâm trạng rất thoải mái. Ngài thậm chí không thèm giữ cái vẻ cau kỉnh với Edward nữa. Còn Edward thì vẫn từ chối dùng bữa tối với chúng tôi như thường lệ. Từ phòng trước vọng ra tiếng của bản tin mỗi tối, nhưng tôi nghi ngờ rằng Edward đang thật sự chú tâm vào nó.

Sau khi lấy phần thức ăn thứ ba, Charlie để chân lên cái ghế còn dư và khoanh tay lên cái dạ dày căng phồng của mình hài lòng.

“Ngon lắm đó, Bella.”

“Con rất vui vì bố thích nó. Còn công việc thế nào ah?” Ngài vẫn còn mãi tập trung ăn, tôi phải đặt vấn đề trước thôi.

“Có phần chậm chạp. Mà thật sự là quá chậm. Gần hết buổi chiều tuyệt vời Mark và bố đã chơi bài. Ngài thêm vào cùng với nụ cười toe toét. “Bố thắng, nineteen hands to seven (mười chín ván so với bảy). Và sau đó thì bố có nói điện thoại với bác Billy 1 chút”.

Tôi cố giữ giọng nói của mình không thay đổi. “Bác ấy thế nào rồi ah?”

“Tốt, tốt lắm. Nhưng mấy khớp xương cũng đang khiến ông khó chịu một chút.”

“Oh, thật là tệ!”

“Yeah. Ông có mời chúng ta cuối tuần này xuống dưới chơi đó. Ông cũng đang tính là sẽ mời nhà Clearwaters và nhà Uleys. Một buổi thi đấu nho nhỏ ...”

“Huh”. Là phản ứng của tôi. Nhưng tôi có thể nói gì đây? Tôi biết tôi không được phép tham dự buổi thi đấu của những người sói, dù là với sự giám sát của người lớn. Tôi tự hỏi không biết Edward sẽ có vấn đề gì với Charlie ở La Push không. Hay anh ấy cho rằng, vì Charlie hầu như tốn thời gian với Billy, một con người đúng nghĩa, bố tôi sẽ không bị nguy hiểm?

Tôi chuồn xuống bếp và chắt chén bát lại với nhau, không thèm nhìn Charlie. Tôi đẩy chúng vào chậu rửa bát và mở nước. Edward xuất hiện thật âm thầm và chộp lấy miếng rửa chén.

Charlie thở dài và bỏ đi, dù vậy tôi vẫn hình dung ra ngài sẽ nhắc lại vấn đề này khi chỉ còn hai bố con. Ngài nhắc chân lên và hướng về phía Tivi, cũng như mỗi tối khác thôi.

“Bác Charlie.” Edward nói giọng thân mật.

Charlie dừng lại ở giữa căn bếp nhỏ của mình. “Sao?”

“Bella có bao giờ kể với bác là bố mẹ cháu đã tặng cô ấy mấy chiếc vé máy bay vào dịp sinh nhật vừa rồi của mình, để Bella có thể đến thăm Renee không ah?”

Tôi đánh rơi cái đĩa mình đang rửa. Nó trượt qua miếng đệm lót giày và va vào sàn nhà kêu loảng xoảng. Nó đã không vỡ, nhưng bắn tung tóe căn phòng, vào cả ba chúng tôi, đầy nước rửa chén. Nhưng Charlie thậm chí chẳng thèm chú ý.

“Bella?” Ngài hỏi bằng giọng kinh ngạc.

Tôi giữ đôi mắt mình vào cái đĩa khi tôi tìm lại được nó. “Dạ, hai bác ấy đã tặng con ah.”

Ngài nuốt vào thật lớn, và rồi mắt ngài nhúu lại khi ngài quay về phía Edward. “Không. Nó chưa bao giờ đề cập đến chuyện này.”

“Hừm.” Edward lầm bầm.

“Cậu mang chuyện này ra là có lý do gì?” Charlie hỏi, giọng gay gắt.

Edward nhún vai. “Chúng sắp hết hạn rồi. Con nghĩ là nó sẽ làm Esme thấy tổn thương nếu Bella không sử dụng món quà của mình. Không phải là mẹ vẫn không nói gì sao.”

Tôi nhìn chằm chằm Edward, không tin.

Charlie suy nghĩ mất một phút. “Đó có thể là ý hay cho con để đi thăm Renee đó Bella. Mẹ con thích

điều đó lắm. Dù vậy bố cũng ngạc nhiên vì con đã không nói gì về nó hết.”

“Con quên mất.” Tôi chống chế.

Ngài cau mày. “Con quên mất là đã có ai đó tặng con vé máy bay ah?”

“Ừm.” tôi lăm bằm chiếu lệ, và quay lại với cái chậu rửa bát.

“Tôi đề ý là cậu bảo chúng sắp hết hạn, Edward.” Charlie đi lên. “Bố mẹ cậu đã tặng nó bao nhiêu vé máy bay vậy?”

“Chỉ có một cái cho cô ấy... và một cái cho con.”

Cái đĩa tôi làm rớt lần này rơi xuống chậu rửa bát, nhưng lần này nó không gây ồn nhiều. Tôi có thể dễ dàng nhận thấy cơn giận dữ ghê gớm tỏa ra từ ông. Máu dồn xuống mặt tôi, tăng thêm bởi sự bức bối và thất vọng. Tại sao Edward làm như vậy? Tôi nhìn trừng trừng vào mớ bột trong chậu, hoang mang lo sợ.

Chương 3: Động cơ

Mặt trời đã ẩn sâu trong những đám mây dày đặc, và thật khó khăn để nói rằng nó vẫn đang tỏa sáng. Sau một chuyến bay dài thật dài đuôi theo mặt trời, cái kết quả cuối cùng chính là mặt trời vẫn đứng đâu đó trên đầu. Chính điều đó làm tôi bị mất phương hướng, và thời gian dường như bị bẻ ngoặc một cách kỳ lạ. Tôi đã rất ngạc nhiên khi nhận ra cánh rừng dẫn lối về những tòa nhà đầu tiên, báo hiệu rằng đã gần tới nhà. "Em chẳng nói gì hết. Chuyến bay làm em mệt à?", Edward quan sát tôi.

"Không sao, em vẫn khỏe."

“Em buồn vì phải rời xa nơi này à?”

“Thanh thản thì đúng hơn, em nghĩ vậy.”

Anh nhướn một bên mày lên nhìn tôi, tôi biết câu nói dối ấy là vô dụng nhưng tôi ghét phải thú nhận nó, và thật không cần thiết phải hỏi anh ấy điều gì để anh ấy rời mắt ...

"Renee sâu sắc hơn Charlie ở một vài phương diện. Điều đó làm em hơi bồn chồn."

Edward mỉm cười thật đậm chiêu. "Tâm hồn mẹ em thú vị thật, nó giống như một đứa trẻ, nhưng cũng rất sáng suốt. Bà ấy nhìn nhận mọi việc rất khác mọi người."

Sâu sắc. Đó là một nhận xét tốt về mẹ tôi khi chú ý đến bà. Hầu hết thời gian, bà mơ màng đến nỗi không chú ý nhiều đến những việc khác. Nhưng tuần này, bà lại tập trung sự chú ý ấy vào tôi.

Dượng Phil bận, đội bóng chày trường trung học nơi dượng làm huấn luyện viên đang chuẩn bị để thi đấu lại và để tôi cùng Edward ở nhà, nơi bà Renee dễ dàng chiếu tướng cả hai chúng tôi.

Ngay sau những cái ôm siết, những lời chào thật vui vẻ, những nỗi niềm nhớ thương đã dâng trào, bà bắt đầu quan sát chúng tôi tỉ mỉ hơn.

Và khi bà nhìn chúng tôi, một chút bối rối ẩn hiện trong đôi mắt xanh của bà. Nhưng càng về sau, đôi mắt ấy càng thể hiện rõ sự lo lắng...

Buổi sáng, Renee và tôi cùng nhau đi dạo trên bãi biển. Có lẽ bà muốn giới thiệu cho tôi những nét đẹp nơi đây. Mà một trong số đó chính là ánh nắng mặt trời ấm áp tỏa sáng. Bà ấp ủ một hy vọng rằng chính cái nắng ấm ấy sẽ kéo tôi trở về nơi đây và từ bỏ cái thị trấn Forks đầy ẩm ướt.

Bà còn muốn nói chuyện riêng với tôi nữa, và điều đó được thực hiện một cách dễ dàng khi Edward cố tìm ra vài ba thứ văn kiện gì đó để làm và báo lại với Renee rằng anh bận. Thế là chúng tôi, hai mẹ con có cả một ngày để nói chuyện...

Bà và tôi thả bộ dọc theo con đường, đi dưới những bong mát rải rác của những bong dừa trải dài trên bờ biển. Không khí thật ẩm ướt, nó ẩm đến nỗi việc hít vào và thở ra cũng khiến hai lá phổi của tôi đau rất

"Bella?", bà hỏi khi mắt đang nhìn lơ đãng những ngọn sóng cứ rì rào đổ bộ lên bãi cát.

"Chuyện gì vậy mẹ?"

Bà thở dài cái thượt, vẫn không nhìn tôi. "Mẹ lo rằng..."

"Có gì không ổn sao mẹ?", tôi hỏi, cảm giác bất an chột dấy lên trong lòng. "Con có giúp gì được mẹ không?"

"Không phải về mẹ". Bà lắc đầu. "Mẹ lo lắng cho con và Edward". Cuối cùng mẹ cũng nhìn tôi khi bà nói tên anh ấy, khuôn mặt bà thoáng chút hối tiếc.

"Ôi", tôi làm bầm, liếc mắt nhìn hai người chạy bộ khi họ chạy ngang chúng tôi, người ướt đầm mồ hôi.

"Hai con nghiêm túc hơn là mẹ nghĩ", mẹ bắt đầu nói

Tôi cau mày, hồi tưởng lại những những việc xảy ra trong vòng hai ngày trước.

Edward và tôi rất ít khi tỏ rõ thái độ với nhau trước mặt Renee, hay ít nhất là vậy. Tôi tự hỏi có phải bà cũng muốn giảng cho tôi một bài học mang tên trách nhiệm?

Tôi không cảm thấy phiền như khi nói chuyện với Charlie. Tôi không ngại ngùng khi nói chuyện với bà. Và tôi cũng chính là người để Renee có thể giải bày tâm sự, giảng giải những khuất mắt và đây cũng là một lần nữa, để bà trút những gì bà đang lo lắng cho tôi.

"Có một cái gì đó rất lạ khi hai con ở bên nhau", mẹ tôi thì thầm, trán mẹ cau lại, đôi mắt lo lắng.

Tôi mỉm cười, mặc dù vẫn không thể nhìn thẳng vào mắt mẹ. "Đó là điều xấu sao mẹ?"

"Không". Mẹ cau mày lần nữa trong khi lựa chọn từ ngữ sao cho thích hợp nhất.

"Nó rất khác biệt. Cậu ấy rất quan tâm đến con nhưng rất... thận trọng. Mẹ cảm giác như mẹ không thật sự hiểu mối quan hệ của hai con. Giống như có một bí mật gì đó mà mẹ không biết hề biết."

"Con nghĩ mẹ đã tưởng tượng quá nhiều rồi". Tôi nói nhanh, cố gắng giữ cho giọng nói mình thật bình tĩnh và nhẹ nhàng. Tâm trí tôi đang bị xao động. Có lẽ tôi đã quên mất rằng bà có thể nhìn ra những điều mà người bình thường không mấy may để ý. Họa chăng tôi đã quá lơ đãng? Trước đây điều đó chưa bao giờ là một vấn đề.

Cho đến này, điều đó, một bí mật mà tôi vẫn không thể cho bà biết.

"Không chỉ về cậu ấy đâu". Mẹ mím môi. "Mẹ ước gì con có thể thấy được cách con hành xử bên Edward"

"Ý mẹ là sao ạ?"

"Cái cách mà con di chuyển, con định hướng chính mình xung quanh cậu ấy mà không suy nghĩ gì về điều đó."

Khi cậu ấy di chuyển, chỉ một chút thôi, con lập tức điều chỉnh vị trí của mình. Giống như thổi nam châm hoặc... trọng lực. Con giống như một vệ tinh xoay quanh một hành tinh, hoặc một thứ gì đó. Mẹ chưa thấy ai như thế bao giờ cả" Bà mím môi, nhìn chăm chăm vào tôi.

"Đừng nói với con là...", tôi trêu chọc, cố nặn ra một nụ cười giả tạo. "Mẹ đang đọc truyện trinh thám hay là scri-fi thời gian gần đây nha"

Mặt bà thoáng ứng hồng. "Lạc đề rồi con gái"

"Mẹ tìm thấy điều gì đó hay à?"

"À, cũng có một vài, nhưng không quan trọng. Chúng ta đang nói về con đây, đừng đánh trống lảng nào"

"Mẹ nên bớt tưởng tượng một chút. Mẹ có biết mẹ đã khiến mình trở nên thật lạ với những ý tưởng đó không?"

Môi bà nhếch lên. "Mẹ thật là ngốc nghếch, đúng không?"

Tôi không biết phải trả lời thế nào. Renee vốn dễ bị tác động. Thỉnh thoảng điều đó cũng tốt, bởi vì không phải mọi ý kiến của mẹ là thực tế. Nhưng đôi khi nó làm tôi thật khổ tâm.

Bà ngược lên và tôi cố gắng kiểm soát tâm trạng của mình

"Không phải là ngốc nghếch, chỉ như một người mẹ thôi mẹ ạ"

Một nụ cười nhẹ nhàng xuất hiện trên môi Renee và bà chỉ tay về phía bãi cát trắng trải dài bên làn nước xanh. "Nhiều đó có đủ khiến con quay lại với người mẹ ngốc nghếch này không?"

Bàn tay tôi lướt nhanh qua trán và tránh không vò mái tóc của mình

"Con sẽ quen với độ ẩm ở đây thôi", mẹ tôi hứa hẹn tràn trề hy vọng

"Mẹ cũng có thể quen với mưa thôi", tôi thêm vào

bà thúc vào tay tôi và sau đó nắm tay tôi khi chúng tôi trở lại xe.

Có một điều gì khác hơn là sự lo lắng dành cho tôi, bà dường như đang hạnh phúc. Sự hài long ẩn hiện đâu đó...

Bà vẫn ngắm dưỡng Phil với một cái nhìn tình tứ, và điều đó thật dễ chịu. Chắc chắn rằng cuộc đời của mẹ đầy đủ và thỏa mãn. Chắc chắn rằng mẹ không nhớ tôi nhiều, cho đến tận bây giờ...

Những ngón tay lạnh giá của Edward lướt trên má tôi. Tôi ngược lên, chớp mắt, quay lại với thực tại. Anh ấy cúi xuống, hôn vào trán tôi.

"Chúng ta đến nhà rồi. Công chúa ngủ trong rừng ạ. Đã đến lúc phải thức dậy rồi."

Chúng tôi dừng lại trước cửa nhà Charlie. Ngoài hiên sáng đèn và chiếc xe tuần tra đậu trên bên đường.

Khi tôi kiểm tra ngôi nhà, tôi thấy tấm rèm nơi cửa sổ phòng khách bị kéo ra, chiếu vài vệt sáng màu vàng xuyên qua cửa sổ và hạ cánh trên bãi cỏ tối đen.

Tôi thở dài. Dĩ nhiên là bố đang chuẩn bị tấn công tôi đây.

Edward có thể cũng đang suy nghĩ như vậy, bởi lẽ vẻ mặt của anh không được tự nhiên và đôi mắt anh có vẻ lạnh đậm khi anh ấy cùng tôi bước vào nhà.

"Tệ thế nào nhỉ?", tôi hỏi

"Charlie sẽ không làm khó chúng ta đâu.", Edward hứa chắc nịch, âm điệu không có vẻ hài hước.

"Ông ấy nhớ em"

Tôi nheo mắt lại, không tin chắc lắm. Nếu không có gì, tại sao Edward lại căng thẳng như vậy.

Túi xách của tôi nhỏ xíu, nhưng anh ấy khẳng định mang nó vào nhà giúp tôi. Charlie mở cửa cho chúng tôi

"Chào mừng con trở về". Charlie kêu lên như thể ông ấy thật sự có ý đó "Jacksonville thế nào?"

"Âm ướt và đầy rệp"

"Vì thế mà Renee không cho con đến học tại đại học Florida à?"

"Mẹ đã thử. Nhưng con thì chết còn hơn học ở đây"

Ánh mắt bố Charlie miễn cưỡng nhìn sang Edward. "Chuyến đi vui chứ?"

"Vâng ạ" Edward trả lời với giọng nói trầm trầm. "Cô Renee rất hiếu khách"

"Uhm. Cháu vui là tốt rồi". Charlie quay đi và dành cho tôi một cái ôm bất ngờ

"Xúc động thật," tôi thì thầm bên tai bố.

Bố cười vang. "Bố thật sự rất nhớ con, Bells. Thức ăn thật tệ khi con đi"

"Con sẽ thử" tôi nói khi bố thả tôi ra.

"Con sẽ gọi cho Jacob đầu tiên chứ? Cậu ta đã liên tục hỏi bố cứ mỗi 5 phút từ 6 giờ sáng nay đây.

Bố đã hứa sẽ bảo con gọi cho cậu ta ngay, thậm chí trước khi con đỡ hành lý"

Tôi không cần phải nhìn Edward cũng cảm nhận được rằng anh quá im lặng, quá lạnh nhạt bên cạnh tôi. Có lẽ chính vì thế điều đó là nguyên nhân của tình trạng căng thẳng của anh.

"Jacob muốn nói chuyện với con sao?"

"Khá tệ đó, bố thấy thế. Nó không nói với bố về việc đó - chỉ nói rằng điều đó quan trọng"

Tiếng điện thoại vang lên dồn dập và chói tai ngay sau đó.

"Nó nữa đó, bố cục là như vậy," bố lầm bầm

"Con biết rồi". Tôi nhanh chóng đi vào nhà bếp

Edward đi theo tôi trong khi bố biến mất khỏi phòng khách.

Tôi bắt máy và xoay người đối diện bức tường.

"A lô?"

"Chị đã về rồi," Jacob nói, giọng nói trầm thân thuộc của cậu ấy làm lòng tôi gợn lên một nỗi bâng khuâng...

Hàng ngàn kí ức quay tròn trong đầu tôi trôi lên, xoắn vào nhau - một bãi biển đầy đá với những cây dương trải dài, một gara dựng tạm từ từng những tấm nhựa, những lon soda ấm áp trong chiếc túi giấy, một căn phòng bé tẹo với chiếc ghế mòn vẹt.

Nét vui vẻ trong đôi mắt đen sâu thẳm của cậu ấy, đôi bàn to lớn ấm nóng trong bàn tay tôi, hàm răng sáng trắng lấp lánh đối lập với làn da sẫm màu, gương mặt căng ra với nụ cười rộng mở luôn nhưng có một chiếc chìa khóa để mở cánh cửa cho căn phòng chỉ mật, nơi mà chỉ có những tâm hồn thân thuộc mới có thể bước vào

Điều đó giống như một nỗi nhớ nhà, nỗi khát khao về một nơi và một người đã từng chở che cho tôi trong những đêm tăm tối nhất...

"Sao chị không gọi cho em?" Jacob gắng hỏi

Âm điệu giận dữ của cậu lập tức kéo tôi tỉnh lại.

"Bởi vì chị mới về nhà được chính xác có 4 giây và cuộc gọi của em đã cắt ngang khi bố đang nói với chị là em đã gọi đến"

"Thế à? Cho em xin lỗi nhé"

"Chắc chắn rồi. Bây giờ, tại sao em gọi bố chị liên tục vậy?"

"Em cần nói chuyện với chị"

"Uhm, chị đoán ra hết rồi. Tiếp tục đi"

Im lặng bao trùm lên chúng tôi một phút.

"Mai chị sẽ đi học chứ?"

Tôi cau mày, không thể không cảnh giác với câu hỏi này. "Dĩ nhiên rồi. Tại sao lại không chứ?"

"Em không biết. Chỉ tò mò thôi"

Lại im lặng

"Vậy em muốn nói với chị chuyện gì, Jake?"

Cậu do dự. "Thật ra không có gì. Em... chỉ muốn nghe giọng chị thôi"

"Uh, chị biết. Chị rất vui khi em gọi, Jake. Chị..."

Nhưng tôi không biết nói gì hơn. Tôi muốn nói với cậu ấy rằng tôi sắp xuống La Push bây giờ. Nhưng tôi không thể nói cho cậu biết điều đó

"Em phải đi," cậu vội vã nói

"Cái gì?"

"Em sẽ gọi cho chị sớm, được không?"

"Nhưng Jake..."

Cậu ấy đã đi khỏi. Tôi lắng nghe đầu dây bên kia với sự nghi ngờ dằng dặc.

"Quá ngắn," tôi lầu bàu

"Mọi thứ ổn chứ?" Edward hỏi. Giọng anh thật thấp và thận trọng

Tôi chậm chậm quay lại đối mặt với anh. Về mặt anh bình thản, không thể dò được

"Em không biết. Em tự hỏi có chuyện gì đây". Điều đó không đúng khi Jacob truy vấn bố tôi mỗi ngày chỉ để hỏi rằng tôi sẽ đi học chứ. Và nếu cậu ấy muốn nghe giọng nói của tôi thì tại sao cậu ấy lại cúp

máy nhanh vậy?

"Dự đoán của em chắc tốt hơn anh," Edward nói, nụ cười lơ mờ nơi khoé miệng anh

"Uhhmm", tôi làm bầm. Điều đó là sự thật. Tôi biết Jake khá rõ. Không khó để đoán được động cơ của cậu ấy. Trong khi suy nghĩ của tôi phóng đi xa, khoảng 15 dặm, về phía La Push - tôi bắt đầu lục lọi tủ lạnh, chọn ra những nguyên liệu cho bữa tối của bố.

Edward dựa vào quầy bếp, và tôi lập tức cảm nhận được ánh mắt của anh đang nhìn tôi, nhưng tôi không thể tập trung để nghĩ xem anh ấy đang muốn gì, tâm trí tôi đang lang mang...

Trường học dường như là chìa khóa của mọi vấn đề cho tôi. Đó là câu hỏi thật sự mà Jake đã hỏi.

Và Jacob đã có câu trả lời cho một thứ gì đó, hoặc là cậu ấy đã không gắng hỏi bố Charlie kiên trì như thế

Và tại sao Jacob lại gây chú ý như thế?

Tôi cố gắng nghĩ về điều đó một cách logic. Nếu ngày mai tôi không đến trường thì có vấn đề gì không, từ viễn cảnh của Jacob?

Bố hơi buồn về việc tôi nghỉ một buổi học khi gần kết thúc học kỳ, nhưng tôi đoán chắc với bố rằng nghỉ một ngày thứ sáu thôi không ảnh hưởng gì tới việc học của tôi. Jake sẽ khó mà quan tâm đến điều đó.

Tâm trí tôi từ chối mọi sự sáng suốt. Có thể tôi đã bỏ qua một vài thông tin quan trọng.

Điều gì xảy ra trong ba ngày trước mà quan trọng đến nỗi Jacob đã phá vỡ quá trình dài từ chối những cuộc gọi và cắt mọi liên lạc lại với tôi? Ba ngày đó đã xảy ra điều gì?

Tôi đông cứng giữa bếp. Gối thịt băm đông đá trong tay tôi tuột khỏi những ngón tay tê buốt. Và tôi đã chậm trễ mất hai giây để khỏi thịch khỏi va chạm với cái sàn.

Edward bắt được nó và ném nó trở lại quầy. Cánh tay anh ấy vòng quanh người tôi, đôi môi anh áp vào tai tôi.

"Gì vậy em?"

Tôi lắc đầu nguây nguây, hãy còn mù mẫn

Ba ngày có thể xảy ra điều gì để thay đổi mọi thứ?

Chẳng phải tôi vừa nghĩ tới việc vào đại học là không thể đó sao? Làm sao tôi có thể ở bất cứ nơi nào gần mọi người sau khi tôi đã trải qua cuộc nói chuyện ba ngày đầy đau khổ đã khiến tôi thoát khỏi cái chết, để tôi có thể sống mãi mãi bên Edward? Cuộc nói chuyện khiến tôi vĩnh viễn trở thành tù nhân cho khát vọng của mình

Bố Charlie có nói với bác Billy rằng tôi đã biến mất 3 ngày không? Bác Billy có đưa đến kết luận đó không?

Jacon có phải thật sự muốn hỏi tôi rằng tôi vẫn còn là một con người không? Đảm bảo rằng hiệp ước của người sói không bị phá vỡ, rằng không thành viên nào của nhà Cullen dám... cắn... người..., nhưng... không... giết?

Nhưng cậu ấy có thật sự nghĩ rằng tôi sẽ trở về nhà với bố nếu chuyện đó xảy ra không?

Edward lay tôi. "Bella?" anh hỏi, thật sự lo lắng.

"Em nghĩ... em nghĩ cậu ấy gọi để kiểm tra," tôi nói trệu trạo. "Kiểm tra để chắc rằng em vẫn còn là người."

Edward bỗng cứng đờ, và một tiếng rít nhỏ vang lên bên tai tôi.

"Chúng ta phải đi," tôi thì thầm. "Trước. Để điều đó không phá vỡ hiệp ước. Chúng ta sẽ không thể trở lại"

Cánh tay siết chặt hơn. "Anh biết"

"A hèm", bố hắng giọng rõ to sau lưng chúng tôi.

Tôi nhảy lên và lập tức rời khỏi vòng tay Edward, mặt đỏ lên. Edward lại dựa người lên quầy. Đôi

mắt anh nheo lại. Tôi có thể thấy sự lo lắng và giận dữ trong đó
"Nếu con không muốn nấu bữa tối, bố có thể gọi pizza," Charlie gợi ý
"Không, con nấu được mà. Con đang chuẩn bị đây"
"Được," bố nói, đứng khoanh tay dựa vào khung cửa.
Tôi thở dài và bắt đầu làm việc, cố gắng lờ đi vị khán giả của mình...

"Nếu anh bảo em làm điều gì, em có tin anh không?" Edward hỏi, giọng nói dịu dàng đượm chút sắc nhọn.

Chúng tôi gần tới trường. Edward vừa thư giãn và đang nói đùa chỉ một giây trước và giờ đây đôi tay anh đột ngột bấu chặt tay lái, những khớp ngón tay anh căng ra trong một nỗ lực để không bóp vụn nó thành từng mảnh.

Tôi nhìn chằm chằm vào khuôn mặt căng thẳng của anh - đôi mắt anh xa xăm, giống như anh đang lắng nghe những giọng nói ở ngoài xa, xa thật xa...

Nhịp tim tôi phản ứng theo sự căng thẳng của anh, nhưng tôi thận trọng trả lời. "Còn tùy"
Chúng tôi đi vào khu vực của trường.

"Anh biết em sẽ nói thế mà"

"Anh muốn em làm gì, Edward?"

"Anh muốn em ngồi yên trong xe." Anh ấn nút và tắt máy xe. "Anh muốn em chờ anh ở đây cho đến khi anh quay lại"

"Nhưng... tại sao?"

Đó là khi tôi nhìn thấy cậu ấy. Cậu ấy thật khó mà lẫn đi được, cao hơn hẳn những học sinh trên đường, thậm chí cậu ấy còn dựa vào chiếc xe máy màu đen, đậu ngang nhiên trên lối đi.

"Ồ"

Khuôn mặt Jacob đang đeo một lớp mặt nạ của sự bình tĩnh mà tôi có thể dễ dàng nhận ra. Đó là cái mặt nạ mà cậu luôn dùng khi quyết định kiềm chế cảm xúc, kiểm soát bản thân.

Điều đó làm cho cậu trông giống Sam, người sói lớn tuổi nhất, kẻ lãnh đạo của đội Quileute. Nhưng Jacob không bao giờ có thể giữ được vẻ bình thản hoàn hảo thường trực như Sam

Tôi quên tất cả các khuôn mặt nhìn vào tôi. Mặc dù tôi biết Sam khá rõ trước khi gia đình Cullen quay lại - thậm chí thích anh ta- tôi không bao giờ có thể hoàn toàn rũ sạch sự oán giận của mình khi Jacob bắt chước vẻ mặt của Sam. Đó là một khuôn mặt xa lạ. Cậu ấy không phải là Jacob của tôi khi cậu ấy mang cái mặt nạ đó.

"Em đã kết luận sai lầm tối qua," Edward lầu bàu. "Cậu ấy hỏi về trường học vì cậu ấy biết rằng em ở đâu thì anh ở đó. Cậu ấy muốn tìm nơi an toàn để nói chuyện với anh. Một nơi có nhân chứng"

Vậy là tôi đã hiểu lầm về động cơ của Jacob tối qua. Thiếu hụt thông tin, đó là vấn đề. Thông tin như tại sao Jacob lại muốn nói chuyện với Edward

"Em không ngồi trên xe đâu," tôi nói

Edward càu nhàu nhỏ. "Dĩ nhiên là không rồi. Nào, chúng ta hãy giải quyết vấn đề thôi."

Khuôn mặt Jacob cứng đờ khi chúng tôi bước tới trước mặt cậu ấy, tay trong tay.

Tôi cũng để ý đến những khuôn mặt khác - khuôn mặt của những bạn học cùng lớp.

Tôi chú ý đến đôi mắt họ mở to khi họ nhìn thân hình cao đến 1m95 của Jacob, đứng trên con đường mà không một cậu bé mười sáu tuổi rưỡi bình thường nào từng đứng.

Tôi thấy những cặp mắt đó dán chặt vào chiếc áo thun đen bó sát, ngắn tay- mặc dù trời hôm nay lạnh - chiếc quần jean sờn rách lốm đốm những vết dầu máy, và chiếc xe máy đen bóng loáng mà cậu ấy đang tựa vào.

Đôi mắt họ không nấn ná lâu trên gương mặt cậu - vẻ mặt của cậu mang một vẻ gì đó khiến họ liếc nhìn

rồi quay đi ngay. Tôi chú ý khu vực rộng nơi cậu đứng, một không gian mà không ai dám xâm phạm. Với một cảm giác kinh ngạc, tôi nhận ra rằng Jacob trông nguy hiểm đối với họ. Thật kì quặc!

Edward dừng lại cách Jacob vài bước chân, và tôi có thể nói rằng anh không thoải mái khi để tôi ở quá gần người sói.

Anh kéo nhẹ tay, đẩy tôi về phía sau anh.

"Cậu có thể gọi cho chúng tôi," Edward nói với một giọng sắc lạnh.

"Xin lỗi, ' Jacob trả lời, khuôn mặt cậu vắn vẹo một nụ cười khinh bỉ. "Tôi không muốn nói điện thoại với bất cứ con quỷ hút máu nào"

"Cậu có thể tìm tôi ở nhà Bella mà"

Quai hàm Jacob bạnh ra, và đôi lông mày cau lại. Cậu không trả lời.

"Đây không phải là nơi thích hợp. Chúng ta có thể thảo luận sau."

"Chắc rồi. Chắc rồi. Tôi sẽ chờ ở mộ phần anh sau khi tan trường." Jacob khịt mũi. "Bây giờ có gì không ổn à?"

Edward nhìn quanh, đôi mắt anh nhìn chăm chăm vào những nhân chứng, những người chỉ vừa vắn ở ngoài tầm nghe. Một vài người đang do dự trên đường, đôi mắt họ sáng lên sự mong chờ. Giống như họ đang hy vọng một trận đấu có thể nổ ra để giảm bớt đi sự tẻ nhạt của một buổi sáng thứ hai.

Tôi trông thấy Tyler Crowley thúc khuỷu tay Austin Marks, và họ cùng dừng lại trên đường vào lớp.

"Tôi đã biết cậu đến để nói gì," Edward nhắc nhở Jacob bằng một giọng trầm thấp đến nỗi tôi khó có thể nghe được.

"Thông điệp đã được chuyển. Cảnh cáo chúng tôi"

Edward thoáng liếc tôi với ánh mắt lo lắng.

"Cảnh cáo?" Tôi hỏi thẳng. "Hai anh đang nói về chuyện gì?"

"Anh không nói cho chị ấy biết sao?" Jacob hỏi, đôi mắt mở to vẻ không-tin-được. "Anh sợ rằng chị ấy sẽ đứng về phe chúng tôi sao?"

"Làm ơn thôi đi Jacob," Edward điềm đạm nói

"Tại sao nào?" Jacob thách thức.

Tôi chau mày bối rối. "Có cái gì mà em không biết à? Edward?"

Edward chỉ nhìn chằm chằm vào Jacob như thể anh không hề nghe thấy tôi nói.

"Jake?" Tôi hỏi

Jake nhướn mày. "Anh ta không nói cho chị biết rằng anh trai anh ta đã vượt qua ranh giới vào tối thứ bảy sao?"

Cậu hỏi, âm điệu nặng nề và đầy giễu cợt. Sau đó, đôi mắt cậu chuyển sang Edward.

"Paul hoàn toàn được thanh minh..."

"Đó là vùng đất không người!" Edward rít lên

"Không người!"

Jacob nổi cáu. Hai tay cậu run run. Cậu lắc lắc đầu và hít thật sâu.

"Emmett và Paul?" Tôi thì thầm. Paul là người anh em không ổn định nhất của Jacob. Cậu ta là người đã mất tự chủ vào hôm đó trong rừng - kí ức về một con sói xám đang gầm gừ bỗng hiện ra sống động trong đầu tôi.

"Điều gì đã xảy ra? Họ đã đánh nhau à?". Giọng nói của tôi căng ra trong sự hoảng loạn. "Tại sao? Paul có bị thương không?"

"Chưa tìm được ai hết," Edward nói riêng với tôi, giọng rất nhỏ. "Không ai bị thương. Đừng lo lắng quá"

Jacob nhìn chằm chằm vào chúng tôi bằng đôi mắt ngờ vực. "Anh không hề nói tất cả với chị ấy phải không? Đó là lý do anh đưa chị ấy đi? Vì thế chị ấy không thể biết được điều đó"

"Rời khỏi đây ngay" Edward cắt ngang câu nói của cậu ấy, và khuôn mặt anh bùng lên một cơn giận bất ngờ, anh thật sự giận dữ.

Trong một giây, anh trông giống như... một ma-cà-rông. Anh nhìn chăm chăm vào Jacob với vẻ hằn học, ghê tởm không giấu giếm.

Jacob nhướn mày nhưng không bỏ đi. "Tại sao anh không nói cho chị ấy biết hả?"

Họ đối mặt với nhau trong im lặng một thời gian dài. Nhiều học sinh tụ tập bên cạnh Tyler và Austin.

Tôi thấy Mike đứng cạnh Ben - Mike đặt một tay lên vai Ben, giống như cậu ấy đã giữ Ben ngoài cái phạm vi mà ba chúng tôi đang ngự trị. Trong sự im lặng đầy chết chóc, tất cả mọi chi tiết đột ngột vỡ òa trong trực giác tôi.

Có gì đó mà Edward không muốn cho tôi biết?

Có gì đó mà Jacob không thể giấu tôi?

Một cái gì đó đã khiến nhà Cullen và những người sói đều ở trong rừng, ở gần nhau một cách đầy nguy hiểm?

Một cái gì đó đã khiến Edward cứ nhất định bắt tôi bay qua bên kia đất nước?

Một cái gì đó mà Alice đã tiên thị được tuần trước - một hình ảnh mà Edward đã nói dối tôi.

Một cái gì đó mà tôi được chờ đợi bằng bất cứ giá nào.

Một cái gì đó mà tôi biết đã xảy ra lần nữa, cũng nhiều như việc tôi ước nó sẽ không bao giờ xảy ra.

Nó sẽ không bao giờ kết thúc sao?

Tôi nghe những tiếng thở hổn hển thoát ra khỏi miệng nhưng tôi không thể ngừng được. Nó giống như thể ngôi trường đang chao đảo, giống như một trận động đất đang gào thét, nhưng tôi biết rằng chính cơn run của mình gây ra ảo giác đó.

"Cô ta đã trở lại, vì em" tôi nói như đứt hơi

Victoria sẽ không bao giờ từ bỏ cho đến khi tôi chết. Cô ta sẽ tiếp tục lặp lại khuôn mẫu đó - nhử và chạy, nhử và chạy - cho đến khi cô ta tìm thấy một lỗ hổng trong sự bảo vệ chặt chẽ của Edward dành cho tôi

Có thể tôi sẽ may mắn. Có thể nhà Volturri sẽ tìm tôi trước - họ sẽ giết tôi nhanh hơn, ít nhất là vậy.

Edward giữ chặt lấy tôi, nghiêng người để anh vẫn ở giữa tôi và Jacob, và vuốt ve khuôn mặt tôi bằng đôi tay lo lắng.

"Không sao đâu," anh thì thầm. "Ồn mà. Anh sẽ không bao giờ để cô ta đến gần em. Không sao đâu."

Sau đó anh liếc Jacob. "Đó có phải là câu trả lời không, chó lai?"

"Anh không nghĩ là Bella có quyền được biết sao?" Jacob nói giọng đầy thách thức. "Đây là cuộc đời của chị ấy"

Edward giữ giọng nói của anh thật trầm, thậm chí Tyler có len về phía trước vài inch cũng không thể nghe thấy. "Tại sao phải khiến cô ấy sợ hãi khi cô ấy sẽ không bao giờ bị nguy hiểm?"

"Sợ hãi tốt hơn nói dối"

Tôi cố gắng lấy lại bình tĩnh, nhưng đôi mắt tôi nhòe nhoẹt nước. Tôi có thể thấy đằng sau mí mắt mình - tôi có thể thấy khuôn mặt Victoria, đôi môi cô ta đang nhếch lên trước hàm răng sắc nhọn đang chờ, đôi mắt đỏ rực lên trong nỗi ám ảnh về mối thù truyền kiếp; cô ta muốn Edward phải chịu trách nhiệm về cái chết của người cô ta yêu, James. Cô ta sẽ không dừng lại cho đến khi người yêu của anh, cũng chính là tôi ra đi như James.

Edward dùng tay lau những giọt nước mắt trên má tôi .

"Cậu có thật sự nghĩ rằng làm cô ấy đau đớn thì tốt hơn là bảo vệ cô ấy không?" anh lầm bầm

"Chị ấy mạnh mẽ hơn anh nghĩ," Jacob nói. "Và chị ấy đã vượt qua điều tệ hại hơn rồi kia"

Đột ngột, vẻ mặt của Jacob thay đổi, và cậu nhìn chăm chăm vào Edward với một vẻ mặt kì lạ, suy tính.

Đôi mắt cậu nheo lại như thể cậu đang cố gắng giải quyết một bài toán khó trong đầu. Tôi cảm thấy Edward cúi xuống, tôi ngẩng lên nhìn anh, và khuôn mặt anh méo mó đi trong đau khổ. Trong một khoảnh khắc khủng khiếp, tôi nhớ về buổi trưa ở Ý, trong căn phòng khủng khiếp bên trong tòa tháp nhà Volturi, nơi mà Jane đã tra tấn Edward bằng quyền năng độc ác của cô ta, đốt cháy anh chỉ bằng suy nghĩ...

Kí ức đó giúp tôi thoát khỏi sự hoảng loạn mới vừa rồi của mình và đặt mọi thứ về đúng triển vọng của chúng. Bởi vì tôi thà để Victoria giết tôi một ngàn lần còn hơn là thấy Edward chịu đựng sự tra tấn như thể một lần nữa.

"Buồn cười thật," Jacob nói, bật cười khi cậu nhìn về mặt của Edward.

Edward nhăn mặt, nhưng về mặt thư giãn hơn với một nỗ lực nho nhỏ. Anh không thể che giấu hoàn toàn sự đau đớn trong ánh mắt.

Tôi liếc nhìn, đôi mắt mở to, từ vẻ mặt nhăn nhó của Edward đến vẻ mặt khinh bỉ của Jacob.

"Anh sẽ làm gì cậu ấy?" tôi hỏi.

"Không làm gì hết, Bella," Edward nói khẽ với tôi. "Jacob có một trí nhớ tốt, thế thôi."

Jacob nhe răng cười, và Edward cau có một lần nữa.

"Dừng lại. Bất cứ điều gì cậu làm."

"Chắc chắn rồi, nếu chị muốn," Jacob nhún vai. "Đó là lỗi của anh ta nếu anh ta không thích những gì tôi nhớ."

Tôi liếc nhìn cậu ta, và cậu cười tinh quái - giống như một đứa trẻ gây chuyện với người mà nó biết sẽ không trừng phạt nó.

Thầy hiệu trưởng đang đi kiểm tra tài sản của trường," Edward thì thầm với tôi. "Chúng ta đến lớp tiếng Anh đi Bella, như vậy em sẽ không liên quan đến chuyện này."

"Bảo vệ quá mức nhỉ?" Jacob nói, chỉ riêng với tôi. "Một ít rắc rối làm cuộc đời vui hơn. Để tôi đoán, anh không cho phép vui vẻ phải không?"

Edward trừng mắt, và anh bặm nhẹ môi.

"Im đi Jake," tôi nói.

Jacob phá ra cười. "Câu trả lời hình như là không. Này, bao giờ chị muốn cảm nhận cuộc sống thú vị một lần nữa chị có thể đến gặp em. Em vẫn để chiếc xe máy của chị ở garage nhà em đấy."

Tin đó làm tôi sao lãng. "Em phải bán nó. Em đã hứa với Charlie rồi." nếu tôi không van xin nhân danh Jake - xét cho cùng, cậu ấy đã bỏ ra mấy tuần sửa chữa cả hai chiếc xe, và cậu ấy xứng đáng được trả công - thì có lẽ bố đã ném chiếc xe của tôi vào bãi rác ở Dumpster rồi. và có thể đốt luôn Dumpster cũng nên.

"À, đúng rồi. Giống như em sẽ làm điều đó. Nó thuộc về chị, không phải em. Dù thế nào đi nữa, em sẽ giữ nó cho đến khi chị lại muốn có nó." một nụ cười thoáng hiện trên khóe môi Jacob.

"Jake..."

Cậu ấy ngả người về phía trước, khuôn mặt cậu rất nghiêm túc, sự chế nhạo cay nghiệt mờ dần. "Em nghĩ trước đây em có thể sai lầm, về chuyện không thể làm bạn với chị. Có thể chúng ta vẫn làm được, về phía em. Đến gặp em nhé."

Tôi cảm nhận được Edward rất rõ ràng, cánh tay anh vẫn vòng quanh người tôi đầy che chở, bất động như một tảng đá. Tôi liếc nhìn anh - khuôn mặt anh bình tĩnh và kiên nhẫn.

"Chị... không biết nữa Jake"

Jacob hoàn toàn đánh rơi vẻ ngoài tương phản. Điều đó giống như cậu ấy quên mất Edward đang ở đó, hay ít nhất cậu quyết định hành động như thế. "Mỗi ngày em đều nhớ chị, Bella. Nó không như trước nữa nếu không có chị."

"Chị biết và chị xin lỗi, Jake, chị chỉ..."

Jacob lắc đầu và thở dài. "Em biết. Không vấn đề gì, đúng không? Em đoán em sẽ sống sót hoặc đại loại như vậy. Ai cần bạn bè chứ?" Cậu nhăn mặt, cố gắng làm ra vẻ hiên ngang nhằm che giấu sự đau khổ.

Jacob luôn đau khổ với sự bảo vệ của tôi. Nó không hẳn hoàn toàn dựa trên lý trí - Jacob khó mà cần một sự bảo vệ nào về mặt thể xác từ tôi. Nhưng hai cánh tay tôi muốn vươn về phía cậu ấy nhưng đã bị Edward ôm chặt và không thể di chuyển. Anh ôm tôi như muốn nói rằng: đây là một lời hứa rằng em sẽ an toàn khi ở bên anh. Đôi tay che chở của Edward trở nên kiềm chế.

"Được rồi, về lớp thôi," một giọng nói nghiêm khắc vang lên phía sau chúng tôi. "Tiến lên đi, cậu Crowley."

"Đi học đi Jake," tôi lo lắng nói nhỏ ngay khi tôi nhận ra giọng nói của thầy hiệu trưởng. Jacob học ở trường Quileute, nhưng cậu ấy vẫn có thể gặp rắc rối vì sự xâm phạm hoặc gây rối.

Edward thả tôi ra, chỉ nắm tay tôi và đẩy tôi ra sau lưng anh một lần nữa.

Thầy Greene chen qua vòng tròn khán giả xung quanh, trán thầy cau lại báo hiệu một trận bão táp qua đôi mắt nhỏ tí.

"Tôi nói," thầy đe dọa. "Cấm túc bất cứ ai còn đứng đây khi tôi quay lại."

Những khán giả giải tán trước khi thầy kịp nói hết câu.

"À, cậu Cullen. Chúng ta có rắc rối ở đây à?"

"Không có gì, thưa thầy Greene. Chỉ đang trên đường đến lớp thôi"

"Tuyệt vời. Tôi không nhận ra bạn cậu." Thầy Greene chuyển sang Jacob. "Cậu là học sinh mới à?"

Thầy Greene nhìn chằm chằm vào Jacob, và tôi có thể thấy rằng thầy có cùng kết luận với mọi người: Nguy hiểm, một kẻ gây rối.

"Không," Jacob trả lời, cười nửa miệng

"Và tôi đề nghị cậu rời khỏi trường này ngay lập tức, cậu trai trẻ, trước khi tôi gọi cảnh sát."

Nụ cười nửa miệng của Jacob trở thành một nụ cười toe toét, và tôi biết cậu ấy đang tưởng tượng bố tôi đến bắt giữ cậu.

Nụ cười toe toét ấy quá cay đắng, quá giả tạo. Đó không phải là nụ cười mà tôi mong đợi

Jacob nói, "Vâng, thưa thầy." và giơ tay chào kiểu quân đội trước khi cậu leo lên xe và nổ máy ngang trên lối đi. Tiếng động cơ gầm lên và sau đó tiếng lốp xe rít lên khi cậu quay ngoặt xe đi. Trong vài giây, Jacob đã mất hút.

Thầy Greene nghiêng răng ken két trong khi thầy xem màn biểu diễn.

"Cậu Cullen, tôi mong cậu nói với bạn cậu không được xâm phạm trường này một lần nữa

"Cậu ta không phải bạn em, thầy Greene, nhưng em sẽ chuyển lời cảnh cáo của thầy tới cậu ta"

Thầy Greene mím môi. Kết quả học tập hoàn hảo và không một vết nhơ của Edward là một nhân tố trong sự đánh giá về cuộc xô xát khi nãy của thầy Greene

"Thầy biết. Nếu em có lo lắng gì về những rắc rối, thầy rất vui lòng..."

"Không có gì phải lo lắng cả, thưa thầy. Không có rắc rối gì ở đây hết."

"Thầy hy vọng điều đó là đúng. Về lớp. Cả trò nữa, cô Swan"

Edward gật đầu, và đẩy tôi đi nhanh về lớp học tiếng Anh.

"Em có đi học không nào?" anh thì thầm khi chúng tôi đi ngang qua thầy hiệu trưởng.

"Vâng." tôi nói nhỏ, không chắc lắm nếu đây là một lời nói dối.

Tôi cảm thấy ồn hay không cũng không phải là mối quan tâm quan trọng nhất. Tôi cần phải nói chuyện với Edward ngay, và lớp tiếng Anh không phải là nơi lý tưởng cho cuộc nói chuyện đó

Nhưng khi thầy Greene ở ngay bên cạnh chúng tôi thì không có lựa chọn nào khác.

Chúng tôi đến lớp hơi muộn và về chỗ ngồi ngay. Thầy Berty đang đọc lại đoạn thơ của Frost. Thầy lờ đi khi chúng tôi bước vào, không để chúng tôi cắt ngang nhịp thơ của thầy

tôi giật mạnh một trang giấy trắng khỏi cuốn sổ tay và bắt đầu viết. Chữ viết của tôi khó đọc hơn bình thường do tâm trạng rối bời

“Chuyện gì đã xảy ra? Kể hết với em.” Tôi đẩy tờ giấy sang Edward. Anh thở dài và bắt đầu viết. Anh tốn ít thời gian hơn tôi mặc dù anh viết cả một đoạn dài bằng nét chữ rất đẹp trước khi anh đẩy tờ giấy lại.

“Alice tiên đoán rằng Victoria sẽ quay lại. Anh đưa em ra khỏi thị trấn đơn thuần là sợ phòng xa - để cô ta không có cơ hội nào lại gần em được. Emmett và Jasper gần như tóm được cô ta, nhưng Victoria dường như có biệt tài chạy trốn. Cô ta trốn thoát ngay tại ranh giới với người Quileute như thể cô ta đọc được nó từ một bản đồ.

Điều đó không giúp ích được gì khi mà khả năng của Alice bị vô hiệu khi có sự dính dáng của người Quileute. Để công bằng, người Quileute cũng có thể bắt cô ta, nếu bọn anh không làm được. Xui xẻo là Emmett đã vượt qua ranh giới, và anh ấy gặp phải sự phòng thủ.

dĩ nhiên Rosalie phản ứng lại, và mọi người bỏ qua cuộc săn đuổi Victoria để bảo vệ người thân của họ. Carlisle và Jasper khiến mọi thứ trở nên tồi tệ hơn trước khi mọi thứ trở thành không thể kiểm soát được. Nhưng bằng cách đó, Victoria đã trốn thoát. Đó là tất cả.”

Tôi nhăn mặt khi đọc tờ giấy. Tất cả họ đều dính vào chuyện đó - Emmett, Jasper, Alice, Rosalie và Carlisle. Thậm chí cả Esme, mặc dù anh không đề cập đến bà. Và sau đó Paul và đội Quileute. Nó dễ dàng biến thành một cuộc chiến giữa gia đình tương lai của tôi và những người bạn cũ của tôi. ai trong số họ cũng có thể bị thương

Tôi tưởng tượng rằng những người sói có thể bị nguy hiểm nhất, nhưng cũng tưởng tượng ra cảnh Alice bé nhỏ bên cạnh một trong những người sói khổng lồ, chiến đấu....

Tôi rùng mình

Tôi cẩn thận tẩy xóa toàn bộ đoạn đối thoại và sau đó tôi viết ở đầu trang giấy:

“Thế còn Charlie? Cô ta có thể theo đuổi bố em”

Edward lắc đầu trước khi tôi viết xong, phủ nhận mọi nguy hiểm đối với bố tôi. Anh giơ một tay ra, nhưng tôi lờ đi và bắt đầu viết tiếp.

Anh không thể biết cô ta nghĩ cái gì, vì anh không ở đó. Florida không phải là ý kiến hay.

Anh lấy tờ giấy từ bên dưới bàn tay tôi.

“Anh không định để em đi một mình. Với cái may mắn chết người của em thì tới con kiến cũng khó long trốn thoát trong cả một cánh rừng rộng lớn”

Đó không phải là ý tôi, tôi không nghĩ tới việc phải đi một mình mà không có anh. Ý tôi là chúng tôi có thể ở lại đây với nhau. Nhưng tôi bị đánh lạc hướng bởi câu trả lời của anh với một chút phật lòng. Giống như tôi không thể bay qua bên kia đất nước mà không bắn hạ máy bay. Buồn cười thật

“Vậy hãy nói về sự xui xẻo của em sẽ làm máy bay rơi đi. Chính xác là anh sẽ làm gì nếu điều đó xảy ra?”

“Tại sao máy bay rơi?”

Anh cố gắng che giấu nụ cười.

“Những phi công bị say rượu chẳng? Dễ thôi. Anh sẽ lái máy bay”

“Dĩ nhiên.” Tôi mím môi và cố gắng một lần nữa.

“Tất cả động cơ bị nổ và chúng ta đang rơi xuống mặt đất.”

“Anh chờ cho đến khi chúng ta gần chạm đất, ôm chặt lấy em, đá đổ bức tường và nhảy. Sau đó anh sẽ đưa em quay lại hiện trường vụ tai nạn, và chúng ta đi loạng choạng giống như hai người sống sót may mắn nhất trong lịch sử”

Tôi nhìn chằm chằm anh không nói nên lời.

"Gì vậy?" anh hỏi nhỏ

Tôi lắc đầu. "Không có gì", tôi nói

Tôi xóa sạch đoạn đối thoại lung tung và viết một dòng khác.

"Anh sẽ kể cho em nghe lần sau?"

tôi biết sẽ có lần sau.

Chuyện này sẽ tiếp tục cho đến khi một ai đó biến mất.

Edward nhìn vào mắt tôi thật lâu. Tôi tự hỏi khuôn mặt tôi ra sao - nó lạnh ngắt, vì thế máu không thể di chuyển đến đôi má. Đôi hàng mi của tôi vẫn ướt mềm.

Anh thở dài và sau đó gật đầu một cái

"Cảm ơn"

Tờ giấy dưới tay tôi biến mất. Tôi ngược lên, chớp mắt ngạc nhiên, thầy Berty đi đến chỗ chúng tôi.

"Có điều gì cậu muốn chia sẻ ở đó sao, cậu Cullen?"

Thầy Berty nhìn lướt qua mảnh giấy - không nghi ngờ gì về phần ghi chép hoàn hảo của anh - và sau đó đi khỏi với khuôn mặt cau có.

Sau này ở lớp Vi phân - một lớp học của tôi mà Edward không tham dự, tôi đã nghe một câu chuyện tầm phào.

"Tớ cá là người da đỏ," một ai đó nói

Tôi liếc nhìn thì thấy Tyler, Mike, Austin và Ben chụm đầu lại với nhau, bàn luận sôi nổi.

"Đúng," Mike thì thầm. "Cậu có thấy kích thích của cậu bé Jacob không? Tớ nghĩ cậu ta có thể hạ đo ván Cullen." Mike có vẻ thích thú với ý tưởng này.

"Tớ không nghĩ vậy," Ben phản đối. "Edward có một cái gì đó. Cậu ta luôn luôn rất tự tin. Tớ có cảm giác cậu ta có thể tự lo cho mình."

"Tớ theo phe Ben," Tyler đồng ý. "Ngoài ra, nếu cậu bé đó gây chuyện với Edward, những người anh lớn của cậu ta sẽ can thiệp"

"Cậu có bao giờ xuống La Push chưa?" Mike hỏi. "Lauren và tớ đã đến bãi biển ở đó vài tuần trước, và tin tớ đi, bạn bè của Jacob cũng to lớn như cậu ta vậy."

"Hừ," Tyler nói. "Thật chán là chẳng trận đấu nào hết. Chúng ta sẽ không bao giờ biết nó sẽ trở nên như thế nào."

"Chuyện đó chưa xong đâu," Austin nói. "có thể chúng ta sẽ được chứng kiến."

Mike toét miệng cười. "Ai cá nào?"

"10\$ cho Jacob," Austin nói ngay

"10\$ cho Cullen," Tyler thêm vào

"10\$ cho Edward," Ben hòa theo

"Jacob," Mike nói.

"Này, các cậu có biết chuyện đó là gì không?" Austin thắc mắc. "Chuyện đó có thể ảnh hưởng đến tỉ lệ thắng thua đấy"

"Tớ có thể đoán," Mike nói, và sau đó cậu ta liếc nhanh sang tôi cùng lúc với Ben và Tyler.

Từ vẻ mặt của họ, không ai trong số họ nhận ra rằng tôi đang ở khu vực có thể nghe được dễ dàng. Họ đều quay nhanh đi, sắp xếp lại giấy tờ trên bàn.

"Tôi vẫn cược cho Jacob," Mike nói thầm

Chương 4: Tự nhiên

Tôi đã trải qua một tuần tồi tệ chưa từng có. Về cơ bản, tôi vẫn biết rằng thời gian đã qua rồi thì không thể lấy lại, mọi chuyện đã xảy ra thì không thể cứu vãn. Vâng, có thể Victoria đã không xuất hiện,

nhưng tôi đã từng mơ hồ cảm nhận rằng cô ta hiện diện? Sự xuất hiện của cô ta đã chứng minh cho những gì tôi cảm nhận. Niềm tin không có cơ sở để phục hồi.

Trên lý thuyết, cảm giác hoang mang dễ khiến bạn sợ hãi hơn cả lời đe dọa.

Mọi việc chỉ đến sau khi tốt nghiệp vài tuần, nhưng tôi sẽ ngạc nhiên nếu họ cứ ngồi quanh bảo vệ một con người yếu ớt và thơm ngon, như ngồi chờ tai họa ập đến. Dường như mọi thứ đều quá nguy hiểm với một người chuyên thu hút các rắc rối như tôi. Một con người với cái vận rủi nó lớn đến nỗi không gì sánh bằng.

Nhưng sẽ không có ai nghe tôi hết.

Carlisle đã nói: “Bella, chúng ta có 7 người và có Alice bên cạnh, tôi không nghĩ rằng cái bầy của Victoria sẽ thoát khỏi sự cảnh giác của chúng ta. Tôi nghĩ điều quan trọng là sự an toàn của Charlie, đó là điều chúng ta đã tính trong kế hoạch ban đầu”.

Esme tiếp lời: “Chúng tôi sẽ không bao giờ cho phép bất cứ điều gì xảy ra với cháu đâu, cưng ạ. Cháu hãy biết như thế và đừng lo lắng”. Sau đó, bà hôn lên trán tôi.

Emmett nói tiếp: “Tôi chắc rằng Edward sẽ rất vui vì đã không giết cô. Mọi thứ xung quanh cô đều rất thú vị”.

Rosalie nhìn trần trời vào anh ấy.

Alice đã đảo mắt và nói: “Tôi đang nghi ngờ. Hình như bạn không thật sự lo lắng về việc này?

“Nếu nó không phải là vấn đề lớn nhất cần đối phó, thì tại sao Edward kéo tôi đi Florida với mình”, tôi hỏi lại.

“Bella, tôi không biết bây giờ bạn đã nhận ra chưa, Edward vẫn còn trẻ và dễ phản ứng mạnh trước những trở ngại”.

Jasper đã âm thầm loại bỏ cảm giác hoảng sợ và căng thẳng trong tôi, kiểm soát cảm xúc của tất cả. Tôi muốn cảm thấy chắc chắn, và để cuộc nói của chúng tôi ra khỏi sự nài xin tuyệt vọng.

Tất nhiên, mọi việc lắng dịu xuống ngay sau khi Edward và tôi đã đi ra khỏi phòng.

Vì vậy, vấn đề chỉ là cần phải quên rằng tôi đang nói chuyện với một ma-cà-rông đang tức giận, có thể giết chết tôi bất kỳ lúc nào. Hãy bỏ chuyện này ra khỏi đầu.

Tôi đã cố thử. Và đáng ngạc nhiên, còn có những thứ khác như căng thẳng gần như ở trên, ngoài việc tình trạng của tôi đang ở mức “báo động đỏ”.

Sự đáp lại của Edward đã gây thất vọng cho tất cả mọi người.

“Đó là chuyện giữa em và Carlisle” anh nói. “Đương nhiên là em cũng biết rằng anh luôn sẵn sàng làm bất kỳ điều gì em muốn để hai ta được hạnh phúc. Nhưng, em cũng biết tình trạng của anh mà”. Anh nở nụ cười như thiên thần.

Uhm, tôi biết tình trạng của mình. Edward đã hứa rằng sẽ biến đổi tôi bất cứ khi nào tôi muốn... nhưng việc đầu tiên là tôi phải kết hôn với anh ấy.

Đôi khi tôi tự hỏi nếu anh ấy chỉ giả vờ rằng mình không thể đọc được suy nghĩ của tôi. Chắc là ai đó sẽ gây ấn tượng với anh hơn tôi, người luôn thu hút các rắc rối? Một trong những điều sẽ làm cho tâm trạng của tôi bớt ảm đạm.

Tất cả dồn lại, một tuần rất xấu. Và hôm nay là ngày tồi tệ nhất trong tuần.

Luôn luôn là một ngày đáng chán khi Edward đi. Alice đã có dự báo về những điều không bình thường trong cuối tuần này, và tôi khẳng khẳng muốn anh đi sẵn với các anh em của mình. Vì tôi biết được rằng nỗi buồn sẽ không ve vãn bám víu lấy anh khi anh bắt được con mồi..

“Anh hãy đi đi”, tôi đùa. “Gói cho em một vài con sư tử núi”.

Tôi sẽ không bao giờ nhận ra điều khó khăn đó khi anh đi – như bị bỏ lại giữa cơn ác mộng khủng khiếp. Nếu phải để tôi lại, thậm chí là vì những lý do cần thiết, anh biết rằng anh sẽ cảm thấy tồi tệ và lo sợ hơn bao giờ hết. Suy nghĩ đó đã nhen nhóm trong đầu anh, ngay từ giây phút đầu tiên trở về từ Ý.

Màu vàng trong mắt anh đã bị thay bởi màu đen kịt và anh đã chịu đựng được cơn khát nhiều hơn mức chịu đựng của anh. Vì vậy, tôi sẽ lấy tất cả can đảm để “đuổi” anh ra khỏi cửa bất cứ khi nào Emmett và Jasper muốn đi.

Mặc dù vậy, tôi nghĩ rằng anh đã nhìn thấu suy nghĩ của tôi. Hay chỉ ít là một ít vì sáng nay anh đã anh đã để lại lời nhắn bên trái cái gối của tôi:

“Anh sẽ trở lại sớm thôi, em sẽ không có thời gian để nhớ anh đâu! Hãy nhìn trái tim anh – Anh đã để nó lại bên em”.

“Anh đang đi sẵn gần nhà. Anh chỉ mất mười lăm phút để trở về, nếu em cần anh. Anh sẽ luôn để mắt tới những rắc rối quanh em”.

Có nghĩa là: Đừng thử làm bất cứ điều gì bởi vì Edward đã đi.

Alice đã chắc chắn về khả năng lái xe tải của tôi giống như Edward vậy.

Vì vậy, bây giờ tôi có một ngày thứ bảy với một khoảng trống lớn... nhưng không có gì có thể phai nhòa ký ức về buổi sáng tại cửa hàng bán đồ thể thao nhà Newton. Và, dĩ nhiên là cả những lời an ủi, lời hứa từ Alice.

Tôi cố gắng nhìn vào một khía cạnh tươi sáng. Sau khi làm việc, tôi lên kế hoạch giúp đỡ Angela với bài báo cáo của cô ấy, nó giúp tôi bớt suy nghĩ đến những điều khác. Và Charlie cảm thấy vui vẻ thoải mái khi vắng Edward, vì vậy tôi cũng cảm thấy thư giãn trong những giờ phút ở nhà. Alice sẽ ở với tôi suốt buổi tối nếu tôi cảm thấy tệ tới mức phải nhờ tới cô ấy. Và ngày mai, Edward sẽ trở về. Tôi sẽ sống sót.

Không muốn quá nhiệt tình khi đi làm sớm, tôi ăn bữa sáng một cách chậm rãi. Sau đó, tôi rửa sạch bát đĩa, sắp xếp lại các miếng nam châm trên tủ lạnh thành những hàng thẳng tắp. Tôi cần bắt mình phải bận rộn.

Cuối cùng, có hai miếng nam châm – miếng có vòng đen tiện lợi mà tôi ưa thích, vì nó có thể giữ cả mười tờ giấy dán trên tủ lạnh mà không cần cố gắng bẻ nó lại – không muốn hợp tác khi tôi muốn định hình chúng. Chúng đã bị phân cực ngược nhau, mỗi khi tôi cố gắng đẩy một dòng lên thì cái khác lại nhảy ra khỏi chỗ.

Do một số nguyên nhân - trong đó có niềm say mê mới mẻ này, có lẽ đã thực sự thu hút tôi. Tại sao chúng lại không thể xếp thành một trò chơi đẹp? Thật ngu ngốc và ngoan cố, tôi đẩy mạnh chúng lại với nhau để chúng không đột ngột bị đẩy lên. Tôi lật bàn tay lên nhưng lại biết mình đang thất bại. Cuối cùng, khúc mắc nằm ở chính bản thân tôi hơn là do thanh nam châm. Tôi đã kéo chúng xuống từ tủ lạnh và định sắp xếp lại chúng bằng hai bàn tay mình. Với một chút nỗ lực, chúng đủ mạnh để chống lại sự sắp xếp đó nhưng tôi cứ một mực buộc chúng phải nằm sát cạnh nhau.

“Nhìn đây”, tôi nói thành tiếng – với những thứ vô tri vô giác, một biểu hiện không tốt – Thật là quá lắm, phải không?”.

Tôi đứng đó như một con ngốc, không khá hơn khi phải thừa nhận rằng mình đã không thể làm gì để có thể chống lại các nguyên tắc khoa học. Sau đó, với một tiếng thở dài, tôi đặt các thanh nam châm trở lại tủ lạnh, cách xa nhau ra.

“Không cần phải cố thay đổi”, tôi cầu nài.

Hãy vẫn còn quá sớm nhưng tôi quyết định rằng tốt hơn mình nên ra khỏi nhà trước khi phải “trò chuyện” với những thứ vô tri vô giác.

Khi tôi đến tiệm của nhà Newton, Mike đang lau dọn gian hàng, trong khi đó mẹ của cậu ấy đang sắp xếp lại một số hàng mới. Tôi đã bắt gặp họ đang tranh luận với nhau, họ không để ý rằng tôi đã đến.

“Nhưng đó là thời điểm duy nhất mà Tyler có thể đi”, Mike phàn nàn, “Mẹ nói rằng sau khi tốt nghiệp mà...”.

“Con chỉ đợi để đi”, bà Newton “đốp” lại. “Con và Tyler có nghĩ đến việc làm một thứ gì khác. Con

không được đi Seattle cho đến khi cảnh sát có thể giải quyết mọi việc đang xảy ra ở đó. Mẹ đã nghe Beth Crowleay kể với Tyler mọi việc, vì thế đừng làm như mẹ chỉ là bù nhìn - Ô, chúc con một buổi sáng tốt lành, Bella”. Bà nói khi bắt gặp tôi, âm điệu trong giọng nói lập tức vui vẻ hơn: “Con đi sớm quá!”.

Karen Newton là người cuối cùng mà tôi nghĩ rằng mình có thể yêu cầu được giúp đỡ trong một cửa hàng bán đồ thể thao. Mái tóc vàng óng của bà luôn hoàn hảo, uốn lượn một cách tao nhã khi ôm sát vào cổ, móng tay của bà cũng được các chuyên gia làm cho bóng loáng, hết như các móng chân được cho vào trong đôi giày boot hào nhoáng mà Newton tặng.

“Đèn giao thông”, tôi nói đùa khi lòi ra cái áo khoác phản quang màu da cam từ dưới kệ hàng. Tôi thật sự ngạc nhiên rằng bà Newton cũng biết mọi việc xảy ra trên Seattle như Charlie. Tôi đã nghĩ rằng ông đã hành động một cách tiêu cực.

“Tốt, rồi....”, bà Newton ngập ngừng một lúc, không thoải mái với một chồng bánh đà mà bà đã sắp xếp theo sự đánh dấu.

Tôi ngừng lại với một cánh tay để trong áo khoác. Tôi biết rằng chúng trông như vậy.

Khi tôi cho nhà Newton biết rằng tôi sẽ không tiếp tục làm việc ở đây vào mùa hè này – một cách bỏ rơi công việc trong mùa làm ăn của họ - thì họ muốn bắt đầu đào tạo Katie Marshall để thay vào chỗ của tôi. Họ thực sự không thể trả lương cho cả hai chúng tôi, điều đó làm tôi cảm thấy thật khó khăn, ngày trôi qua thật chậm chạp.

“Cô đã cho cháu”, bà Newton tiếp tục. “Cô không nghĩ mình sẽ mong bán được một tấn hàng vào hôm nay. Mike và cô có thể xử lý mọi việc. Cô xin lỗi con có thể về...”

Hơn cả một ngày bình thường, tôi cảm thấy sung sướng trước chuyển biến của sự kiện này. Hôm nay... không nhiều đến vậy.

Vâng, tôi thở dài, hạ vai xuống. “Bây giờ, cháu có làm được gì không?”

“Mẹ, thật không công bằng”, Mike nói. “Nếu Bella muốn làm việc...”

“Không, mọi việc ổn mà, bà Newton. Thật đấy, Mike. Mình có những ngày cuối cùng để học tập và chuẩn bị dụng cụ...”. Tôi không muốn là nguồn gốc của sự bất hòa khi họ tranh luận.

“Cảm ơn, Bella. Mike, con đã bỏ lỡ 4 gian. Um, Bella, con có thể mang xuống những cái bánh đà này xuống Dumpster trên đường về không? Cô đã nói với các cô bé, những người còn ở đây rằng hãy đặt chúng lên kệ hàng nhưng cô đã không có ở trong phòng.

“Tất nhiên ạ, không sao đâu!”, tôi đặt áo khoác xuống và sau đó mang các bánh đà dưới cánh tay và đi ra ngoài màn mưa bụi.

Hướng đi Dumpster nằm bên cạnh cửa hàng nhà Newton, tiếp theo nơi được xem như là công viên của mọi người. Tôi đi về phía trước, nôn nóng đá đá những viên sỏi trên đường. Tôi đã ném xấp giấy màu vàng sáng vào thùng rác khi tiêu đề in đậm trên đầu trang đập vào mắt tôi. Một từ đặc biệt làm tôi chú ý. Tôi giữ chặt các tờ giấy trong cả hai tay, nhìn chăm chăm vào hình ảnh khách sạn bên dưới dòng chú thích. Cổ họng tôi nghẹn lại.

“BẢO VỆ CHÓ SÓI”

Bên dưới những chữ đó, là nét vẽ chi tiết của một con chó sói đứng trước cây thông, đầu ngoái trở lại trên hình một mặt trăng. Hình ảnh đó khiến tâm trí tôi chao đảo, có một cái gì đó khiến tư thế của con chó sói trông rất buồn bã, cô độc. Nó đang tru lên thảm thiết.

Và sau đó tôi chạy chiếc xe tải của mình, các bánh đà bị khóa trong vali. Mười lăm phút – Đó là tất cả thời gian mà tôi có. Nhưng nó phải đủ lâu. Có 15 phút để xuống La Push và chắc chắn rằng tôi phải đạt được cái mà mình muốn trước một vài phút khi băng qua ranh giới của thị trấn.

Chiếc xe tải đã quá tuổi của tôi gầm rống khởi động nhưng không có gì khó khăn.

Alice không thể thấy trước việc tôi đang làm, vì tôi đã không có ý định làm nó. Một quyết định đột

ngột, đó là chìa khóa của vấn đề. Và nếu tôi di chuyển đủ nhanh, tôi có thể lợi dụng điều đó.

Trong lúc vội vàng, tôi ném các bánh đà và chúng đã nằm rải rác từ bên này sang bên kia một cách lộn xộn. Một dòng in đậm trên bản chỉ dẫn, tương phản trên nền vàng là những con sói buồn thảm tru lên trong đêm tối đen kịt.

Tôi bước xuống mặt đường ẩm ướt, quay trở lại lau lau phần phía trên kính chắn gió và lờ đi những âm thanh rên rỉ của cái động cơ già cỗi. Năm mươi lăm giây là thời gian mà tôi có thể rời khỏi xe tải, và tôi cầu nguyện là nó sẽ đủ.

Tôi không có đầu mối về nơi được xem là ranh giới, nhưng tôi cũng bắt đầu cảm thấy an khi bước qua ngôi nhà đầu tiên ở La Push. Phải vượt qua ranh giới, nơi mà Alice được phép đến.

Tôi đã gọi cho Alice khi tôi đến nhà Angela chiều nay, tôi lý giải, vì vậy cô ấy biết rằng tôi ổn. Không có lý do gì để làm cho cô ấy lo lắng. Cô ấy không cần cuống lên vì tôi. Edward sẽ nổi giận với cả hai khi anh ấy quay trở về.

Chiếc xe tải của tôi kêu lên lục khục khi dừng lại trước khu nhà của người da đỏ.

Cổ họng tôi nghẹn lại khi nhìn chăm chú vào chỗ trú ẩn nhỏ bé, ấm áp trước đây của mình. Nó luôn như vậy kể từ khi tôi muốn được ở đây. Trước khi tôi cất các công cụ, Jacob đã đứng đợi ở cửa, mặt ngầy ra vì bất ngờ.

Sự im lặng đến một cách bất thành linh khi chiếc xe tải đã thôi gầm thét, tôi nghe rõ cả tiếng thờ dóc của cậu ấy.

“Bella?”

“Chào, Jake!”

“Bella!”, cậu ấy lại kêu, và nụ cười mà tôi luôn chờ đợi làm bừng sáng gương mặt u ám mây mù. Hàm răng trắng sáng lóe lên tương phản với làn da. “Thật không thể tin được!”. Cậu ấy chạy ra xe tải và kéo mạnh nửa cái cửa sổ xuống, nhìn qua đó. Sau đó, chúng tôi nhảy loi choi như hai đứa trẻ.

“Làm sao chị đến được đây?”

“Chị trốn ra đây mà không cho ai biết”

“Thật đáng kinh ngạc!”

“Chào, Bella!”, bác Billy ra đến cửa trên chiếc xe lăn của mình nên chứng kiến tất cả về sự kiện vừa qua.

“Chào, bác Bil...!”

Tôi bất ngờ cảm thấy khó thở - Jacob đã nhấc bổng tôi lên, ôm chặt tôi trong vòng đôi tay mạnh như gấu và quay tròn.

“Tuyệt quá, thật vui khi thấy chị ở đây!”

“Chị... không thể... thở”, tôi nói đứt quãng.

Cậu bạn nhỏ cười và đặt tôi xuống. “Chào mừng chị trở lại, Bella”, cậu nói, nụ cười nở rộng đến tận mang tai. Và trên đường đi, cậu lại tiếp tục ríu rít những lời chào mừng tôi.

Chúng tôi bắt đầu đi bộ, hướng đến ngôi nhà tĩnh lặng. Jacob rất vạm vỡ khi di chuyển, và tôi phải nhắc nhở một vài lần rằng chân của tôi không dài như chân cậu ấy.

Khi cùng đi, tôi cảm thấy tâm hồn mình dịu lại, tôi luôn có cảm giác này khi ở bên cạnh Jacob. Một cậu bạn nhỏ, ít trách nhiệm hơn. Thỉnh thoảng, có người nào đó cũng làm những việc ngu ngốc cho các lý do không chính đáng.

Chúng tôi hồ hởi trò chuyện về đủ thứ: Tôi đã làm gì, tôi đã đi đâu, tôi mất thời gian bao lâu và điều gì đưa tôi đến đây? Khi nghe tôi nói đến vụ người sói thì cậu ngập ngừng, tiếng cười trở nên gượng gạo.

Nhưng sau đó, chúng tôi nhanh chóng trở lại câu chuyện về cửa hàng và đi xuyên qua cửa, đến vòng bờ biển xa xa phía trước, chúng tôi đã đến phần chủ yếu nhất. Còn quá sớm để nói về những lý do

khiến chúng tôi trở nên xa cách, và tôi thấy mặt người bạn nhỏ đang đeo mặt nạ.
 “Cái gì gây ra chuyện này?, Jacob hỏi tôi, đá một mảnh rơi từ cái máy khoan ra khỏi lối đi với một lực khá mạnh. Nó lăn trên cát và sau đó vang lên tiếng loảng xoảng va vào đá dội lại. “Em muốn nói, từ lúc trước chúng ta... vẫn tốt, trước khi chị biết...”, cậu vất vả lựa chọn từng từ. Cậu hít một hơi thật sâu và thử lại. “Em muốn hỏi chị là... mọi thứ có thể... như trước khi anh ta quay lại không? Chị có tha thứ cho tất cả những gì anh ta đã làm?”

Tôi cũng hít một hơi thật sâu: “Không có gì cần tha thứ!”.

Tôi muốn bỏ qua giai đoạn đã qua này, sự phản bội, sự tố cáo, nhưng tôi biết rằng chúng tôi phải nói chuyện về nó trước khi chuyển sang bất kỳ điều gì khác.

Mặt Jacob nhăn lại như ném phải một quả chanh. “Em ước sao Sam tìm thấy bức hình vào đêm cuối tháng chín. Nó là một bằng chứng thuyết phục nhất”.

“Không có ai cần xét xử”.

“Có lẽ ai đó sẽ cần đấy!”

“Em sẽ không trách về việc ra đi của anh ấy, nếu em biết lý do tại sao”.

Jacob giận dữ nhìn tôi trong một vài giây. “Được rồi”, cậu nói chua chát: “Có gì bất ngờ à!”.

Thái độ thù địch của cậu ấy làm cho tôi mệt mỏi – nổi cáu ngược trở lại, tổn thương vì sự tức giận của cậu ấy với tôi. Nó nhắc nhở tôi về buổi chiều ảm đạm, một thời gian dài trước đây – khi đó, dưới sự giám sát từ nhóm của Sam, cậu ấy đã nói với tôi rằng: “Chúng ta không thể là bạn”. Tôi đang cố lấy lại bình tĩnh một lần nữa.

“Edward rời bỏ chị vì anh ấy không nghĩ rằng chị không nên gắn bó với ma-cà-rông. Anh ấy nghĩ sẽ tốt hơn cho chị nếu anh ấy bỏ đi.

Jacob làm như kinh ngạc. Cậu ấy khựng lại trong một phút. Cậu ấy bối rối chuẩn bị nói, nhưng nó không còn có tác dụng. Tôi thấy mừng khi cậu ấy không biết những nguyên nhân đằng sau quyết định của Edward. Tôi có thể tưởng tượng những gì Jacob sẽ làm khi biết rằng Jasper đã cố giết tôi.

“Tuy thế, anh ta đã quay trở lại, anh ta đã không làm đúng như thế?”, Jacob càu nhàu. “Anh ta quá ích kỷ khi không bám theo quyết định đó”.

“Nếu em nhớ thì chính chị đã đi và tìm anh ấy”

Jacob nhìn thật lâu vào mắt tôi, và sau đó quay ngoắt đi. Mặt cậu giãn ra, và giọng nói cũng trở nên nhẹ nhàng hơn.

“Đúng là như thế thật! Vậy có bao giờ em nhận ra sự thật đằng sau tất cả câu chuyện? Thế điều gì đã xảy ra?”

Tôi ngập ngừng, cắn môi.

“Đó là một bí mật?”, giọng nói cậu ta sắc nhọn, chua cay. “Chị sẽ không được phép kể cho em nghe?”.

“Không”, tôi vội nói. “Thật sự đó là một câu chuyện dài”.

Jacob cười, ngẩng lên và quay trở về với việc đi dạo dọc theo bãi biển, tôi cũng chỉ mong có thế.

Đó không phải là việc vui vẻ đối với Jacob nếu cậu ấy phải giả vờ thích làm việc này. Tôi tự động theo sau cậu ấy, chắc chắn tôi rằng tôi sẽ không quay lại và bỏ đi. Tôi sẽ phải đối mặt với Alice, tuy nhiên cho đến khi trở lại nhà... Tôi tin rằng mình không có gì phải vội vã.

Jacob đi đến một khu vực rộng lớn đầy những mảnh gỗ - những cái cây có rễ nằm sâu trong cát trắng; theo một cách nào đó, nó là cái cây của chúng tôi.

Jacob ngồi lên cái băng ghế thiên nhiên ấy và chừa chỗ trống bên cạnh mình.

“Em không nhớ những câu chuyện dài. Em muốn biết chị đã làm gì?”

Tôi nhìn vào khoảng trống bên cạnh cậu. “Có một vài việc”, tôi cho phép mình.

“Chúng sẽ không làm thế nếu không có gì làm chúng kinh sợ”.

“Kinh sợ à”, tôi nhạo báng. “Em nghe chị, hay muốn thể hiện thái độ khiếm nhã với các bạn của chị?”.

Jacob mím môi lại và ném cái nhìn trống rỗng qua vai. Tôi cố gắng không cười, và thất bại.

“Chị sẽ bắt đầu với những thứ thực sự cần”, tôi quyết định, sắp xếp lại câu chuyện trước khi bắt đầu.

Jacob mở rộng bàn tay.

“Trước hết”

“Tốt thôi”, câu nói. “Em không hiểu quá nhiều việc xảy ra trong thời điểm này”.

“Ừ, tốt, nó khá phức tạp, tập trung nhé! Em có biết Alice làm cách nào để thấy trước một số việc không?”

Tôi bắt gặp cái cau mày của Jacob – Bộ tộc người sói e ngại nếu những truyền thuyết về ma-cà-rồng có khả năng siêu nhiên là sự thật – cho dù đúng là vậy, và khả năng đó đã giúp thu thập thông tin để cứu Edward lúc ở Ý.

Tôi giữ cho câu chuyện càng ngắn gọn càng tốt – bỏ qua những chi tiết không cần thiết. Tôi cố thăm dò phản ứng của Jacob, nhưng gương mặt của cậu ấy thật khó đoán khi tôi giải thích làm cách nào để Alice biết được kế hoạch tự tử của Edward khi anh ấy tưởng rằng tôi đã chết. Thỉnh thoảng, Jacob dăm chiêu, tôi không chắc chắn rằng cậu ấy đang lắng nghe. Cậu ấy cắt ngang câu chuyện.

“Tiên thị của cô ta không thể nhìn thấy chúng em?”, cậu lặp đi lặp lại, gương mặt kích động vì vui sướng. “Chị không đùa chứ? Tuyệt vời!”.

Tôi nghiêng chặt răng, và chúng tôi ngồi trong yên lặng, gương mặt cậu ấy thể hiện sự mong đợi được nghe kể tiếp. Tôi nhìn chăm chăm cho đến khi cậu ta nhận lỗi.

“Ồ”, cậu ta nói. “Xin lỗi chị”, cậu ta mím môi lại.

Câu trả lời dễ nhận thấy khi tôi nói đến phần về các Volturi. Jacob nghiêng răng, bấp thịch ở cánh tay nổi lên, cánh mũi phập phồng. Tôi không nói chi tiết, chỉ cần nói với cậu ta rằng Edward đã nói chuyện về rắc rối đó, lời hứa giữ bí mật điều chúng tôi đã thấy, về cuộc viếng thăm đã được báo trước. Jacob không cần phải biết về cơn ác mộng của tôi.

“Bây giờ em đã biết toàn bộ câu chuyện”, tôi kết luận. “Vì thế, đến lượt chị phải được biết mọi chuyện. Chuyện gì đã xảy ra khi chị đi thăm mẹ vào cuối tuần này?”. Tôi biết Jacob sẽ cho tôi biết chi tiết câu chuyện hơn Edward đã kể. Cậu ấy không e ngại về việc tôi sẽ sợ.

Ngay lập tức Jacob linh hoạt hẳn lên, nghiêng hẳn người sang tôi. “Khi em cùng Embry và Quil tuần tra suốt đêm thứ bảy vừa qua, thói quen thường ngày thôi, khi chúng em phóng đi thì... bam”. Cậu ấy giơ cánh tay ra, diễn tả một cuộc bùng nổ.

Chính là nó – một dấu vết mới nguyên, chưa quá 15 phút. Sam muốn chúng em đợi anh ấy nhưng em không biết chị đã đi, và em không biết “bọn người hút máu” của chị có đang bảo vệ chị hay không. Vì thế, chúng em yên lặng chờ đợi cho đến khi cô ta xuất hiện, nhưng cô ta đã vượt qua ranh giới trước khi bị bọn em tóm được. Chúng em tản ra dọc theo ranh giới, hy vọng cô ta trở lại. Đó là một việc bực bội, như em đã từng nói với chị”. Cậu bạn nhỏ vuốt lại phần tóc bị rơi vào mắt, chúng đang mọc dài trở lại kể từ lần cậu cắt tóc ngắn khi gia nhập đội. “Chúng em đã tiến quá xa về phía nam. Cô ta quay lại khu vực săn bắn của nhà Cullens, chỉ cách chúng em một vài dặm về phía bắc. Thật là một cuộc phục kích hoàn hảo nếu chúng em biết chọn vị trí mai phục”.

Cậu ta lắc đầu, mặt nhăn nhó. “Đó là cuộc tìm kiếm nguy hiểm. Sam và những người khác chộp lấy cô ta trước khi chúng em hành động, nhưng cô ta được quyền đi dọc theo ranh giới, và đúng là tất cả đều bình an vô sự. Một người to lớn xuất hiện, tên của anh ta là...”.

“Emmett”

“Đúng, chính hắn. Anh ta tấn công cô ta, nhưng cô ả tóc đỏ đó rất nhanh. Anh ta nhảy vào từ phía bên phải của cô ả và gần như đã đâm sâu vào Paul. Đúng rồi, chị biết Paul mà”.

“Ừ”

“Cậu ta quên mất mục tiêu. Em không thể trách cậu ấy – Kẻ hút máu người to lớn ấy ở ngay trên đầu cậu ấy. Cậu ta nhảy lên – không kịp nhìn lại. Ma-cà-rông đã đặt chân lên đất của chúng em”.

Tôi cố gắng giữ gương mặt bình thản. Móng tay bầu chặt vào lòng bàn tay theo diễn tiến căng thẳng của câu chuyện, mặc dù tôi biết việc đó đã trở nên tốt hơn.

Dù sao, Paul đã chụp hụt, và cái người to lớn ấy quay trở lại phần đất bên kia. Nhưng sau đó... uhm, một người đàn bà tóc vàng...”. Tôi cảm thấy vui khi nhìn thấy sự cố gắng một cách miễn cưỡng của Jacob khi tìm từ ngữ để diễn tả chị của Edward.

“Rosalie”.

“Mọi thứ. Cô ta có kinh nghiệm về quyền của mình, lúc đó Sam và em đã đến giữ được phần lông ở bên sườn của Paul. Sau đó thủ lĩnh của họ và một người đàn ông tóc vàng khác...”

“Carlisle và Jasper”.

Cậu ta nhìn tôi một cách khó chịu. “Chị biết em không thật sự quan tâm mà. Dù thế nào đi nữa thì Carlisle đã nói chuyện với Sam, ông ta cố gắng làm cho mọi việc lắng dịu xuống. Thật kỳ lạ, vì mọi người đã nhanh chóng bình tĩnh lại. Đó là một trong những người mà chị đã nói với em, đã tác động đến thủ lĩnh của bọn em. Nhưng dù đã biết về những gì ông ta đang làm, chúng em cũng không thể bình tĩnh”.

“Ừ, chị hiểu cảm giác đó!”

“Thực sự em cảm thấy rất bức mình. Chỉ có chị mới không cảm thấy khó chịu”. Cậu ấy giận dữ lắc đầu. “Tuy thế, Sam và thủ lĩnh của họ đã thống nhất rằng Victoria là ưu tiên hàng đầu và chúng em sẽ bắt đầu khi cô ta quay trở lại. Carlisle trao đổi với chúng em về phần ranh giới, để chúng em có thể lần theo mùi hương chính xác của cô ta, nhưng sau đó cô ta đụng phải vách đá nhô ra biển ở phía bắc Makah, nó nằm bên phải, sát bờ biển chỉ cách một vài dặm. Cô ta đã nhảy trở lại xuống nước. Người đàn ông to lớn điềm tĩnh muốn xin phép băng qua ranh giới để đuổi theo cô ta nhưng dĩ nhiên là chúng em từ chối”.

“Quá tốt! Chị tưởng em hành động mù quáng nhưng chị rất vui. Sự thận trọng của Emmett là không bao giờ đủ. Anh ấy cũng có thể bị thương”.

Jacob khịt mũi: “Như vậy chàng ma-cà-rông của chị đã nói với chị rằng chúng em không có lý do gì để tấn công và anh ta hoàn toàn vô tội...”

“Không”, tôi cắt ngang, “Edward đã nói với chị cùng một câu chuyện, chỉ là không chi tiết như vậy”.

“Hừ”, Jacob nói sau khi thở ra, và cậu ấy chọn ra một viên đá từ vô số viên đá dưới chân chúng tôi. Chỉ với một cú ném nhẹ nhàng, cậu ta đã cho viên đá bay tuốt ra ngoài vịnh. “Tốt thôi, em đoán rằng cô ta sẽ quay trở lại. Chúng ta sẽ cho cô ta một cú bất ngờ”.

Tôi rùng mình, dĩ nhiên là cô ta sẽ trở lại. Liệu Edward có dám nói sự thật với tôi trong thời gian tới? Tôi không dám chắc. Tôi có được sự bảo vệ của Alice, những dấu hiệu cho thấy tình trạng trước kia đang lặp lại...

Dường như Jacob không để ý phản ứng của tôi. Cậu bạn nhỏ nhìn chăm chú vào những đợt sóng đang đánh qua lại, vẻ trầm ngâm hiện rõ trên khuôn mặt, bất chợt mở rộng đôi môi đang mím lại.

“Em đang nghĩ về cái gì vậy?”, tôi hỏi sau khi im lặng một lúc lâu.

“Em đang nghĩ về những cái chị đã nói với em. Về lúc mà “bà tiên tri kia” thấy chị nhảy khỏi vách núi và nghĩ rằng chị muốn tự tử, và nghĩ làm thế nào mà tất cả đã ra ngoài tầm kiểm soát... Chị có nhận ra là nếu chị chỉ cần chờ cho đến khi em làm điều chị mong muốn thì bây giờ mọi chuyện đã không có gì thay đổi. Bây giờ, trong gara xe của em, như những thứ bày khác... Hiện tại sẽ không có bất cứ ma-cà-rông nào trong thị trấn Forks, và chị với em...”. Cậu bạn nhỏ ngừng lời, chìm sâu trong suy tư.

Mọi chuyện đang rối tung cả lên, cậu ấy nói, như thể mọi việc sẽ tốt hơn nếu không có ma-cà-rông ở Forks. Trái tim tôi sẽ quặn đau khi lại không được thấy anh.

“Dù sao đi nữa, Edward cũng sẽ trở về”.

“Chị chắc chắn về điều đó?”, cậu ta hỏi, cuộc chiến lại bắt đầu khi tôi nhắc đến tên Edward.

“Xa nhau... Đó không phải là quyết định tốt cho cả hai tụi chị”.

Cậu bạn nhỏ định nói điều gì đó, chất chứa sự giận dữ, nhưng cậu ấy đã dừng lại được, hít vào thật sâu và bắt đầu lặp lại.

“Thế chị có biết Sam đã điên lên vì chị?”.

“Vì chị á?”, tôi lặp lại. “Ồ, chị có thấy. Anh ta nghĩ họ đã đi nếu chị không ở đây”.

“Không, đó không phải là vấn đề”.

“Vậy đằng sau nó là vấn đề của anh ta à?”

Jacob cúi xuống để nhặt lên một viên đá. Cậu ta xoay xoay nó trong tay, đôi mắt bất động nhìn vào viên đá đen trong khi hạ thấp giọng.

“Khi Sam thấy... nguyên nhân bắt đầu từ chị, khi Billy nói với chúng tôi về sự lo lắng của Charlie lúc thấy chị... ừ ừ, và sau đó chị bắt đầu nhảy ra khỏi vách đá...”.

Tôi phải đổi mặt. Không ai có thể giúp tôi quên đi

Ánh mắt Jacob lướt nhanh qua tôi. “Anh ấy nghĩ chị là một trong những người trên thế giới có nhiều lý do để căm ghét nhà Cullens như anh ấy. Sam cảm thấy như là... bị phản bội khi họ vẫn quay trở lại như chưa từng làm tổn thương cuộc sống của chị.

Tôi không thể tin rằng chỉ có Sam cảm thấy điều đó. And thevacidian in my voice now was for both of them. Và sự chua chát trong giọng nói của tôi giành cho cả hai.

“Em có thể nói cho Sam về điều đúng đắn đó...”

“Nhìn đằng kia đi”, Jacob cắt ngang lời tôi, chỉ về phía một con đại bàng đang lao thẳng từ trên cao xuống biển. Nó tự kiểm tra trong một giây cuối cùng, chỉ có các móng vuốt chạm trên bề mặt sóng, chỉ trong chốc lát. Sau đó, nó vỗ cánh bay lên, có vẻ nặng hơn vì nó đã cắp được một con cá lớn.

“Chị có thể thấy ở khắp mọi nơi”, Jacob nói, giọng nói bất ngờ trở nên dè dặt. “Thiên nhiên dùng các khóa học – kể đi săn và con mồi, trong vô số chu kỳ của sự sống và cái chết”.

Tôi không hiểu những cốt lõi của bài học tự nhiên, tôi đoán rằng Jacob chỉ đang cố gắng thay đổi chủ đề câu chuyện. Nhưng sau đó, cậu ấy nhìn tôi với một chút niềm vui đen tối trong mắt.

“Chưa hết, chị không thấy con cá đang cố gắng đặt một nụ hôn lên con chim ung. Chị không bao giờ thấy điều đó”, cậu ta cười ranh mãnh, nụ cười xé đến mang tai.

Tôi cũng mỉm cười trở lại, mặc dù sự chua chát vẫn còn trong miệng. “Có lẽ con cá đang cố gắng”, tôi lý giải. “Khó mà biết con cá đang nghĩ gì. Những con đại bàng tốt – loài chim tinh mắt, em biết mà!”.

“Thế cái gì lôi cuốn nó xuống?”, giọng nói của cậu bạn đột ngột sắc nhọn, “tầm nhìn tốt à?”.

“Đừng có ngu ngốc, Jacob”.

“Thế đằng sau đó là tiền à?”, cậu ta vẫn khẳng khái.

“Tốt thôi”, tôi làm bầm, đứng lên khỏi cái cây. “Chị đã làm cho em thỏa mãn với những suy nghĩ của mình rồi đấy!”. Tôi quay lưng lại và bước nhanh khỏi đó.

“A, đừng có điên lên như vậy”, cậu bạn đuổi theo, bắt lấy cổ tay tôi và xoay ngược tôi lại.

“Em đang rất nghiêm túc! Em đang cố hiểu đây, và em đang sắp hiểu được mọi thứ”.

Lông mày cậu xô lại đầy tức giận và đôi mắt đen chìm sâu trong bóng tối u ám.

“Chị yêu anh ấy! Không phải vì anh ấy đẹp hay vì anh ấy giàu!”. Tôi gần từng chữ với Jacob.

“Tôi có khá nhiều người, anh ấy không phải là duy nhất. Thậm chí có một chút khoảng cách giữa hai chúng tôi. Nhưng bởi vì anh ấy vẫn muốn được yêu thương, không hề nghĩ cho mình, thông minh, lịch lãm. Bao nhiêu đó là quá đủ. Dĩ nhiên là chị yêu anh ấy. Thế có gì khó hiểu?”.

“Nó không chính đáng để hiểu!”.

“Làm ơn giải thoát chị, Jacob”, tôi cho phép mình nói với giọng mỉa mai. “Thế nào là lý do chính

đáng để yêu thương một ai đó? Có vẻ chị đang làm sai”.

“Em nghĩ hãy bắt đầu xem xét từ những con người như chị. Họ không thường làm những việc như vậy!”.

“Tốt thôi, chỉ cần quyến rũ”, tôi đáp lại. “Chị đoán mình sẽ dính với Mike Newton sau tất cả mọi thứ”.

Jacob chùng bước và cắn môi. Tôi có thể thấy những từ ngữ đó đã làm tổn thương cậu ấy, nhưng tôi còn quá tức giận để cảm thấy mọi chuyện đang tệ hơn. Cậu bạn bỏ tay tôi xuống và khoanh tay trước ngực, nhìn ra ánh sáng ngoài biển.

“Em là con người”, cậu ấy thì thầm, giọng nhỏ đến mức gần như không thể nghe thấy.

“Em không phải là con người như Mike”, tôi tiếp tục tàn nhẫn. “Tại sao em vẫn nghĩ rằng đó là điều quan trọng nhất cần phải xem xét?”.

“Nó không giống nhau”, Jacob không còn nhìn vào những con sóng đơn điệu nữa. “Em không được lựa chọn việc này”.

Tôi mỉm cười hoài nghi. “Vậy em nghĩ Edward lựa chọn cách sống đó? Anh ấy không biết điều gì đã xảy ra nhiều hơn em đã biết đâu. Anh ấy đâu có chọn cách sống này!”.

Jacob lắc đầu, quay lại và bước một bước nhỏ, rất nhanh.

“Em biết, Jacob, em luôn tự mãn rằng mình đúng – suy xét rằng em là một người sói và cũng như tất cả mọi người”.

Việc này không giống như thế!”, Jacob lặp lại, nhìn chăm chăm vào tôi.

“Tại sao lại không? Em có thể tìm hiểu thêm một chút về gia đình Cullens. Em không biết ý nghĩa thực sự của cách sống mà họ chọn, Jacob ạ”.

Cậu ta lại tiếp tục đào sâu thêm: “Họ không nên tồn tại. Sự tồn tại của họ trái với tự nhiên”.

Tôi nhìn chăm chú vào cậu ấy một lúc thật lâu với một sự hồ nghi không che giấu. Cho đến khi cậu ấy nhận thấy.

“Cái gì vậy”.

“Em đang nói là ngược với tự nhiên...”, tôi bóng gió.

“Bella” cậu ta nói, giọng chậm rãi và khó khăn. Như một người có tuổi. Bất chợt tôi nhận thấy cậu ta già dặn hơn tôi rất nhiều – như phụ huynh hay giáo viên gì đó. “Cái đó có ngay từ khi tôi sinh ra. Đó là một phần trong con người tôi, trong gia tộc tôi, tất cả chúng tôi đều thuộc một bộ lạc – Đó là lý do tại sao chúng tôi vẫn còn tồn tại”.

“Ngoài ra”, cậu ta lại cúi xuống nhìn tôi với đôi mắt đen nhánh khó dò – “Tôi vẫn là một con người”.

Cậu ấy nắm lấy tay tôi và ép sát vào vòng ngực nóng bỏng vì bồn chồn của mình. Xuyên qua chiếc áo thun, tôi có thể cảm nhận nhịp đập đều đều của trái tim cậu ấy dưới lòng bàn tay mình.

“Một con người bình thường không thể quăng chiếc xe máy qua đường như cậu đã làm”.

Cậu ta cười một cách yếu ớt, chỉ có phần nửa là nụ cười. “Con người bình thường bị biến đổi nhanh chóng thành quái vật, Bella. Và tôi chưa bao giờ tuyên bố mình bình thường. Tôi chỉ nói mình là con người.

Tôi đã làm quá nhiều việc vì giận dữ với Jacob. Tôi bắt đầu nở nụ cười kéo tay mình ra khỏi ngực cậu ấy.

“Trông em còn “con người” hơn cả chị”, tôi công nhận, “Nhất là lúc này”.

“Em cảm thấy mình là con người”. Cậu ấy thôi nhìn chăm chăm vào tôi, vẻ mặt mông lung. Môi dưới của Jacob run run và hạ xuống.

“Được rồi, Jacob”, tôi thì thầm, cầm lấy tay cậu bạn.

Đây là lý do tại sao tôi ở đây. Đây là lý do tại sao tôi chờ đợi được đón nhận khi quay lại đây. Bởi vì, dưới lớp vỏ tức giận và mỉa mai, Jacob đang chìm trong đau khổ. Bây giờ điều đó thể hiện rất rõ ràng

trong mắt của cậu ấy. Tôi không biết làm sao để giúp đỡ cậu ấy, nhưng tôi biết mình sẽ phải cố gắng. Nó còn cần thiết hơn việc tôi đang nợ cậu ấy. Bởi vì cậu ấy đang quá đau khổ, nỗi đau của Jacob cũng là một phần nỗi đau của tôi, và ngay bây giờ, không có gì làm thay đổi được điều đó.

Chương 5: Dấu vết

“Em có sao không Jake? Bố Charlie nói em đã có một khoảng thời gian thật khó khăn... Mọi thứ đã tốt hơn chưa?”

Đôi bàn tay ấm áp của cậu nắm lấy tay tôi. “Cũng không đến nỗi tệ,” cậu nói, nhưng đôi mắt không nhìn về hướng tôi.

Cậu đi bộ chậm rãi trở về băng ghế gỗ, ngắm nhìn những viên sỏi đủ màu sắc, và kéo tôi đến gần cậu. Tôi ngồi xuống trên khúc cây, nhưng cậu thả rồi trên nền đất ẩm ướt và đầy đá cuội hơn là ngồi cạnh tôi. Tôi tự hỏi làm thế cậu có thể giấu vẻ mặt của mình dễ dàng hơn không. Cậu giữ tay tôi.

Tôi lập bập nói để phá tan sự im lặng. “Đã một thời gian rồi chị mới về đây. Chị nhớ nhiều thứ lắm. Sam và Emily thế nào? Embry và Quil nữa?”

Tôi bỏ dở câu nói, nhớ rằng cậu bạn của Jacob, Quil là một đề tài nhạy cảm.

“À, Quil,” Jacob thờ dãi. “Chuyện gì đến sẽ đến – Quil phải tham gia vào đội.”

“Chị xin lỗi,” tôi áy náy nói

“Ý chị là gì?”

“Quil không muốn bị thương hại đâu. Chỉ là ngược lại, anh ấy không thích đùa, tất cả chỉ là một sự hồi hợp chờ đợi nào đó.”

Nghe điều đó tôi không có cảm giác gì. tất cả những người sói khác đều rất phiền muộn với ý tưởng bạn bè họ chia sẻ số mệnh của họ. “Hử?”

Jacob nghiêng đầu nhìn tôi. cậu cười và đảo mắt một vòng.

“Quil nghĩ đó là điều tuyệt vời nhất từng xảy ra với cậu ấy. một phần của nó là cuối cùng biết được cái gì đang diễn ra. Và cậu ấy mong những người bạn quay lại - trở thành một phần của nhóm.” Jacob khịt mũi lần nữa. “Không có gì ngạc nhiên, Quil mà”

“Cậu ấy thích à?”

“Thật lòng mà nói... hầu hết họ đều thích,” Jacob thú nhận. “Chuyện đó cũng có vài khía cạnh tốt - tốc độ, sự tự do, sức mạnh... cảm giác gia đình... Sam và tôi là những người duy nhất cảm thấy thật sự đau đớn hơn. Và Sam đã cảm thấy nó một thời gian xa, rất xa. Vì thế em là kẻ dờ khóc bây giờ đây.” Jacob tự cười mình.

Có quá nhiều chuyện tôi muốn biết. “Tại sao cậu và Sam khác nhau? Cái gì đã xảy ra cho Sam? Anh ấy gặp rắc rối gì?” những câu hỏi ào ạt tuôn ra, không để cậu kịp trả lời, và Jacob mỉm cười lần nữa.

“Đó là một câu chuyện dài chị ài”

“Chị có thể ngồi đây và lắng nghe câu chuyện ấy, hôm nay chị không cần phải về sớm” tôi nói, và sau đó tôi nhăn mặt khi tôi nghĩ đến rắc rối mà tôi sẽ gặp.

Vừa nghe xong câu nói đầy ẩn ý của tôi, cậu đột nhiên ngược lên nhanh như cắt. “Anh ta không nổi điên lên với chị đấy chứ?”

“Ừ,” tôi thú nhận. “Anh ấy thật sự ghét điều đó khi chị làm những việc mà anh ấy xem là đầy rủi ro.”

“Giống như ra ngoài với người sói?”

“Ừ”

Jacob nhún vai. “Vì vậy đừng trở về. Em sẽ ngủ trên ghế dài.”

“Ý kiến hay đấy,” tôi lầm bầm. “Bởi vì sau đó anh ấy sẽ đến tìm chị.”

Jacob cứng người lại, và sau đó mỉm cười thất vọng. “Anh ta sẽ tới chứ?”

“Nếu anh ấy sợ bị thương hoặc bị gì đó - chắc thế.”

“Ý kiến của em lúc nào cũng đúng nhỉ.”

“Làm ơn đi Jake. Điều đó thật sự làm chị khó chịu.”

“Điều gì?”

“Việc mà hai người luôn sẵn sàng giết nhau!” tôi nói giọng đầy than phiền. “Nó làm chị như muốn phát điên lên. Hai người không thể cư xử lịch sự với nhau được sao?”

“Anh ta sẵn sàng giết em à?” Jacob hỏi với một nụ cười nham hiểm và chẳng hề quan tâm tới sự tức giận của tôi.

“Em cũng thế!” tôi nhận ra rằng tôi đang hét lên. “Ít nhất anh ấy có thể cư xử như một người trưởng thành. Anh ấy biết rằng làm hại em có thể tổn thương chị. Chính vì đó mà anh ấy không bao giờ làm. Em dường như không bao giờ quan tâm tới điều đó!”

“Ừ, đúng đấy,” Jacob lầu bàu. “Em chắc rằng anh ta là người theo chủ nghĩa hoà bình.”

“Ừ!” tôi rút tay mình khỏi bàn tay và đẩy đầu cậu ra. Sau đó tôi co gối lên trước ngực và vòng tay ôm hai chân. Tôi nhìn về phía đường chân trời, đầy căm phẫn.

Jacob im lặng trong vài phút. Cuối cùng cậu ta đứng dậy dậy và đến ngồi bên cạnh tôi, vòng tay ôm vai tôi. Tôi xô cậu ra.

“Xin lỗi,” cậu khẽ nói. “Em sẽ cố gắng cư xử đàng hoàng”

Tôi không trả lời.

“Chị có muốn nghe tiếp về Sam không?” cậu đề nghị

Tôi nhún vai.

“Như em đã nói, đó là một câu chuyện dài. Và rất... lạ lùng. Có rất nhiều điều lạ lùng về cuộc đời mới này. Em không có thời gian kể chị nghe một nửa những điều ấy nữa. và những việc xảy ra với Sam – à, em không biết em có thể giải thích đúng điều đó không nữa.”

Sự tò mò của tôi đã được cậu đánh thức dù cơn giận vẫn chưa nguôi.

“Chị đang nghe đây,” tôi nói một cách khó nhọc.

Qua khoé mắt, tôi thấy một phản gương mặt cậu ấy giãn ra thành một nụ cười.

“Sam biến đổi khó khăn hơn đám tụi em. Bởi vì anh ấy là người đầu tiên, và anh ấy ắt có ai bên cạnh, và anh ấy không có bất kì ai nói cho anh ấy biết rằng điều gì đang xảy ra. Ông nội của Sam mất trước khi anh ra đời, và cha anh chưa bao giờ trải qua chuyện đó. Không có ai ở đó để nhận ra những dấu hiệu. Lần đầu tiên nó xảy ra - lần biến đổi đầu tiên – anh ấy nghĩ rằng mình đã bị mất trí. Mất đến 2 tuần anh ấy mới bình tĩnh lại đủ để biến hình trở lại thành người.”

“Chuyện đó trước khi chị đến Forks, vì thế chị không nhớ. Mẹ của Sam và Leah Clearwater gọi nhân viên kiểm lâm và cảnh sát đi tìm anh ấy. Mọi người nghĩ anh ấy bị tai nạn hay gì đó...”

“Leah?” tôi ngạc nhiên hỏi. Leah là con gái của chú Harry. Khi nghe tên cô ấy, lòng tôi trào lên một nỗi thương xót... Harry Clearwater, người bạn lâu năm của bố đã chết do một cơn đau tim vào mùa xuân năm trước.

Giọng nói của cậu thay đổi, trở nên nặng nề hơn. “Vâng. Leah và Sam là một đôi ở trường trung học. họ bắt đầu hẹn hò khi chị ấy mới vào học. chị ấy như phát điên khi anh ấy mất tích.”

“Nhưng anh ấy và Emily ...”

“Em sẽ nói đến chuyện đó sau – nó là một phần của câu chuyện,” cậu nói. cậu hít một hơi và sau đó thở phì một cái.

Tôi nhận ra mình thật là ngốc khi tưởng rằng Sam chưa từng yêu ai trước Emily. Hầu hết mọi người đều yêu và chia tay nhiều lần trong cuộc đời của họ. chỉ là khi tôi thấy Sam bên cạnh Emily, và tôi không thể tưởng tượng anh ấy với một ai khác. Cái cách mà anh ấy nhìn Emily... chà, điều đó gọi cho

tôi nhớ về một cái nhìn mà tôi đã thấy vài lần trong đôi mắt Edward – khi anh ấy nhìn tôi.
“Sam trở về,” Jacob nói, “nhưng anh ấy không nói với bất kỳ ai anh ấy đã ở đâu. Tin đồn bắt đầu lan truyền - rằng anh ấy trở thành kẻ xấu. và sau đó Sam chạy đến chỗ ông nội của Quil vào một buổi chiều khi cụ Quil Ateara đến thăm bà Uley. Sam bắt tay ông ấy. Già Quil giật mình. Jacob dừng lại và mỉm cười.

“Tại sao?”

Jacob đặt tay lên má tôi và kéo khuôn mặt tôi nhìn thẳng vào cậu - cậu nghiêng người về phía tôi, khuôn mặt cậu chỉ cách tôi vài inch. Lòng bàn tay cậu nóng như lửa, nó nóng như đang bị sốt vậy.

“Ồ, đúng rồi,” tôi nói, cố gắng giữ cho giọng thật tự nhiên nhưng không được. Khuôn mặt tôi ở quá gần khuôn mặt cậu và đôi bàn tay nóng rát của cậu trên da tôi. “Sam bắt đầu sốt.”

Jacob lại cười. “Bàn tay Sam giống như anh ấy vừa lấy chúng ra khỏi một cái lò nóng vậy.”

Cậu ấy ở quá gần, tôi có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp của cậu. Tôi tự nhiên nhích ra một chút, kéo tay cậu ra khỏi khuôn mặt tôi, nhưng vẫn đan những ngón tay vào tay cậu để không làm tổn thương tình cảm của cậu. Cậu cười và nhích ra, không bị đánh lừa bởi nỗ lực của tôi về sự thờ ơ.

“Vì thế ông Ateara đi thẳng đến chỗ những già làng khác,” Jacob tiếp tục nói. “Họ là những người duy nhất còn lại biết được chuyện đó. Ông Ateara, Billy, và Harry đã từng thấy ông của họ biến đổi. Khi già Quil kể với họ, họ bí mật đến gặp Sam và giải thích.”

“Điều đó trở nên dễ dàng hơn khi anh ấy hiểu được – khi anh ấy không còn cô độc một mình. họ biết anh ấy không phải là người duy nhất chịu ảnh hưởng bởi sự trở lại của nhà Cullen” - cậu thốt ra cái tên đó với một sự gay gắt vô ý thức – “nhưng không ai đủ lớn. vì thế Sam chờ bọn em gia nhập cùng anh ấy...”

“Gia đình Cullen không biết gì sao,” tôi nhỏ giọng. “Họ không nghĩ rằng những người sói vẫn tồn tại ở đây. Họ không biết rằng việc họ đến đây sẽ làm thay đổi bọn em.”

“Điều đó cũng không thay đổi được sự thật rằng nó đã xảy ra.”

“Nhắc nhở chị không đứng về phe xấu.”

“Chị nghĩ em sẽ tha thứ như chị à? Tụi em không phải là những vị thánh hay những kẻ tử vì đạo.”

“Trưởng thành nào, Jacob.”

“Em ước gì em có thể,” cậu khẽ làu bàu.

Tôi nhìn sững cậu, cố gắng hiểu những gì cậu nói. “Cái gì?”

Jacob cười lặng lẽ. “Đó là một trong những điều khác biệt mà em đề cập tới.”

“Em không thể lớn lên sao?” tôi hỏi thẳng thừng. “Em là sao? Không già đi? Em đang đùa à?”

“Không.” cậu bậm môi.

Tôi cảm thấy máu dồn lên mặt. Những giọt nước mắt - nước mắt của sự giận dữ - lưng tròng. Hai hàm răng tôi nghiền lại phát ra âm thanh ken két.

“Bella? Em vừa nói gì thế?”

Tôi đứng bật dậy, hai bàn tay nắm chặt, toàn thân run lên.

“Em không già đi,” tôi gầm gừ qua kẽ răng.

Jacob kéo tay tôi một cách thận trọng, cố gắng kéo tôi ngồi xuống. “Không ai trong chúng em như thế cả. Chị bị gì vậy?”

“Chị là người duy nhất phải già đi ư? Cứ một ngày trôi qua, một giờ trôi qua, một phút trôi qua và tới cả khi chỉ một giây trôi qua thì chị cũng già đi ư?”

Tôi nói gần như hét lên, vung tay vào không khí. Và trong cái khoảnh khắc ngắn ngủi đó, mọi vật gần như có thể ghi nhận được rằng tôi quăng một cái gì đó vào Charlie, nhưng cái vị trí ấy lại bị che mờ bởi sự vô lý. “Khốn khiếp thật! Thế giới này là cái quái gì vậy? Công bằng ở đâu?”

“Nghĩ thoáng chút nào Bella”

“Im đi, Jacob. Im đi! Điều này không công bằng!”

“Chị thật sự giận chân đây à? Em nghĩ con gái chỉ làm thế trên TV thôi.”

Tôi càu nhàu.

“Nó không tệ như chị nghĩ đâu. Ngồi xuống và nghe em giải thích.”

“Chị sẽ đứng đây.”

Cậu đảo mắt. “Được rồi. Theo ý chị đi. Nhưng nghe này, em sẽ già đi ...vào một ngày nào đó.”

“Giải thích đi.”

Cậu vỗ vỗ cái cây. Tôi trừng mắt nhìn nhưng cũng ngồi xuống, cơn giận dữ của tôi xẹp xuống nhanh như khi nó bùng lên và tôi bình tĩnh lại đủ để nhận ra rằng tôi đang làm một việc thật ngốc nghếch.

“Khi tụi em kiểm soát tốt để thoát được...,” Jacob nói. “Khi thời kỳ biến đổi ngừng lại trong một khoảng thời gian dài, tụi em sẽ lại lớn lên. Điều đó không dễ dàng gì.” cậu lắc đầu, đầy nghi ngờ.

“Điều đó thật sự mất một thời gian dài để học cách kềm chế, em nghĩ thế. Thậm chí Sam cũng chưa tốt lắm. Đương nhiên nó cũng không giúp được gì khi có một nhóm ma-cà-rông lớn ở ngay trên đường chứ. Tụi em thậm chí không thể nghĩ đến chuyện bỏ đi khi bộ tộc cần người bảo vệ. nhưng chị đừng chỉ chú ý đến vẻ bề ngoài, dù thế nào đi nữa, bởi vì em lớn tuổi hơn chị đây, ít nhất về mặt thể chất.”

“Em đang nói về cái gì vậy?”

“Nhìn em nè Bells. Trông em giống như 16 tuổi không?”

Tôi nhìn khắp thân hình to đùng của cậu, cố gắng không thiên vị. “Thật sự là không, chị đoán thế.”

“Không phải đúng không. Bởi tụi em phát triển bên trong vài tháng khi gen người sói khởi phát. Nó là một địa ngục khi phải lớn lên như thôi.” cậu nhăn mặt. “về thể chất, thật ra em cỡ 25 tuổi. Vì thế chị không cần phải bức tức về việc già hơn em trong ít nhất 7 năm.”

Cỡ 25 tuổi, tôi cảm thấy bối rối về điều đó, thấy cậu lớn vọt lên ngay trước mắt tôi. Tôi nhớ cậu trông khác như thế nào chỉ trong một ngày... tôi lắc đầu, cảm thấy chóng mặt, thế giới đang chao đảo trước mắt tôi.

“Vì thế, chị có muốn nghe chuyện về Sam không, hay chị muốn hét ầm lên về những chuyện ngoài tầm kiểm soát của em?”

Tôi hít một hơi thật sâu. “Xin lỗi em những nhưng tuổi tác, nó gợi lên trong chị một nỗi buồn u uất...”

Mắt Jacob nhắm nghiền, và trông như thể cậu đang cố gắng lựa lời.

Vì tôi không muốn nói về vấn đề nhạy cảm thật sự của mình - những kế hoạch tương lai của tôi, hay những thỏa thuận có thể bị phá vỡ bởi kế hoạch đã được vạch sẵn. Tôi giục cậu. “Vì thế một khi Sam hiểu được điều gì đang xảy ra, một khi anh ấy có Billy, Harry và ông Ateara bên cạnh thì như em nói mọi thứ không còn khó khăn nữa. Và, giống như em đã nói, đó là một điều tuyệt vời...” tôi hơi do dự.

“Tại sao Sam ghét họ quá vậy? Tại sao anh ta mong rằng chị cũng ghét họ?”

Jacob thở dài. “Điều này thật là lạ đó.”

“Chị là một kẻ siêu kì quặc mà.”

“Vâng, em biết.” cậu toét miệng cười trước khi nói tiếp. “Vì thế, chị nói đúng. Sam biết rằng cái gì đang diễn ra, và mọi thứ đều ổn. Nói cách khác, cuộc sống của anh ấy trở nên không bình thường nữa, nhưng tốt hơn.” Sau đó khuôn mặt của Jacob căng ra, giống như đang chịu một nỗi đau đớn. “Sam không thể kể với Leah. Tụi em không được kể cho bất cứ ai – nhưng anh ấy phản bội lời thề, giống như việc em đã kể với chị. Leah rất giận dữ vì anh ấy không nói cho chị ấy biết chuyện gì đã xảy ra – anh đã ở đâu, anh đã đến nơi nào vào ban đêm, tại sao anh ấy luôn kiệt sức – nhưng họ đã bỏ qua chuyện đó, họ đã cố. họ thật sự yêu nhau.”

“Cô ấy có tìm ra sự thật không? Chuyện gì đã xảy ra?”

Cậu lắc đầu. “Không, điều đó không phải là vấn đề. Em họ của chị ấy, Emily Young, từ khu bảo tồn Makah đến thăm chị ấy một tuần.”

Tôi há hốc miệng kinh ngạc. “Emily là em họ của Leah?”

“Chị em chú bác. Vì vậy họ rất thân nhau. Họ giống như hai chị em khi họ còn nhỏ.”

“Điều đó thật kinh khủng. Sao Sam lại có thể...” tôi nhăn mặt, lắc đầu.

“Đừng xét đoán anh ấy như thế. Có ai từng kể với chị... chị có bao giờ nghe về sự hòa đồng với đồng loại chưa?”

“Sự hòa đồng với đồng loại?” tôi lặp lại cái từ lạ lẫm này. “Chưa. Nó nghĩa là gì?”

“Đó là một trong những thứ lạ lùng mà tụi em phải trải qua. Không phải ai cũng bị. Thực tế thì nó là một ngoại lệ hiếm có, Không phải như thông thường. Sam đã nghe mọi chuyện bằng cách đó, những câu chuyện tụi em đã từng nghĩ chỉ là huyền thoại. Anh ấy nghe về sự hòa đồng, nhưng anh ấy không bao giờ ngờ rằng...”

“Cái gì vậy?” tôi thúc khuỷu tay Jacob.

Đôi mắt Jacob nhìn xa xăm về phía đại dương. “Sam thật sự yêu Leah. Nhưng khi anh ấy gặp Emily, điều đó không còn quan trọng. Thỉnh thoảng... chúng ta thật sự không hiểu tại sao lại như thế... chúng ta tìm thấy một nửa của mình bằng cách đó.” Đôi mắt cậu sáng rực khi nhìn tôi, mặt cậu ửng hồng. “Ý em là... một nửa của tâm hồn chúng ta.”

“Cách nào? Tình yêu sét đánh à?” tôi cười khúc khích.

Jacob không cười. Đôi mắt đen của cậu ánh lên vẻ phản đối thái độ của tôi. “Nó cần phải nhiều hơn vậy, hoàn hảo hơn”

“Xin lỗi,” tôi nói nhỏ. “Em đang nói nghiêm túc chứ?”

“Vâng, đúng thế.”

“Tình yêu sét đánh? Nhưng phải mạnh hơn?” Giọng nói của tôi vẫn còn vẻ hoài nghi, và cậu có thể cảm nhận được sự hoài nghi đó.

“Khó mà giải thích được. Dù sao cũng không quan trọng.” Cậu nhún vai một cách hờ hững. “Chị muốn biết điều gì xảy ra với Sam khiến cho anh ấy ghét bọn ma-cà-rông, những kẻ đã khiến anh ấy bị biến đổi, làm anh ấy ghét chính bản thân mình. Và đó là những gì đã xảy ra. Anh ấy làm tổn thương trái tim Leah. Anh ấy phản bội lại mọi lời anh đã từng hứa với chị ấy. mỗi ngày, anh ấy phải trông thấy sự kết tội trong đôi mắt chị ấy và biết rằng chị ấy đúng.”

Cậu đột ngột dừng lại, như thể đã nói một điều gì đó mà chính cậu cũng không hiểu.

“Emily đã xử sự ra sao? Cô ấy thân với Leah mà...?” Sam và Emily cực kỳ hợp nhau, như hai mảnh ghép của trò chơi ghép hình, họ sinh ra là để dành cho nhau. Dù... Emily làm sao mà bỏ qua được sự thật rằng anh ấy đã thuộc về một người khác? Mà người đó lại là chị của cô ấy.”

“Lúc đầu, chị ấy thật sự tức giận. Nhưng khó mà chống lại sự yêu thích và lời cam kết.” Jacob thờ dãi.

“Và sau đó, Sam có thể kể cho chị ấy nghe mọi thứ. Không có luật lệ nào có thể trói buộc chị khi chị tìm ra một nửa khác của mình. Chị biết chị ấy bị thương thế nào không?”

“Ừ.” Chuyện cô ấy bị tấn công bởi một con gấu ở Forks, đó là một bí mật, những người sói không ổn định, Edward đã từng nói thế. Những người ở gần họ sẽ bị thương.

“Đó là là số phận, dù cho có cố gắng đến đâu. Sam rất khiếp sợ, phát bệnh với chính mình, căm ghét những gì anh ấy đã làm... anh ấy muốn lao đầu vào một chiếc xe buýt nếu điều đó làm anh cảm thấy tốt hơn. Anh ấy có thể làm điều đó bằng bất cứ cách nào, chỉ thoát khỏi những gì anh ấy đã làm. Anh bị kiệt sức... sau đó, vì một lý do nào đó, chị ấy là người an ủi anh ấy, và sau đó...”

Jacob không nói hết ý cậu, và tôi cảm thấy câu chuyện này quá riêng tư để có thể chia sẻ với người ngoài.

“Emily tội nghiệp,” tôi thì thầm. “Sam tội nghiệp. Và cả Leah tội nghiệp...”

“Vâng, Leah đáng thương nhất,” cậu đồng ý với tôi. “Chị ấy tỏ ra can đảm. chị ấy trở thành phù dâu cho họ.”

Tôi nhìn ra chỗ khác, về phía những tảng đá lởm chởm trên bãi biển giống như những ngón tay mím míp bị gãy ở phía nam bên cảng, trong khi tôi cố gắng hiểu những gì cậu vừa nói. Tôi có thể cảm nhận được cậu đang nhìn tôi, chờ đợi tôi nói gì đó.

“Nó có xảy ra với em không?” cuối cùng tôi cũng hỏi, vẫn nhìn ra xa. “Tình yêu sét đánh ấy?”

“Không,” cậu trả lời một cách mạnh mẽ. “Sam và Jared là những người duy nhất.”

“Ừm,” tôi nói, cố gắng ra vẻ chú ý một cách lịch sự. Tôi cảm thấy thanh thản, và tôi cố gắng tự lý giải phản ứng của mình. Tôi quyết định rằng tôi chỉ vui vẻ khi cậu không khẳng định điều đó là một sự bí ẩn, sự liên kết... giữa hai chúng tôi. Mỗi quan hệ của chúng tôi đủ căng thẳng rồi. Tôi không cần thêm một lực lượng siêu nhiên nhiên nào nữa.

Cậu cũng im lặng, và sự im lặng có vẻ khá ngượng ngập. Trục giác của tôi mách bảo tôi không muốn biết những gì cậu đang nghĩ đâu.

“Chuyện gì đã xảy ra với Jared?” tôi hỏi, phá vỡ sự im lặng.

“Không có chuyện kịch tính nào hết. Đó là một cô gái mà cậu ấy ngồi bên cạnh mỗi ngày trong suốt một năm và chưa từng nhìn cô ấy tới 2 lần. Và sau đó, sau khi cậu ấy biến đổi, cậu gặp lại cô ấy và không bao giờ rời mắt khỏi cô nữa. Kim bị thu hút. Cô ấy phải lòng cậu ta. Cô ấy lấy họ của cậu ta thêm vào sau họ của cô ấy trong cả quyền nhật ký.” cậu cười nhạo báng.

Tôi cau mày. “Jared kể với em à? cậu ấy không nên làm thế.”

Jacob mím môi. “Em đoán, em không nên cười. Dù điều đó thật buồn cười.”

“Tâm hồn mà.”

Cậu thở dài. “Jared không cố tình kể cho tụi em nghe điều gì. Em đã nói với chị rồi, nhớ không?”

“Ừ, có. Em có thể nghe thấy suy nghĩ của mỗi thành viên trong đội, nhưng chỉ khi em là người sói, đúng không?”

“Đúng. giống như con quỷ hút máu của chị vậy.” cậu quắc mắt lên.

“Edward.” Tôi chỉnh lại.

“Đúng, đúng. Đó là lý do em biết nhiều điều mà Sam cảm nhận. Anh ấy sẽ không kể cho tụi em tất cả nếu anh ấy có thể chọn. Thật ra đó là điều mà tụi em đều ghét.” giọng cậu đột nhiên nghe thật cay đắng.

“Nó thật kinh khủng. Không có sự riêng tư, không có bí mật nào. Mọi điều làm chị xấu hổ, che giấu mọi người.” cậu rùng mình

“Nghe thật kinh khủng,” tôi thì thầm.

“Thỉnh thoảng nó cũng có ích khi tụi em cần liên kết với nhau,” cậu bắt đầu nói. “hiếm khi lắm, khi có tên quỷ hút máu nào xâm phạm lãnh địa của tụi em. Laurent là một trò vui. Và nếu nhà Cullen không cản đường tụi em tối thứ bảy trước...” cậu rên rỉ. “Tụi em đã có thể bắt được cô ta rồi!” bàn tay cậu siết thành nắm đấm.

Tôi do dự. Cũng như tôi lo lắng về Jasper hay Emmett bị thương, không giống như nỗi hoang mang tôi cảm thấy với ý tưởng Jacob đấu với Victoria. Emmett và Jasper là những điều gần gũi nhất để không thể huỷ diệt được tôi có thể tưởng tượng được. Jacob vẫn nhiệt tình, vẫn tương đối giống con người. Tôi nghĩ đến cảnh Jacob đối mặt với Victoria, mái tóc bóng mượt tung tung bay bao lấy khuôn mặt nham hiểm và rùng mình.

Jacob nhìn tôi với một vẻ tò mò. “nhưng điều đó có giống như trường hợp của chị không? bị anh ta đọc suy nghĩ?”

“Ồ, không. Edward chưa bao giờ đọc được suy nghĩ của chị. Anh ấy chỉ ước được thế.” vẻ mặt của Jacob trở nên bối rối.

“Lạ thật,” Jacob nói.

“Ừ.” Nụ cười ấy héo đi. “Nghĩa là đầu óc chị không hoạt động bình thường,” tôi thêm vào.

“Em đã biết là đầu óc chị không bình thường mà,” Jacob lầm bầm.

“Cảm ơn.”

Mặt trời đột nhiên ló ra khỏi những đám mây, một điều ngạc nhiên mà tôi chưa từng ngờ tới và tôi phải nhắm mắt lại tránh ánh sáng chói lọi của mặt nước. Mọi thứ thay đổi màu sắc - những con sóng chuyển từ màu xám sang xanh biếc, những cái cây chuyển từ màu xanh ôliu âm đạm sang màu xanh ngọc lấp lánh, và những viên đá cuội đủ màu lấp lánh như những viên đá quý.

Chúng tôi hơi nhắm mắt, để đôi mắt điều tiết. Không có âm thanh nào ngoài tiếng ầm ào của những con sóng dội lại từ mọi hướng của bên cảng. Tiếng ken két nho nhỏ của những hòn đá cọ vào nhau dưới sự di chuyển của sóng nước, và tiếng kêu la của những con mòng biển trên cao. Cảnh vật thật yên bình.

Jacob nhích lại gần tôi hơn, cậu nghiêng người dựa vào cánh tay tôi. Người cậu thật ấm áp. Sau một phút, tôi nhún vai làm rơi chiếc áo mưa. Jacob phát ra một âm thanh mãn nguyện nho nhỏ trong cổ họng, và đặt má lên đỉnh đầu tôi. Tôi có thể cảm nhận được hơi ấm của mặt trời trên làn da mình - mặc dù nó không quá ấm như Jacob – và tôi tự hỏi vu vơ bao lâu nữa thì tôi bị cháy nhí.

Tôi đưa tay phải về phía mặt trời một cách lơ đãng, và quan sát ánh sáng lấp lánh phảng phất trên vết sẹo James để lại.

“Chị đang nghĩ gì vậy?” cậu hỏi nhỏ

“Mặt trời.”

“Ừm, nó thật đẹp.”

“Còn em đang nghĩ gì?” tôi hỏi

Cậu cười lặng lẽ. “Em đang nhớ đến bộ phim ngắn mà chúng ta đã đi xem. Và Mike Newton nôn sạch mọi thứ.”

Tôi cũng cười, ngạc nhiên khi thời gian có thể làm thay đổi trí nhớ như thế nào. Nó đã từng là thời gian mà tôi bị stress, hoảng loạn. Nhiều điều đã thay đổi vào buổi tối đó... và bây giờ tôi lại có thể mỉm cười. Đó là buổi tối cuối cùng mà Jacob và tôi từng có trước khi cậu biết sự thật về sự kế thừa của mình. Kỉ ức cuối cùng của kiếp người. Một kỷ ức đẹp.

“Em nhớ nó,” Jacob nói. “Cái cách mà nó đã từng dễ dàng... không phức tạp. Em rất vui vì đã từng có một kỷ ức đẹp như thế.” cậu thở dài.

Cậu cảm nhận được cơ thể tôi đột ngột căng thẳng vì những lời cậu nói đã khơi lại kỷ ức của tôi.

“Gì vậy chị?” cậu hỏi

“Về kỷ ức đẹp của em...” tôi nhích ra xa cậu để có thể nhìn rõ mặt cậu. Trong một thoáng, nó trở nên bối rối. “Em có thể kể cho chị nghe em đã làm gì vào tối thứ hai không, nếu em không phiền? Em đang suy nghĩ một điều gì đó mà suy nghĩ đó làm phiền Edward.”

Làm phiền không phải là từ chính xác, nhưng tôi muốn nghe câu trả lời, vì thế tôi nghĩ đây là từ tốt nhất mà không quá khắt khe.

Jacob hiểu ra, khuôn mặt cậu sáng bừng lên, và cậu bật cười. “Em chỉ nghĩ về chị thôi. Anh ta không thích điều đó đúng không?”

“Chị? Em nghĩ gì về chị?”

Jacob cười gằn, với một nỗ lực khó khăn. “Em đang nhớ cảnh chị trông ra sao vào đêm Sam tìm thấy chị - em có thể thấy nó trong tâm trí anh ấy, và nó cũng giống như em đã ở đó; chị có biết kỷ ức đó luôn ám ảnh Sam không. Và sau đó, em nhớ lại chị trông ra sao vào lần đầu tiên chị đến chỗ em. Em cá là chị thậm chí không nhận ra lúc đó chị ở trong tình trạng hỗn loạn thế nào Bella ạ. nhiều tuần trước khi chị bắt đầu gặp gỡ mọi người lại. và em nhớ cách chị luôn vòng tay ôm chặt lấy thân mình, cố gắng chống đỡ...” Jacob nhăn mặt, và sau đó lắc lắc đầu. “Thật tệ khi nghĩ lại chị đã buồn như thế nào, và điều đó không phải là lỗi của em. Vì thế em nghĩ nó cũng sẽ khó khăn với anh ta. Và em nghĩ anh ta phải biết anh ta đã gây ra chuyện gì.”

Tôi đánh vào vai cậu, cú đánh đó làm đau tay tôi. “Jacob Black, đừng bao giờ làm điều đó một lần

nữa! Hứa với chị đi.”

“Không. Em không có niềm vui nào trong nhiều tháng rồi.”

“Vì vậy em giúp chị đi Jake”

“Ồ, nghĩ kĩ đi Bella. Em sẽ gặp lại anh ta lúc nào đây? Đừng lo lắng về điều đó nữa.”

Tôi đứng lên, và cậu nắm lấy tay tôi khi tôi dậm bước. Tôi cố giật mạnh tay lại.

“Chị phải đi, Jacob.”

“Không, chị đừng đi,” cậu phản đối, bàn tay cậu nắm chặt tay tôi. “Em xin lỗi. Và... được rồi, em sẽ không làm thế nữa. Em hứa đó.”

Tôi thở dài. “Cám ơn, Jake.”

“Thôi nào, chúng ta về nhà em đi.” tôi tha thiết nói. “Chị nghĩ chị cần phải đi. Angela Weber đang đợi chị, và chị biết Alice đang lo lắng. chị không muốn làm cô ấy thất vọng.”

“Nhưng chị vừa mới tới đây thôi mà!”

Đôi lông mày cậu nhíu lại. “Em không biết khi nào em mới gặp lại chị được,” cậu buồn bã nói.

“Chị sẽ quay lại lần sau khi anh ấy đi xa,” tôi vội vàng hứa.

“Đi xa?” Jacob đảo mắt. “Một cách hay để giải thích cho việc anh ta sẽ làm. Bọn ký sinh đáng ghê tởm.”

“Nếu em cứ thế thì chị sẽ không quay lại đây nữa đâu!” tôi đe dọa, cố gắng rút tay ra. Cậu không để cho tôi đi.

“Đừng giận mà,” cậu nói, cười rạng rỡ. “Phản ứng tự nhiên thôi.”

“Nếu chị có cố gắng quay lại đây một lần nữa thì chị hy vọng cái lý do để chị làm thế chính là sự thay đổi của em?”

Cậu chờ đợi.

“Thấy chưa,” tôi giải thích. “chị không quan tâm ai là ma-cà-rông và ai là người sói. Điều đó không liên quan gì nhau hết. Em là Jacob, và anh ấy là Edward, còn chị là Bella. Không có vấn đề gì cả.”

đôi mắt cậu nheo lại. “Nhưng em là một người sói,” cậu nói một cách miễn cưỡng. “Và anh ta là ma-cà-rông,” cậu thêm vào với một nỗi khiếp sợ rõ ràng.

“Và chị là người thuộc cung Xử nữ!” Tôi điên tiết hét lên.

Cậu nhướn mày, dò xét thái độ của tôi với một vẻ tò mò. Cuối cùng, cậu nhún vai.

“Nếu thật sự chị có thể nghĩ như vậy...”

“Chị có thể.”

“Được rồi. Chỉ là Bella và Jacob. Không có người thuộc cung Xử nữ nào ở đây hết.” cậu mỉm cười, nụ cười âm áp quen thuộc mà tôi vẫn nhớ. Tôi mỉm cười đáp lại.

“Chị thật sự nhớ em đấy Jake,” tôi hấp tấp nói thêm.

“Em cũng vậy,” cậu cười rạng rỡ. đôi mắt trong veo của cậu ngập tràn hạnh phúc, không còn vẻ giận dữ. “Nhiều hơn chịnghĩ đó. chị sẽ quay lại sớm chứ?”

“Sớm nhất có thể,” tôi hứa.

Chương 6. Thụy Sĩ

Khi lái xe về nhà, tôi không chú ý lắm tới con đường lung linh một cách ướt át dưới mặt trời. Tôi đang nghĩ về cơn lũ thông tin mà Jacob vừa chia sẻ, cố gắng sắp xếp chúng, cố ép chúng có ý nghĩa. Mặc cho sự quá tải đang lộng hành, tôi cảm thấy nhẹ nhõm hơn. Được thấy Jacob cười, qua nhiều thử thách mới tìm được mọi bí mật... nó không khiến mọi thứ hoàn hảo, nhưng nó khiến chúng tốt hơn. Tôi đã đúng khi ra đi, Jacob cần tôi. Và rõ ràng, tôi nghĩ khi tôi liếc thấy cái nhìn giận dữ ấy, ở đó không có

nguy hiểm.

Nó đã đến không biết từ đâu. Một phút trước không có gì ngoài con đường cao tốc sáng sủa trong chiếc gương chiếu hậu. Phút tiếp theo, mặt trời đã phản chiếu một chiếc Volvo màu bạc ngay sau đuôi tôi.

"Aw, tệ thật," Tôi rên rỉ.

Tôi cân nhắc tấp vào lề đường. Nhưng tôi quá nhát gan để đối diện ngay tức thì với anh. Tôi tính toán chút thời gian chuẩn bị... và lấy chiếc Charlie gần đó làm đệm. Ít nhất nó sẽ ép hẳn phải hạ tiếng của anh xuống.

Chiếc Volvo bám sau tôi từng inch. Tôi giữ mắt mình vào con đường phía trước.

Liều lĩnh từ đầu đến cuối, tôi lái thẳng đến chỗ Angela không một lần nhìn lại cái ánh mắt chăm chặp mà tôi cảm giác đã cháy thành lỗ trong chiếc gương.

Anh theo tôi đến khi tôi ghìim lại trước nhà Webers. Anh không dừng lại, và tôi không ngược lên khi hẳn vượt qua. Tôi không muốn thấy biểu hiện trên mặt anh. Tôi chạy trên lối nhỏ bằng bê tông dẫn đến cửa nhà Angela ngay khi anh vừa khuất bóng.

Ben đập lại cánh cửa trước khi tôi kịp gõ xong, như đã đứng ngay sau cánh cửa vậy.

"Hey, Bella!" anh chào, ngạc nhiên.

"Hi, Ben. Er, Angela có đây không?" Tôi băn khoăn không biết Angela có quên mất kế hoạch của chúng tôi, và co rúm lại trước ý nghĩ trở về nhà sớm.

"Chắc rồi," Ben nói vừa lúc Angela gọi, "Bella!" và hiện ra trên cầu thang.

Ben nhòm quanh tôi bởi hai chúng tôi đều nghe thấy tiếng của một chiếc xe trên đường; thứ tiếng không làm tôi sợ - động cơ này lấp bắp để dừng, theo sau bởi cái lộp bộp inh ỏi của tiếng xăng nổ. Không gì giống với tiếng gừ..rừ.. như mèo của chiếc Volvo. Đây hẳn là người khách mà Ben đang chờ đợi.

"Austin đấy," Ben nói khi Angela tới cạnh anh.

Một tiếng còi vang lên trên phố.

"Anh sẽ gặp em sau," Ben hứa. "Đã nhớ em rồi."

Anh quàng tay quanh cổ Angela và kéo mặt cô xuống tầm anh để có thể hôn cô cuồng nhiệt. Một giây sau đó, Austin bấm còi lần nữa.

"Tạm biệt, Ang! Yêu em!" Ben hô lên khi anh lao qua tôi.

Angela chao đảo, mặt cô thoáng hồng, sau cô tự hồi lại và vẫy cho đến khi Ben và Austin khuất hẳn. Rồi cô quay sang tôi nhẹ răng buồn bã.

“Cảm ơn bồ đã làm điều này, Bella,” cô nói. “Từ sâu thẳm con tim mình. Bồ không chỉ cứu đôi tay mình khỏi tổn thương vĩnh viễn, mà còn miễn cho mình một bộ phim võ thuật dài hai tiếng không cốt truyện, lồng tiếng tồi.” Cô thở dài bớt đi.

“Rất vui được phục vụ.” Tôi cảm thấy ít hoang mang hơn chút, có thể thở đều hơn một tí. Nơi đây thật bình thường. Những việc đời thường dễ dàng của Angela làm vững dạ một cách kỳ quặc. Thật tốt khi biết rằng cuộc sống vẫn bình thường ở đâu đó.

Tôi theo Angela lên cầu thang vào phòng cô. Cô đá đồng hồ chơi ra khỏi con đường lúc cô đi. Ngôi nhà tĩnh lặng bất thường.

“Gia đình bồ đâu rồi?”

“Bố mẹ mình đưa đôi song sinh đi dự sinh nhật ở Port Angeles. Mình không thể tin nổi là bồ thật sự sẽ giúp mình cái này. Ben thì đang giả vờ bị viêm gân.” Cô nhăn mặt.

“Mình không phiền gì đâu,” Tôi nói, bước vào phòng Angela và nhìn thấy hàng chồng phong bì đang chờ.

“Oh!” Tôi há hốc. Angela quay nhìn tôi, ánh mắt xin lỗi. Tôi có thể thấy tại sao cô ấy lần lữa việc này, và tại sao Ben lẩn mất.

“Mình tưởng bồ chỉ phóng đại thôi,” Tôi thú nhận.

“Mình ước được vậy. Bồ có chắc là bồ muốn làm không đó?”

“Đưa việc cho mình nào. Mình có cả ngày.”

Angela chia một cọc thành nửa và đặt cuốn sổ địa chỉ của mẹ cô trên chiếc bàn giữa chúng tôi. Chúng tôi tập trung làm được một lúc, và chỉ có tiếng bút máy sột soạt tĩnh lặng trên giấy.

“Edward làm gì tối nay?” Cô hỏi sau ít phút.

Bút của tôi thọc vào chiếc phong bì đang làm. “Nhà Emmet vào cuối tuần. Bọn họ có lẽ đi bộ.”

“Bồ nói như bồ không chắc gì ấy.”

Tôi nhún vai.

“Bồ may mắn khi Edward có anh em để đi bộ và cắm trại. Mình không biết mình như nào nếu Ben không có Austin cho những thứ gì đâu của bọn con trai.”

“Yeah, những thứ ngoài trời không thật dành cho mình. Và không cách gì mình có thể giữ vững được.”

Angela cười. “Bản thân mình thích ở trong nhà hơn.”

Cô tập trung vào cốc của mình trong một phút. Tôi viết thêm được bốn địa chỉ. Không bao giờ có chút áp lực nào để lấp đầy cái khoảng lặng bằng sự huyền thuyên vô nghĩa quanh Angela. Giống như Charlie, cô dễ chịu với sự tĩnh lặng.

Nhưng, giống Charlie, đôi khi cô cũng rất tinh ý.

“Có gì không ổn sao?” Giờ cô nhỏ tiếng hỏi. “Bồ trông... lo âu.”

Tôi cười bên lên. “Nó rõ ràng vậy à?”

“Không hẳn.”

Chắc cô nói dối để tôi cảm thấy khá hơn.

“Bồ không phải nói về nó trừ phi bồ muốn,” cô khiến tôi vững tâm. “Mình sẽ lắng nghe nếu bồ nghĩ điều đó giúp được.”

Tôi đã định nói cảm ơn, nhưng không cần đâu. Dù sao, có quá nhiều bí mật mà tôi buộc phải giữ. Tôi thật không thể thảo luận những vấn đề của tôi với ai đó là người. Điều đó là trái luật.

Và chưa hết, với cường độ đột ngột, lạ lẫm, đó chính xác là những gì tôi muốn. Tôi muốn nói chuyện với một bạn gái loài người bình thường. Tôi muốn than thở một chút, như mọi thiếu nữ khác. Tôi muốn những vấn đề của tôi đơn giản như vậy. Cũng hay khi ai đó nằm ngoài cái đồng ma cà rồng – người sói có cái nhìn vào mọi việc. Ai đó không thành kiến, không thiên vị.

“Mình sẽ đi lo việc mình,” Angela hứa, cười và quay xuống địa chỉ mà cô đang làm.

“Không,” tôi nói. “Bồ đúng rồi. Mình đang lo lắng. Là... là Edward.”

“Sao vậy?”

Rất dễ dàng để nói với Angela. Khi cô ấy hỏi một câu như thế, tôi có thể nói rằng đó không phải chỉ là bệnh tò mò hay thói ngồi lê đôi mách như Jessica. Cô quan tâm bởi tôi đang bối rối.

“Oh, hẳn nổi giận với mình.”

“Thật khó tưởng tượng,” cô nói. “Hẳn giận cái gì?”

Tôi thở dài. “Bồ nhớ Jacob Black không?”

“Ah,” cô nói.

“Yeah.”

“Hắn ghen.”

“Không, không phải ghen...” Tôi nên ngậm miệng lại. Không cách nào giải thích được điều này cả. Nhưng dù sao tôi vẫn muốn nói tiếp. Tôi không nhận ra là tôi đã quá thèm khát nói chuyện như con người. “Edward nghĩ Jacob là... một sự ảnh hưởng xấu, mình đoán vậy. Kiểu như... nguy hiểm. Bỏ hiểu mình gặp nhiều khó khăn thế nào vài tháng trước... dù, nó thật lố bịch.”

Tôi nhấc nhien nhìn Angela đang lắc đầu.

“Gì?” Tôi hỏi.

“Bella, mình đã thấy cách mà Jacob Black nhìn bồ. Mình dám cá vấn đề thật sự ở đây là ghen tuông.”

“Với Jacob không phải như vậy.”

“Với bồ, có thể. Nhưng với Jacob...”

Tôi cau mày. “Jacob hiểu mình cảm thấy thế nào. Mình nói với cậu ấy tất cả.”

“Edward chỉ là người, Bella. Hắn sẽ phản ứng như những cậu trai khác.”

Tôi nhăn nhó. Tôi không có gì đáp lại câu đó.

Cô vỗ nhẹ tay tôi. “Hắn rồi sẽ qua thôi.”

“Mình hy vọng vậy. Jake đang trải qua một thời gian khó khăn. Cậu ấy cần mình.”

“Bồ và Jacob rất thân nhau phải không?”

“Như người thân,” Tôi tán thành.

“Và Edward không thích cậu ấy... Cái này khó đây. Mình băn khoăn Ben sẽ xử sự như nào nếu thế?”
Cô mơ màng.

Tôi gằn cười. “Chắc cũng như mấy cậu trai khác.”

Cô nhe răng. “Chắc vậy.”

Rồi cô chuyển chủ đề. Angela không phải người tò mò, và cô dường như cảm giác được tôi không – không thể - nói thêm được gì.

“Mình được phân vào ký túc hôm qua. Khu nhà xa sân trường nhất, đương nhiên.”

“Ben biết sẽ ở đâu chưa?”

“Ký túc xá gần sân nhất. Anh ấy lấy tất phần may mắn. Bỏ thì sao? Đã quyết định sẽ đi đâu chưa?”

Tôi chăm chăm nhìn xuống, tập trung vào chữ viết vụng về nguệch ngoạc của mình. Trong một giây tôi bị phân tâm bởi ý nghĩ về Angela và Ben ở Đại học Washinton. Họ sẽ đến Seattle chỉ vài tháng. Vậy có ổn không? Liệu mỗi đe dọa bởi ma cà rồng trẻ hoang dại đã chuyển đến nơi khác? Liệu đó sẽ là một chỗ mới mà, các thành phố khác phải chùn bước trước những tí phim kinh dị?

Liệu những tí phim mới đó có do lỗi của tôi?

Tôi cố tổng sạch nó ra và trả lời câu hỏi của cô ấy chậm một lúc. “Alaska, mình nghĩ vậy. Nơi đó có trường đại học ở Juneau.”

Tôi có thể nghe thấy sự ngạc nhiên trong giọng nói của cô ấy.”Alaska? Oh. Thật à? Ý mình là, điều đó thật tuyệt. Mình chỉ nghĩ bỏ sẽ đi đâu đó... ầm hơn.”

Tôi nhoen cười, vẫn chăm chú vào những bì thư.

- À này, Forks đã thật sự thay đổi cuộc sống tương lai của mình đây.

- Còn Edward?

Tên anh như thể một đàn bướm đập dờn trong bụng tôi, tôi nhìn lên và nhe răng cười với cô bạn.

- Alaska cũng quá lạnh với cả Edward nữa.

Cô bạn cũng nhe răng cười đáp lại.

- Tất nhiên là không đến nổi đâu – Sau đó cô ấy lại thở dài.

- Nó quá xa. Bỏ sẽ không thể về nhà thường xuyên rồi. Mình sẽ nhớ bỏ lắm. Bỏ sẽ email cho mình chứ?

Một sự im lặng buồn bã dâng lên xâm chiếm tôi; có lẽ, đó là một sai lầm khi lại gần gũi với Angela. Nhưng nếu không làm thế thì liệu tôi có vượt qua được trụ trăn trở trong mình?. Tôi tổng những ý nghĩa không vui ra khỏi đầu, đến nỗi tôi trả lời như trêu chọc cô:

- Nếu mình có thể gõ phím được sau khi làm hết mớ công việc này của bỏ.

Tôi gật đầu về phía chồng bao thư mà tôi đã hoàn thành. Chúng tôi cười, và sau đó chúng tôi dễ dàng trò chuyện vui vẻ về lớp học, chuyên ngành trong khi chúng tôi hoàn thành hết cái đồng ấy và cái việc đó đang đi đúng theo những gì tôi dự tính. Dù sao đi nữa, sẽ có nhiều điều cấp bách để lo lắng trong hôm nay. Tôi còn giúp cô bạn dán những con tem lên nữa. Tôi ngại phải chừa lại.

- Tay bỏ bị sao vậy? – Cô bạn hỏi. Tôi co những ngón tay lại.

- Mình nghĩ mình sẽ phục hồi lại đầy đủ công dụng của chúng trong ...vài ngày.

Cánh cửa đập cái rầm ở dưới cầu thang, và cả hai chúng tôi trở mắt.

- Ang ơi. Ben gọi.

Tôi cố mỉm cười nhưng môi tôi cứ run lên. Tôi đoán là hôn vía tôi đã bay mất.

- Bỏ khỏi đi đâu hết. Có lẽ anh ấy định diễn tả lại về bộ phim cho mình ...thật chi tiết.

- Dù thế nào ngài Charlie sẽ tự hỏi mình đang ở đâu đó.

- Cảm ơn bỏ đã giúp mình.

- Mình đã có một khoảng thời gian tuyệt vời, thật đó. Chúng ta nên làm công việc này thêm lần nữa hén. Đó quả là một kí kiến rất hay.

- Dứt khoát là vậy rồi.

Một cú đấm nhẹ nơi cửa phòng ngủ.

- Vào đi Ben – Angela nói. Tôi đứng dậy và đuổi người ra.

- Chào Bella!

Ben chào đón tôi chóng vánh trước khi chuyển sang Angela. Cậu ta quan sát công việc của chúng tôi.

- Công việc tốt đấy. Thật là tệ khi tôi đã chẳng còn việc gì để làm nữa, không thể né tránh được nữa...

- Anh ấy nói một tràng dài những suy nghĩ, và bắt đầu lại một cách xúc động.

- Ang, anh không tin là em đã bỏ lỡ một phim như vậy. Thật kinh hoàng. Đó là một câu chuyện dài – Một nghệ thuật dàn dựng khó tin! This one guy – em cần phải xem nó để biết được anh đang kể về cái gì.

Angela đảo mắt về phía tôi.

-Gặp lại bồ ở trường nhé – Tôi nói với một nụ cười gượng gạo. Cô bạn thờ dài.

- Hẹn gặp bạn.

Tôi vọt ra ngoài chỗ cái xe tải nhưng ngoài đường vắng hoe. Tôi tập trung suy nghĩ để dò xét toàn bộ không gian xung quanh, nhưng không có bất kỳ dấu hiệu của chiếc xe hơi bạc. Chiếc xe của anh không có ở trước nhà luôn, dù điều này cũng chẳng có tí ý nghĩa nào.

- Bella – Ngài Charlie gọi khi tôi mở cửa trước.

- A, bố - Tôi thấy ngài trong phòng khách, trước cái TV.

- Cả ngày nay thế nào rồi con?

- Tốt ạ– Tôi đáp. Có lẽ tôi nên nói hết mọi thứ với ngài. Ngài đã nghe đầy đủ từ ông Billy trước rồi. Hơn nữa, việc đó sẽ làm ngài cảm thấy vui.

- Họ không cần con làm việc, vì vậy con ghé La Push chơi – Điều đó không đủ làm ngài ngạc nhiên. Billy đã kể với ngài hết rồi.

- Jacob thế nào rồi con? – Ngài Charlie hỏi, cố làm ra giọng thờ ơ.

- Dạ tốt lắm ạ - Tôi đáp như bình thường.

- Con có nhà Webers chơi chứ?

- Dạ, chúng con đã nghe tất cả bài diễn văn của cô ấy.

- Tốt lắm – Charlie nở một cười hài lòng. Ngài tập trung một cách kỳ lạ, và cuộc chơi đã bắt đầu.

- Bố mừng là hôm nay con đã dành một khoảng thời gian cho bạn bè mình.

- Con cũng thế - Tôi nhẹ nhàng đi vào bếp, tìm kiếm cái gì đó để làm. Nhưng thật không may, ngài Charlie đã dọn sạch sẽ cái bếp. Tôi đứng đó vài phút, chăm chú nhìn vào vệt sáng do mặt trời chiếu xuống sàn nhà. Nhưng tôi biết tôi không thể “câu giờ” kiểu này hoài được.

- Con chuẩn bị đi học đây – Tôi rầu rĩ thông báo khi tôi bước lên cầu thang.

- Gặp lại con sau nhé – Ngài Charlie nói với theo sau. “Nếu tôi có thể vượt qua,” tôi tự suy nghĩ trong đầu. Tôi khép cửa phòng ngủ lại cẩn thận trước khi tôi quay mặt vào phòng. Tất nhiên anh ở đó. Anh đứng tỳ vào bức tường ngang với tôi, bóng anh trải ra bên cạnh cái cửa sổ đang mở. Khuôn mặt anh khó chịu và điệu bộ căng thẳng. Anh trừng mắt nhìn tôi không nói tiếng nào. Tôi khép nép, chờ đợi cơn giận, nhưng nó vẫn không đến. Anh chỉ tiếp tục trừng mắt, quá giận đến nỗi không thốt nên lời.

- Chào – Cuối cùng tôi mở lời. Mặt anh có thể như được tạc bằng đá. Tôi nhắm tịt trong đầu đến một trăm lần, nhưng tình hình cũng không có gì thay đổi.

- Ê...này...Em vẫn còn sống mà – Tôi bắt đầu. Một tiếng gầm gừ nhỏ từ ngực anh, nhưng thái độ của anh cũng không có gì thay đổi.

- Không có gì nguy hiểm hết – Tôi nhấn mạnh bằng một cái nhún vai. Anh tiến đến. Anh nhắm mắt và dùng tay kẹp sống mũi mình lại.

- Bella – Anh thì thầm – Em nghĩ rằng anh có thể chịu đựng được bao lâu dưới ánh mặt trời? Để phá vỡ giao ước và đến gần em? Em có biết điều đó có ý nghĩa gì không? – Tôi thờ hỏn hển và anh mở mắt ra. Đôi mắt lạnh lẽo và cứng rắn như bóng đêm.

- Anh không thể! – Tôi hét to. Tôi chỉnh lại giọng để ngài Charlie không nghe được, nhưng tôi muốn hét lên những từ đó – Edward, đã họ đã sử dụng bất cứ sự tha thứ nào có thể cho cuộc chiến. Họ muốn điều đó. Anh không bao giờ có thể phá bỏ những luật lệ!

- Có lẽ họ không phải là những kẻ duy nhất thích một cuộc chiến.

- Anh thôi bắt đầu đi – Tôi đáp trả - Anh đã giao ước – anh phải trung thành với nó

- Nếu hấn ta làm em tổn thương...

- Đủ rồi! – Tôi cắt lời anh – Không có gì để lo lắng cả - Jacob không có gì nguy hiểm hết.

- Bella – Anh trợn mắt – Em không thể phán xét tốt nhất là chuyện gì nguy hiểm hay không nguy hiểm một cách chính xác đâu.

- Em biết em không cần lo lắng về Jake, và anh cũng không cần phải lo lắng cho em – Anh nghiêng răng lại với nhau. Tay anh nắm lại thành nắm đấm. Anh vẫn đứng tựa vào tường và tôi ghét làm sao cái khoảng không giữa chúng tôi. Tôi hít lấy một hơi thật sâu, và bước ngang vào phòng. Anh vẫn không di chuyển khi tôi choàng tay qua người anh. Kế cận cái ấm áp của làn nắng cuối buổi chiều ngày xuyên qua cửa sổ, da anh đặc biệt giá buốt. Anh lạnh như băng, vẫn đông đặc theo cách của anh.

- Em xin lỗi đã làm cho anh lo lắng – Tôi thề thốt. Anh thở dài, và thả lỏng một chút. Cánh tay vòng quanh thắt lưng tôi.

- Lo lắng là có phần nhẹ đi rồi – Anh nói – Hôm nay là một ngày thật dài.

- Anh đã không hề ngạc nhiên khi nghĩ đến điều đó – Tôi nhắc anh – Em nghĩ anh nên đi sẵn lâu hơn – Tôi ngược lên nhìn mặt anh, nhìn vào đôi mắt dè chừng của anh; Tôi hoàn toàn không còn để ý đến con đường nữa. Nhưng chúng quá tối. Những cái quần bên dưới chúng càng trở nên sâu thẳm. Tôi cau mày không đồng tình.

- Khi Alice thấy em mất tăm thì anh trở về - Anh giải thích – Em không nên làm điều đó nữa. Bây giờ em phải ra ngoài một lần nữa - Sự khó chịu của tôi tăng lên.

- Em có thể chờ.

- Điều đó thật là lố bịch. Ý anh là anh biết cô ấy không thể thấy em đi với Jacob, nhưng em nên biết...

- Nhưng em không biết – Anh cắt ngang – Và em không thể mong đợi sự chấp thuận của anh.

- Ồ, có đó – Tôi ngắt lời – Đó chính xác là những gì em mong đợi.

- Điều này sẽ không xảy ra nữa.

- Được rồi! Bởi vì anh sẽ không phản ứng mạnh như thế này vào lần sau đâu.

- Bởi vì sẽ không có lần nữa. Anh biết ngay khi em rời khỏi, thậm chí dù em không thích điều đó.

- Nó không giống như vậy. Em không mạo hiểm tính mạng của mình đâu.

- Cả anh cũng vậy.

- Người sói chính là một rủi ro.

- Em không đồng ý.

- Anh không tranh cãi về điều này Bella à.

- Em cũng thế - Tay anh lại nắm thành quả đấm. Tôi có thể cảm chúng tỳ vào lưng tôi. Những từ ngữ tuôn ra một cách vô thức – Điều đó quả thực chỉ vì sự an toàn của em thôi sao?

- Ý em là gì? – Anh hỏi.

- Bộ không phải... - Lúc này giả thuyết của Angela dường như thật ngớ ngẩn hơn bao giờ hết. Thật khó khăn để chấm dứt dòng suy nghĩ.

- Ý em là, anh cũng biết ghen hơn rồi, đúng không? – Anh nhướn một chân mày lên

- Anh á?

- Nghiêm túc đi. Thật dễ dàng, không có gì hóm hỉnh và khôi hài về chuyện này cả - Tôi cau mày ngờ vực – Hay đây có phải là một vài thứ gì đó hoàn toàn khác? Một vài con ma cà rồng và người sói luôn thù địch một cách vô lý? Hay đó chỉ là một thứ nhiên liệu của testosterone?

Mắt anh vụt sáng lên.

- Đó chỉ vì em. Tất cả điều anh quan tâm là sự an toàn của em thôi. – Đóm lửa đen trong đôi mắt anh khiến tôi không thể nghi ngờ.

- Được rồi – Tôi thở dài – Em tin anh. Nhưng em muốn anh biết một vài điều – khi nó đến với tất cả những hận thù vô nghĩa này, em sẽ ra đi. Em sẽ là một nước trung lập. Em là Thụy Sĩ. Em không chấp nhận bị ảnh hưởng bởi những tranh chấp lãnh thổ giữa sinh vật thần thoại. Jacob là gia đình. Còn anh là..., ừm, không chính xác – tình yêu của cả cuộc đời em, bởi lẽ em mong chờ để yên lâu hơn nhiều so với điều đó. Tình yêu của sự tồn tại. Em không quan tâm ai là người sói, ai là ma cà rồng. Nếu Angela biến thành một phù thủy, cô ấy cũng sẽ tham gia buổi tiệc – Anh nhìn tôi trân trối với đôi mắt nháu xát lại với nhau, không một lời.

- Thụy Sĩ - Tôi nhấn mạnh thêm lần nữa. Anh cau mày nhìn tôi, và sau đó thở dài.

- Bella... - Anh bắt đầu, bỗng anh ngừng lại, mũi anh nhấn lại trong phần nộ.

- Cái gì nữa đây?

- Đây, không được xúc phạm nhé, nhưng em có mùi giống một con chó đực – Anh bảo tôi. Sau đó anh cười nham hiểm, vì vậy tôi biết cuộc chiến đã qua. Vừa lúc này. Edward phải sửa soạn lại vì bỏ lỡ chuyến đi săn, và vậy là anh đã bỏ lại Jasper, Emmett và Carlisle từ tối thứ 6 để tìm ra một vài khu bảo tồn ở Bắc California với vấn đề về sư tử núi. Chúng tôi đến mà không có sự đồng ý của người sói, nhưng tôi không cảm thấy có lỗi khi gọi Jake - khi Edward cho chiếc Volvo vào nhà trước khi trèo qua cửa sổ nhà tôi – Tôi đã cho anh ấy biết rằng tôi sẽ tới thăm vào thứ 7 và chẳng cần phải giấu giếm chuyện ấy. Edward biết tôi cảm thấy thế nào. Và nếu anh làm bể cái xe của tôi một lần nữa, thì sau đó tôi sẽ mang nó đến cho Jacob. Forks là vùng trung lập, giống như Thụy Sĩ - giống như tôi. Vì vậy khi tôi nghỉ làm vào thứ 5 thì thà Alice ngồi chờ tôi trên chiếc Volvo còn hơn là Edward, mới đầu tôi không nghi ngờ. Cửa xe dành cho hành khách được mở ra và tôi không nhận ra là mình đang lắng theo nhạc khi bass được chơi.

- Đây, Alice – Tôi hét lên như than van khi tôi leo lên.

- Anh của bò đâu? – Cô ấy đang họa theo bài hát, giọng cô bạn bay bổng hơn cả giai điệu du dương quyện vào bài hát như một sự kết hợp sắc sảo. Cô bạn gật gù, phớt lờ câu hỏi của tôi như thể cô ấy đang tập trung vào những tiếng nhạc. Tôi đóng cửa lại và bịt tai lại. Cô bạn nhe răng cười và vặn volume thấp xuống cho đến khi nó đã rất gần nhà. Sau đó cô ta đâm vào cái khóa và nhấn ga trong cùng một lúc.

- Chuyện gì đang xảy ra vậy? – Tôi hỏi bắt đầu cảm thấy không thoải mái – Edward đâu? Cô bạn nhún vai.

- Bọn họ đã rời khỏi đây từ sớm rồi.

- Ồ - Tôi cố kiềm chế sự thất vọng ngu xuẩn. Nếu anh đã đi từ sớm, có nghĩa là anh sẽ trở về sớm hơn, tôi tự nhủ với bản thân.

- Tất cả mấy người đàn ông trong nhà đều đi hết, và chúng ta sẽ có một buổi tiệc con gái! – Cô bạn thông báo đã sinh ba, giọng đều đều.

- Một buổi tiệc con gái ư? – Tôi lặp lại, sự nghi ngờ cuối cùng cũng lắng xuống.

- Bỏ không thấy thích thú à – Cô bạn rú lên. Tôi nhìn cô ấy trung trung – Bỏ bắt cóc mình đúng không? – Cô ấy cười và gật đầu.

- Đến thứ 6. Esme nói rõ với chú Charlie; bò sẽ ở với mình 2 đêm, và mình sẽ đưa đón bò đi học kể từ ngày mai – Tôi quay mặt ra phía cửa sổ, hai hàm răng nghiến vào nhau.

- Xin lỗi – Alice nói, không có vẻ gì là ăn năn – Anh ấy trả thù lao cho mình.

- Sao? – Tôi rít qua kẽ răng.

- Một chiếc Porsche. Chính xác là một chiếc giống hệt cái chiếc mà mình đã trộm được ở Ý. Cô bạn

thở dài hạnh phúc – Mình không nghĩ rằng sẽ lái nó ở Forks, nhưng mình muốn có nó, chúng ta có biết được sẽ mất bao lâu để đi từ đây đến L.A. – Mình cực là có bạn sẽ trở về vào nửa đêm – Tôi lấy một hơi thật sâu.

- Mình nghĩ là mình làm được đấy – Tôi thở dài, kiềm nén một cái rung mình. Nếu muốn thế tôi phải đi thật sớm. Alice nhanh chóng tìm đến chiếc xe. Chiếc jeep to đùng của Emmett vẫn ở đó với một chiếc Porsche màu vàng lông chim bạch yến bóng nhoáng giữa đó là chiếc mui trần màu đỏ của Rosalie. Alice nhảy nhót một cách đáng yêu và đập tay mình dọc theo chiều dài của cái thứ cô ta được hồi lộ.

- Xinh xắn lắm, đúng không?

- Cực kỳ xinh xắn – Tôi cầu nhàu, ngờ vực – Anh ấy cho bạn chi để bạn giữ tôi làm con tin trong 2 ngày ư? – Alice olàm bộ mặt nghi ngờ. một giây sau, tôi mới nhận ra và thở hồn hên trong sợ hãi.

- Điều này dành cho mỗi lần anh ấy ra ngoài đúng không? – Cô bạn gật đầu. Tôi đóng cửa cái rầm và dung dăng đi về phía căn nhà. Cô bạn nhảy múa bên cạnh tôi, vẫn không có vẻ gì hối hận.

- Alice, bạn không nghĩ đây chỉ là một phần hỏ đã được kiểm soát?

- Không phải vậy – Cô bạn hít vào – Bạn dường như không nắm rõ được một người sói trẻ có thể gây ra nguy hiểm như thế nào đâu. Đặc biệt, khi bạn không thể thấy họ. Edward không cách nào để biết bạn có an toàn không. Bạn không nên quá khinh suất.

Giọng tôi trở nên chua chát:

- Ủ, bởi vì một buổi tiệc toàn nữ ma cà rồng– Alice cười.

- Mình sẽ cho bạn xem thuật chữa bệnh và mọi thứ - Cô bạn hứa hẹn. Chuyện này không quá tệ, ngoại trừ một sự thật là tôi đang nuôi một ý định chống đối. Esme mang ra những thứ thức ăn Ý – những món ngon,– và Alice đã chuẩn bị những bộ phim tôi yêu thích. Thậm chí osalie cũng có mặt, im lặng phía sau. Alice khẳng khẳng đòi làm thuật chữa bệnh, và tôi tự hỏi cô ấy đang làm việc theo một danh sách – có lẽ một vài điều cô bạn nên biên soạn từ.

- Bạn muốn ở ngoài này trễ đến lúc nào? - Cô bạn hỏi khi móng tay tôi chói lên đỏ như máu. Sự nhiệt tình còn lại của cô ấy không làm suy suyển tâm trạng của tôi.

- Mình không muốn ở ngoài. Chúng ta phải đến trường vào buổi sáng đó - Cô bạn bĩu môi - Dù sao đi nữa mình muốn biết là mình ngủ ở đâu? - Tôi áng chừng cái tràng kỷ bằng mắt. Nó hơi ngắn một chút.

- Bỏ có thể nào không đặc tôi dưới sự giám sát ngay trong nhà của tôi không?

- Cái này là tiệc con gái kiểu gì đây không biết? – Alice lắc đầu bức tức – Bạn sẽ ngủ trong phòng của Edward.

Tôi thở dài. Cái sofa bằng da đen của anh quá dài hơn cái tràng kỷ này. Thật ra, cái thảm vàng trong phòng anh thì có thể đủ dày để sàn nhà không.

- Ít nhất mình có thể trở về chỗ của mình để lấy các thứ mình cần đúng không? – Cô bạn nhe răng cười.

-Mình đã chuẩn bị cho bạn hết rồi .

- Mình có đc phép dùng điện thoại khôngvậy?

-Charlie biết bạn ở đâu mà

-Mình ko định gọi cho Charlie. Tôi cau mày – Mình có vài kế hoạch phải hủy bỏ.

-Oh – Cô bạn đắn đo – Mình ko chắc về điều đó

- Alice – tôi rên rỉ - thôi mà

- Thôi được, thôi được, cô bạn nói, nhẹ nhàng di chuyển khỏi phòng và quay lại sau nửa giây, điện thoại di động trong tay

– Anh ấy đã không cấm chuyện này – cô bạn lăm bắm khi trao nó cho tôi.

Tôi bấm số của Jacob, hy vọng cậu ấy ko ra ngoài với các bạn tôi nay. May mắn cho tôi Jacob là người bắt máy đầu tiên.

-Alô?

-Nè Jake, chị đây.

Alice nhìn tôi với cặp mắt lạnh lùng trong 1 giây, trước khi cô bạn quay đi và đến ngồi giữa Rosalie và Esme trên sofa.

-Chào Bella – Jacob nói, đột nhiên trở nên thận trọng – có chuyện gì hả?

-Không tốt rồi. Thứ 7 chị ko thể đến sau tất cả mọi chuyện.

Im lặng khoảng 1 phút. – “đồ hút máu ngu ngốc” - cuối cùng cậu ấy cũng lên tiếng. “em nghĩ hẳn ta đã đi rồi chứ. Chị ko thể có 1 cuộc sống khi hẳn ta đi sao? Hay là hẳn đã nhốt chị trong quan tài rồi hả?”

Tôi cười ngất

-“em ko nghĩ nó vui chút nào đâu”

-“chị chỉ cười vì em “. tôi nói. “Nhưng anh ấy sẽ có mặt ở đây vào thứ 7, nên nó cũng ko là vấn đề”

-“Hẳn sẽ đi ăn ở đây, ở Forks, trước lúc đó phải ko?” Jacob nói 1 cách cay độc.

-“Không” . Tôi cố gắng ko nổi cáu với cậu ấy. I wasn’t that far from being as angry as he was. “Anh ấy đi từ sớm rồi”

-“Oh. vậy hãy tới đây đi” , cậu ấy nói với sự hăng hái. “Cũng ko quá trễ mà. Hay em sẽ đến nhà chị”

-“chị cũng mong vậy, nhưng chị ko ở nhà Charlie” - tôi nói 1 cách chua chát. “chị giống như đang bị giam giữ vậy”

Cậu ấy im lìm, rồi sau đó gầm gừ. “Bọn em sẽ tới đón chị” - cậu ấy hứa với 1 giọng nói ngang ngạnh.

Một cơn ớn lạnh chạy dọc xương sống của tôi, nhưng tôi trả lời với giọng nói nhẹ nhàng và có chút trêu chọc. “ôi chị đang bị tra tấn đó – Alice đã sơn hết những cái móng chân của chị rồi”

-“em nói nghiêm túc mà”

-“đừng vậy. Họ chỉ cố giữ cho chị an toàn thôi.”

Cậu ấy lại gầm gừ.

-“ chị biết nó thật ngu ngốc, nhưng trái tim họ đang làm theo lẽ phải”

-“trái tim họ” - cậu ấy chế giễu.

-“rất tiếc vì thứ 7” - tôi xin lỗi. “chị phải đi tìm cái giường đây” – cái trường kỷ thì đúng hơn , tôi nghĩ thầm - “nhưng chị sẽ gọi lại cho em sớm thôi”

- “Chị có chắc họ sẽ ko để cho chị đi ko” cậu ấy hỏi với giọng cay độc.

-“Ko phải vậy” – tôi thở dài – “tối rồi, Jake”

- “gặp lại chị sau”

Alice vội vàng đến kế bên tôi, tay cô bạn giơ ra định lấy cái dt, nhưng tôi đã bấm số. Cô ấy nhìn số dt.

-“mình ko nghĩ là anh ấy sẽ đem theo dt bên người đâu”, cô bạn nói

-“mình sẽ để lại tin nhắn”

Điện thoại reo 4 lần, tiếp theo đó là tiếng “Bíp”. Ko có lời chào nào cả.

-“Anh đang gặp rắc rối đó”, tôi nói chậm rãi, nhấn mạnh từng từ một. “Rắc rối to lớn. Những con gấu xám Bắc Mỹ giận dữ sẽ trở nên vô vị trước những gì đang đợi anh ở nhà”

Tôi đóng nắp dt và đặt nó vào tay cô bạn. “Mình nói xong rồi”

Cô ấy cười toe toét. “môn bắt cóc con tin này vui thật”

-“Mình đi ngủ đây”, tôi tuyên bố, hướng về phía cầu thang. Alice lẻo đẻo bước theo sau.

-“Alice”, tôi thở dài. “mình ko định chuồn đi đâu. Bạn sẽ biết nếu mình có ý định đó, và bạn hãy bắt mình lại nếu mình cố gắng làm thế”

-“Mình chỉ định chỉ cho bạn đồ của bạn để đâu thôi mà” – cô bạn nói một cách ngây thơ (vô số tội ^^)

Phòng của Edward ở xa nhất trên hành lang tầng ba, khó mà làm được ngay cả khi căn nhà to lớn vẫn chưa quen thuộc lắm với tôi. Nhưng khi bật đèn, tôi ngập trong sự bối rối. Tôi đã vào nhầm phòng thì phải?

Alice cười rúc rích.

Nó vẫn là căn phòng đó. Tôi nhanh chóng nhận ra, đồ đạc trong phòng đã được sắp xếp lại. Cái tròng kỷ được đặt ở phía bắc và dàn stereo dc đẩy đến bên cái kệ lớn đựng CD nhường chỗ cho cái giường khổng lồ bây giờ đang thống trị cả không gian giữa phòng.

Bức tường phía nam với những cái cửa kính phản chiếu màn đêm đen phía sau giống như những chiếc gương làm căn phòng như rộng thêm gấp đôi.

Nó rất hợp. Cái khăn phủ giường màu vàng nhạt, chỉ sáng hơn các bức tường, lò sưởi màu đen với kiểu mẫu tinh xảo được làm từ sắt đã rèn. Bộ pijama của tôi được xếp gọn gàng trên giường, túi đồ cá nhân để kế bên

-“Tất cả những thứ này là gì thế” – tôi lắp bắp

-“Bạn ko thật sự nghĩ rằng anh ấy sẽ để cho bạn ngủ trên trường kỷ đấy chứ?”

-“mình sẽ cho bạn chút riêng tư” alice cười lớn. “gấp lại bạn vào sáng mai”

Sau khi đánh răng và thay đồ, tôi vội lấy cái gối nhồi lông phòng to khỏi cái giường khổng lồ và lôi tấm drap phủ màu vàng tới cái trường kỷ. Tôi biết tôi đang trở nên rất ngớ ngẩn nhưng tôi ko quan tâm. Porsches là vật hồi lộ và cái giường với kích cỡ như dành cho hoàng đế trong ngôi nhà mà không ai đi ngủ cả - nó làm tôi phát cáu lên được. Tôi tắt đèn và cong người trên sofa, tự hỏi rằng có phải tôi đã giận quá đến mức ko ngủ được.

Trong bóng đêm, bức tường bằng kiếng ko còn là một cái gương màu đen nữa, căn phòng như rộng gấp đôi. Ánh trăng đang chiếu sáng mấy đám mây ngoài cửa sổ. Mắt tôi đã thích ứng được, tôi có thể nhìn thấy ánh trăng sáng rực đang làm nổi bật hẳn mấy ngọn cây, và lấp lánh cả một khúc sông nhỏ. Tôi nhìn vào ánh sáng bạc đó, chờ đợi đôi mắt của mình trĩu nặng.

Có một tiếng gõ cửa nhẹ nhàng.

-“ Gì vậy Alice” – tôi rít lên. Tôi thủ thế sẵn, hình dung ra dáng vẻ vui thích của cô bạn khi nhìn thấy cái giường tạm thời của tôi.

-“Là chị đây” –Rosalie nói dịu dàng, mở cánh cửa đủ để tôi có thể thấy ánh sáng màu bạc rực rỡ đang chạm vào khuôn mặt hoàn hảo của chị ấy – “Chị vào được ko?”.

Chương 7: Một kết cục buồn

“Dĩ nhiên rồi” Tôi lắp lại, giọng của tôi cao the thé có phần hơi khiếm nhã vì quá đỗi ngạc nhiên. “Mời vào”

Tôi quá bất ngờ, nhích qua một bên chiếc ghế nệm sa lon để nhường chỗ cho Rosalie. Tôi bồn chồn, lo lắng tự hỏi ngọn gió nào đã đưa một người trong gia đình Cullen đến với tôi, nhưng cái điều làm tôi bất ngờ chính là vì người ấy chẳng hề thích tôi hay tệ hơn là ghét nữa, Rosalie, cô đi trong im lặng đến ngồi vào chỗ trống trên ghế mà tôi mới nhường lại cho cô. Tôi thử cố tìm ra cái lý do của sự thăm viếng đột ngột này nhưng tuyệt nhiên chẳng tìm được một câu trả lời nào.

“Em có phiền không nếu tôi xin vài phút để nói chuyện với em?” Rosalie hỏi “Tôi không hề đánh thức em dậy từ một giấc ngủ quý giá hay đại loại giống vậy chứ?” Vừa nói, mắt cô ấy vừa hướng về cái giường của tôi, nơi mà tấm ra đang nằm hờ miêng giống như tôi chỉ vừa bò ra khỏi đó 2 giây trước và có thể đã không bỏ dở cái giấc mộng đẹp nếu chị không đến.

“Không, em đã thức lâu rồi. Và dĩ nhiên là em cũng không phiền gì khi được nói chuyện với chị” Tôi ngạc nhiên rằng cái giọng nói cảnh giác của tôi lại hiếm khi diễn tả được đúng như lúc này.

Cô ấy cười nhạt nhẽo, và cất giọng nói trong như một dàn đồng ca “Edward hiếm khi để cô một mình nhĩ, và tôi nghĩ là tốt nhất tôi nên tận dụng cái cơ hội ngàn năm có một này”

Chị ta muốn nói gì mà không thể nói trước mặt Edward được nhĩ? Những ngón tay tôi cứ vịn vịn

trong lúc suy nghĩ.

“Và làm ơn đừng nghĩ tôi là một người cực kì thú vị nhé” Rosalien nói với giọng nhẹ nhàng gần như tự biện hộ. Chị ấy khoanh tay trước ngực, mặt cúi gằm xuống, mắt nhìn đắm đắm vào đôi bàn tay của mình, chị nói “Chị biết là lúc trước đã làm tổn thương em, và chị không muốn tiếp tục đi trên cái vết xe đổ ấy một lần nữa”

“Đừng bận tâm về nó chị à. Em vẫn rất thích chị. Mà hôm nay chị đến đây chỉ để nói vậy thôi à?”

Chị ấy cười lần nữa “À, còn một lý do khác nữa. Đó thử cố gắng nói cho em biết tại sao chị nghĩ em nên là... một con người, và tại sao nếu chị có một cơ hội để lựa chọn, chị sẽ chọn làm con người còn hơn lúc này...”

“Oh”

Chị cười làm cắt ngang câu nói của tôi, rồi chị lại thở dài

“Edward đã kể cho em nghe làm sao chị trở thành... chưa?” Cô ấy hỏi, và rahiệu cho tôi hiểu rằng một ma cà rồng.

Tôi chậm rãi gật đầu, bỗng dưng buồn rười rượi. “Anh ấy nói nó gần giống với những gì đã xảy ra với em ngày trước ở Port Angeles, ngoại trừ việc đã không có ai ở đó để cứu chị.” Tôi rùng mình với ý nghĩ ấy.

“Đó là tất cả những gì anh ấy nói với em sao?” chị hỏi.

“Vâng ạ”, tôi đáp, giọng nói trống rỗng đầy xáo trộn. “Vậy lúc đó còn nhiều chuyện khác nữa sao chị?”

“Phải,” Rosi trả lời, “Còn nhiều nhiều nữa....”

Tôi chờ đợi, chị nhìn ra hướng cửa sổ với những ý nghĩ mong lung.... Dường như chị đang cố gắng để giữ bản thân được bình tĩnh.

“Em có muốn nghe toàn bộ câu chuyện của chị không, Bella? Nó không phải là một câu truyện kết thúc có hậu---nhưng chẳng phải tất cả các câu truyện của bọn chị đều như vậy sao? Nếu câu truyện ấy có một kết thúc hạnh phúc, tốt lành thì có lẽ bọn chị đang ở nơi tuổi vàng chứ không lớn vồn nơi trần gian này nữa.”

Tôi chậm rãi gật đầu, bỗng dưng buồn rười rượi. “Anh ấy nói nó gần giống với những gì đã xảy ra với em ngày trước ở Port Angeles, ngoại trừ việc đã không có ai ở đó để cứu chị.” Tôi rùng mình với ý nghĩ ấy.

“Đó là tất cả những gì anh ấy nói với em sao?” chị hỏi.

“Vâng ạ”, tôi đáp, giọng nói trống rỗng đầy xáo trộn. “Vậy lúc đó còn nhiều chuyện khác nữa sao chị?”

“Phải,” Rosi trả lời, “Còn nhiều nhiều nữa....”

Tôi chờ đợi, chị nhìn ra hướng cửa sổ với những ý nghĩ mong lung.... Dường như chị đang cố gắng để giữ bản thân được bình tĩnh.

“Em có muốn nghe toàn bộ câu chuyện của chị không, Bella? Nó không phải là một câu truyện kết thúc có hậu---nhưng chẳng phải tất cả các câu truyện của bọn chị đều như vậy sao? Nếu câu truyện ấy có một kết thúc hạnh phúc, tốt lành thì có lẽ bọn chị đang ở nơi tuổi vàng chứ không lớn vồn nơi trần gian này nữa.”

Tôi gật đầu, mặc cho sự sắc lạnh trong giọng nói của chị làm cho hoảng sợ.

“Chị đã sống trong một thế giới khác, nó không hề giống với cuộc sống của em hiện tại. Khi ấy là năm 1933. Chị mới mười tám, và xinh đẹp. Cuộc sống đã rất hoàn hảo.”

Chị nhìn chằm chằm vào đám mây trắng nặng trĩu bên ngoài cửa sổ, ký ức trôi xa dần....

“Gia đình chị thuộc tầng lớp trung lưu trí thức. Bố chị có một công việc ổn định ở nhà băng. Và bây giờ chị mới hiểu tại sao ông lại rất ư là tự mãn về nó. Ông nghĩ rằng ông có được nó là do tài năng và

công sức nhưng chẳng bao giờ nghĩ rằng một chút hay quá nhiều may mắn đã đến với chính bản thân mình. Chị đã thấy những người nghèo khổ, những người không may mắn nhưng trong gia đình lúc đó, chị chỉ cho rằng mọi thứ hiển nhiên là như thế, giống như thể suy thoái kinh tế chỉ là một tin đồn không cần quan tâm cho gia đình chị. Chính bố đã đem đến chị cái cảm tưởng rằng chính bản thân họ đã tự chuốc lấy những khó nhọc đó.

“Mẹ thì suốt ngày ở nhà để chăm non nhà cửa, chị và hai đứa em trai. Và cái thứ mà bà ấy thích nhất và luôn ưu tiên nó trước tiên ấy chính là chị. Khi đó, không hoàn toàn hiểu được nhưng chị luôn mơ hồ lo sợ rằng bố mẹ chị không hề thỏa mãn với những gì họ có, thậm chí dù nó đã tốt hơn tuyệt vời rồi. Họ muốn tốt hơn nữa. Họ có những khao khát xã hội----những con người thích bon chen, chị cho rằng em có thể gọi họ như vậy. Sắc đẹp của chị giống như một món quà dành cho họ. Họ nhìn thấy được trong đó nhiều tiềm năng hơn chị thấy.

“Họ không thỏa mãn, nhưng chị thì có. Chị đã xúc động khi được là chính chị, được là Rosalie Hale. Từ năm lên mười hai, chị đã rất hài lòng và mãn nguyện khi nhìn thấy những ánh mắt thèm thuồng của mọi gã đàn ông khi chị lướt đi qua. Chị vui sướng với tiếng thờ dài đầy ghen tỵ của những cô bạn gái mỗi khi bọn nó chạm vào tóc chị. Chị hạnh phúc với sự tự hào của mẹ chị dành riêng cho chị và sự yêu quý của bố mỗi khi ông mua tặng chị những bộ váy xinh đẹp.

“Chị luôn muốn những thứ hoàn hảo. Và dường như hoàn toàn chắc chắn là nếu chị muốn thì nó sẽ thành hiện thực.. Chị muốn được yêu và được tôn sùng như một bà hoàng, một tâm điểm của vũ trụ. Chị muốn có một đám cưới thật lớn với đầy hoa, nơi mà mọi người trong làng sẽ chiêm ngưỡng chị khoác cánh tay bố đi dọc giữa hai hàng ghế nhà thờ và sẽ nhận ra chị là người tuyệt vời nhất mà họ từng thấy. Chị thật ngớ ngẩn và nông cạn, nhưng chị hài lòng, hay chí ít là đã rất hài lòng.” Chị mỉm cười, thích thú với sự đánh giá chính bản thân.

“Chị đã bị bố mẹ ảnh hưởng rất nhiều, nó nhiều đến nỗi cái ý thích một cuộc sống vật chất từ họ truyền sang chị. Chị muốn có một ngôi nhà to với những đồ dùng tao nhã nơi mà một người giúp việc sẽ dọn dẹp sạch sẽ cùng một gian bếp hiện đại. nơi mà một đầu bếp tài hoa sẽ nấu nướng. Và điều đó cũng thật ngốc nghếch, nó rộng tuếch nhưng chị đã chẳng có lấy một lý do để biện hộ rằng tại sao chị lại không thể có được nó.

“Và chí ít thì một vài thứ trong đó rất có ý nghĩa, một vài thứ khác lại rất đặc biệt. Người bạn gái thân nhất của chị là Vera. Cô ấy kết hôn rất sớm, mới mười bảy tuổi. Cô ấy lấy một người đàn ông mà bố mẹ chị ấy sẽ không bao giờ gả cho anh ta----một người thợ mộc. Một năm sau đó, cô ấy sinh một cậu con trai, cậu bé nhỏ nhắn kháu khỉnh với đôi má lúm đồng tiền và mái tóc xoăn đen. Đó là lần đầu tiên trong cả cuộc đời mình, chị thật sự ghen tỵ với người khác.”

Chị nhìn tôi bằng ánh mắt khó dò. “Thời điểm đó rất khác biệt. Lúc đó chị mới bằng tuổi em bây giờ nhưng đã sẵn sàng cho tất cả mọi thứ. Chị khao khát có được một sinh linh bé nhỏ. Chị mong muốn có được một ngôi nhà và một người chồng luôn hôn chị mỗi khi đi làm về-----giống như Vera có. Chỉ mình chị có một dạng gia đình khác biệt trong tâm trí...”

Thật khó khăn để tôi có thể tưởng tượng ra thế giới mà Rosalie đã từng sống. Với tôi, nghe nó giống một câu chuyện trong thế giới cổ tích hơn là một cuộc đời... Sững sờ, tôi nhận ra rằng thế giới ấy rất giống với Edward khi anh còn là con người, thế giới anh đã lớn lên. Và tôi tự hỏi-----trong lúc Rosalie ngồi yên lặng chốc lát----rằng liệu thế giới của tôi có làm anh rối rắm như của Rosalie đối với tôi?

Sau một tiếng thờ dài, Rosalie cất tiếng một lần nữa, nhưng lần này, giọng chị nghe thật khác, nó khác vì nỗi khát khao đã đi xa...

“Có một gia đình quý tộc ở Rochester nhưng thật mỉa mai khi Royce, ông chủ trong cái gia đình ấy lại chính là người đứng đầu nhà băng, nơi cha chị làm việc và ông ta nắm hầu hết các ngành làm ra lời lãi

trong thành phố. Đó là khi con trai ông ta, người sẽ thừa kế cái gia tài kết sù ấy”-----miệng chị xoắn vòng theo cái tên đó, nó bật ra xuyên qua răng chị-----“lần đầu tiên nhìn thấy chị. Hẳn ta chuẩn bị tiếp quản nhà băng, vì thế hẳn bắt đầu quan sát đến những vị trí khác. Hai ngày sau, một cách nhân tiện, mẹ chị quên gửi bữa ăn trưa đến chỗ làm việc cho bố chị. Chị vẫn nhớ cảm giác bối rối khi bà ấy nài nỉ chị mặc cái áo trắng mỏng và cuộn tóc chị lại chỉ để tạt qua nhà băng.” Rosalie cười không chút hài hước.

“Chị đã không để ý rằng Royce nhìn chị một cách rất đặc biệt. Mọi người đều nhìn chị. Đêm đó những bông hoa hồng đầu tiên xuất hiện. Và trong thời gian mà bọn chị hẹn hò nhau, hẳn đều tặng chị những đóa hoa hồng cho mỗi đêm. Phòng chị luôn ngập tràn ánh hoa. Nó khiến chị mang một mùi hương như những sắc hoa mỗi khi chị ra khỏi nhà.

“Royce, hẳn cũng khá điển trai. Hẳn ta có một mái tóc nhạt màu hơn chị, cùng đôi mắt nhợt nhạt. Hẳn ca tụng mắt chị giống như những cánh hoa violet, và chắc hẳn rằng nó xứng đáng được đứng ở vị trí dẫn đầu cùng những đóa hồng.”

“Bố mẹ chị chấp thuận” Chị nói một cách dè dặt. “Đây là tất cả những gì họ mơ ước. Và Royce dường như cũng là tất cả những gì chị ước mơ. Một hoàng tử trong câu chuyện cổ tích, bước đến để biến chị thành một công chúa. Mọi thứ chị muốn, tuy vẫn chưa nhiều hơn những gì chị mong đợi. Trước khi chị quen anh ta được hai tháng, bọn chị đã đính hôn.”

“Bọn chị đã không hề có được khoảng thời gian riêng với nhau. Royce nói hẳn phải gánh vác rất nhiều trách nhiệm trong công việc, và, khi bọn chị ở cạnh nhau, hẳn thích được người khác nhìn, thấy chị ở trong vòng tay hẳn. Chị cũng thích điều đó. Đã có rất nhiều tiệc tùng, khiêu vũ, và những bộ cánh đẹp. Khi em là vua chúa, mọi cánh cửa đều mở rộng chào đón em, mọi thảm đỏ đều trải ra đón mời em...”

“Đó không phải là một cuộc đính ước xa xôi. Những kế hoạch đã được sắp xếp cho một đám cưới xa hoa nhất. Mọi thứ chị muốn đã sắp thành hiện thực. Chị vô cùng hạnh phúc. Khi chị ghé thăm gia đình của Vera, chị không còn cảm thấy ghen tỵ nữa. Chị hình dung ra những đứa trẻ yêu quý của chị chơi đùa trên những bãi cỏ rộng lớn thuộc tài sản của nhà chị, và chị thấy thương hại cho cô ấy.”

Rosalie đột ngột dừng lại, hai hàm răng nghiền chặt với nhau. Nó kéo tôi ra khỏi câu chuyện của chị, và tôi nhận ra rằng nỗi khiếp sợ vẫn còn quanh quẩn đâu đây. Chắc hẳn là không hề có một kết cục có hậu, như chị đã báo trước. Tôi tự hỏi phải chăng đây là lý do vì sao chị luôn có nhiều nỗi cay đắng hơn bất cứ thành viên còn lại. Bởi lẽ chị đã gần như đạt được tất cả những gì chị mong muốn nhưng rồi lại vụt tay một cách quá dễ dàng khi kiếp sống con người của chị không còn nữa.

“Chị đã ở lại với gia đình Vera đêm đó,” Rosalie thăm thẳm. Gương mặt chị phẳng và rắn như một phiến đá cẩm thạch. “Cậu bé Henry bé nhỏ của cô ấy thật đáng yêu cùng nụ cười và hai má lúm đồng tiền. Cậu bé chỉ mới chập chững biết ngồi. Khi chị ra về, Vera đã tiễn ra tận ngõ, cậu bé nằm trong đôi tay cô cùng người chồng ở bên cạnh, tay anh vòng qua thắt lưng cô ấy. Khi nghĩ chị không để ý, anh ấy đã hôn lên má Vera. Điều đó làm chị băn khoăn. Nó khác với mỗi khi Royce hôn chị, nó không hề ngọt ngào như vậy... Chị đã biện hộ theo một cách khác. Royce là hoàng tử của chị. Một ngày nào đó, chị sẽ là nữ hoàng.”

Dưới ánh trăng, thật khó để nói rằng gương mặt chị hay ánh trăng nhợt nhạt hơn...

”Đèn đường đã bật sáng nhưng phố xá vẫn chìm trong một màu đen mù mịt. Chị đã không hề nhận thấy trời tối muộn đến như vậy.” Chị thì thầm nhỏ đến nỗi khó lòng để nghe được. “Trời rất lạnh. Quá lạnh cho một buổi tối tháng tư muộn. Lễ cưới sẽ diễn ra trong vòng vòn vẹn một tuần nữa, chị vội vã trở về nhà trong nỗi lo lắng thời tiết, chị nhớ rất rõ, chị nhớ đến từng chi tiết của cái đêm đó. Nó đã in sâu vào tâm trí chị. Chị không còn nghĩ đến bất cứ điều gì khác. Và mỗi khi chị nhớ đến nó, mọi ký ức tươi đẹp khác lại hoàn toàn tắt lịm...”

Rosalie thở dài, và tiếp tục thì thầm. “Phải, chị đã lo lắng về thời tiết... vì chị không muốn... tổ chức

bữa tiệc linh đình ấy trong nhà”

“Và chị đột ngột nghe thấy chúng khi chỉ cách nhà vài con đường. Một nhóm đàn ông xay xin đang đứng dưới ngọn đèn đường bị gãy, cười đùa rất to. Lúc đó, chị ước rằng chị đã gọi điện nhờ bố rước về. Nhưng nếu làm vậy thì chị thành ra thật ngớ ngẩn vì con đường chẳng xa xôi gì. Và rồi sau đó là tiếng hân ta gọi tên chị.

“Rose!” hân hét lên, đám còn lại thì cười nhạo một cách ngu ngốc.

“Chị không hề nhận ra rằng những tên say xỉn đó ăn vận rất diêm dúa. Và thật trớ trêu rằng đó lại là Royce và đám bạn giàu có của hân”

“Rose của anh đây rồi!” Royce kêu to và cười cợt cùng bọn chúng, nghe thật ngu xuẩn. “Em về trễ quá đây. Bọn anh lạnh cóng rồi này, em để bọn anh đợi lâu ơ là lâu.”

“Chị chưa từng thấy hân ta say xỉn như thế bao giờ. Thịnh thoảng hân chỉ nhấp chút rượu mừng tại một vài buổi tiệc. Hân nói với chị hân không thích sâm-panh. Lẽ ra chị nên nhận thấy là hân ta thích những loại rượu mạnh hơn.”

“Hân ta có một tên bạn mới đến từ Atlanta.”

“Tao đã kể với mày như thế nào hả John,” Royce reo lên một cách thích thú, tóm lấy cánh tay chị và kéo về phía hân. “Cô ta đáng yêu hơn hết thảy mọi cô đào của mày ở Georgia đúng không?”

“John, kẻ có mái tóc sẫm màu và cháy nắng. Hân nhìn chị dò xét như thể đang xem xét một con ngựa tốt mà hân sắp bỏ tiền ra mua.”

“Khó nói lắm,...” hân nói lè nhè một cách chậm chạp. “Cô ta che kín hết rồi.”

“Bọn chúng cười phá lên, Royce, hân ta có vẻ thích thú với cái kiểu nói ngập ngừng của John, kẻ phải mất một lúc mới suy nghĩ ra cái điều thô bỉ đó

“Rồi hân đột nhiên xé toạc mảnh áo trên vai chị, trớ trêu thay đó lại chính là món quà mà hân mua tặng chị. Hân tiếp tục giật những cái nút đồng trên áo chị làm chúng văng tứ tung trên mặt đường...”

“Cho cậu ta xem em tuyệt như thế nào nhé em, Rosia!”. Hân ta phá ra cười rồi giật mạnh chiếc nón ra khỏi tóc chị. Những chiếc kẹp tóc bị xước dài từ tận chân tóc. Chị thét lên trong đau đớn đến cùng cực. Bọn chúng dường như đang tận hưởng niềm vui thú với cái âm thanh ấy, âm thanh của nỗi đau thể xác lẫn tinh thần”

Rosalie bỗng dừng chú mục vào tôi, cứ như thể chị đã quên sự hiện diện của tôi. Tôi cựa rằng khi ấy, mặt tôi phải trắng gần bằng mặt chị, nếu không hân là tái nhợt.

“Chị sẽ không kể em nghe phần còn lại đâu,” Rosalie nói một cách chậm rãi. “Bọn chúng bỏ chị lại trên đường, vừa cười vừa bỏ đi. Chúng nghĩ rằng chị đã chết. Chúng còn chọc ghẹo Royce là hân ta phải tìm một cô dâu khác. Hân ta cười khanh khách và đáp rằng hân cần phải học về sự kiên nhẫn trước.”

“Chị nằm trên con đường băng giá và chờ đợi cái chết đến. Trời rét run, cơ thể chị mang quá nhiều vết thương đến nỗi chị lấy làm ngạc nhiên khi còn thấy lo về thời tiết. Tuyết bắt đầu rơi, và chị tự hỏi tại sao mình vẫn chưa chết. Chị dần mất hết kiên nhẫn chờ nó, cái chết, cái thứ sẽ chấm dứt mọi đau đớn. Sự chờ đợi khắc khoải...”

“Và rồi Carlise tìm thấy chị. Ông ấy ngửi thấy mùi máu, liền đến để xem xét chị. Chị còn nhớ một cách mơ hồ cái cảm giác bị kích thích khi ông kiểm tra khắp người với nỗ lực cứu sống chị. Chị không bao giờ giống như những gì Tiến sĩ Cullen, vợ ông và Edward mong muốn. Chị thấy bối rối vì họ đều xinh đẹp hơn chị. Nhưng họ đã không hề hòa nhập vào xã hội khi ấy, do đó chị mới chỉ nhìn thấy họ một hoặc hai lần.

“Khi họ nâng chị lên khỏi mặt đất và mang chị đi, chị nghĩ mình đã chết rồi—bởi vì tốc độ của họ—nó giống như thể chị đang bay. Chị nhớ mình đã khiếp sợ vì sự đau đớn vẫn chưa chấm dứt...”

“Và rồi chị thấy mình ở trong một căn phòng sáng sủa, và ấm áp. I was slipping away. Chị cảm thấy dễ

chịu hơn khi vết thương bắt đầu đỡ nhức nhối. Bỗng đột nhiên như có thứ gì đó sắc nhọn cắt sâu vào cơ thể chị, cuống họng chị, cổ tay chị, mắt cá chân chị. Chị kêu thét lên trong hoảng loạn, với ý nghĩ mình bị ông ấy mang đến đây để làm đau đớn hơn nữa. Sau đó dường như chị bị ngọn lửa thiêu đốt vậy, chị không còn biết quan tâm tới bất cứ điều gì khác. Chị van xin ông ấy hãy xuống tay với chị. Khi Esme và Edward về đến nhà, chị lại nài nỉ họ hãy làm điều đó với chị. Carlise ngồi xuống bên cạnh chị. Ông nắm lấy tay chị và nói rằng ông rất tiếc, nhưng ông hứa mọi đau đớn sẽ chấm dứt. Ông kể hết mọi thứ, và thi thoảng chị có lắng nghe. Ông nói ông là ai, và chị sẽ trở thành cái gì. Chị không tin ông ấy. Mỗi khi chị la hét, ông lại liên tục xin lỗi.

“Edward đã không hài lòng. Lúc chị ngừng la hét, chị còn nhớ đã nghe họ tranh luận về chị. Chị biết không có lợi nếu la hét vào lúc đó.

“Chú đang nghĩ gì thế, chú Carlise?” Edward nói. “Rosalie Hale?” Rosalie giả chất giọng đang câu của Edward một cách hoàn hảo. “Chị không thích cái cách anh ấy gọi tên chị, cứ như thể có điều gì không hay về chị vậy.

“Chú không thể để cô ấy chết,” Carlise chậm rãi đáp. “Điều đó rất—rất khủng khiếp, và rất phí phạm”

“Con hiểu,” Edward trả lời, chị nghĩ anh ấy đã nói một cái coi thường. Điều đó làm chị tức giận. Chị không biết Edward có thực sự hiểu những gì Carlise nói hay không.

“Điều đó rất phí phạm. Chú không thể bỏ mặc cô ấy,” Carlise thàn thì nhắc lại.

“Tất nhiên anh không thể rồi,” Esme đồng ý.

“Con người ai rồi cũng phải chết,” Edward đánh giọng nhắc nhở. “Chú không nghĩ là cô ta có thể dễ dàng bị nhận ra sao? Hoàng đế sẽ phát động một cuộc truy lùng rộng rãi—và sẽ không ai nghi ngờ vào ma quỷ,” anh ấy gầm lên.

“Chị bỗng thấy vui sướng khi nghĩ mọi người sẽ biết Royce là kẻ có tội.

“Chị không nhận ra cuộc tranh luận gần như đã kết thúc—vì chị dần thấy khỏe hơn và do đó chị có thể tập trung hoàn toàn vào những điều họ nói. Sự đau đớn đang từ từ trượt ra khỏi mười đầu ngón tay chị.

“Chú định sẽ làm gì với cô ta?” Edward hỏi bằng thái độ ghê tởm—hoặc ít ra là chị cảm thấy như thế.

“Carlise thờ dài. “Điều đó còn tùy thuộc vào cô ấy. Có thể cô ấy muốn đi trên con đường do chính mình lựa chọn.”

“Chị đã tin vào những gì ông ấy kể đến nỗi nó làm chị vô cùng sợ hãi. Chị hiểu rằng cuộc đời chị đã đến hồi kết thúc, và chị sẽ không bao giờ có cơ hội được quay trở lại. Chị không thể chịu nổi cái ý nghĩ phải đơn độc một mình...

“Vết thương cuối cùng cũng đã khỏi và một lần nữa họ giải thích cho chị nghe giờ đây chị là ai. Lần này thì chị tin. Chị cảm nhận được sự khát máu, làn da cứng như đá cẩm thạch; chị cũng thấy được đôi mắt đỏ hoang dại của mình.

“Thật nông cạn, lần đầu tiên khi nhìn thấy chính mình trong gương, chị đã cảm thấy rất tuyệt. Ngoại trừ đôi mắt, giờ đây chị trở thành người đẹp nhất mà chị từng biết.” Chị phá ra cười một lúc. “Phải mất rất nhiều thời gian trước khi chị bắt đầu đổ lỗi lý do của sắc đẹp này cho tất cả những gì đã xảy ra với chị—để chị thấy được sự nguyên rủa của nó. Để chị ước rằng mình... ừm, không phải xấu xí, mà là người có vẻ ngoài bình thường. Giống như Vera. Và như vậy chị có thể đồng ý kết hôn với một ai đó thực lòng yêu chị, và rồi sinh ra những đứa con kháu khỉnh. Đó hoàn toàn là những gì chị mong muốn. Đâu phải là quá nhiều để chị có thể ước ao.”

Chị chìm trong tư lự một giây lát, và tôi tự hỏi có phải một lần nữa chị đã quên đi sự hiện diện của mình. Nhưng rồi chị mỉm cười với vẻ mặt đắc thắng.

“Em biết đấy, lý lịch của chị gần như trong sạch bằng Carlise,” chị nói. “Hơn cả của Esme. Và hơn một nghìn lần so với Edward. Chị không bao giờ nếm thử máu người,” chị tự hào tuyên bố.

Tôi tự hỏi làm cách nào chị có thể có được một lý lịch trong sạch như thế và dường như chị đọc được sự hồ nghi ấy trên vẻ mặt của tôi.

“Chị đã giết năm người đó,” chị nói với giọng điệu tự mãn. “Nếu em cho rằng bọn chúng thực sự là con người. Nhưng chị đã rất cẩn thận không làm bọn chúng phải chảy máu—chị biết mình sẽ không cưỡng lại nổi sự thèm khát, và chị cũng không hề muốn máu của bọn chúng chảy trong người mình.

“Chị đã tha mạng cho Royce trong những phút cuối cùng. Chị muốn hẳn phải tận mắt chứng kiến cái chết của bạn bè và tự hiểu cái gì đang đến với mình. Chị muốn nỗi sợ hãi sẽ là kết cục tồi tệ nhất của hẳn. Và có vẻ đúng là như vậy. Khi bị chị bắt được, hẳn ta đang trốn trong một căn phòng không cửa sổ phía sau cánh cửa dày như mái vòm nhà băng và được bảo vệ bên ngoài bởi những tên có trang bị vũ trang. À thực ra chị đã giết bảy người,” chị sửa lại. “Chị quên mất bọn bảo vệ của hẳn. Chị chỉ mất một giây với chúng.

“Kể ra chị đã hơi màu mè một cách thái quá. Chị rõ thật là trẻ con. Khi đó chị đã mặc một cái váy cưới mà chị đánh cắp được. Hẳn ta đã hét lên khi nhìn thấy chị. Đêm đó hẳn la hét rất nhiều. Tha mạng hẳn ta trong những phút cuối cùng quả thực là một ý tưởng tuyệt vời—điều đó giúp chị có thể dễ dàng kiểm chế bản thân và thực hiện nó chậm rãi hơn—”

Đột nhiên chị dừng lại và liếc nhanh xuống tôi. “Chị xin lỗi,” giọng chị đầy phiền muộn. “Chị đã làm em sợ đúng không?”

“Em ổn mà chị,” tôi nói dối.

“Chị bị cuốn theo câu chuyện quá.” “Em đừng lo lắng gì cả.” “Chị thấy ngạc nhiên vì Edward đã không kể cho em nhiều về chuyện của chị.”

“Anh ấy không thích kể chuyện của người khác—giống như anh ấy đang phụ lòng tin của mọi người, bởi vì anh ấy có thể nghe được nhiều hơn là những gì người khác có ý muốn chia sẻ.”

Rosalie mỉm cười và lắc đầu. “Lẽ ra chị nên đặt lòng tin vào anh ấy nhiều hơn nữa. Anh ấy thực sự rất tử tế, phải không?”

“Em cũng nghĩ như vậy”

Chị thở dài. “Có thể nói, chị đã cư xử không phải với em, Bella à. Anh ấy có kể cho em nghe tại sao không? Or was that too confidential?”

“Anh ấy nói vì em là con người. Và thật khó cho chị khi có quá nhiều người ở thế giới bên ngoài biết được sự thật.”

Giọng cười du dương của chị ngắt lời tôi. “Bây giờ thì chị thực sự thấy có lỗi rồi. Anh ấy quá tử tế với chị, nhiều hơn hẳn những gì chị xứng đáng được nhận.” Chị trở nên thân thiện hơn mỗi khi cất tiếng cười, cứ như thể sự cảnh giác không bao giờ thiếu mỗi khi có sự hiện diện của tôi giờ đã được chị bỏ rơi mất. “Đúng là một kẻ nói dối đáng yêu.” Chị phá ra cười lần nữa.

“Anh ấy nói dối à?” Tôi hỏi một cách cảnh giác.

“Nói đúng ra thì đó chỉ là một phần nhỏ nhưng quan trọng. Chỉ là anh ấy đã không kể cho em nghe toàn bộ câu chuyện. Những gì anh ấy kể đều đúng, thậm chí còn đúng hơn so với trước đây nữa. Tuy nhiên, ngay lúc này...” Đột nhiên chị ngừng lại, cười bức dọc. “Chị cảm thấy bối rối lắm, Bella à. Em biết đấy, thoát đầu, chủ yếu là chị thấy ghen tị vì người anh ấy cần là em chứ không phải chị.”

Tôi bỗng run sợ trước những lời nói của chị. Với một ánh sáng bạc chiếu đến chị, trông chị đẹp hơn bao giờ hết. Và rõ ràng rằng tôi thể sánh với chị.

“Nhưng chị yêu Emmett...” tôi nói lí nhí.

Chị lắc đầu rồi cười. “Chị không cần Edward theo cách đó, Bella à. Không bao giờ. Chị yêu anh ấy bằng tình yêu của một người chị, và rõ ràng người em trai ấy đã chọc tức chị ngay lần đầu tiên nói với chị. Em cần phải hiểu điều đó, mặc dù... chị đã quá quen với việc mọi người cần đến mình. Và Edward không bao giờ có bất cứ thái độ nào tỏ ra như vậy. Điều đó làm chị thất vọng, và thậm chí

thoạt đầu chị còn cảm thấy bị tổn thương nữa. Nhưng anh ấy cũng không bao giờ cần đến bất kỳ ai, nên điều đó đã không còn làm chị buồn phiền. Thậm chí khi bọn chị gặp gỡ gia đình bà Tanya ở Denali lần đầu tiên. Tất cả họ đều là phụ nữ! Nhưng Edward không hề tỏ ra bất cứ sự quan tâm nào, dù là nhỏ nhất. Và rồi anh ấy gặp em.” Đôi mắt của chị chú mục vào tôi. Tôi chỉ còn có thể tập trung một nửa vào những gì chị kể. Mãi nghĩ về Edward, Tanya và tất cả phụ nữ ở đó, môi tôi mím lại thành một vết hằn.

“Không phải do em không xinh đẹp, Bella” dường như hiểu sai nét mặt của tôi, chị nói tiếp. “Chỉ có nghĩa là đối với anh ấy thì em quyền rũ hơn chị rất nhiều. Và chị đã quá phân biệt, đã quá để tâm đến điều đó nên chị đã khó khăn với em vì... chị ích kỉ”

“Nhưng chị đã nói ‘thoạt đầu’. Tức là bây giờ điều đó không còn làm chị phiền muộn nữa phải không? Ý em là, cả em và anh ấy đều cho rằng chị là người phụ nữ đẹp nhất.”

Nói đến đó tôi bỗng bật cười. Điều này là quá hiển nhiên. Rosalie cần gì phải nghe tôi khẳng định lại lần nữa.

Rosalie cũng cười. “Cảm ơn em, Bella. Không, điều đó không còn làm chị phiền muộn nữa. Edward luôn là một chút bí ẩn đối với chị.” Chị lại phá ra cười.

“Nhưng chị vẫn không thích em,” tôi thì thào.

Nụ cười trên môi chị bỗng chốc héo đi. “Chị rất tiếc về điều đó.”

Chúng tôi ngồi trong im lặng một lúc lâu, và dường như chị không hề có ý định tiếp tục câu chuyện.

“Chị có thể nói em biết tại sao không? Em đã làm gì không phải...?” Có phải chị tức giận vì tôi đã mang nguy hiểm đến cho gia đình chị và cho cả Emmett? Hết lần này đến lần khác. James, và bây giờ là Victoria...

“Không, em chưa hề làm gì sai cả,” chị thì thào. “Chưa hề dù chỉ một lần”

Tôi chú mục vào chị, bỗng dưng cảm thấy bối rối.

“Em không biết sao, Bella?” Giọng chị đột nhiên da diết hơn hẳn so với khi chị kể lại câu chuyện bất hạnh của mình. “Em đang có tất cả mọi thứ. Em có cả một cuộc sống ở phía trước. Đó là toàn bộ những gì chị muốn. Và em lại đang chuẩn bị vứt bỏ nó đi. Em không biết là chị sẵn sàng đánh đổi bất cứ thứ gì để được như em sao? Em có được sự lựa chọn mà chị đã không hề có, và em đang chọn lựa sai lầm!”

Tôi bỗng thấy nao núng trước những lời lẽ mãnh liệt của chị. Chợt nhận ra miệng mình đang há hốc, tôi liền ngậm chặt lại.

Chị chăm chú nhìn tôi một lúc lâu. Và rồi, nỗi thiết tha trong đôi mắt chị mờ đi một cách chậm rãi. Bất ngờ, chị bộc lộ vẻ lúng túng của mình.

“Chị đã chắc chắn là mình sẽ giữ được bình tĩnh.” Chị lắc đầu, dường như có chút sững sờ bởi dòng cảm xúc mạnh mẽ đang tuôn trào. “Bây giờ đã khó khăn hơn lúc trước, nó đã là một câu chuyện phù phiếm”

Chị chăm chú nhìn vàng trắng đang treo lơ lửng trong im lặng. Phải một lúc sau tôi mới gom hết can đảm và phá tan đi sự im lặng và mạch nghĩ suy của chị.

“Chị sẽ thích em hơn nếu em lựa chọn vẫn là một con người chứ?”

Chị quay lại nhìn tôi, đôi môi hé mở một nụ cười. “Có thể.”

“Tuy nhiên chị đã bỏ sót cái kết cục có hậu của mình rồi,” tôi nhắc. “Chị đã có Emmett.”

“Chị có một nửa.” Chị cười toe toét. “Em cũng biết chị đã cứu sống Emmett khi anh ấy đang bị một con gấu tấn công, và mang anh ấy về cho Carlisle. Nhưng em có biết tại sao chị ngăn không cho con gấu ăn thịt anh ấy không?”

Tôi lắc đầu.

“Mái tóc xoắn đen... cùng đôi lúm đồng tiền cả khi anh ấy nhăn mặt vì đau đớn... và sự ngây thơ một

cách lạ kỳ không hề thích hợp với gương mặt của một người đã trưởng thành... Anh ấy làm chị nhớ đến cậu bé Henry bé nhỏ của Vera. Chị không hề muốn anh ấy chết. Sự mong muốn ấy lớn đến nỗi một người dù đã quá chán ghét cuộc sống này như chị vẫn đủ ích kỷ để cầu xin Carlisle biến đổi anh ấy.

“Có lẽ chị đã may mắn hơn những gì chị đáng được hưởng. Emmett là tất cả những gì chị mong mỏi. Anh ấy chính xác là mẫu người mà mọi người tin là chị cần. Và, một cách kỳ quặc, anh ấy cũng cần chị. Điều này tốt hơn là chị hy vọng. Nhưng chỉ có chị và anh ấy mà thôi, không bao giờ có được nhiều hơn nữa. Chị sẽ không bao giờ được ngồi ở một cái cổng vòm nào đó, bên cạnh là mái tóc đã bạc màu của anh ấy, vây quanh bởi những đứa cháu xinh đẹp.”

Nụ cười của chị thật hiền từ. “Nghe thật kỳ lạ, phải không? Về nhiều mặt, em chín chắn hơn nhiều so với khi chị mười tám. Nhưng về những mặt khác... vẫn còn một vài thứ mà có lẽ em chưa bao giờ suy nghĩ một cách nghiêm túc. Em còn quá trẻ để biết được mình sẽ muốn gì trong mười hay mười lăm năm nữa. Và cũng quá trẻ để từ bỏ tất cả mà không hề có sự suy tính nào. Em không cần phải vội vàng đối với những điều thuộc về sự vĩnh cửu, Bella à.” Chị vỗ nhẹ vào đầu tôi, nhưng động tác không hề biểu lộ bất cứ sự hạ mình nào.

Tôi thở dài.

“Hãy nghĩ về điều đó một chút nữa. Một khi mọi việc đã hoàn thành thì không bao giờ có thể thay đổi được, Esme đã nói với chị thế và Alice thì không còn nhớ bất cứ điều gì về kiếp sống con người nên cô ấy cũng sẽ không nuối tiếc vì nó... Nhưng em thì khác. Em còn quá nhiều thứ để có thể từ bỏ.”

Tôi không thể nói to hơn để trả lời chị. “Cảm ơn chị, Rosalie. Rất vui khi... được hiểu nhiều hơn về chị.”

“Thứ lỗi cho chị vì đã đối xử thật không phải với em.” Chị cười lại toe toét. “Từ bây giờ chị sẽ cố gắng cư xử cho phải phép.”

Tôi cười đáp lại chị.

Trong một khoảng thời gian ngắn ngủi này, hẳn nhiên tình bạn vẫn chưa thể hiện hữu giữa hai chúng tôi nhưng điều chắc chắn rằng chị sẽ không ghét với tôi như lúc trước nữa.

“Bây giờ em có thể ngủ được rồi.” Đôi mắt Rosalie đang đưa về hướng chiếc giường, và đôi môi chị giật mạnh. “Chị biết em không hài lòng khi chị nhốt em lại như thế này, nhưng đừng để Edward nổi giận khi anh ấy trở về. Anh ấy yêu em nhiều hơn là em nghĩ đấy. Anh ấy luôn lo sợ mỗi khi phải rời xa em.” Chị bước đi trong yên lặng và chẳng mấy chốc hiện ra bên cánh cửa. “Chúc em ngủ ngon, Bella.” Chị thì thầm ngay khi cánh cửa được đóng lại sau lưng.

Mãi một lúc rất sau giấc ngủ mới đến với tôi.

Đêm đó, tôi gặp một cơn ác mộng kinh hoàng. Tôi lê bước xuyên qua màn đêm, qua những phiến đá lạnh ngắt của một con đường xa lạ, dưới màn tuyết lất phất rơi, để lại một vệt máu dài vấy bẩn trên nền tuyết bên dưới. Chàng thiên sứ mờ ảo trong bộ áo trắng đang dõi theo mọi nỗ lực của tôi bằng đôi mắt đầy trách móc.

Buổi sáng hôm sau, Alice lái xe đưa tôi đến trường trong lúc tôi đang chú mục ra ngoài kính chắn gió một cách gắt gỏng. Tôi đang cảm thấy chóng váng, mất ngủ. Nó làm tôi càng thêm phật cẩu bởi việc bị giam hãm.

“Tôi nay chúng ta sẽ đi chơi ở Olympia hoặc đâu đó,” cô bạn hứa. “Sẽ rất vui, đúng không?”

“Bạn chỉ việc nhốt mình trong tầng hầm,” tôi gợi ý, “và quên đi mọi chuyện xảy ra xung quanh”

Alice nhăn mặt. “Anh ấy đang lái chiếc Porsche quay về. Mình đang hoàn thành không tốt nhiệm vụ. Bạn phải vui vẻ lên, Bella à.”

“Đó không phải lỗi của bạn,” tôi lầm bầm. Tôi không thể không cảm thấy mình là người có lỗi. “Gặp lại bạn vào bữa trưa nhé.”

Tôi lê bước tới lớp tiếng Anh. Không có Edward, dám chắc tôi sẽ không chịu nổi quá một ngày. Tiết

học đầu tiên trôi qua trong sự âm thầm. Tôi hoàn toàn ý thức được rằng thái độ của mình sẽ không giúp ích được gì vào lúc này cả.

Khi chuông reo, tôi uể oải đứng dậy. Mike đã đứng ngay cửa và giữ nó mở ra cho tôi.

“Cuối tuần này Edward có cuộc đi bộ đường dài à?” cậu bạn hỏi một cách thân thiện khi chúng tôi đang đi bộ ra ngoài xuyên qua màn mưa lất phất.

“Ừ.”

“Cậu muốn làm gì tối nay không?”

Làm sao cậu bạn vẫn còn thái độ hy vọng như thế chứ?

“Mình không thể. Mình có một bữa tiệccon gái (nguyên tác tiếng Anh: Slumber party. Đây là 1 dạng party của con gái, không có con trai. Trong party thì con gái sẽ đến nhà của 1 đứa, nấu ăn, trang điểm, làm những gì mà con gái làm, không có con trai. Cái này khá phổ biến ở nước ngoài, ở VN thì hình như không có nên tại mình không biết gọi thế nào.” Tôi lẩm bẩm. Cậu bạn dành cho tôi một cái nhìn kỳ lạ vì sự thay đổi quyết định của tôi

“Cậu định...”

Câu nói của Mike đột nhiên bị cắt quãng bởi tiếng rống ầm ầm ngay bãi đỗ xe phía sau chúng tôi. Mọi người đang đi trên vỉa hè đều quay lại nhìn một cách khó tin vào tiếng rít của chiếc mô tô đen đang dừng lại ngay mép vỉa hè lát bê tông, động cơ vẫn còn gầm gừ.

Jacob vẫy tay gọi tôi một cách khẩn cấp.

“Chạy đi, chị Bella!” Jacob hét lên xuyên qua tiếng gầm của động cơ.

Tôi đông cứng người lại trong giây lát trước khi kịp hiểu ra.

Tôi liếc nhanh qua Mike. Tôi hiểu mình chỉ có vài giây để hành động. Bao xa từ chỗ Alice có thể chạy đến bắt tôi lại một cách công khai?

“Mình không khỏe, mình đi về nhé?” Tôi nói với Mike, giọng nói pha lẫn sự kích động đột ngột.

“Được rồi,” cậu bạn càu nhàu.

Tôi hôn vội vào má Mike. “Cảm ơn bạn, Mike à. Mình nợ bạn một lần nữa!” Tôi la lên trong lúc chạy hết tốc lực.

Jacob quay lại động cơ. Cậu bạn cười toe toét. Tôi nhảy lên chỗ ngồi phía sau lưng Jacob và choàng chặt hai tay vào thắt lưng cậu.

Đột nhiên tôi nhắc thấy Alice. Cô bạn đang sống người lại ngay rìa căn-tin, đôi mắt cô ánh lên vẻ giận dữ, đôi môi nghiêng chặt lại.

Tôi liếc ánh mắt ra chiều biết lỗi về phía cô.

Và rồi chúng tôi phóng ngang qua khoảng đen nhanh đến nỗi tôi có cảm tưởng dạ dày mình đã trôi tuột lại phía sau lưng.

“Giữ chặt nào,” Jacob la lên.

Tôi úp mặt vào lưng cậu bạn khi cậu tăng tốc trên đường quốc lộ. Tôi biết cậu chỉ giảm tốc độ khi chúng tôi chạm đến ranh giới của người Quileute. Tôi chỉ cần phải bám chặt cậu cho đến lúc đó. Tôi tha thiết cầu mong Alice sẽ không đuổi theo, cũng như Charlie sẽ không bắt gặp chúng tôi...

Cuối cùng chúng tôi cũng đến ranh giới an toàn. Chiếc xe đi chậm lại, Jacob ngồi thẳng lại rồi rú lên cười. Lúc này tôi mới mở mắt ra.

“Chúng ta đã làm được rồi,” cậu bạn hét lên. “Không tệ cho một cuộc đào tẩu, nhỉ?”

“Ý tưởng hay đó, Jake.” “Chị còn nhớ em nói rằng sự tiên đoán tương lai của Alice sẽ sẽ không thể nào ngờ trước được những gì chị sẽ làm. Chị mừng vì em đã không nghĩ đến điều này, cô ấy sẽ không để em đến trường đâu.”

“Đó là lý do tại sao em không cần nhắc đến nó.”

Cậu bạn phá ra cười đắc thắng. “Nào, hôm nay chị muốn làm gì?”

“Bất cứ điều gì!” Tôi cười đáp lại. Cảm giác tự do thật tuyệt vời

CHƯƠNG 8: TÍNH KHÍ

Chúng tôi dừng xe trên bãi biển, đi thơ thẩn không mục đích. Jacob vẫn đang tự mãn với việc giải cứu được tôi.

“Chị có nghĩ là họ đang tìm chị không?” Cậu ta hỏi với vẻ đầy hy vọng.

“Không” Tôi chắc về điều đó “Dù rằng, tối nay họ sẽ nổi điên với chị.”

Jacob nhặt một hòn đá và ném nó vào những con sóng.

“Sau này, chị đừng trở lại đó nữa” Cậu ta khản khoản.

“Ngài Charlie sẽ rất mừng vì điều đó” Tôi mỉa mai.

“Em cá là chú ấy sẽ không phiền đâu” Tôi không buồn trả lời. Có lẽ Jacob đúng và điều đó làm tôi phải nghiêng r8ang suy nghĩ. Thật là không công bằng tí nào về việc ngài Charlie thích người bạn Quileute của tôi ra mặt. Tôi tự hỏi ngài có còn cảm thấy như vậy không nếu ngài phải lựa chọn giữa những ma cà rồng và người sói?

“Vây gần đây có vụ rùm beng nào không em?” Tôi nhẹ nhàng hỏi. Jacob đột ngột dừng lại và nhìn chằm chằm vào tôi bằng đôi mắt sừng sốt.

“Gì cơ?” Chuyện đó thật buồn cười.

Jacob quay đi. Tôi chờ cậu ta bước tiếp, nhưng dường như Jacob mất tập trung.

“Đó là một vụ rùm beng ư?” Tôi tự hỏi. Jacob lại ném một hòn đá.

“Em đã quên nó như thế nào rồi, không có bất cứ ai biết hết mọi thứ xảy ra trong suốt thời gian qua. Vì nó nằm ở một nơi nào đó, một góc khuất của riêng em.”

Chúng tôi đi bộ trên chiều dài của triền đá, im lặng.

“Vây đó là gì?” Cuối cùng tôi cũng là người phá vỡ bầu không khí yên tĩnh trước. “Chuyện mà em nghĩ là mọi người đã biết rồi đó?”

Ngập ngừng, lưỡng lự, có vẻ như cậu đang cân đo đong đếm xem sẽ nói với tôi bao nhiêu. Nhưng cuối cùng cậu cũng cất lên lời với tiếng thở dài:

“Quil đã bị tiếng sét ái tình. Hiện giờ có 3 người biết. Số còn lại trong bọn em bắt đầu lo lắng. Có lẽ, nó đang diễn tiến nhanh hơn những dự tính”

Jacob cau mày và sau đó quay lại nhìn tôi chằm chằm. Nheo mắt lại, cậu nhìn tôi với sự tập trung cao độ.

“Em nhìn gì mà chăm chú thế?” Tôi vẫn hỏi dù đã biết câu trả lời. Thế nhưng sau một tiếng thở dài thì cậu cũng trả lời.

“Không gì cả.” Jacob tiếp tục đi. Dường như không hề nghĩ về điều đó. Cậu ta chìa tay ra và nắm lấy tay tôi. Chúng tôi bước đi trong im lặng băng qua những hòn đá. Tôi tự hỏi mình rằng như vậy là đúng hay sai. Nó sẽ như thế nào, nên oán đối hay chấp nhận, nhưng dù có suy nghĩ đến đâu về cái việc ấy thì tôi cũng sẽ không rút tay ra khỏi bàn tay của Jacob, dù tôi vẫn chưa tìm ra được câu trả lời nên hay không của chính mình. Và nó thường đến nỗi điều đó trở nên hiển nhiên khi tôi ở gần Jacob. Hiện tại, không có nguyên nhân gì để suy diễn thêm về hành động đó cả.

“Tại sao tình yêu sét đánh của Quil lại là một chuyện rùm beng?” Tôi hỏi khi Jacob như muốn dừng bước “Có phải vì cậu ta là thành viên mới nhất trong bộ lạc người sói?”

“Chuyện đó không có liên quan gì cả”

“Vây cái lý do của cái chuyện rùm beng ấy là gì?”

“Đó là một cái khác nữa trong những truyền thuyết. Em tự hỏi khi nào tụi mình bắt đầu thôi ngạc nhiên về tất cả những sự thật đó?” Jacob lẩm nhảm một mình.

“Em có định nói cho chị biết không? Hay là để chị phải đoán?”

“Chị không bao giờ đoán đúng đâu. Chị biết đấy, cho đến gần đây Quil không còn chơi với bọn em nữa. Vì vậy, cậu ta cũng không còn lảng vảng quanh Emily.”

“Vậy Quil phải lòng Emily à?” Tôi há hốc kinh ngạc.

“Không. Em xin chị đừng đoán nữa. Emily có 2 người cô cháu gái đến thăm...và Quil đã gặp Claire” Jacob không nói tiếp. Tôi nghĩ về chuyện đó một lúc.

“Emily không muốn cháu chị ta quen với người sói à? Thật là có hơi đạo đức giả.” Tôi nói. Nhưng tôi có thể hiểu tại sao chị ta lại làm như bao người khác. Tôi lại nghĩ đến vết sẹo làm hỏng khuôn mặt và kéo dài xuống cánh tay phải chị ấy. Sam đã không thể tự chủ chỉ một chốc trong khi anh ta lại đứng quá gần chị.

Một lần cho tất cả... Tôi đã thấy sự dằn vặt ẩn sâu trong đôi mắt Sam khi anh ta nhìn thấy những gì mình đã gây ra cho Emily. Tôi có thể hiểu tại sao Emily muốn bảo vệ những đứa cháu của mình khỏi điều khủng khiếp đó.

“Chị có thể làm ơn đừng đoán nữa được không? Chị bí rồi. Emily không để tâm đến chuyện đó đâu, chỉ là, ừ, mà chỉ là hơi sớm một chút.”

“Em nói “sớm” nghĩa là sao?”

Jacob nheo mắt lại nhìn tôi dò xét.

“Đừng phán xét nữa, được không?”

Tôi gật đầu một cách thận trọng.

“Claire mới 2 tuổi” Jacob nói.

Mưa bắt đầu rơi, những hạt nước bắt đầu rả rích. Tôi nháy mắt khó chịu khi những hạt mưa quấy vào mặt. Jacob chờ đợi trong im lặng. Cậu ta không mặc áo khoác như thường lệ; mưa để lại những những vệt bùn bắn tung tóe trên chiếc áo sơ mi đen và nhỏ giọt xuống từ mái tóc bờm xờm của cậu. Khuôn mặt người bạn nhỏ ngậy ra khi cậu quan sát tôi.

“Quil phải lòng một...đứa bé 2 tuổi hả” Cuối cùng thì hai mép môi cũng chịu mở ra để cất thành lời.

“Nó đã xảy ra.” Jacob nhún vai. Cậu ta cúi xuống nhặt một hòn đá khác và ném nó xuống mặt nước đang rung động vì những giọt mưa.

“Nhưng nó chỉ là một trẻ kia mà” Tôi ra chiều phản đối. Jacob nhìn tôi với sự thích thú.

“Quil không hề thích bất cứ ai lớn hơn cả.” Cậu bạn nhỏ nhắc tôi giọng nghe có chút gì đó chua chát

“Cậu ấy sẽ phải kiên nhẫn trong vài thập kỷ nữa.”

“Chị thật không biết phải nói gì nữa.” Tôi cố hết sức vận động trí óc nhưng tuyệt nhiên không thể đưa ra phán xét gì, nhưng thật sự tôi cảm thấy sợ. Cho đến giờ, không có điều gì về những người sói khiến tôi phải phiền lòng kể từ ngày tôi phát hiện ra họ không dính vào các vụ giết người như tôi đã từng nghi ngờ.

“Chị đang đưa ra những phán xét” Jacob buộc tội tôi “Em có thể thấy điều đó qua khuôn mặt chị.”

“Xin lỗi” Tôi lí nhí “Nhưng nó nghe có vẻ khiến người ta sồn gai ồc.”

“Không phải như vậy,không như chị nghĩ đâu”. Jacob đột nhiên bênh vực bạn cậu ấy dữ dội.” Em đã thấy chuyện đó thế nào qua ánh mắt của anh ấy.Không có gì lảng mạn đâu,không phải là lúc này.”Cậu ấy thở sâu đầy ưu tư.” Thật khó để diễn tả. Nó không giống như yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên,thật sự là như vậy.Nó còn hơn cả ...trọng lực nữa.Khi cậu ấy thấy cô bé,đột nhiên trái đất không giữ cậu ấy lại mà là cô ấy. Không có gì có thể sánh bằng cô ấy. Và cậu ta sẽ làm bất cứ điều gì,trở thành bất cứ thứ gì vì cô ấy....Cậu ấy sẽ trở thành bất cứ thứ gì mà cô ta muốn,cho dù là một kẻ bảo vệ,một người yêu,một người bạn,hay là 1 người anh trai.

“Quil sẽ là người anh tốt nhất chưa từng có.Sẽ không có một đứa trẻ ở tuổi chập chững biết đi trên thế giới này được chăm sóc cẩn thận hơn cô bé đó.Và khi cô bé lớn lên,cô ấy sẽ cần 1 người bạn,cậu ấy sẽ là người đáng tin cậy,là nơi nương tựa và là người hiểu cô ấy hơn tất cả những người khác.Và khi

cô bé đến tuổi trưởng thành,họ sẽ hạnh phúc như Emily và Sam.” Giọng cậu nghe một chút sắc bén khi nhắc đến Sam.

“Claire có sự lựa chọn khác ko?”

“ Tất nhiên rồi.Nhưng tại sao cô ấy lại không chọn cậu ta.Cậu ta là người thích hợp nhất,như thể cậu ấy được tạo ra dành cho cô ấy.”

Chúng tôi bước đi trong im lặng một lúc đến khi tôi dừng lại để ném nhẹ 1 hòn sỏi xuống biển.Nó chỉ rơi cách bãi biển vài mét,Jacob cười chế giễu tôi.

“Không phải ai cũng khỏe mạnh một cách bất bình thường đâu”.Tôi nhăn nhó.

Cậu ấy thở dài.

“Em nghĩ khi nào thì chuyện đó sẽ xảy ra với em?” Tôi hỏi.

Cậu ấy trả lời ngay lập tức: “không bao giờ”

“Đó không phải là việc mà em có thể kiểm soát.”

Cậu im lặng, những giây phút lại chậm chạp trôi qua, tôi và cậu, hai người cùng đi chậm lại một cách tình cờ, chậm đến mức gần như không di chuyển.

“Đường như không cần phải như vậy” cậu ta thừa nhận.”Nhưng chị phải thấy cô ấy, đó chắc chắn có ý nghĩa với chị”

“Và em nghĩ là nếu em chưa từng thấy cô ấy thì cô ấy không ở đâu đó ư?” Tôi hoài nghi hỏi. “Jacob à, em chưa từng trải qua nhiều điều trên thế giới này,thậm chí là còn thua cả chị nữa.”

“Đúng vậy” Cậu ấy nói bằng một giọng thấp.Cậu nhìn tôi bằng một ánh mắt sắc lạnh, nó như muốn xuyên thủng người tôi. “Nhưng em sẽ không nhìn thấy bất cứ ai khác,Bella à. Em chỉ nhìn thấy chị thôi. Thậm chí ngay cả khi em nhắm mắt và cố gắng suy nghĩ về chuyện khác. Chị thử hỏi Quil và Embry đi. Chuyện đó làm họ phát điên đấy.”

Tôi nhìn xuống những tảng đá.

Chúng tôi không đi nữa. Chỉ còn lại âm thanh của những con sóng xô bờ. Tôi có thể nghe tiếng mưa ngoài những tiếng sóng đó...

“Có lẽ chị nên về nhà” Tôi thì thầm.

“Không được!” cậu ta phản đối,ngạc nhiên trước quyết định này.

Tôi nhìn cậu ấy lần nữa,đôi mắt cậu ấy đầy vẻ lo lắng.

“Chị rảnh cả ngày,đúng không? Những tên uống máu chưa trở về mà”

Tôi nhìn cậu ta một cách giận giữ

“Em không định xúc phạm đâu.” Cậu ta nói nhanh.

“Ừ,chị rảnh cả ngày.Nhưng Jake....”

Cậu ấy giữ chặt tay của mình. “Em xin lỗi, em sẽ không như vậy nữa. Em sẽ là Jacob.”

Tôi thở dài. “Nhưng nếu đó là những gì em suy nghĩ thì....”

“Đừng lo lắng về em”, cậu ấy năn nỉ và mỉm cười thật tươi. “Em biết em đang làm gì mà. Chỉ là chị nên nói nếu em làm chị buồn thôi.”

“Chị ko biết nữa....”

“Thôi mà Bella.Chúng ta trở về nhà và lấy xe máy nhé.Chị phải lái xe máy thường xuyên để biết cách sử dụng xe chứ.”

“Chị nghĩ là chị không được phép”.

“Ai không cho phép chứ? Charlie hay kẻ hút máu- hay là anh ta?”

“Tất cả”.

Jacob cười toe toét, đó là Jacob mà tôi luôn nhớ đến, nồng nhiệt và ấm áp.

Tôi không thể không cười toe toét lại.

Mưa rơi nhẹ hơn,trở thành hơi nước.

“Em sẽ không kể cho ai nghe đâu”, cậu ấy hứa.

“Trừ những người bạn của em”

Cậu ấy lắc đầu và giơ tay phải lên “Em hứa sẽ không nghĩ về chuyện đó .”

Tôi cười. “Nếu chị bị thương, đó là do chị bị trượt nhé.”

“Thế nào cũng được”

Chúng tôi đi xe máy trên những con đường quanh La Push cho đến khi mưa làm chúng trở nên trơn trượt và Jacob khẳng khái nói là cậu ta sẽ bắt tỉnh nếu không được ăn. Chú Billy chào đón tôi một cách thoải mái khi chúng tôi về đến như thể là sự xuất hiện đột ngột của tôi có nghĩa là không có gì phức tạp hơn việc tôi trải qua một ngày bên người bạn của tôi. Sau khi ăn cái sandwich do Jacob làm, chúng tôi đến gara và tôi giúp cậu ấy lau chùi hai chiếc xe máy. Trong vài tháng qua tôi không đến đây-từ khi Edward quay về-nhưng điều đó không có nghĩa gì cả. Nó cũng như những buổi trưa khác tại gara thôi.

“Nơi này thật tuyệt” Tôi bình luận khi cậu ấy lon soda ấm từ túi trái cây.”Chị rất nhớ nơi này”.

Cậu ấy cười, nhìn quanh cái trần bằng nhựa kết lại với nhau trên đầu chúng tôi. “Ừ, em có thể hiểu được điều đó. Mình có thể thấy được sự lộng lẫy của đền Taj Mahal mà không cần phải tốn tiền và thời gian để đi du lịch Ấn Độ”.

“Taj Mahal nhỏ của Washington.” Tôi nâng lon lên hưởng ứng.

Cậu cụng lon nước với tôi.

“Chị có nhớ Valentine năm ngoái không? Đó là lần cuối chị đến đây-khi mà mọi thứ vẫn còn... bình thường lần cuối.”

Tôi cười. “Tất nhiên chị nhớ rồi. Chị đã trao đổi một khoảng thời gian của cuộc sống nô lệ để đổi lấy những cuộc chuyện trò của trái tim. Đó là điều chị không thể quên được.”

Cậu ấy cũng cười. “Đúng rồi. Hừm, cuộc sống nô lệ à. Em sẽ phải nghĩ về chuyện gì đó hay hơn.” Rồi cậu ta thở dài. “Em có cảm giác là chuyện đó đã lâu lắm rồi. Một thời đại khác, một thời đại hạnh phúc hơn bây giờ.”

Tôi không thể đồng ý với cậu ta. Đây chính là thời đại hạnh phúc của tôi. Nhưng tôi rất ngạc nhiên về những gì tôi đã bỏ lỡ trong suốt thời kì đen tối của chính mình. Tôi nhìn ra cửa, nhìn vào khu rừng âm u. Trời lại mưa mạnh hơn, nhưng trong gara thì thật là ấm áp, khi được ngồi cạnh Jacob. Cậu ta nóng cứ như một cái lò lửa.

Những ngón tay của cậu ấy lướt nhẹ trên tay tôi. “Mọi thứ đã thật sự thay đổi.”

“Đúng vậy.” Tôi nói, rồi tôi rút tay ra và vỗ nhẹ vào bánh sau của chiếc xe máy như Charlie vẫn thường làm. “Chị mong là chú Billy sẽ không nói gì về ngày hôm nay cả....” Tôi cắn môi.

“Ông ấy sẽ không nói đâu. Ông không bao giờ hành động như Charlie đâu. À, em chưa có lời xin lỗi chính thức nào về chuyện ngu ngốc với cái xe máy. Em rất tiếc vì đã tiết lộ bí mật với chú Charlie. Phải chi em đừng làm như vậy.”

Tôi đảo mắt. “Chị cũng nghĩ vậy.”

“Em rất rất xin lỗi chị.”

Cậu ấy nhìn tôi đầy hi vọng, mái tóc đen ướt, rồi bù Bett lại trên khuôn mặt khản khoản đó.

“Thôi được. Chị tha lỗi cho em đó.”

“Cảm ơn chị Bells!”

Chúng tôi lại cười toe toét trong vài giây đến khi mặt cậu ấy sầm lại.

“Chị biết không, cái ngày mà em đem cái xe đến....em đã định hỏi chị vài chuyện.” Cậu ấy nói một cách chậm rãi. “Nhưng...cũng không còn muốn hỏi nữa.”

Tôi nín thinh-một phản ứng khi căng thẳng. Đó là thói quen tôi học được từ Edward.

“Có phải chị đã ngang bướng là vì chị giận em hay là tại vì thật sự nghiêm túc là vậy.” Cậu ấy thăm thẳm.

“Về chuyện gì chứ?” Tôi thì thào lại, mặc dù tôi biết cậu ấy đang muốn nói đến chuyện gì.

Cậu ấy nhìn chăm chăm vào tôi.” Chị biết mà. Khi chị nói không phải là việc của em khi... khi anh ta cắn chị.” Cậu ấy nhún vai vào cuối câu nói.

“Jake...” Tôi có cảm giác cổ họng tôi phồng lên. Tôi không thể nói hết câu.

Cậu ấy nhắm mắt và thở thật mạnh. “Chị nghiêm túc đấy chứ?”

Có vẻ cậu ta hơi run, đôi mắt vẫn khép chặt.

“Ừ.” Tôi thì thầm.

Jacob hít sâu vào thật chậm. “Em đoán là em đã biết như vậy.”

Tôi nhìn chăm chăm cậu ta, chờ cậu ấy mở mắt.

“Chị biết chuyện này nghĩa là gì mà”. Đột nhiên cậu ta nói.” Chị hiểu điều đó mà đúng không? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu họ phá vỡ hiệp ước?”

“Chúng tôi sẽ rời khỏi đây trước.” Tôi nói nhỏ.

Đôi mắt kia bỗng dưng mở bừng, đôi mắt đen đầy sự đau đớn và tức giận.” Có một ranh giới địa lý trong hiệp ước, Bella. Những ông tổ của chúng tôi chỉ đồng ý hòa bình bởi vì nhà Cullens thề rằng họ khác những kẻ kia, con người sẽ không bị nguy hiểm gì khi ở gần họ. Họ hứa là sẽ không giết bất kì ai hoặc biến đổi bất cứ người nào thêm một lần nữa. Nếu họ không giữ lời, bản hiệp ước là vô nghĩa, và họ chẳng khác gì những con ma cà rồng khác. Một khi đã được thiết lập, khi chúng tôi tìm ra họ-“

“Nhưng Jake à, họ chưa phá vỡ hiệp ước mà?” Tôi hỏi, nắm chặt cái ống hút.” Có phải một phần của hiệp ước là em không kể với con người về ma cà rồng? Và em đã kể cho chị. Và vì vậy bản hiệp ước là một thứ để tranh luận, thế nào chứ?”

Jacob không thích nhắc lại chuyện đó, nỗi đau trong mắt cậu ta trở thành sự thù oán.” Đúng vậy, em đã phá vỡ hiệp ước-bởi vì trước đây em không tin vào những chuyện đó. Và em nghĩ là họ biết điều đó.”

Cậu ấy chưa chút nhìn vào trán tôi, tránh cái nhìn chăm chăm hổ thẹn của tôi.” “Nhưnghđiều đó không đồng nghĩa với việc họ không tin điều đó như em. Họ không được phạm sai lầm, dù chỉ một lần. Họ chỉ có một sự chọn lựa nếu họ phản đối điều em đã làm. Nếu họ phá vỡ điều đó thì chúng em cũng có sự chọn lựa như vậy: đó là tấn công và bắt đầu cuộc chiến tranh.”

Giọng của Jacob trở nên thật cứng rắn và nghiêm túc. Tôi rùng mình.

“Jake à, không cần phải cư xử như thế đâu.”

Cậu ấy nghiêng răng. “Đó là như vậy.”

Sự im lặng bao trùm sau lời tuyên bố chắc nịch.

“Em sẽ không bao giờ tha thứ cho chị hả Jacob?” Tôi hỏi nhỏ. Khi vừa nói xong thì tôi ước gì tôi đã không hỏi như vậy. Tôi không muốn nghe câu trả lời.

“Chị sẽ không còn là Bella nữa” cậu ấy nói. “Người bạn của em sẽ không còn tồn tại. Không có ai để tha thứ cả.”

“Có vẻ câu trả lời là không rồi.” Tôi nói nhỏ.

Chúng tôi nhìn nhau trong cái khoảnh khắc không bao giờ kết thúc

“Có phải đó là một lời tạm biệt không hả Jake?”

Cậu ấy chớp mắt liên tục, sự tức giận trên khuôn mặt chuyển sang đầy ngạc nhiên.” Tại sao? Chúng ta vẫn còn vài năm mà. Chúng ta sẽ là bạn cho đến lúc đó chứ?”

“Vài năm ư? Không đâu Jake.” Tôi lắc đầu và cười một cách không vui vẻ gì.” Vài tuần thì đúng hơn.”

Tôi đã không trông chờ phản ứng từ cậu ấy.

Cậu ấy đột nhiên đứng dậy, và có một tiếng bốp lớn bởi vì lon soda trong tay cậu ta bị bốp nát. Soda văng khắp nơi, ướt cả tôi như thể là nó được phun ra từ một cái ống nước.

“Jake!” Tôi bắt đầu phàn nàn, nhưng tôi im lặng khi nhận ra rằng cả người cậu ta run rẩy vì giận dữ.

Cậu ta nhìn tôi một cách giận dữ và hoang dại, một tiếng gầm gừ phát ra từ lồng ngực.

Tôi đứng sững, kinh ngạc đến nỗi không còn nhớ làm sao để di chuyển.

Sự run rẩy lan khắp người cậu ta, trở nên nhanh hơn đến khi nhìn cậu ấy như thể đang lắc lư. Cái bóng của cậu ấy nhòe đi....

Và sau đó Jacob nghiêng răng, tiếng gầm gừ không còn nữa. Cậu ta ép đôi mắt mình phải tập trung, sự run rẩy chậm lại cho đến khi chỉ có tay cậu ta là còn đang run lên dữ dội.

“Vài tuần” Jacob nói với một giọng thấp và đều đều.

Tôi không thể trả lời, cơ thể tôi vẫn còn đông cứng.

Cậu ta mở mắt. Chúng không còn giận dữ nữa.

“Anh ta sẽ biến đổi chị thành một kẻ hút máu bản thủ trong vài tuần nữa!” Jacob rít lên qua kẽ răng.

Quá kinh ngạc để chú ý đến lời sỉ nhục của cậu ấy, tôi chỉ im lặng gật đầu.

Mặt cậu ta chuyển sang màu xanh dưới làn da nâu đỏ.

“Tất nhiên rồi Jake” Tôi nói nhỏ sau một hồi im lặng.” Anh ấy 17 tuổi, Jacob à. Còn chị thì mỗi ngày lại càng đến gần cái tuổi 19. Ngoài ra, có gì đáng để chị chờ đợi đâu? Anh ấy là tất cả của chị. Chị còn có thể làm gì khác sao?”

Tôi không nghĩ đó là 1 câu hỏi trả đũa.

Từng lời nói cậu ấy nghe như là cái roi đang quất mạnh kêu răng rắc. “Bất cứ thứ gì. Bất cứ thứ gì khác. Thà chị chết đi còn hơn. Tốt nhất là như vậy.”

Tôi lùi lại một cách ghê sợ như thể cậu ấy đã tát tôi. Nó còn đau đớn hơn như vậy nữa.

Và sau đó, nỗi đau đó bùng lên khắp người tôi, tôi trở nên như một ngọn lửa.

“Có thể em sẽ may mắn.” Tôi nói một cách lạnh lùng, chân tôi trở nên lão đạo. “Có lẽ chị sẽ bị một chiếc xe tải tông trên đường về.”

Tôi chộp lấy chiếc xe máy và đẩy ra ngoài mưa. Cậu ấy không hề nhúc nhích khi tôi đi ngang qua. Khi vừa ra tới con đường nhỏ sinh lầy, tôi leo lên xe và nổ máy. Bánh xe sau làm văng một ít sinh vào gara, tôi ước gì nó văng trúng cậu ta.

Tôi bị ướt hoàn toàn khi tăng tốc trên con đường trơn trượt để đến nhà Cullens. Gió như làm đông cứng những hạt mưa dọc theo da tôi, răng thì cứ đánh lập cập vào nhau từ trước khi đi được nửa đường.

Xe máy đúng là không thực tiễn ở Washington này. Tôi sẽ bán cái thứ ngu ngốc này ngay khi có cơ hội. Tôi dắt xe vào cái gara rộng lớn của nhà Cullens và không hề ngạc nhiên khi thấy Alice đã ở đó chờ tôi, ngồi nhẹ nhàng trên mui chiếc xe Porsche của cô ấy. Alice vuốt ve cái nước sơn vàng bóng.

“Thậm chí mình còn chưa có cơ hội được lái nó.” Alice thờ dãi.

“Mình xin lỗi.” Tôi nói với những cái răng kêu lách cách.

“Có vẻ như bồ cần phải tắm nước nóng đó” Cô ấy nói và nhẹ nhàng nhảy xuống xe một cách tự nhiên.

“Ừ.”

Cô ấy chum môi lại, cẩn thận quan sát thái độ của tôi.”Bồ có muốn nói gì về chuyện đó không?”

“Không.”

Cô ấy gật đầu tán thành, nhưng đôi mắt thì đầy tò mò.

“Bồ có muốn đi Olympia tối nay không?”

“Thật ra là không. Mình có thể về nhà không?”

Cô ấy nhăn mặt.

“Đừng bận tâm, Alice.” Tôi nói. “Mình sẽ ở lại đây nếu điều đó tốt hơn cho bồ.”

“Cảm ơn bồ” cô ấy thở phào nhẹ nhõm.

Tối hôm ấy tôi đi ngủ sớm, co người trên cái ghế sofa của anh ấy.

Khi tôi thức giấc thì trời vẫn còn tối. Tôi hơi choáng váng. Nhưng tôi biết là trời chưa gần sáng. Tôi nhắm mắt lại, rồi duỗi người và cuộn tròn. Tôi phải mất một giây để nhận ra rằng lẽ ra tôi đã rớt xuống

sản. Và điều đó làm tôi thấy rất thoải mái.

Tôi cuộn người ngược lại, cố gắng nhìn. Trời còn tối hơn cả tối qua – mây quá dày nên ánh trăng không thể nào xuyên qua được.

“Anh xin lỗi.” Tiếng anh ấy rì rào nhẹ đến nỗi như thể nó là một phần của bóng đêm. “Anh không cố ý làm em thức giấc đâu.”

Tôi căng thẳng, chờ đợi sự tức giận- cả anh ấy và tôi-nhưng chỉ có sự im lặng và êm đềm trong căn phòng tối. Tôi có thể cảm nhận được cái ngọt ngào của sự đoàn tụ trong không khí, mùi thơm khác biệt của nước hoa từ hơi thở của anh ấy, sự trống vắng khi phải xa anh ấy để lại một vị đắng sau khi thưởng thức, tôi dường như không chú ý cho đến khi nó không còn nữa.

Không có khoảng trống nào giữa chúng tôi. Sự tĩnh lặng thật là yên bình-không phải như sự yên bình trước một cơn giông tố mà đó là một đêm mà thậm chí không thể nằm mơ là có bão.

Và tôi không nhận ra là tôi cần phải nổi giận với anh ấy. Tôi không nhận ra là tôi cần phải nổi giận với mọi người. Tôi với tay, tìm tay anh ấy trong bóng tối và kéo tôi lại gần anh ấy hơn. Cánh tay của anh ôm vòng lấy tôi, giữ chặt tôi trên ngực. Môi tôi tìm kiếm môi anh, từ cổ họng, lên cằm, và cuối cùng tôi cũng tìm thấy.

Edward hôn tôi thật nhẹ nhàng, rồi anh cười khúc khích.

“Anh đã phải chống lại sự tức giận để không làm con gấu xám phải ngược, và đây là những gì anh nhận được sao? Anh nên chọc giận em thường xuyên hơn”

“Cho em 1 phút để làm quen với nó nào” Tôi trêu chọc, hôn anh ấy lần nữa.

“Anh sẽ chờ bao lâu cũng được nếu em muốn.” anh ấy thì thầm trên môi tôi. Những ngón tay của anh ấy đang làm rối tung tóc tôi.

Nhịp thở của tôi trở nên bất thường. “Có lẽ là sáng mai.”

“Em thích thế nào cũng được.”

“Chào mừng anh đã về nhà.” Tôi nói trong khi đôi môi lạnh giá của anh ấy ấn vào quai hàm của tôi.

“Em rất vui vì anh đã về.”

“Nghe có vẻ hay nhỉ.”

“Ừm” tôi đồng tình, tay ôm chặt quanh cổ anh ấy.

Tay anh ấy lần theo cùi chỏ của tôi, chuyển động nhẹ nhàng xuống cánh tay, rồi qua những đốt xương sống rồi vòng qua thắt lưng tôi, lần theo hông xuống chân, vòng qua đầu gối. Anh ấy dừng lại ở đó, tay anh ấy uốn quanh bắp chân tôi. Đột nhiên anh ấy kéo chân tôi, kẹp vòng quanh thắt lưng của anh ấy.

Tôi nín thở. Đây không phải là việc mà anh ấy thường cho phép làm. Tôi thấy thật âm áp mặc dù tay anh ấy lạnh như băng, đôi môi anh ấy di chuyển dọc theo cuống họng của tôi.

“Đừng sớm nổi giận đấy nhé.” Anh ấy thì thầm. “Nhưng em có thể nói cho anh biết em không thích cái giường ở điểm nào không?”

Trước khi tôi kịp trả lời, thậm chí là cả trước khi tôi kịp tập trung tư tưởng và những lời nói của anh ấy thì anh ấy đã lăn qua một bên, kéo tôi nằm lên trên người anh. Tay anh ấy giữ khuôn mặt tôi, đẩy lên trên để môi anh ấy có thể chạm vào cổ họng tôi. Hơi thở của tôi dồn dập-dường như là nó đang lúng túng, nhưng tôi không bận tâm lắm nên không hề e thẹn.

“Chiếc giường á?” Anh ấy hỏi lại lần nữa. “Anh nghĩ là nó rất tuyệt.”

“Nhưng mà không cần thiết.” Tôi cố kiềm chế không thở hổn hển.

Anh ấy kéo khuôn mặt tôi lại gần, và môi tôi chạm vào môi anh ấy. Thật chậm, anh ấy xoay người đến khi nằm lơ lửng phía trên người tôi. Anh ấy cố giữ để tôi không cảm nhận được sức nặng của, nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận được cơ thể anh như đá hoa cương mát lạnh dọc theo người tôi. Tim tôi đập nhanh đến nỗi rất khó để nghe được tiếng cười của anh ấy.

“Cũng đáng để cân nhắc đấy chứ.” Anh ấy không đồng tình với tôi. “Việc này sẽ khó hơn trên 1 chiếc

trường kỉ.”

Cái lưỡi lạnh như băng của anh lần theo đôi môi tôi.

Đầu óc tôi xoay cuồng-mọi thứ trở nên thật trống rỗng.

“Anh đôi ý rồi ư?” Tôi gần như không thở được.Có lẽ anh ấy đã nghĩ lại về những luật lệ cần trọng của anh với tôi.Có thể có nhiều ý nghĩa về chiếc giường này hơn là tôi đã đoán.Trái tim tôi đập mạnh khi chờ câu trả lời từ anh ấy.

Edward thở dài,xoay người lại và mỗi người lại nằm một bên.

“Đừng vớ vẩn thế Bella.” Anh ấy kịch kiệt phản đối –rõ ràng anh hiểu tôi muốn nói gì rồi.” Anh chỉ đang cố chỉ ra những tiện ích của chiếc giường mà em dường như không thích thôi...”

“Quá trễ rồi.” tôi nói khẽ.”Em thích chiếc giường” tôi thêm vào.

“Tốt rồi.” Tôi có thể nghe được nụ cười trong giọng nói của anh ấy khi anh ấy hôn lên trán tôi.” Anh cũng thích nữa.”

“Nhưng em vẫn cho là nó không cần thiết.”Tôi tiếp tục nói.”

Anh ấy thở dài lần nữa.”Anh đã nói cả trăm lần rồi Bella.Chuyện đó quá nguy hiểm.”

“Em thích sự mạo hiểm.”Tôi nài nỉ.

“Anh biết chứ.” Một chút chua chát trong giọng nói của anh ấy,và tôi nhận ra rằng ắt hẳn anh đã thấy chiếc xe máy trong gara rồi.

“Em sẽ nói cho anh nghe thế nào là mạo hiểm.” Tôi nói nhanh trước khi anh ấy có thể đổi chủ đề của cuộc nói chuyện.”Em sẽ tự phát cháy trong những ngày tới và anh chứ không phải là ai khác là người châm lửa.”

Anh ấy đẩy tôi ra.

“Anh đang làm cái quái gì thế?” Tôi phản đối.va níu lấy anh ấy.

“Bảo vệ em khỏi việc phát cháy.Nếu điều đó là quá sức với em...”

“ Em có thể chịu đựng mà.”Tôi nài nỉ.

Anh ấy lại ôm tôi vào lòng.

“Anh rất tiếc khi đã để lại ấn tượng xấu trong em.”Anh ấy nói.” Anh không cố ý làm em không vui.Chuyện đó không đẹp đẽ gì đâu.”

“Thật sự tuyệt mà,rất tuyệt là đằng khác.:

Anh ấy thở sâu vào.” Em có mệt không.Anh nên để em ngủ.”

“Không,em không mệt đâu.Em sẽ không phiền lòng nếu anh lại để ấn tượng xấu trong em lần nữa.”

“Đó là một ý kiến tồi.Em không phải là người duy nhất nói như vậy.”

“Đúng vậy.”Tôi càu nhàu.

Anh ấy cười khúc khích.” Em không có ý kiến gì Bella à.hoặc là em quá nhiệt tình làm anh không kiềm chế được chính mình đó.”

“Em sẽ không xin lỗi về chuyện đó đâu.”

“Anh có thể xin lỗi không?”

“Về chuyện gì chứ?”

“Em đã nổi nóng với anh,em nhớ không?”

“Oh,chuyện đó à.”

“Anh xin lỗi.Anh đã sai rồi.Tất nhiên là viễn cảnh sẽ dễ dàng hơn khi anh giữ em an toàn ở đây.” tay anh ấy siết chặt lấy tôi.”Anh đã trở nên khá hung tợn khi cố gắng rời bỏ em.Anh không nghĩ là anh sẽ đi quá đà như thế lần nữa đâu.Không đáng.”

Tôi cười.”Anh đã tìm thấy vài con sư tử núi hả?”

“Ừ.Không có gì đáng lo ngại đâu. Dù sao anh cũng xin lỗi vì đã để Alice giữ em như con tin.Đó là một điều tồi tệ.”

“Đúng vậy.” Tôi đồng tình.

“Anh sẽ không làm vậy nữa đâu.”

“Được rồi” Tôi nói một cách dễ dàng. Anh ấy đã được tha thứ.” Nhưng bữa tiệc của con gái cũng có những cái lợi của nó...” Tôi uốn người để được gần anh ấy hơn, ấn môi tôi vào vết mổ trên xương đòn của anh ấy.” Anh có thể giữ em làm con tin bất cứ khi nào anh muốn.”

“Ừm” anh ấy thở dài.

“Bây giờ đến lượt em nhé?”

“Lượt gì?” giọng anh ấy lo lắng.

“Đề xin lỗi.”

“Em xin lỗi chuyện gì nào?”

“Anh có giận em không?” tôi hỏi một cách rời rạc.

“Không đâu.”

Có vẻ như anh ấy thật sự như vậy.

Tôi cảm thấy chân mày tôi nhíu lại.” Anh có thấy Alice khi về nhà không?”

“Có, sao nào?”

“Anh sẽ lấy lại chiếc Porsche à?”

“Tất nhiên là không rồi. Đó là một món quà mà.”

Tôi ước gì tôi có thể nhìn thấy được biểu lộ của anh ấy. Giọng anh ấy nghe như là bị tôi sỉ nhục.

“Anh có muốn biết em đã làm gì không nào?” Tôi hỏi, bắt đầu đặt câu hỏi về thái độ không lộ vẻ quan tâm của anh ấy.

Tôi cảm thấy anh ấy nhún vai.” Anh luôn quan tâm đến những gì em làm- nhưng em không cần phải nói với anh nếu em không muốn.”

“Nhưng em đã đi La Push.”

“Anh biết.”

“Và em cúp học”

“Anh cũng vậy nè.”

Tôi chăm chú vào giọng nói của anh ấy, những ngón tay lằn theo khuôn mặt của anh, cố để hiểu trạng thái của anh.” Tất cả sự bao dung này là từ đâu mà ra vậy anh?” Tôi hỏi.

Anh ấy thở dài.

“Anh cho là em đúng. Vấn đề của anh trước kia chủ yếu là do... thành kiến với người sói thôi. Anh sẽ cố gắng trở nên không quá đáng nữa và tin vào khả năng xét đoán của em. Nếu em nói là an toàn, thì anh tin ở em.”

“Wow.”

“Và... điều quan trọng nhất... anh không muốn điều này là vật ngăn cách 2 chúng ta.”

Tôi ngả đầu vào ngực anh ấy và nhắm mắt lại, hoàn toàn hài lòng.

“Vậy...” Anh ấy rì rầm bằng một giọng điệu tình cờ.” Em đã lập kế hoạch để sớm trở lại đó chứ?”

Tôi không trả lời. Câu hỏi của anh làm tôi nhớ lại lời nói của Jacob, cổ họng tôi đột nhiên bị nghẹn lại.

Anh ấy không nhận ra sự im lặng và căng thẳng của tôi.

“Để anh biết mà lên kế hoạch cho mình chứ” anh nhanh chóng giải thích.” Anh không muốn em luôn phải vội vã trở về vì anh đang ngồi đợi em đâu.”

“không” tôi nói bằng một giọng rất lạ.” Em không định quay trở lại nơi đó.”

“Ồ, em không cần phải làm thế vì anh đâu.”

“Em không nghĩ là em được chào đón ở nơi đó nữa.” Tôi nói nhỏ.

“Em có cán lên con mèo của ai không đó?” Anh nhẹ nhàng hỏi. Tôi biết anh không muốn ép tôi kể lại chuyện đó, nhưng tôi có thể nhận ra sự tò mò trong lời nói của anh.

“Không phải.” Tôi hít thở thật sâu, và sau đó lầm bầm giải thích nhanh.” Em nghĩ là Jacob không nhận ra.... Em không biết điều đó lại làm cậu ấy ngạc nhiên.”

Edward chờ đợi trong lúc tôi ngần ngừ.

“Cậu ấy không nghĩ làlại đến quá sớm như vậy.”

“ À” Edward nhẹ nhàng nói.

“Cậu ấy nói thích nhìn em chết hơn.” Giọng nói của tôi như vỡ ra ở cuối câu.

Edward vẫn bình thản, kiểm soát những phản ứng mà anh không muốn tôi thấy.

Rồi anh ấy dịu dàng đẩy tôi lên ngực.”Anh rất tiếc.”

“Em nghĩ anh sẽ vui.”Tôi nói nhỏ.

“Vui trên sự đau khổ của em ư?” Anh ấy rì rầm vào làn tóc của tôi.”Anh không nghĩ vậy đâu Bella.”

Tôi thở dài, thư giãn và tìm cách hòa hợp với thân hình như đá của anh ấy.Nhưng anh lại bất động.

“Có chuyện gì sao?”tôi hỏi.

“Không có gì đâu em.”

“Anh có thể nói với em mà.”

Anh ấy ngừng lại một phút.”Điều đó có thể làm em nổi nóng.”

“Nhưng em vẫn muốn biết.”

Anh ấy thở dài.”Theo nghĩa đen thì anh có thể hoàn toàn giết chết hấn vì đã nói với em như vậy.Anh muốn làm vậy.”

Tôi cười nhạt nhẽo.”Em đoán là anh đã kiểm chế bản thân lắm rồi ha.”

“Anh có thể không làm được.” Giọng nói anh ấy đầy ưu tư.

“Nếu anh đang có sai sót trong việc kiểm chế,em nghĩ ra một nơi tốt hơn cho nó rồi.”

Tôi ôm lấy mặt anh ấy,cố để kéo tôi lại gần để hôn anh.Anh ôm tôi chặt hơn và cố kiểm chế.

Anh ấy thở dài.”Anh sẽ luôn là người chịu trách nhiệm à.”

Tôi cười toe trong bóng tối.”Không đâu.Để em là người chịu trách nhiệm trong vài phút ...hoặc vài giờ nhé.”

“Ngủ ngon nhé Bella”

“Khoan đã,em vẫn còn vài điều muốn hỏi anh.”

“Chuyện gì thế?”

“Tôi qua em đã nói chuyện với Rosalie...”

Cơ thể anh ấy lại căng ra.”Ừ,chị ấy đang nghĩ về chuyện đó khi anh về.Chắc chị ấy làm em suy nghĩ nhiều lắm hả?”

Giọng nói của anh ấy đầy lo lắng,và tôi nhận ra là anh nghĩ tôi muốn nói về những lí do mà Rosalie đưa ra để tôi nên là một con người.Nhưng tôi lại thích thú với chuyện khác cơ.

“Chị ấy kể với em một chút ... về gia đình anh khi sống ở Denali.”

Tôi ngừng lại một chút,chuyện này bắt đầu làm anh ấy ngạc nhiên.”Thì sao nào?”

“Chị ấy có đề cập đến những ma cà rồng nữ...và anh.”

Anh ấy không trả lời mặt dù tôi ngưng lại một chút.

“Đừng lo” tôi nói khi sự im lặng bắt đầu trở nên không thoải mái xịu nào.”Chị ấy nói là anh không... quan tâm.Nhưng em chỉ tự hỏi là nếu như ai đó,anh cũng biết đấy,đã như vậy.Y em là đề ý đến anh ấy.”

Anh ấy vẫn không nói gì.

“Ai vậy anh?”Tôi cố hỏi với một giọng thờ ơ và hầu như không hoàn toàn chế ngự được “Hay là nhiều hơn một người?”

Không có câu trả lời.Tôi ước gì có thể nhìn thấy khuôn mặt của anh,như vậy tôi mới có thể đoán được sự im lặng này là gì.

“Alice sẽ kể cho em” tôi nói “Em sẽ hỏi cô ấy ngay bây giờ.”
Tay anh ấy siết chặt lại, tôi gần như không thể nhúc nhích được inch nào.
“Trễ rồi.” Anh nói. Giọng anh hơi sắc, một chút gì đó khác lạ. Kiểu như là lo lắng, mà cũng có thể là xấu hổ. Hơn nữa, anh nghĩ là Alice đã ra ngoài rồi..
“Thật là tệ.” Tôi đoán. “Thật tệ phải không anh?” Tôi bắt đầu hoảng loạn. Tim tôi đập nhanh khi tôi tưởng tượng về lòng lầy bất tử của kẻ tình địch mà tôi đã không biết là mình có.
“Bình tĩnh nào Bella.” Anh nói, hôn lên mũi tôi. “Em đang rất vô lí đó.”
“Vậy à? Vậy tại sao anh không kể cho em nghe?”
“Bởi vì chẳng có gì để kể cả. Em đang làm cho việc này đi xa hơn.”
“Là ai vậy anh?” tôi nài nỉ.
Anh ấy thở dài. “Tanya có một chút đề ý đến anh. Nhưng anh đã cho cô ấy biết là anh không đáp trả lại tình cảm đó bằng một cách lịch sự và nhã nhặn nhất rồi. Hết chuyện rồi đó.”
Tôi cố nói bằng cái giọng điềm tĩnh. “Nói cho em biết Tanya trông như thế nào đi.”
“Cũng giống như tất cả bọn anh thôi- da trắng, mắt màu đồng.” Anh trả lời nhanh.
“Và tất nhiên là đẹp tuyệt trần.”
Tôi cảm thấy anh nhún vai.
“Anh cho là vậy trong mắt con người.” Anh trả lời thờ ơ. “Anh nghĩ là em biết mà.”
“Biết gì?” Tôi nóng nảy.
Anh ấy đặt môi lên tai tôi, hơi thở lạnh lẽo của anh làm tôi nhột. “Anh thích người tóc nâu hơn.”
“Cô ấy tóc vàng, đó là cô ấy.”
“Màu vàng dâu- không phải kiểu anh thích.”
Tôi nghĩ về việc đó một chút, cố gắng tập trung khi đôi môi anh ấy chuyển động nhẹ nhàng trên má tôi, xuống cổ và lại lên má. Anh ấy lặp đi lặp lại vòng tròn đó vài lần trước khi tôi nói.
“Em đoán là ổn rồi.” Tôi quyết định.
“Hừm” Anh rì rầm trên làn da của tôi. “Em rất là đáng yêu khi ghen đó. Thật là ngạc nhiên.”
Tôi cau có trong bóng đêm.
“Trễ rồi.” Anh lại rì rầm, gần như là ngân nga bằng một giọng mượt mà. “Ngủ đi Bella của anh. Mơ những giấc mơ đẹp nhé. Em là người đầu tiên có được trái tim anh đó. Nó sẽ luôn thuộc về em. Ngủ ngon nào, tình yêu của anh.”
Anh bắt đầu ngân nga bài hát ru của tôi, tôi biết là tôi sẽ không chóng đờ nổi đâu, vì thế tôi nhắm mắt lại và áp chặt vào ngực anh.

CHƯƠNG 9 : MỤC TIÊU

Alice để tôi thiêu thiêu ngủ vào buổi sáng hôm sau. Bữa tiệc tôi qua đã rút hết toàn bộ sức lực của tôi. Nhưng nó chẳng kéo là được bao lâu khi Edward lại xuất hiện ngay trước mặt tôi, sau khi chính thức chấm dứt cuộc đi săn. Tất cả những gì tôi mong muốn vẫn chỉ là mơ ước. Tôi sẽ không bỏ lỡ những khoảnh khắc khi còn là con người.
Charlie thì phóng tầm mắt xuyên qua chiếc cửa sổ để nhìn lên khi nghe tiếng gầm rú dữ dội của chiếc xe tải của tôi. Ông vẫy tay ra hiệu với Alice, và mở cửa xe cho tôi.
“Đi vui chứ?” Charlie hỏi
“Dĩ nhiên ạ, nó thật thật sự tuyệt vời không chỗ chê”
Tôi bỏ mũ xuống nhữnhg bậc cầu thang và thoir thẩn vào nhà bếp để tìm chút gì đó bỏ vào bụng.
“Con có nhận được tin nhắn không?” Charlie nói với theo
Trên cái quầy bếp, có một mẫu tin nhắn điện thoại. Tôi đọc thì nét chữ không thể lẫn vào đâu của Charlie: “Jacob gọi, nó không nói lý do tại sao và gửi tới con một lời xin lỗi. Nó muốn con gọi cho

nó. Hãy làm việc đúng đắn. Và theo bố nhận thấy thì giọng của nó báo hiệu rằng nó đang rất buồn” Tôi nhăn mặt. Charlie rất hiếm khi để những dòng biểu lộ cảm xúc của mình trong những mẫu tin như thế này.

Có lẽ Jacob đang rất buồn. Tôi đã không muốn nói chuyện với nó. Và lần cuối cùng mà tôi nhớ thì chúng tôi đã chẳng nhận bất kì nỗ lực nào liên lạc, cứu vãn tình hình giữa hai người. Và thật dễ dàng để giết chết tôi khi Jacob chỉ cần yên lặng...

Tôi cảm thấy chẳng còn thềm ăn gì nữa và ngoảnh mặt đi, bỏ lại tất cả những suy nghĩ lại sau lưng. “Con vẫn chưa gọi cho Jacob à?” Charlie hỏi. Ông đã nghe lén qua bức vách phòng khách để do thám tình hình.

“Chưa”

Tôi đi thẳng một mạch lên lầu

“Đó không phải là một cách cư xử tốt đâu Bella à” ngài cảnh sát trưởng giảng đạo “Sự vị tha là một đức tính tốt”

“Bố cứ giữ cái đức tính ấy đi nhé” Tôi thì thầm trong miệng đủ nhỏ để ngài Charlie không thể nghe thấy.

Tôi biết rằng công việc giặt giũ đã bị bỏ xó trong một thời gian dài vậy nên sau khi đục cây kem đánh răng sang một bên, tôi ném những bộ quần áo vào trong xọt đồ rồi chạy thẳng xuống phòng Chaelie quơ hết 1 loạt các tấm ra, chỉ chừa lại tấm khăn trải bàn rồi tôi quăng lên những bậc cầu thang. Tiếp lại chạy lên phòng, tôi lấy đồng đồ của tôi.

Tôi dừng lại bên cạnh cái đường, hoang mang tự hỏi cái gối nằm đầu của tôi trốn phương nào? Tôi quay khắp phòng để tìm kiếm câu trả lời nhưng... không có gối. Tôi để ý thì bất ngờ nhận thấy rằng căn phòng sạch sẽ một cách lạ lùng. Tôi đã làm gì nhỉ? Tôi chửi rửa đôi vớ hôi hám đang lẩn trốn dưới cái ghế và cái áo cánh đỏ. Tôi đã thử nó nhưng rõ ràng rằng đó không phải là thứ tôi có thể mặc để đến trường. Tôi cầm tất tần tật bọn chúng trên cánh tay. Tôi quay tròn lần nữa để xem còn gì để đem giặt nữa hay không. Ngó lại xái xọt đựng đồ, nó không trông lỏng lẻo nhưng cũng không đầy ngập ngưỡng như tôi dự tính.

Có phải Charlie đã giặt đồ? Đó đâu phải nhiệm vụ của ngài cảnh sát trưởng?

“Bố, bố có giặt đồ không ạ?” Tôi hét to lên ngoài cửa.

“Uhm, không có” Ông hét đáp lại, giọng đầy tội lỗi “Vậy con có muốn bố làm?”

“Không ạ, con làm được. Vậy bố có vào phòng lấy cái gì đó của con không ạ?”

“Không. Tại sao con lại hỏi vậy?”

“Con không thể... tìm thấy... cái áo sơ mi...”

“Bố chưa từng vào phòng con”

Và rồi thì cuối cùng tôi cũng nhớ rằng Alice đã ở đây để lấy giùm tôi cái áo ngủ. Nhưng tôi chẳng hề có một chút gì gợi nhớ rằng cô đã lấy luôn cái gối của tôi. Căn phòng nhìn như được dọn dẹp sạch sẽ khi cô ấy chỉ “lướt” qua vậy. Má tôi ửng hồng khi nghĩ đến sự lười thôi lếch thếch của mình.

Nhưng cái áo đỏ ấy vẫn chưa dơ mà?

Tôi quyết định rằng sẽ tìm phần trước góc phòng xem sao. Thế nhưng nó cũng không ở trong đó. Tôi bắt đầu phát cáu khi đã lục tung khắp phòng mà vẫn không tài nào tìm ra nơi ẩn nấp của cái áo đó. Tôi biết rằng mình đang trở nên paranoid, nhưng có giống một cái gì đó lờ mờ hơn, hoặc là cái gì đó nhiều hơn cái gì đó. Tôi đã không chăm lo cho căn phòng dù chỉ một nửa trách nhiệm tôi cần có.

Tôi lật tung tấm khăn trải giường và quăng tất cả vào máy giặt đồ đang bỏ trống. Trong lúc đó, tôi cố gắng tìm kiếm lại một lần nữa, hy vọng sẽ tìm thấy một manh mối gì đó là Alice bỏ lại. Nhưng rồi tôi cũng cau mày hoang mang khi chẳng có gì được tìm ra.

“Con tìm thấy cái mà con muốn tìm chưa?” Charlie la lớn

“Vẫn chưa à”

Tôi trở về phòng và cố gắng tìm kiếm một lần nữa dưới gầm giường. Nhưng thật vô vọng khi biết rằng bụi đã nghị trị nơi đó và chẳng có bất kì thứ gì khác có thể xâm phạm lãnh thổ nàt. Tôi lại hạ quyết tâm một lần nữa để kiểm cái áo đỏ đó. Có lẽ tôi đã để nó ở đâu đó nhưng tôi không nhớ.

Nhưng cuối cùng tôi cũng bỏ cuộc khi chuông cửa reo. Và tôi chắc chắn rằng đó là Edward.

“Cửa”, Charlie nhắc nhở.

“Đừng căng thẳng quá nào bố”

Tôi mở cửa với nụ cười toe toét trên môi.

Đôi mắt vàng của anh đang mở rộng, đôi môi vẫn giữ nguyên vị trí.

“Edward?” Với giọng sắc nhọn, tôi hỏi khi thấy sự biểu lộ cảm xúc trên gương mặt anh “Chuyện gì.....”

Anh đặt ngón tay mình lên môi tôi. “Hãy cho anh hai giây” Anh thì thầm “và đừng nhúc nhích”

Tôi đứng yên như đóng băng ngay mép cửa và anh ấy.... biến mất. Anh di chuyển nhanh đến nỗi Charlie còn chưa kịp thấy bóng dáng anh.

Nhưng trước khi tôi đếm được đến giây thứ hai thì anh đã quay lại, tay anh quàng eo và nhanh chóng đưa tôi vào nhà bếp. Anh phóng tầm mắt lướt qua khắp gian bếp và giữ tôi dựa vào người anh. Tôi cũng ném cho Charlie một cái liếc nhưng cò vẻ như ông đang cực kì thích thú với công việc làm lơ chúng tôi.

“Có ai đó đã ở đây” .

“Có ai đó đã ở đây” , anh thúi thảo bên tai tôi khi đẩy tôi vào sâu trong nhà bếp. Giọng anh đầy căng thẳng; nó nghe thật khó khăn khi bị khoảng cách của máy rửa chén ngăn cản.

“Em chắc chắn đó không phải là người sói” Tôi bắt đầu lên tiếng

“Không phải một trong chúng nó” anh nói thật nhanh và đầu anh rung lên “mà là một trong chúng ta”

Giọng nói của anh biểu thị rõ ràng rằng đó chắc chắn không phải là người trong gia đình Cullen.

Tôi cảm nhận được rằng máu đang dần rút hết khỏi da mặt tôi.

“Phải chăng đó là Victoria?” Tôi bị sốc

“Đây không phải là mùi hương của mẹ ta”

“Một người trong gia đình Volturi?” Tôi đoán

“Có thể”

“Khi nào?”

“Đó là lý do anh đang suy nghĩ, họ chắc chắn vừa ở đây, không xa, lúc đó có lẽ tờ mờ sáng, lúc Charlie chưa tỉnh giấc. Nhưng nó không hề đụng đến Charlie, và chắc chắn rằng nó có một âm mưu khác.”

“Nó đến để tìm emk chẳng?”

Anh không hề trả lời, người anh đông cứng lại, như một bức tượng đồng.

“Hai đứa đang xâm xì tyo nhỏ gì ở trong này thế?” Charlie bước vào hỏi với mộ giọng đầy nghi ngờ, tay thì đảo đảo tô popcorn trống rỗng hòng tìm thêm một cái gì đó còn sót lại trong ấy.

Tôi cảm thấy mặt tôi tái xanh đi. Một con ma cà rồng đã vào đây tìm tôi khi Charlie còn đang say sưa giấc mộng. Một sự chấn động hoảng sợ chạy dọc theo dây thần kinh trong đầu tôi, nó làm đông cứng cuống họng. Tôi không thể trả lời, tôi chỉ nhìn ông ất với sự khiếp sợ hiện rõ...

Nét mặt của Charlie thay đổi nhanh chóng. Bất ngờ, ông nhe răng. “Nếu hai đứa đang cãi nhau thì đừng để bố làm gián đoạn nhé.”

Vẫn với nụ cười toe toét trên môi, ông đặt cái tô mà ônjg đã vét sạch không để lại một dấu vết vào bồn rửa và bước ra khỏi nhà bếp.

“Đi thôi” Edward nói bằng một giọng có âm vực rất thấp

“Nhưng Charlie” Sự sợ hãi đang siết chặt ngực tôi, nó làm tôi khó thở. Anh cân nhắc một cách kĩ lưỡng trong một giây ngắn ngủi, và chiếc điện thoại của anh đang ở trong tay....

“Emmett” anh nói khẽ. Anh bắt đầu nói nhanh hơn, nhanh hơn và nó nhanh đến mức tôi chẳng còn có thể nắm bắt được những từ ngữ mà anh nói đến. Anh kéo tôi đi đến cửa.

"Emmett và Jasper đang trên đường đến," anh ấy nói nhỏ với tôi khi anh ấy thấy tôi khựng lại. "Họ sẽ kiểm tra toàn bộ khu rừng. Bác Charlie không sao cả."

Tôi quá hoảng sợ để suy nghĩ sáng suốt. Tôi để cho anh kéo đi. Khi bố bắt gặp ánh mặt sợ hãi của tôi, nụ cười của ông héo lụi tàn, thay vào đó là sự bối rối đang xâm chiếm. Edward lôi tôi ra khỏi cửa trước khi bố tôi kịp nói.

"Chúng ta đi đâu đây?" Tôi vẫn thì thào cho dù chúng tôi đã ở hẳn trong xe.

"Chúng ta sẽ nói chuyện với Alice," Edward lạnh lùng nói.

"Anh nghĩ là cô ấy đã nhìn thấy ai đó ư?"

Edward nheo mắt nhìn xa. "Có thể."

Họ đang đợi chúng ta. Mọi người đã được Edward thông báo. Lúc này họ vẫn bất động.

"Chuyện gì đã xảy ra?" Edward hỏi gắt ngay khi chúng tôi bước vào. Tôi hoảng sợ khi thấy Edward trừng mắt nhìn Alice, nắm tay của anh nói cho tôi biết anh đang tức giận.

Alice chỉ đứng im, ôm chặt tay trước ngực. Cô ấy mấp máy: "Em không biết gì cả. Em không nhìn thấy gì cả."

"Sao lại như thế hả?" Edward gằn giọng.

"Edward," Tôi cắt ngang. Tôi không thích cái cách mà Edward nói với Alice lúc này.

Bác Carlisle nói giọng bình tĩnh. "Có cần phải cặn kẽ thế không Edward."

"Hắn ta đã ở trong phòng. Có thể hắn ở đó để đợi Bella."

"Nếu thế thì em đã thấy trước rồi."

Edward vung tay lên. "Thật không? Em chắc chứ?"

Alice trả lời lạnh lùng: "Anh bảo em vừa quan sát động tĩnh của Volturis, vừa canh chừng mẹ Victoria trở lại, lại vừa theo sát từng bước đi của Bella. Anh còn muốn em làm gì nữa? Em còn phải theo sát Charlie, canh phòng của Bella, canh cả căn nhà này, cả con phố nữa không đây? Edward, nếu quá nhiều việc thì chẳng việc nào ra việc nào đâu."

"Có vẻ là chẳng được việc gì thật," Edward chêm vào.

"Cô ấy chưa bao giờ gặp nguy hiểm cả. Chẳng có gì phải lo đâu."

"Nếu em đang canh chừng thì tại sao em không nhìn thấy chúng chứ?"

"Em nghĩ không phải là bọn chúng," Alice cương quyết. "Nếu thế thì em đã thấy mà."

"Vậy có ai đó đã tha cho Charlie?"

Tôi rùng mình.

"Tôi không biết," Alice lắc đầu.

"Thông tin hữu ích đấy."

"Thôi đi, Edward," tôi nói nhỏ.

Edward quay lại nhìn tôi, mặt vẫn tím tái, răng nghiến vào nhau. Edward chỉ thoáng nhìn tôi và rồi thờ dãi. Mắt anh ấy mở to, mặt dẹt đi.

"Em đã đúng, Bella. Anh xin lỗi." Tiếp đó quay sang Alice và nói: "Thứ lỗi nhé, Alice. Anh không nên đổ lỗi cho em. Không ai có lỗi trong chuyện này cả."

"Em hiểu," Alice lên tiếng. "Nhưng em cũng không vui vì điều đó."

Edward hít sâu một hơi. "Được rồi, hãy xem xét lại vấn đề một cách logic. Những khả năng nào có thể đã xảy ra nhỉ?"

Không khí lắng xuống. Alice dựa lưng vào đi văng. Bác Carlisle tiến gần tới chỗ Alice, đưa mắt nhìn xa xăm. Bác Esme ngồi đối mặt với Alice, bác đưa hân hai chân lên ghế. Chỉ có Rosalie vẫn bất động, cô ngồi quay lưng lại phía chúng tôi, mắt nhìn ra phía tường kính.

Edward kéo tôi xuống ghế, hai tay nắm chặt lấy tay tôi. Bác Esme vòng tay lên vai tôi.

"Có thể nào là Victoria không?" Bác Carlisle hỏi.

Edward lắc đầu. "Chả có manh mối nào cả. Có thể hân đến từ Volturi, một ai đó mà con chưa từng gặp. . . ."

Alice cũng lắc đầu. "Aro chưa ra lệnh cho ai cả. Em sẽ nhìn thấy nếu chuyện đó xảy ra. Em đang mong chờ điều đó đây."

Edward ngược đầu lên. "Có ai đó đã ra lệnh làm điều đó chẳng."

"Em nghĩ có ai đó tự ý hành động ư? Tại sao chứ?"

"Ý tưởng của Caius à," Edward nhún mặt.

"Hay là của Jane. . . , " Alice nói. "Họ đều có thể phái đến những kẻ lạ mặt. . . ."

Edward cau có: "Và động cơ của họ là gì đây?"

"Điều đó có vẻ không hợp lý lắm," bác Esme nói. "Nếu ai đó định chờ Bella thì Alice đã thấy trước rồi. Vậy người đó không chủ định hại Bella"

"Và cả Charlie nữa."

Tôi khúm núm khi nhắc tên cha tôi.

"Mọi chuyện sẽ ổn thôi, Bella," Esme vừa vuốt tóc tôi vừa an ủi.

"Vậy mấu chốt ở đây là gì?" Carlisle trầm ngâm.

"Đến để kiểm tra tôi có còn là con người hay không à?" tôi cười nhạt.

"Có thể lắm chứ," Carlisle nói.

Rosalie vẫn ngồi đấy, tôi có thể nghe được tiếng thở dài của cô. Cô không còn căng thẳng nữa, hy vọng hiện lên trên khuôn mặt cô khi cô hướng về phía nhà bếp. Ngược lại, Edward lại tỏ ra chán nản.

Emmett đột nhiên xộc vào qua cửa nhà bếp, theo sau là Jasper.

"Hân ta đã cao chạy xa bay rồi!" Emmett thất vọng thông báo với mọi người. "Có vết di chuyển về hướng đông sau đó là hướng nam và nhưng đột nhiên biến mất ở một con đường nhỏ. Có một chiếc xe đã đợi ở đó."

"Khốn kiếp thật," Edward cau nhàu. "Nếu hân ta mà đi về hướng tây ... thì lũ chó sẽ hữu ích cho chúng ta đấy."

Tôi co rúm lại, thấy vậy Esme xoa tay lên vai tôi.

Jasper nhìn Carlisle. "Không ai trong chúng ta nhận ra hân cả. Nhưng đây là thứ hân để lại." Tôi thấy Jasper lòi ra một thứ gì đó màu xanh trông có vẻ nhàu nát. Carlisle vội cầm lấy và đưa lên trước mặt. Lúc đấy tôi mới thấy đó là một lá dương xỉ. "Bố có phát hiện ra điều gì không?"

"Không, ta chẳng phát hiện ra cái gì cả," Carlisle nói. "Gã này có vẻ xa lạ với chúng ta. Ta chưa bao giờ gặp hân cả."

"Có thể chúng ta nhầm rồi chẳng. Có thể đây là một sự trùng hợp. . . " Esme lên tiếng nhưng lặng đi sau khi thấy vẻ mặt hoài nghi của mọi người. "Ý tôi không phải là gã đó tình cờ ghé qua nhà của Bella. Mà là có thể có ai đó tò mò. Hân phát hiện thấy mùi của chúng ta quanh Bella. Có lẽ hân bắn khoả tại sao Bella lại thu hút chúng ta đến vậy?"

"Vậy tại sao hân ta không quay lại? Nếu chỉ là hân tò mò." Emmett phân tích.

"Nếu là hân, con sẽ quay lại ư," Esme cười trêu mếu khi nhìn vào đứa con của mình. "Hầu hết trong chúng ta không phải lúc nào cũng hiếu chiến cả. Chúng ta là một gia đình lớn, có thể hân ta sợ điều đó. Nhưng Charlie không bị hại. Điều đó có nghĩa hân không phải là kẻ thù."

Hân chỉ tò mò thôi. Giống như James và Victoria trước đây đúng không? Ý nghĩ về Victoria khiến tôi

rùng mình, cho dù chắc chắn đó không phải là cô ta. Lần này không phải là Victoria. Cô ta có đặc trưng riêng của mình. Đó chỉ là một người lạ mà thôi.

Tôi đã từ từ nhận ra rằng ma cà rồng dính vào chuyện của nhân gian nhiều hơn tôi tưởng. Đã bao nhiêu lần con người đi cạnh họ mà vẫn không hay biết? Đã có bao nhiêu cái chết được cho là tai nạn, là phạm tội do cơn khát máu của họ không? Liệu thế giới ma cà rồng đông đến cỡ nào khi tôi là người cuối cùng bước vào thế giới ấy?

Một tương lai không báo trước khiến tôi lo sợ.

Mọi người cân nhắc lời của Esme với những biểu hiện khác nhau. Tôi có thể thấy Edward không chấp nhận giả thuyết ấy nhưng Carlisle thì lại rất tán thành.

Alice vẫn nhỏ nhẹ. "Con không nghĩ thế. Việc tính toán thời gian rất hoàn hảo. . . . Vị khách của chúng ta rất cẩn thận để chúng ta không tiếp xúc được. Như thể hẳn biết con có thể nhìn thấy trước chuyện hẳn làm. . . ."

"Anh ta chắc hẳn phải có những lý do khác vì đã không liên lạc lại" Esme nhắc nhở cô.

"Đó có thực sự là vấn đề không" Tôi hỏi. "Đó chỉ là có một ai đó đang để ý em mà thôi. Lý do đó đã đủ chưa? Chúng ta không nên đợi cho đến khi tốt nghiệp"

"Không, Bella", Edward nói một cách vội vàng. "Điều đó không tồi tệ đến vậy. Chỉ là bọn anh có thể biết nếu em gặp nguy hiểm".

"Hãy nghĩ đến Charlie", Carlisle nhắc nhở tôi. "Hãy nghĩ rằng điều ấy có thể sẽ khiến ông ấy đau lòng đến mức nào nếu cháu biến mất".

"Cháu đang nghĩ về Charlie. Ông ấy chính là người mà cháu lo lắng. Điều gì sẽ xảy ra nếu tôi qua ông ấy không kiểm chế được? Khi nào mà cháu còn ở bên Charlie, ông ấy sẽ vẫn là người mà cháu quan tâm đến. Nếu có bất kỳ chuyện gì xảy ra với ông ấy thì đó chính là lỗi của cháu".

"Không đâu, Bella.". Esme vừa nói vừa vỗ nhẹ vào đầu tôi. "Và không có chuyện gì có thể xảy ra với Charlie cả. Điều chúng ta cần làm là phải cẩn thận hơn thôi".

"Cẩn thận hơn?". Tôi nhắc lại một cách nghi ngờ.

"Tất cả sẽ ổn thôi, Bella", Alice hứa và Edward siết chặt tay tôi.

Nhìn lần lượt từng khuôn mặt mà tôi yêu quý, tôi có thể nhận thấy rằng tôi không thể nói gì để có thể thay đổi những suy nghĩ của họ bây giờ.

Đó thực sự là một căn nhà lạnh lẽo. Tôi thực sự nản lòng. Trái với những mong muốn tốt đẹp của mình, tôi vẫn chỉ là một con người bình thường.

"Em sẽ không cô đơn một giây nào," Edward hứa khi lái xe đưa tôi đến chỗ Charlie. "Một ai đó trong bọn anh sẽ luôn ở đây. Emmett, Alice, Jasper..."

Tôi thở dài. "Thật là nực cười. Họ sẽ cảm thấy thật nhàm chán cho mà xem. Và họ sẽ tự tay giết em. Chỉ là để có một việc gì đó để làm"

Edward nhìn tôi một cách gay gắt. "Hãy vui vẻ lên, Bella"

Charlie vui vẻ hơn khi chúng tôi quay trở lại. Ông có thể nhìn thấy sự căng thẳng giữa tôi và Edward và ông đã hiểu sai ý nghĩa của nó. Ông nhìn tôi thu dọn bữa ăn tối của mình với một nụ cười tự mãn trên khuôn mặt. Edward xin lỗi đi ra ngoài một lát, để có thể theo dõi chúng tôi, tôi đoán vậy, nhưng Charlie đợi cho đến khi anh quay lại mới nói chuyện với tôi.

"Jacob vừa gọi lại", Charlie nói ngay khi Edward quay lại phòng. Tôi giữ cho khuôn mặt không biểu hiện gì khi xếp đĩa trước mặt bố.

"Thật à?"

Charlie cay nghiệt "Đừng nhỏ nhen như thế, Bella. Cậu ta thật thấp hèn"

"Có phải Jacob đang phải trả tất cả P.R cho bố, hay bố là một tình nguyện viên?"

Charlie lăm bằm với tôi một cách không mạch lạc cho đến khi thức ăn cắt đứt những phản nản đầy tính xuyên tạc của ông.

Mặc dù ông không nhận ra điều đó nhưng ông đã ghi điểm trong chuyện này.

Cuộc đời tôi giờ đây giống như một trò chơi xúc xắc – và tôi không biết liệu rằng vòng quay tiếp theo có mang đến cho tôi những điều tồi tệ nữa không? Nếu chuyện gì đó đã xảy ra với tôi thì thế nào? Nó dường như là nhiều tồi tệ hơn là sự ích kỷ khi để Jacob cảm thấy tội lỗi vì những điều mà cậu ấy đã nói.

Nhưng tôi không muốn quở trách cậu ấy khi mà Charlie lúc nào cũng ở xung quanh và như dò xét từng lời nói của tôi. Vì vậy, tôi không muốn làm cho mọi chuyện xấu hơn. Nghĩ về điều đó khiến tôi cảm thấy ghen tị với mối quan hệ của Jacob và Billy. Thật dễ chịu biết bao nếu bạn chẳng có một bí mật nào của người mà bạn sống cùng.

Vì vậy tôi phải đợi cho đến khi trời sáng. Tôi vẫn sống sót sau đêm qua và, sau tất cả, tôi đã không làm cậu ấy phải đau đớn vì cảm giác tội lỗi của mình hơn 12 giờ đồng hồ. Điều đó thậm chí là quá tốt với cậu ta.

Khi Edward chính thức rời đi vào buổi tối, tôi băn khoăn không biết ai đang đứng dưới cơn mưa tầm tã kia để quan sát tôi và Charlie. Tôi cảm thấy tội nghiệp cho Alice hoặc bất kỳ ai đang đứng ngoài kia và vẫn phải tỏ ra thoải mái. Tôi phải thừa nhận rằng thật tuyệt khi biết rằng tôi không cô đơn. Và Edward quay trở lại đúng như anh đã hứa.

Anh lại hát ru cho tôi ngủ và khi không còn biết là anh vẫn còn ở đó, tôi chìm vào trong giấc ngủ với không một cơn mộng mị.

Vào buổi sáng, Charlie đi câu cá với Deputy Mark trước khi tôi thức giấc. Tôi quyết định dùng những giây phút không bị ai kiểm soát đó để làm những điều tuyệt vời cho mình.

“Em sẽ không để Jacob phải vướng vào bất kỳ một phiền toái nào nữa”, tôi cảnh cáo Edward sau khi ăn sáng xong.

“Anh biết em đã tha thứ cho cậu ta”, Edward nói với một nụ cười dễ chịu “Giữ những thù hận không phải là một trong những tài năng của em”.

Tôi chảy nước mắt nhưng tôi vui vẻ vì điều anh nói. Edward dường như đã vượt qua tất cả những gì chống lại lũ ma sói.

Tôi không nhìn đồng hồ cho đến sau khi tôi gọi điện. Giờ vẫn còn hơi sớm để gọi điện và tôi sợ mình sẽ đánh thức Billy và Jake, nhưng có ai đó đã nhắc máy khi chuông rung lần thứ 2. Chắc hẳn cậu ta không đứng xa máy điện thoại lắm.

“Xin chào”, một giọng nói buồn buồn vang lên.

“Jacob?”

“Bella”, cậu ta vui mừng. “Ôi, Bella. Em xin lỗi!”, cậu ta nói một cách vấp vấp, vội vàng.

“Em thề là em không có ý đó. Em đã thật là ngu ngốc. Lúc đấy em rất tức giận nhưng mà hành động đó là không thể tha thứ được. Đó là điều ngu ngốc nhất em từng làm trong cuộc đời và em xin lỗi. Làm ơn đừng phát điên lên với em. Làm ơn. Đó sẽ là hình phạt suốt đời dành cho em - tất cả những gì chị nên làm là tha thứ cho em”

“Chị không phát điên lên với em. Em đã được tha thứ”

“Cảm ơn chị”, cậu ta thở một cách gấp gáp. “Em không tin được là em lại giống như một kẻ đàn độn như vậy”

“Đừng lo lắng vì điều đó. Chị cũng đã từng như vậy mà”.

Jacob cười một cách hồ hởi. “Hãy đến đây thăm em”, cậu ấy nài nỉ. “Em muốn chuộc lỗi với chị”.

Tôi nhăn mặt “Bằng cách nào?”

“Bất kỳ điều gì chị muốn. Nhảy từ vách đá và lặn xuống biển”. Cậu ta gợi ý và lại bật cười.

“Ô, đó thật là một ý kiến tuyệt vời”

“Em hứa sẽ bảo đảm an toàn cho chị”. Cậu ta hứa. “Cho dù chị có làm gì đi nữa”.

Tôi liếc nhìn Edward. Khuôn mặt anh thật bình tĩnh, nhưng tôi biết chắc rằng không phải lúc này.

“Không phải ngay bây giờ”.

“Anh ta không tha thứ cho em đúng không?”, giọng Jacob hơi xấu hổ, và có phần cay đắng.

“Đó không phải là vấn đề. Đó là... Có một lý do khác....nó gây phiền toái hơn là việc một con ma chó sói nhỏ hỗn xược....” Tôi cố giữ cho giọng mình hài hước nhưng tôi không làm cậu ấy cười.

“Có chuyện gì vậy”, cậu ta khẩn khoản.

“À”, tôi không chắc có nên nói cho cậu ta hay không.

Edward vói tay ra cầm điện thoại. Tôi nhìn khuôn mặt anh một cách cẩn thận. Anh dường như khá bình tĩnh.

“Chị còn đó không, Bella?” Jacob hỏi.

Edward thở dài, đưa tay ra gần hơn.

“Em có muốn nói chuyện với Edward không?”, tôi hỏi một cách lo lắng. “Anh ấy muốn nói chuyện với em”.

Jacob ngừng lại một lúc lâu.

“Được thôi”, cuối cùng cậu ấy cũng đồng ý. “Chắc hẳn nó sẽ thú vị lắm”.

Tôi đưa điện thoại cho Edward. Tôi hy vọng cậu ta có thể đọc được sự đe dọa trong mắt tôi.

“Xin chào, Jacob”. Edward nói một cách lịch sự.

Một sự im lặng xuất hiện. Tôi kiềm chế để không bật ra âm thanh nào, cố gắng đoán xem Jacob sẽ trả lời thế nào.

“Một ai đó đang ở đây – tôi biết đó không phải là mùi thú vật”. Edward giải thích. “Bầy đàn của cậu có chuyện gì mới không?”

Lại một sự lặng im, trong khi Edward gật gật đầu không một chút ngạc nhiên.

“Đó chính là vấn đề, Jacob. Tôi sẽ không để Bella ra khỏi tầm mắt của mình cho đến khi tôi còn quan tâm tới cô ấy. Nó chẳng có gì riêng tư cả - ”.

Jacob cắt ngang lời Edward vì tôi có thể nghe thấy tiếng rì rầm trả lời của Jacob. Dù cậu ta có nói gì đi nữa thì cậu ấy cũng đã xúc động hơn khi này. Tôi đã không thể kiềm chế để mình không bật ra tiếng nói.

“Có thể là cậu đúng – “. Edward bắt đầu, nhưng Jacob lại cãi lại. Cuối cùng thì một trong 2 người họ cũng nói với giọng giận dữ.

“Đó là một đề nghị thú vị. Chúng tôi sẽ rất vui lòng để thảo luận lại. Nếu Sam chịu trách nhiệm về việc này”

Giọng của Jacob để bớt căng thẳng. Tôi bắt đầu cắn móng tay cái khi cố gắng đọc những sự thể hiện trên khuôn mặt Edward.

“Cảm ơn”, Edward trả lời.

Jacob đã nói gì đó và nó tạo ra một chút ngạc nhiên thoáng qua khuôn mặt Edward.

“Thực ra thì tôi cũng đang định sống cô đơn”, Edward nói, trả lời một câu hỏi không mong muốn. “Và sẽ để cô ấy ra đi với một người khác”.

Jacob bắt đầu cao giọng và tôi nghĩ, cậu ta đang cố gắng thuyết phục Edward.

“Tôi sẽ cố gắng xem xét chuyện đó một cách khách quan nhất”, Edward hứa. “Khách quan hết mức có thể”.

Lần này sự tạm ngừng dường như ngắn hơn.

“Đó không phải là một ý kiến quá tồi. Khi nào?...Không, nó tuyệt mà. Dù sao, tôi cũng muốn có cơ hội được tự đi vào đường mòn. 10 phút....Dĩ nhiên là được”. Edward nói. Anh đưa điện thoại cho tôi.

“Bella”.

Tôi cảm nó một cách chậm rãi, cảm thấy bối rối.

“Tất cả chuyện này là gì?”. Tôi hỏi Jacob, giọng đầy tức giận. Tôi biết tôi thật là trẻ con nhưng tôi có cảm giác mình bị ra rìa.

“Tớ nghĩ đó là một sự tạm ngừng mọi tranh cãi. Bella, hãy cho em một đặc ân.” Jacob đề nghị. “Hãy cố gắng thuyết phục “con đĩa” của chị rằng nơi an toàn nhất dành cho chị là nơi đã được định trước, đặc biệt là khi anh ta rời bỏ chị. Chúng ta có thể xử lý tốt mọi việc mà.”

“Đó có phải là tất cả những gì cậu đang cố gắng thuyết phục anh ấy?”

” Đúng, và điều đó rất có ý nghĩa. Charlie có thể cũng sẽ tốt hơn nếu rời khỏi nơi đó. Càng nhanh càng tốt.”

“Cả Billy nữa”, tôi đồng ý. Tôi ghét thực tế rằng tôi đang đặt Charrrlie vào cái nơi mà dường như là trung tâm đối với tôi. “Còn gì nữa không?”

“Hãy tạo ra một vài ranh giới để chúng ta có thể bắt bắt kỳ ai lân la lại gần Forks. Em không chắc là Sam có công kích chuyện đó không nhưng cho đến khi anh ấy bình phục, em sẽ để mắt tới mọi chuyện.”

“Cậu có ý gì khi nói “để mắt tới mọi chuyện?”

“Ý em là nếu chị nhìn thấy một con chó sói chạy xung quanh nhà chị thì đừng bắn nó.”

“Dĩ nhiên là không. Mặc dù vậy, cậu đừng làm chuyện gì thật sự ngu ngốc nhé.”

Cậu ta khịt khịt mũi. “Đừng ngu ngốc như thế. Em biết tự lo cho mình.”

Tôi thở dài.

“Em sẽ cố gắng thuyết phục anh ta để chị đến chỗ em. Anh ta rất định kiến vì vậy đừng tin bất kỳ câu chuyện tào lao nào của anh ta về sự an toàn. Anh ta và em đều biết chị an toàn khi ở đây.”

“Chị sẽ ghi nhớ trong đầu.”

“Vài phút nữa em sẽ gặp chị”, Jacob nói.

“Em sẽ đến đây à?”

“Ừ, em đã đánh hơi được mùi của vị khách của chị vì vậy chúng ta có thể theo dõi nếu anh ta quay lại”.

“Jake, chị không thích việc em sẽ theo dõi – ”.

CHƯƠNG 10: MÙI HƯƠNG

Như thế thật là trẻ con. Tại sao Edward phải đi để Jacob tới chứ ? Không phải chúng ta đều đã qua cái thời non nớt, chưa trưởng thành này rồi sao?

“Không phải là anh cảm thấy bất cứ sự chống đối cá nhân nào đối với hấn ta, Bella, chỉ là như thế sẽ dễ hơn cho cả hai đứa anh,” Edward nói với tôi ngay tại cửa “Anh sẽ không đi xa đâu. Em sẽ an toàn.”

“Em không lo chuyện đó.”

Anh ấy cười , và một tia nhìn ranh mãnh len vào mắt anh ấy. Anh kéo tôi gần lại, vùi mặt vào trong tóc tôi. Tôi có thể cảm thấy hơi thở lạnh giá của anh ấy làm ướt chỗ tóc của tôi giống như anh ấy đang tức giận, nó làm tôi sồn tóc gáy.

“Anh sẽ trở lại ngay,” anh ấy nói, và rồi anh ấy cười to cứ như tôi vừa kể một chuyện cười hay lắm vậy.

“Có gì đáng cười vậy chứ?”

Nhưng Edward chỉ toét miệng cười rồi nhảy lên phía mấy cái cây mà không trả lời.

Cần nhàn một mình, tôi đi lau dọn nhà bếp. Trước khi bồn rửa đầy nước thì chuông cửa reng. Thật là khó để quen với việc không có xe hơi thì Jacob nhanh hơn thế nào. Tại sao mọi người đều dường như nhanh hơn tôi thế chứ ?

“Vào đi, Jake”, tôi hét lên.

Tôi đang tập trung xếp đồng đĩa vào nước xả phòng, và tôi quên mất là Jacob di chuyển cứ như ma mấy ngày này. Vì vậy mà tôi nhảy căng lên khi nghe tiếng cậu ấy đột nhiên vang lên sau lưng.

“Tớ có nên để cửa nhà cậu mở vậy không ? Ồ, xin lỗi”

Tôi làm dính cả nước rửa chén vào người khi cậu ấy làm tôi giật mình.

“Tớ không lo về việc ai đó sẽ bị cản trở chỉ bởi một cánh cửa khóa,” tôi nói trong khi dùng một cái khăn lau chén đĩa lau sạch phía trước áo sơ mi của mình.

“Đúng lắm,” cậu ấy đồng ý.

Tôi quay sang cậu ấy, nhìn đầy trách móc “Bộ việc mặc quần áo là không thể được sao Jacob ?” tôi hỏi. Một lần nữa, Jacob lại để trần, không mặc gì cả ngoài một chiếc quần jean cũ đã bạc màu. Bí mật mà nói, tôi tự hỏi không biết có phải cậu ấy quá tự hào về cơ bắp mới của mình tới mức không thể chịu được khi phải che chúng lại không . Tôi phải thừa nhận rằng, cơ bắp ấy thật sự rất ấn tượng – nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ là cậu ấy sẽ dương dương tự đắc như vậy. “Ý tớ là, tớ biết bây giờ cậu không còn bị lạnh nữa nhưng vẫn nên mặc đồ chứ.”

“thế thì dễ hơn “ cậu ta giải thích

“ cái gì dễ hơn?”

Cậu ta cười nhún nhường “ mặc 1 cái quần short là đủ rồi, mặc 1 bộ comple , trông em sẽ tào đây nhỉ, như 1 con lừa?”

Tôi cau mày “ Minh đang nói về cái gì đây, Jacob?”

Biểu hiện của cậu ta thật kiêu căng, như tôi đang nói về điều gì hiển nhiên là thế “ Quần áo của em rách toạc khi em bị biến hình- Em phải mặc chúng trong lúc biến hình. Hãy nhắc em phải mặc cái gì cần thiết nhất”

Tôi đỏ mặt “ Chị đoán là chị ko nghĩ tới điều đó” tôi thầm thì

Cậu ta cười và chỉ vào cái thắt lưng da màu đen, mỏng như 1 sợi chỉ, nó đc quấn quanh 3 vòng bắp chân trái như bít tất . Tôi ko chú ý thấy trc đó rằng bàn chân của cậu ta cũng đi ko . “ Đây trông hay hơn cả 1 cuộc cách mạng về thời trang , nó đc làm từ vải Jean như chị nói”

Tôi ko biết là cậu ta đang nói về việc gì

Cậu ta nhe răng “ Em bán hỏa thân làm chị khó chịu ah?”

“Không”

Jacob lại cười . và tôi quay lưng lại với cậu ta để tập chung vào chồng đĩa. Tôi hi vọng cậu ta ko nhận ra tôi lại đỏ mặt bởi rối vì sự ngốc nghếch của tôi, và chẳng có gì để trả lời cho câu hỏi của cậu ta.

“ ah, em cho rằng mình nên làm việc” cậu ta thờ dài” Em ko muốn cho anh ta một cái cớ để nói em đang lơ đãng trong nhiệm vụ của mình”

“ Jacob, đó ko phải là việc của em”

Cậu ta giơ tay lên cắt lời tôi “ Em tình nguyện làm việc này, bây giờ thì, mùi của tên xâm nhập xấu xa ấy ở đâu?”

“ Phòng ngủ của chị, chị nghĩ thế”

Cậu ta nheo mắt lại. Cậu ấy không thích bất cứ cái gì dính đến Ewad

“ em sẽ chỉ ở đây trong 1 phút”

Tôi cẩn thận lau chùi chiếc đĩa đang cầm. Chỉ có âm thanh tiếng cạo của chiếc bàn chải nhựa cọ trên đồ sứ. Tôi lắng nghe tiếng động từ xa, 1 tiếng kéo kẹt trên sàn nhà, tiếng click của cửa ra vào. Chẳng có gì hơn, Tôi nhận ra tôi đang cọ đi cọ lại 1 chiếc đĩa lâu hơn mức cần thiết. Và tôi thấy một vì chú ý vào những thứ đang lắng nghe.

“Whew !” Jacob nói, cách tôi chỉ vài inche, tôi lại kinh hãi.

“ Yeesh, Jake, thôi đi”

“ Xin lỗi” jacob cầm cái cây lau nhà và lau vết nước tôi mới làm đổ .” Em sẽ giúp chị, chị rửa bát và em sẽ lau và làm khô chúng”

“ Tốt” Tôi đưa cậu ta chiếc đĩa.

“ah, cái mùi đó rất dễ nhận ra, vì thế, phòng của chị rất thôi”

“ Chị sẽ mua thuốc xịt phòng”

Cậu ta cười

Tôi rửa đĩa và cậu ta lau khô nó với 1 sự im lặng dễ chịu trong vài phút

“Em có thể hỏi chị 1 số chuyện đc ko?”

Tôi chuyển cho cậu ta 1 cái đĩa khác “

“Cái đây còn tùy em muốn biết gì”

“ em ko cố tình thô lỗ hay cái gì khác_ em thực tình chỉ muốn biết” Jacob quả quyết

“ Đc, em cứ nói thẳng đi”

Cậu ta dừng lại nửa giây” Nó như thế nào- có 1 người bạn trai là ma cà rồng ấy”

Tôi đảo mắt “ rất tuyệt”

“ Em nghiêm túc đấy, ý nghĩ đó ko làm chị bức mình ah – Nó chưa bao giờ làm chị rùng mình?”

“ không bao giờ”

Cậu ta im lặng khi cầm cái bát trong tay tôi. Tôi trộm nhìn nét mặt cậu ta, cậu ta đang cau mày, trề môi ra

“ Còn gì nữa ko?” Tôi hỏi

Cậu ta lại khịt mũi “ ah, ... em đang ngạc nhiên chị có, chị biết đấy, hôn hân ta?”

Tôi cười “ Có “

Cậu ta rùng mình “Ugh”

“ Đó là chuyện riêng tư” tôi trách móc

“ Chị ko lo lắng về nọc độc?”

Tôi đập nhẹ vào tay cậu ta, làm cậu ta bị dính nước rửa bát” Thôi đi, jacob. Em biết là anh ấy ko dùng nọc độc mà “

“ Đủ gần” cậu ta thì thầm

Tôi nghiêng răng và cạo 1 con dao cứng với sức bỏ ra hơn mức cần thiết.

“ Em có thể hỏi chị câu khác không?”

Cậu ta hỏi 1 cách nhẹ nhàng trong khi tôi chuyển cho cậu ta con dao” “ Lại chỉ là tò mò”

“ Đc ” tôi đáp

Cậu ta tung qua lại con dao từ tay nào sang tay khác dưới vòi nước. Khi cậu ấy nói, chỉ như 1 lời thì thầm. “ Chị đã nói 1 vài tuần trc ... khi , chính xác là?” Cậu ta bỏ lửng

“ Tốt nghiệp” Tôi thì thào đáp lại , thận trọng với nét mặt của cậu ta. Nó sẽ lại làm cậu ấy thất vọng?

“Quá sớm”. Cậu ấy thở hắt, đôi mắt nhắm nghiền, nó ko giống như 1 câu hỏi mà giống như 1 lời than vãn . bấp tay cậu ấy gồng lên và vai thì cứng lại.

“OW!” cậu ấy hú, quên mất là mình vẫn còn trong phòng, thôi nhảy thót 1 chân lên trước cơn giận giữ ấy

Tay phải của cậu ấy nắm chặt lấy lưỡi dao- cậu ta nhả tay ra và con dao kêu loảng xoảng trên kệ bếp. Cửa vào lòng bàn tay thành 1 vết thương sâu. Máu chảy qua các kẽ ngón tay và nhỏ giọt trên sàn

“ Đáng nguyên rửa, Ouch” cậu ta kêu ca

Đầu óc tôi bối rối, và bụng tôi cuộn lại . Tôi bám vào bệ bếp bằng 1 tay, thở mạnh hỏn hển, và tôi lấy hộp cứu thương để băng bó cho cậu ấy

“OH, Ko, Jacob,! Oh, điên thật! Đây, quán lấy nó đi” Tôi tôi ấn mạnh chiếc khăn lau bát và cầm tay cậu ta. Cậu ta nhún vai về phía tôi “(!)

“ Không có gì đâu Bella, đừng lo lắng về nó”

Cả căn phòng bắt đầu mờ đi và chao đảo .

Tôi lại thở sâu “ Không lo ý à?! Cậu mở bàn tay ra xem nào!”

Cậu ta phớt lờ chiếc khăn tôi đưa . Để bàn tay dưới vòi nc và xả máy . Nước nhuộm đỏ. Đầu tôi quay cuồng

“Bella” Cậu ta nói

Tôi ko nhìn vết thương nữa mà đối diện với cậu ấy. Đang cau mày, nhưng vẫn giữ thái độ yên lặng.

“ Cái gì?”

“ Chị trông như sắp ngất ý, Chị đang cắn đứt môi mình đây, dừng lại đi, thư giãn nào, thở đi, em ổn mà.”

Tôi hít 1 hơi và ko để cho rằng mình cắn vào môi “ đừng tỏ ra gan dạ”

Cậu ấy đảo mắt

“ Đi thôi. Tôi sẽ chờ cậu đi cấp cứu” Tôi quả quyết, tôi sẽ lái xe cẩn thận. Các bức tường vẫn vững vàng ko bị chao đảo nữa, ít nhất là lúc này.

“ Không cần thiết đâu” Jake rút tay ra khỏi làn nước và cầm chiếc khăn trong tay tôi , quấn quanh gan bàn tay.tôi ấn tay mạnh lên kệ bếp để đứng vững hơn, Nó sẽ giúp tôi tỉnh táo nếu tôi lại thấy chóng mặt.

“ Em có phải uống thuốc giảm sốt ko, chị chưa nói về việc đó ?“

“ Để chị quyết định hay ko , chị đang cố tống khứ cảm giác muốn xỉu khi nói đưa em đi bệnh viện đây”

Cậu ta giả tỏ ra sợ hãi” làm ơn đừng có xỉu”

“ Nếu em ko đưa tay cho chị xem, chị đảm bảo sẽ xỉu đây”

Cậu ta hít 1 hơi sâu, và sau đó chìa tay ra 1 cách nóng nảy” Đc rồi”

Cậu ta bỏ cái khăn đang cuốn khỏi tay và khi tôi bỏ chiếc khăn ra, cậu ta đặt tay mình lên tay tôi

Mất vài giây, tôi thậm chí đã đánh vào tay cậu ta , dù biết là cậu ta bị đứt tay . Tôi băng lại tay cậu ấy cẩn thận cuối cùng nhận ra những vết thương chỉ còn lại vết màu hồng, các vết sẹo nhăn nheo là tất cả những gì còn lại trên tay cậu ấy

“ Nhưng ... em đang chảy máurất nhiều “

Cậu ta kéo tay lại , đôi mắt căng rần và buồn rầu nhìn tôi

“ Em lành rất nhanh”

“ Chị sẽ bảo” tôi nói to

Tôi nhìn vết cắt dài giờ sạch sẽ, và dường như máu đang chảy trong chậu rửa. . Mùi tanh của máu làm tôi hoảng . bây giờ nó như đã đc khâu lại, đóng vảy trong vài ngày và sau vài tuần xuất hiện là 1 cái sẹo màu hồng giờ hiện rõ ràng trên da cậu ta.

Cậu ta cố nhếch mép thành 1 nụ cười nửa miệng , đâm tay vào ngực

“Người sói mà, chị nhớ ko”

Trong 1 giây ánh mắt cậu ta thật khó hiểu

“ Phải rồi” Cuối cùng tôi nói

Cậu ta cười phá lên trc biểu hiện của tôi “ Em đã nói với chị về việc này. Chị đã nhìn thấy vết thương của Paul rồi mà”

Tôi lắc đầu giữ sạch nó “ Chỉ khác nhau 1 chút thôi khi nhìn thấy nó lần đầu tiên”

Đầu gối tôi khyu xuống và cố gắng tẩy sạch cái bồn rửa bát. Sau đó tôi giặt cái giẻ bẩn và bắt đầy cọ sần , Mùi của chất cọ rửa làm tôi cảm thấy bớt chóng mặt.

“ Để em chùi cho” Jacob nói

“Chị làm đc . Em sẽ tống cái khăn này đi giặt hộ chị đc ko?”

Khi chắc rằng sàn nhà ko còn mũi gì ngoài mùi nước cọ rửa, tôi đứng dậy và tiếp tục cọ bồn rửa bát .

Sau đó tôi đi đến chỗ giặt đồ cạnh phòng để đồ và cho bột giặt vào máy trc khi nó chạy. Jacob quan sát tôi với cái nhìn phản đối

“Chị có vẻ bị ám ảnh về sự sạch sẽ?” cậu ta hỏi khi tôi làm xong.

“Uh, có thể thế, nhưng ít nhất vào lúc này, điều ấy lại rất tốt cho tôi “ Chúng ta đều nhạy cảm quanh vấn đề về máu. Chị chắc là em hiểu “

“oh” cậu ta lại nhăn mũi

“tại sao chị ko làm cho việc này đơn giản như là thái độ chị đối với hấn ý? Cái việc mà hấn đang làm quá đủ để thấy ghê đây!”

“Rồi, chắc rồi. Sao lại ko nhỉ?”

Tôi đóng vòi và lau khô nước trong chậu rửa

“Em hỏi chị vài chuyện đc ko, Bella?”

Tôi nhìn

“Nó như thế nào nhĩ- có 1 cậu bạn thân là người sói ý?”

Câu hỏi của cậu ta khiến tôi quên cả giữ ý. Tôi cười lớn

“Nó có làm chị thấy ghê rợn ko?” Cậu ta hỏi tiếp trc khi tôi kịp trả lời

“Ko. Khi mà ng sói đang rất tốt bụng” tôi dè dặt “điều đó rất tuyệt”

Cậu ta cười toe toét, hàm răng trắng bóng tương phản với màu da đỏ au. “Cám ơn chị, Bella” Cậu ta tóm lấy tay tôi và kéo mạnh, ôm chặt đến nỗi muốn gãy cả xương

Trc khi tôi kịp phản ứng gì thì cậu ta đã rút tay về và bước lùi lại

“ugh” cậu ta nói, mũi thì nhăn lại “Tóc của chị còn có mùi kinh khủng hơn cả phòng chị” “Xin lỗi” tôi thầm thì. Đột nhiên tôi hiểu cái đã làm Edward phá lên cười lúc nãy sau khi phả hơi thở của anh ấy lên tôi”

“một trong những rất nhiều hậu quả của bọn ma cà rồng” Jacob nói, nhăn mặt “Nó làm chị bốc mùi kinh khủng. 1 hậu quả nhĩ, tương đối mà nói “

Tôi nhìn cậu ta giận giữ “Cái mùi của chị chỉ kinh khủng đối với em thôi Jake ạ”

Cậu ta nhe răng cười “Gặp lại chị sau nhé, Bell”

“Em định đi ah?”

“Hấn ta đang chờ em đi. Em có thể nghe thấy hấn ta ở ngoài kia”

“Oh”

“Em sẽ quay lại” cậu ta nói và sau đó dừng lại “Chỉ vài giây thôi, chị có nghĩ rằng tối nay mình xuống La Push đc ko? Bọn em đang có 1 bữa tiệc đốt lửa. Có cả Emily ở đấy nữa, và chị có thể sẽ gặp đc Kim và chị biết đấy, Quil cũng rất muốn gặp chị. Nó cáu vì chị biết việc đó trc cả nó”

Tôi nhe răng cười. Tôi có thể tưởng tượng ra tại sao Quil thấy khó chịu – cô bạn gái của Jacob biết về những người sói trong khi cậu ta thì chẳng có tẹo manh mối nào. Và sau đó tôi thở dài. “Yeah, Jacke ah, chị ko biết về việc đó. Thấy ko, bây giờ đây chỉ là 1 việc nhỏ ...”

“Thôi nào, chị nghĩ mọi ng sẽ vượt qua đc cả thôi, tất cả 6 ng bọn em ấy?”

1 sự im lặng kì lạ, cậu ta lấp bắp ở cuối câu hỏi. Tôi ngạc nhiên nếu cậu ta thấy khó khăn khi nói to từ “Người sói”, cũng như cách tôi khó khăn với từ “ma cà rồng”.

Đôi mắt to tối màu của cậu ta chứa đầy sự giải thích rằng chẳng có gì mà phải xấu hổ

“Chị sẽ xin đi” Tôi nói nghi ngại

Cậu ta thở ra bằng mồm “Bây giờ bác ấy vẫn giám sát, canh chừng chị luôn đúng ko? Chị biết mà, em đã biết về việc chị ko còn bị quản thúc tuần trc.hình phạt phụ huynh dành cho hành vi của thanh thiếu niên ấy”

“Được rồi!” tôi cắt lời cậu ta, rồi đẩy tay cậu ta “Đến giờ ng sói phải đi về rồi!”

Cậu ta nhe răng cười “Tạm biệt Bells, Phải chắc rằng chị sẽ xin phép đấy nhé”

Cậu ta biến mất sau cánh cửa trc khi tôi kịp tìm thấy cái gì để ném vào cậu ta. Tôi lại lau bầu trong căn phòng trống ko

Vài giây sau khi Jacob đi khỏi, Edward chậm rãi bước vào bếp, những giọt nc mưa còn đọng trên mái tóc nâu đồng trông như những viên kim cương. Đôi mắt anh cảnh giác

“Cả 2 đã đánh nhau đấy ah?” Anh hỏi

“Edward” tôi reo lên, tự ngả mình vào anh

“Xin chào” Anh cười và ôm lấy tôi trong vòng tay “Em đang cố làm anh lo đến chết đấy ah, đây là công việc”

“Ko. Em ko có đánh nhau với Jacob. Mà tại sao cơ?”

“Anh chỉ ngạc nhiên rằng sao em lại đâm cậu ta.. Ko phải đó là việc của anh sao?” Anh hên hoang cầm con dao trên kệ bếp và làm vài động tác.

“Quý ả! Em nghĩ là mình rửa tất cả mọi thứ”

Tôi đẩy mình ra khỏi anh và chạy lại chậu rửa con dao trc khi tôi ngâm nó với thuốc tẩy

“Em ko đâm cậu ấy” Tôi vừa giải thích vừa rửa “Cậu ấy quên mất là mình đang cầm dao”

Edward cười khúc khích “Nó ko hấp dẫn như anh đã tưởng tượng rồi “

“rất tốt”

Anh lấy 1 bì thư từ áo khoác và quăng nó lên bàn bếp” Anh có 1 bức thư của em”

“Mọi thứ ổn cả chứ?”

“Anh nghĩ vậy”

Mắt tôi nhìn ngờ vực bởi giọng của anh . Tôi mở thư

Anh đã gấp bức thư làm đôi. Tôi nhẹ nhàng mở nó ra, ngạc nhiên về sức nặng j của tờ giấy đất tiền, và đọc lại địa chỉ.

“Dartmouth, đây là 1 trò đùa?”

“Anh chắc đó là 1 bức thư trúng tuyển, nó nhìn y như cái của anh “

“Đáng kinh ngạc, Edward, anh đã làm gì vậy?”

“Gửi đơn xin học của em, đó là tất cả những gì anh làm”

“Em có thể học tại Dartmouth. Nhưng ko ngờ đến mức tin việc này đâu”

“Dartmouth dường như nghĩ rằng em là học sinh của họ”

Tôi thở sâu và đếm chậm đến 10 “Họ thật là rộng lượng” Cuối cùng tôi nói “Tuy nhiên, chấp nhận hay ko , vấn đề lớn vẫn là học phí. Em ko thể chi trả nổi và em sẽ ko để anh ném tiền đủ để mua 1 chiếc xe thể thao của mình đi, chỉ để giả vờ là em sẽ học ở Dartmouth vào năm tới”

“Anh ko cần 1 chiếc xe thể thao khác. Và em sẽ ko giả vờ bất cứ việc gì” anh thì thầm

“1 năm đi học sẽ ko giết chết em đâu. Có thể em sẽ thích vậy hơn, chỉ là, hãy thử nghĩ đi, Bella, em thử tưởng tượng xem, sẽ thật tuyệt nếu Charlie và Renée biết...”

Giọng nói êm dịu của anh như vẽ lên bức tranh trong óc tôi trc khi tôi kịp nghĩ tới. Dĩ nhiên Charlie thực sự kiêu hãnh, ko ai trong thị trấn Fork này có thể làm ông bứt kích động, và Renée sẽ phản kích lắ với chiến tích của tôi, bà sẽ thề là bà chẳng bất ngờ gì về việc đó Tôi cố rũ bỏ những hình ảnh đó ra khỏi đầu “Edward, Em đang lo lắng về cuộc sống sau khi tốt nghiệp. Hãy ở 1 mình mùa hè này hay mùa thu tới nhé”

Anh lại vòng tay quanh tôi “Sẽ ko 1 ai có thể làm em bị tổn thương. Em có tất cả thời gian trên thế giới mà”

Tôi thở dài “Em sẽ gửi 1 bức thư đồng ý nhập học ở Alaska ngày mai. Đó là tất cả những gì em cần làm. Ở đó đủ xa Charlie và ko phải về thăm nhà vào dịp giáng sinh. Và em chắc em sẽ nghĩ đc vài cái có nữa, anh biết đấy” nửa đúng nửa sai” đấy là toàn bộ bí mật và mảnh khoe vì những lí do tốt đẹp”

Về mặt của Edward trở nên nghiêm nghị “Hãy bình tĩnh nào, sau vài học kì nọ người sẽ biết là em đã

chết. Vậy là vấn đề đã được giải quyết “

Tôi nao núng

“Em xin lỗi, như vậy thật là thô lỗ”

Tôi nhìn vào chiếc phong bì lớn màu trắng mà dường như không nhìn nó “ Nhưng nó vẫn đúng là vậy”

“ Nếu em giải quyết mọi việc theo cách đó, dù gì thì chúng ta cũng đang giải quyết nó, Nhưng xin em hãy suy nghĩ trong lúc chờ đợi nhé?”

“Ko”

“Luôn luôn bướng bỉnh”

“Phải”

Chiếc máy giặt đập mạnh và báo giặt xong.

“ Đồ đồng nát ngu ngốc” Tôi thì thầm và đẩy anh ra. Tôi lấy 1 cái khăn nhỏ ra cái máy giặt trông trông không thật bất bình thường. Và tôi lại nhìn chằm chằm anh.

“ Cái này em sẽ nghĩ lại” Tôi nói “ Anh có thể hỏi Alice xem cậu ấy đã làm gì cái gối của em khi cô ấy dọn phòng em không? Em chẳng thấy nó đâu nữa.”

Anh nhìn tôi bối rối “ Alice đã dọn phòng em ah?”

“ vâng, em đoán rằng là cô ấy. Khi cô ấy đến để lấy áo ngủ , gối và gối ôm cho em “ tôi quá mất nhìn thẳng anh.

“Cô ấy đã dọn dẹp mọi thứ vứt bừa lung tung trong phòng, áo sơ mi , tất, và em không biết được là cô ấy đã để đâu”

Eward tiếp tục nhìn tôi bối rối 1 lúc và sau đó, bất ngờ , anh bắt động.

“ Lúc nào thì em thấy đồ của em bị mất?”

“ Khi em về từ tiệc ngủ. Sao vậy?”

“ Anh không nghĩ là Alice lấy bất cứ thứ gì, không quần áo, không gối. Những thứ bị lấy, đó là những thứ em mặc.. và chạm vào ... và nằm ngủ lên?”

“ đúng vậy, Cái gì thế Eward?”

Biểu hiện của anh thật lạ lùng “ Những thứ có mùi của em?”

”oh”

Chúng tôi nhìn vào mắt nhau 1 lúc lâu

“ Vị khách của em” Tôi thì thầm

“ Hẳn đang tập hợp từng ... dấu vết. Để chứng tỏ rằng hẳn đã lần ra em”

“Tại sao” Tôi thì thầm

“ Anh không biết, nhưng, Bella ah, anh thề anh sẽ tìm ra, anh sẽ tìm”

“ Em biết là anh sẽ tìm ra” tôi nói, ngả đầu vào ngực anh . tôi nhận thấy điện thoại đang rung trong túi anh.

Anh rút điện thoại và ấn số” Chỉ 1 người thôi, Anh cần nói chuyện” anh thì thầm và mở điện thoại, “ Carlisle, Con ...” Anh lặng lẽ lắng nghe, nét mặt căng ra vì tập trung trong vài giây.” Con sẽ kiểm tra. Nghe này...”

Anh giải thích cho tôi về những việc tôi đã mất, nhưng từ phía tôi, tôi đang nghe giọng của Carlisle như ông cũng đang ở đây với chúng tôi(?)

“Có thể anh sẽ đi ...” Eward nói, đôi mắt lơ đãng của anh về phía tôi “ Có thể không. Không được để Emmett đi 1 mình, em biết anh ý thế nào rồi đấy. Ít ra là lúc này Alice đang để mắt tới thứ đó. Chúng ta sẽ tính toán sau.”

Anh tắt mạnh điện thoại “ Tờ báo đâu rồi?” Anh hỏi tôi

“Um, em không chắc, tại sao?”

“Anh cần xem vài thứ. Charlie đã vứt nó rồi ah?”

“ Có thể là ... “

Eward đã biến mất

Anh quay lại sau mấy giây, những viên kim cương mới hiện trên mái tóc, cầm trong tay 1 tờ báo ẩm ướt. Anh quăng nó lên bàn, mắt anh quét nhanh qua những dòng đầu. Nghiêng tờ báo và chăm chú đọc, 1 tin về dấu vết cuộc ẩu đả làm anh quan tâm nhất.

“Carlisle đã đúng đúng rất cầu thả. Trẻ và cuồng loạn ? hay 1 ao ước đc chết?” Anh thì thầm 1 mình.

Tôi bước lại nhìn trộm qua vai anh.

Đọc dòng đầu của tờ Thời báo Seattle “ Sát nhân giết người hàng loạt lại tiếp tục – cảnh sát mất phương hướng “

Đó hẳn là cùng với 1 chuyện mà Charlie đã phàn nàn vài tuần trc – bạo lực ở 1 thành phố lớn, nó thêm Seattle vào điểm nóng trong danh sách tội phạm quốc tế. Đó ko phải cùng 1 chuyện , vì số nạn nhân đã tăng lên.

“Thật kinh khủng” tôi lẩm bẩm

Anh cau mày “ Tất cả đang mất kiểm soát. Đó ko thể chỉ do 1 ma cà rồng mới đc sinh ra. Đang xảy ra việc gì vậy? Như là họ chưa từng nghe đến Volturi. Đó là 1 khả năng . Anh đoán vậy. Ko ai có thể phá luật của họ ... bởi nên, Ai là người tạo ra chúng,sau tất cả?”

“ Volturi” Tôi lặp lại ngạc nhiên

“ Đó chính xác là kiểu họ thường xóa sạch - những kẻ bất tử luôn đe dọa bí mật của họ. Bọn họ đã dọn dẹp sạch mớ hỗn độn như thế này vài năm trc ở Atlanta, và nó cũng gần như vụ tội tệt này. Họ sẽ can thiệp sớm thôi, rất sớm, nếu ko , chúng ta có thể tìm ra vài cách ổn định vị thế của mình, Anh sẽ vui hơn nếu họ ko đến Seattle bây giờ. cũng như đừng đến gần như vậy. Họ cũng muốn kiểm tra em luôn”

Tôi lại giật mình “ Chúng ta có thể làm gì bây giờ?”

“ Chúng ta cần biết nhiều hơn trc khi họ phán xét .Tuy nhiên, nếu chúng ta có thể nói chuyện với những ma cà rồng mới này, giải thích về các luật lệ, và có thể cứu vãn hòa bình.” Anh cau mày, như anh ko nghĩ những cơ hội này là rất ổn ” Chúng ta sẽ chờ cho đến khi Alice biết đc việc gì đang diễn ra Chúng ta ko muốn manh động cho tới khi thực sự cần thiết . Sau tất cả, nó ko phải là trách nhiệm của chúng ta . Nhưng sẽ tốt nếu chúng ta có Jasper” Anh nói thêm,hầu như là tự nói với bản thân “ Nếu chúng ta có quan hệ với những ma cà rồng mới này , anh ta sẽ cần giúp đỡ.”

“Jasper? Tại sao?”

Eward cười thầm “ Jasper thuộc loại lão làng trong đám ma cà rồng mới”

“Ý anh là gì? Lão làng á?”

“Em phải hỏi cậu ấy- 1 câu chuyện rất phức tạp”

“Thật là rắc rối” tôi lẩm bẩm

“ Luôn cảm thấy như vậy đúng ko? Nó như luôn xảy ra với chúng ta ở mọi lúc mọi nơi” Anh thở dài “ Em có bao giờ nghĩ cuộc sống của em sẽ dễ chịu hơn nếu em ko yêu anh?”

“Có thể, Nó sẽ ko nhiều như vậy trong 1 đời người, em nghĩ thế”(?)

“Cho anh thì đúng thế” anh yên lặng hơn “ và bây giờ, anh chắc rằng “ anh tiếp tục với nụ cười ngượng

“ Em có điều gì muốn hỏi anh ko?”

Tôi bắt đầu ngây ra “ Em hỏi?”

“ Hoặc có thể ko. “ Anh nhe răng “ Anh ko thích em giữ kín rằng em đã hứa sẽ hỏi ng giám hộ của mình để đi với 1 vài ng sói tốt bụng tới buổi tiệc tối nay.”

“Anh lại nghe trộm rồi.”

Anh cười nhe răng “ Chỉ 1 chút thôi, ở đoạn cuối”

“Vậy, dù thế nào em cũng sẽ ko hỏi anh.

”Em cãi nhau với anh đã đủ đau đầu rồi.”

Anh đặt tay mình dưới cằm tôi, và nâng khuôn mặt tôi để có thể đọc đc ý nghĩ trong mắt tôi “ Em có muốn đi ko?”

“Đấy ko phải việc gì to tát, đừng lo về vụ đó”

“Em ko cần phải hỏi ng giám hộ, Bella, Anh ko phải là bố em- cảm ơn chúa vì việc đó. Tuy nhiên em nên nói ý Charliem, anh nghĩ thế”

“Nhưng anh biết là Charlie sẽ đồng ý”

“Anh có khả năng nhì thấu câu tả lời của ông ấy ng nhiều hơn hầu hết mọi ng, đó là sự thật”

Tôi nhìn anh chăm chăm. Cố hiểu anh đang muốn gì, và cố vút bỏ những điều tôi luôn ao ước, Tôi nhớ tới La Push bởi vậy tôi sẽ ko lung lay ước mơ riêng của tôi. Thật ngốc nghếch nếu bây giờ tôi lại lòi nó ra với 1 bầy sói ngốc nghếch khi mà có quá nhiều cuộc đối đầu và bất hòa xảy ra. Dĩ nhiên là đó chính xác là lí do tại sao tôi muốn đi, tôi muốn xóa bớt những cuộc chiến đẫm máu, trong vài giờ... chẳng cần đến sự chính chắn, ko cần phải băn khoăn lo lắng, Bella là người có thể cười lớn với Jacob, nếu nó chỉ rất ngắn thôi. Nhưng điều đó ko xảy ra.

“Bella” Eward nói. “ Anh đã bảo với em rằng anh có lí do chính đáng và tin vào sự nhận xét của em ... Ý anh là, Nếu em tin ng sói, thì sau này anh sẽ ko lo lắng về họ nữa”

“Wow” Tôi thốt lên

“Và Jacob đã đúng – về 1 điều, dẫu sao đi nữa- 1 bầy người sói sẽ đủ để bảo vệ cho em trong 1 tối”

“Anh chắc chứ”

“Dĩ nhiên. Chỉ là ...”

Tôi khoanh tay

“ Anh hi vọng rằng anh ko quên nói về vài điều chính đáng? Cho phép chở em đến đường ranh giới,. Và sau đó gọi điện thoại di động cho anh , để anh biết khi em cầu nhau anh”

“Điều đó nghe rất ... chính đáng”

“ Tuyệt vời”

Anh cười với tôi và tôi có thể thấy rằng anh ko lo sợ gì nhiều trong đôi mắt như đá quý.

Ko có gì ngạc nhiên, Charlie ko có ý kiến gì với việc đi lửa trại La Push của tôi. Jacob rất vui mừng khi tôi gọi điện để thông báo. Và cậu ta dường như vẫn còn háo hức có việc canh chừng của Eward. Cậu ta hứa gặp chúng tôi ở đường ranh giới giữa lãnh thổ lúc 6 giờ.

Tôi đã quyết định sau 1 cuộc tranh luận ngắn rằng tôi sẽ ko bán chiếc xe máy của mình, Tôi sẽ để nó ở La Push , nơi thuộc về nó, khi mà tôi ko cần nó thêm nữa ... ah, rồi, tôi nhất định rằng Jacob đc trả công bởi việc mà cậu ấy đã làm . Cậu ta có thể bán nó hoặc tặng cho bạn . Nó ko liên quan đến tôi.

Tôi nay dường như là 1 cơ hội tốt để tôi trở lại chiếc xe về gara của Jacob. Buồn bã, ảm đạm là những gì tôi cảm thấy gần đây, mỗi ngày dường như đều là cơ hội cuối cùng. Tôi ko có thời gian để trì hoãn nghĩa vụ. Ko sao có gì to tát cả.

Eward chỉ lắc đầu khi tôi giải thích rằng tôi muốn vậy, nhưng tôi nghĩ tôi thấy bập bùng sự sợ hãi trong mắt anh .và tôi biết anh ko vui về gì về ý tưởng chiếc xe máy của tôi hơn Charlie .

Tôi theo anh trở lại nhà anh, tới gara nơi tôi bỏ lại chiếc xe. Nó ko bị bỏ mặc cho tới khi tôi ngã xe và tôi thấy rằng việc đó cũng chẳng nguy hiểm so với mối đe dọa đang rình rập tôi trong lúc này.

Chiếc xe cũ kĩ của tôi đã biến mất, thay vào đó là 1 con chiến mã . Gọi nó như vậy có vẻ như cũng là công bằng , vì dường như còn ko thuộc về cùng 1 loại với chiếc xe máy cũ của tôi nữa.

Nó to lớn, màu bạc bóng lộn và thậm chí khi đứng im nó trông cũng thật tốc độ

“Đấy là cái gì vậy?”

”Ko có gì cả” Eward nói nhỏ

“Nó trông ko giống cái gì cả” Về mặt Eward thật bất thường. Anh dường như quả quyết muốn quảng nó

đi

” Ah, anh ko biết, nếu em hoặc cậu ta quyết định quên đi người bạn của mình, anh sẽ ngạc nhiên nếu em vẫn muốn lái xe máy bằng mọi giá. Việc đó như là sở thích của em vậy .Anh nghĩ em có thể đi cùng anh nếu em muốn” Anh nhún vai.

Tôi nhìn chăm chăm vào cỗ máy đẹp đẽ (Chiếc Volvo), bên cạnh nó chiếc xe máy như 1 chiếc xe 3 bánh hồng. Tôi tự nhiên thấy buồn khi tôi nhận ra nó cũng giống như khi tôi đứng gần Edward vậy.

“Em sẽ ko lấy nó đâu” tôi thì thầm

Edward đặt tay dưới cằm tôi và nâng khuôn mặt tôi lên để anh đc nhìn thẳng vào đó. Anh ấn 1 ngón tay lên miệng tôi.

“Anh muốn em an toàn thôi Bella ạ”

“Ko cần phải làm nhiều như thế để em vui đâu”

“Dĩ nhiên là có, nếu chúng ta còn ở cùng nhau”

Tôi cắn môi và tưởng tượng 1 lúc” Edward ah, nếu anh nghĩ em đi xe máy quá ẩu hoặc mất kiểm soát hoặc gì gì đó thì anh muốn làm gì?”

Anh ngập ngừng, như đang cố tìm cách tìm 1 câu trả lời chính xác. Tôi biết sự thật : anh muốn tìm cách bảo vệ tôi trc khi tôi đâm sầm vào cái gì đó.

Sau đó anh mỉm cười, anh trông tự nhiên trừ 1 chút phòng vệ kín đáo trong mắt.

“Đây là điều em có thể làm với Jacob. Bây giờ anh cũng sẽ đang thử làm”

“Chỉ thế thôi.ah, em ko làm cậu ấy thất vọng dần dần đâu, anh biết đấy. Em có thể cố thử, em đoán ...”

Tôi nhìn chiếc xe máy màu bạc 1 cách nghi ngại.

“Đừng lo về nó” Edward nói và sau đó anh mỉm cười. Anh đã thấy Jasper rất ngưỡng mộ nó. Tuy nhiên, lúc này cậu ta đã tìm đc cách khác để đi. Cuối cùng thì Alice bây giờ cũng đã có chiếc Porsche “

“Edward, em ...”

Anh cắt lờ tôi bằng 1 nụ hôn nhẹ.”Anh đã nói đừng lo mà, nhưng em có thể làm vài điều cho anh chứ?”

“Bất cứ điều gì anh cần” tôi nhanh nhẩu hứa

Anh kéo khuôn mặt tôi ra xa chiếc xe máy to lớn, trấn an tôi.

Anh trở lại với 1 vẩy gì đó màu đen và lũng nhùng, cùng 1 thứ khác màu đỏ và dễ nhận ra hơn.

“Xin vui lòng?” Anh hỏi , cười ranh mãnh, nó luôn làm tôi ko bao giờ cưỡng lại đc.

Tôi cầm chiếc mũ bảo hiểm màu đỏ nặng chịch trong tay “ Trông em ngố quá”

“Ko, trông rất thông minh, đủ thông minh để ko tự làm mình bị thương” anh mang ra cái thứ màu đen đó, cầm nó trên tay và sau đó nâng khuôn mặt tôi lên “ Ngay giờ đây trong tay anh đang có thứ mà em sẽ ko thể còn sống sót nếu thiếu nó. Em phải giữ nó cẩn thận đấy ”

“Đc thôi. Đó là cái gì khác vậy?” tôi hỏi nghi ngờ.

Anh cười lớn và chìa ra 1 chiếc áo khoác “ đây là để lái xe máy. Anh nghe nói đường đi ko lấy gì làm dễ chịu lắm đâu, ko phải vậy anh biết mà”

Anh mặc nó cho tôi . Thở dài, tôi gạt tóc ra sau và chụp chiếc mũ bảo hiểm lên đầu . Xong tôi xỏ tay vào chiếc áo . Anh kéo khóa cho tôi, 1 nụ cười nở trên khóe miệng, và lùi lại 1 bước.

Tôi thấy mình thật cồng kềnh.

“ Thành thật mà nói thì trông em ghê như thế nào?”

Anh lùi thêm 1 bước và bĩu môi

“Trông rất tẻ ah?” Tôi thì thầm

“ko, ko, Bella, Thực tế... “ anh có vẻ cố gắng lắm để kiếm ra 1 từ thích hợp “ Em trông ... gợi cảm”

Tôi cười lớn “Phải rồi “

“Rất gợi cảm, thật đấy”

“ Anh đang nói chỉ để em mặc nó thôi” Tôi bảo “ Nhưng cũng đc, Anh đúng, như vậy thông minh hơn” Anh luồn tay quanh ng tôi và kéo tôi ngã vào ngực anh “ Em thật ngốc, Anh đảm bảo rằng đó là 1 phần trong sự gợi cảm của em, anh nghĩ thế. Anh phải kết luận rằng, chiếc mũ bảo hiểm đó thật bất tiện . Và rồi anh kéo chiếc mũ ra để có thể hôn tôi.

Khi Award chở tôi tới La Push sau ít phút nữa, tôi nhận ra đó là 1 ngoại lệ khiến tôi có 1 cảm giác quen thuộc kì lạ. Nó khiến tôi nghĩ rằng điều đó bắt nguồn từ 1 cảm giác thân quen.

“Anh biết cái mà em đang nhớ lại ko?” tôi hỏi” Đây là khi em vẫn là 1 đứa trẻ và Renée đã bỏ đi vào mùa hè ấy . Em cảm thấy lại như 1 đứa trẻ 7 tuổi vậy”

Eward cười

Tôi ko nói tiếp nhưng sự khác biệt lớn nhất giữa 2 hoàn cảnh là khi ấy Renée và Charlie vẫn còn là 1 đôi .

Được khoảng nửa đường tới La Push, chúng tôi vòng qua góc cua và thấy Jacob đang đi tới từ hướng ngược lại trong chiếc xe tải màu đỏ cậu ta tự lắp ráp. Thái độ thận trọng của Jacob tan biến trong nụ cười của cậu ta khi tôi vẫy tay từ ghế ngồi.

Eward đỗ chiếc Volvo cách xa 30 thước.

“ Gọi cho anh bất cứ lúc nào em muốn đi về nhé” Anh nói” Và anh sẽ ở đây”

“Em sẽ ko đi muộn quá đâu” Tôi hứa.

Eward nhấc xe máy của tôi khỏi thân chiếc volvo. Tôi khá ấn tượng.Nhưng nó cũng ko quá khó khi anh đủ khỏe để nhấc bổng cả chiếc xe tải cỡ lớn chứ xá gì chiếc xe máy cón con của tôi.

Jacob quan sát và tiến lại chút nào. Nụ cười biến mất và đôi mắt đen của cậu ta thật khó dò.

Tôi cầm chiếc mũ bảo hiểm trong tay và ném chiếc áo Jacket lên ghế ô tô.

“Đã đầy đủ rồi chứ?” Eward hỏi.

“Ko có vấn đề gì” Tôi quả quyết với anh

Anh thở dài và vòng tay ôm lấy tôi. Tôi ngược mắt chuẩn bị cho 1 chiếc hôn tạm biệt, nhưng Eward khiến tôi bất ngờ, anh ôm chặt lấy tôi và hôn thật nồng nàn như ở trong gara. – 1 lúc lâu,tôi thở hổn hển.

Eward mỉm cười rồi để tôi đi.

“Tạm biệt” Anh nói” Anh thực sự thích chiếc áo khoác đó”

Khi cách 1 đoạn anh tôi nghĩ mình đã nhìn đc 1 hình ảnh nào đó trong mắt anh mà tôi ko dám nhìn. Tôi ko thể nói nó chính xác là gì .Lo lắng , có thể. Trong vài giây tôi nghĩ đó là sự sợ hãi. Nhưng tôi chỉ đi chơi 1 chút thôi mà, như mọi khi.

Tôi có thể cảm nhận đc anh đang nhìn chằm vào lưng tôi khi khi tôi dắt xe qua cái ranh giới vô hình giữa người sói sà ma cà rồng để gặp Jacob.

“ Tất cả những cái đó là gì vậy?” Jacob gọi tôi, giọng cậu ta thận trọng, tập trung vào chiếc xe máy với thái độ khó hiểu.

“Chị nghĩ mình nên ngồi ghế sau ô tô, đó là chỗ của chị” Tôi nói với cậu ta.

Cậu ta cân nhắc trong 1 giây ngắn rồi cười toét miệng.

Tôi biết hoàn toàn chính xác rằng tôi đang trên lãnh thổ của người sói bởi vì Jacob rời xe ô tô và bước nhanh như nhảy về phía tôi, gần khoảng cách 3 bước. Cậu ta đỡ chiếc xe từ tôi đặt nó lên cái gióng trc đầu ô tô, và ôm ghì lấy tôi thật chặt như gọng kìm.

Tôi nghe thấy chiếc Volvo đng khởi động và tôi đc vùng vẫy trong tự do.

“Thôi đi Jake!” tôi ngạt thở.Cậu ta cười và để tôi xuống. Tôi quay lại vẫy tay chào, nhưng chiếc xe màu bạc đã biến mất qua khúc quanh của con đường.

“Tốt” Tôi nhận xét. Có chút chua chát trong giọng nói.

Đôi mắt cậu ta mở tròn ngơ ngác “Cái gì cơ?”

“ Anh ấy đang chế giễu chị, em ko cần phải dùng đến sự may mắn của mình đâu Jake”

Cậu ta lại cười , to hơn trc, cậu ấy thấy điều tôi nói thực sự khôi hài. Tôi cố đùa khi cậu ấy đi vòng qua chiếc Rubbit để giữ cửa xe cho tôi.

“Bella” cuối cùng cậu ta nói _ vẫn đùa giỡn- khi đóng cánh cửa xe “ Chị ko thể dùng thứ mà chị ko có đc “.

Hết chương 10.

CHƯƠNG 11: TRUYỀN THUYẾT

“ Cậu định ăn cái xúc xích ấy à ?“ Paul hỏi Jacob, trong khi mắt cậu ta dán chặt vào cái tô trông trơ.

Jacob nghiêng lưng tựa vào đầu gối tôi và nghịch cái xúc xích mà cậu đã xuyên vào một cái móc kim loại thẳng; những ngọn lửa trại liếm dọc theo lớp da phồng rộp lên của nó. Cậu bật ra một tiếng thở dài và vỗ nhẹ bụng mình. Bằng cách nào đó mà nó vẫn bằng phẳng, mặc dù tôi đã bỏ qua không đếm biết bao nhiêu cái xúc xích mà cậu đã ăn trước cái thứ mười. Không tính đến cái túi khoai tây chiên ngoại cỡ hay cái chai bia hai lít.

“Tớ cho là“ Jake nói chậm chậm “Tớ no đến mức muốn nôn ra, nhưng tớ có thể ép nó xuống. Dù chẳng thích thế một chút nào“. Cậu thở dài buồn bã.

Mặc dù sự thật là Paul đã ăn ít nhất thì cũng nhiều như Jacob, anh ta trừng mắt và tay anh ta cuộn lại thành nắm đấm.

“Sheesh“ Jacob bật cười. “Đùa đấy, Paul. Đây“

Cậu búng cái xiên tự chế ngang qua vòng. Và một chuyện hiển nhiên, tôi chắc hẳn thế nào nó cũng rớt cái phích, hạ cách một cách an toàn trên bãi cát, nhưng Paul đã khéo léo chop lấy nó ngay mà chẳng lấy một chút khó khăn.

Việc lui tới, gặp gỡ những con người khéo léo, tỉ mỉ, chăm chút đem đến cho tôi một mớ hỗn lộn trong đầu, mọi thứ cứ quay quanh tôi một cách không đúng với trật tự của nó.

“ Cảm ơn” Paul nói, và cơn bức dọc hình như đã chấm dứt cuộc sống của nó sau một khoảng thời gian ngắn ngủi ngự trị trong Paul.

Lửa nổ tanh tách, lún sâu hơn vào cát. Mỗi màu cam lấp lánh, chói sang cứ tí tách bùng lên cùng ngọn lửa, nó tạo nên một cảm giác thật lạ, một thứ gì đó, rất tương phản với màu trời đen. Cũng thật lạ, tôi đã không hề chú ý rằng mặt trời đã lặn tự bao giờ. Lần đầu tiên, tôi tự hỏi đã muộn như thế nào rồi. Tôi đã hoàn toàn quên mất thời gian.

Ở cùng với những người bạn Quileute, thoải mái hơn tôi tưởng.

Trong lúc tôi và Jacob để cái xe của tôi xuống ga ra— và cậu thừa nhận một cách thâm nảo rằng cái mũ là một ý tưởng tuyệt mà cậu chưa hề nghĩ tới— tôi đã bắt đầu lo lắng về việc cùng cậu xuất hiện ở tiệc lửa trại, tự hỏi rằng giờ đây liệu những người sói có xem tôi như một kẻ phản bội. Liệu họ có nổi giận với Jacob vì đã mời tôi? Liệu tôi có phá hỏng bữa tiệc ?

Nhưng khi Jacob kéo tôi ra khỏi cánh rừng tới chỗ vách đá hợp mặt — nơi mà lửa đã cháy sáng hơn cả mặt trời phía đám mây đen— thật tự nhiên và dễ chịu.

“Hey, cô gái ma cà rồng!“ Embry lớn tiếng chào tôi. Quil nhảy lên, dơ tay ra để đập tay (biết anh gọi là high five, là kiểu hai bàn tay đánh vào nhau, đó là kiểu làm thân mật) và thơm vào má tôi. Emily siết chặt lấy tay tôi khi chúng tôi ngồi xuống chỗ đất cứng lạnh cạnh cô và Sam.

Khác với một vài lời than phiền trên chóc— hầu hết là từ Paul— về việc giữ các kẻ uống máu hôi thối, tôi được đối xử như người thuộc về nơi đây.

Cũng không chỉ có những đứa trẻ có mặt. Billy cũng ở đây, cái xe lăn của ông được đặt vào một vị trí dường như là phần đầu tự nhiên của cái vòng. Bên cạnh ông, trên một cái ghế gấp vài ba tí, trông

mỏng manh, là Quil's ancient, người ông tóc bạc, Quil lớn. Sue Clearwater, người quả phụ của ông bạn Harry của Charlie, ngồi bên cạnh ông; hai đứa con của bà. Leah và Seth, cũng ở đây, ngồi trên đất giống như những người còn lại chúng tôi. Điều này làm tôi ngạc nhiên, nhưng giờ cả ba người họ đều đã rõ về bí mật. Cái cách mà Billy và Quil lớn nói chuyện với Sue, với tôi nghe như thể bà đã thay thế vị trí của Harry trong hội đồng. Phải chăng điều đó đã khiến những đứa con của bà tự động trở thành thành viên của bí mật cộng đồng lớn nhất của La Push ?

Tôi tự hỏi Leah cảm thấy khó chịu như thế nào khi ngồi đối diện chỗ Sam và Emily ở cái vòng. Gương mặt xinh xắn của cô chẳng để lộ một cảm xúc gì, nhưng cô chẳng bao giờ nhìn ra khỏi đám lửa. Nhìn vào nét mặt hoàn hảo của Leah, tôi không thể nhận được việc so sánh chúng với khuôn mặt bị phá hỏng của Emily. Leah đã nghĩ gì về những vết sẹo của Emily, khi mà bây giờ cô đã biết được sự thật phía sau chúng ? Phải chăng nó giống như sự công bằng trong mắt cô ?

Seth Clearwater bé nhỏ chẳng hề nhỏ một chút nào nữa. Với cái sự khổng lồ, nụ cười hạn phúc toe toét và cái tầm vóc cao, lênh khênh của mình, cậu nhắc tôi nhớ nhiều đến một Jacob trẻ hơn. Sự giống nhau này khiến tôi mỉm cười, và sau đó thờ dài. Phải chăng Seth cũng phải chịu đựng cái cuộc sống đổi thay của cậu giống như những chàng trai còn lại ? Phải chăng cái tương lai đó là lý do cậu và gia đình cậu được phép ở đây ?

Cả đàn sói đều ở đây : Sam và Emily của anh ta, Paul, Embry, Quil, và Jared cùng với Kim.

Một cô gái xinh xắn, đó là ấn tượng đầu tiên của tôi đối với Kim, hơi nhút nhát, hơi giản dị. Cô có một khuôn mặt rộng, chủ yếu toàn xương gò má, với đôi mắt quá nhỏ để cân xứng với chúng. Mũi và miệng cô đều quá đầy đặn cho vẻ đẹp truyền thống. Mái tóc ngang của cô thưa và lơ thơ trong gió dường như không bao giờ diu đi trong đỉnh núi.

Đó là ấn tượng đầu tiên của tôi. Nhưng sau vài giờ trông thấy Jared nhìn Kim, tôi chẳng thể tìm ra sự giản dị ở cô gái này nữa.

Cái cách mà anh ta nhìn cô! Nó giống như một người đàn ông bị mù lần đầu tiên nhìn thấy mặt trời, giống như một bí ẩn vừa tìm được lời giải đáp, giống như người mẹ lần đầu nhìn thấy mặt đứa con mới sinh của mình.

Đôi mắt ngạc nhiên của anh ta làm tôi thấy được những thứ mới mẻ về cô—da cô trông giống như màu lụa nâu đỏ trong ánh lửa như thế nào, những đường cong của đôi môi cô hoàn hảo ra sao, làm sao mà hàm răng trắng của cô tì vào nhau như thế, đôi hàng mi của cô dài như thế nào, chải lên má cô mỗi khi cô nhìn xuống.

Màu da của Kim đôi khi đậm hơn khi cô bắt gặp cái nhìn chăm chăm của Jared, và thật khó khăn cho cô để ngoảnh mặt sang hướng khác, né ánh nhìn của Jared.

Nhìn họ, tôi cảm thấy như tôi đã hiểu hơn những thứ mà Jacob đã nói cho tôi về những ảnh hưởng trước đó — thật khó khăn khi phải kháng cự lại mức độ phạm tội và yêu quý.

Giờ Kim dựa đầu vào ngực Jared, tay anh ta vòng quanh cô. Tôi tưởng tượng là cô ấy sẽ rất ấm ở đó.

“Muộn rồi,” tôi thì thào với Jacob.

“Đừng bắt đầu như thế,” Jacob nói thềm lại — mặc dù bằng cách nào đi nữa chắc chắn nửa nhóm đủ nhạy cảm để nghe thấy chúng tôi. “Phần tuyệt nhất đang tới.”

“Phần tuyệt nhất là gì? Em sẽ nuốt cả một bầy cừu à?”

Jacob phá ra cười với một giọng trầm trầm, khan khan. “Không. Đó là phần cuối. Chúng ta không gặp nhau chỉ để ăn hết số thức ăn đáng giá cho một tuần. Đây là một cuộc họp hội đồng chuyên môn. Đây là lần đầu tiên của Quil, và cậu ta chưa hề nghe những câu chuyện này. Ô, cậu ta đã nghe đấy, nhưng đây sẽ là lần đầu tiên cậu ta biết đó là sự thật. Điều đó có xu hướng khiến anh chàng chú ý hơn. Kim và Seth cũng là lần đầu tiên nữa.”

“Những câu chuyện à ?”

Jacob lĩnh ra phía sau cạnh tôi, nơi tôi tựa vào một cái mòm đá thấp. Cậu vòng tay qua vai tôi và nói đều đều thấp hơn vào tai tôi.

“Những lịch sử mà bọn em luôn nghĩ là truyền thuyết,” cậu nói. “Những câu chuyện về cách tụi em tới được đây. Đầu tiên là câu chuyện về những chiến binh linh hồn.”

Giống như lời thì thầm của Jacob là lời giới thiệu vậy. Bầu không khí bất ngờ thay đổi xung quanh đồng lửa cháy thấp. Paul và Emily ngồi thẳng hơn. Jared thúc nhẹ khuỷu tay vào Kim và sau đó dịu dàng kéo cô thẳng dậy.

Emiliy đưa ra một cuốn sổ mép xoắn ốc và một cái bút, trông chính xác như một học sinh chuẩn bị cho một bài giảng quan trọng. Sam cuộn nhẹ bên cạnh cô — nên anh ta tỏ ra như chỉ huy giống như Quil lớn, người đã ngồi bên cạnh anh ta — và bỗng nhiên tôi nhận ra là những người lớn của hội đồng không chỉ có ba, mà là bốn.

Leah Clearwater, khuôn mặt cô vẫn như một chiếc mặt nạ xinh đẹp nhưng không cảm xúc, nhắm mắt lại — không giống như cô mệt, nhưng nó giúp cô tập trung. Người anh em của cô nghiêng về phía những trưởng lão một cách háo hức.

Ngọn lửa nổ tách, bắn ra những tàn lửa lấp lánh vào màn đêm.

Billy đằng hắng, và không giới thiệu gì nhiều hơn lời thì thầm của con trai ông, bắt đầu kể câu chuyện bằng chất giọng âm áp và trầm của mình. Những từ trút ra chính xác, như thể ông đã thuộc lòng chúng, nhưng cũng đầy cảm xúc nhịp nhàng, giống như một bài thơ được trình bày bởi chính người sáng tác ra nó.

“Từ đầu, người Quileute đã là những con người nhỏ bé,” Billy nói, “và chúng ta vẫn là những con người bé nhỏ, nhưng chúng ta không bao giờ biến mất. Bởi vì trong máu của chúng ta luôn có những điều kì diệu. Nó không phải lúc nào cũng là sự biến đổi hình dạng — điều đó đến muộn hơn. Đầu tiên, chúng ta là những chiến binh tinh thần.”

Trước đó tôi chưa bao giờ nhận ra sự uy nghiêm có trong giọng của Billy Black, dù bây giờ tôi đã nhận ra rằng sự uy tín ấy luôn ở đây.

Cái bút của Emily lướt nhanh qua những trang giấy khi cô cố gắng theo kịp ông.

“Ngay từ khi bắt đầu, bộ lạc đã định cư ở bên tàu này và trở thành những người đóng tàu khép léo và những ngư dân. Nhưng bộ lạc lại quá nhỏ, và cái bến này lại rất giàu cá. Có những bộ lạc khác thèm muốn vùng đất của chúng ta, và chúng ta thì quá ít người để giữ nó. Một bộ lạc lớn tiến đánh chúng ta và chúng ta phải lên tàu để chạy trốn họ.

“Kahelera không phải là chiến binh linh hồn đầu tiên, nhưng chúng ta không nhớ những câu chuyện đến trước anh ta. Chúng ta không nhớ ai là người đầu tiên khám phá ra sức mạnh này, hay là nó đã được sử dụng như thế nào trước cái cuộc khủng hoảng này. Kahelera là người thủ lĩnh linh hồn đầu tiên trong lịch sử của chúng ta. Trong lúc khẩn cấp ấy, Kahelera đã sử dụng phép thần diệu để bảo vệ vùng đất của chúng ta.”

“Anh ta và tất cả những chiến binh của mình rời khỏi tàu — không phải thân xác của họ, mà là linh hồn của họ. Những người phụ nữ xem chừng thân thể họ và những đợt sóng, và những người đàn ông mang linh hồn của họ trở lại bến cảng của chúng ta.”

“Họ không thể chạm vào bộ lạc đối địch kia, nhưng họ có những cách khác. Những câu chuyện kể lại rằng họ có thể thổi những cơn gió lớn vào trại của kẻ địch; họ có thể tạo ra những tiếng la hét lớn trong gió làm khiếp sợ kẻ thù. Những câu chuyện cũng kể lại rằng động vật có thể trông thấy những chiến binh linh hồn và hiểu được họ; động vật có thể làm theo mệnh lệnh của họ.”

“Kahelera mang theo đội quân linh hồn của mình và trút những sự tàn phá vào những kẻ xâm phạm. Bộ lạc xâm lược này có một bầy chó lớn, lông dày mà chúng dùng để kéo xe trượt tuyết ở vùng băng phía bắc. Những chiến binh linh hồn làm những con chó chống lại chủ của chúng và sau đó đem đến một

trận đánh úp bất ngờ phá hoại mạnh mẽ từ những hang núi. Họ dùng những cơn gió gào thét để giúp những con chó gây rối con người. Những con chó và trận đánh đã thắng. Người sống sót rải rác, gọi bến tàu của chúng ta là một nơi ghê tởm. Những con chó trở về với hoang dã khi những chiến binh linh hồn của chúng ta giải thoát cho chúng. Người Quileute quay trở lại thân thể của họ với những người vợ của mình, chiến thắng.”

“Những bộ lạc gần bên khác, bộ lạc Hoh và Makah, đã làm một thỏa thuận với bộ lạc Quileute. Họ không muốn gì với pháp thuật của chúng ta. Chúng ta sống trong hòa bình với họ. Khi một kẻ thù tới đánh, những chiến binh linh hồn sẽ đuổi họ đi.”

“Nhiều thế hệ qua đi. Và đến thủ lĩnh linh hồn lớn cuối cùng, Taha Aki. Anh ta được biết đến bởi sự thông thái, và bởi là một người hòa bình. Mọi người sống tốt và mãn nguyện trong sự bảo vệ của anh ta.”

“Nhưng có một người, Utlapa, không hề hài lòng.”

Một tiếng huýt gió vang lên quanh ngọn lửa. Tôi quá chậm chạp để có thể thấy nó bắt đầu từ đâu. Billy phớt lờ nó và tiếp tục với truyền thuyết.

“Utlapa là một trong những chiến binh linh hồn mạnh nhất của thủ lĩnh Taha Aki — một người đầy sức mạnh, nhưng cũng là một người tham lam. Hắn ta nghĩ mọi người nên dùng sức mạnh của họ để mở rộng vùng đất của mình, để biến bộ lạc Hoh và Makah trở thành nô lệ và xây dựng lên một đế chế.”

“Giờ đây, khi mà những chiến binh ở trạng thái linh hồn, họ biết được suy nghĩ của nhau. Taha Aki đã thấy những gì Utlapa mơ tưởng, và nổi giận với Utlapa. Utlapa được lệnh phải rời khỏi mọi người và không bao giờ được sử dụng linh hồn của mình một lần nữa. Utlapa là một người khỏe mạnh, nhưng những chiến binh của thủ lĩnh lại đông hơn hắn. Hắn không có lựa chọn nào ngoài việc phải ra đi. Kẻ bị ruồng bỏ giận dữ trốn vào khu rừng gần đó, đợi cơ hội để trả thù người thủ lĩnh.”

“Ngay cả khi đang sống trong hòa bình, người thủ lĩnh linh hồn vẫn phải cảnh giác bảo vệ người của anh ta. Thông thường, anh ta sẽ đến một vùng đất thiêng, một nơi bí mật trên những ngọn núi. Anh ta sẽ để thể xác mình phai sau và quét xuống xuyên qua những khu rừng và dọc theo bờ biển, chắc chắn rằng chẳng có mối đe dọa nào đến gần cả.”

“Một ngày khi Taha Aki ra đi để thực hiện trách nhiệm của mình, Utlapa đã đi theo. Đầu tiên, Utlapa chỉ đơn giản là muốn giết người thủ lĩnh, nhưng kế hoạch này có những hạn chế của nó. Chắc chắn là những chiến binh linh hồn sẽ tìm và giết hắn, và họ có thể đuổi theo nhanh hơn là hắn có thể chạy trốn. Khi hắn trốn vào những tảng đá và trông thấy người thủ lĩnh chuẩn bị rời khỏi thể xác mình, một kế hoạch khác nảy đến với hắn.”

“Taha Aki rời khỏi thân thể mình ở một nơi bí mật và bay cùng những cơn gió để canh chừng cho người của anh ta. Utlapa đợi cho tới khi hắn chắc chắn rằng người thủ lĩnh đã một khoảng cách xa cùng linh hồn của mình.”

“Taha Aki ngay lập tức biết rằng Utlapa đã bước vào thế giới tinh thần cùng mình, và anh cũng biết luôn cả kế hoạch giết người của hắn. Anh vội vã quay trở lại nơi bí mật, nhưng những cơn gió không đủ nhanh để cứu anh ta. Khi anh ta trở lại, thân thể anh ta đã biến mất. Thể xác của Utlapa bị bỏ nằm lại đó, nhưng Utlapa không để cho Taha Aki một lối thoát — hắn đã cắt cổ của xác mình bằng đôi tay của Taha Aki.”

“Taha Aki đi theo thể xác mình xuống núi, Anh ta hét lên với Utlapa, nhưng Utlapa phớt lờ anh như anh chỉ là một cơn gió.”

“Taha Aki thất vọng khi Utlapa thế vị trí của anh như một thủ lĩnh của bộ lạc Quileute. Trong vài tuần, Utlapa không làm gì ngoài việc chắc chắn rằng mọi người đã tin hắn là Taha Aki. Và sau đó những thay đổi bắt đầu — chỉ dụ đầu tiên của Utlapa là cấm những chiến binh bước vào thế giới tinh thần. Hắn nói rằng hắn có một giấc mơ cảnh báo nguy hiểm, nhưng thật ra là hắn sợ. Hắn biết rằng Taha Aki

sẽ đợi cơ hội để nói ra câu chuyện của mình. Utlapa cũng sợ bước vào thế giới tinh thần, biết rằng Taha Aki sẽ đòi lại thể xác của mình. Cho nên giấc mộng về những cuộc xâm lược với đội quân linh hồn của hắn trở thành không thể, và hắn kiểm sự hài lòng của bản thân trong việc cai trị bộ lạc. Hắn trở thành một gánh nặng — yêu cầu những thứ mà Taha Aki không bao giờ đề nghị, từ chối ở cạnh những chiến binh của anh, cưới một người vợ trẻ thứ hai và thứ ba, mặc dù vợ của Taha Aki vẫn còn sống — vài thứ không nghe theo bộ lạc. Taha Aki nhìn trong sự tức giận và không làm gì được.”

“Cuối cùng, Taha Aki cố gắng giết thể xác của mình để cứu bộ lạc của anh khỏi sự quá đà của Utlapa. Anh mang một con chó sói dữ từ trên núi xuống, nhưng Utlapa trốn sau những chiến binh của hắn. Khi con sói giết một người đàn ông trẻ bảo vệ cho kẻ thủ lĩnh giả mạo, Taha Aki cảm thấy đau khổ. Anh ra lệnh cho con sói bỏ đi.”

“Tất cả những câu chuyện kể lại với chúng ta rằng là một chiến binh linh hồn chẳng phải là một thứ dễ dàng gì. Nó đáng sợ nhiều hơn là thích thú khi phải rời bỏ thể xác một người. Đó là lí do tại sao họ chỉ dùng pháp thuật của mình trong những trường hợp cần thiết. Những chuyến đi đơn độc của người thủ lĩnh là một gánh nặng và sự hy sinh. Trở nên vô hình rất mất phương hướng, không thoải mái, đáng sợ. Taha Aki đã rời xa thân thể mình quá lâu khiến anh ta đau đớn về mặt này. Anh cảm thấy như mình bị đọa đày — không bao giờ đi qua vùng đất cuối cùng nơi tổ tiên anh ta đang đợi chịu đựng trong cái thế giới hư vô mãi mãi.”

“Có một con sói lờn đi theo linh hồn của Taha Aki khi anh ta lượn vòng và quần quai đau đớn trong rừng. Con sói rất lớn trong loài của nó, và rất đẹp. Taha Aki bỗng nhiên ghen tị với con vật không biết nói ấy. Ít nhất thì nó cũng có một thân xác. Ít nhất thì cũng có một cuộc sống. Ngay cả là cuộc sống của động vật thì cũng tốt hơn là cái tình trạng ý thức trống rỗng kinh tởm này.”

‘ Và sau đó Taha Aki đã có một ý tưởng làm biến đổi tất cả chúng ta. Anh ta yêu cầu được ở chung với nó, được chia sẻ. Con sói đã đồng ý. Taha Aki chui vào thân thể con sói với sự thanh thản và biết ơn.. Đó không phải là cơ thể con người của anh, nhưng nó tốt hơn là trạng thái trống rỗng trong thế giới tinh thần.”

“Như một, người đàn ông và con sói quay trở lại ngôi làng trên bến tàu. Mọi người bỏ chạy trong sợ hãi, la hét những chiến binh đến. Những chiến binh tới chỗ con sói cùng với giáo mác của họ. Utlapa, tất nhiên, lẫn trốn an toàn.”

“Taha Aki không tấn công những chiến binh của anh ta. Anh lùi chầm chậm từ chỗ họ, nói bằng đôi mắt của mình và cổ kêu những bài hát của người của anh. Những chiến binh bắt đầu nhận ra con sói không phải là một con vật bình thường, rằng phải có một linh hồn tác động vào nó. Một chiến binh già hơn, một người đàn ông tên là Yut, quyết định không tuân lệnh yêu cầu của kẻ thủ lĩnh giả mạo và cố gắng giao thiệp với con sói.”

“Ngay khi Yut bước vào thế giới tinh thần, Taha Aki rời khỏi con sói — con vật đợi sự quay trở lại của anh — để nói chuyện với ông ta. Yut ngay lập tức hiểu được sự thật, và chào đón người thủ lĩnh thật sự của ông trở về nhà.”

“Đúng lúc ấy, Utlapa tới để xem xem con sói đã thua hay chưa. Khi hắn ta thấy Yut bất động trên đất, xung quanh là những chiến binh bảo vệ, hắn nhận ra chuyện gì đang xảy ra. Hắn rút lấy con dao và chạy tới giết Yut trước khi ông ta có thể trở lại thể xác mình.”

“Tên phản bội,“ hắn hét lên, và những chiến binh không biết phải làm gì. Thủ lĩnh đã cấm những chuyến đi tâm linh, và đó là quyết định của thủ lĩnh sẽ phải trừng phạt những kẻ không vâng lời như thế nào.

“Yut nhảy vào xác của mình, nhưng Utlapa đã đâm con dao vào cổ của ông và một tay bịt miệng ông. Thể xác của Taha Aki rất mạnh, và Yut thì quá yếu vì tuổi tác. Yut không thể nói ngay cả một từ để cảnh báo những người kahcs trước khi Utlapa khiến ông im lặng mãi mãi.”

“Taha Aki nhìn thấy linh hồn của Yut trượt đi tới vùng đất cuối cùng đã chặn nghẽn với Taha Aki vĩnh viễn. Anh cảm thấy một cơn thịnh nộ tột cùng, dữ dội hơn bất cứ thứ gì anh ta đã cảm thấy trước đó. Anh chui vào con sói lớn một lần nữa dự định sẽ xé toạc cổ của Utlapa ra. Nhưng, khi anh hòa cùng con sói, một phép thuật lớn nhất đã xảy ra.”

“Sự tức giận của Taha Aki là sự tức giận của con người. Tình yêu anh dành cho người của mình và sự căm ghét anh dành cho kẻ áp bức quá lớn so với cơ thể của một con sói, quá con người. Con sói rừng mình, và — trước con mắt sừng sốt của những chiến binh và Utlapa — biến đổi thành một con người. Anh ta là sự giải thích cho linh hồn của Taha Aki”

“Utlapa cố gắng bỏ chạy, nhưng Taha Akiddax có sức mạnh của con sói trong thân thể mới của mình. Anh tóm lấy tên trộm và nghiền nát linh hồn hắn trước khi hắn kịp nhảy ra khỏi cái thân thể bị đánh cắp.”

“Mọi người vui mừng khi họ hiểu chuyện gì đã xảy ra. Taha Aki nhanh chóng trả mọi thứ về đúng chỗ, lại làm việc với người của mình và trả những người vợ trẻ về với gia đình. Chỉ có một thay đổi anh giữ lại là sự chấm dứt của những chuyến đi bằng linh hồn. Giờ thì anh biết là quá nguy hiểm khi cái tư tưởng đánh cắp một cuộc sống đã tồn tại ở đây. Những chiến binh linh hồn cũng không còn nhiều hơn.”

“Từ điểm này, Taha Aki đã hơn một con sói hay một con người. Họ gọi anh là Taha Aki con sói lớn, hay Taha Aki người đàn ông linh hồn. Anh đã dẫn dắt bộ lạc của mình trong rất, rất nhiều năm, bởi anh ta không già đi. Khi những mối nguy hiểm đe dọa, anh sẽ lấy hình dạng sói của mình để chiến đấu hoặc đe dọa kẻ thù. Mọi người sống trong hòa bình. Taha Aki sinh rất nhiều con trai, và một trong số đó nhận thấy rằng, sau khi họ đạt tới tuổi trưởng thành, họ, cũng vậy, có thể biến hình thành sói. Những người sói đều khác nhau, bởi vì họ là những linh hồn sói và phản ánh con người bên trong họ.”

“Vậy đó là lý do vì sao Sam lại toàn màu đen,” Quil thì thầm qua răng, cười toe toét. “Tim đen, lông đen.”

Tôi quá chú tâm vào câu chuyện, thật là hơi sốc khi quay trở lại hiện tại, quay lại với cái vòng xung quanh ngọn lửa tàn. Với một sự kinh ngạc khác, tôi nhận ra rằng cái vòng này được tạo thành bởi sự vĩ đại của Taha Aki — và một dòng dõi — cháu trai.

Tàn lửa thi nhau bắn tung tóe lên bầu trời đen kịt, chúng run rẩy và bay nhảy, tạo ra những hình dạng chúng tôi hầu như có thể đoán ra được.

“Và cái màu lông sô cô la của cậu thì phản ánh điều gì?” Sam nói thầm lại với Quil. “Cậu ngọt ngào như thế nào à?”

Billy phớt lờ những lời nhạo báng của họ. “Một số người con trai trở thành chiến binh như Taha Aki, và họ cũng không già đi. Những người khác, không thích sự biến đổi, từ chối gia nhập vào đàn người-sói. Những người này lại bắt đầu già đi, và bộ lạc phát hiện ra rằng những người sói có thể già đi nếu như họ từ bỏ phần linh hồn sói của họ. Taha Aki đã sống một cuộc đời dài bằng ba ông già. Anh ta lấy người vợ thứ ba sau cái chết của người thứ hai, và tìm thấy ở cô người vợ tinh thần thật sự của mình. Dù anh cũng yêu những người khác, cái này lại là một thứ gì đó rất khác. Anh ta quyết định từ bỏ linh hồn sói của mình để có thể chết khi bà cô ấy đã chết.”

“Đó là vì sao phép thuật này đến với chúng ta, nhưng đó không phải là kết thúc của câu chuyện...” Ông nhìn vào Quil Ateara lớn, người đang xoay chuyển trên ghế của mình, dựng thẳng đôi vai mỏng manh của ông. Billy uống nước từ một cái chai nước và lau khô trán mình. Cây bút của Emily không bao giờ do dự khi cô viết lấu dữ dội trên tờ giấy.”

“Đó là câu chuyện về những chiến binh linh hồn.” Quil lớn bắt đầu bằng một giọng nam cao nhỏ nhẹ. “Đây là câu chuyện về sự hy sinh của người vợ thứ ba.”

“Nhiều năm sau khi Taha Aki từ bỏ linh hồn sói của mình, anh ta đã là một ông già, rắc rối bắt đầu ở

phía bắc, với tộc Makah. Rất nhiều thanh niên trẻ tuổi của bộ lạc họ đã biến mất, và họ đổ lỗi cho những người sói bên cạnh. những người mà họ ghê sợ và không tin tưởng. Những người sói vẫn có thể đọc được suy nghĩ của nhau khi ở hình dạng sói, giống như tổ tiên của họ khi ở trạng thái linh hồn. Họ biết rằng không ai trong số họ có lỗi. Taha Aki cố gắng xoa dịu thủ lĩnh Makah, nhưng có quá nhiều sợ hãi. Taha Aki không muốn có một cuộc chiến tranh dưới tay mình. Ông giao nhiệm vụ cho đứa con trai lớn nhất, Taha Wi, đi tìm kẻ có tội thực sự trước khi cuộc chiến bắt đầu.”

“Taha Aki để cho năm người sói khác trong đàn của mình tham gia cuộc tìm kiếm xuyên những ngọn núi, tìm bất cứ dấu hiệu nào sai lầm của người Makah. Họ ngang qua một thứ mà họ chưa bao giờ chạm trán trước đó — một thứ mùi lạ, ngọt ngào trong rừng đốt cahys mũi của họ bằng những cơn đau.”

Tôi co lại một chút gần Jacob hơn. Tôi thấy trên khoe miệng cậu giật lên hài hước, và tay cậu vòng chặt quanh tôi.”

“Họ không biết cái sinh vật nào lại để lại mùi như vậy, nhưng họ đi theo nó,” Quil lớn tiếp tục. Chật giọng run run của ông không oai nghiêm như của Billy, nhưng nó có một sự khẩn cấp gấp gáp kì lạ. Mạch của tôi nhảy lên khi giọng của ông ta nhanh hơn.”

“Họ tìm thấy dấu vết yếu ớt của mùi hương con người, và máu người, dọc lối mòn. Họ chắc chắn đó là đối thủ mà họ đang tìm.”

“Cuộc hành trình dẫn họ đi xa khỏi vùng phía bắc nên Taha Wi gửi nửa đàn, những người trẻ nhất, trở về bến tàu để báo cáo với Taha Aki.”

“Taha Wi và hai người anh em của cậu không quay trở lại.”

“Những người anh em trẻ hơn đi tìm những người lớn hơn, nhưng chỉ tìm thấy sự im lặng. Taha Aki xót xa những đứa con của mình. Ông muốn trả thù cho cái chết của những đứa con trai, nhưng ông đã quá già. Ông đến chỗ người Makah trong bộ quần áo tang và nói với họ mọi chuyện đã xảy ra. Thủ lĩnh Makah tin vào nỗi đau khổ của ông, và sự căng thẳng kết thúc giữa hai bộ tộc.”

“Một năm sau, hai thiếu nữ người Makah biến mất trong cùng một đêm. Người Makah những người sói Quileute ngay lập tức, những người tìm thấy cái mùi ngòn ngọt trong làng Makah. Những người sói tiếp tục đi săn.”

“Chỉ có một người trở lại. Đó là Yaha Uta, đứa con lớn nhất của người vợ thứ ba của Taha Aki, và là người trẻ nhất trong đàn. Cậu ta mang về một thứ chưa bao giờ thấy ở Quileute — một cái xác cứng, lạnh, kì lạ mà cậu ta chỉ mang về vài phần. Tất cả những người mang dòng máu của Taha Aki, ngay cả những người không bao giờ biến thành sói, đều có thể ngửi thấy cái mùi của sinh vật chết ấy. Đây là kẻ thù của người Makah.”

“Yaha Uta mô tả lại chuyện gì đã xảy ra : cậu và những người anh em của cậu đã tìm ra sinh vật ấy, kẻ trông giống như một con người nhưng lại cứng như đá hoa cương, cùng với hai người con gái của Makah. Một cô gái đã chết, nhợt nhạt và trắng toát trên đất. Người kia thì nằm trong tay của sinh vật đó, miệng của hắn kè vào cổ cô. Có thể cô ấy vẫn còn sống khi họ đến nơi xảy ra cảnh tượng ghê tởm ấy, nhưng sinh vật đó nhanh chóng chộp lấy cổ cô ném cái thân hình bất động của cô xuống đất khi họ đến gần.”

“Đôi môi trắng toát của hắn đầy máu, và mắt hắn đỏ rực.”

“Yaha Uta đã mô tả lại sức mạnh và sự nhanh nhẹn của sinh vật đó.. Một trong số những người anh em của cậu đã trở thành nạn nhân khi cậu ta đánh giá thấp sức mạnh ấy. Sinh vật đó xé anh ta thành từng mảnh như một con búp bê. Yaha Uta và những người anh em của cậu thận trọng hơn. Họ hoạt động cuàng nhau, tiến đến gần sinh vật từ nhiều phía, sử dụng chiến thuật. Họ phải đạt tới giới hạn của sức mạnh và sự mau lẹ của sói, thứ mà họ chưa bao giờ thử nghiệm trước đó. Sinh vật đó cứng như đá và lạnh như băng. Họ thấy rằng chỉ có răng của họ mới làm nó bị thương được. Họ bắt đầu xé từng mảnh

sinh vật đó ra khi đánh nhau.”

“Yaha Uta mô tả lại chuyện gì đã xảy ra : cậu và những người anh em của cậu đã tìm ra sinh vật ấy, kẻ trông giống như một con người nhưng lại cứng như đá hoa cương, cùng với hai người con gái của Makah. Một cô gái đã chết, nhợt nhạt và trắng toát trên đất. Người kia thì nằm trong tay của sinh vật đó, miệng của hắn kè vào cổ cô. Có thể cô ấy vẫn còn sống khi họ đến nơi xảy ra cảnh tượng ghê tởm ấy, nhưng sinh vật đó nhanh chóng chộp lấy cổ cô ném cái thân hình bất động của cô xuống đất khi họ đến gần.”

“Đôi môi trắng toát của hắn đầy máu, và mắt hắn đỏ rực.”

“Yaha Uta đã mô tả lại sức mạnh và sự nhanh nhẹn của sinh vật đó.. Một trong số những người anh em của cậu đã trở thành nạn nhân khi cậu ta đánh giá thấp sức mạnh ấy. Sinh vật đó xé anh ta thành từng mảnh như một con búp bê. Yaha Uta và những người anh em của cậu thận trọng hơn. Họ hoạt động cuàng nhau, tiến đến gần sinh vật từ nhiều phía, sử dụng chiến thuật. Họ phải đạt tới giới hạn của sức mạnh và sự mau lẹ của sói, thứ mà họ chưa bao giờ thử nghiệm trước đó. Sinh vật đó cứng như đá và lạnh như băng. Họ thấy rằng chỉ có răng của họ mới làm nó bị thương được. Họ bắt đầu xé từng mảnh sinh vật đó ra khi đánh nhau.”

“Nhưng sinh vật đó học được rất nhanh, và chẳng mấy chốc đã đòi hỏi phó được với chiến thuật của họ. Nó đặt tay vào người anh của Yaha Uta. Yaha Uta thấy một sơ hở ở cổ hắn, và cậu lao đến. Răng của cậu xé nát đầu của sinh vật, nhưng tay của hắn vẫn xé vào người anh của cậu.”

“Taha Uta xé dọc sinh vật thành những khúc không thể nhận dạng, xé từng phần của sinh vật ra trong một nỗ lực vô vọng cứu người anh của mình. Cậu đã quá muộn, nhưng, cuối cùng, sinh vật đó cũng bị tiêu diệt.”

“Hoặc là họ nghĩ vậy. Yaha Uta đặt sinh vật bốc mùi ấy ra cho những trưởng lão kiểm tra một bàn tay đã bị cắt rời khỏi cánh tay cứng như đá của sinh vật. hai phần này dính vào nhau khi những người lớn hơn dùng dây chọc vào chúng, và cái bàn tay vươn về phía phần cánh tay, cố gắng ráp lại nó.”

“Quá kinh ngạc, những trưởng lão đem đốt những phần ấy. A great cloud of kine, khói độc làm ô nhiễm không khí. Khi chẳng còn gì ngoài tro, họ tách những đám tro vào nhiều túi nhỏ và đem trải chúng xa và rộng — vài cái ở biển, vài cái ở trong rừng, vài cái ở trong hang núi. Taha Aki đeo một cái túi quanh cổ ông, để được cảnh báo nếu như sinh vật ấy cố gắng ghép mình lại một lần nữa.”

Quil lớn dừng lại và nhìn vào Billy. Billy kéo một sợi dây da thuộc từ cổ ông ra. Ở cuối treo một cái túi nhỏ, đen xỉ vì tuổi tác. Một vài người thở hổn hển. Tôi có thể là một trong số họ.

“Họ gọi nó là Sinh Vật Lạnh, Kẻ Uống Máu, và sống trong sợ hãi rằng nó không chỉ có một mình. Họ chỉ có một người sói bảo vệ, Yaha Uta trẻ tuổi.”

“Họ không phải đợi lâu. Sinh vật đó có một người bạn đời, một kẻ uống máu khác, kẻ đến tìm người Quileute để trả thù.”

“Những câu chuyện kể lại rằng Người Phụ Nữ Lạnh đó là người đẹp nhất mà những đôi mắt con người đã từng thấy. Cô ta trông giống như nữ thần của bình minh khi cô ta bước vào làng buổi sáng hôm ấy; mặt trời chiếu sáng, và nó tỏa sáng lấp lánh trên làn da trắng của cô ta, và chiếu sáng mái tóc vàng chảy dài xuống đầu gối ả. Gương mặt đẹp một cách kì diệu, đôi mắt đen trên khuôn mặt trắng. Một số người đã quỳ xuống lạy cô ta.”

“Cô ta hỏi thứ gì đó bằng một chất giọng cao, trong, bằng một thứ tiếng mà chưa ai từng nghe. Mọi người đều kinh ngạc, không biết phải trả lời cô ta như thế nào. Chẳng có ai mang dòng máu của Taha Aki trong số những người chứng kiến ngoài một cậu bé. Cậu ta bám chặt lấy mẹ mình và kêu rằng cái mùi làm mũi cậu ta đau. Một trong số những trưởng lão, cũng ở trong hội đồng (?), nghe thấy đứa trẻ và nhận ra cái gì đang đến với họ. Ông ta hét kêu mọi người chạy đi. Cô ả giết ông trước.”

“Có hai mươi nhân chứng chứng kiến sự tiếp cận của cô ta. Hai người sống sót, chỉ bởi vì cô ta bị

phân tâm bởi máu, và dừng lại để thỏa mãn cơn khát của mình. Họ chạy tới chỗ Taha Aki, người đang ngồi trong giữa những cổ vắn cùng những trưởng lão khác, những đứa con của ông, và người vợ thứ ba.”

“Yaha uta biến hình sang dạng sói ngay khi anh vừa nghe thấy những tin ấy. Anh ta đi giết kẻ uống máu một mình. Taha Aki, người vợ thứ ba của ông, những đứa con, và những trưởng lão khác đi theo anh.”

“Lúc đầu họ không thể tìm thấy sinh vật đó, chỉ có dấu hiệu tấn công của cô ta. Xác người nằm chết, một số đã cạn máu, rải rác dọc những con đường mà cô ta đi qua. Khi họ nghe thấy những tiếng la hét và chạy nhanh tới bến tàu.”

“Một số người Quileute đã chạy lên tàu để tị nạn. Cô ta bơi phía sau như một con cá mập, và phá hủy mũi tàu của họ bằng một sức mạnh đáng kinh ngạc. Khi con tàu chìm xuống, cô ta bắt những kẻ cố bơi trốn và giết họ.”

“Cô ta trông thấy một con sói lớn trên bờ biển và quên mất những người bơi đi trốn. Cô ta bơi quá nhanh đến mức chỉ thấy mặt mờ và lên bờ, ướt sũng và lộng lẫy, để đứng bên cạnh Yaha Uta. Cô ta chỉ ngón tay trắng vào anh và hỏi một câu hỏi khó hiểu khác. Yaha Uta vẫn đợi.”

“Đó là một cuộc chiến chắc chắn. Cô ả không phải là một chiến binh giống như bạn đời của cô ta. Nhưng Yaha Uta chỉ có một mình — không có một ai khác để làm phân tán sự giận dữ của cô ta với anh.”

“Khi Yaha Uta thua. Taha Aki hét lên thách thức. Ông khập khiễng đi tới và biến đổi sang hình thái cũ, một con sói mõm trắng. Con sói đã già, nhưng đó là Taha Aki Người Đàn Ông Linh Hồn, và cơn cuồng nộ khiến ông mạnh mẽ. Cuộc chiến lại bắt đầu.

“Người vợ thứ ba của Taha Aki đã nhìn thấy con trai chết trước mặt mình. Giờ thì chồng bà đang chiến đấu, và bà chẳng có lấy một hy vọng rằng ông có thể chiến thắng. Bà đã nghe mọi từ mà nhân chứng của kẻ sát nhân nói ở hội đồng. Bà đã nghe về chiến thắng đầu tiên của Yaha Uta, và biết rằng sự phân tán của anh trai cậu đã cứu cậu.”

“Người vợ thứ ba chụp lấy con dao từ thắt lưng của một trong số những đứa con trai đứng cạnh bà. Họ chỉ là những đứa con non nớt, chưa trưởng thành, và bà biết chúng sẽ chết khi bố chúng thất bại.”

“Người vợ thứ ba chạy về phía Người Đàn Bà Lạnh với con dao găm giờ cao. Người Đàn Bà Lạnh mỉm cười, hơi xao lãng với cuộc chiến cùng con sói già. ả chẳng hề sợ gì người phụ nữ loài người yếu ớt hay con dao mà thậm chí còn chẳng đủ gãi ngứa cho ả, và ả có ý định giải thoát cho Taha Aki khỏi cái chết.”

“Và người vợ thứ ba đã làm một điều mà Người Đàn Bà Lạnh không hề nghĩ tới. Bà qua khụy xuống đầu gối mình ngay dưới chân kẻ uống máu và đâm con dao vào tim mình.”

“Máu phun ra từ những ngón tay của người vợ thứ ba và bắn vào Người Đàn Bà Lạnh. Kẻ uống máu không thể chịu được sự quyến rũ của máu tươi từ người của bà vợ. Theo bản năng, cô ta quay về phía người phụ nữ đang chết dần ấy, một giây hoàn toàn bị cơn khát chiếm lấy.”

“Răng của Taha Aki ngập quanh cổ cô ả.”

“Đó chưa phải là sự kết thúc của cuộc chiến nhưng giờ Taha Aki không chỉ có một mình. Nhìn thấy mẹ mình chết, hai đứa con trai nhỏ cảm thấy phần nộ đến mức chúng nhảy lên trước bằng linh hồn sói của mình, mặc dù chúng chưa trưởng thành. Cùng với bố của mình, chúng giết chết sinh vật ấy.

“Taha Aki không bao giờ trở lại bộ lạc. Ông cũng không bao giờ quay lại dạng người nữa. Ông nằm một ngày bên cạnh xác của người vợ thứ ba, gầm gừ với bất cứ ai cố gắng chạm vào bà, và sau đó đi vào rừng và không bao giờ quay trở lại.”

“Mối lo lắng về những kẻ lạnh từ đó giảm đi. Những người con trai của Taha Aki bảo vệ bộ lạc của mình cho tới khi những đứa con của họ đủ lớn để thế chỗ họ. không có nhiều hơn ba người sói vào thời đó. Thế là đủ. Thỉnh thoảng vài kẻ uống máu đã đi qua vùng đất này, nhưng chúng rất ngạc nhiên,

không nghĩ đến những người sói. Đôi lúc một người sói chết, nhưng họ không mất nhiều như lần đầu tiên. Họ đã học được cách phải đối phó với những kẻ uống máu như thế nào, và họ truyền lại những kiến thức đó, tâm trí của sói tới tâm trí của sói, linh hồn tới linh hồn, cha tới con.”

“Thời gian trôi qua, và những con cháu của Taha Aki không hề trở thành người sói khi chúng đạt đến tuổi trưởng thành. Chỉ có những lúc quan trọng, khi một kẻ máu lạnh ở gần đấy, những người sói mới trở lại. Những kẻ máu lạnh luôn đi cùng một học hai kẻ khác, và bầy thì quá nhỏ.”

“Một hội máu lạnh lớn hơn tới, vag ông cố của các cậu đã chuẩn bị để chiến đấu. Nhưng kẻ lãnh đạo lại nói chuyện với Ephraim Black như một con người, và đã hứa sẽ không làm hại tới người Quileute. Đôi mắt vàng kì lạ của gã ta là một bằng chứng cho cái lí do là họ không giống như những kẻ uống máu khác. Những người sói đã đông hơn; và chẳng cần phải có thỏa thuận gì với những kẻ máu lạnh khi mà họ có thể chiến thắng. Ephraim đã chấp nhận. Họ đã trung thành với bốn phận của họ, mặc dù sự có mặt của họ có xu hướng lôi kéo những kẻ khác.”

“Và số lượng của họ cũng tăng lên mức mà bộ lạc chưa bao giờ thấy.” Quil lớn nói, và trong một khoảng khắc, đôi mắt đen của ông chìm trong những nếp nhăn cuộn xung quanh, dường như là một sự thư giãn đối với tôi.”

“Ngoại trừ, tất nhiên, vào thời của Taha Aki,” ông nói, và sau đó thở dài.

“Và vì vậy những đứa con của bộ lạc chúng ta phải mang theo một gánh nặng và chia sẻ sự hy sinh mà nhưng người cha của họ đã trải qua trước họ.”

Tất cả im lặng một lúc lâu... Những đứa con cháu đang sống của phép thuật về truyền thuyết nhìn vào nhau qua ngọn lửa chẳng có chút gì buồn bã trong mắt cả. Tất cả ngoài một người.”

“Gánh nặng,” anh ta nhạo báng bằng một chất giọng thấp. “Tớ nghĩ nó thật tuyệt.” Đôi môi dưới đầy đặn của Quil hơi trề ra.

Bên kia đám lửa đã tàn, Seth Clearwater —mắt cậu mở to nhìn bờ người anh em bảo vệ bộ lạc — gật đầu.

Billy cười khúc khích, trầm và lâu, và phép thuật dường như lu mờ trong đám than hồng.

Bỗng nhiên, đó lại là một cái vòng của những người bạn.

Jared ném một hòn đá nhỏ về phía Quil và mọi người bật cười khi nó khiến anh ta nhảy dựng lên.

Những cuộc hội thoại nhỏ thì thầm quanh chúng tôi, trêu chọc và vô tình.

Mắt của Leah Clearwater không mở. Tôi nghĩ là mình đã thấy một thứ gì đó lấp lánh trên má cô giống như nước mắt, nhưng một khắc sau khi tôi nhìn lại thì nó đã biến mất.

Tôi và Jacob không nói gì. Cậu vẫn im lặng bên cạnh tôi, hơi thở sâu và đều, đến mức tôi nghĩ cậu gần như đã ngủ.

Tâm trí của tôi vẫn ở hàng nghìn năm trước. Tôi không hề nghĩ về Yaha Uta hay những người sói khác, hoặc là Người Đàn Bà Lạnh xinh đẹp — tôi có thể tưởng tượng ra cô ta dễ dàng. Không, tôi nghĩ về một người khác ngoài những người kì diệu. Tôi đang cố tưởng tượng ra khuôn mặt của người phụ nữ không tên đã cứu toàn bộ lạc, người vợ thứ ba.

Chỉ là một người phụ nữ loài người, chẳng có món quà đặc biệt hay sức mạnh gì. Thể chất yếu ớt và chậm chạp hơn bất cứ con quái vật nào trong câu chuyện. Nhưng bà ấy lại là chiếc chìa khóa, là lời giải. Bà đã cứu được chồng mình, những đứa con của mình, bộ lạc của mình. Tôi ước gì họ có thể nhờ được tên bà....

Có cái gì đó lay cánh tay tôi.

“Nào, Bells, “ Jacob nói trong tai tôi. “ Chúng ta ở đây rồi. “

Tôi chớp mắt, bối rối bởi vì lửa dường như đã biến mất. Tôi liếc vào màn đêm không mong muốn, cố gắng ý thức vùng xung quanh.

Mất một phút tôi mới nhận ra mình không còn ở trên núi nữa. Jacob và tôi chỉ còn một mình. Tôi vẫn ở

trong tay cậu nhưng không còn ở trên mặt đất nữa.

Làm thế nào mà tôi vào được trong xe của Jacob vậy ?

“ Ôi, cận bã ! “ (?) . Tôi thờ dốc và nhận ra rằng mình đã ngủ quên. “ Muộn thế nào rồi ? Chết tiệt, cái điện thoại ngu ngốc đâu rồi ? “ Tôi vỗ nhẹ mấy cái túi quần mình, điên cuồng và trống rỗng (? Cái gì đây ?)

“ Thư giãn đi. Chưa đến nửa đêm đâu. Và em đã gọi anh ta cho chị rồi. Nhìn kia — anh ta đang đợi ở kia. “

“ Nửa đêm à ? “ Tôi lặp lại một cách ngớ ngẩn, vẫn còn mất phương hướng.

Tôi nhìn vào bóng tối, và nhịp tim tôi nảy lên khi tôi bắt gặp hình dáng của chiếc xe Volvo, xa khoảng ba mươi thước.

Tôi vươn ra chỗ tay nắm cửa.

“ Đây, “ Jacob nói, và cậu đặt một vật nhỏ vào tay kia của tôi. Chiếc điện thoại.

“ Em đã gọi Edward cho chị à ? “ mắt tôi đã thích nghi đủ để nhìn thấy tia sáng trong nụ cười của Jacob.

“ Em nghĩ là em đã đóng tốt, em đã có nhiều thời gian cùng chị. ’

“ Cảm ơn, Jake, ” tôi nói, chạm vào cậu. “ Thật sự đấy, cảm ơn. Và cảm ơn vì đã mời chị tối nay. Nó thật... ” Từ ngữ mất hết (? Thế này à ?)

“ Wow, đó là thứ gì đó khác. ”

“ Và chị đã không ở lại để xem em nuốt một con cừu. ” Cậu cười. “ Không, em rất vui vì chị thích. Điều đó thật ... tuyệt đối với em. Có chị ở đây. “

Có một sự di chuyển trong bóng tối ở phía xa — thứ gì đó nhợt nhạt kín đáo bên cạnh cái cây. Đang đo khoảng cách ? (?)

“ Yeah, anh ta chán ngán kiên nhẫn một chút nào, phải không ? ” Jacob nói, để ý thấy sự xao lãng của tôi.

“ Đi đi. Nhưng quay trở lại sớm, được chứ ?

“ Chắc chắn rồi, Jake, ” tôi hứa, mở cửa xe. Không khí lạnh vỗ lên chân tôi và làm tôi rùng mình.

“ Ngủ ngon, Bells. Đừng lo lắng về bất cứ thứ gì — Xem sẽ canh chừng cho chị tối nay. ”

Tôi dừng lại, một chân đặt trên đất. “ Không, Jake. Nghỉ ngơi một chút đi, chị sẽ ổn. ”

“ Chắc chắn rồi, chắc chắn rồi, ” cậu nói, nhưng nghe như là làm ra vẻ hơn là đồng ý.

“ Ngủ ngon, Jake. Cảm ơn. ”

“ Ngủ ngon, Bella, ” cậu thì thào khi tôi nhanh chóng bước vào màn đêm.

Edward giữ lấy tôi ngay ở đường biên.

“ Bella, “ anh nói, hạ nhẹ giọng; đôi tay anh vòng nhẹ quanh tôi.

“ Chào. Xin lỗi em muộn quá. Em đã ngủ quên và — “

“ Anh biết. Jacob đã giải thích rồi. ”

Anh đi về phía cái xe, vụng loạng choạng về bên cạnh anh.

“ Em mệt à ? Anh có thể bế em. ”

“ Em ổn. “

“ Về nhà em và đi ngủ nào. Em đã có một khoảng thời gian vui vẻ chứ? ”

“ Yeah — nó thật tuyệt, Edward. Em ước gì anh có thể tới.. Em thậm chí không thể diễn tả nó. Bố của Jake nói cho tụi em những truyền thuyết cổ và nó giống như... như phép thuật vậy. ”

“ Em sẽ phải kể cho anh về nó. Sau khi em đã ngủ. ”

“ Em sẽ không nói bây giờ đâu. ” Tôi nói, và sau đó ngáp rất nhiều

Edward cười khúc khích. Anh mở cửa xe cho tôi , nâng tôi vào, và khóa dây an toàn quanh tôi.

Đèn vệt sáng lên và quét qua chúng tôi. Tôi vẫy theo đầu phía trước ô tô của Jacob, nhưng tôi không chắc là cậu ta thấy cử chỉ đó.

Đêm ấy — sau khi qua được Charlie, người chẳng dành cho tôi nhiều vấn đề như tôi tưởng bởi vì Jacob cũng đã gọi cho ông — thay vì ngã ngay vào giường, tôi hướng ra cửa sổ mở trong khi đợi Edward quay trở lại.

Đêm bỗng nhiên trở lạnh. Gần như mùa đông vậy. Tôi không hề chú ý rằng trên vách núi là mùa đông; tôi cho rằng lửa chẳng là gì hơn việc ngồi cạnh Jacob.

Nước đá nhỏ giọt bắn vào mặt tôi khi mưa rơi xuống. Trogi quá tối để có thể thấy nhiều hơn ngoài những hình tam giác của cây vân sam đang nghiêng ngả và đung đưa với gió.

Nhưng tôi căng mắt ra, tìm kiếm một hình dáng khác trong cơn bão. Một cái bóng nhợt nhạt, di chuyển như một bóng ma trong màn đêm... hay một đường nét tối của một con sói khổng lồ.... Mắt tôi quá yếu. Và có một sự dịch chuyển trong bóng tối, ngay cạnh tôi.

Edward lướt nhẹ qua cánh cửa sổ mở của tôi, tay của anh còn lạnh hơn cả mưa.

"Jacob có ở ngoài kia không?" Tôi hỏi, rùng mình khi Edward kéo tôi vào vòng tay anh.

"Có... ở đâu đó. Và Esme đang trên đường về."

Tôi thở dài. "trời lạnh và ẩm ướt quá. Điều này thật ngớ ngẩn." Tôi rùng mình một lần nữa.

Anh cười khúc khích. "Nó chỉ lạnh với em thôi, Bella"

CẢ đêm hôm ấy cũng lạnh, có thể là bởi vì tôi ngủ trong tay của Edward. Nhưng tôi mơ thấy tôi đang ở bên ngoài trong một cơn bão, gió quất chặt tóc vào mặt tôi và làm mờ mắt tôi. Tôi đứng trên mỏm đá hình lưỡi liềm ở bãi biển thứ nhất, cố gắng hiểu được những hình dáng di chuyển mau lẹ mà tôi chỉ có thể thấy lơ mơ trong bóng tối trên bờ biển. Lúc đầu, chẳng có gì ngoài những ánh sáng đen và trắng, phi theo nhau và nhảy đi. VÀ sau đó, giống như mặt trăng vừa ló ra sau đám mây, tôi có thể thấy mọi thứ.

Rosali, tóc của chị đung đưa ẩm ướt và chảy vàng xuống tới đầu gối, đang tấn công một con sói khổng lồ — mõm của nó ngấn xuyên với màu bạc — tôi theo bản năng nhận ra đó là Billy Black.

Tôi chạy tới, nhưng thấy mình di chuyển chậm chạp trong sự chuyển động lẻ mề của những người đang mơ. Tôi cố gắng hét lên với họ, để nói họ dừng lại, nhưng giọng của tôi bị gió cuốn đi, và tôi không thể gây ra một âm thanh nào. Tôi vẫy tay, hy vọng gây được sự chú ý của họ. Có thứ gì đó sáng lên trong tay tôi, và lần đầu tiên tôi để ý thấy tay mình không hề trống.

Tôi đang cầm một con dao dài, sắc, cổ và màu bạc, phủ bởi lớp máu khô cứng đen xì.

Tôi co rúm xa khỏi cái dao, và mắt tôi bật mở tới bóng tối trong phòng ngủ của tôi. Điều đầu tiên tôi nhận ra là tôi không có một mình, và tôi quay lại vùi mặt vào ngực Edward, biết rằng mùi hương của da thịt anh sẽ xua đi cơn ác mộng hiệu quả hơn bất cứ cái gì khác.

"Anh làm em thức giấc à?" Anh thì thầm.

Có âm thanh của giấy, tiếng xáo động của những trang giấy, và một tiếng thịch nhẹ như thứ gì đó nhẹ vừa rơi xuống sàn gỗ.

"Không," tôi lầm bầm, thở dài mãn nguyện khi tay anh vòng chặt quanh tôi.

"Em có một giấc mơ tệ"

"Em có muốn nói về nó không?"

Tôi lắc đầu

"Quá mệt. Có thể vào sáng mai, nếu em nhớ."

Tôi cảm thấy một nụ cười khẽ run lên trong anh.

"Vào buổi sáng," anh đồng ý.

"Anh đang đọc gì vậy?" tôi hỏi khẽ, không hẳn là đã tỉnh.

"Wuthering Heights," anh nói.

Tôi cau mày.

"Em tưởng là anh không thích cuốn sách ấy."

" Em để nó ở ngoài," anh thì thào, chất giọng ngọt ngào của anh ru tôi vào trạng thái vô thức.

" Bên cạnh đó... anh anh càng dành thời gian ở cạnh em thì những cảm xúc con người dường như càng dễ hiểu với anh hơn. Anh thấy mình có thể thông cảm với Heathcliff trong vài phương diện mà trước đó anh không nghĩ là có thể."

" Mmm", tôi thờ dài. Anh nói một thứ gì đó khác, một thứ gì trầm, nhưng tôi đã ngủ mất.

Buổi sáng hôm sau bình minh có màu ngọc xám và yên tĩnh. Edward hỏi tôi về giấc mơ, nhưng tôi chẳng thể nắm được gì về nó. Tôi chỉ nhớ rằng mình lạnh, và rằng tôi rất vui vì anh đã ở đó lúc tôi tỉnh.

Anh hôn tôi, đủ lâu để mạch của tôi đập loạn lên, và sau đó quay về nhà thay quần áo và lấy xe.

Tôi nhanh chóng mặc quần áo, chán ngán với những lựa chọn. Bất cứ ai lục lọi cái rương mây đã phá hỏng tủ nặng quần áo của tôi. Nếu như nó không phải là quá sợ hãi, nó sẽ thật sự giận dữ.

Khi tôi định xuống tầng ăn sáng, tôi để ý thấy cuộn sách méo mó của cuốn Wuthering Heathcliff (?) nằm mở trên sàn nơi mà đêm qua Edward đã thả nó xuống, holding his place the way the damaged binding always held me,

Tôi tò mò nhặt nó lên, cố gắng nhớ lại anh đã nói gì. Cái gì đó về việc thông cảm với Heathcliff, với tất cả mọi người. Điều đó không thể đúng; chắc hẳn tôi đã mơ thấy phần đó.

Ba từ trên trang sách mở làm tôi chú ý. và tôi nghiêng đầu để đọc đoạn đó gần hơn. Đó là lời Heathcliff nói, và tôi biết rõ đoạn đó.

Và giờ đây anh đã thấy được sự khác biệt giữa cảm giác của chúng ta : anh ta đã ở vị trí của tôi và tôi ở chỗ của anh ta, dù tôi ghét anh ta với lòng căm ghét khiến cho cuộc sống của tôi đau khổ, tôi không bao giờ đưa tay ra chống lại anh. Bạn có thể nghi ngờ, nếu bạn thấy hài lòng! Tôi sẽ không bao giờ xua đuổi anh tới chỗ cô ta tới chừng nào cô ta cong muốn anh. Lúc mà sự chú ý của cô ta chấm dứt, tôi sẽ thả trai tim anh ra, và uống máu anh ta! Nhưng, cho tới lúc đó —nếu bạn không tin tôi, bạn không hiểu tôi — cho tới lúc đó, tôi sẽ chết từng chút một trước khi tôi chạm được vào một sợi tóc trên đầu anh ta!

Ba từ làm mắt tôi chú ý là " uống máu anh."

Tôi rùng mình.

Đúng rồi. Chắc chắn là tôi đã mơ rằng Edward nói gì đó khẳng định về Heathcliff. Và trang sách này có thể không phải là trang sách anh đã đọc. Cuốn sách có thể rơi mở vào bất cứ trang nào

CHƯƠNG 12 : THỜI GIAN

Mình có tiên thị..." Alice bắt đầu một cách lo lắng.

Edward huých khủy tay vào sườn Alice, nhưng cô ấy nhẹ nhàng né được.

"Được rồi" cô ấy cần nhắc " Edward bắt mình phải làm việc này. Nhưng mình biết cậu còn khó chịu hơn nếu mình làm cậu ngạc nhiên".

Chúng tôi đang đi đến chỗ chiếc xe hơi sau khi tan trường và tôi hoàn toàn không hiểu Alice đang nói về chuyện gì

" Làm ơn nói bằng tiếng Anh đi" tôi yêu cầu

" Không cư xử như trẻ con, không được hờn dỗi gì nhé!"

" Giờ mình cảm thấy sợ rồi đây"

" Vậy thì cậu, ý mình là chúng ta sẽ tổ chức một buổi tiệc tốt nghiệp. Không hoành tráng đâu. Không có gì điên rồ cả. Nhưng mình nhìn thấy là cậu sẽ tức điên nếu mình cố gắng để biến nó thành một buổi tiệc bất ngờ." Cô nhẹ nhàng tránh khỏi tầm tay của Edward khi anh cố với lấy tóc của cô "và Edward bảo mình phải nói với cậu. Nhưng bữa tiệc đơn giản thôi, hứa đấy."

Tôi hỏi một cách khổ sở: "Mình có được tranh cãi gì không?"

“Không một chút nào”

“Được rồi Alice. Mình sẽ ở đó. Và mình sẽ ghét từng phút bữa tiệc đó. Hứa đây.”

“Tinh thần là như vậy! Tiện thể, mình thích cái năng khiếu này quá. Cậu nên quên chuyện đó đi.”

“Alice, mình không quên đâu.”

“Mình biết. Nhưng cậu sẽ quên.”

Tôi cố gắng nặn óc để nhớ rằng mình đã quyết định thăm dự bữa tiệc của Alice.

“Thật tuyệt” Edward nói khẽ “Ai có thể nhỏ nhen đến mức giận được cơ chứ”

Alice cười: “Đó là năng khiếu mà anh”

“Cậu không thể đợi vài tuần nữa hãy nói với mình về chuyện đó hay sao, bây giờ mình đã thấy căng thẳng rồi.” Tôi cần nhần.

Alice nhìn thẳng vào tôi và nói chậm rãi: “Bella, Cậu có biết hôm nay là thứ mấy không”

“Thứ hai phải không?”

Alice đảo mắt: “Đúng thứ 2... của tuần thứ 4” Rồi cô ấy nắm lấy khuỷu tay tôi, quay tôi ngược lại để nhìn vào tấm poster to, màu vàng dán trên cánh cửa phòng thể dục. Trên đó là dòng chữ đen ngày thông báo ngày tốt nghiệp. Chính xác chỉ còn một tuần kể từ hôm nay.

“Bây giờ là tuần thứ 4 tháng 6? Cậu có chắc không?”

Không ai trả lời cả. Alice chỉ lắc đầu buồn bã, cổ tỏ ra không thất vọng, lông mày Edward nhướn lên.

“Không thể nào. Sao lại vậy chứ” Tôi thử đếm ngược ở trong đầu, nhưng không thể hiểu được tại sao ngày tháng lại trôi nhanh đến thế. Tôi cảm thấy như ai đó đang đá vào chân mình. Thời gian của tôi như biến mất. Khoảng thời gian tôi dành để tìm giải pháp, lập kế hoạch giải quyết mọi việc đã tan thành mây khói. Tôi hết thời gian rồi. Và tôi chưa sẵn sàng. Tôi không biết làm thế nào, nói thế nào với Charlie và Renee ... với Jacob... rồi làm thế nào với việc làm người. Tôi biết chính xác những gì mình muốn nhưng tôi lại sợ. Về lý thuyết, tôi không phải lo lắng, thậm chí còn háo hức khi được bắt tử. Sau tất cả, đó là điều cốt yếu để tôi có thể ở bên Edward mãi mãi. Và có một thực tế là tôi bị săn đuổi bởi một số nhóm người cả biết lẫn không biết. Tôi mong ước không phải ngồi ở một chỗ, vô dụng và thom ngọt chờ một trong số bọn họ đến bắt. Về lý thuyết, tất cả các điều đó đều rõ ràng. Nhưng thực tế... tôi chỉ biết là một con người. Tương lai phía trước là một vực sâu mà tôi chỉ biết đáy sâu đến chừng nào cho đến khi nhảy xuống.

Điều đơn giản này, đến hôm nay đã trở nên rõ ràng, lẽ ra tôi phải kiếm chế một cách có ý thức cái việc làm cho thời hạn cuối cùng- mà tôi đã khó nhọc đếm ngược từng ngày- trở nên giống như ngày hành quyết

Trong trạng thái không tỉnh táo, tôi chỉ nhận ra Edward mở cửa xe cho mình, Alice ngồi ở ghế sau, mưa nặng hạt rơi bồm bộp trên kính chắn gió. Edward dường như biết tâm trí tôi đang đề trên mây trên gió, nhưng anh không cố lôi tôi thoát khỏi tâm trạng lơ đãng đó. Hoạc có thể anh có nhưng tôi không hề chú ý. Chúng tôi dừng xe trước cửa nhà, Edward đưa tôi vào nhà và kéo tôi ngồi xuống ghế sofa cạnh anh, Tôi nhìn chăm chăm vào lớp sương mù xám mỏng ngoài cửa sổ và cố gắng lấy lại quyết tâm của mình. Tại sao tôi lại hoảng sợ? Tôi đã biết là thời hạn cuối cùng đang đến cơ mà. Tại sao điều đó lại khiến tôi hoảng sợ đến như vậy. Tôi không biết anh đã để tôi ngồi trong im lặng và nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ bao nhiêu lâu nữa? Nhưng khi mưa ngừng rơi và bên ngoài trời đã tối thì là quá đủ đối với sự kiên nhẫn của anh. Anh giữ khuôn mặt tôi bằng đôi tay lạnh giá, nhìn xoáy vào tôi.

“Làm ơn nói cho anh biết em đang nghĩ gì đi? Không anh phát điên lên mất?”

Tôi phải nói gì với anh bây giờ? Nói rằng tôi là kẻ hèn nhát ư? Tôi tìm cách nói dối.

“Môi em trắng bệch rồi. Nói gì đi, Bella”

Tôi thở mạnh. Phải mất bao nhiêu lâu tôi mới có thể điều hòa được nhịp thở của mình?

“Chỉ là Em mất tập trung thôi” tôi thì thầm

Anh vẫn kiên nhẫn chờ, gương mặt anh tràn đầy lo lắng và hoài nghi.

Tôi cố gắng giải thích “ Em không chắc chắn mình phải làm gì...nói gì với Charlie... Nói gì hả anh... Nói bằng cách nào bây giờ” Giọng nói của tôi nhỏ dần.

“ Vậy không phải là bởi vì bữa tiệc”

Tôi cau mày” “ Không phải. Nhưng cảm ơn anh vì nhắc em về chuyện đó”

Mưa nặng hạt hơn khi anh cố dò hiểu nét mặt tôi.

“ Em chưa sẵn sàng” anh thì thầm.

“ Em đã sẵn sàng “ tôi nói dối ngay lập tức để đối phó. Tôi có thể nói để anh hiểu được điều đó, nên tôi hít vào thật sâu, và nói sự thật, “ Em phải trở thành”

“ Em không cần phải trở thành gì cả”

Tôi có thể cảm nhận được sự kinh hoàng trong mắt mình khi thầm thì “ Victoria, Jane, Caius, bất cứ ai đã vào phòng em...”

“ Tất cả điều đó khiến có thêm lý do để chờ đợi”

“ Điều đó không có bất kỳ ý nghĩa gì hết, Edward!”

Anh giữ mặt tôi chặt hơn trong đôi tay mình, và nói một cách thật trọng.

“ Bella, Không ai trong chúng ta được quyền lựa chọn. Em đã thấy điều đó với Rosalie. Tất cả chúng ta phải đấu tranh, cố gắng để chấp nhận vài điều ở bản thân mà chúng ta không kiểm soát được. Anh sẽ không để điều đó xảy ra với em. Em sẽ được lựa chọn”

“ Em đã có lựa chọn của mình”

“Em sẽ không phải có quyết định khó khăn đó vì có nhiều thứ đang đe dọa . Chúng ta sẽ để ý đến vấn đề đó, và anh sẽ chăm sóc em” anh thề nguyện. “ khi mà chúng ta giải quyết xong mọi vấn đề và không còn điều gì thúc ép em nữa, sau đó em có thể đi theo anh nếu em vẫn còn muốn điều đó. Nhưng không phải vì em lo lắng. Em không bị ép buộc làm những điều đó.

“ Carlisle đã hứa với em” Tôi lí nhí “ sau khi tốt nghiệp”

“ Cho đến khi em đã sẵn sàng, dứt khoát là không khi mà em còn sợ hãi” Giọng anh rất dứt khoát. Tôi không trả lời. Tôi không thể đưa ra bất cứ lý lẽ hợp lý để tranh cãi cả.

“Đó em thấy không! Chẳng có gì phải lo lắng cả” Anh hôn lên trán tôi.

Tôi cười run rẩy “ Không có gì ngoài một ngày tận thế đang treo lơ lửng”

“ Hãy tin anh”

“Em tin anh”

Anh vẫn nhìn vào mặt tôi, chờ đợi đến khi tôi hoàn toàn bình thường trở lại.

“ Em có thể hỏi anh điều này không?” Tôi lên tiếng

“ Bất cứ điều gì”

Tôi ngập ngừng, mím môi và sau đó hỏi một câu hỏi hoàn toàn khác với điều mà tôi thực sự đang nghĩ đến.

“ Em sẽ chuẩn bị gì cho Alice nhân dịp tốt nghiệp”

Anh cười khúc khích “ Có vẻ như em đã chuẩn bị cho chúng ta vé hòa nhạc”

“ Đúng rồi” Tôi đáp nhẹ nhõm, gần như còn mỉm cười “ Buổi hòa nhạc ở Tacoma. Em nhìn thấy quảng cáo tuần trước và nghĩ có thể anh thích. Anh đã nói đó là một CD hay mà”

“ Tuyệt vời. Cảm ơn em”

“ Em hy vọng họ chưa bán hết vé”

Tôi thở dài: “ Ý tưởng đó hay chứ. Em hiểu rồi...”

“ Em muốn hỏi điều khác cơ ” Anh nói

Tôi cau mày “ Anh giỏi thật đấy”

“ Anh đã luyện tập rất nhiều để có thể đọc được ý nghĩ của em mà. Cứ hỏi anh đi”

Tôi nhắm mắt, dựa vào anh, áp mặt vào ngực anh “ Anh không muốn em trở thành ma cà rồng”.

“ Không, Anh không muốn” Anh trả lời dịu dàng, và im lặng trong giây lát “ đó không phải là một câu hỏi”

“Vậy thì... Em lo lắng... tại sao anh lại... nghĩ như vậy”

“ Lo lắng?” anh nói rất ngạc nhiên.

“ Anh sẽ nói với em tại sao phải không? Toàn bộ sự thật, không tránh né bất cứ điều gì?”

Anh ngập ngừng “ Nếu anh trả lời câu hỏi của em, sau đó em sẽ giải thích câu hỏi của em chứ?”

Tôi gật đầu, vẫn áp mặt vào ngực anh.

Anh thở sâu trước khi trả lời. “ Em có thể làm mọi chuyện tốt hơn mà, Bella. Anh biết em tin rằng anh có linh hồn, nhưng anh không hoàn toàn đủ tin tưởng vào điều đó để có thể mạo hiểm với linh hồn em...” Anh lắc đầu thật chậm “ Đối với anh việc cho phép em trở thành người như anh thì có nghĩa là mãi mãi sẽ không mất em- là hành động ích kỷ nhất mà anh có thể tưởng tượng được. Anh muốn điều đó hơn bất cứ điều gì, cho bản thân anh. Nhưng vì em, anh muốn nhiều hơn nữa. Nhưng bộ- đó như là phạm một tội ác vậy. Đó là điều ích kỷ nhất anh đã từng làm từ trước đến nay, trong cuộc đời bất tử của mình. Nếu có cách nào khiến anh có thể trở thành con người vì em- thì dù phải trả bất kỳ giá nào anh cũng chịu”.

Tôi vẫn ngồi im, bị cuốn hút vào những điều anh đang nói. Edward nghĩ anh ấy đã rất ích kỷ. Nụ cười càng lúc càng rạng rỡ trên mặt tôi.

“ Vậy...không phải anh sợ là anh sẽ...không còn thích em nữa khi em khác đi- khi em không còn mềm mại, ấm áp và thơm như cũ nữa? Anh vẫn thực sự muốn em cho dù em trở thành như thế nào đi chăng nữa?”

Anh thở hắt ra. “ Em lo lắng anh không thích em nữa?” Anh hỏi lại. Sau đó, trước khi tôi trả lời, anh cười lớn. “Bella, so với một người hơi hơi ngốc nghếch thì em khá nhạy cảm đấy”.

Tôi biết anh nghĩ tôi thật ngốc nghếch khi nghĩ như vậy, nhưng tôi đã thấy yên lòng rất nhiều. Nếu anh thực sự vẫn muốn tôi, thì tôi sẽ đi đến cùng...bằng cách này hay cách khác. Ích kỷ tự nhiên trở thành một từ đẹp để vô cùng.

“ Anh không nghĩ là em biết điều đó dễ dàng như thế nào đối với anh đâu, Bella.” Anh nói với một giọng hài hước.” Khi đó anh sẽ không phải tập trung cao độ mọi lúc mọi nơi để không giết chết em. Tất nhiên sẽ có nhiều điều mất đi khiến anh rất nhớ . Đó là điều thứ nhất...”

Anh nhìn sâu vào mắt tôi khi anh vuốt nhẹ lên gò má tôi, và tôi cảm thấy mặt mình đỏ lên. Anh cười dịu dàng “ Và tiếng đập trái tim em”

Anh tiếp tục, nghiêm túc hơn nhưng vẫn cười cười. “ Đó là âm thanh tuyệt vời nhất trong thế giới của anh. Anh đã quá thân quen với nó rồi. Anh thề, anh có thể nhận ra âm thanh đó từ khoảng cách xa hàng dặm. Nhưng không có điều gì có thể quan trọng bằng...” Anh nói, giữ khuôn mặt tôi trong tay mình “ Em. Đó là tất cả những gì anh không thể rời xa được. Em sẽ mãi mãi là Bella của anh, chỉ đơn giản là em sẽ sống thọ hơn thôi.”

Tôi thở ra, nhắm mắt một cách mãn nguyện trong vòng tay của anh.

“ Bây giờ em sẽ trả lời câu hỏi của anh chứ? Toàn bộ sự thật, không giấu diếm bất cứ điều gì?” anh hỏi

“ Dĩ nhiên” Tôi trả lời ngay lập tức, mắt tôi mở to ngạc nhiên. Anh muốn biết điều gì đây?

Anh nói từng từ thật chậm. “ Em không muốn làm vợ anh.”

Tim tôi ngừng đập, và sau đó đột nhiên lại đập gấp gáp. Những giọt mồ hôi lạnh toát động thành hạt trên cổ tôi và đôi tay tôi trở lên giá băng. Anh đợi, quan sát và lắng nghe phản ứng của tôi.

“ Đó không phải là một câu hỏi.” Cuối cùng tôi cũng thì thầm.

Anh nhìn xuống, mắt nhúu lại thành một đường chỉ mảnh, và anh buông tay khỏi mặt tôi để cầm bàn tay

trái như bị đóng băng của tôi. Anh nghịch những ngón tay của tôi trong khi nói. “ Anh cũng lo lắng tại sao em nghĩ như vậy”

Tôi cố khỏi nuốt khan. “ Đó cũng không phải là một câu hỏi” Tôi thì thầm.

“ Nói đi mà, Bella?”

“Sự thật ư?” Tôi hỏi, hầu như chỉ là mấp máy môi.

“ Dĩ nhiên. Anh có thể chịu đựng được cho dù đó là điều gì...”

Tôi lấy hơi thật sâu. “ Anh sẽ lại cười em thôi.”

Ánh mắt anh sừng sốt nhìn tôi. “ Cười em. Anh không thể tưởng tượng được điều đó.”

“ Rồi anh sẽ thấy” tôi thì thầm và thở dài. Mặt tôi chuyển từ trắng sang đỏ ửng vì xấu hổ. “ Thôi được rồi! Em chắc chắn điều đó sẽ rất buồn cười đối với anh nhưng không sao! Điều đó rất...rất...xấu hổ!”

Tôi lúng búng, lại áp mặt vào ngực anh.

Tôi ngập ngừng “ Em không sánh bằng anh”

Tôi nghiêng đầu để có thể nhìn thấy anh, sự xấu hổ khiến tôi bị kích động và hung hăng. “ Em không phải một cô gái ở một thị trấn nhỏ cưới chồng ngay khi vừa tốt nghiệp cấp ba, vì... đánh bầu với bạn trai! Anh có biết mọi người sẽ nghĩ gì không? Anh có biết bây giờ là thế kỷ nào không? Mọi người sẽ không lấy chồng ở tuổi 18! Không phải là những người thông minh, có trách nhiệm, trưởng thành! Em không là cô gái đó! Đó không phải là em...” Tôi nói một lèo đến nỗi hụt hơi.

Khuôn mặt Edward thật khó đoán khi anh suy nghĩ về những câu hỏi của tôi.

“ Tất cả có vậy thôi?” Cuối cùng anh cũng hỏi lại tôi.

Tôi hấp háy mắt. “ Như vậy còn chưa đủ?”

“ Vậy không phải em...háo hức với kiếp sống bất tử hơn là với anh?”

Và sau đó, mặc dù tôi đã đoán trước là anh sẽ rất buồn cười với lý lẽ của tôi nhưng tôi vẫn cảm thấy khó thở. “Edward !” Tôi thở hổn hển giữa những cơn khó chịu cuộn lên ở lồng ngực. “ Và...em luôn nghĩ rằng anh...thông minh hơn em...rất nhiều!”

Anh ôm lấy tôi, và tôi có thể cảm thấy anh đang mỉm cười. “Edward” tôi nói cố gắng giải thích rõ ràng hơn, “ Sẽ chẳng có nghĩa lý gì nếu sống mãi mãi mà không có anh, em không muốn vắng anh dù chỉ một ngày”

“ Nhẹ cả người” Anh nói

“Vẫn...không có gì thay đổi cả”

“Rất dễ hiểu. Anh hiểu viễn cảnh mà em nghĩ đến, Bella, anh thật sự hiểu mà. Nhưng anh sẽ thích hơn nếu em thử cân nhắc đến ý kiến của anh”

Tôi ngồi thẳng, như vậy tôi có thể đấu tranh để giữ một vẻ mặt nghiêm nghị. Đôi mắt màu hoàng ngọc trong của anh phủ lấy tôi như thôi miên. “ Em luôn thấy anh như là một cậu bé. Trong thế giới của anh, anh thực sự là một người đàn ông. Anh đã không tìm kiếm tình yêu- Không, thực ra anh không khi nào quá háo hức để làm điều đó như một người lính thực thụ; anh đã nghĩ không cái gì ngoài vinh quang lý tưởng của cuộc chiến khiến họ chứng tỏ mình- nhưng nếu anh tìm thấy...” Anh ngừng lại, nghiêng đầu về phía tôi. “ Anh nói rằng nếu anh tìm thấy ai đó, nhưng điều đó sẽ không xảy ra. Nếu anh đã tìm thấy em, anh sẽ không nghi ngờ bất cứ điều gì và.....Anh là chàng trai, người mà- ngay khi anh nhận ra rằng em là người mà anh tìm kiếm- sẽ quỳ xuống và cố gắng nắm chặt lấy bàn tay em. Anh muốn có em vĩnh viễn, mặc dù ngay cả khi từ đó không có cùng một nghĩa.”

Anh cười một nụ cười nửa miệng với tôi. Ánh mắt mở rộng và đông cứng của tôi cũng xoáy vào anh.

“ Thở đi, Bella” Anh vừa nhắc nhở tôi vừa cười. Tôi thở đều đặn hơn.

“ Em có thể nhìn thấy điều mà anh đang thấy không, Bella? Dù chỉ là một chút thôi?”

Và trong khoảnh khắc, tôi có thể. Tôi nhìn thấy mình trong bộ váy cưới dài thướt tha với khăn voan phủ trên tóc trùm khắp cả khuôn mặt. Tôi nhìn thấy Edward trong bộ lễ phục sáng màu lịch sự với bó

hoa cười trong tay, đứng chờ tôi bên bệ thờ.

Tôi lắc đầu và nuốt khan. Tôi thấy lướt qua suy nghĩ của mình một cảnh phim Anne of Green Gables (đây là một bộ phim của trẻ em rất nổi tiếng- Nhưng chưa kịp tìm hiểu nội dung của nó là gì).

“Một điều...Edward” Tôi nói run rẩy, tránh lại đưa ra một câu hỏi “...Trong suy nghĩ của em, hôn nhân và sự vĩnh hằng là hai khái niệm không loại trừ nhau nhưng cũng không bao hàm nhau. Và từ khi chúng ta được sinh ra trên cõi đời này, có thể chúng ta đã thuộc về nhau. Nếu anh hiểu ý em.

“ Nhưng ở một khía cạnh khác” anh đáp “ Em sẽ phải sớm từ bỏ toàn bộ thời gian của mình lại đằng sau. Vậy tại sao lại phải để những quan niệm nhất thời của một nền văn hóa địa phương tận đầu tận đuôi ảnh hưởng đến quyết định?”

Tôi mím môi chặt “ Khi ở Roma ?”

Anh cười với tôi “ Hôm nay em không cần phải trả lời có hay không, Bella. Thật tốt khi hiểu về cả hai khía cạnh của vấn đề, phải không em?”

“ Thế còn điều kiện của anh...”.

“ Vẫn còn nguyên giá trị. Anh hiểu ý em, Bella, Nhưng nếu em muốn anh là người biến đổi em thì...”

“ Dum, dum, dal, dum” Tôi ngân nga giai điệu bản “ the wedding march” nhưng lại nghe giống như một đoạn nhạc đưa tang vậy.

Thời gian trôi đi thật nhanh. Đêm đó qua đi không mộng mị gì cả, sau đó đến buổi sáng tôi phải mặt đối mặt với lễ tốt nghiệp. Tôi còn cả đống bài tập phải hoàn thành cho kì thi cuối kỳ thế mà tôi vẫn chưa hoàn thành đến một nửa trong vài ngày qua.

Khi tôi xuống nhà ăn sáng, Charlie đã đi từ lâu. Bỏ để lại một tờ giấy trên mặt bàn nhắc tôi mua vài thứ. Tôi hy vọng phần quảng cáo về buổi hòa nhạc vẫn còn, tôi cần số điện thoại để đặt mấy tấm vé ngồi gần kia, Nó không còn đúng nghĩa là một món quà nữa vì đã không còn bất ngờ. Dĩ nhiên, cô làm Alice nhạc nhiên chưa bao giờ là một kế hoạch khả thi cả. Tôi lật nhanh các trang báo quay lại phần quảng cáo, nhưng một dòng tí đen đậm đã khiến tôi phải chú ý. Tôi đã cảm thấy hoảng sợ khi cúi gần hơn để đọc toàn bộ bài báo. SEATTLE KINH HOÀNG BỞI CÁC VỤ THẨM SÁT. Gần một thập kỷ đã qua kể từ khi thành phố là bãi săn của kẻ giết người hàng loạt nguy hiểm nhất trong lịch sử nước Mỹ- Gary Ridgway, còn được gọi dưới cái tên Kẻ giết người trên dòng sông xanh, hấn bị kết án vì đã sát hại 48 phụ nữ. Hiện nay, Seattle phải đối mặt với một khả năng là có một con quỷ vô cùng nguy hiểm đang ẩn náu ở trong thành phố. Cảnh sát vẫn ít nhất vẫn chưa coi hàng loạt vụ giết người và mất tích là do một kẻ thực hiện. Họ bắt buộc dĩ phải tin rằng rất nhiều vụ tàn sát có thể được thực hiện bởi cá nhân một người. Nếu, hay thực tế chỉ có một kẻ sát nhân thì hấn đã thực hiện 39 vụ giết người và mất tích trong vòng ba tháng một mình. So với 48 vụ giết người do Ridgway thực hiện rải rác trong khoảng thời gian 21 năm. Nếu thủ phạm chỉ là một người thì đó là tên giết người hàng loạt khủng khiếp nhất trong lịch sử nước Mỹ.

Cảnh sát thiên về giả thiết là có một băng đảng liên quan. Giả thiết này được đưa ra dựa trên thực tế là có quá nhiều nạn nhân. Và thực tế là dường như không hề có một hình mẫu chung nào cho các nạn nhân. Mục tiêu của kẻ sát nhân thường có một mối liên hệ giống nhau nào đó, có thể là tuổi, giới tính, chủng tộc hoặc cả ba. Các nạn nhân có độ tuổi giao động từ 15 (như Amada Reed- Một học sinh rất ngoan) đến một người đưa thư 67 tuổi đã về hưu Omar Jenks. Danh sách nạn nhân bao gồm 18 phụ nữ và 21 đàn ông. Các nạn nhân thuộc nhiều chủng tộc người: Da trắng, da đen, Châu mỹ, người la tinh, châu á. Sự lựa chọn hoàn toàn ngẫu nhiên. Động cơ giết người dường như là gặp ai là giết người đó. Vì thế có rất nhiều điều còn phải suy nghĩ về tên giết người?

Các nạn nhân được phát hiện đều bị thiêu cháy đến mức chỉ có thể dùng mẫu răng để nhận dạng. Phải có một chất hóa học nào đó như gas hay còn mới có thể tạo ra những đám cháy như vậy nhưng không tìm thấy bất cứ dấu vết của chất hóa học. Hung thủ không hề che giấu các thi thể mà vứt ở những nơi dễ

thấy.

Còn rất nhiều chi tiết rùng rợn khác nữa, tất cả các xác chết đều là bằng chứng cho tội ác man rợ- xương bị nghiền nát bẽ gãy bởi những lực ép kinh khủng- và những chuyên gia khám nghiệm tin rằng việc này xảy ra trước khi nạn nhân bị giết chết. Mặc dù những kết luận này thật khó để chấp nhận nhưng thực tế chúng được đưa ra hoàn toàn dựa trên các chứng cứ có thật. Còn có rất nhiều điều tương tự để có thể đưa ra khẳng định đây là một vụ giết người hàng loạt: tất cả các vụ án đều không để lại bất cứ bằng chứng nào ngoài chính các nạn nhân. Không một dấu vân tay, một dấu giày hay một cọng tóc sót lại...

Các vụ mất tích diễn ra kín đáo không ngờ. Không một nạn nhân nào có thể được coi là những mục tiêu dễ dàng. Các nạn nhân biết mất khi đang ở nhà, ở hiệu sách, ở câu lạc bộ thể dục, ở lễ cưới. Trường hợp kinh ngạc nhất là một vận động viên đấm bốc nghiệp dư 30 tuổi Robert Walsh mất tích khi đang trong buổi hẹn hò ở rạp chiếu phim; vài phút sau khi phim chiếu, người phụ nữ đã phát hiện ra anh ta không ở chỗ ngồi của mình. Xác anh ta được phát hiện sau 3 tiếng cách rạp chiếu phim 20m. Có một điểm chung ở các vụ giết chóc: tất cả các nạn nhân đều biến mất vào ban đêm. Vấn đề đáng báo động nhất ở đây là gì? Đó là sự gia tăng số vụ giết người theo thời gian ngày càng rút ngắn. Tháng đầu tiên có 6 vụ giết chóc, 10 vụ tháng thứ hai. Trong 10 ngày qua xảy ra 22 vụ. Và việc điều tra của cảnh sát không có gì tiến triển hơn những gì họ đã có kể từ khi xác người chết cháy đầu tiên được tìm thấy.

Các chứng cứ mâu thuẫn, rời rạc với nhau. Một băng nhóm xấu xa mới hình thành, hay một kẻ giết người hàng loạt hoang dại? Hay một cái gì khác mà cảnh sát thì vẫn chưa khám phá ra.

Chỉ có một kết luận không thể bàn cãi: Có một cái gì đó đang săn đuổi Seattle.

Tôi đọc đi đọc lại 3 lần câu cuối cùng của bài báo, và tay tôi run rẩy khi tôi hiểu ra sự việc.

“Bella?”

Tôi tập trung đến mức giọng nói hết sức nhẹ nhàng của Edward cũng khiến tôi thở gấp và choáng váng. Anh đang đứng dựa vào bậc cửa, lông mày nhíu lại. Rồi đột nhiên anh đã ở bên cạnh tôi, nắm lấy tay tôi. “Anh làm em sợ à? Anh xin lỗi. Anh đã gõ cửa...”

“Không đâu” Tôi trả lời vội vã. “Anh đã xem cái này chưa” Tôi chỉ vào tờ báo.

Anh cau mày giận dữ. “Anh chưa xem báo hôm nay. Nhưng anh biết mọi chuyện đang rất tồi tệ. Chúng ta sẽ phải làm một điều gì đó... thật nhanh chóng.”

Tôi không thích như vậy. Tôi không muốn bất kỳ ai phải liều lĩnh, và bất cứ cái gì hay bất cứ ai ở Seattle thực sự bắt đầu làm tôi sợ hãi. Nhưng ý nghĩ nhà Volturi đang đến cũng khiến tôi hoảng sợ vậy.

“Thế Alice nói gì?”

“Đó mới là vấn đề” Anh càng lo lắng hơn “Cô ấy chẳng nhìn thấy gì cả... dù bọn anh đã thử hàng chục lần. Cô ấy bắt đầu mất tự tin. Alice cảm thấy như mình đã mất tỉnh táo trong những ngày qua, có điều gì đó không ổn. Có thể khả năng của cô ấy đang ẩn đi vậy.”

Mắt tôi mở to “Điều đó có thể ư?”

“Ai biết chứ? Chưa ai gặp điều bất thường như vậy... nhưng anh nghi ngờ lắm. Mọi việc đều hướng tới việc làm mất thời gian... Nhìn vào Aro và Jane.”

“Sau đó chuyện gì sẽ xảy ra?”

“Thỏa mãn với tiên thị của bản thân, anh nghĩ vậy. Chúng ta vẫn đang chờ Alice có thể nhìn thấy gì không rồi chúng ta có thể hành động... và Alice không nhìn thấy gì bởi vì chúng ta không có ý định làm gì cho đến khi nào cô ấy thấy một điều gì đó. Cho nên cô ấy không thể nhìn thấy chúng ta ở đó. Có thể chúng ta phải làm liều vậy.

Tôi rùng mình “không”

“ Em có mong đến trường hôm nay không? Chúng ta chỉ còn vài ngày nữa là đến kỳ thi tốt nghiệp; họ sẽ không dạy chúng ta cái gì mới đâu.”

“ Em nghĩ mình có thể sống một ngày mà không cần đến trường. Chúng ta sẽ làm gì?”

“Anh muốn nói chuyện với anh Jasper”

Có điều gì đó rất lạ ở Jasper. Jasper luôn luôn là một phần trong gia đình Cullen nhưng không bao giờ là quan trọng nhất. Tôi nhiều khi nghĩ rằng Jasper ở đó chỉ vì Alice mà thôi.. Tôi có cảm giác anh ấy đi theo Alice đến mọi nơi, nhưng đó không phải là cách sống anh ấy lựa chọn đầu tiên.

Trong bất kỳ trường hợp nào, Tôi chưa bao giờ thấy Edward dựa vào Jasper. Tôi lại băn khoăn không biết anh ấy sẽ hỏi Jasper điều gì. Tôi không biết nhiều về quá khứ của Jasper, chỉ biết là anh ấy đến từ một nơi nào đó ở phía nam trước khi Alice tìm thấy anh ấy. Vì lý do nào đó, Edward luôn tránh những câu hỏi về người anh mới nhất của mình. Tôi luôn bị hăm dọa bởi một ma cà rồng cao tóc vàng trông giống như một ngôi sao điện ảnh nên không dám hỏi thẳng thừng Jasper.

Khi chúng tôi vào nhà, Carlisle, Esme, Jasper đang chăm chú xem tin tức, mặc dù tiếng rất nhỏ đến nỗi tôi không nghe thấy gì. Alice đang ngồi trên bậc cầu thang rộng lớn, tay chống mặt trông rất chán nản, thất vọng. Khi chúng tôi đi vào, Emmett đang đi thông thả từ phía bếp vào, trông hoàn toàn thoải mái. Không điều gì có thể khiến Emmett bận tâm.

“ Alice, Edward. Trốn học hả Bella?” Anh cười toe toét với tôi.

“ Chúng ta cũng thế” Edward nhắc nhở anh.

Emmett cười vang. “ Đúng, nhưng đây là lần đầu tiên của cô ấy trong toàn bộ quãng đời trung học. Cô ấy chắc hẳn phải bỏ lỡ cái gì đó đây.”

Edward đảo mắt, nhưng lơ đi người anh yêu thích. Anh đẩy tờ báo cho Carlisle.

“ Bố có thấy họ đang rất băn khoăn về kẻ giết người hàng loạt không? Anh hỏi.

Carlisle thở dài. “ Cả sáng hôm nay hai chuyên gia tranh luận về vấn đề đó trên kênh CNN”

“ Chúng ta không thể để mọi chuyện như vậy”

“ Chúng ta đi ngay chứ” Emmett bắt ngờ lên tiếng rất nhiệt tình “Con sắp chết vì buồn chán rồi.”

Một tiếng huýt vang vọng từ phía cầu thang

“ Cô ấy đúng là người bi quan” Emmett lầm bầm.

Edward đồng ý với Emmett. “ Chúng ta phải làm gì đó”

Rosalie xuất hiện ở đầu cầu thang và chậm rãi đi xuống. Khuôn mặt chị bình thản, không biểu lộ cảm xúc gì.

Carlisle lắc đầu: “ Bố hơi lo lắng. Chúng ta chưa bao giờ liên quan đến những vấn đề này. Đó không phải là việc của chúng ta. Chúng ta không phải là nhà Volturi.”

“Con không muốn nhà Volturi đến đây. Chúng ta sẽ có quá ít thời gian để hành động” Edward nói.

“ Còn những những người vô tội ở Seattle nữa” Esme thăm thẳm thì “Không đúng nếu để họ chết như vậy.”

“Anh biết” Carlisle thở dài.

“oh” Edward nói, quay lại nhìn Jasper. “ Con không nghĩ về điều đó. Con biết mà. Bố đã đúng, phải thế rồi. Điều đó thay đổi mọi thứ”

Tôi không phải người duy nhất nhìn anh bối rối, nhưng tôi là người duy nhất không trông có vẻ hơi bức mình.

“ Em nghĩ là anh nên giải thích với mọi người,” Edward nói với Jasper “ Mục đích thực sự của những việc này?”

Edward bước đi, nhìn xuống sàn nhà, giấu đi ý nghĩ.

Tôi không nhìn thấy Alice di chuyển, nhưng Alice đã ở ngay bên cạnh tôi. “ Anh ấy đang nói huyền thuyên về chuyện gì vậy?” Cô hỏi Jasper. “ Anh đang nghĩ gì thế?”

Jasper có vẻ không chú tâm lắm. Anh lưỡng lự, nhìn từng người một, chờ mọi người lại gần để có thể

nghe rõ những gì anh nói và sau đó ánh mắt anh dừng lại ở khuôn mặt tôi.

“ Em chắc rất thắc mắc” Anh nói với tôi, giọng anh trầm và nhẹ nhàng.

Không cần phải trả lời câu hỏi đó. Jasper biết tôi cảm thấy gì, mọi người đang cảm thấy gì. “Mọi người đều thắc mắc” Emmett cau mày.

“ Anh có thể đủ thời gian để kiên nhẫn” Jasper nói với Emmett, “ Bella cũng nên hiểu mọi chuyện. Cô ấy là một trong chúng ta”

Những lời của anh khiến tôi hết sức bất ngờ. Tôi rất ít nói chuyện với anh đặc biệt là từ sinh nhật trước của tôi khi anh cố giết tôi. Tôi không nhận ra Jasper nghĩ về tôi như thế.

“ Em biết về anh nhiều không, Bella?” Anh hỏi.

“ Không nhiều lắm” Tôi thừa nhận.

Jasper nhìn chăm chăm vào Edward và Edward cũng thế.

“ Không” Edward trả lời những suy nghĩ của Jasper. “ Em chắc anh có thể hiểu tại sao em không nói với cô ấy. Nhưng em nghĩ cô ấy cần được biết ngay bây giờ.”

Jasper gật đầu thận trọng, và sau đó bắt đầu xắn tay áo lên.

Tôi nhìn một cách tò mò, băn khoăn, cố gắng đoán xem anh đang làm gì. Anh giữ cổ tay dưới vùng sáng của chiếc đèn chụp gần anh, để tay dưới vùng sáng của bóng đèn, và các đầu ngón tay chỉ vào các vết sẹo hình lưỡi liềm hiện rõ trên làn da.

Mất một phút tôi mới hiểu ra tại sao những vết sẹo đó lại quen như vậy. “ Oh, Jasper, anh có những vết cắn giống hệt em” Tôi phát hiện ra. Tôi chìa tay ra, vết sẹo hình trăng lưỡi liềm bạc hiện rõ trên làn da màu kem của tôi hơn là trên làn da giống thạch cao của anh.

Jasper mỉm cười yếu ớt. “ Anh có rất nhiều vết cào giống em, Bella.”

Nét mặt anh thật khó đoán khi anh xắn tay áo lên cao hơn. Đầu tiên mắt tôi không thể hiểu được tại sao lại có những vết sẹo xếp tầng lớp dày trên làn da. Những vết sẹo hình trăng lưỡi liềm đan chéo nhau trên bề mặt da mỏng manh hiện lên và trắng bột, ánh sáng rạng rỡ của đèn đã khiến chúng nổi bật lên rõ ràng hơn. Và sau đó tôi đã hiểu ra những vết sẹo trăng lưỡi liềm đặc biệt được tạo ra trên tay anh theo một cách cũng giống như trên tay tôi vậy.

Tôi nhìn xuống vết sẹo nhỏ và duy nhất của mình...và nhớ sao tôi lại có. Tôi nhìn chăm chăm vào dấu răng của Jame hằn sâu vào làn da của tôi mãi mãi.

Tôi thở một cách khó nhọc và nhìn vào Jasper “ Jasper, chuyện gì đã xảy ra với anh?”.

CHƯƠNG 13 : KẺ LẠ MẶT

“Điều tương tự cũng đã xảy đến trên tay em”, Jasper trả lời với giọng nhỏ nhẹ. “Nhưng với anh thì nó được lặp lại hàng nghìn lần”. Anh ta cười thiếu nảo rồi chạm nhẹ vào tay mình và tiếp “Nọc của bọn anh là thứ duy nhất để lại sẹo “.

Tôi thở trong sợ hãi, mặc dù cảm thấy như thế thật là khiếm nhã nhưng tôi không thể nào ngăn được việc cứ ngó chăm chăm vào chỗ da mỏng bị tàn phá của anh ấy .

“Anh chưa từng có được sự nuôi dạy như những người thân thuộc được nhận nuôi ở đây. Khởi đầu của anh là 1 thứ hoàn toàn khác”. Giọng anh ấy trở nên cứng rắn.

Tôi há hốc miệng nhìn cậu ấy, thấy thất kinh

“ Trước khi kể về chuyện của anh “ , Jasper đáp , “ Em nên hiểu rằng nơi này là thế giới của bọn anh, Bella, nơi cuộc sống bất tử được so với từng tuần, ko phải từng thế kỉ”

Những người khác cũng đã nghe về điều này trước đây. Carlisle and Emmett quay lại tập trung vào TV. Alice di chuyển nhẹ nhàng đến ngồi cạnh chân Esme. Edward thì mãi mê nghe như tôi. Tôi có thể cảm thấy ánh mắt của anh ấy nhìn mình và đọc mọi cảm xúc thoáng qua trên gương mặt tôi.

“ Để hiểu rõ hơn lí do vì sao, em nên xem xét thế giới của bọn anh từ nhiều viễn cảnh khác nhau . Em

phải hình dung ra được những điều để lưu ý đến sức mạnh, lòng ham muốn... những cơn khát liên tục”. “Em thấy đây, đây là nơi mà bọn anh hằng ao ước hơn những nơi khác. Ở đây, bọn anh có thể ít kiểm chế và tránh được sự phát hiện”.

“Bức tranh kia - là thí dụ, đó là bản đồ bán cầu Nam. Trên đó, cuộc sống con người được ví như những chấm màu đỏ. Những chỗ chấm đỏ càng dày đặc thì càng dễ dàng cho bọn anh - đó là cách cho bọn anh tồn tại – có thể dễ dàng tìm thấy thức ăn cho mình mà không cần phải quan tâm lưu ý bất cứ điều gì cả.

Tôi rung mình với những hình dung trong đầu. Nhưng Jasper lại không lo đến việc làm tôi sợ hãi, ko như Edward lúc nào cũng bảo vệ tôi quá mức cần thiết, anh ấy cứ nói mà không ngừng nghỉ.

“Không như các tổ chức ở phía Nam luôn quan tâm nhiều đến những việc con người có để ý thấy sự tồn tại của những ma-cà-rồng hay không. Volturi luôn kiểm soát được việc giữ bí mật đó. Họ là tổ chức đáng sợ duy nhất ở phương Nam. Nếu không có Volturi thì cuộc sống của những ma-cà-rồng như bọn anh đã bị phơi bày nhanh chóng”.

Tôi nhắm mắt khi anh ấy đọc cái tên đó với sự kính trọng, gần như là biết ơn. Cái ý nghĩ về nhà Volturi như những người tốt là một trong những điều rất khó để mà chấp nhận.

“Nếu so sánh thì ở phương Bắc rất văn minh. Những người dân di cư như tụi anh đều tận hưởng cuộc sống tốt đẹp ở nơi đây, giao tiếp với loài người mà không bị nghi ngờ. Và việc ẩn danh là điều rất quan trọng.”

“Nó là 1 thế giới khác ở phía Bắc. Người bắt tử chỉ lộ mặt vào ban đêm. Họ dành cả ngày để vẽ ra bước đi kế tiếp hoặc đoán trước kẻ thù. Bởi vì ở đó có chiến tranh, chiến tranh liên miên trong nhiều thế kỉ và chưa từng có khoảng thời gian ngừng chiến nào. Những ghi nhận về tình trạng của loài người ở đó của tổ chức ấy rất nghèo nàn, hoàn toàn bình thường khi những quân nhân để ý thấy bày cừu bên vệ đường, nguồn thức ăn của họ. Họ cũng chỉ che dấu sự nhận thấy này vì nhà Volturi.”

“Nhưng họ chiến đấu vì cái gì”, tôi hỏi Jasper cười, “nhớ tám bản đồ đầy những chấm đỏ chứ?”

Cậu ấy đợi, cho nên tôi gật đầu.

“Họ chiến đấu để dành việc kiểm soát nơi “có nhiều máu”.

“Em thấy không, nó xảy ra với một vài người ở đó, nếu chị là ma cà rồng, hãy nghĩ đến mexico, ở đó, có thể nuôi sống chị mỗi đêm, 2 hay 3 lần, chẳng ai chú ý tới. Và chị phải vạch ra những cách để tổng khử sự cạnh tranh đi.”

“Những người khác cũng có ý tưởng như thế. Một vài người đến gần đó với những thủ đoạn ẩn tượng hơn “

“Nhưng mưu mẹo ẩn tượng nhất là của 1 ma cà rồng trẻ tuổi ngay thẳng tên Benito. Ban đầu, mọi người ai cũng nghe theo ông ta. Ông ta đi xuống những vùng phía Bắc của Dallas và tàn sát 2 tổ chức nhỏ để chia sẽ vùng lãnh thổ gần Huoston. Hai đêm sau, ông ta có được sự liên kết lớn hơn của những đồng minh để chiếm lấy Monterrey ở miền Bắc Mexico. Ông ta lại thắng lần nữa.”

“ Ông ta thắng như thế nào”, tôi hỏi với sự tò mò

“ Benito đã tạo ra 1 đội quân ma cà rồng mới. Ông ta là người đầu tiên nghĩ ra điều đó, và ngay từ khi bắt đầu, ông ta đã không thể ngừng lại được. Những ma cà rồng trẻ rất nhẹ dạ, hoang dã và khó mà kiểm soát được. Một ma cà rồng mới sinh có thể được huấn luyện để tự kiểm chế, nhưng 10 hay 15 ma cà rồng mới thì đúng là ác mộng. Chúng sẽ dễ dàng quay sang chống lại nhau như với kẻ thù. Benito đã làm được nhiều hơn khi chúng cắn xé lẫn nhau, và khi cái tổ chức mà ông ta đã tàn sát hơn nửa lực lượng trước khi chúng đầu hàng.”

“Mặc dù bọn ma cà rồng mới sinh này rất nguy hiểm, chúng vẫn bị khuất phục dễ dàng nếu em biết

chúng hành động thế nào. Thật khó mà lường được sức mạnh của chúng trong những năm đầu, nếu chúng được cho phép tự do sử dụng sức mạnh mà chúng có, chúng có thể giết chết 1 ma cà rồng lớn tuổi hơn một cách dễ dàng. Nhưng chúng vẫn là nô lệ của bản năng mình và vì thế có thể đoán được. Thông thường, chúng không có kỹ năng chiến đấu nên chỉ sử dụng cơ bắp và sự tàn bạo trong chúng. Trong trường hợp này thì số đông luôn có lợi thế át đảo.

“Những ma cà rồng ở Nam Mexico nhận thức rõ cái gì sẽ đến với chúng. Điều duy nhất chúng làm là nghĩ đến việc chống lại Benito. Vì thế, chúng lập 1 quân đội của riêng chúng”.

“Tất cả mọi thứ đều là địa ngục – ý anh là nếu hiểu hơn nghĩa đen của cụm từ này, em có thể hình dung ra được. Những người bắt tử tội anh đều có những lịch sử của mình, và chiến tranh đặc biệt là điều ko bao giờ quên được. Dĩ nhiên là dân Mexico cũng chẳng có quãng thời gian tốt đẹp gì” – Jasper nói.

Tôi lại rùng mình.

“Khi mà những xác người được tìm thấy nhiều vô số kể, thật sự, lịch sử loài người của em đổ lỗi tại những căn bệnh truyền nhiễm cho thời kì khủng hoảng dân số. Cuối cùng, Volturi cũng bước vào can thiệp. Toàn bộ lính được tập hợp lại và sục sạo phía dưới Nam Mỹ. Benito đào hào trong Puebla, xây dựng quân đội thật nhanh chóng cốt để giành được phần thưởng giá trị là thành phố Mexico. Volturi bắt đầu với việc khử ông ta rồi sau đó tiến đến chỗ đội quân của ông ấy.

“Bất cứ người nào bị tìm thấy với những ma cà rồng mới đều bị hành hình ngay lập tức, và kể từ khi họ cố gắng bảo vệ bản thân khỏi Benito, ma cà rồng đã không còn ở Mexico trong 1 thời gian”

“ Volturi vẫn đang thanh trừng tổ chức mỗi năm. Đó là một trang khác của lịch sử vẫn luôn được ghi nhớ mặc dù ko có nhiều bằng chứng để kể nó ra sao. Anh có nói với vài người là hãy nhìn chuyện gì đã xảy ra khi họ đến thăm Culiacán”.

Jasper rùng mình. Tôi nhận ra là mình chưa từng thấy anh ấy e ngại hay lo sợ đến vậy. Đây là lần đầu tiên.

“ Đã quá đủ những kích động cho sự xâm chiếm ko bị lan ra khắp miền Nam. Một phần của thế giới đã trở nên lạnh mạnh hơn. Tội anh nợ Volturi 1 món quà bằng cả cuộc đời”.

“ Khi Volturi quay trở về Ý, những người sống sót nhanh chóng lại tranh giành quyền lợi ở phía Nam”.

“ Nó không lâu lắm trước khi các tổ chức bắt đầu gây tranh cãi trở lại. Có quá nhiều dòng máu xấu xa. Những mối thù truyền kiếp lại đầy nhan nhản. Những kế hoạch của các ma cà rồng mới đã ở đây rồi và 1 số thì không có khả năng chống lại. Tuy nhiên, Volturi lại coi nhẹ nó, và các tổ chức phía Nam đã phải cẩn thận hơn trong thời gian này. Ma mới được lựa chọn từ những người nghèo khổ - chọn lựa rất cẩn thận và huấn luyện kỹ càng. Họ thường rất cẩn trọng, và những người còn lại thì được giao cho những nhiệm vụ quan trọng hơn, hiển nhiên là thế. Những người sáng tạo của họ ko cho Volturi con đường lui”

“ Chiến tranh trở lại, nhưng trên mặt trận nhỏ hơn. Cho đến giờ, 1 số người đã đi quá xa, đã có suy đoán xuất hiện trên mặt báo của con người. Vậy nên, Volturi quay trở lại và làm công việc “dọn sạch” thành phố. Nhưng họ vẫn để sống 1 số khác, những kẻ cẩn thận, vẫn tiếp diễn...”

Jasper đang im lặng nhìn vào khoảng không.

“Chính vì thế mà anh đã thay đổi “ – sự phán đoán của tôi thốt ra như 1 lời thì thầm.

“ Đúng vậy”, anh đáp. “ Khi anh còn là con người, anh sống ở Houston, Texas. Khoảng 17 tuổi và anh đã tham gia vào Quân Đồng Minh năm 1861. Anh nói dối người tuyển binh là mình 20. Anh đủ cao để làm người ấy tin”.

“ Thời gian anh tham gia vào quân đội rất ngắn nhưng đầy hứa hẹn. Mọi người thích anh, lắng nghe những gì anh nói. Cha anh bảo đó là lòng tin. Đương nhiên, anh biết hiện giờ nó là thứ gì đấy còn hơn thế nữa. Nhưng, lí do gì đi chăng nữa thì anh lên “chức” rất nhanh, qua mặt cả những người lớn tuổi

hơn, đây kinh nghiệm hơn.”

“ Quân Đồng Minh cũng mới và xáo trộn để tổ chức nó hay đưa ra những thời cơ thuận lợi. Tại trận đánh đầu tiên ở Galveston, có khá nhiều cuộc đụng độ. Anh là thiếu tá trẻ nhất ở Texas, thậm chí là không nhận thức được tuổi thật của anh nữa”.

“Anh ở nơi mà có nhiệm vụ phải giải tán đàn bà và trẻ em ra khỏi Tp khi các khẩu súng quân sự đã được đưa tới bến cảng. Mất 1 ngày để chuẩn bị rồi sau đó anh rời đến nơi của dân thường để chuyển họ đi Houston”.

“ Anh nhớ đêm đó rất rõ”

“ Anh liên lạc với Tp sau khi trời tối rồi ở đó đủ lâu để chắc rằng toàn bộ những người đi cùng được trong tình trạng an toàn. Ngay khi làm xong , anh mua 1 con ngựa tốt và tiến về Galveston. Chả có thời gian nghỉ ngơi tí nào cả”.

“ Chỉ 1 dặm ngoài Tp, anh thấy 3 người phụ nữ chân trần. Anh cho rằng họ bị lạc và đột ngột xuống ngựa rồi tỏ ý giúp đỡ. Nhưng khi nhìn mặt họ trong buổi tối lờ mờ ấy - dưới ánh trăng ,thì anh bỗng im bật. Họ đứng đó, không 1 câu trả lời, đó là 3 người phụ nữ đẹp nhất mà anh từng thấy”.

“ Da họ xanh xao, anh nhớ điều kì lạ ấy. Thậm chí ngay cả cô gái tóc đen với những nét đặc trưng người Mexico cũng có làn da trắng như sứ dưới ánh trăng. Tất cả họ trông khá trẻ, đủ trẻ trung để gọi là những cô gái. Anh biết họ không bị lạc nhóm của họ. Anh luôn nhớ tới 3 người này”.

“ Anh ta tắt tiếng rồi “ – cô gái cao nhất trong họ nói với giọng lạnh lạnh. – nó giống tiếng chuông gió. Cô ta có mái tóc vàng hoe và da thì trắng như tuyết.

“ cô gái khác cũng tóc vàng , da cô ta trắng bệch. Cô ta có khuôn mặt như thiên sứ. Cô ta nghiêng người về phía anh với đôi mắt hơi khép rồi hít thật sâu”

“ mmm”, cô ta phán , “ thú vị đây “

“ cô gái nhỏ còn lại , hơi ngăm đen , đặt tay cô ta lên cánh tay bạn và nói nhanh. Giọng nói cô ta rất êm và âm điệu rất sắc, nhưng hình như đó là cách mà cô ta dự định.”

“ Tập trung vào , Nettie” cô ta nói

“ Anh luôn có cảm giác tốt để nghĩ xem mối quan hệ giữa họ là gì. Rất rõ ràng là cô gái có làn da ngăm thì có nhiệm vụ trông coi những người kia. Nếu họ trong quân sự thì cô gái đó sẽ là cấp trên của họ”.

“ Anh ta trông khá được – trẻ - khỏe mạnh – là sĩ quan ...” người da ngăm dừng lại. “ và có điều gì đó hơn nữa Mấy người có cảm giác được không?”. Cô ta hỏi hai người còn lại. “ Anh ta ... thật hấp dẫn”.

“Ồ , đúng thế thật “ Nettie mau mắn đồng ý , nghiêng người nhìn tôi lần nữa.

“ Nhấn nài nào” , cô gái da ngăm báo trước “ tôi muốn giữ thứ đó”

Nettie cau mày , có vẻ khó chịu.

“ Cô làm tốt hơn , Maria “ , cô gái cao nhất lại nói. “ Nếu anh ta quan trọng với cậu. Tôi thường giết họ 2 lần để giữ họ”

“ Uh , tôi sẽ làm “ Maria tán thành. “ Tôi sẵn sàng rồi. Mang Nettie đi , được chứ?. Tôi không muốn phải bảo vệ phía sau mình khi tôi đang tập trung “ – Maria tiếp lời.

“ Tóc anh dựng ngược cả lên. Mặc dù không hiểu rõ hết từng ý họ nói cho lắm. linh cảm cho hay rằng mình đang gặp nguy hiểm, rằng khi cô gái thiên thần kia nói về giết chóc gì đấy và lí trí của anh đã thăng thế bản năng. Anh chưa từng được dạy là phải e sợ phụ nữ,mà ngược lại, phải bảo vệ họ.”

“ Đi sẵn thôi” , Nettie hào hứng, với tay cô gái cao nhất. Họ xoay vòng , rất duyên dáng – rồi họ chạy thẳng hướng Tp. Họ chạy như bay vậy , quá nhanh. Bộ váy của họ bay đằng sau như những đôi cánh. Anh chớp mắt trong sự kinh ngạc , và họ đã đi mất rồi.”

Anh quay người lại nhìn chòng chọc vào Maria – người đang ngoảnh anh với vẻ tò mò.

“Trong đời anh chưa bao giờ tin những điều mê tín. Điều thứ hai là không bao giờ tin vào ma quỷ hay những thứ vô lý. Rồi đột nhiên, anh lại thấy mình thiếu tự tin”.

“Này anh lính, tên anh là gì?” Maria hỏi.

“Thiếu tá Jasper Whitlock, thưa cô” anh lắp bắp, không thể thiếu lịch sự với phụ nữ, trừ phi cô ta là ma.

“Tôi hy vọng anh sẽ sống lâu, Jasper” cô ta nói với giọng hiền lành. “Tôi có cảm giác thích thú về anh”

Cô ta tiến gần hơn, đầu cúi xuống như sắp sửa hôn anh. Anh chết đứng một chỗ, mặc dù lí trí bảo rằng hãy hét lên và chạy đi.

Jasper dừng lại, mặt trầm ngâm. “Một vài ngày sau”, cuối cùng anh ấy cũng nói tiếp, tôi không chắc anh ấy chuẩn bị câu chuyện này vì tôi hay anh ta thể hiện sự căng thẳng để mà tôi có thể hiểu được cảm giác mà Edward biểu lộ.

“Anh sẽ kể em nghe cuộc sống mới của mình.” – Jasper nói.

“Tên ba người họ là Maria, Nettie, and Lucy. Họ bên nhau chưa lâu lắm. Maria đã tập hợp được 2 người kia lại – Cả ba là những người sống sót trong trận đánh. Quan hệ của họ trên cơ sở đều có lợi cho nhau. Maria muốn trả thù và cô ấy muốn lấy lại lãnh thổ của mình. Hai người còn lại thì háo hức tăng số người trong vùng đất của họ. Họ thành lập một đội quân chung và tiến hành nó cẩn thận hơn mức bình thường. Đó là sáng kiến của Maria. Cô ấy muốn ở một chức vị cao hơn, vì thế cô ấy kiếm tìm những người đầy tiềm tài. Sau đó, cô ấy đưa ra rất nhiều chú ý và tăng huấn luyện tụi anh hơn những người khác – những người đã bị biến đổi. Cô ấy dạy anh cách chiến đấu, “ẩn mình” với con người. Nếu làm tốt thì tụi anh sẽ được thưởng”.

Anh ấy lại dừng để sắp xếp lại câu chuyện.

“Cô ấy rất nóng vội. Maria biết sức mạnh to lớn của ma cà rồng mới bắt đầu suy yếu theo định kì và cô ấy muốn hành động khi tụi anh còn mạnh.”

“Sáu người bọn anh tham gia vào hội của Maria. Cô ấy thêm 4 người trong vòng không quá 2 tuần. Bọn anh đều là đàn ông – Maria muốn có quân nhân – và điều đó khá khó để tiếp tục chiến đấu với bản thân. Trận đầu tiên, anh chiến đấu chống lại bạn chiến đấu mới của mình. Anh nhanh nhẹn hơn những người khác, tốt hơn khi đánh giáp lá cà. Maria rất hài lòng về anh, đấu làm khó chịu, cô ấy vẫn thay thế chỗ của người anh đã giết. Anh thường được thưởng, và làm anh mạnh hơn.”

“Maria là người giỏi phán xét. Cô ấy quyết định đưa anh nhiệm vụ khác – như thể anh sắp được thăng chức vậy. Điều đó hoàn toàn tự nhiên. Thương vong giảm đột ngột và quân số của bọn anh tăng lên như bay – khoảng 20.”

“Khoảng thời gian chúng anh cần sống thật thận trọng khá lâu. Khả năng của anh vẫn chưa được xác định rõ, không chế mọi cảm xúc quanh anh là nỗ lực cực kì. Tụi anh sớm làm việc cùng nhau theo cách mà ma mới chưa bao giờ làm trước đó. Thậm chí, Maria, Nettie, and Lucy đều có khả năng làm việc cùng nhau thật dễ.”

“Maria dần trở nên thích anh – cô ấy bắt đầu tin tưởng anh. Và, trong một cách nào đó, anh ngưỡng mộ lập trường của cô ấy. Anh không hề có ý nghĩ rằng bất cứ cuộc đời nào khác có thể làm được. Maria nói với bọn anh rằng mọi việc đang đi theo đúng hướng của nó và bọn anh đã tin vào điều đó.”

“Cô ấy hỏi có thể cho biết khi nào đồng đội anh sẵn sàng chiến đấu, và anh rất háo hức chứng tỏ bản thân mình. Anh lôi kéo cả quân đội, cuối cùng cũng được 23 người trong số họ. 23 ma mới khỏe 1 cách kinh ngạc, có tổ chức và kĩ năng không giống những người khác trước đây. Maria rất sung sướng.”

“Tụi em lần theo hướng Monterrey, quê hương trước đây của cô ấy, và cô ấy ra lệnh cho bọn anh tấn công kẻ thù của cô. Họ có khoảng 9 ma mới và 2 ma cà rồng già không chế họ. Tụi anh hạ họ dễ dàng

hơn Maria tưởng , chỉ mất 4 ngày trong tiến trình. Nó là chiến thắng ngoài sức tưởng tượng chưa từng có trước đây.”

“Bọn anh đã được huấn luyện rất tốt và hành động mà ko gây sự chú ý nào. Tp này đã được chuyển giao mà không người nào nhận thấy.”

Thành công làm Maria tham lam hơn . Không lâu sau , cô ấy bắt đầu để mắt tới những Tp khác. Năm đầu tiên, cô ấy mở rộng sự kiểm soát của mình kiểm soát hầu như Texas và Bắc Mexico. Sau đó , 1 vài nơi ở phía Bắc đánh bật được cô ta.

Hai ngón tay anh ấy chạm vào những vết sẹo đã mờ dần trên tay mình

“Cuộc chiến đầu quả là gian khổ , bắt đầu nhiều lo ngại rằng Volturi sẽ quay trở lại. Trong số 23 người, anh là người duy nhất qua khỏi được 18 tháng đầu. Bọn anh có thắng trận lẫn bại trận. Thậm chí, Nettie và Lucy cũng chống lại Maria – nhưng cuối cùng bọn anh cũng đã chiến thắng.”

“Maria và anh vẫn có khả năng bám tới Monterrey. Chiến tranh đã lắng xuống 1 chút mặc dù nó vẫn tiếp tục xảy ra. Ý nghĩa xâm chiếm chết dần. Nó bây giờ xuất phát hầu hết từ việc báo thù và mối hận thù. Vì thế , bọn anh mất khá nhiều đồng đội , đó là điều không thể quên được.”

“Maria và anh còn lại 12 ma cà rồng mới hoặc sẵn sàng làm ma mới Họ ít có ý nghĩa gì đối với bọn anh. Họ là những quân cờ thí chỉ dùng được 1 lần. Khi họ ko còn hữu ích, tụi anh sẵn sàng tổng khur họ. Cuộc sống của anh tiếp diễn qua ngày trong 1 khuôn mẫu khắc nghiệt.

Anh phát bệnh trong thời gian dài trước khi mọi việc thay đổi.

“Vài thập kỉ sau đó , anh “ phát triển” tình bạn với 1 ma mới – 1 người vẫn còn năng lực và sống sót qua trận chống xung đột đầu tiên trong 3 năm. Anh ta tên Peter. Anh thích anh ta. Anh ta rất lịch sự - anh nghĩ hẳn đây là từ diễn tả đúng. Anh ta không thích chiến đấu mặc dù anh ta rất giỏi về việc này.” Anh ta được bổ nhiệm thỏa thuận với các ma mới – chăm sóc chúng , có thể nói như vậy. 1 công việc phải làm cả ngày

“Sau đó là khoảng thời gian thanh trừng lại. Những ma mới , sức mạnh không đủ , sẽ bị phế chỗ. Peter giúp anh loại bỏ họ. Bọn anh nói với nhau lần lượt về từng ma mới. Đó là đêm rất dài. Khoảng thời gian đó , anh ta cố gắng thuyết phục anh 1 vài người có tiềm năng , nhưng Maria chỉ thị rằng nên tổng khur tất cả đi. Anh đã nói không với anh ta.”

Bọn anh đi với nhau nửa đường và anh có thể cảm thấy đây là 1 mất mát lớn với Peter. Anh cố quyết định dù muốn hay không thì anh nên đuổi anh ta đi và kết thúc chuyện này khi anh gọi nạn nhân tiếp theo. Với sự ngạc nhiên, anh ta tức giận – điên tiết. Anh khích lệ tâm trạng của anh ta. Anh ta là người chiến đấu giỏi nhưng ko bao giờ là đối thủ của anh được.”

“Ma mới anh mời đến là 1 phụ nữ. Cô ta tên Charlotte. Cảm xúc của anh ta thay đổi khi cô ta đến xem. Nó – (cảm xúc của anh ta) phản bội anh ta. Anh ta hét lên bảo cô ấy chạy đi và anh ta cũng chạy theo sau cô ấy. Đáng lí anh phải đuổi theo bọn họ , nhưng anh lại không làm thế. Anh không thích kiểm soát anh ta.”

Maria bị anh làm cho phát cáu vì chuyện này...

Năm năm sau , Peter quay lại. Anh ta chọn được ngày tốt để tới.

“Maria bị hoang mang bởi những trạng thái đang xấu đi trong suy nghĩ của anh. Cô ta chưa từng chịu đựng khoảng thời gian suy nhược nào cả. Anh tự hỏi tại sao anh lại khác thế. Anh bắt đầu lưu ý đến sự thay đổi cảm xúc của cô ta khi cô ta ở gần anh – đôi lúc ở đó là nỗi sợ hãi và độc địa – những cảm giác giống nhau đã cho anh 1 dự cảm xấu khi Nettie và Lucy “ đình công” .Anh chuẩn bị tâm thế để tiêu diệt đồng minh duy nhất , mấu chốt sự sống còn của anh , khi Peter trở về.”

“Peter kể anh nghe cuộc sống mới của anh ta với Charlotte , nói với anh về những lựa chọn mà anh chưa từng mơ tưởng tới. Trong 5 năm , họ chưa từng tranh cãi nhau mặc dù họ gặp rất nhiều người

khác ở phía Bắc. Những người mà cùng tồn tại với nhau mà không hề có sự thay đổi lòng trung thủy.”
“Trong cuộc nói chuyện , anh ta thuyết phục anh. Anh đã sẵn sàng ra đi , dường như có điều gì đó khiến anh ko thể giết Maria. Anh đã là bạn của cô ấy trong nhiều năm như Carlise và Edward , sự ràng buộc giữa bọn anh chắc không còn lâu nữa. Khi em sống để chiến đấu , vì máu , các mối quan hệ mà em hình thành rất mỏng manh và dễ tan vỡ. Anh đã ra đi mà không ngần ngại.”

“Anh đi ngao du với Peter và Charlotte vài năm, cảm nhận sự mới mẻ và thanh bình. Nhưng sự chán nản vẫn không mất đi. Anh không hiểu tại sao nó xảy đến với mình, mãi đến khi Peter thấy được tình trạng anh vẫn xấu như vậy sau khi anh đi săn.”

“Anh đã ngẫm nghĩ. Trong nhiều năm chém giết, gần như anh đã mất hẳn tính người. Anh như 1 con ác mộng , 1 con quái vật ghê tởm. Lại thêm , mỗi năm anh tìm 1 nạn nhân khác. Nhìn vào đôi mắt mở to vì kinh ngạc của họ về vẻ ngoài của anh. Trong đầu mình, anh có thể nhận ra Maria và những người khác – họ giống anh ở 1 điểm nào đó trong quá khứ , anh là Jasper Whitlock. Nó dần mạnh mẽ hơn đối với anh – những kí ức vay mượn hơn là những kí ức về người khác, bởi anh có thể cảm giác được tất cả những gì mà con mồi cảm giác. Và anh sống trong những cảm giác đó khi giết họ”.

“ Em đã biết là anh có thể thao túng những xúc cảm của người khác xung quanh mình, Bella, nhưng anh tự hỏi - em có nhận ra những cảm giác trong 1 căn phòng cũng tác động tới anh như thế nào không. Mỗi ngày anh sống trong cảm xúc của từng hoàn cảnh. Thế kỉ đầu tiên trong đời anh, anh sống trong thế giới của sự báo thù khát máu. Nỗi căm ghét là người bạn trung thành. Nó làm dịu anh phần nào khi rời bỏ Maria, nhưng anh vẫn cảm nhận được nỗi kinh hoàng và sợ hãi của con mồi”

“ Sự chán chường càng lúc tệ hại hơn và anh đã tách ra khỏi Peter và Charlotte và đi. Họ không cảm nhận được cái cảm xúc tệ hại mà anh bắt đầu chịu đựng. Họ chỉ muốn hòa bình. Còn anh thì đã quán mệt mỏi vì giết người”.

“Anh vẫn đã giết người. Anh đã chọn cái gì? Anh có gắng bớt điều đó đi hơn thường lệ, nhưng anh sẽ cảm thấy đói và chịu thua. Sau 1 thế kỉ của việc làm hài lòng bản thân ngay tức thời, anh tìm đến việc kiềm chế bản thân bị kích thích. Nhưng anh vẫn chưa hoàn thiện được điều ấy”

Jasper đã thất bại trong chuyện của mình, như tôi đã từng vậy. Nó làm tôi ngạc nhiên khi những biểu lộ đau buồn ấy hiện lên trên nụ cười thanh thản ấy.

“Anh đã ở Philadelphia. Nơi đó có bão và anh đã ở ngoài đó cả ngày – 1 vài thứ anh không cảm thấy thoải mái cho lắm. Anh biết đứng dưới mưa sẽ gây sự chú ý, vì thế , anh cúi đầu vào 1 quán ăn rẻ tiền và khá vắng. Mày măt anh đủ đen để không gì chú ý họ, mặc dù điều đó có nghĩa là anh đang khát và nó làm anh lo lắng chút ít”.

“Cô ấy đã ở đây, đang chờ đợi anh, đương nhiên rồi!”. Anh ta cười lặng lẽ. “Cô ấy nhìn xuống từ chiếc ghế cao chỗ quầy thu ngân ngay khi anh vừa bước vào và đi về phía anh”

“Điều đó làm anh bất ngờ. Anh không chắc có phải là cô ấy có ý muốn tấn công hay không. Nhưng nếu có thể thì đó cũng chỉ là một hành động dễ hiểu mà tôi phải trả giá cho quá khứ của mình thôi. Nhưng cô ấy đang mỉm cười. Và mọi biểu lộ tỏ ra từ cô ấy không có gì giống như anh đã từng cảm nhận trước đây”.

“ “Anh làm tôi đợi lâu quá đây” , cô ấy đã nói thế.”

Tôi không nhận ra rằng Alice đã đến và lại đứng sau tôi lần nữa.

“Và anh cúi đầu xuống, y như quý ông miền Nam tuyệt vời và nói : tôi xin lỗi , thưa quý cô .” Alice nói với giọng chế giễu

Jasper mỉm cười với cô “Em đã chia tay ra, và anh đón lấy nó mà không ngăn lại được ý thức anh đang làm gì. Lần đầu tiên trong gần một thế kỉ, anh đã bắt đầu cảm thấy niềm hy vọng”.

Jasper vừa nói vừa cầm tay Alice.

Alice cười toe toét “Em chỉ làm khuấy khuấy thôi. Em nghĩ anh chưa từng biểu lộ bản thân”. Họ cười với nhau 1 lúc lâu, rồi Jasper nhìn lại tôi , biểu lộ nhẹ nhàng

“ Alice nói với anh cô ấy thấy Carlisle và gia đình của ông ấy. Anh khó có thể tin rằng một sự tồn tại như thế, sống mà không cần phải uống máu người, có thể xảy ra được. Nhưng Alice làm anh lạc quan hơn. Vì thế, bọn anh đi tìm họ”.

“Và sự sợ hãi địa ngục cũng rời khỏi họ” Edward nói , đưa mắt qua Jasper trước khi quay sang tôi giải thích. “Emmett và anh cũng đi săn liên tục. Khi Jasper xuất hiện, người toàn vết thương vì chiến tranh , và 1 chút kì lạ”. Anh ấy thúc khuỷu tay vào Alice , đùa – “ người chào đón họ bằng tên , biết mọi thứ về họ và muốn biết Alice sẽ chuyển đến phòng nào”

Alice và Jasper cười như hòa âm , 1 giọng nữ cao và 1 giọng nam trầm.

“Khi anh về nhà, mọi thứ của anh đang nằm trong gara “ Edward tiếp tục

Alice nhún vai “Phòng của anh có chỗ giấu tuyệt nhất”.

Họ cười cùng nhau.

“Câu chuyện thật hay” , tôi nói

Ba cặp mắt như muốn hỏi lời tôi vừa nói.

“ Ý em là phần cuối câu chuyện” tôi bào chữa , “ kết thúc tốt đẹp với Alice”

“ Alice làm mọi thứ khác biệt đi “ Jasper đáp. “ đây là cách sống mà anh muốn tận hưởng nhất “

Nhưng bỗng chốc cái không khí này lại rơi vào căng thẳng.

“ Một đoàn quân” Alice thăm thẳm , “ Sao anh lại không kể em nghe về điều này trước đây?”

Những người khác chăm chú lại, mắt họ nhìn vào gương mặt Jasper.

“Anh nghĩ anh nên giải thích những dấu hiệu sai lầm. Bởi vì động cơ ở đâu? Tại sao 1 số người lập quân đội tại Seattle? Nơi đó không có lịch sử gì cả, không có mối thù nào cả , cũng không có ý thức về quan điểm xâm chiếm nào. Không ai bám lấy nó. Dân di cư đi qua , nhưng ở đó không ai đấu tranh vì nó. Không ai bảo vệ nó”

“Nhưng anh đã thấy điều đó trước đây và không ai có lời giải thích nào hơn. Đó là đội quân ma cà rồng mới ở Seattle. Khoảng hơn 20 , anh đoán thế. Phần khó nhất là họ hoàn toàn chưa được huấn luyện. Dù ai tạo nên họ đi nữa thì cũng chỉ làm họ buông thả hơn mà thôi. Nó chỉ trở nên tệ đi và nó không lâu lắm kể từ Volturi đặt chân đến đây. Thực ra, anh ngạc nhiên vì họ để việc ấy tiếp diễn quá lâu”.

“ Vậy chúng ta có thể làm được gì? “ – Carlisle hỏi.

“Nếu chúng ta muốn tránh sự dính dáng của Volturi, chúng ta sẽ tiêu diệt bọn ma mới , ta sẽ phải hành động sớm thôi”. Gương mặt Jasper trở nên đanh lại. Biết chuyện của anh ấy , tôi có thể đoán việc này đã làm anh ta lo âu như thế nào. “ Con sẽ chỉ mọi người cách làm thế nào, mà việc này không dễ đâu. Những người trẻ tuổi không cần lo đến việc giữ bí mật, nhưng chúng ta sẽ phải kín đáo. Nó sẽ giới hạn chúng ta. Có lẽ ta nên nhử chúng ra”.

“Có lẽ ta cũng không cần phải làm thế “ giọng Edward lạnh lùng. “liệu đã có ai từng nghĩ đến việc đó chưa rằng nó là sự đe dọa duy nhất trong vùng đến nỗi ta phải triệu tập thành lập quân đội...”

Quan điểm hạn hẹp của Jasper ; tầm nhìn xa uyên thâm của Carlisle, một bất ngờ lớn.

“Nhà Tanya cũng gần đây “ Esme nói chậm rãi, miễn cưỡng chấp nhận lời nói của Edward.

“Bọn ma mới không tàn phá Anchorage, Esme. Con nghĩ chúng ta nên nghĩ ra 1 kế sách để ta là mục tiêu”

“Bọn chúng sẽ không theo dõi chúng ta đâu” Alice nói, rồi sau đó ngập ngừng “hoặc chúng vẫn còn chưa biết vụ đó.”

“Đó là gì?” Edward hỏi, hơi tò mò và căng thẳng. “Em đang đề cập đến cái gì vậy?”

“Chỉ là cảm giác thoáng qua thôi” Alice nói, “ em không nhìn rõ được hình ảnh đó khi cố nhìn chuyện

gì sẽ tiếp diễn , chẳng cảm thấy gì nữa”. Nhưng em đang tìm ra những điều lóe lên 1 cách kì lạ. Vẫn không đủ để phán đoán nó. Nó như kiểu người ta thay đổi nhận thức của họ , di chuyển từ hướng này sang hướng khác thật nhanh, vì thế em không thể nhìn thấy toàn cảnh được”.

“Sự do dự ? “ Jasper hỏi trong hoài nghi.

“Em không biết “

“Không phải do dự đâu” Edward gầm lên. “ Anh hiểu rồi. 1 ai đó biết em không thể nhìn được tất cả khi việc quyết định đã xong. Ai đó đang đứng sau lưng chúng ta, lợi dụng những kẽ hở trong dự cảm của em.”

“Ai có thể biết về điều đó” Alice thì thầm.

Đôi mắt Edward đánh lại. “Aro hiểu rõ em như chính em hiểu rõ mình vậy.”

“Nhưng em sẽ nhìn trước nếu họ quyết định đến đây...”

“Trừ phi họ không muốn làm bẩn tay mình”

“Một lợi thế “ Rosalie gợi ý . “ Vài người ở phía Nam... vài người đang gặp rắc rối với những luật lệ. Vài người nên bị tiêu diệt để tạo ra một lợi thế lớn hơn. Kiểu như trai sò đánh nhau ngư ông đứng ngoài hưởng lợi vậy. Nếu họ nghĩ như vậy... Việc đó sẽ giải thích cho sự phản ứng chậm chạp của Volturi”.

“Tại sao?” Carlisle hỏi, vẫn thấy căm phẫn. “không có lí do nào cho Volturi hành động như vậy cả “.

“Nhưng nó đã xuất hiện”. Edward không đồng tình lắm. “ Con ngạc nhiên vì nó đến khá sớm, bởi vì những ý nghĩ khác mạnh hơn. Trong đầu Aro , ông ta nhìn con và Alice theo một hướng khác của ông ấy. Hiện tại và tương lai, một sự thông suốt. Sức hút của những ý tưởng làm ông ta say sưa. Con từng nghĩ nó sẽ làm ông ta tốn nhiều thời gian để từ bỏ kế hoạch ấy – ông ta rất muốn có nó. Nhưng đây chỉ là ý nghĩ của con thôi, Carlisle , về gia đình của chúng ta, đang ngày càng lớn mạnh thêm. Sự ghen tị và sợ hãi những gì mà cha đang có nhiều hơn những gì ông ta đã có, những thứ mà ông ta muốn. Ông ta cố không nghĩ nhiều về nó, nhưng vẫn không hoàn toàn che giấu được điều ấy. Những ý nghĩ về sự cạnh tranh đã xuất hiện; bên cạnh những gì mà họ có, gia đình chúng ta là 1 tổ chức lớn nhất mà họ biết được”.

Tôi liếc nhìn khuôn mặt anh ấy trong nỗi kinh hoàng. Anh chưa từng nói những chuyện như thế với tôi, nhưng tôi có thể đoán được lí do. Tôi có thể hình dung ra nó trong đầu mình ngay bây giờ, mơ ước của Aro. Edward và Alice trong bóng đen, áo choàng rũ xuống, bị cuốn theo về phía Aro với đôi mắt lạnh lùng và đỏ như máu.

Carlisle phá vỡ dòng suy tưởng kinh hồn của tôi. “ Họ rất hết lòng với nhiệm vụ của họ. Họ ko bao giờ tự mình phá luật. Nó gây hại cho mọi việc mà họ làm”.

“Họ sẽ hoàn thành công việc sau này. 1 sự phản bội gấp đôi. Edward nói với giọng tàn nhẫn. “Và không có tổn hại gì khi xong việc”.

Jasper ngả người, lắc lắc đầu mình. “Không phải, Carlisle đúng rồi. Volturi không phá vỡ các nguyên tắc. Ngoài ra, nó quá lỏng lẻo. Người ... này , mối nguy hiểm này – họ không có khái niệm về những gì họ làm. Em không tin Volturi liên quan. Nhưng họ sẽ thế.”

Họ liếc nhìn nhau, mọi căng thẳng như bị đóng băng.

“Tiếp tục thôi” , Emmett nói to, “ chúng ta đang chờ cái gì đây?”.

Carlisle và Edward nhìn nhau khá lâu. Rồi Edward gật đầu.

“Chúng ta cần con hướng dẫn chúng ta, Jasper” . Cuối cùng Carlisle cũng đã nói : “Làm thế nào để giết họ”. Quai hàm Carlisle đánh lại., nhưng tôi có thể thấy được nỗi đau trong mắt ông khi ông nói. Không ai căm thù sự ác liệt ấy hơn Carlise.

1 điều gì đấy đang làm tôi bối rối và tôi không thể suy nghĩ vào vấn đề chính được. Tôi bị tê liệt đi , hoảng sợ chết khiếp. Nhưng chưa hẳn, tôi có thể cảm giác rằng tôi quên vài thứ quan trọng. 1 điều gì

đó sẽ làm cảm giác của tôi thoát ra khỏi mối hỗn độn ấy.

“Chúng ta cần được giúp đỡ”, Jasper nói. “Mọi người có nghĩ nhà Tanya sẽ sẵn lòng chứ?”.. 5 ma cà rồng trưởng thành khác sẽ tạo nên điều khác biệt lớn. Sau đó Kate và Eleazar sẽ có lợi theo hướng chúng ta. Nó khá dễ dàng, với sự giúp đỡ của họ”.

“Chúng ta sẽ hỏi họ” Carlisle trả lời.

Jasper giơ điện thoại ra : “Chúng ta phải nhanh lên”.

Tôi chưa từng thấy sự thản nhiên cố hữu của Carlisle lại lay chuyển đến vậy. Ông ấy lấy điện thoại, đi ra hướng cửa sổ. Ông bấm số, giữ điện thoại bên tai và đặt tay kia dựa vào kính. Ông chần chú nhìn ra lớp sương mù buổi sáng với sự đau đớn và biểu cảm lẫn lộn.

Edward cầm tay và kéo tôi ra chỗ cái ghế trắng. Tôi ngồi cạnh anh ấy, liếc nhìn anh khi anh đang ngó Carlisle.

Giọng Carlisle khê khàng và nhanh, rất khó nghe. Tôi nghe ông ấy chào Tanya , rồi sau đó đi thẳng vào vấn đề chính quá nhanh để tôi có thể hiểu hết chuyện. Tuy vậy, tôi có thể nói rằng ma cà rồng ở Alaskan không ngu ngốc về những chuyện gì đang diễn ra ở Seattle.

Giọng nói Carlisle có chút thay đổi.

“Ồ”, ông ấy nói , giọng ông có vẻ ngạc nhiên. “Chúng tôi không nhận ra rằng Irana lại có cảm giác như thế”.

Edward lau bầu bên phía tôi và anh nhắm mắt lại “Khôn khiếp. Laurent khôn nạn, đáng xuống tận cùng địa ngục”

“Laurent?” tôi thì thầm, mặt tôi cắt không còn giọt máu. Nhưng Edward không phản ứng gì, tập trung vào ý nghĩ của Carlisle.

Vụ chạm trán ngắn với Laurent vào mùa xuân rồi không phải là chuyện có thể phai nhạt dần hay lờ mờ trong tâm trí tôi. Tôi vẫn nhớ rõ từng lời ông ta nói trước khi Jacob và đội của cậu ấy tới.

Thực ra tôi tới đây đúng theo dự định của cô ta...

Victoria. Laurent là thủ đoạn đầu tiên của cô ta – cô ta cử ông ta đến theo dõi , đánh giá xem mang tôi đi khó đến mức nào. Ông ta không qua khỏi được những người sói để trở về báo cáo cho Victoria.

Mặc dù ông ta giữ vững những trói buộc với Victoria sau cái chết của James, ông ta còn thiết lập những ràng buộc mới và các mối quan hệ mới. Ông ta đến sống cùng gia đình Tanya ở Alaska – (Tanya) cô gái tóc hung đỏ - bạn thân thiết với gia đình Cullens trong thế giới ma cà rồng , 1 gia đình luôn rộng mở. Laurent ở với họ gần 1 năm trước khi ông ta chết.

Carlisle vẫn còn nói chuyện , giọng nói không còn vẻ nài nỉ nữa. Có vẻ khá thuyết phục, nhạy bén. Và sự nhạy bén đã làm cho họ tin tưởng.

“Không có câu hỏi nào về việc đó” Carlisle nói với giọng nghiêm nghị. “Chúng tôi có sự thỏa hiệp rồi. Họ sẽ không phá vỡ nó, chúng tôi cũng thế. Tôi rất tiếc để nghe điều này... dĩ nhiên. Chúng tôi chỉ đành làm tốt phần của mình thôi”.

Carlisle tắt điện thoại mà không chờ câu trả lời. Ông ấy tiếp tục nhìn chòng chọc vào màn sương.

“Chuyện gì vậy hả? “ Emmett hỏi thì thầm Edward.

Irina có liên quan nhiều đến Laurent hơn chúng ta tưởng. Cô ấy vẫn giữ thái độ thù hận với người sói khi giết ông ta để cứu Bella. Cô ấy muốn...” anh ấy ngưng lại , rồi nhìn xuống tôi.

“Tiếp tục đi anh” tôi nói

Đôi mắt anh ấy căng thẳng. “Cô ấy muốn trả thù , để hạ người sói. Họ sẽ giúp chúng ta để đổi lấy sự cho phép”

“Không được” tôi há hốc miệng kinh ngạc

“Đừng lo em” anh nói với tôi bằng giọng ngang phè. “ Carlisle sẽ không bao giờ đồng ý điều ấy”. Anh ngập ngừng rồi thở dài. “Chúng ta sẽ không thể, chính Laurent đã có lỗi khi để nó xảy ra” – đó là tiếng

cầu nhàu gân dữ. – “ anh vẫn nợ người sói điều đó”
“Đó thực sự không tốt “ Jasper nói , “ nó vẫn là 1 cuộc chiến. Chúng ta có ưu thế hơn : kĩ năng , nhưng không phải số lượng. Chúng ta thắng , nhưng giải thưởng là gì?”. Đôi mắt cậu ta lóe lên gương mặt của Alice rồi biến mất.

Tôi muốn la toáng lên ngay khi mà tôi hiểu được ý Jasper.

Chúng tôi sẽ chiến thắng, nhưng cũng sẽ thua. 1 vài người sẽ không còn sống nữa.

Tôi nhìn quanh quanh căn phòng để thấy những gương mặt của họ Jasper, Alice, Emmett, Rose, Esme, Carlisle . . . Edward – những gương mặt của gia đình tôi.

CHƯƠNG 14 : LỜI TUYÊN THỆ

“Bồ không thể nghiêm túc được à?” Tôi nói vào chiều thứ tư “Bồ gần như mất trí rồi Alice à”

“Hãy cứ nói bất kì thứ gì bồ muốn nói về mình” Alice trả lời. “Buổi tiệc đã sẵn sàng”

Bắt đầu từ cô ấy, tôi đưa mắt lia qua tất cả không gian rộng lớn với một sự không tin tưởng hiện rõ.

“Oh, cứ bình tĩnh nào Bella! Không hề có một lý do nào để giải thích cho cái sự mất bình tĩnh vô lý của bồ cả. Bên cạnh đó, thiệp mời đã được gửi đến bồ rồi”

“Nhưng..... cái.... bồ..... tôi..... mất trí hết cả rồi!” tôi nói lắp bắp

“Nhưng bồ đã nhận sự giúp đỡ của tớ rồi” Cô ấy nhắc nhở tôi “Bồ chẳng cần làm gì cả, bồ chỉ cần xuất hiện trong buổi tiệc mà thôi”

Tôi cố gắng giằng cơn tức giận đang trực trào xuống. “Với tất cả những sự việc đã diễn ra gần đây thì bữa tiệc thật là không phù hợp”

“Nhưng mà mức độ thì cũng tùy mức độ...”

“Alice”

Cô ấy thở dài, và bắt đầu trở nên chính chắn hơn. “Có một vài chuyện mà chúng ta cần quyết định ngay lúc này, và việc đó sẽ tiêu tốn một ít thời gian. Trong cái khoảng thời gian dài dằng dặc mà chúng ta ngồi đây chờ đợi, có lẽ tốt hơn là nên bàn về một vài chuyện vớ vẩn hay ho nào đó. Bồ sẽ không bao giờ trở lại con người một lần nữa. Đây là khoảng thời gian cuối cùng, bồ còn được nhìn cuộc sống, dưới con mắt của một con người.”

Edward chỉ im lặng lắng nghe chúng tôi, nhưng bỗng nhiên anh liếc sang nhìn Alice, cái nhìn của anh chỉ lướt ngang qua trong vài phần nghìn của giây. Cô vút ngón tay vào anh ấy cũng nhanh như cắt. Cô ấy đứng, giọng cô ấy nhỏ nhẹ như chưa bao giờ nhỏ đến thế.

“Chuyện gì mà chúng ta phải quyết định ngay lúc này?” Tôi hỏi để đề tài mà chúng tôi đang theo đuổi không bị lạc sang một hướng khác.

Edward trả lời bằng một giọng rất thấp “Jasper nghĩ rằng chúng ta cần nhận sự giúp đỡ. Gia đình Tanya không phải là lựa chọn suy nhất của chúng ta. Carlisle cũng có một vài người bạn cũ có thể giúp đỡ chúng ta, đặc biệt là Peter và Charlotte. Ông muốn thử nhờ đến Maria.... nhưng không ai trong chúng ta muốn liên hệ với những người miền nam.”

Alice khẽ rùng mình.

“Không hề khó để thuyết phục họ giúp đỡ” anh tiếp tục “Không ai muốn có một cuộc viếng thăm từ Italy”

“Nhưng những người bạn này, họ không..... ăn chay đúng không?” tôi sử dụng nickname mà gia đình Cullen hay dùng để đùa.

“Không” Edward trả lời.

“Ồ đây? Trong thị trấn Forks?”

“Họ là bạn” Alice cam đoan với tôi một lần nữa. “Mọi chuyện sẽ ổn thôi. Đừng lo lắng. Và sau đó Jasper sẽ dạy chúng ta một vài điều về đám mà cà rồng mới”

Đôi mắt của anh bỗng chốc trở nên rực sáng kèm theo một nụ cười vừa nhoen trên môi. Bao tử tôi chợt trở nên quặn đau, như tôi đã ăn quá nhiều, và tất cả những thứ đó đang biến thành đá đậm thầu bao tử tôi vậy.

“Khi nào thì anh đi?” Tôi hỏi với giọng rỗng tếch. Tôi không muốn nghĩ đến điều này nhưng có lẽ một người nào đó sẽ mãi mãi không trở lại. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu đó là Emmett, một người anh dũng, vô tư và chẳng bao giờ ngại ngần. Hoặc nếu là Esme, một người mẹ ngọt ngào mà tôi vẫn không thể tưởng tượng ra cảnh bà đánh nhau. Hay đó lại là Alice, một con mồi bé bỏng? Hoặc là..... nhưng tôi không thể nghĩ đến tên người ấy, vì tôi nghĩ đến nhiều khả năng.

“Một tuần” Edward bắt chợt nói “Có lẽ nhiều đó là đủ thời gian rồi.”

Những mảnh đá vụn vẫn đang hoành hành trong bao tử tôi. Tôi bỗng thấy thật ghê tởm.

“Bồ nhìn xanh xao quá Bella” Alice ghi nhận.

Edward quàng tay qua người tôi và kéo tôi lại gần anh hơn nữa. “Sẽ ổn mà, em hãy tin anh”

Chắc chắn rồi, tôi nghĩ trong đầu của mình như vậy. Hãy tin anh ấy. Anh sẽ không bao giờ bỏ tất cả lại phía sau, để ra đi vĩnh viễn. Anh sẽ lại xuất hiện trước cửa nhà tôi một ngày không xa...

Và điều đó chợt xuất hiện trong tôi. Có thể tôi không cần ở lại phía sau. Một tuần là khoảng thời gian dư dả cho việc đó!

“Anh đang tìm kiếm sự giúp đỡ” Tôi nói chậm rãi.

“Đúng thế” đầu của Alice nghiêng về phía tôi và giọng cô nghe thật ngọt.

Tôi chỉ nhìn Alice khi trả lời, giọng tôi lớn hơn, tỏ ý rằng đây là một lời gợi ý “Em có thể giúp”

Người của anh bỗng trở nên căng cứng, cánh tay anh ép chặt vào tôi hơn nữa. Anh bắt đầu trút ra, nghe như đang rít lên.

Nhưng người trả lời tôi lại là Alice, vẫn còn giữ được bình tĩnh “Bồ sẽ chẳng thể giúp gì chúng tôi cả”

“Tại sao không?” tôi tranh cãi nhưng sự tuyệt vọng trong lời nói của tôi đã quá rõ ràng. “Tám thì tốt hơn bảy, đúng không? Và chúng ta sẽ có nhiều thời gian hơn để hoàn thành.”

“Không đủ thời gian để bồ giúp đỡ đâu Bella à” Alice điềm tĩnh nói “bồ không nhớ về người bạn nhỏ mà Jasper đã diễn tả à? Và hẳn nhiên là thật tệ nếu bồ đối mặt với hắn ta. Bồ không thể điều khiển bằng năng của bồ nữa, và điều đó khiến bồ quá dễ để biến bồ thành con mồi béo bở. Và lúc đó thì thật khó khăn cho Edward bảo vệ bồ.” Cô ấy khoanh tay trước ngực, thích thú với cái lý lẽ không có chỗ hở của mình.

Và tôi cũng biết rằng cô ấy đúng. Tôi hạ gế xuống, hy vọng một chút gì đó. Bên cạnh tôi, Edward đang thư giãn.

Anh thì thầm nhắc nhở tôi. “Điều đó là tốt, không phải vì em sợ, đó chỉ là tốt cho em, tốt cho mọi người”

“Oh” Alice nói, giọng trở nên chắc chắn “Tôi ghét cái giây phút cuối cùng có người hủy cuộc hẹn. Vậy nên phải rút danh sách khách xuống 65 người...”

“Sáu mươi lăm!” mắt tôi phồng lên. Tôi chưa từng có nhiều bạn đến vậy. Mà tôi có biết những người đó không nhỉ?

“Ai sẽ không đến nào?” Edward hào hứng, làm lơ tôi.

“Reneé”

“Cái gì?” tôi thở hồn hển.

“Bà Reneé tạo sự bất ngờ cho bồ đấy, nhưng có một vài thứ trục trặc. Bồ sẽ nhận được tin nhắn khi về nhà”

Trong phút chốc, tôi tận hưởng cảm giác khuây khỏa. Bất kì cái gì đã làm lỡ chuyến đi của bà thì tôi đều cảm ơn hết. Nếu bà xuất hiện ngay giữa thị trấn Forks này.... tôi không muốn nghĩ đến nó. Đầu tôi

nếu muốn nổ tung.

Một mẫu tin nhắn đã được để sẵn ở đó khi tôi về tới nhà. Và tôi lại cảm thấy thật thoải mái một lần nữa khi đọc và biết được rằng cái trục trặc ấy chính là dương Phil đã vấp phải 1 tai nạn với quả bóng! Và điều đó xảy ra khi ông trình diễn sự chuyển động nhẹ nhàng, nhưng tất cả lại biến thành một đồng hồ độn và ông bị gãy xương bắp đùi. Và giờ đây dương phụ thuộc vào bà Reneé, chính vì vậy mà không có một cơ hội nào để bà có thể rời xa ông ấy. Và bà cũng đã xin lỗi khi không thể đến Forks được.

“À, thì ra là cái này đây” tôi thở dài.

“Cái gì cơ” Edward hỏi

“Cái người mà em sẽ không phải hạ tay giết trong tuần này”

Anh đảo mắt.

“Tại sao anh và Alice lại không nói về chuyện này một cách nghiêm túc nhỉ?” tôi nói

Anh lại cười “đó là bí mật”

“Thật tuyệt vời” tôi lẩm bẩm. Tôi cầm lấy điện thoại và bấm số Reneé. Tôi biết trước rằng sẽ là một cuộc đối thoại dài và hiển nhiên là tôi cũng có góp mặt trong đó!

Tôi chỉ lắng nghe, và chỉ nói để bảo đảm như: Con không có biến mất, con không hề giận dữ, con không bị tổn thương. Bà đang hết sức tập trung để giúp dương Phil cảm thấy khỏe hơn. Cuối cùng thì tôi phải dùng sự liều lĩnh hết sức đã học được để có thể cúp máy.

Sự kiên nhẫn của Edward dường như dài vô tận. Anh chờ đợi trong sự tao nhã cần thiết, anh tiêu tốn thời gian vào việc nghịch tóc tôi và mỉm cười bất cứ lúc nào tôi nhìn lên. Có lẽ thật là không đúng khi chú ý đến những điều như vậy trong khi tôi còn có bao nhiêu điều quan trọng để quan tâm, nhưng nụ cười của anh ấy vẫn khiến tôi khó thở như thường xuyên. Anh quá đẹp đến nỗi thật khó khăn vô cùng khi nghĩ đến bất kỳ điều gì, thật khó để tập trung vào vấn đề rắc rối của dương Phil hay những lời xin lỗi mẹ Renee, hay với cả đội quân ma cà rồng. Tôi cũng chỉ là một con người mà thôi.

Tôi rướn người lên hôn anh. Anh ôm vòng qua eo tôi và nhấc bổng tôi lên bàn nấu trong bếp để tôi không phải rướn người lên nữa. Điều đó thật tuyệt. Tôi choàng tay lên cổ anh thật chặt và áp sát vào khuôn ngực lạnh của anh. Và rất nhanh, như thông thường, anh đẩy tôi ra. Mặt tôi hiện lên vẻ hờn dỗi rõ ràng. Anh bật cười khi cố thoát khỏi vòng tay chân khóa chặt của tôi. Anh dựa vào bàn nấu bên cạnh tôi và khoác tay lên vai tôi.

“Anh biết em cho rằng anh có khả năng kiểm soát tuyệt vời, nhưng thực ra không đúng trong những trường hợp như thế này đâu”

“Em ước như vậy” Tôi thở dài.

Và anh cũng thở dài.

“ Ngày mai sau khi tan trường, anh sẽ đi săn cùng Carlisle, Esme và Rosalie. Chỉ trong vài tiếng thôi bọn anh chỉ sẵn ở gần thôi. Alice, Jasper, và Emmett sẽ bảo vệ em.” Anh đổi chủ đề.

“ umm” Tôi ậm ờ trong miệng. Ngày mai là ngày đầu tiên của kỳ tốt nghiệp, và chỉ học có nửa ngày thôi. Tôi có hai môn học Giải tích và Lịch sử- vậy là tôi có hai thử thách- như vậy tôi sẽ phải trải qua một ngày dài không có anh, và chẳng có gì để làm ngoài việc buồn bã, lo lắng. “ Em ghét bị coi như trẻ con cần phải trông nom lắm”

“Chỉ là tạm thời thôi em” Anh hứa

“ Jasper sẽ rất tử tế. Emmett chắc sẽ làm cho em vui hơn.”

“ Hai anh ấy sẽ làm tốt mà.”

“ Chắc chắn” tôi lại ậm ờ.

Tôi nảy ra một lựa chọn khác thay thế những người trông trẻ bất đắc dĩ này. “ Anh biết là em không xuống La Push chơi từ hôm lửa trại.”

Tôi cẩn thận thăm dò thái độ của anh. Mắt anh nhúu chặt lại.

“Em sẽ được an toàn khi ở đó mà.” Tôi bồi thêm.

Anh cân nhắc trong vài giây. “Có lẽ em đúng.”

Khuôn mặt anh điềm tĩnh nhưng chỉ có một chút thoải mái. Như thể là anh thích tôi ở lại hơn, nhưng sau đó nghĩ đến việc sẽ bị Emmett trêu chọc tôi bởi tôi thay đổi đề tài. “Anh có đang khát không?” Tôi hỏi và nhìn vào gương sáng dưới mắt anh. Mống mắt anh vẫn là màu hoàng ngọc.

“Cũng không hẳn như vậy.” Dường như anh khá miễn cưỡng khi trả lời, và điều đó khiến tôi ngạc nhiên. Tôi chờ để nghe anh giải thích rõ hơn.

“Bọn anh muốn mình mạnh nhất có thể,” Anh trả lời vẫn với thái độ miễn cưỡng “Bọn anh phải đi săn lần nữa để chuẩn bị cho cuộc chiến”

“Điều đó khiến anh mạnh hơn?”

“Anh nhìn vào mặt tôi để xem phản ứng của tôi, nhưng chỉ thấy được sự tò mò.

“Ừ,” Cuối cùng anh cũng trả lời. “Máu người sẽ khiến bọn anh mạnh nhất, dù chỉ là một lượng nhỏ. Jasper nghĩ đến chuyện luyện tập, anh ấy chẳng là gì nếu không luyện tập. Jasper biết là Caslise sẽ nói gì mà”

“Việc đó giúp ích được gì?” Tôi hỏi nhanh.

“Không có vấn đề gì đâu. Bọn anh biết mình là ai mà.”

Tôi suy nghĩ kỹ. Nếu có cái điều gì có thể giúp ích được dù điều kinh khủng nhất tôi cũng ... Tôi rùng mình với chính ý nghĩ sẵn sàng giết một người lạ để bảo vệ anh. Tôi sợ chính bản thân mình, nhưng tôi sẽ không ngăn mình làm việc đó.

Anh lại đổi đề tài một lần nữa “Đó là lý do tại sao chúng lại lại mạnh đến vậy. Những ma cà rồng mới uống nhiều máu người biến thành máu của mình, chống lại sự thay đổi. Máu duy trì sự sống của các mô tế bào, khiến chúng mạnh mẽ hơn. Cơ thể chúng sẽ tận dụng điều đó một cách từ từ thôi, vì theo như Jasper nói chúng sẽ bắt đầu yếu đi sau khoảng một năm.

“Em sẽ mạnh như thế nào khi mới biến đổi.”

“Mạnh hơn cả anh” Anh cười toe toét

“Mạnh hơn cả anh Emmett?”

Anh cười to hơn nữa: “Ừ, Anh rất muốn em vật tay với anh ấy. Đó sẽ là một kỷ niệm khó quên đối với anh ấy.”

Tôi cười lớn. Điều đó sẽ rất thú vị đây.

Tôi nhảy xuống khỏi bàn bếp, bởi vì tôi không có lý do gì để ngồi trên đó thêm nữa.

Tôi phải nhồi nhét thêm nữa cho kỳ thi cuối năm. Thật may là có Edward giúp, anh là một gia sư tuyệt vời, anh biết mọi thứ. Vấn đề lớn nhất của tôi là tập trung vào kỳ thi. Nếu không phải thận trọng thì tôi sẽ viết một bài luận lịch sử về cuộc chiến ma cà rồng ở Miền Nam. Tôi muốn gọi cho Jacob, và Edward dường như rất thoải mái như khi tôi gọi điện thoại cho mẹ Renee. Anh lại nghịch mái tóc tôi.

Đến trưa tôi mới gọi điện cho Jacob, đầu tiên cậu ta rất cáu kỉnh. Cậu vui lên ngay khi tôi nói có thể tôi sẽ xuống chơi ngày hôm sau. Trường Quileute đã nghỉ hè, nên cậu ấy muốn tôi xuống càng sớm càng tốt. Tôi hài lòng khi mình có việc khác để làm thay vì bị trông coi như một đứa trẻ con. Rõ ràng là ở bên Jacob cả ngày thú vị hơn hẳn rồi. Nhưng sự thú vị đã mất hẳn đi khi Edward khẳng khái đưa tôi đến đường ranh giới như kiểu tôi là một tù nhân trao đổi cho một bên khác giám sát.

“Bài thi của em thế nào” Anh hỏi khi chúng tôi trên đường đi.

“Môn lịch sử thì dễ thôi. Nhưng em không hài lòng lắm về môn giải tích. Có vẻ em sẽ trượt môn đó.” Anh cười: “Anh chắc là em làm bài tốt thôi. Hoặc nếu em lo lắng thì anh sẽ hỏi lộ thầy Varner để thầy cho em điểm A”

“Cảm ơn anh nhưng không cần đâu.”

Anh mỉm cười, nhưng đột ngột dừng hẳn xe lại khi chúng tôi rẽ vào khúc cua cuối cùng và nhìn thấy chiếc xe đỏ đang đợi. Anh có vẻ như đang rất tập trung suy nghĩ khi đậu xe.

“Chuyện gì vậy anh” Tôi hỏi, tay tôi đặt trên cốt cửa xe. Anh lắc đầu. “Không có gì đâu”. Mắt anh nhú lại khi anh nhìn về phía kính chắn gió của chiếc xe kia. Tôi đã thấy kiểu nhìn như vậy rồi.

“Không phải là anh đang nghe suy nghĩ của Jacob đấy chứ” tôi thắc mắc.

“Thật không dễ lờ đi khi cậu ta cứ gào thét nên như thế”.

“Oh” Tôi suy nghĩ một giây. “thế cậu ta đang “gào thét” gì vậy?” Tôi thì thầm.

“Anh hoàn toàn chắc chắn cậu ta chỉ muốn giữ ý nghĩ đó cho riêng bản thân thôi.” Anh nói chậm rãi.

Tôi muốn hỏi thêm nữa, nhưng Jacob bấm còi ô tô inh ỏi giục giã.

“Thật bất lịch sự” Edward cau nhàu.

“Đó là phong cách của Jacob mà.” Tôi nói, và nhanh chóng mở cửa xe trước khi Jacob lại làm điều gì đó ngu ngốc khiến Edward bực mình. Tôi vẫy tay tạm biệt Edward khi đi đến chiếc xe Rabbit, từ khoảng cách này, tôi thấy hình như Edward vẫn giận về chuyện tiếng rú còi xe của Jacob... hoặc có thể là về những điều mà Jacob đang nghĩ đến. Nhưng có thể do khoảng cách xa mắt tôi không thể nhìn thấy rõ và có thể nhầm.

Tôi muốn Edward đi cùng với tôi. Tôi mong hai người bọn họ rẽ xuống xe, bước lại gần và bắt tay nhau như những người bạn- hơn là họ như bây giờ chỉ là Edward ma cà rồng và Jacob người sói. Cứ như là tôi có hai miếng nam châm, tôi càng cố gắng đẩy chúng lại gần nhau, thì chúng như là hai cực cùng dấu đẩy nhau thật xa.

Tôi vào xe ô tô của Jacob.

“Hey, Bella.” Giọng Jake vui vẻ, nhưng hình như giọng có hơi kéo dài ra. Tôi quan sát sắc mặt của cậu ấy khi cậu ấy nhìn chằm chằm về phía trước, Jacob lái với tốc độ nhanh hơn tôi nhưng chậm hơn Edward về phía La Push..

Jacob trông rất lạ có thể nói là trông ốm yếu. Mắt cậu ấy trông mệt mỏi và sắc mặt trông ủ rũ. Mái tóc xù của Jacob chia về nhiều hướng, gần như dài đến tận cằm.

“Em ổn không Jake?”

“Chỉ là mệt mỏi thôi,” cậu ấy trả lời trong khi lái xe đỏ vào sân rộng. “Hôm nay chị muốn làm gì?” Cậu hỏi tôi sau khi dừng hẳn.

Mắt tôi nhìn cậu trong giây lát “Lang thang đâu đó nhé “ tôi đề nghị. Trông cậu ấy không có vẻ gì là tươi tỉnh lên đôi chút.” Chúng ta có thể lái moto đi đâu đó sau.”

“Được, được” cậu nói.

Không có ai ở nhà cả, điều đó hơi lạ. Tôi luôn nghĩ rằng bác Billy luôn luôn phải ở nhà.

“Bố em đâu?”

“Ông xuống Clearwater rồi. Bố buồn nhiều từ khi bác Harry chết. Bác Sue thấy cô đơn.”

Jacob ngồi xuống chiếc ghế dài, chiếc ghế hơi nhỏ và ngồi dịch vào một góc để có chỗ cho tôi.

“Oh, thật tốt. Tội nghiệp bác Sue.”

“Ừ...Bác ấy có vài vấn đề rắc rối...với mấy đứa con...” Jacob ngập ngừng.

“Tất nhiên rồi, rất khó khăn với Seth và Leah, bố mất...”

“Uh-huh” cậu đồng ý. Cậu cầm cái điều khiển bật tivi lên không có vẻ gì là thực sự muốn xem cả. Cậu ngáp dài.

“Có chuyện gì với em vậy Jake. Trông em dật dờ lắm.

“Em ngủ có hai tiếng tối qua, và bốn đêm trước cũng vậy,” cậu nói với tôi. Jacob duỗi tay ra, tôi có thể nghe thấy tiếng kêu của các khớp xương. Cậu để tay lên thành ghế sau tôi, và ngửa đầu dựa vào tường. “Em kiệt sức rồi.”

“Sao em không ngủ?” Tôi hỏi.

Cậu nhả mặt “ Sam dạo này khó chịu lắm. Anh ấy không tin bọn hút máu người của chị. Em phải thay đổi hình dạng để cạnh chừng luân phiên hai tuần này rồi mà chẳng có gì hết, anh ấy thì vẫn chưa chịu thôi. Thế nên giờ chỉ có một mình em làm mọi việc.

“Thay đổi hình dạng cạnh chừng luân phiên? Chỉ là vì em đang cố gắng cạnh chừng cho chị? Không được đâu Jake! Em cần phải ngủ. Chị ổn mà.”

“ Không vấn đề gì đâu. Mắt cậu bắt ngờ đầy cảnh giác. “ À, chị đã biết ai vào phòng chị chưa? Có gì mới không?”

Tôi lờ đi câu hỏi thứ hai. “ Không, bọn chị vẫn chưa tìm ra ai, um, có khi chỉ là một ai đó ghé thăm thôi.”

“ Vì thế em vẫn phải cạnh chừng,” cậu nói và nhắm mắt lại.

“ Jake à...” Tôi bắt đầu than vãn.

“ hey, ít nhất em có thể làm điều đó cho chị- em nguyện làm người bảo vệ suốt đời cho chị mà, nhớ không. Em là người hầu cận cho chị mà.”

“ Chị không muốn có một người hầu cận.”

Cậu ấy vẫn không mở mắt ra. “ Thế chị muốn gì nào, Bella?”

“ Chị muốn người bạn Jacob- và chị không muốn cậu ấy sống dở chết dở, làm bản thân mình bị thương bởi những cố gắng không cần thiết...”

Cậu ấy ngắt lời tôi. “ Chị nghĩ như thế này đi- em rất hy vọng em có thể theo dõi và bắt được một tên ma cà rồng em được phép giết hắn, được không?”

Tôi không trả lời. Cậu ấy nhìn tôi, dò xét thái độ.

“ Đùa thôi, Bella.”

Tôi nhìn vào chiếc tivi.

“ Vậy, chị có bất kì kế hoạch gì đặc biệt vào tuần sau. Chị sẽ tốt nghiệp. wow. Một việc lớn đó.” Giọng cậu trở nên bèn bẹt, và sắc mặt vẫn mệt mỏi, phờ phạc khi cậu ấy lại nhắm mắt lại- lần này không phải vì kiệt sức mà vì...Tôi nhận ra rằng tốt nghiệp vẫn là một điều kinh khủng đối với cậu ấy, mặc dù ý định đó của tôi đã bị phá hỏng rồi.

“Không có kế hoạch gì đặc biệt cả,” tôi nói thận trọng, hy vọng cậu ấy nghe được sự chắc chắn trong những lời nói của mình để không hỏi han thêm gì nữa, Tôi không muốn đề cập đến chuyện đó lúc này, Một mặt cậu ấy không muốn có thêm bất kỳ cuộc tranh luận gay gắt nào. Một điều khác là cậu ấy có thể hiểu được sự lo lắng bồn chồn của tôi. “ ua, Chị phải đến bữa tiệc tốt nghiệp. bữa tiệc của chính chị.” Tôi nói bằng một giọng rất kinh sợ. “ Alice thích các bữa tiệc và cô ấy mời cả thị trấn đến đến nhà mình. Điều đó sẽ rất khủng khiếp.”

Cậu mở mắt khi tôi nói, và nở một nụ cười an ủi khiến mặt cậu nhìn bớt đi vẻ mệt mỏi. “em chẳng nhận được lời mời nào cả. em bị tổn thương đấy,” cậu ấy trêu chọc.

“ em luôn được mời mà. Đó là bữa tiệc của chị, nên chị có thể mời bất cứ ai chị muốn.”

“ cảm ơn chị,” Jacob hài lòng nói, mắt cậu lại khép lại.

“ chị ước em sẽ đến” Tôi nói mà chẳng hy vọng gì.” Điều đó sẽ rất vui. Đối với chị.”

“ Chắc chắn rồi” cậu ấy lầm bầm. “ điều đó rất...khôn ngoan...” Giọng cậu kéo dài nhỏ dần. Vài giây sau, cậu ấy đã ngáy dài.

Tội nghiệp Jacob. Tôi nhìn khuôn mặt ngủ say sưa của cậu, và thích những gì mình nhìn thấy. Khi cậu ngủ, không còn bất cứ dấu vết nào của sự đề phòng và sự hung bạo và cậu ấy trở về là cậu bé người bạn thân thiết nhất của tôi trước khi biến đổi thành người sói. Cậu trông trẻ hơn rất nhiều, lại trông giống như Jacob của tôi.

Tôi nép mình gọn vào ghế để cậu chớp mắt, hy vọng ngủ một lúc sẽ giúp cậu ấy khá lên. Tôi chuyển

qua nhiều kênh, chẳng có gì đáng xem. Tôi chọn kênh nấu ăn, tôi ít khi cố gắng nhiều để chuẩn bị bữa ăn cho bố. Jacob tiếp tục ngáy, to hơn, tôi tắt tivi đi.

Tôi thấy được thư giãn nhiều, còn cảm thấy buồn ngủ nữa. tôi cảm thấy ngôi nhà này an toàn hơn nhà của tôi, có lẽ bởi vì sẽ không có ai vào đây để săn lùng tôi. Tôi ngồi trên ghế sofa chợp nghĩ về việc mình cũng nên chợp mắt một lúc. Nhưng tiếng ngáy của Jacob khiến tôi khó có thể ngủ được. Nên thay vì ngủ tôi bắt đầu nghĩ vẩn vơ.

Kỳ thi cuối cùng đã xong, hầu hết các bài thi đều ổn. Giải tích là ngoại lệ, tôi chưa biết là mình đỗ hay trượt nữa. Quảng đời học sinh của tôi vậy là qua rồi. Tôi không chắc lắm về cảm xúc của mình về điều đó. Tôi không thể nhìn nhận điều đó một cách khách quan, thoải mái được khi cuộc sống là một con người của tôi cũng kết thúc.

Không biết Edward còn giương cao lý do “ không phải vì em sợ” bao nhiêu lâu nữa. Tôi phải kiên quyết giữ vững quyết định của mình.

Nếu tôi nghĩ thực tế, thì tôi đã yêu cầu Carlisle biến đổi mình lần nữa khi đến thời hạn là sau khi tốt nghiệp. Forks trở thành một nơi đầy rẫy nguy hiểm như là có chiến tranh. Không, phải nói là nơi đó là chiến tranh. Chưa tính đến việc...đó là một lý do để không tới bữa tiệc tốt nghiệp. Tôi tự cười bản thân mình khi toàn nghĩ đến toàn điều vớ vẩn. Ngốc nghếch thật...toàn là tự thuyết phục mình.

Nhưng Edward đúng- Tôi vẫn chưa thực sự sẵn sàng.

Và tôi không muốn thực tế. Tôi chỉ muốn anh là người biến đổi tôi. Đó không còn là một khát vọng thuần túy lý trí nữa rồi. Tôi chắc chắn về điều đó- chỉ 2 giây sau khi kẻ đó cắn tôi và nọc độc bốc cháy trong huyết mạch tôi- tôi thực sự không còn quan tâm đến ai làm chuyện đó. Điều đó không khác biệt. Rất khó để định nghĩa thậm chí là chính với bản thân mình, tại sao lại như thế. Có lẽ chỉ do một điều anh là người đưa ra lựa chọn, anh giữ tôi thật chặt và không cho phép tôi biến đổi, anh luôn luôn bảo vệ tôi. Thật trẻ con, nhưng tôi thích cái ý nghĩ rằng đôi môi anh là điều cuối cùng tôi có thể cảm nhận. Xấu hổ hơn nữa, có một điều mà tôi sẽ không bao giờ nói ra. Tôi muốn chính nọc độc của anh đầu độc tôi. Điều đó sẽ khiến tôi thuộc về anh theo một cách hữu hình, hoàn toàn xác định được.

Nhưng tôi biết anh sẽ dính như keo cái ý đồ kết hôn trước- bởi vì anh biết không thể trì hoãn được nữa mọi việc xảy ra quá nhanh. Tôi cố gắng tưởng tượng ra mình sẽ nói gì với bố mẹ về việc sẽ kết hôn vào mùa hè này. Nói với Angela, Ben và Mike. Tôi không thể. Tôi không thể nghĩ về những điều sẽ phải nói. Nói rằng tôi sẽ thành ma cà rồng có thể còn dễ dàng hơn. Và một điều tôi chắc chắn là mẹ tôi- nếu biết mọi điều- sẽ phản đối kịch liệt đám cưới hơn là việc tôi biến thành ma cà rồng. Tôi tự cười mình khi tưởng tượng ra thái độ của mẹ.

Trong giây lát, tôi nhìn thấy viễn cảnh tôi và Edward mang những đôi cánh, mặc kiểu quần áo ở một thế giới khác. Ở thế giới đó, sẽ không ai ngạc nhiên nếu chúng tôi trao nhẫn cưới. Ở một nơi đơn giản hơn, nơi tình yêu được thể hiện theo những cách đơn giản hơn.

Jacob ngáy to và xoay người. Cậu ấy để tay ra sau và kìm chặt tôi về phía mình. Cậu ấy nặng và rất nóng nên một lúc tôi đã cảm thấy nóng bức. Tôi cố thoát khỏi tay cậu mà không làm cậu tỉnh giấc, nhưng tôi đẩy tay cậu ấy hơi mạnh, cậu ấy mở bừng mắt. cậu ấy nhảy dựng lên nhìn xung quanh với vẻ thảng thốt.

“ Cái gì vậy? cái gì vậy?” cậu ấy hỏi dồn

“ Chị đây mà. Jake. Xin lỗi đã đánh thức em”.

Cậu ấy quay lại nhìn tôi bối rối. “ Bella?”

“ Hey, ngủ tiếp đi”

“Ôi trời! em ngủ thiếp đi hả? em xin lỗi! em ngủ bao nhiêu lâu rồi?”

“ Một lúc thôi. Chị không để ý.”

Cậu ấy ngồi phịch xuống ghế cạnh tôi. “wow. Xin lỗi về chuyện đó nha, thật đấy!”

Tôi vuốt nhẹ nhàng lên mái tóc của cậu ấy, cố gắng làm cho mái tóc bờm xờm của cậu ấy có trật tự hơn. “Đừng nghĩ thế. Chị rất vui vì em ngủ được một lúc.”

Cậu ấy ngáp dài và duỗi người ra. “em đúng là vô vị thật. Thảo nào mà bố em đi suốt.”

“Em ồ mà.” Tôi nói chắc chắn với cậu.

“Ugh, ra ngoài đi chị. Em cần đi chơi nếu không em sẽ lại ngủ tiếp đây.”

“Jake, em ngủ đi. Chị ồ mà. Chị sẽ gọi anh Edward đến đón chị.” Tôi cho tay vào túi khi đang nói, và không tìm thấy gì. “Ôi, cho chị mượn điện thoại của em. Chị nghĩ là chị để nó ở trên xe rồi.” tôi bực mình với tính đãng trí của mình.

“Không” Jacob nói và nắm lấy tay tôi. “Không, ở lại đây. Em không thể tin được lại lãng phí thời gian thế này.”

Cậu kéo tôi khỏi cái tràng kỷ, và đi ra ngoài, cúi đầu khi đi qua bậc cửa. Trời trở lên lạnh hơn, thậm chí là rét- sắp có một trận bão, như là kiểu thời tiết của tháng hai, chứ không phải là tháng 5.

Thời tiết lạnh lẽo khiến Jacob cảnh giác hơn. Cậu ấy bước ra phía trước ngôi nhà kéo theo tôi.

“em như là kẻ ngốc vậy.” cậu ấy nói với bản thân mình.

“chuyện gì vậy Jake? Em vẫn chưa tỉnh ngủ hả?” tôi nhún vai.

“em muốn nói chuyện này với chị. Em không thể tin được việc này.”

“Nói với chị ngay bây giờ đi,” tôi nói.

Cậu ấy nhìn vào mắt tôi vài giây thôi, sau đó nhìn nhanh về phía những cái cây. Hình như cậu ấy đang xấu hổ, và rất khó để nói mọi chuyện.

Tôi bỗng nhớ những gì mà Edward đã nói khi anh đưa tôi đến đây- rằng Jacob sẽ nói với tôi những điều mà cậu ấy đang nghĩ trong đầu. Tôi bắt đầu cảm thấy bối rối.

“Nghe này” Jacob nói “em định nói theo cách khác cơ.” Cậu ấy cười, và đó như là cười với chính bản thân mình hơn. “dịu dàng hơn” cậu nói thêm. Em sẽ làm được điều đó, nhưng”- và cậu ấy nhìn lên những đám mây âm u và tiếp tục- “nhưng em hết thời gian để làm rồi.”

Cậu ấy lại cười, hơi lo lắng. Chúng tôi vẫn bước đi chậm rãi.

“Em định nói về chuyện gì” tôi thắc mắc.

Cậu ấy hít sâu. “Em muốn nói với chị vài điều. Và chị đã biết rồi...nhưng em nghĩ mình nên nói ra thì hơn.”

Tôi đứng lại và cậu ấy cũng vậy. Tôi vòng tay quanh eo mình. Tôi chắc chắn là mình không muốn nghe những gì cậu ấy sắp nói.

Cậu ấy nhắm mắt lại suy nghĩ một lúc rồi nhìn vào tôi.

“Em yêu chị, Bella,” Jacob nói bằng một giọng dứt khoát chắc chắn. “Bella, em yêu chị. Em muốn chị chọn em thay vì anh ta. Em biết chị không có cảm nhận theo cách đó. Nhưng em muốn sự thật được nói ra để chị biết cảm nhận của chị. Em không muốn có bất cứ sự hiểu lầm nào giữa chúng ta.”

CHƯƠNG 15: ĐÁNH CUỘC

Tôi nhìn chằm chằm vào cậu ấy một lúc lâu, không nói được câu nào. Tôi không nghĩ được điều gì để nói với cậu ấy.

Khi cậu ấy nhìn về chệt lặng của tôi mặt cậu ấy mất dần vẻ nghiêm trọng.

“Okey,” cậu nói, cười toe toét. “Tất cả là như vậy”

“Jake...” Có vật gì đó nghẹn trong họng tôi. Tôi cố gắng làm cổ họng mình thông suốt. “chị không thể- ý chị là chị không...chị phải đi.”

Tôi quay đi, nhưng cậu ấy nắm lấy vai tôi kéo tôi lại.

“không, đợi đã. Em biết mà Bella. Nhưng, nghe này, trả lời em điều này được không? Chị có muốn em

đi và không bao giờ gặp lại chị nữa? Thực lòng đây.”

Thật khó để chú ý vào câu hỏi của cậu ấy, tôi phải mất một phút để trả lời. “không, chị không muốn điều đó,” Tôi thừa nhận.

Jacob lại cười toe toét. “ Thấy chưa”

“ Nhưng chị không muốn em ở bên chị giống như lý do mà em muốn ở chị,” Tôi phản đối.

“ Nói cho em biết chính xác tại sao chị muốn em ở bên chị.”

Tôi suy nghĩ thận trọng. “ Chị nhớ em khi em không ở bên cạnh chị. Khi em hạnh phúc,” Tôi cân nhắc cẩn thận, “ thì chị cũng hạnh phúc. Nhưng chị cũng nói điều tương tự như vậy với Charlie, Jacob, em là người thân của chị. Chị yêu em, nhưng không phải lòng em.”

Cậu gật đầu, điềm tĩnh. “ Nhưng chị muốn em ở bên cạnh chị.”

“ Đúng” tôi nói. Cậu ấy vẫn không nản lòng.

“ Em sẽ quanh quẩn bên chị”

“ Cậu muốn bị phạt hả,” Tôi càu nhàu.

“ yep” Ngón tay cậu ấy mơn nhẹ gò má tôi. Tôi đẩy tay cậu ta ra.

“ Cậu có nghĩ là mình có thể cư xử tử tế hơn không?” Tôi hỏi, phát câu lên.

“ Không, em không làm đâu. Chị phải quyết định Bella. Chị có thể có em như em chính là em-kể cả việc cư xử tệ như vậy- hoặc không gì cả.”

Tôi nhìn chăm chăm vào Jacob, thất vọng. “ Thật hèn hạ, xấu xa”

“ Chị cũng vậy mà”

Điều đó làm tôi giật mình, tôi vô tình lùi một bước. cậu ấy đúng . Nếu tôi không ích kỷ, xấu xa và tham lam nữa- tôi nên nói với cậu ấy là tôi không muốn làm bạn và ra bỏ đi. Thật sai khi cố giữ người bạn của tôi khi điều đó khiến cậu ấy đau đớn. Tôi không biết tôi đang làm cái quái gì ở đây, nhưng tôi bất chợt nhận ra rằng điều đó không tốt.

“ Em nói đúng,” Tôi thì thầm.

Cậu cười “ Chị được tha thứ, chỉ cần chị cố đừng nổi điên lên với em là được, Vì em mới quyết định rằng mình sẽ không bỏ cuộc đâu.

“ Jacob” tôi nhìn thẳng vào cặp mắt đen của cậu, cố gắng cho thấy rằng mình rất nghiêm túc. “ Chị yêu anh ấy, Jacob. Anh ấy là tất cả cuộc đời chị.”

“Chị cũng yêu em” cậu nhắc tôi. Cậu ấy giơ tay lên khi tôi bắt đầu phản đối. “ Không giống như nhau, em biết. Nhưng anh ta không còn là cả cuộc đời của chị nữa, không đâu. Không là tất cả. Có thể anh ta đã từng, nhưng anh ta đã bỏ đi. Và bây giờ anh ta sẽ phải giải quyết những hậu quả của sự lựa chọn đó- là em.”

Tôi lắc đầu. “ em không thể làm như thế.”

Đột nhiên, cậu ấy rất nghiêm túc. Cậu ấy giữ chặt mặt tôi để tôi không thể tránh né cái nhìn xoáy chặt của cậu ấy.

“ Cho đến khi tim chị ngừng đập, Bella,” cậu nói. “ em sẽ ở đây, đấu tranh tới cùng. Đừng quên chị có ý kiến riêng của mình.”

“chị không muốn lựa chọn,” tôi phản đối, và cố thoát ra nhưng không thành công. “ Và chị không thờ nổi, Jacob. Thời gian gần hết rồi.”

Mắt cậu ta nheo lại. “ Có rất nhiều lý do để tranh đấu- bây giờ còn nhiều hơn, trong khi em có thể.”

Cậu ta thì thầm.

Cậu ta vẫn giữ lấy mặt tôi, ngón tay cậu ta giữ chặt thậm chí còn làm tôi đau. Và tôi nhìn thấy sự quyết tâm trong đôi mắt cậu ấy.

“ Kh...” Tôi phản đối nhưng đã quá muộn.

Môi cậu ta hôn tôi cuồng nhiệt ngăn tôi có thể phản đối. cậu ta hôn tôi một cách giận dữ, một tay cậu ta

giữ chặt cổ tôi khiến tôi không thể thoát ra được. Tôi chống tay vào ngực cậu ta để đẩy ra bằng tất cả sức mạnh, nhưng dường như cậu ta không chú ý. Mỗi cậu ta rất mềm mại, mặc dù vẫn giận dữ, mỗi cậu ta ấm áp nhưng không hề dịu dàng.

Tôi túm vào mặt cậu ta cố đẩy ra, vẫn không thành công. Cậu ta dường như đã chú ý đến phản ứng của tôi. Cậu ta ép tôi phải hé môi và tôi cảm nhận được hơi thở nóng.

Phản xạ tự nhiên tôi buông thõng tay xuống hai bên. Tôi mở to mắt không phản kháng không cảm xúc... đợi cậu ta dừng lại.

Nó đã có tác dụng. Sự tức giận dường như tan biến, và cậu ta lùi lại nhìn tôi. Cậu ta ấn môi mình vào môi tôi lần nữa, lần thứ hai và... lần thứ ba. Tôi bất động như tượng và chờ.

Cuối cùng cậu ta cũng rời mặt tôi ra và đứng lùi lại.

“cậu xong chưa?” tôi hỏi bằng một giọng vô cảm.

“rồi” cậu ta nói và cười, nhắm mắt lại.

Tôi giơ tay lên, đâm mạnh vào mặt cậu ta bằng tất cả sức lực.

Một tiếng “rắc” vang lên.

“oooo” Tôi hét lên, nhảy dựng lên bởi đau đớn cực độ trong khi tôi giữ chặt tay trước ngực. Tay tôi gãy rồi, tôi có thể cảm nhận được điều đó.

Jacob nhìn tôi sững sốt. “Chị không sao chứ?”

“Không, chết tiệt. cậu làm tay tôi gãy rồi!”

“Bella, chị tự làm gãy. Đừng nhảy lên như vậy và để em kiểm tra xem.”

“Đừng đụng vào tôi! Tôi sẽ về nhà ngay bây giờ.”

“em sẽ đi lấy xe,” cậu ta bình tĩnh nói.

“Không, cảm ơn,” tôi rít lên. “Tốt hơn là tôi đi bộ.” Tôi đi về phía đường lớn. Chỉ còn vài mét nữa là tới đường ranh giới. Ngay khi tôi rời khỏi cậu ta, Alice có thể nhìn thấy tôi. Cô ấy sẽ bảo ai đó tới đón tôi.

“Để em đưa chị về,” Jacob khẳng định. Không thể tin được, cậu ta dám vòng tay quàng vai tôi.

Tôi né cậu ta.

“Được thôi!” tôi gầm gừ. “Đi. Tôi không thể chờ để xem Edward sẽ làm gì với cậu! Tôi hy vọng anh ấy sẽ bẻ cổ cậu, đồ chó hèn hoang, ngu đần, đáng ghê tởm!”

Jacob đảo mắt. cậu ta mở cửa xe giúp tôi vào. Trong khi ngồi vào ghế lái cậu ta còn huyết sáo.

“Nói vậy mà cậu không cảm thấy gì sao?” tôi hỏi, giận giữ, bực mình.

“Chị đùa à? Nếu chị không la hét như thế, em không đoán ra chị cố đâm em. Người em có thể không cứng như đá, nhưng em cũng không mềm mại đâu.”

“Tôi ghét cậu Jacob Black”

“Tốt đấy. Ghét là cảm xúc rất nồng nàn.”

“Tôi sẽ cho cậu biết thế nào là nồng nàn,” tôi rít lên. “Đồ giết người, đó mới là nồng nàn.”

“Ôi, thôi nào,” cậu ta nói vui vẻ và có vẻ như cậu ta lại huyết sáo. “Cũng tốt hơn là hôn một tảng đá.

“Thậm chí không chút cảm xúc nào.” Tôi nói lạnh lẽo.

Cậu ta bĩu môi. “Chị chỉ nói vậy thôi.”

“Không.”

Điều đó dường như khiến cậu ta lẩn cấn trong giây lát, nhưng sau đó cậu ta vênh mặt lên. “Chị đang điên lên thôi. Em không có kinh nghiệm trong những việc như này, nhưng em nghĩ bản thân em cũng tuyệt đấy chứ.”

“hùm” Tôi làm bầm.

“Chị sẽ nghĩ về nó tối nay. Khi anh ta nghĩ chị buồn ngủ, chị sẽ nghĩ về sự lựa chọn của mình.”

“Nếu tôi nghĩ về cậu, tôi sẽ gặp ác mộng.”

Cậu ta đi xe chậm như bò trên đường, quay lại để nhìn chăm chăm vào mặt tôi mắt mở to. “Chỉ nghĩ một chút về các khả năng đó thôi, Bella” cậu ta nài nỉ với một giọng nói nhẹ nhàng, háo hức. “Chị sẽ không phải biến đổi bất cứ điều gì vì em. Chị biết là Charlie sẽ rất hài lòng nếu chị chọn em. Em có thể bảo vệ chị như tên Ma cà rồng của chị- có thể còn tốt hơn. Và em sẽ mang lại hạnh phúc cho chị, Bella. Em có thể mang lại cho chị nhiều thứ mà anh ta không thể. Em thề rằng anh ta thậm chí không thể hôn chị như vậy- bởi vì anh ta có thể làm chị đau. Em sẽ không bao giờ khiến chị bị thương, không bao giờ, Bella.”

Tôi giữ cánh chặt cánh tay bị thương của mình.

Cậu ta nói. “Đó không phải lỗi của em. Chị biết điều đó mà.”

“Jacob, Tôi không thể hạnh phúc nếu không có anh ấy.”

“Chị chưa bao giờ thử cả,” cậu phản đối. “Khi anh ta bỏ đi, chị chỉ sống để tìm cách giữ anh ta lại. Chị có thể hạnh phúc nếu chị tiến lên phía trước. Chị có thể hạnh phúc với em.”

“Tôi không muốn hạnh phúc với ai ngoài anh ấy,” Tôi khẳng định.

“Chị không thể tin tưởng vào anh ta như đối với em. Anh ta đã từng bỏ chị đi một lần, anh ta có thể sẽ lại làm như thế một lần nữa.”

“Không, anh ấy sẽ không bao giờ,” tôi nói. Nỗi đau cũ như doi da quất vào người tôi đau rất. Điều đó khiến tôi muốn làm cậu ta đau đớn. “cậu cũng đã từng rời bỏ tôi,” Tôi nhắc cậu ta bằng giọng lạnh lùng, khi nghĩ về khoảng thời gian cậu ta trốn tránh tôi, những lời cậu ta nói ở khu rừng cạnh nhà...

“em chưa bao giờ,” cậu phản đối kịch liệt. “Họ không cho em nói với chị- sẽ không an toàn cho chị nếu chúng ta ở gần nhau. Nhưng em chưa bao giờ bỏ chị đi, chưa bao giờ! Em luôn quanh quẩn xung quanh nhà chị hằng đêm- như bây giờ. Chỉ để chắc chắn rằng chị ổn.”

Tôi không nói là cậu ta khiến tôi rất khó chịu lúc này.

“Đưa tôi về nhà. Tay tôi đau.”

Cậu ta hiểu và lái xe với tốc độ bình thường và nhìn đường đi.

“Hãy nghĩ về điều đó, Bella”

“Không”. Tôi nói chắc chắn.

“Chị sẽ nghĩ mà, tôi nay. Và em cũng sẽ nghĩ về chị khi chị nghĩ về em.”

“Tôi đã nói rồi, đó là ác mộng.”

Cậu ta cười toe toét với tôi. “Chị hôn lại em”

Tôi há hốc mồm, không suy nghĩ được gì bởi không biết xử lý thế nào với cái tay gãy và rất đau đớn.

“Chị ổn chứ?” cậu ta hỏi.

“tôi không ổn.”

“em nghĩ em có thể thấy được sự khác biệt.”

Rõ ràng là cậu không thể- đó không phải là hôn lại, đó là tôi cố gắng để cậu buông tha tôi, cậu là đồ ngu ngốc.”

Cậu ta cười lớn. “Nhạy cảm quá. Chị chỉ che giấu cảm xúc thôi, em có thể hiểu được mà.”

Tôi hít sâu. Chẳng có tác dụng gì khi tiếp tục tranh cãi, cậu ta sẽ vặn lại tất cả những gì tôi nói. Tôi tập trung vào tay mình, cố gắng duỗi ngón tay ra, xem chỗ nào bị gãy. Một vết đâm sắc lạnh ở khuỷu tay. Tôi rên rỉ.

“em thực sự xin lỗi,” Jacob nói rất chân thành. “Lần sau nếu muốn đánh em, hãy dùng gậy bóng chày hoặc xà beng, được chứ.”

“Đừng nghĩ là tôi bỏ qua chuyện này,” Tôi cầu nhàu.

Tôi không nhận ra là chúng tôi ở đâu cho đến tận khi về đến đường vào nhà tôi.

“cậu đưa tôi đi đâu vậy.” Tôi thắc mắc.

Cậu ta ngáy ra nhìn tôi. “chị bảo em đưa chị về nhà mà”

“ Ugh, Tôi đoán là cậu sẽ không đưa tôi đến nhà Edward phải không?” Tôi thất vọng. Nỗi đau làm mặt cậu ta co rúm lại, tôi có thể thấy điều đó tác động đến cậu ta hơn bất cứ điều gì mà tôi đã nói.

“Đây là nhà của chị, Bella,” cậu nói lý nhí.

“ Đúng, nhưng không có bác sỹ sống ở đây?” Tôi nói, giữ chặt tay.

“Oh” cậu ta nghĩ ngợi một lúc. “ em sẽ đưa chị đến bệnh viện. Bác Charlie cũng có thể.”

“ Tôi không muốn đến bệnh viện. Thật xấu hổ và không cần thiết.”

Cậu ta đỗ xe vào chỗ còn trống phía trước cửa nhà, cân nhắc với một vẻ mặt khó đoán. Chiếc xe của Charlie đậu ở đường đi.

“ Về nhà đi, Jacob.” Tôi nói.

“ Tôi xuống xe, đi về phía nhà. Tiếng động cơ tắt phía sau tôi, tôi ít nhọc nhien hơn là bức mình khi thấy Jacob lại đi bên cạnh tôi.

“ Chị định làm gì thế?” cậu ta hỏi.

“ Tôi đi lấy đá chườm tay, và sau đó tôi gọi Edward đến đón đưa tôi đến chỗ Carlisle để bác ấy cố định tay cho tôi. Sau đó nếu thấy cậu còn ở đây tôi sẽ lấy xà beng.”

Cậu ta không trả lời. cậu ta mở cửa trước và giữ nó cho tôi.

Chúng tôi lặng lẽ đi vào phòng nơi Charlie đang ngồi ở ghế sofa.

“ Hey, các con,” bố tôi nói. “ thật vui khi gặp cháu, Jake.”

“ Hey, Charlie,” cậu ta trả lời. Tôi đi thẳng vào bếp.

“ Chuyện gì với con bé vậy?” Charlie thắc mắc.

“ Chị ấy nghĩ là chị ấy bị gãy tay,” Tôi nghe thấy Jacob trả lời. Tôi đi tới tủ lạnh, lấy ra một khay đá.

“ Sao con bé lại bị như thế?” tôi nghĩ bố tôi nên giảm bớt sự thích thú đi và lo lắng cho tôi hơn.

Jacob cười. “ Chị ấy đánh cháu.”

Charlie cũng cười lớn, và tôi quắc mắt khi tôi đập khay đá vào thành chậu rửa. Những viên đá bắn tung tues trong chậu, tôi dùng cánh tay lành lặn lấy khăn quấn những viên đá lại.

“ Tại sao nó đánh cháu?”

“ Vì cháu hôn chị ấy,” Jacob trả lời không chút xấu hổ.

“ Tốt cho cháu, Nhóc,” Charlie còn cổ vũ cậu ta.

Tôi cắn chặt răng lại và đi về phía chiếc điện thoại. Tôi bấm số điện thoại di động của Edward.

“ Bella?” anh trả lời ngay sau tiếng chuông đầu tiên. Giọng anh diu dàng- anh đang vui. Tôi nghe thấy tiếng động cơ chiếc Volvo, anh ấy đang đi xe- thật tốt. “ em để quên điện thoại, anh xin lỗi, Jacob đưa em về nhà hả?”

“ Vâng” tôi lầm bầm. “ Anh đến đây đón em được không?”

“ Anh đang tới mà,” Anh trả lời ngay lập tức. “ Chuyện gì vậy em?”

“ em muốn Carlisle kiểm tra tay cho em. Em nghĩ nó gãy rồi.”

Phòng khách yên lặng, tôi tò mò khi nghĩ đến cảnh Jacob phải bỏ chạy. Tôi cười độc ác, tượng tượng ra vẻ không thoải mái của cậu ta.

“ Chuyện gì xảy ra?” Edward gắng hỏi, giọng anh vẫn bình tĩnh.

“ em đâm Jacob,” Tôi giải thích.

“ Tốt” anh nói giọng chán chường “ Mặc dù anh rất tiếc là em bị thương.”

Tôi lại cười, anh biểu hiện dễ chịu hơn Charlie.

“ em ước là khiến cậu ta bị đau.” Tôi thất vọng. “ em chẳng làm cậu ta đau tí nào.”

“ Anh có thể làm điều đó.” Anh đề nghị.

“ em hy vọng là anh nói thế mà.”

Có cái gì đó khựng lại. “ Nghe không giống em tí nào,” Anh thận trọng. “ cậu ta đã làm gì?”

“ cậu ta hôn em” Tôi gầm gừ.

Tất cả những gì tôi nghe thấy là tiếng động cơ tăng tốc ở đầu dây bên kia.

Trong phòng, Charlie lại nói. “ Có lẽ cháu nên đi, Jake,” bố đề nghị.

“ Cháu nghĩ cháu xử lý được, nếu bác không phiền.”

“ Đó là việc riêng của cháu,” Charlie lầm bầm.

“ Con chó đó còn ở đó không?” Cuối cùng Edward cũng lên tiếng.

“ Còn”

“ Anh đến khúc cua rồi,” Anh nói giọng tối sầm, và ngắt máy.

Khi tôi dập máy, tôi mỉm cười khi nghe thấy tiếng xe của anh. Anh phanh xe gấp và giậm dũ đóng cửa xe. Tôi đi lại phía cửa nhà.

“Tay con thế nào?” Charlie hỏi khi tôi đi ra. Charlie trông không thoải mái, Jacob ngồi bên cạnh lè lưỡi và có vẻ vẫn rất thoải mái.

Tôi nhấc đá lên để xem. “ Nó sưng tấy lên rồi.”

“ Có lẽ con nên để mọi người xem.” Charlie đề nghị.

“ Có thể,” tôi đồng ý. Tôi đi ra mở cửa, Edward đang chờ.

“ Để anh xem” Anh thăm thò.

Anh dịu dàng kiểm tra tay tôi, rất cẩn thận để tôi không bị đau. Tay anh lạnh như đá, và nó khiến cho tôi dễ chịu hơn.

“ Anh nghĩ em đúng về chỗ gãy,” Anh nói. “Anh tự hào về em. Em phải cố gắng lắm khi làm điều đó.

“ Em cố hết sức.” Tôi trả lời. “ Hình như chưa đủ.”

Anh dịu dàng hôn vào tay tôi. “ Anh sẽ chăm sóc tay em,” anh hứa. Và sau đó anh gọi “ Jacob” giọng nói anh vẫn bình thường.

“ Nào, nào” Charlie cảnh cáo.

Tôi nghe thấy tiếng bố rời khỏi ghế. Jacob đi ra ngoài hiên, rất yên lặng, nhưng bố theo sát ngay. Jacob có vẻ cảnh giác, nhưng khá háo hức.

“ Tôi không muốn có đánh nhau ở đây, các cậu hiểu chứ?” Charlie chỉ nhìn Edward khi nói. “ Tôi có thể đeo phù hiệu lên nếu cần có sự can thiệp chính thức.”

“ Điều đó không cần thiết,” Edward nói rất nhã nhặn.

“ Sao bố không bắt con?” Tôi đề nghị. “ Con đã đâm người”.

Charlie nhườn lông mày lên. “ Cháu có muốn kiện không Jake?”

“ Không ạ” Jacob cười toe toét, vô tư lự. “ Cháu có thể nghĩ đến điều đó sau này.”

Edward nhăn mặt.

“ bố, bố có gây bóng chày trong phòng không? Con muốn mượn.”

Charlie nhìn tôi nghiêm khắc. “ Đủ rồi Bella.”

“ Chúng ta đi gặp Carlisle để bố khám cho em trước khi em bị tổng vào tù,” Edward nói. Anh vòng tay ôm tôi và đưa tôi đi về phía cửa.

“ Vâng,” tôi nói, dựa vào người anh. Tôi không còn tức giận nữa từ khi Edward đến với tôi. Tôi cảm thấy dễ chịu thoải mái, cái tay không còn khiến tôi khó chịu nhiều nữa.

Chúng tôi đi ra ngoài, tôi nghe thấy tiếng bố thì thầm lo lắng phía sau.

“ Cháu làm gì đó? Cháu điên à?”

“ Cho cháu vài phút, bác Charlie,” Jacob trả lời. “ Bác đừng lo, cháu sẽ quay lại ngay.”

Tôi quay lại nhìn khi Jacob đi theo chúng tôi, Charlie đứng lại ở cửa rất ngạc nhiên và không thoải mái,

Edward lờ cậu ta đi, đưa tôi ra xe. Anh giúp tôi vào xe, đóng cửa lại, sau đó quay lại đứng đối diện

với Jacob ở lối đi.

Tôi lo lắng nhìn qua cửa xe để mở. Charlie ở trong nhà, lén quan sát sau rèm cửa.

Jacob đứng lại, khoanh tay trước ngực, nhưng các cơ hàm nghiêng chặt lại.

Edward nói với một giọng hòa bình và nhẹ nhàng nhưng những lời nói đầy đe dọa. “Tôi sẽ không giết cậu bây giờ, vì điều đó có thể khiến Bella không vui.”

“Hùm” Tôi lầm bầm.

Edward quay nhanh lại nhìn tôi và mỉm cười. Khuôn mặt anh vẫn điềm tĩnh. “Điều đó có thể làm phiền em vào buổi sáng,” anh nói, mơn nhẹ má tôi.

Sau đó anh quay lại nhìn Jacob. “Nhưng nếu cậu đưa cô ấy về bị thương một lần nữa- tôi không quan tâm ai là người gây ra, tôi không quan tâm là tự cô ấy, hay sao băng rơi vào đầu cô ấy- nếu cậu đưa cô ấy về không ở trong tình trạng hoàn hảo như khi tôi rời đi, cậu sẽ phải bò bằng ba chân. Cậu hiểu chưa, đồ bẩn tiện?”

Jacob đảo mắt.

“Ai sẽ quay trở lại?” Tôi lầm bầm.

Edward tiếp tục như là anh không nghe thấy tôi. “và nếu cậu còn hôn cô ấy lần nữa. Tôi sẽ đâm vỡ mặt cậu,” Anh khẳng định, giọng nói vẫn nhẹ nhàng, mượt như nhung nhưng đầy chết chóc.

“Nếu cô ấy muốn như vậy?” Jacob kéo dài giọng, ngạo mạn.

“Ha” tôi khịt mũi sột ruột.

“Nếu cô ấy muốn tôi sẽ không phản đối.” Edward nhún vai, không nao núng. “cậu muốn chờ cô ấy nói điều đó hơn là tin vào những suy diễn của mình- nhưng cậu nên giữ thể diện một chút.”

Jacob cười nhả nhổ.

“cậu nên ước thế,” Tôi gầm gừ.

“Ừa, cậu ta sẽ thế mà.” Edward lầm bầm.

“Vậy, nếu anh có thể lục soát ý nghĩ của tôi,” Jacob nói bằng giọng hết sức khó chịu, “Tại sao anh không đi mà lo cho cái tay của chị ấy?”

“Còn một điều nữa.” Edward nói chậm rãi. “Tôi sẽ đấu tranh vì cô ấy. cậu nên biết điều đó. Điều đó là hiển nhiên, và tôi sẽ tranh đấu gấp hai lần cậu.”

“Tốt” Jacob gầm gừ. “Không thú vị gì khi đánh bại một người không phản kháng.”

“Cô ấy là của tôi.” Giọng nói của Edward rất nhỏ và đột ngột lạnh lẽo, không còn vẻ điềm tĩnh như trước. “Tôi không nghĩ là có một cuộc chiến công bằng.”

“Tôi cũng không thấy như vậy.”

“Chúc may mắn.”

Jacob nói. “Đúng, ai tốt hơn sẽ thắng.”

“Đúng đó...chó con.”

Jacob tỏ ra khó chịu trong chốc lát, sau đó điều tĩnh lại ngay và lướt qua Edward mỉm cười với tôi. Tôi quắc mắt nhìn.

“em hy vọng tay chị sẽ khá hơn. Em thực sự xin lỗi vì chị bị thương.”

Thật trẻ con, Tôi quay mặt đi.

Tôi không nhìn Jacob lần nào nữa khi Edward vòng qua và ngồi vào chỗ người lái, thế nên tôi không biết Jacob có đi vào nhà hay không hay vẫn đứng đó nhìn theo.

“em thấy thế nào?” Edward hỏi khi chúng tôi lái xe đi.

“em bực lắm.”

Anh cười thầm. “Ý anh là tay em cơ.”

Tôi thở dài. “em thấy tệ hơn.”

“Đúng vậy,” anh đồng ý, và tư lự.

Edward lái xe vòng ra sau nhà vào gara. Emmett và Rosalie ở đó, đôi chân hoàn hảo của ả sau lớp quần Jean nhưng không khó nhận ra, thò ra bên dưới đầu chiếc Jeep to đùng của Emmett. Emmett ngồi cạnh chị ấy, vươn tay để với lấy chị bên dưới cái xe. Mất vài giây tôi mới nhận ra Emmett đang làm công việc của một thợ phụ.

Emmett tò mò nhìn khi Edward cẩn thận giúp tôi ra khỏi xe. Đôi mắt anh hạ xuống cánh tay tôi. Tôi giữ nó trước ngực.

Emmett cười toe toét. “Lại ngã hả Bella?”

Tôi giận dữ nhìn trừng trừng. “Không, Emmett. Em vừa đâm vào mặt một người sói.”

Emmett nháy mắt, sau đó cười phá lên.

Khi Edward dẫn tôi đi qua họ, Rosalie nói bên dưới chiếc xe ô tô.

“Jasper thắng cuộc thôi.” Chị ấy nói một cách khó chịu.

Emmett ngừng cười ngay lập tức, anh nhìn tôi dò xét.

“Đánh cuộc gì cơ?” Tôi thắc mắc, đứng lại.

“Đi gặp Carlisle đã em,” Edward giục. Anh nhìn chằm chằm vào Emmett. Anh hơi lắc đầu.

“Đánh cuộc gì hả anh?” Tôi khẳng khái hỏi khi quay lại nhìn anh.

“cảm ơn nhé Rosalie,” Anh lẩm bẩm khi anh vòng tay ôm chặt tôi và đưa tôi đi về phía nhà chính.

“Edward ...,” Tôi thì thào.

“Trò trẻ con thôi,” Anh nhún vai. “Emmett và Jasper thích đánh cuộc.”

“Anh Emmett sẽ nói với em.” Tôi cố quay lại, nhưng tay cứng như thép giữ chặt lấy tôi.

Anh nói. “Họ cược bao nhiêu lần em...mắc lỗi trong năm đầu tiên.”

“oh” Tôi nhăn mặt, cố gắng giấu nỗi sợ hãi khi tôi bất ngờ nhận ra ý anh là gì. “Họ đánh cược bao nhiêu người sẽ bị em giết.”

“Ừa” Anh thừa nhận một cách bất đắc dĩ. “Rosalie nghĩ tính khí em sẽ kỳ quặc.”

Tôi cảm thấy khó thở hơn. “Jasper đánh cược cao hơn.”

“Điều đó làm anh ấy cảm thấy dễ chịu hơn nếu em có một khoảng thời gian khó khăn để thích ứng. Anh ấy mệt mỏi với việc mình là người yếu nhất lắm rồi.”

“Dĩ nhiên sẽ thế mà. Em đoán em gây ra nhiều hơn vài vụ giết người nếu điều đó làm Jasper vui. Tại sao không?” Tôi lập bập, giọng tôi ở một tông đều đều. Trong đầu tôi, tôi đã tượng tượng ra tiêu đề trên báo, một danh sách những cái tên...

Anh siết chặt lấy tôi. “em không cần lo về điều đó bây giờ. Thức tể, em chẳng bao giờ phải lo lắng về điều đó, nếu em không muốn.”

Tôi rên rỉ, và Edward nghĩ là do tay tôi lại đau, nên anh kéo tôi đi nhanh hơn về phía nhà chính.

Tay tôi bị gãy, nhưng không phải là quá nguy hiểm, chỉ là một vết nứt nhỏ ở khuỷu tay. Tôi không cần bó bột, Carlisle nói tôi sẽ ổn nếu tôi hứa là giữ tay cố định. Bác hơi lo một chút khi tôi vẫn đau, nhưng tôi cam đoan là tôi không vấn đề gì cả..

Tôi còn nhiều vấn đề đáng để lo lắng hơn.

Tất cả những câu chuyện của Jasper về lũ ma cà rồng mới được tạo ra tràn về chiếm hết tâm trí tôi từ khi anh giải thích về quá khứ của mình. Bây giờ những câu chuyện đó trở lên đáng lưu tâm hơn với những gì tôi biết về vụ cá cược của Emmett và Jasper. Tôi băn khoăn số lượng người mà họ hù dọa đánh cược. Cái giá phải trả khi bạn có mọi thứ?

Tôi luôn biết mình khác biệt. Tôi hy vọng mình có thể mạnh như Edward nói. Mạnh mẽ, nhanh nhẹn, và hơn hết là xinh đẹp. Để ai đó có đứng bên cạnh Edward cũng cảm nhận được cô ta thuộc về nơi đó khác.

Tôi cố không nghĩ tới quá nhiều điều mà tôi sẽ phải đối mặt. Hoang đại, khát máu. Có thể tôi không thể ngăn mình giết người. Những người lạ, con người không bị tôi làm hại. Những người giống như các

nạn nhân ở Seattle, họ có gia đình, bạn bè và tương lai. Những người có cuộc sống. Và tôi trở thành một con quỷ sẽ tước đoạt những thứ đó của họ.

Nhưng, thực sự, tôi có thể không chế được- vì tôi tin Edward, tin tưởng hoàn toàn anh sẽ giữ tôi khỏi phạm vào những điều sẽ khiến tôi hối hận. Tôi biết anh sẽ đưa tôi đến nam cực và săn chim cánh cụt nếu tôi yêu cầu. Và tôi có thể làm bất kỳ điều gì khiến tôi trở thành người tốt, một ma cà rồng tốt. Những ý nghĩ đó sẽ khiến tôi khúc khích cười, nếu không vì những vấn đề lo lắng mới.

Bởi vì nếu như tôi trở thành như thế- giống như những con ma cà rồng mới sinh đã in vào tâm trí tôi- tôi có thể trở nên như thế không. Và nếu tôi muốn giết người, chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi muốn như vậy ngay bây giờ?

Edward luôn mong muốn tôi không bỏ lỡ bất cứ điều gì khi tôi còn là con người. Như thường lệ, điều đó có vẻ ngốc nghếch. Không có bất cứ trải nghiệm cuộc sống của một con người khiến tôi lo lắng sẽ mất đi. Miễn là tôi được ở bên Edward, còn điều gì khiến tôi bận tâm được?

Tôi nhìn sâu vào khuôn mặt anh khi anh quan sát Carlisle cố định tay tôi. Không điều gì trên thế giới khiến tôi muốn hơn anh. Là như vậy, có thể như vậy, sự thay đổi?

Có trải nghiệm nào của con người mà tôi không sẵn sàng từ bỏ?

CHƯƠNG 16: Kỷ NGUYỄN

“Chẳng có gì để mặc thế này?” Tôi rên rỉ.

Tất cả của cái, tài sản mà tôi có đều đang nằm chất chồng lên nhau trên giường. Học tử, ngăn kéo đựng quần áo đều đã trống rỗng. Tôi bắt đầu lùng sục mọi ngõ ngách nhỏ nhất trong phòng và sẽ thật hài lòng nếu nếu tìm ra một vài bộ quần áo.

Cái quần kaki đang nằm ẹp dẹp lấp bên dưới cái ghê đá, có lẽ nó nằm đó chờ tôi khám phá ra như thế đó là một bí mật được ẩn nấp. Một cái gì đó đã thay đổi và nó giúp tôi trưởng thành hơn. Một cái gì đó sẽ đưa đến cho tôi một cơ hội. Và tôi đã gần như trống rỗng.

Phần lớn thời gian đã trôi qua một cách nhanh chóng nhưng tôi vẫn đang vận bộ quần áo làm vệ sinh. Và tôi sẽ chẳng bao giờ bỏ cuộc trước khi tìm ra một cái gì đó để mặc.

Một cách giận dữ, tôi ném cho đồng quần áo lộn xộn nằm trên giường một cái nhìn giận dữ, sắc như dao khi nghĩ tới chiếc áo màu đỏ không nằm trong số đó.

Thô bạo, tôi đá vào đồng quần áo, làm chúng văng tứ tung. Tôi đang tự hỏi người nào đã ăn cắp cái áo màu đỏ? Sự tức giận đã dâng cao đến đỉnh điểm, tôi dồn toàn bộ sức lực mà tôi có vào bàn tay, đâm một cái thật mạnh vào bức tường.

“Ngu ngốc, đồ ăn cướp, ma cà rồng” Tôi gào lên thật lớn.

“Mình đã làm gì mà bỏ giận đến thế?” Alice gắng hỏi

Một dòng suy nghĩ xẹt ngang qua đầu tôi. Và tôi dám cá rằng cô nàng đã đứng tự vào khung cửa sổ kia nếu đã ở đây chứng kiến từ đầu đến cuối.

“Cọc cọc cọc” Cô nàng thêm vào với một cái nhe răng hết cỡ.

“Bồ cảm thấy chờ đợi mình ra mở cửa là một khoảng thời gian dài vô tận sao?”

Alice ném thẳng cái hộp mai trắng lên giường “Mình đem tới vì mình nghĩ bồ cần một cái gì đó để mặc”

Tôi nhìn vào cái hộp mà Alice vừa ném lên đồng quần áo đang nằm tầng tầng lớp lớp với một cái nhăn nhó. “Hãy nhận nó đi” Alice nói “Mình là người cứu rỗi trần gian đây”

“Bồ đúng là cứu tinh của mình” Tôi thì thầm “Cám ơn bồ”

“Uhm, tốt thôi, mình nghĩ là sẽ tốt hơn nếu bồ đi thay quần áo đi đấy. Bồ sẽ không biết nó đẹp đến thế nào đâu.” Cô ấy co rúm lại trước sự ghê rợn của từ ngữ.

“Mình không thể tưởng tượng được cảm giác sẽ là thế nào nhỉ”

Cô ấy phá ra cười thật to “Uhm, ít nhất thì nó cũng có thể xóa mờ cái dấu vết bực tức của bồ với tên trộm kia, giờ thì tốt nhất là nên bàn về cái vụ Seattle”

Anh ấy cao giọng. Tôi ngược lên và nhìn thấy vẻ mặt bối rối của anh khi anh ấy nhìn chăm chú về phía cánh cửa sau của phòng tập, và rồi tôi thực hiện một quyết định bốc đồng – lý ra là tôi cần phải cân nhắc nhưng mà sự thực là hiếm khi tôi làm được điều đó.

“Anh lo cho Alice à?” Tôi hỏi.

“À, ...” anh ấy không muốn trả lời.

“Thế bạn ấy đang nghĩ về cái gì vậy? Ý em là để đánh lạc hướng anh?”

Mặt anh ấy lóe lên một tia sáng, rồi bỗng nheo lại vẻ rất nghi ngờ: “Thực ra là cô ấy đang dịch Thánh chiến Công hòa sang tiếng Ả rập. Khi nào xong, cô ấy sẽ tiếp tục chuyển sang tiếng Hàn Quốc”

Tôi không giấu nổi vẻ bồn chồn: “Em đoán là công việc đó sẽ khiến cho đầu óc của bạn ý bạn rộn vô cùng”

“Em biết cô ấy đang giấu anh điều gì đó phải không?”, anh thản nhiên buộc tội.

“Đúng vậy”, tôi gượng cười: “Vì em là người nói cho cô ấy biết điều đó”(hoặc: “Em đến đây là vì chuyện này mà”.) (came up with this thì hok hiểu là như thế nào)

Anh lặng im không nói gì, tỏ vẻ khó hiểu.

Tôi nhìn quanh và thấy Bố Charlie đang lấp ló trong đám đông.

“Em biết Alice...”, tôi vội vã thì thào: “có lẽ bạn ấy cố giấu anh điều đó cho đến khi bữa tiệc kết thúc. Nhưng khi mà em là nguyên nhân khiến cho bữa tiệc bị hủy bỏ thì – này, anh đừng nổi giận nhé, hãy cứ lơ đi coi như không biết, được không? Tất nhiên là biết được càng nhiều thì càng tốt đúng không? Biết đâu nó lại có thể giúp gì được cho anh”

“Em đang nói cái gì thế?”

Tôi trông thấy bố Charlie đang ngھn đầu lên khỏi đám đông để tìm tôi. Bố phát hiện ra chỗ tôi đang đứng và vẫy tôi.

“Anh phải bình tĩnh nhé, làm ơn đi mà”

Anh mím chặt môi, gật đầu.

Vội vã, tôi giải thích lý do với anh ấy: “Em nghĩ là anh đã sai khi cho rằng chúng ta là mục tiêu của tất cả bọn chúng. Em thì thấy rằng kẻ thù của chúng ta chỉ có 1 thôi. Và thêm nữa, em mới chính là mục tiêu của chúng. Thử xâu chuỗi mọi việc với nhau thì sẽ thấy rõ ràng là như vậy. Kẻ nào có thể khiến cho Alice không thể tiên thi được? Kẻ lạ mặt đột nhập vào phòng em chỉ là một đòn thử, để xem bạn ấy có thể dò ra được tung tích của chúng hay không. Chắc chắn đó cũng là luôn luôn thay đổi suy nghĩ trong đầu, và cả những ma cà rồng mới sinh đã đánh cắp quần áo của em..., tất cả sự việc đó liên quan đến nhau. Chúng cần biết được mùi của em.”

Mặt anh ấy trở nên trắng bệch khi tôi nặng nề kết thúc suy luận của mình.

“Và anh thấy không? Chẳng ai tìm anh cả? Cũng có vẻ là tốt, vì Esme, Alice và Carlise đều không muốn hại chúng”

Anh ấy trợn trừng mắt. Tôi nhìn rõ được sự kinh hoàng, sửng sốt tột độ trong đôi mắt đang sợ hãi của anh. Anh ấy cũng giống Alice, nhận ra là tôi đã nói đúng.

Nhẹ nhàng, tôi đưa tay lên vuốt má anh: “Hãy bình tĩnh nào”, tôi năn nỉ.

“Bella!” ngài cảnh sát trưởng gọi to

“Bella!” Charlie crowed, pushing his way past the close-packed families around us.

“Chúc mừng con gái yêu quý của bố!” Ngài cảnh sát trưởng vẫn cứ hét tướng lên, mặc dù ngài đang đứng sát ngay cạnh tôi. Bố choàng vai tôi, cổ tình xoay lưng về phía Edward.”

“Cám ơn bố”, tôi cầu nhàu. Vẻ mặt của Edward khiến tôi lo lắng. Anh vẫn chưa có vẻ gì là bình tĩnh lại. Tay anh đưa lên lưng chừng hướng về phía tôi, như thể anh chuẩn bị tóm lấy tôi và tẩu thoát. Lúc

này tôi chỉ còn chút xíu bình tĩnh thôi, và chạy có vẻ như là một ý tưởng tồi tệ với tôi.

“Jacob và Billy cũng đến đây – con có nhìn thấy họ ở đâu không?”. Ngài cảnh sát lưỡng lự lại 1 chút, nhưng vẫn để tay lên vai tôi. Ngài vẫn quay lưng về phía Edward – vẫn cứ cố gắng lờ anh đi, nhưng hóa lại có tác dụng vào lúc này. Edward đang há hốc mồm, vẻ sợ hãi vẫn chưa tan đi trong mắt anh.

“Phải rồi”, tôi cố gắng tập trung nói chuyện với bố. “Con cũng nghe nói vậy”

“Thật tuyệt là họ đã đến”

“à, vâng...”.

Thấy chưa, vậy là tôi đã sai bét khi bỗng bột quyết định nói với Edward. Alice có lý khi quyết định nguy trang những ý nghĩ của bạn ấy với Edward. Lẽ ra tôi nên tìm lúc nào đó chỉ có 2 người, hoặc là thêm mấy thành viên của gia đình anh. Và xung quanh sẽ không có cái gì dễ gây – như là cửa sổ ... hay là ô tô ... hoặc là trường học... Dường như Edward lấy hết cả sự sợ hãi của tôi để tập trung lại trên khuôn mặt anh. Và khi mà anh có vẻ như gạt nổi sợ hãi đi thì cơn thịnh nộ bắt đầu xuất hiện.

“Chúng ta sẽ đi ăn tối ở đâu nào?” Ngài cảnh sát hỏi. ““The sky’s the limit.”

“Con sẽ chuẩn bị bữa tối”

“Con gái ngốc nghếch ơi, con có muốn đến quán Lodge không?”, ngài cảnh sát hỏi một cách háo hức.

Tôi không thực sự thích quán ăn ruột của bố, nhưng vào lúc này thì quán nào chả như nhau. Tôi chả thể nào nuốt nổi cái gì vào bụng.

“Vâng, Lodge cũng được đây”, tôi nói.

Ngài cảnh sát cười tươi rói, nhưng rồi lại thở dài. Ngài quay đầu lại phía Edward, thậm chí còn chả thèm liếc nhìn anh.

“Cậu có đi cùng không, Edward?”

Tôi nhìn anh với vẻ van nài. Và Edward đã lấy lại vẻ mặt bình thường trước khi Charlie quay hăn đầu lại để xem tại sao anh lại không trả lời ông.

“Cháu không đi, cảm ơn bác”, Edward gượng gạo nói, giọng lạnh lùng và nặng như trình trịch như đá.

“Cậu có hẹn với bác sĩ Cullen rồi à?”, ngài cảnh sát hỏi với giọng rất khó chịu không cần che giấu. Edward thì luôn dành thái độ lịch sự với Charlie mà đáng lẽ ra ngài cảnh sát không được nhận. Thái độ bài xích đột ngột của ngài cảnh sát khiến anh ngạc nhiên.

“Xin phép bác...”, Edward lập tức quay đi và tiến thẳng vào đám đông đã dần tản đi. Anh ấy chuyển động hơi nhanh so với người thường, chắc có lẽ anh ấy đang bị chấn động nên không thể giữ được dáng vẻ đĩnh đạc như thường ngày.

“Bố nói gì sai sao?” có vẻ ngài cảnh sát thấy hơi ân hận vì thái độ của mình.

“Không sao đâu bố”, tôi quả quyết. “Không phải do bố đâu.”

“Các con lại cãi nhau à?”

“Chẳng ai cãi nhau cả. Bố chỉ cần lo việc của bố thôi.”

“Con là mối bận tâm của bố mà.”

Tôi đảo mắt. “Đi ăn thôi”.

Quán Lodge đông nghịt. Cá nhân tôi thì cho rằng nơi này rất đắt đỏ và thức lại lại chán ngắt, nhưng đây là lại nơi gần giống với nhà hàng nhất trong thị trấn, vì thế nên nó luôn là địa điểm lý tưởng cho việc buôn chuyện. Tôi chán nản và nhìn cái đầu nai treo trên tường với vẻ rầu rĩ, trong khi Charlie đang thưởng thức món sườn và nói chuyện rôm rả với bố mẹ Tyler Crowley ở phía sau. Thật âm ỉ, mọi người đều tập trung tại đây sau lễ tốt nghiệp, nhồi hết cả người qua các lối đi hay qua các bàn khác để bàn tán rôm rả.

Tôi ngồi quay lưng lại cửa sổ chính, và tôi đang cố gắng cưỡng lại sự ham muốn được tìm kiếm đôi mắt mà tôi biết là chúng đang không rời khỏi tôi một giây. Tất nhiên là tôi sẽ chẳng nhìn thấy cái gì. Vì

tôi biết anh sẽ không bao giờ để tôi ở trong tình trạng không được bảo vệ, dù chỉ là một giây. Sau tất cả mọi chuyện.

Bữa ăn tối kéo dài lê thê do Charlie mãi mê những nói chuyện nên ăn rất chậm. Có một lúc nào đó, tranh thủ bố chú ý vào những chỗ khác, tôi lấy một chiếc Bơ-gơ, nhét vội vào chiếc khăn ăn cho nó vội đi. Buổi tối hôm nay sao mà dài thế, vậy mà khi tôi liếc nhìn đồng hồ - nhiều hơn mức cần thiết - thì cái kim phút dường như chẳng nhúc nhích thêm được tẹo nào.

Rốt cuộc thì bố Charlie đã lấy tiền thừa và để lại tiền boa trên bàn. Tôi đứng dậy ngay tức khắc.

“Còn vội à?”, bố hỏi.

“Con phải đến giúp Alice sắp xếp mấy thứ”, tôi tuyên bố.

“Được rồi.”. Bố quay sang chúc mọi người ngủ ngon. Còn tôi thì nhanh chóng ra xe của bố đợi.

Tôi dựa người vào ghế, đợi bố dứt khỏi bữa tối đầy hào hứng đó. Trời đã tối hẳn, những đám mây vân vũ trên trời khiến tôi cảm giác chẳng thể nhìn thấy mặt trời thậm chí cả khi trời sáng. Trời thì xám xịt như thể sắp mưa.

Một cái bóng lướt tới.

Tôi thở gấp rồi nhưng lập tức thư thái khi thấy vẻ ử dột không còn xuất hiện trên mặt Edward nữa.

Lặng lẽ, anh kéo tôi vào lòng. Bàn tay lạnh lẽo của anh mò mẫm dưới cằm tôi. Rồi anh nâng mặt tôi lên và nhẹ nhàng áp đôi môi rắn chắc của anh vào môi tôi. Tôi có thể cảm nhận được quai hàm anh đang căng cứng.

“Anh thế nào?”, tôi hỏi sau khi lấy lại được hơi thở.

“Không tốt lắm”, anh thì thầm. “Nhưng cũng ổn rồi. Anh xin lỗi đã mất bình tĩnh lúc đó”.

“Tại em, lẽ ra em nên chọn lúc khác thích hợp hơn”

“Không,” anh phản đối. “Anh cần phải biết việc này. Không thể tin nổi là tại sao anh không nghĩ đến nó.”

“Anh có quá nhiều thứ phải lo”

“Còn em thì không sao?”

Rồi đột nhiên anh lại hôn tôi khiến tôi không thể trả lời được. Anh buông tôi ra ngay sau đó. “Charlie ra rồi.”

“Bố sẽ đưa em đến nhà anh.”

“Anh cũng sẽ đi theo em đến đó.”

“Thực sự là không cần thiết đâu.” Tôi nói với theo khi anh biến mất.

“Bella?” Charlie gọi tôi khi đứng trước cửa quán ăn, mắt ngài cảnh sát liếc vào những chỗ tối.

“Con ở đây”

Charlie thông thả đi đến xe ô tô, lăm bắm về sót ruột.

“Con thấy thế nào?”, bố hỏi khi lái xe về đại lộ phía Bắc. “Một ngày trọng đại phải không?”

“Con ổn,” tôi nói dối.

Bố cười khi đoán ra tâm trạng tôi. “Con đang lo lắng về bữa tiệc à?”, bố đoán.

“Vâng”, tôi lại nói dối ngay tắp lự.

Lần này thì bố không để ý. “Con vẫn luôn không thích các bữa tiệc mà.”

“Con đang tự hỏi là tại sao con lại mặc bộ này”, tôi lẫu bầu.

Charlie cố nén tiếng cười. “Ồ, con đẹp lắm. Bố lại đang ước là bố có thể tặng con cái gì đó ra hồn. Bố xin lỗi.”

“Bố đừng nói thế.”

“Không phải đâu. Bố vẫn luôn cảm thấy là bố chưa làm được những gì mà một ông bố nên làm cho con gái mình.”

“Bố thật buồn cười. Bố là một ông bố tuyệt vời nhất trên thế giới này. Và ...”. Thật chẳng dễ dàng chút

nào để có thể bày tỏ cảm xúc với bố. Nhưng tôi cố gắng nói tiếp sau khi lấy giọng. “Và con thực sự rất vui khi đến ở với bố. Đó là điều tuyệt vời nhất mà con từng làm. Vậy nên bố đừng lo lắng – chỉ là bố đang trải qua you’re just experiencing post-graduation pessimism.”

Bố gật đầu. “Có lẽ thế. Nhưng bố chắc là mình đã thất bại ở vài việc. Ý bố là, hãy nhìn tay con xem. Lơ đãng, tôi nhìn xuống tay mình. Tay trái của tôi đang yên vị trong cái dây dờ. Tôi đã chẳng còn phải bận tâm về nó. Nhưng đốt ngón tay không còn bị đau nữa.

“Bố chưa bao giờ nghĩ cần phải dạy cho con gái của bố biết đâm một cú ra trò như thế nào. Chắc chắn là bố đã thất bại về việc đó.”

“Con cứ nghĩ bố đứng về phía Jacob?”

“Dù bố có đứng về phía ai thì nếu có người nào chưa xin phép mà dám hôn con thì con có thể nói rõ ra hơn là tự làm mình đau. Con đã không nắm tay lại khi đâm phải không?”

“Không đâu bố ơ. Cảm ơn bố nhưng con không nghĩ là bài học này có tác dụng. Đầu của Jacob thực sự cứng như một cục đá.

Bố cười. “Vậy lần sau hãy đâm vào bụng cậu ta.”

“Lần sau nữa?” tôi hỏi với giọng ngờ vực.

“Ôi, đừng khó khăn quá với cậu ấy. Nó trẻ con mà.”

“Cậu ấy thật đáng ghét”

“Nhưng nó vẫn là bạn con mà.”

“Con biết”. Tôi thở dài. “Thực sự lúc này con không biết phải làm gì mới đúng bố ạ.”

Bố chậm rãi gật đầu. “Việc đúng đắn không phải lúc nào cũng sờ sờ ra đó. Đôi khi nó đúng với người này nhưng lại là sai với người kia. Vậy nên chúc con sẽ tìm ra nó.”

“Cảm ơn bố” Tôi lẩm bẩm bằng cái giọng khô khốc.

Bố lại cười, và đột nhiên tỏ ra nghiêm túc. “Nếu bữa tiệc có gì bất thường ...,” bố lại bắt đầu.

“Bố đừng lo. Bác sĩ Carlisle và bà Esme cũng đến đó mà. Bố cũng có thể đến cùng con.”

Charlie nhăn nhó khi bố liếc nhìn vào màn đêm bên ngoài cửa kính. Bố cũng “thích thú” các bữa tiệc như tôi vậy.

“Lỗi rẽ ở đâu nhỉ?” Bố hỏi. “Lẽ ra nó phải được chỉ dẫn trên đường chứ - làm sao mà nhìn nổi cái gì khi xung quanh tối om om thế này?”

“Chắc là đoạn rẽ tiếp theo.” Tôi mím môi. “Bố này, con nghĩ là bố đúng đấy – không thể tìm nổi. Alice nói là đã in bản đồ trong thiệp mời, nhưng kể cả là thế, mọi người cũng sẽ bị lạc.” Tôi mừng thầm với cái ý tưởng đó.

“Chắc vậy” Charlie nói khi đi vào đường rẽ về phía Đông. “Mà cũng có thể là không.”

Bóng tối đen mượt bỗng nhiên chấm dứt, chắc đó là nơi gia đình anh đỗ xe. Ai đó đã trang trí hàng ngàn cái đèn nhấp nháy trên các cây, rất dễ nhận ra, không thể lạc được.

“Alice,” giọng tôi chưa loét.

“Ồ,” Charlie thốt lên khi chúng tôi rẽ vào chỗ đậu xe. Không chỉ có hai cái cây sáng trưng. Mà cứ khoảng 20 feet thì lại có một biển chỉ dẫn gắn đèn sáng trưng hướng dẫn chúng tôi đi đến ngôi nhà màu trắng to bụi. Tất cả mọi con đường trong vòng 3 dặm quanh đây đều như vậy.

“Cô bé đó không hề nói đùa đúng không?” Bố lẩm bẩm vẻ sợ hãi.

“Bố chắc là không muốn vào không?”

“Chắc chắn 100%. Chúc con vui về”

“Cảm ơn bố”

Bố cười một mình khi tôi bước xuống và đóng cửa xe.

Tôi nhìn theo bố với nụ cười toe toét trên môi. Thở dài, tôi bước lên những bậc cầu thang để đến với bữa tiệc bắt đầu của mình.

Chương 17: ĐỒNG MINH

“ Bella ?”

Giọng Edward nhỏ nhẹ phía sau tôi. Tôi quay lại nhìn anh nhẹ nhàng nhảy lên bậc hiên nhà , gió làm tóc anh thổi tung. Rồi kéo tôi vào vòng tay anh như lúc trong bãi đậu xe , và hôn tôi lần nữa.

Nụ hôn làm tôi hoảng sợ. Cái cách anh hôn tôi chất đầy căng thẳng và quá cuồng nhiệt – như thể anh ấy sợ chúng tôi chỉ có thời gian này là dành cho nhau.

Tôi không thể để bản thân cứ nghĩ đến chuyện này. Không, nếu như tôi có ý định cư xử như con người vài giờ sắp tới. Tôi đẩy anh ấy ra.

“ thôi nào , làm cho xong cái tiệc ngớ ngẩn này đã “ tôi nói làm bầm , tránh mắt anh ấy.

Anh ấy áp nhẹ 2 tay lên mặt tôi , đợi đến khi tôi ngược lên.

“ anh sẽ không để bất cứ chuyện gì xảy đến với em “

Tay tôi chạm vào đôi môi Edward . “ em không lo cho bản thân mình nhiều đâu “.

“ tại sao mình lại chẳng ngạc nhiên vì điều đó nhỉ? “ anh ấy tự lẩm bầm , thở sâu rồi cười rất nhẹ nhàng.

“ sẵn sàng cho bữa tiệc chưa “ , anh ấy hỏi.

Tôi rên rỉ.

Anh giữ cửa cho tôi , vòng tay chắc chắn qua eo tôi. Tôi đứng chết trân trong vài phút , rồi lắc đầu mình.

“ không thể nào tin được “

Edward nhún vai : “ Alice đúng là Alice “.

Trong nhà Edward giờ được biến thành 1 câu lạc bộ đêm - 1 thứ thường chỉ xuất hiện trên TV.

“ Edward “ Alice gọi từ cái loa bụi bên cạnh. “ em cần lời khuyên của anh “ , rồi chỉ tay về phía kệ

đựng CD. “ chúng ta sẽ mang đến cho mọi người những điều tương tự và thoải mái như trong club nhà

? “ hay – Alice chỉ 1 chồng khác – “educate their taste in music?”

“ để không khí thoải mái đi “ Edward trả lời lại. “ chỉ cần dẫn mọi người hòa vào bữa tiệc là được rồi “

Alice gạt đầu , rồi bắt đầu ném “educational CDs” vào trong hộp. Tôi để ý thấy Alice đã đổi đồ , cậu ấy đang mặc 1 sequined tank top và quần da màu đỏ. Làn da của cậu ấy thiết kì cực dưới pulsing red và ánh đèn màu tím.

“ em nghĩ mình xuềnh xoàng quá “

“ trông em tuyệt lắm” Edward phán bác lại.

”Cậu sẽ như vậy mà”, Alice bổ sung

“ Cảm ơn cậu “ . Tôi thở dài . “cậu nghĩ mọi người sẽ tới chứ?”. Không ai nhận thấy niềm hy vọng đó trong giọng nói của tôi. Alice nhìn tôi.

“ Mọi người sẽ tới , em àh “ Edward trả lời. “Mọi người sẽ choáng ngợp đến chết mắt khi nhìn thấy những điều bí ẩn trong nhà Cullen này “.

“ Rất tuyệt đấy “ , tôi kêu lên.

Ở đây chả có việc gì tôi có thể giúp được cả. Tôi không biết là - thậm chí khi tôi không cần ngủ và di chuyển thì quá nhanh – tôi có khả năng làm được những điều như Alice đã làm không!

Edward không cho tôi rời anh ấy 1 giây nào - cứ kéo tôi đi cùng với anh lúc anh tìm kiếm Jasper và Carlisle để nói cho họ nghe về sự hiện diện của tôi ở đây. Tôi lắng nghe với chút lo sợ khi họ bàn luận về việc tấn công quân đội ở Seattle. Tôi có thể nói rằng Jasper không hài lòng lắm with the way the numbers stood, chỉ là họ không có khả năng liên lạc với ai ngoài gia đình Tanya 1 cách miễn cưỡng. Jasper không hề che dấu sự tuyệt vọng của mình về cái cách mà Edward sẽ thực hiện. Khá dễ dàng để nhận thấy anh ấy không muốn tham gia vào 1 trò chơi quá mạo hiểm với số tiền cược cao như thế.

Tôi không thể ở lại đây trễ được , chờ đợi và hy vọng mọi người về nhà. Tôi không thể. Tôi phát điên mất.

Chuông cửa vang lên.

Đột nhiên, mọi chuyện như bình thường cách kì lạ. Một nụ cười hoàn hảo, chân thành và ấm áp , thề chỗ cho những căng thẳng trên mặt Carlise. Alice chỉnh nhạc to lên rồi nhảy nhót tới tận chỗ cửa.

Đó là những người bạn ngoại ô của tôi , quá nguy hiểm và đe dọa đến chính sự có mặt của họ. Jessica là người đầu tiên đứng trước cửa, với Mike đứng bên phải cô ấy. Tyler, Conner, Austin, Lee, Samantha . . . rồi cả Lauren ở phía cuối, đôi mắt cô ấy bừng lên vẻ hiêu kì. Tất cả bọn họ đều tò mò ,và rồi chìm lìm khi họ đứng trong căn phòng rộng lớn được trang hoàng bằng những song chắn hợp thời. Căn phòng không còn trống người nữa. Tất cả nhà Cullen đã đến chỗ của mình, chuẩn bị khoác lên mình bộ mặt con người thật hoàn hảo vào bữa tiệc này. Đêm nay , tôi cảm thấy mình như đang hành động từng tí một hết như họ

Tôi đến chào Jess và Mike , hy vọng giọng mình nghe có vẻ sôi nổi về bữa tiệc này. Trước khi tôi tiến đến người khác, chuông cửa lại reo lên. Tôi đẩy Angela và Ben vào trong , xa cái cửa mở vì Eric với Katie đang tiến tới bậc thềm.

Để tránh điều có thể làm mình hốt hoảng, tôi nói chuyện với mọi người , tập trung vào việc điều khiển bữa tiệc , là nhân vật chính của bữa tiệc. Tuy bữa tiệc được làm như 1 sự kiện chung cho Alice , Edward, và tôi. Không thể phủ nhận rằng tôi là người quan trọng nhất cho việc chúc mừng và cảm ơn. Có lẽ vì nhà Cullen trông khá khác dưới ánh đèn của bữa tiệc. Không có không khí nào làm bạn cảm thấy dễ chịu khi đứng cạnh người như Emmett. Tôi nhìn thấy Emmett cười toe toét với Mike bên trên cái bàn đựng thức ăn. Tia đèn màu đỏ sáng lập lòe từ răng anh ấy và nhìn Mike tự động bước ngược lại.

Dĩ nhiên Alice làm bữa tiệc có mục đích, để buộc tôi làm trung tâm của mọi chú ý – nơi mà Alice nghĩ tôi sẽ thích thú hơn. Bạn ấy luôn cố gắng để tôi tồn tại theo cái cách mà bạn ấy nghĩ là con người sẽ làm như vậy.

Bữa tiệc khá thành công, ngoại trừ những bức dọc nguyên nhân là do sự có mặt của nhà Cullen – hay có lẽ đơn giản là sự run sợ tăng thêm vào không khí nơi đây chẳng. Âm nhạc có sức lan truyền và ánh sáng như thôi miên mọi người. Từ việc thức ăn cũng hết sạch , chứng tỏ bữa tiệc diễn ra tốt đẹp. Căn phòng đầy kín người từ sớm , though never claustrophobic. Toàn thể lớp phổ thông dường như đều ở đây cả , cùng với những người học trung học. Thân hình họ lắc lư tạo ra tiếng động từ những đế giày dưới chân họ. Bữa tiệc luôn trong tình trạng như bị phá tung vì nhảy nhót.

Không thể chối cãi rằng tôi nghĩ nó sẽ như thế. Tôi theo sau chỉ dẫn của Alice, lẫn vào đám người và nói chuyện đôi chút với họ. Mọi người có vẻ hài lòng vì bữa tiệc. Tôi chắc rằng nó tuyệt hơn những bữa tiệc khác ở thị trấn Forks này trước đây. Alice hầu như réo lên vẻ hài lòng – không ai ở đây sẽ quên bữa tiệc tối nay được.

Tôi đi vòng quanh phòng 1 vòng, trở lại chỗ Jess. Cô ấy nói nhiều trong sự phấn khích, nó không cần thiết cho việc dành sự chú ý . Bởi vì the odds là cô ấy không cần câu trả lời từ tôi bất cứ lúc nào nữa. Edward đang bên cạnh tôi – vẫn từ chối việc tôi bỏ đi. Một tay anh quàng eo tôi khá chắc chắn ,kéo tôi lại gần rồi đáp lại những suy nghĩ mà tôi không muốn nghe.

Tôi nghi ngờ tức thì khi anh buông tay và dịch xa tôi ra.

“ Em cứ đứng ở đây nhé “ , anh thì thầm vào tai tôi . “ anh sẽ quay lại ngay “

Anh ấy lướt qua đám đông mà không chạm vào 1 ai , trở lại với tôi nhanh đến nỗi chưa hỏi tại sao anh ấy rời đi. Tôi nhìn anh đằng sau , nhìn rất gần trong khi Jessica háo hức mà hò hát át cả tiếng nhạc, bắm lấy khuỷu tay tôi , lờ đi sự bối rối của tôi.

Tôi nhìn anh ấy khi anh đang tiến tới chỗ bóng đen bên khung cửa sổ nhà bếp – nơi ánh sáng chiếu đến

không liên tục. Anh ấy cúi người xuống với ai đó mà tôi không thể thấy rõ vì đầu người đã che mất tầm nhìn.

Tôi nhún chân và nghênh cổ lên. Sau đấy, tia đèn đỏ chiếu vào lưng anh rồi phản chiếu những đồ trang sức trên áo Alice. Ánh đèn chỉ chiếu vào mặt bạn ấy nửa giây, nhưng thế là đủ.

“xin lỗi vài phút nha, Jess” tôi lẩm bẩm rồi kéo tay tôi ra khỏi cô ấy. Tôi ngập ngừng chờ phản ứng của cô ấy, thậm chí quan sát xem liệu có làm cho cô ấy không vui với sự vội vã của mình

Tôi né mọi người theo cách của mình, khiến cho họ bị xô đẩy một chút. Vài người đang nhảy. Tôi vội vã đến cửa nhà bếp.

Edward đã đi rồi, nhưng Alice vẫn còn đứng đó, mặt bạn ấy trông dờ dẩn - cái biểu hiện mà bạn nhìn mặt người nào đó vừa mới làm nhân chứng trong 1 vụ tai nạn kinh hoàng. Một tay bạn ấy kìm chặt cái khung cửa, như thể cần chỗ chống đỡ.

“chuyện gì, Alice, chuyện gì thế, cậu đã thấy gì?” hai tay tôi nắm chặt để trước ngực, như cầu xin vậy.

Bạn ấy không thèm nhìn tôi, Alice dán mắt vào chỗ khác. Tôi nhìn theo chỗ mà Alice nhìn chằm chằm và xem xét khi cô ấy bắt gặp được ánh mắt Edward nhìn quanh phòng. Mặt anh ấy vô hồn như đá. Anh ấy dịch chuyển rồi bên mất trong bóng đêm dưới cầu thang.

Chuông cửa lại rung lên 1 giờ sau đó, và Alice ngược lên với gương mặt bối rối rồi đổi thành căm phẫn

“ai đã mời người sói”, cô ấy ghì chặt tôi

Tôi quắc mắt “thế là sai ah?”

Tôi nghĩ rằng mình nên bỏ lời mời đó đi – nhưng mà tôi vẫn mong Jacob sẽ đến, bắt chấp mọi thứ.

“được rồi, cậu cứ để tâm về nó đi. Tớ đi nói chuyện với Carlisle đây”

“khoan, Alice, chờ đã” tôi cố níu tay cô ấy lại, nhưng cô ấy đã đi mất và tay tôi như bắt lấy không khí vậy.

“chết tiệt thật” tôi càu nhàu.

Tôi biết là thế. Alice đã nhìn thấy những gì cô ấy đang chờ. Và thành thực mà nói rằng tôi không cảm thấy mình có thể đứng chờ đợi mãi câu trả lời. Cái chuông lại kêu lên, quá dài, ai đó cứ bấm chuông hoài. Tôi ra hướng cửa và lướt qua căn phòng tối về phía Alice.

Tôi chả thấy gì cả, rồi tiến ra chỗ bậc hiên.

“chào chị, Bella”

Cái giọng trầm của Jacob như những quãng lặng trong bản nhạc, và tôi nhìn quanh mặc kệ bản thân nghe thấy tiếng gọi tên mình

Tôi ngạc nhiên thật sự.

Không chỉ có 1 người sói. Jacob, bên cạnh còn có Quil với Embry. Hai trong số họ trông thực sự căng thẳng, mắt họ cứ dán chặt vào căn phòng như thể vừa bước ra từ hầm mộ có ma vậy.

Jacob đang vẫy tôi, bình tĩnh hơn 2 người còn lại, mặc dù mũi cậu ấy nhăn lại vì ghét cay đắng. Tôi vẫy lại – vẫy chào tạm biệt – rồi đi tìm Alice. Tôi len qua khoảng trống giữa lưng của Conner và Lauren.

Cậu ấy xuất hiện từ nơi nào đó rồi tay cậu ấy đặt lên vai tôi, kéo tôi theo hướng đến phòng bếp. Tôi cúi người dưới sự kìm chặt của cậu ta, chỉ là cậu ta cứ níu lấy eo tôi rồi kéo mạnh tôi về phía đám đông.

“Tiệc chiêu đãi thân thiện” cậu ta giải thích.

Tôi giật tay mình ra và nhìn cậu ấy một cách giận dữ:

”em đang làm gì thế?” -

“chị mời em, nhớ chứ?”
“trong hoàn cảnh này thì cú đánh của chị dành cho em là tế nhị lắm rồi, để chị giải thích cho em nghe, nó có nghĩa là chị không mời em đấy”.

“thôi nào, đừng chơi tôi thế. Em mang cho chị món quà tốt nghiệp và mọi thứ mà”
Tôi vòng tay trước ngực. Không muốn tranh luận với Jacob tí nào. Tôi chỉ muốn biết Alice thấy gì và Edward cùng Carlisle đang nói về chuyện nào mà thôi. Tôi ngھnh cổ, tìm xem họ ở đâu.

“Mang trả nó cho tiệm sách đi Jake. Chị cần làm vài việc...”

Cậu ta tiến tới tầm mắt nhìn của tôi để gây chú ý.

“Em không mang trả lại được. Em không mua nó, tự em làm nó. Cũng khá mất nhiều thời gian đấy”.
Tôi cúi người nhìn đám đông quanh cậu ta, nhưng tôi chẳng thấy nhà Cullen đâu cả. Họ đi đâu rồi chứ? Mắt tôi ngó nghiêng đến căn phòng tối.

“thôi nào Bella, đừng giả vờ là không thấy em đứng đây chứ”

“chị không có”. Tôi chẳng thấy họ đâu cả. “nghe đây, Jake, Chị có rất nhiều chuyện phải suy nghĩ”.
Cậu ta đặt tay dưới cằm tôi và nâng lên “chị làm ơn dành cho em vài giây chú tâm hoàn toàn được vào em được không?”

Tôi đẩy mạnh tay cậu ta ra “để ý cái tay của mình đấy Jacob” tôi rít lên.

“em xin lỗi” cậu ta nói rồi giơ tay lên trong sự đầu hàng. “em thật sự xin lỗi, cả về những ngày khác nữa. Em sẽ không hôn chị như thế nữa. Nó là sai lầm. em nghĩ là đã đánh lừa bản thân mình rằng chị cần em”

“đánh lừa - mô tả hoàn hảo đấy”

“thế tốt, chị chấp nhận lời xin lỗi của em, em biết mà”.

“được thôi, lời xin lỗi được chấp thuận. Bây giờ, chị xin lỗi em 1 chút thời gian...”

“được thôi” cậu ta lầm bầm, giọng cậu ta nghe thật khác trước lúc tôi tìm kiếm Alice và chăm chăm nhìn mặt cậu ta. Cậu ta liếc xuống sàn, tránh né đôi mắt. Cậu ta bặm môi lại

“em nghĩ chị muốn làm bạn hơn” cậu ta nói với cái giọng của 1 kẻ thất bại. “e cho là thế”

Tôi rên lên” ồ, Jake, em biết là không công bằng mà”

“em nghĩ thế à?”

“em nên nghĩ thế” tôi ngả người về phía trước, nhìn lên, cố nhìn vào đôi mắt cậu ta. Cậu ta nhìn xuống, tránh cái nhìn chăm chăm của tôi.

“Jake?”

Cậu ta không nhìn tôi.

“này, em nói là làm cho chị vài thứ, phải không?” tôi hỏi. “mới là nói thôi phải không? Quà chị đâu?” tôi giả vờ làm ra vẻ rầu rì, nhưng có hiệu quả đấy. Cậu ta đưa mắt rồi nhún nhó.

Tôi vẫn tiếp tục với cái sự giả vờ khập khiễng ấy, hai lòng bàn tay mở để phía trước. “chị đang chờ đây”.

“được rồi, cậu ta cầu nhàu kiểu chế giễu. cậu ta vờ tay ra cái túi phía sau quần jean rồi lôi ra 1 cái bọc nhỏ bằng sợi dệt mỏng, vải sặc sỡ. Nó được gấp lại với 1 bức vẽ bằng da. Cậu ta để nó trong lòng bàn tay tôi.

Cậu ta thở dài “quà phía bên trong đây, Bella”

“oh”

Tôi gấp vài rắc rối với mớ dây nhợ. Cậu ta lại thở dài rồi lấy nó lên, dây buộc được mở bởi với cái kéo đúng sợi dây 1 cách rất nhẹ nhàng. Tôi đưa tay ra lấy nó, nhưng rồi cậu ta quay phần trên cái túi xuống rồi lắc cho thứ gì đấy bằng bạc rơi xuống tay tôi. Mấy cái mắt xích kêu leng keng khi va vào nhau.

“ em không làm thành vòng tay” cậu ta thú nhận . “Chỉ là một là bùa.”.

Tôi dán mắt vào 1 trong số mấy cái mắt xích bằng bạc ấy là 1 miếng gỗ nhỏ được chạm trổ. Tôi để nó giữa 2 ngón tay rồi nhìn nó thật gần. Hết sức kinh ngạc là bức tượng nhỏ được chạm trổ rất chi tiết – người sói thu nhỏ nhìn như thực. Nó được đục ra từ 1 vài miếng gỗ màu nâu đỏ , trông hợp với màu da của Jake.

“ nó thật là đẹp “ tôi thì thầm “ em làm nó ah ? bằng cách nào?”

Cậu ấy nhún vai “ Billy dạy em làm vài thứ. Ông ấy làm mấy thứ này giỏi hơn em nhiều”.

“ khó tin thật “ , tôi thì thào, quay miếng gỗ nhỏ xung quanh tay mình.

“ chị thực sự thích nó chứ?”

“ tất nhiên rồi , không thể nào tin được , Jake ah “

Cậu ấy cười, vui vẻ lúc đầu nhưng sau đó cảm giác khá chua chát “ được rồi , em đoán là có lẽ nó sẽ làm chị nhớ tới em. Chị biết nó thế nào rồi mà, vượt khỏi tầm mắt , vượt khỏi tầm nghĩ”

Tôi lờ cái thái độ ấy đi “ giúp chị đeo nó vào “

Tôi đưa tay trái ra, tay phải tôi thì đang dính chặt với mớ dây nhợ lưng nhùng này. Cậu ta bắt lấy dễ dàng , nhưng mà trông cái vòng có vẻ mỏng manh quá so với bàn tay thô của Jacob để đeo chúng vào tay tôi.

“ chị sẽ đeo nó chứ? “ cậu ta hỏi

“ tất nhiên là thế rồi”

Cậu ta cười toe toét – nó là nụ cười hạnh phúc khi cậu ta thấy tôi đeo nó.

Tôi quay lại với nó ít chốc , nhưng mắt vẫn dõi quanh căn phòng, liếc nhanh những đám đông để tìm bóng dáng của Edward và Alice.

“ sao chị chẳng chú tâm gì cả “ Jacob hỏi.

“ không có gì “ tôi nói dối, cố gắng tập trung. “ thực sự cảm ơn em vì món quà. Chị thích nó lắm “

“ Bella ?” trán cậu ấy nhăn lại, đôi mắt hướng vào chỗ bóng tối “ chuyện gì đang xảy ra , phải không ?

“

“ Jake , không có gì đâu , chẳng có gì cả mà “

“ đừng nói dối em , chị nói dối rất tệ. Kể cho em nghe chuyện gì đang diễn ra đi nào. Chúng ta cần biết 1 số điều” cậu ta nói , nhanh hơn vào câu cuối.

Cậu ta chắc đúng , người sói đương nhiên rất quan tâm đến những chuyện gì đang xảy ra. Chỉ duy nhất tôi không chắc nó xảy đến hay chưa. Tôi không biết chắc cho đến khi tìm được Alice.

“ Jacob, chị sẽ nói em nghe. Nhưng hãy để chị đoán xem chuyện gì đang xảy ra ở đây nhé? Chị cần nói chuyện với Alice.

Có vẻ như cậu at đã hiểu. “ tiên tri có thể thấy 1 số điều”

“đúng , chỉ khi nào em để lộ ra”

“ về người nhà Cullen trong phòng này , đúng không “cậu ấy lẩm bẩm - cái giọng cậu ta xuống đều đều.

“ nó đều liên quan cả “ tôi thừa nhận

Cậu ấy “ processed “ khoảng vài phút , cúi đầu xuống khi nhìn mặt tôi” em biết có vài chuyện chị không nói em nghe , chuyện khá lớn “

Nghĩ sao mà đi nói dối cậu ấy nữa đây? Cậu ấy biết rõ về tôi . “ ừ”

Jacob liếc tôi trong phút chốc., rồi quay lại bắt gặp ánh mắt của người anh em khi họ đứng ở lối đi vào., ngượng ngịu và không thoải mái. Khi họ nắm bắt được cảm nhận của cậu ấy, họ bắt đầu di chuyển, đi len lỏi qua đám người dự tiệc rất nhẹ nhàng, nhìn họ như là đang nhảy vậy. Chỉ trong ba mươi giây, họ đã đứng bên phía Jacob, vượt xa hơn tôi.

“ bây giờ , chị giải thích đi “ Jacob yêu cầu.

Embry và Quil nhìn ra sau , 3 gương mặt đầy lúng túng và thận trọng.

“ Jacob , chị không biết gì cả “ tôi vẫn tìm kiếm khắp phòng, bây giờ là vì muốn được giải cứu khỏi Jacob. Họ làm tôi phải lùi về phía góc phòng.

“ chị biết những gì ? “

Họ khoanh tay trước ngực cùng 1 lúc. Hành động ấy làm tôi thấy mắc cở đôi chút, nhưng chủ yếu là mang tính chất hăm dọa.

Và rồi tôi bắt được bóng dáng của Alice đang đi xuống cầu thang, khuôn mặt trắng bệch của bạn ấy nổi rõ trên những ánh đèn tím.

“ Alice “ tôi cao giọng gọi với mong muốn được thoát khỏi chỗ này.

Bạn ấy nhìn tôi ngay lập tức khi nghe tôi gọi tên bạn ấy, mặc cho cái âm bass uỳnh uỳnh làm loảng giọng tôi ra. Tôi vẫy tay điên cuồng, và nhìn vào gương mặt bạn ấy khi Alice nắm lấy tôi ra khỏi 3 người sói đang cúi nhìn tôi , mắt bạn ấy nheo lại.

Nhưng , trước khi phản ứng như thế , gương mặt bạn ấy đầy căng thẳng và lo sợ. Tôi bậm môi lại khi cô ấy hướng về phía tôi.

Jacob, Quil, và Embry đều nghiêng người tránh bạn ấy với vẻ khó chịu. Cô ấy để tay vòng qua eo tôi.

“ tớ cần nói chuyện với cậu “ . bạn ấy thì thảo vào tai tôi.

“ ơ , Jake , chị gặp em sau nhé... “ tôi nói lầm bầm khi di chuyển qua họ.

Jacob vươn cái tay dài của mình ra cản đường chúng tôi lại, rồi chống tay vào tường , “ này , đừng nhanh vậy chứ “

Alice ngược lên nhìn cậu ta , đôi mắt bạn ấy mở to ngỡ vực “ tôi quên gì ah ? “

“ nói cho chúng tôi biết chuyện gì xảy ra đi “ , cậu ta gắng hỏi với tiếng càu nhàu.

Jasper xuất hiện như từ trên trời rơi xuống. Một giây trước , tôi với Alice dựa vào tường và Jacob chặn đường chúng tôi , mà giờ Jasper đang đứng bên phía cánh tay Jake đang chắn lối chúng tôi, biểu hiện của Jasper thật đáng sợ.

Jacob từ từ hạ cánh tay mình xuống. Nó trông có vẻ giống là hành động tốt nhất đi liền với việc ra về rằng cậu ta muốn giữ lại cánh tay của mình.

“ chúng tôi có quyền biết chuyện “ Jacob nói khẽ , vẫn trừng mắt nhìn Alice

Jasper nhảy vào giữa họ, và 3 người sói “ nói “ họ lại với nhau.

“ này , này “ tôi nói rồi chêm thêm 1 nụ cười. “ Đây là bữa tiệc, nhớ chứ ? “

Chả ai chú ý đến tôi cả. Jacob lại trừng mắt nhìn Alice khi Jasper quắc mắt nhìn Jacob. Gương mặt Alice đột nhiên trầm ngâm.

“ được rồi , Jasper. Cậu ta thực ra cũng có mục đích mà “

Jasper không nguôi bớt thái độ của mình.

Tôi dám chắc tình trạng chờ đợi thế này sẽ làm đầu tôi nổ tung ra mất trong vào giây nữa thôi. “ Cậu thấy gì hả , Alice ? “

Cô ấy liếc Jacob một giây, rồi quay lại về phía tôi, sự chọn lựa hiển nhiên là để cho họ nghe

“ vấn đề giải quyết đã được chuẩn bị “

“ cậu sẽ đến Seattle ? “

“ không phải “

Tôi cảm thấy khí sắc trên mặt mình dần cạn đi. “ Họ đến đây ah “ , tôi ghen lời.

Các cậu trai nhà Quileute nhìn nhau trong im lặng, reading every unconscious play of emotion on our faces. Họ đứng chôn chân 1 chỗ , hoàn toàn không đổi. Ba đôi tay đang run lên..

“ đúng thế “

“ đến Forks “ , tôi thăm thì.

“ đúng rồi “

“ để làm gì ? “

Cô ấy gật đầu, nắm bắt được câu hỏi của tôi

“Lấy cái áo màu đỏ của bạn”

Tôi cố nuốt khan.

Thái độ của Jasper có vẻ không tán thành. Tôi có thể nói là cậu ấy chẳng thích thú gì khi bàn bạc chuyện này trước mặt người sói., nhưng cậu ấy có 1 vài điều cần phải nói. ““Chúng tôi không thể để họ đi quá xa. Chúng tôi không đủ người để bảo vệ thị trấn này”.

“ chị biết “ Alice nói, gương mặt cô ấy bỗng trở nên sầu não. “ Ngoài ra , ngăn họ ở nơi nào không là vấn đề. Vấn đề là chúng tôi vẫn không đủ người , 1 vài người trong số họ sẽ đến đây tìm kiếm”.

“ không thể nào” tôi lên tiếng.

Tiếng ồn của bữa tiệc át hết cả tiếng nói của tôi. Xung quanh chúng tôi, bạn bè, hàng xóm và cả 1 vài kẻ thù (đáng ghét) – họ vừa ăn , vừa cười vừa lắng nghe người theo tiếng nhạc, sự thật hiển nhiên là họ sắp phải đối mặt với sự kinh hoàng , nguy hiểm , có thể là cái chết nữa. Bởi vì do tôi cả.

“ Alice “ tôi gọi tên cô ấy thật to “ tớ phải đi , tớ phải rời khỏi chỗ này thôi”

“ điều đó chẳng giúp được gì cả. Nó không giống như việc chúng ta đang phải đối mặt với bọn người theo dõi đầu. Bọn chúng sẽ đến đây thăm dò trước”.

“ rồi tôi sẽ phải đi gặp bọn chúng phải không “ nếu giọng tôi không có vẻ cộc cằn và căng thẳng thì có khả năng nó sẽ thành tiếng hét chói tai mất. “ Nếu bọn chúng tìm được thứ chúng đang truy lùng thì có thể chúng sẽ đi khỏi đây và không làm hại ai cả “ .

“ Bella “ Alice phản bác.

“ đợi đã “ Jacob yêu cầu với giọng thật nhỏ thuyết phục “ điều gì đang đến ?”

Alice quay người nhìn Jake với cái nhìn chằm chằm đầy lạnh lùng “ những người ma cà rồng như chúng tôi , rất nhiều người trong số họ sẽ đến đây “

“ tại sao ? “

“ Vì Bella. Đó là những gì chúng tôi biết “

“ có quá nhiều người ở đây vì chị ? “ cậu ta hỏi.

Jasper vênh mặt “ chúng tôi có vài lợi ích đấy , cậu ạ. Nó có thể trở thành 1 cuộc chiến “

“ không được “ Jacob nói, với vẻ kì lạ, nụ cười nửa miệng 1 cách hung dữ như tràn quanh khuôn mặt cậu ta. “ nó không ngang sức “

“ xuất sắc “ Alice rít lên.

Tôi nhìn chằm chằm , vẫn đứng bất động , tại khuôn mặt Alice có nét biểu cảm mới. Gương mặt cậu ấy có vẻ sinh động hơn với sự hả hê thể hiện rõ, mọi thất vọng đều tan biến trên từng nét hoàn hảo trên mặt cô ấy.

Cô ấy cười toe toét với Jacob , và cậu ta cũng đáp lại.

“ mọi thứ chỉ biến mất đi . dĩ nhiên “ Alice nói với Jake bằng cái giọng tự mãn. “ đó là cái bất lợi , nhưng , mọi việc đã được tính toán , tôi sẽ nắm bắt được nó”

“ chúng tôi sẽ phải hợp tác thôi “ Jacob nói. “ Không dễ dàng gì cho chúng tôi. Thêm nữa là , đây là việc của tất cả chúng ta hơn là của chị “

“ chị sẽ không đi đâu xa. Hơn nữa , tụi chị cần giúp đỡ. Không kiêu cách lắm đâu. “ --àAlice nói với Jake

“ khoan, khoan đã “ tôi ngắt lời họ.

Alice ra chiều cảnh giác , Jacob thì cúi người xuống theo hướng Alice, hai gương mặt họ sáng lên vẻ thích thú, mũi họ đều chun lại. Hai người họ nhìn tôi vẻ sốt ruột.

“ hợp tác “ – tôi lặp lại từng lời qua kẽ răng mình.

“chị không thành thực mà nghĩ rằng chị có thể tuân theo tụi em ra khỏi chỗ đó sao?” Jacob hỏi.
“chị sẽ ở lại đây thôi”
“tiên đoán của cậu mừng tượng ra việc đó mà”
“Alice – nói với họ là không đi” tôi cố nài. “Họ sẽ tới đây giết đây”
Jacob, Quil, và Embry cười vang lên.
“Bella” Alice nói, giọng nhẹ nhàng xoa dịu tâm trạng tôi xuống “Nếu tách riêng rạchúng ta sẽ có thể xử lý bọn giết người. Together —”
“sẽ chẳng có vấn đề gì cả” Jacob nói nốt câu nói của Alice. Quil lại cười.
“bao nhiêu” Quil hỏi háo hức.
“không” tôi hét lên.

Alice chẳng còn nhìn tôi nữa. “Nó đã thay đổi - con số ngày hnay đã là 21, nhưng có vẻ sẽ giảm xuống”
“tại sao lại thế?” Jacob tò mò hỏi.
“chuyện dài lắm” Alice nói, đột nhiên nhìn quanh khắp phòng. “và đây không phải là nơi để nói đâu”
“đêm sau được không?” Jacob thúc giục
“được chứ” Jasper trả lời cậu ta. “Chúng tôi đã có sẵn kế sách khi giáp mặt. Nếu cậu tham gia chiến đấu với chúng tôi, cậu sẽ có những chỉ thị cần thiết”
Ba người sói làm bộ mặt cáu kỉnh khi nghe lời cuối cùng.
“không” tôi rên rỉ.
“sẽ kì cục lắm” Jasper trầm ngâm nói. “Tôi chưa bao giờ nghĩ là sẽ có lúc hợp tác chung với người sói, đây là lần đầu tiên”
“đừng có ngại vấn đề đó” Jacob tán thành. Trông cậu ta có vẻ nôn nóng lắm. “Chúng tôi sẽ quay về với Sam. Máy giờ?”
“quá trễ cho cậu rồi”
“máy giờ” Jacob lặp lại.
“3 giờ được không”
“ở đâu?”

“khoảng 10 dặm đúng hướng bắc trạm gác rừng Hoh Forest. Hãy đến đó từ hướng Tây và các bạn sẽ theo mùi hương của chúng tôi”
“chúng tôi sẽ đến đó”, người sói trả lời.
Họ quay người đi về.
“chờ đã, Jake” tôi gọi với theo. “làm ơn đi, đừng làm điều đó”
Cậu ta khựng lại, quay lại và cười tươi với tôi, trong khi Quil với Embry đã nóng lòng tiến ra hướng cửa. “Đừng có buồn cười thế, Bells. Chị mang đến cho em nhiều “quà tặng” hơn thứ duy nhất em đưa chị đây”
“không được” tôi lại gào lên. Tiếng ghita điện át cả tiếng tôi khóc.
Cậu ta chẳng hề phản ứng lại, cậu ta nhanh chóng bắt kịp với 2 người sói kia – những người đã rời khỏi đây rồi. Tôi nhìn Jacob dần biến mất trong vô vọng.

CHƯƠNG 18 : LỜI CHỈ DẪN

“Bữa tiệc dài nhất trong lịch sử của thế giới,” tôi phàn nàn trên đường về nhà.
Edward dường như cũng đồng tình.” Bây giờ hết rồi,” anh ấy nói, chạm vào cánh tay tôi một cách nhẹ nhàng. Bởi vì tôi là người duy nhất cần được vuốt ve(Because I was the only one who needed

soothing. Edward was vẫn ổn— mọi người nhà Cullen đều ổn).

Họ đảm bảo với tôi một lần nữa; Alice an ủi tôi một lần nữa khi tôi rời đi, cái nhìn của Jasper đã trấn an được tinh thần tôi, Esme hôn trán tôi và hứa là mọi chuyện sẽ ổn thôi, Emmett cười âm ỉ và hỏi tại sao tôi lại là người duy nhất chống lại ma sói... cách giải quyết của Jacob đem lại dễ chịu, thoải mái sau những tuần dài căng thẳng. Tin tưởng đã thay thế cho hoài nghi. Bữa tiệc kết thúc đúng như một bữa tiệc thật sự.

Không phải cho tôi.

Vì tôi mà gia đình nhà Cullens đã chịu đựng. Thật sự quá nhiều để tôi phải chấp nhận điều đó. Cảm giác thích nhiều hơn là tôi có thể sợ hãi.

Không phải Jacob, cũng không phải sự liều lĩnh của cậu ta, những người anh em của Jacob họ đều trẻ hơn tôi. Chỉ là hơi quá cao lớn, sức trẻ, và họ trông chờ điều này như thể chúng trông chờ buổi dã ngoại trên biển vậy. Không thể để họ trong nguy hiểm. Nỗi lo lắng ấy cứ âm ỉ và trỗi dậy. Không hiểu tôi có thể kìm nén nó trong bao lâu để không hét lớn lên.

Tôi thì thầm, giữ cho giọng nói trong mực đủ để nghe.” “TÔI nay em đã nói với anh rồi.”

“Bella, Em không làm gì sai cả.”

“ Anh nghĩ em có thể ngủ?”

Anh ấy cau mày.” Đây là một kinh nghiệm, anh không chắc nếu có khả năng cho chúng ta đi đến ...hợp tác. Anh không muốn em là người ở giữa.”

Điều này càng làm cho anh thêm lo lắng.” Nếu em không nghe mẹ, anh sẽ gọi Jacob.”

His eyes tightened. That was a low blow, and I knew it. But there was no way I was being left behind. Anh không trả lời, chúng tôi đã về đến nhà của Charlie. Đèn trước đã bật.

“Gập lại anh trên gác,” tôi thì thầm.

Tôi đến cửa trước. Charlie đã ngủ ở phòng khách, trên cái ghế sofe quá nhỏ so với ông ấy, và ngáy thật to.

snoring so loudly I could have ripped a chainsaw to life and it wouldn't have wakened him.

Tôi lay mạnh ông ấy.

“Bố! Charlie!”

Bố cau mày, nhưng vẫn không chịu mở mắt ra.

“ Bố về nhà rồi, con sẽ phá vỡ giấc ngủ của bố đấy, thôi nào.”

Thêm cái lắc mạnh nữa, bố vẫn không chịu mở mắt, nhưng tôi phải bắt ông ra khỏi cái sofa. Tôi dìu ông vào giường ngủ, cái giường đầy quần áo, ông vẫn mặc thế để ngủ, và tiếp tục ngáy.

Bố sẽ không tìm tôi sớm đâu.

Edward đã đợi trong phòng tôi trong khi tôi rửa mặt và thay quần jean và chiếc áo sơ mi loại vải flannel. Anh ấy nhìn tôi từ cái ghế anh vẫn hay ngồi, khi tôi treo bộ váy Alice đã đưa. Anh có vẻ không vui

“Anh đến đây”, tôi nói, nắm tay anh và kéo về phía giường.

Tôi để anh ngồi xuống và thu mình ngồi đối diện với anh. Có thể anh đã đúng, cơn buồn ngủ kéo đến tôi đã quá mệt. Tôi sẽ không để anh rời khỏi tôi.

Anh quần mền xung quanh tôi, và ôm tôi.

“Ngủ đi em”

“Mọi chuyện đang được giải quyết, Bella. Anh có thể nhận thấy nó.”

Tôi im lặng.

Anh ấy vẫn còn chút lo lắng. Tôi lo lắng cho Jacob và bạn bè cậu ấy đã bị thương. Thật không công bằng cho họ. Đặc biệt là họ.

Anh có thể nói cho em về tổn thất

“ Nghe này Bella. Sẽ tốt thôi mà. Những ma cà rồng mới sinh sẽ hoàn toàn bị ngạc nhiên. Chúng sẽ không có thêm ý kiến về ma sói vẫn tồn tại. Anh đã thấy họ làm việc trong một nhóm như thế nào, cách mà Jasper nhớ. Anh hoàn toàn tin là phương pháp săn của sói sẽ cùng chống chúng. Và với việc tách ra và gây bối rối của chúng, chúng ta không đủ lấy lại sức để tiếp tục. Một vài người sẽ không tham gia,” anh ta trêu họ.

“ Miếng bánh”, tôi lăm bằm một cách yếu đuối dựa vào ngực anh.

“shh” anh vuốt ve má tôi.” Em sẽ ổn mà . Đừng lo lắng nữa”.

Anh bắt đầu ngân nga bài hát ru, nhưng lần này, điều đó không giúp tôi bình tĩnh được nữa.

Những ma cà rồng và người sói thật sự ổn. Nhưng mong là họ không bị thương. Vì tôi. Một lần nữa. Tôi ước rằng những vận rủi của mình sẽ tập trung ít nhiều cẩn thận hơn. Tôi muốn hét lên trên bầu trời trống rỗng rằng: Tôi là chính người các người muốn! Ở đây này! Chỉ mình tôi thôi

Tôi đã cố nghĩ một cách chính xác điều mình phải làm. Chống lại những việc không may đang ập đến. Không dễ dàng chút nào. Tôi sẽ phải đợi, đợi thời cơ...

Tôi không thể ngủ. Một vài phút đã trôi qua rất nhanh. Thật ngạc nhiên, tôi vẫn tỉnh táo và căng thẳng khi Edward kéo cả hai chúng tôi vào đúng vị trí của 2 đứa

“ Em chắc là em không muốn ngủ chứ?”

Tôi nhìn anh với vẻ khó chịu.

Anh thở dài, và bế sốc tôi lên tay trước khi nhảy qua cửa sổ.

Anh chạy xuyên qua bóng đêm, khu rừng âm u với tôi ở trên lưng, trong lúc này tôi cảm thấy thật phấn chấn. Cách anh chạy khi chỉ có hai chúng tôi, theo cảm xúc, cảm giác gió thổi qua tóc anh. Một thứ gì đó, trong suốt thời gian lo lắng, đã khiến tôi thấy bình yên.

Khi chúng tôi bắt đầu vào rừng, gia đình anh ấy đã ở đây, nói chuyện cời mở, thư giãn. Giọng cười của Emmett vang dội khắp một không gian rộng. Edward để tôi xuống và chúng tôi nắm tay nhau tiến về phía họ.

Phải mất một thời gian, vì trời quá tối những đám mây đã che phủ ánh trăng, nhưng tôi đã nhận ra chính xác nơi chúng tôi đã từng chơi bóng chày. Đây là nơi cách đây một năm, buổi chiều với gia đình nhà Cullens đã bị James và bè lũ của hắn phá ngang. Cảm giác thật lạ khi chờ lại đây_ như thể nó đã không thay đổi gì cho đến khi James, Laurent và Victoria tham gia cùng chúng tôi. Nhưng James và Laurent đã không bao giờ trở lại. Phần nào đó đã biến mất. Có thể mọi thứ đã không còn.

Phải, ai đó đã làm chúng biến mất. Có thể là nhà Volturi were the flexible ones in this equation?

Tôi vẫn còn ngờ vực về điều này.

Victoria dường như luôn thích thú với bản năng tự vệ của tôi- như là cơn bão di chuyển dọc theo bờ biển – không thể tránh được, cũng không làm nó yếu đi, nhưng có thể tiên đoán được. Có thể cách làm của cô ta sai. Cô ta phải có khả năng thích nghi.

“ Anh hiểu em nghĩ gì không?” tôi hỏi Edward.

Anh ấy cười to.” Không.”

Tôi cũng mỉm cười.

“ Anh nghĩ gì vậy?”

“I think it’sall connected. Không chỉ hai, mà tất cả có ba.”

“ Anh lại thua em.”

“ Ba điều tồi tệ đã xảy ra kể từ khi anh quay lại” tôi đếm chúng trên đầu ngón tay mình.” Được sinh ra ở Seattle. Một kẻ lạ mặt ở trong phòng. Và – trên hết đó là- cuộc rượt đuổi của Victoria dành cho tôi.” Trông anh có vẻ lo lắng khi nghĩ đến điều đó.” Tại sao em nghĩ vậy?”

“ Bởi vì em đồng ý với Jasper – nhà Volturi tôn trọng luật lệ của họ. Họ rất có khả năng làm công việc tốt nhất bằng nhiều cách.” Và tôi đáng ra đã chết nếu họ muốn điều đó, tôi thậm nghĩ như thế.” Nhớ

rằng chúng ta đã tìm Victoria từ cuối năm rồi?”

“ Phải.” anh ấy nhăn mặt. “ Anh đã làm không tốt điều đó”

“ Alice nói anh đã ở Texas. Anh đã theo cô ta đến đây?”

Anh chau mày lại.”Phải. hum...”

“ À ta chắc đã có ý định gì đó ở đó. Nhưng ả không biết ả đang làm gì, vì vậy những ma cà rồng mới sinh là nguồn lực chính của ả.”

Anh ấy lắc đầu. “ Chỉ duy nhất Aro biết được chính xác về khả năng tiên đoán của Alice.”

“ Aro là người biết rõ nhất, nhưng Tanya, Iria và tất cả những người bạn của họ không biết sao? Laurent đã sống với họ một thời gian dài. Và nếu anh ta vẫn làm bạn với Victoria thì tại sao anh ta không nói cho ả ta tất cả những điều hẩn biết?”

Edward nhăn mặt. “ Victoria đã không ở trong phòng của em.”

“ Cô nàng không thể kết bạn mới được? Edward nghĩ về điều này. Nếu Victoria có ý định thực hiện điều đó ở Seattle, cô ả sẽ tạo nên rất nhiều ma cà rồng mới. ả đã tạo ra chúng.”

Anh ấy đang suy nghĩ về những giả thiết anh đã đưa ra, cái đầu anh ấy đang tập trung suy nghĩ.

“ hum,” cuối cùng anh cũng nói. “ Có khả năng. Anh nghĩ nhà Voulteri có thể... Nhưng giả thiết của em – có chuyện gì đó đã xảy ra ở đó. Tính cách của Victoria. Giả thiết của em phù hợp với tính cách của cô ta. Cô ta đã cho thấy món quà đáng lưu ý cho việc bản năng sống từ lúc bắt đầu. Có thể đó là khả năng của cô ta. Trong bất cứ tình huống nào, khu vực này chúng ta không gây nguy hiểm cho cô ta, nếu cô ta để sự an toàn lại phía sau và để cho những ma cà rồng mới sinh tiến hành việc săn mồi ở đây. Và có sự đe dọa từ phía Voulteri. Có lẽ cô ta trông chờ vào việc chúng ta chiến thắng, tóm lại, mặc dầu không chắc là tai họa khôn lường sẽ không xảy ra với chúng ta. Nhưng không có kẻ sống sót nào từ cuộc chiến của cô ta e sợ cho việc làm chứng chống lại cô ta. Đó là sự thật,” Anh tiếp tục suy nghĩ về điều đó, “ nếu chúng vẫn sống sót, anh đánh cuộc là cô ta sẽ bị chính kế hoạch của mình tiêu diệt... hmm. Cô ta phải còn ít nhất một người có chút ít kinh nghiệm. Không có tên ma cà rồng mới sinh nào để mắt đến bố em ...”

Anh cau mày rất lâu, sau đó đột nhiên mỉm cười với tôi, quay lại với vẻ mơ màng. “ Chắc chắn có thể. Bất chấp, chúng ta chuẩn bị bất cứ thứ gì chúng ta chắc chắn. Em là người rất mẫn cảm hôm nay,” anh nói thêm. “ Thật ấn tượng.”

Tôi thở dài. “ Có thể em chỉ tác động đến nơi này. Nó khiến em cảm thấy thích cô ta, che đậy bởi... như là cô ta thấy em bây giờ.”

Quai hàm anh nghiêng chặt với cái ý nghĩ đó.” Cô ta sẽ không bao giờ chạm vào em được, Bella,” anh nói.

Mặc dù nói vậy, đôi mắt anh lướt nhanh xuyên qua những cái cây rậm rạp một cách cẩn thận. Trong khi anh kiểm tra những cái bóng của chúng, nét lạnh lùng thoáng hiện trên gương mặt anh. Đôi môi anh mím chặt và mắt anh sáng lên vẻ hoang dại và hy vọng mãnh liệt.

“ Em sẽ không phải trốn cô ta,” anh thì thầm. “ Victoria hay bất cứ ai từng có ý nghĩ làm hại em. Để kết thúc điều này. Anh sẽ kết liễu chúng bằng chính đôi tay của mình.”

Tôi rung mình với giọng nói dữ tợn của anh, và tôi nhận thấy lần đầu tiên Alice không nhìn thấy điều lạ quan hay điều gì khác. Cô ấy đã nhìn thấy một mặt nào đó, Jasper đang duỗi đôi tay như thể anh ta đang hâm nóng người lên, cô ấy đang bĩu môi.

“ Có điều gì đó không ổn hả Alice?” tôi thì thầm.

Edward cười khúc khích. “ Bọn người sói làm theo cách của họ, nên cô ấy không thể thấy bất cứ điều gì đang xảy ra. Nó khiến cô ấy không thoải mái vì mù tịt thông tin.”

Alice, đang nghĩ đến chúng tôi, lắng nghe điều anh vừa nói nhỏ. Cô ấy nhìn lên và hát hăm về phía anh. Điều này khiến anh cười to lần nữa.

“ Chào Edward.” Emmett nói với anh ấy. “ Chào, Bella. Anh ta sẽ để cô tham gia chứ?” Edward rít lên với Emmett. “ Đừng, Emmett, đừng gợi ý cho cô ta bất cứ điều gì.”

“ Khoảng chừng nào chúng ta sẽ có mặt?” Carlisle hỏi Edward.

Edward trầm ngâm một lát, và thở dài sau đó. “ một phút rưỡi. Nhưng con sẽ phải giải thích. Họ không tin chúng ta như những con người đâu.”

Carlisle gật đầu. “ Thật khó cho họ. Bố vui vì họ biến đổi hình dạng.”

Tôi nhìn chằm chằm vào Edward, đôi mắt tôi giãn ra. “ Họ sẽ biến thành sói.”

Anh gật đầu, phản ứng cẩn thận của tôi. Tôi swallowed once một lần, nhớ là lần thứ hai thì Jacob đã trong hình dạng sói- lần đầu tiên trên bãi cỏ với Laurent, lần thứ hai trong rừng nơi mà Paul tức giận với tôi... Cả hai lần đều rất khủng khiếp.

Sự lạnh lùng chợt lóe lên trong con mắt của Edward, như thể có điều gì đó vừa xảy ra với anh, điều gì đó không dễ chịu chút nào. Anh trở về trạng thái bình thường ngay sau đó, trước khi tôi kịp hiểu là chuyện gì, quay lại với Carlisle và mọi người.

“Chuẩn bị tư tưởng nào — they’ve been holding out on us.”

“ Ý anh là sao?” Alice gắng hỏi.

“ shh,” Edward cảnh báo, cô ấy không thấy gì trong quá khứ.

Vòng tròn không chính thức của nhà Cullen bỗng nhiên mở rộng ra một cách lỏng lẻo với Jasper và Emmett ở the spear point. Anh nghiêng người ra phía sau, tôi có thể nói là anh ấy ước anh đang đứng bên cạnh họ. Tôi vòng tay qua ôm anh.

Tôi liếc mắt về phía bìa rừng, không thấy gì cả.

“Khỉ thật,” Emmett gầm gừ trong hơi thở. “ Có ai từng thấy gì như thế chưa?”

Esme và Rosalie liếc mắt qua.

“ Nó là cái gì?” tôi nói thều thào. “ Em không thể thấy.”

Bây chó đã trưởng thành,” Edward thì thầm vào tai tôi.

Tôi chưa nói với anh về việc Quil có tham gia vào đàn sói? Tôi nhìn thấy sáu con sói trong sự âm ảm. Cuối cùng, có ánh sáng trong bóng đêm – trong mắt họ, lớn hơn là họ có thể. Tôi đã quên mất việc sói trông cao lớn như thế nào. Như những con ngựa, cơ bắp và bộ da dày – và hàm răng sắc như dao, trông hơi quá.

Tôi có thể chỉ thấy những đôi mắt. Nhìn chăm chú, nhưng gì có thể thấy, nó xuất hiện trong tôi như thể có đến hơn sáu khuôn mặt. Một, hai, ba ... tôi đã đếm chúng trong đầu. Lần thứ hai.

Họ có mười người.

“ Thật thú vị,” Edward thì thầm.

Carlisle bình tĩnh, thận trọng lùi từng bước một. Đi chuyển một cách cẩn thận, chắc chắn một lần nữa.

“ Chào mừng,” ông ấy hoan nghênh những con sói.

“ Cảm ơn,” Edward diễn tả bằng cái gật đầu, và tôi nhận ra Sam là một trong số họ. Tôi nhìn thấy cặp mắt lóe sáng đứng ở chính giữa, cao nhất trong số họ. Đây là điểm nhận biết của người sói nhìn thấy từ trong bóng đêm.

Edward nói lại một lần nữa với giọng điệu ban đầu, Sam nói. “ Chúng tôi đã theo dõi và truy tìm nhưng không thu được gì. Đó là điều quan trọng để bảo vệ chúng tôi.”

“ Điều đó là quá đủ,” Carlisle trả lời. “ con trai tôi Jasper” – nó tỏ ra thiện chí, hưng phấn và sẵn sàng- “ trong khu vực này đã được kiểm soát. Nó sẽ dạy cho chúng ta chiến đấu với chúng thế nào, làm thế nào để chiến thắng chúng. Tôi chắc là các bạn có thể thực hành điều này cho kiểu sẵn của các bạn.”

“ Chúng khác biệt với chúng tôi?” Edward cảnh báo với Sam.

Carlisle gật đầu xác nhận. “ Tất cả đều mới được sinh ra – đối với cuộc đời này chúng là những đứa

trở trong vòng vài tháng. Chúng không có kỹ năng hay chiến lược nào, mà chỉ có sức mạnh bản năng thôi. Chúng có hai mươi người. Mười tên của chúng tôi và còn lại là phần các bạn – không khó khăn chút nào. Lực lượng của chúng có thể ít đi. Một cuộc chiến đang chờ chúng.”

Có tiếng gầm gừ không rõ lắm từ chỗ bọn sói, tiếng gầm nhỏ như như thể đã sẵn sàng cho trận chiến.

“ Chúng ta sẵn sàng chia sẻ, nếu cần thiết,” Edward chuyển lời, giọng anh giờ đã khác một chút.

Carlisle mỉm cười. “ Chúng tôi sẽ xử lý chúng.”

“ Anh có biết khi nào chúng đến và như thế nào không?”

“ Chúng sẽ đi qua rừng trong bốn ngày, gần trưa. Lúc chúng gần đến nơi, Alice sẽ giúp chúng ta chặn đường chúng.”

“ Cảm ơn về thông tin. Chúng tôi sẽ chờ.”

Với một tiếng thở dài, đôi mắt nhìn xuống phía dưới.

Không một tiếng động, sau đó Jasper bước vào khoảng trống giữa những ma cà rồng và ma sói. Không quá khó để nhìn thấy anh ta – làn da trắng toát đối nghịch với những đôi mắt đen của người sói. Jasper ném cái nhìn thận trọng cho Edward, anh gật đầu, và sau đó quay lưng đến người sói. Anh thở dài, không được tự nhiên.

“ Carlisle đã đúng.” Jasper đã nói cho chúng tôi; anh ta dường như cố tình phớt lờ lời nói của những người tham gia. “ Chúng chiến đấu theo bản năng. Hai điều rất quan trọng cần phải nhớ là, thứ nhất, không được để chúng ôm lấy bạn, thứ hai, không đối đầu trực diện. Đó là tất cả những gì chúng sẽ làm. Như thể là chúng ta luôn đi chuyển theo nhiều hướng, chúng sẽ thấy bối rối vì điều này. Đúng không Emmett?”

Emmett bước ra khỏi vị trí với nụ cười tươi.

Jasper quay lại hướng bắc kết thúc cuộc chiến của hai bên. Anh ta vẫy Emmett lại “ Được thôi, Emmett đầu tiên. Anh ấy là ví dụ điển hình cho tấn công ma cà rồng mới sinh.”

Emmett hơi lo lắng. “ Anh sẽ cố không phá vỡ mọi thứ,” anh ta nói nhỏ.

Jasper cười nhả nhỏ. “ Ý tôi là Emmett dựa vào sức mạnh của anh ấy. Anh ta sẽ rất thoải mái cho việc công kích. Bọn ma cà rồng mới sinh sẽ không nhanh nhẹn, hoặc việc di chuyển cũng đủ để giết Emmett.”

Jasper tiến lên vài bước, cô thể anh căng cứng.

“ Chuẩn bị, Emmett, - cố gắng tấn công em.”

Và tôi không thể thấy gì nữa Jasper di chuyển quá nhanh còn Emmett như một chú gấu, gầm gừ trong khi Jasper gầm như một chú chó. Emmett chậm chạp, không giống với Jasper. Jasper trông như một cái bóng – đôi bàn tay của Emmett như chụp vào trong không khí. Bên cạnh tôi, Edward ngã người về phía trước, his eyes locked on the brawl. Emmett bất động.

Jasper ở phía sau anh ấy, răng anh ta cắm vào cổ Emmett.

Emmett chửi rủa.

Có tiếng thảo luận từ phía người sói.

“ Làm lại nhé,” Emmett nói, anh ta lại mỉm cười.

“ Đến lượt tôi,” Edward bổ sung. Những ngón tay tôi tê cứng quanh anh.

“ Chờ một chút.” Jasper rít lên, bước lại phía sau. “ Tôi muốn cho Bella xem đầu tiên.”

Tôi nhìn thấy sự lo lắng khi anh vẫy tay gọi Alice.

“ Anh biết em lo lắng cho cô ấy,” anh giải thích cho tôi as she danced blithely into the ring. “ Điều đó không cần thiết đâu.”

Mặc dầu vậy tôi biết Jasper không để cho Alice cảm thấy bất an, it was still hard to watch as he sank

back into a crouch facing her. Alice stood motionlessly, looking tiny as a doll after Emmett, smiling to herself. Jasper shifted forward, then slinked to her left.

Alice nhắm mắt lại.

Tim tôi đập mạnh dù Jasper đang đi chậm rãi về phía Alice.

Jasper nhảy lên, biến mất. Đột nhiên xuất hiện ở một vị trí khác. Cô ấy không biểu lộ gì là đã di chuyển.

Jasper cuộn người và lao vào cô ấy một lần nữa, vẫn không có gì thay đổi so với lần đầu tiên; Alice vẫn nhắm mắt đứng yên.

Bây giờ tôi đã quan sát Alice rõ hơn.

Cô ấy đã di chuyển – tôi đã không thấy được điều đó, do tập trung vào sự tấn công của Jasper. Alice đã lùi lại một bước nhỏ ở lần thứ hai lúc Jasper tấn công lần thứ hai. Cô ấy lại di chuyển, trong khi Jasper đang dùng tay để vòng qua eo cô.

Jaspr tiến tới gần, và Alice bắt đầu di chuyển nhanh hơn. Cô ấy đang khiêu vũ – xoắn và quay và xoay. Jasper là bạn nhảy với cô ấy., anh xoay quanh quanh tôi chân tuyệt vời của cô và không bao giờ chạm vào cô như thế mọi sự di chuyển đều là những điệu múa balê. Cuối cùng, Alice cười to.

Alice mất dạng ở phía sau lưng của Jasper, môi chị ở sát cổ họng của anh ấy.

“ Gotcha,” cô ta nói, và hôn vào cổ họng anh.

Jasper cười khúc khích, lắc lư cái đầu. “Em đúng là một con quái vật nhỏ.”

Lũ sói lại thảo luận lại. Lần này thì thận trọng hơn.

“Sẽ tốt cho họ nếu họ chịu học cách lễ phép 1 tí” Edward lầm bầm. Sau đó anh nói lớn. “ Đến lượt tôi”

Anh siết chặt tay trước khi bắt đầu.

Alice đến bên cạnh tôi ngay chỗ của anh. “ Bình tĩnh chứ?” cô ấy hỏi tôi.

“ Tốt,” tôi đồng ý, tôi chăm chú vào Edward vì anh tiến đến phía Jasper không một tiếng động, anh di chuyển một cách uyển chuyển và thận trọng như một con mèo hoang.

“ Tôi chỉ nhìn bạn, Bella,” cô ấy đột nhiên thì thầm, giọng nói nhỏ đến nỗi tôi khó nghe được mặc dù cô thì thầm vào tai tôi.

Cái nhìn của tôi lướt qua cô và chuyển qua Edward. Anh đang chăm chú vào Jasper, cả hai đang rút ngắn khoảng cách.

Nét mặt Alice đầy trách mắng.

“ Mình sẽ cảnh báo anh ta nếu kế hoạch của anh có chút sơ hở,” cô ấy lầm bầm đe dọa. “ Điều này không giúp được gì mà còn đẩy bạn vào nguy hiểm. Bạn có hiểu là họ sẽ từ bỏ nếu bạn chết ?” Họ vẫn chiến đấu, tất cả chúng tôi sẽ. Bạn không thay đổi được điều gì, để nó tốt hơn, được không?”

Tôi nhăn nhó, cố gắng phớt lờ cô.

“ Mình đang quan sát,” cô ấy lặp lại.

Bây giờ Edward tiến xa khỏi Jasper, cuộc chiến này không giống với những cuộc đối đầu nào khác, Jasper đã có kinh nghiệm trong một trăm năm qua cho anh ấy, và anh ta đang cố làm theo bản năng tự nhiên đến khi còn có thể, nhưng anh ta luôn phân tích chúng khi anh ta làm lần thứ hai. Edward nhanh hơn một chút, nhưng Jasper đã không từng sống trong gia đình của anh. Họ làm đi làm lại việc dụ đối phương đến khi họ có cơ hội, găm gù từ cổ họng theo thói quen. Thật khó để theo dõi nhưng không thể quay mặt đi. Họ di chuyển quá nhanh thật sự là tôi không hiểu họ đang làm gì. Lúc này những cặp mắt của người sói bắt gặp điều tôi quan sát. Tôi cảm nhận được là họ có những quan sát như tôi hoặc có thể nhiều hơn nữa.

Cuối cùng, Carlisle cũng hắng giọng.

Jasper cười to, anh ta lùi lại. Edward tiến lên và nhe răng cười với anh ta.

“Trở lại với công việc nào” Jasper đồng ý. “Chúng ta sẽ gọi nó là sự cố gắng.” Mọi người lần lượt tiếp tục, Carlisle, sau đó là Rosalie, Esme, và Emmett lần nữa. Tôi liếc nhìn qua hàng lông mi, co rúm lại vì Jasper tán công Esme. Thật khó để quan sát. Sau đó anh ta chậm lại, điều này vẫn chưa làm tôi hiểu ra ý định của anh ta, và đưa thêm lời chỉ dẫn.

“Cô đã hiểu tôi đang làm gì ở đây chưa?” anh ta hỏi. “Đúng, giống như thế,” anh ta khích lệ. “Tập trung bên này. Đừng quên mục tiêu của họ ở đâu. Luôn di chuyển.”

Edward luôn tập trung, quan sát và lắng nghe những gì anh không thể thấy được. Tôi không kịp thấy bất cứ điều gì đang xảy ra. Tôi vẫn không thể chớp mắt được, dù sao đi nữa, tôi đã không ngủ hai mươi bốn tiếng rồi. Tôi dựa vào một bên của Edward, và để cho mi mắt sụp xuống.

“Chúng ta đã làm xong,” anh ấy thì thầm.

Jasper xác nhận điều đó, quay về phía của người sói, anh ta lặp lại không được thoải mái. “Chúng ta sẽ làm điều này vào sáng mai. Hãy quan sát thêm lần nữa.”

“Có chứ,” Edward trả lời trong khi Sam nói với giọng hồ hởi của anh ta. “Chúng tôi sẽ ở đây.”

Edward thở dài, anh vỗ nhẹ vào tay tôi, bước sang một bên. Anh hướng về phía gia đình.

“Bây sói nghĩ nó giúp ích cho việc quen mùi của chúng tôi – vì để họ không phạm sai lầm sau đó. Nếu chúng ta quen được mùi của nhau, sẽ dễ dàng cho họ.”

“Chắc chắn rồi,” Carlisle nói với Sam. “Bất cứ cái gì các bạn cần.”

Có cái gì đó u ám, tiếng càu nhàu râm rì phát ra từ lũ sói như thể chúng đứng lên chân chúng vậy. Đôi mắt tôi mở to với vẻ khiếm sức.

Bóng tối của màn đêm mờ dần – ánh mặt trời ló rạng sau những đám mây, mặc dù phía chân trời vẫn chưa sáng rõ, xa xa là những bề mặt của dãy núi. Như thể chúng đang đến gần, đột nhiên làm rõ hình dạng ...những màu sắc.

Sam ở vị trí đầu đàn, dĩ nhiên rồi. Không cao lớn, đen như màn đêm, một con quái vật trong giấc mơ kinh hoàng của tôi – theo đúng nghĩa đó; sau cái lần đầu tiên tôi nhìn thấy Sam và lần khác ở bãi cỏ, chúng đã xuất hiện trong ác mộng của tôi thêm một lần nữa.

Bây giờ tôi có thể thấy chúng, trong con mắt của mình trông chúng tăng lên gấp mười lần. Bây sói đã quá mạnh.

Qua khóe mắt, tôi thấy Edward đang nhìn mình, một cách cẩn thận xem phản ứng của tôi.

Sam đến gần Carlisle nơi ông đứng phía trước, đàn sói ở phía sau. Jasper không cử động, nhưng Emmett, đứng bên cạnh ông, đang gặm gù và thư giãn.

Sam gửi Carlisle, anh ta hơi co rúm người lại. Sau đó anh ta tiến về phía Jasper.

Mắt tôi nhìn xuống đôi chân chắc chắn của người sói. Tôi chắc chắn tôi có thể thu lượm được những chi tiết mới. Người sói có màu xám nhạt nhỏ hơn những người khác, những cái lông phía sau trông thật gớm ghiếc. Có cái gì đó khác lạ, màu như màu cát của sa mạc, trông như loại khác và không cùng đàn khi nghỉ. một tiếng rên nhỏ của người sói màu cát khi Sam đẩy anh ta đứng giữa Carlisle và Jasper.

Tôi dừng quan sát vào người ở phía sau của Sam. Bộ lông của ông ta màu đỏ nâu và dài hơn những người khác, dày hơn. Ông ta cao cao gần bằng Sam, người cao thứ hai trong nhóm. Tác phong của ông ta bình thường, vẻ lạnh đạm hiện rõ ra việc ông ta đang cân nhắc lại sự thử thách.

Người sói to lớn có màu nâu đỏ dường như phát giác được cái nhìn chăm chú của tôi, ông ta ngược lên nhìn tôi với đôi mắt đen di chuyển của gia đình.

Tôi nhìn lại anh ta, cố ra vẻ tin rằng tôi thực sự biết điều gì đó. Tôi có thể nhận thấy vẻ khinh ngạc và nét quyền rũ trên gương mặt mình.

Mồm hân ta mở ra, chìa ra hàm răng. Thật là một biểu lộ hoảng sợ, lưỡi hân ta thè ra cười toe toét.

Tôi cười khúc khích.

Nụ cười toe toét của Jacob để lộ ra hàm răng sắc nhọn. Jacob rời vị trí đứng, cậu ta phớt lờ những cái

nhìn theo của đàn. Cậu ta chạy qua Edward và Alice không đầy hai bước chân để đến chỗ tôi. Cậu ấy dừng lại, nhìn chằm chằm vào Edward

Edward đứng bất động, như tượng, đôi mắt anh vẫn đang theo dõi phản ứng của tôi.

Jacob cúi mình ra phía trước để tránh đòn và dừng lại để khuôn mặt cậu ta không cao hơn tôi, nhìn chằm chằm vào tôi, xem xét thái độ của tôi như Edward làm.

“Jacob?” tôi thì thào.

The answering rumble deep in his chest sounded like a chuckle

Tôi đưa tay ra, những ngón tay hơi run, và chạm vào một phần bộ lông trên mặt của sói nâu đỏ.

Đôi mắt đen nhắm lại, và Jacob nghiêng đầu để tay tôi chạm vào. Một tiếng ừ trong cổ họng phát ra.

Bộ lông vừa mịn vừa ráp, và ấm áp trong tay tôi. Tôi đưa ngón tay mình một cách hiếu kỳ, vuốt ve chỗ có màu sắc đậm nhất trên cổ của cậu ta. Tôi đã không nhận ra là mình đã xem xét kỹ như thế nào; không có bất kỳ lời cách báo nào, Jacob đột nhiên liếm từ cằm tôi trở lên.

“Ê, trắng trợn quá, Jake!” tôi trách, lùi lại sau và ngửi thấy mùi cậu ta, vì cậu ta từng là con người. cậu ta tránh ra ho ầm lên như thể là cậu ta cười to.

Tôi lấy tay áo lau mặt, không thể cười vui cậu ta.

Tôi nhận ra một điều là mọi người đang nhìn chúng tôi, nhà Cullens và bộ tộc sói – nhà Cullens thấy bối rối và một chút bức bối. Còn bộ tộc sói thì khó mà thấy được vẻ mặt của họ. Tôi nghĩ Sam không thích điều này.

Và sau đó đến lượt Edward, anh thật sự thất vọng. Tôi nhận ra là anh đã hi vọng tôi phản ứng lại theo cách khác. Như là kêu lên và chạy đi với vẻ khiếp sợ.

Jacob cười to một lần nữa.

Bây giờ những người sói quay đi, không nhìn nhà Cullens để cáo từ. Jacob đứng bên tôi, nhìn họ đi. Họ nhanh chóng mất hút vào khu rừng tối tăm. Chỉ có hai vết bóng cây, dáng đi của họ toát lên sự lo lắng.

Edward thở dài, phớt lờ Jacob, đến cầm tay tôi.

“Đi chứ?” anh hỏi tôi.

Trước khi tôi kịp trả lời, anh chuyển qua nhìn chằm chằm vào Jacob.

“Tôi đã không miêu tả chi tiết này,” anh nói, trả lời cái câu hỏi trong đầu Jacob.

Cậu ta đột nhiên gầm gừ.

“Vấn đề phức tạp hơn rồi,” Edward nói. “Đừng lo lắng về bản thân; tôi chắc là sẽ an toàn.”

“Cậu ấy đang nghĩ gì vậy?” tôi hỏi.

Chỉ thảo luận chiến lược thôi,” Edward nói.

Dấu của Jacob xoay về phía trước, nhìn vào mặt chúng tôi. Sau đó đột nhiên cậu ta phóng vào rừng. Lần đầu tiên tôi chú ý đến mảng lông đặc biệt phía sau chân cậu ta.

“Đợi chút,” tôi nói, một tay đưa ra. Nhưng cậu ấy đã mất hút khi đến dây cây thứ hai, hai người sói khác theo sau.

“Tại sao họ lại đi?” tôi hỏi, như bị tổn thương.

“Cậu ta sẽ quay trở lại,” Edward nói. Anh thở dài. “Cậu ta muốn kiểm chứng lại bản thân.”

Tôi nhìn phía bìa rừng nơi Jacob biến mất, tựa vào Edward. Tôi suy sụp, nhưng tôi đang chiến đấu với điều này.

Jacob quay về con suối, trên đôi chân. Cậu ta không mặc áo, tóc cậu ta rối và tua tủa. Cậu ta chỉ mặc mỗi chiếc quần jean đen cũ, bàn chân lớn của cậu ta in trên đất lạnh. Cậu ta ngồi một mình, nhưng tôi nghi ngờ là những người bạn của cậu ấy núp sau những cái cây, không nhìn thấy được.

Đi dọc theo khu đất, mặc dù vậy cậu ta đã đưa một cái giường đến nhà Cullens, người đang ngồi im lặng.

“Được thôi, kể hút máu,” Jacob nói khi cậu ta còn cách họ vài bước chân nữa, tôi đã bỏ lỡ mất cuộc nói chuyện.” “Có cái gì đó quá phức tạp sao?”

“Cậu phải cân nhắc mọi khả năng,” Edward nói, với giọng không bình tĩnh. “Sẽ như thế nào nếu một ai đó bị thương vì cậu?” Jacob khịt mũi vì ý kiến đó. “Được thôi, vậy để cô ta không dính đến. Chúng ta sẽ để ra Collin và Brady bên cạnh dù thế nào đi nữa. Cô ta sẽ được an toàn ở đó.”

Tôi giận dữ. “đang nói về tôi hả?”

Tôi chỉ muốn biết kế hoạch của anh ta trong suốt trận chiến này,” Jacob giải thích.

“Làm cho chị?”

“Anh không thể ở lại Forks, Bella.” Giọng của Edward đã nguôi giận. “Chúng biết tìm kiếm em ở đâu. Nếu bọn anh để chúng xong mất?”

Cái dạ dày lại sôi lên và mặt tôi không còn giọt máu. “Charlie?” tôi há hốc.

“Ông ấy sẽ ở với Billy,” Jacob cam đoan với tôi. “Nếu cha tôi phải tổng giam một tên quái vật ở đây, ông ta sẽ làm điều đó. Có thể không lâu đâu. Thứ bảy này, đúng không? Đó là một trò chơi.”

“Thứ bảy này đúng không?” tôi hỏi, đầu tôi đang rối. Tôi quá nông nổi để kiểm chế suy nghĩ không đầu vào đầu. Tôi nhăn mặt với Edward. “Tốt! Có món quà cho lễ tốt nghiệp của em.”

Edward cười lớn. “Sự lo lắng đó sẽ được giải quyết,” anh nhắc tôi. “Em có thể mua vé cho vài người.”

Ý nghĩ lướt nhanh qua. “Angela và Ben,” tôi đã quyết định dứt khoát. “tốt nếu họ sẽ rời khỏi thị trấn” Anh chạm vào má tôi. “Em không thể đi với mọi người,” anh nói với giọng nhẹ nhàng. “Sự ăn náu của em là việc phòng ngừa. Anh đã nói với em - bây giờ chúng ta sẽ được an toàn. Không có điều gì nghi ngờ nữa.

“Nhưng điều gì sẽ giữ chân cô ta ở La Push?” Jacob xen vào, với vẻ không bình tĩnh.

“Cô ta sẽ quay trở lại và lộ diện,” Edward nói. “Cô ta sẽ để lại dấu vết ở mọi nơi. Alice chỉ thấy được bọn ma cà rồng mới sinh trong chuyến đi săn, nhưng rõ ràng là cả người đã tạo ra chúng. Có vài người có kinh nghiệm trong chuyện này. Kể cả cậu ta” – Edward dừng lại nhìn tôi- “hoặc là cô ta, có thể là đáng trí. Alice sẽ thấy nếu bản thân hẳn quyết định, nhưng chúng ta sẽ bận rộn trong thời gian này để ra quyết định. Có thể một vài người đang trông chờ vào điều đó. Anh không thể rời xa em dù bất cứ đâu. Cô ta sẽ gặ khó khăn để tìm ra em. Lâu đấy nhưng anh không chắc điều này.”

Tôi chăm chú nghe anh giải thích, trán nhăn lại. Anh vỗ nhẹ tay tôi.

Chỉ là cận thận thôi,” anh hứa.

Jacob chỉ tay về hướng đông sâu trong khu rừng, hướng về dải đất rộng của ngọn núi Olympic.?

“Vậy chị nên ở đây,” cậu ta đề nghị. “Có một triệu khả năng – chúng ta có thể ở đó chỉ vài phút nếu cần thiết.”

Edward lắc đầu. “Mùi thơm của cô ấy rất nồng, xen lẫn với tôi, dễ dàng nhận biết. Ngay cả khi tôi mang cô ấy đi, nó sẽ để lại vết. Dấu vết của chúng ở mọi nơi, nhưng nó xen lẫn với mùi của Bella, Chúng dễ chú ý đến điều này. Chúng ta không xác định được sẽ đi theo đường nào, bởi vì chúng vẫn chưa biết, nếu chúng đánh hơi được mùi cô ấy, trước khi tìm thấy chúng ta...”

Cùng lúc cả hai đều nhăn mặt, đôi lông mày căng ra.

“Anh thấy nhiều khó khăn quá.”

“Có cách nào đó làm được việc này,” Jacob lẩm bẩm. Cậu ta nhìn về phía khu rừng, đôi môi mím lại. Tôi lắc lư chân. Edward vòng tay qua eo tôi, kéo tôi lại và đỡ lấy tôi.

“Anh cần đến nhà em- em kiệt sức rồi. Và Charlie sẽ dậy sớm...”

“Đợi lát,” Jacob nói, quay lại phía chúng tôi, mắt cậu ta sáng lên. “Chị không thích mùi của em đúng không?”

“Uhm, không tệ.” Edward tiến lên hai bước. “Có khả năng.” “Anh quay về phía gia đình. “Jasper?”

anh gọi.

Jasper trông rất tò mò. Anh ta lùi ra sau Alice nửa bước. Mặt cô ấy lại thất vọng.

“Tốt, Jacob.” Edward ra hiệu với anh ta.

Jacob tiến về phía tôi với cảm xúc lẫn lộn trên gương mặt cậu ta. Cậu ta thật sự thích kế hoạch mới của cậu ấy, nhưng cậu ta vẫn không thấy dễ chịu với kẻ thù giờ là bạn chiến đấu của cậu ta. Một cách đề phòng, cậu ta khoanh tay về phía tôi.

Edward thở sâu.

“Chúng ta sẽ thấy nếu tôi có thể làm mùi của chị loãng đi để xóa dấu vết,” Jacob giải thích.

Tôi nhìn chăm chú vào hai cánh tay rộng mở của cậu ta.

“Em sẽ phải để cậu ta mang em đi, Bella,” Edward nói với tôi. Giọng anh bình tĩnh, nhưng tôi nghe không thuyết phục.

Tôi cau có.

Jacob chớp mắt, vẻ không kiên nhẫn, và đến cúi xuống bế xốc tôi lên tay cậu ta.

“Đừng cư xử như trẻ con,” cậu ta lầm bầm.

Nhưng mắt cậu ta thoáng nhìn Edward. Mặt của Edward trầm tĩnh và bình thản. Anh nói chuyện với Jasper.

“Mùi hương của Bella quá mạnh đối với tôi – tôi nghĩ sẽ công bằng hơn nếu ai đó làm chuyện này.”

Jacob đánh lạc hướng chúng và bước chân anh ta lướt đi nhanh trong rừng. Tôi không thể nói thêm gì như thể bóng tối đã bao trùm xung quanh chúng tôi. Tôi khó chịu, không thoải mái trên tay của Jacob. Cảm giác quá gần gũi – chắc chắn là cậu ta không cần ôm tôi quá chặt – và tôi không thể giúp nhưng tôi tự hỏi cậu ta cảm thấy gì. Điều này gợi tôi nhớ đến buổi chiều tại La Push, và tôi không muốn nghĩ về điều đó. Tôi khoanh tay lại, bực mình với ý nghĩ trong tiềm thức. Chúng tôi không đi xa; theo hình vòng cung và chờ về theo lối khác, có lẽ trong thời gian nửa trận bóng. Edward ở đó một mình và Jacob hướng về phía anh ấy.

“Bây giờ thì cậu có thể đặt tôi xuống được rồi.”

“Tôi không muốn tạo nên cơ hội làm xáo trộn này.” Cậu ta bước đi chậm và đôi bàn tay siết chặt.

“Cậu đang chọc tức tôi đấy.” tôi lầm bầm.

“Cảm ơn.”

Không thấy Jasper và Alice đứng bên cạnh Edward. Jacob bước thêm một bước nữa, sau đó để tôi xuống cách đôi chận lạnh giá của Edward. Không thèm nhìn lại Jacob, tôi đi thẳng đến bên anh và nắm tay anh.

“Được không?” tôi hỏi.

“Cô không động vào bất cứ thứ gì, Bella, tôi không thể nghĩ ai đó đã bịt mũi chúng lại không ngửi thấy mùi hương của cô,” Jasper nói, đang nhăn nhó. “hoàn toàn hoàn hảo.”

“Một sự thành công,” Alice tán thành, nhăn mũi.

“Và điều này đã đưa cho tôi một ý tưởng.”

“Sẽ làm điều này,” Alice đoán chắc.

“Khôn ngoan,” Edward đồng ý.

“Anh ta chịu đựng điều đó như thế nào?” Jacob lầm bầm nói với tôi.

Edward phớt lờ Jacob và nhìn tôi trong khi anh ấy giải thích. “Chúng ta thật giỏi, em sẽ rời đây với dấu vết giả để đánh lừa, Bella. Những ma cà rồng mới sinh sẽ đi săn, mùi hương của em sẽ kích thích chúng, và chính xác là chúng sẽ đến theo cách mà chúng ta muốn. Alice đã thấy được điều đó. Khi chúng ngửi thấy mùi của chúng ta, chúng sẽ tách ra và chia làm hai nhóm. Một nửa sẽ đi vào rừng nơi mà chúng không thấy em nữa....”

“Đúng! Jacob rít lên.

Edward cười với cậu ta, nụ cười của tình bạn thân thành.

Tôi cảm thấy không khỏe. họ háo hức về điều này như thế nào? Tôi đặt cả hai vào nguy hiểm như thế nào? Tôi không thể.

Tôi sẽ không.

“ Không có cơ hội đâu,” Edward đột nhiên nói, giọng anh tức bực tức. Nó khiến tôi giật mình, lo lắng làm sao anh biết được suy nghĩ của tôi , nhưng anh lại nhìn Jasper.

“ Tôi hiểu, tôi hiểu,” Jasper nói một cách nhanh chóng. “ tôi không cần nhắc điều đó, chưa sẵn sàng.”

Alice bước đến bên anh ta.

“ Nếu Bella thật sự ở đó , “ Jasper giải thích với cô ấy, “ điều này sẽ làm chúng phát điên. Chúng sẽ không thể tập trung vào bất cứ thứ gì ngoại trừ cô ấy. Sẽ thật dễ dàng để tóm chúng...”

Edward nhìn chùng chùng vào Jasper đang quay về.

“ Dĩ nhiên điều này quá nguy hiểm đối với cô ấy. Đó chỉ là một suy nghĩ sai lầm,” anh nói nhanh. Nhưng anh liếc nhìn tôi, trông có vẻ dăm chiêu.

“ Không,” Edward nói. Cuối cùng anh cũng lên tiếng.

“ Em nói đúng,” Jasper nói. Anh ta nhìn tay của Alice và nói một điều khác. “ Cách tốt thứ hai trong ba cách?” tôi nghe anh ta hỏi cô ấy như thể họ đang làm lại lần nữa.

Jacob nhìn chăm chăm vào anh ta đầy căm phẫn.

“ Jasper nhìn theo viễn cảnh trong quân đội,” Edward biện hộ cho anh trai anh ấy. “ Anh ta nhìn tất cả mọi sự lựa chọn – thật cẩn thận, không ác ý.”

Jacob khịt mũi.

Lưỡi cậu ta thè ra một cách vô thức, cậu ta bị cuốn hút vào trong kế hoạch. Cậu ta chỉ cách Edward ba bước chân, và đứng lại giữa họ. Tôi có thể cảm nhận được không khí căng thẳng, nó như là một áp lực, không thoải mái tí nào.

Edward quay lại tính toán. “ Tôi sẽ mang cô ấy đến đây vào chiều thứ sáu để làm dấu vết giả. Mọi người có thể gặp chúng tôi sau đó, và mang cô ấy đến một nơi mà tôi biết. Hoàn toàn xa nơi này, an toàn , chúng không đến được. Tôi sẽ đi theo đường khác.

“Và sau đó gì? Để cho cô ta một cái điện thoại?” Jacob nói cái giọng chỉ trích.

“ Anh có ý nào tốt hơn chẳng?”

Jacob ra vẻ tự mãn. “ Đúng vậy.”

“ Oh ... lại lần nữa, này chớ, không tệ chút nào.”

Jacob đến chỗ tôi nhanh chóng, như thể xác định một gã tốt bụng khi đề tôi trong cuộc nói chuyện. “ Chúng ta đã nói với Seth để hai người trẻ ở phía sau. Anh ta quá trẻ, nhưng anh ta cứng đầu và không mắc sai lầm. Vì thế tôi nghĩ đến công việc mới cho anh ta – điện thoại.”

Tôi cố gắng hiểu để không giống như một kẻ ngu dốt.

“ Trong lúc Seth Clearwater trong hình dạng sói, anh ta sẽ gọi đến bầy đàn,” Edward nói. “ Khoảng cách không phải là vấn đề?” anh ấy thêm vào, hướng đến Jacob.

“ Không.”

“ Ba trăm dặm?” Edward hỏi. “ không ấn tượng chút nào.”

Jacob làm người tốt lần nữa. “ Chúng ta có thể dùng kinh nghiệm để đến với khoảng cách xa đó,” cậu ta nói với tôi.

Tôi gật đầu lơ đãng; tôi bị cuốn vào cái ý nghĩ Seth Clearwater thật sự là một ma sói, thật khó để tập trung. Tôi có thể thấy tia hi vọng trong mắt anh ta, trẻ như Jacob, trong đầu tôi; cậu ta không thể quá mười lăm tuổi, nếu cậu ta như thế. Sự háo hức của anh ta trong cuộc họp hội đồng đột nhiên nảy ra ý mới...

“ Đó là ý kiến hay.” Edward miễn cưỡng thừa nhận điều này. “ tôi sẽ cảm thấy tốt hơn với sự có mặt

của Seth, ngay cả khi đàn không ở đây. Tôi không chắc có thể để Bella một mình được không. T9ể nghĩ đến điều này! Tin tưởng đàn sói!”

“Chiến đấu với ma ca rồng thay vì chống lại họ! Jacob phản ứng lại sự phẫn nộ của Edward.

“Tốt, anh vẫn chiến đấu chống lại họ,” Edward nói.

Jacob mỉm cười.” Đó là lý do chúng ta ở đây.”

CHƯƠNG 19: Ích kỉ

Edward ẩm tôi về nhà, anh cho rằng tôi đã ko còn đủ sức để tự đi trên đôi chân của mình. Có lẽ tôi đã ngủ trên đường đi về nhà .

Khi tỉnh dậy, tôi thấy mình đã ở trên giường và thấy những tia sáng mờ nhạt ngoài trời hắt vào phòng. Đã là chiều rồi thì phải.

Tôi ngáp 1 cái rồi vươn vai, những ngón tay vươn ra nhằm tìm kiếm anh ấy nhưng ko có gì cả.

“Edward?” Tôi lầm bầm.

Bất chợt những ngón tay tôi chạm vào thứ gì đó, lạnh và mượt. Bàn tay anh ấy.

“Em có thật sự muốn dậy lúc này ko?” anh thăm thò.

“Mmm,” tôi thở dài, tán thành. “Ồ đó đã có nhiều báo động sai đúng không anh

“Em đã thức cả ngày hôm qua rồi.”

“Cả ngày sao?” Tôi chột mắt và nhìn ra cửa sổ lần nữa.

“Em đã có một đêm rất dài,” anh nói để làm yên lòng tôi. “Và em xứng đáng được nghỉ ngơi trên giường một ngày.”

Tôi ngồi dậy và cảm thấy đầu óc quay cuồng. Ánh sáng từ phía tây tiếp tục hắt vào phòng qua ô cửa sổ nhỏ. “Wow.”

“Em đói sao?” anh đoán. “Em có muốn một bữa sáng tại giường không?”

“Để em tự làm,” tôi rên lên, vươn vai thêm 1 cái nữa. “Em cần dậy và di chuyển mới được.”

Anh nắm chặt tay tôi trên đường xuống bếp, quan sát tôi cẩn thận, như là tôi có thể ngã bất cứ lúc nào. Hoặc anh ấy nghĩ tôi đang vừa ngủ vừa đi, cũng có thể.

Tôi có một bữa sáng đơn giản, ném đôi bánh Pop-Tarts vào lò nướng. Tôi bắt gặp hình ảnh phản chiếu chính mình trên bề mặt crom.

“Ugh, Em bồn quá.”

“Đó là một đêm dài,” anh nhắc lại. “Em nên ở đây và ngủ thêm 1 chút nữa.”

“Vâng! Và rồi để lỡ mọi thứ. Anh biết đấy, anh nên chấp nhận sự thật rằng giờ đây em đã là một thành viên trong gia đình.”

Anh mỉm cười. “Anh có thể chắc chắn với em rằng đó là điều mà anh luôn nghĩ.”

Tôi ngồi xuống với bữa sáng của mình, và anh ngồi ngay bên cạnh tôi. Khi tôi nhắc miếng bánh đầu tiên lên bỏ vào mồm, tôi mới nhận ra rằng anh đang nhìn chăm chăm vào tay tôi. Tôi ngó xuống, và nhận ra rằng mình vẫn còn đang đeo món quà mà Jacob đã tặng tôi ở bữa tiệc.

“Liệu anh có thể?” anh hỏi, với lấy hình con sói nhỏ bằng gỗ.

Tôi nuốt cái ực. “Um, tất nhiên rồi.”

Anh nâng chiếc vòng tay lên và bắt đầu xem xét cái tượng nhỏ trong lòng bàn tay lạnh giá. Trong một giây ngắn ngủi, tôi bỗng cảm thấy lo sợ. Chỉ cần một cái bóp nhẹ của anh cũng sẽ làm nó nát ra từng mảnh.

Nhưng tất nhiên Edward sẽ ko làm thế. Tôi thấy ngượng với chính suy nghĩ của mình. Anh chỉ xem xét biểu tượng con sói trong lòng bàn tay một lúc rồi lại thả nó ra. Nó du đưa trên cổ tay tôi, thật nhẹ.

Tôi cố gắng để đọc những cảm xúc đang dần hiện lên trong mắt anh ấy. Và tất cả những gì tôi có thể đọc được chỉ là sự trầm tư; những điều khác đều bị anh giữ kín, nếu thật sự còn những điều gì khác.

“Jacob Black có thể tặng em những món quà.”

Đó không phải là câu hỏi, cũng không là phải lời buộc tội. Nó đơn giản chỉ là lời trình bày. Nhưng tôi biết anh đang ám chỉ tới buổi sinh nhật cuối cùng của tôi và nỗi đau khi tôi đã ném những món quà ấy đi; đơn giản vì tôi không cần chúng. Nhất là khi chúng không phải của Edward. Nó không hoàn toàn hợp lý, và, dĩ nhiên, chẳng nào mọi người cũng đã cố lờ tôi đi. . . .

“Anh đã tặng em quà rồi mà,” Tôi nhắc cho anh nhớ. “Anh biết là em thích những món quà tự tay làm mà.”

Anh mím môi. “Thế còn đồ dùng lại? Chúng được chấp nhận à?”

“Ý anh là sao?”

“Cái vòng tay đó.” Ngón tay của anh vạch một đường tròn quanh cổ tay tôi. “Em sẽ đeo nó suốt đúng không?”

Tôi nhún vai.

“Bởi vì em không muốn làm tổn thương tình cảm của cậu ta,” Anh gợi ý.

“Chắc vậy, em đoán thế.”

“Em có nghĩ nó sẽ công bằng không,” anh hỏi tôi, mắt vẫn nhìn xuống tay tôi khi đang nói. Anh lật ngửa lòng bàn tay tôi lên, và đưa những ngón tay của anh chạy dọc mạch cổ tay. “Nếu anh có vật đại diện nho nhỏ nào đó?”

“Vật đại diện?”

“Một lá bùa chẳng hạn— thứ gì đó để giữ anh trong tâm trí của em.”

“Anh luôn hiện diện trong từng suy nghĩ của em. Em không cần thứ gì để nhắc nhở cả.”

“Nếu anh tặng em một thứ, em có thể đeo nó không?” Anh nhấn mạnh.

“Đồ dùng lại?” Tôi hỏi lại.

“Uh, một thứ mà anh đã giữ một thời gian.” Anh cười nụ cười thiên thần của mình.

Nếu nó đơn thuần chỉ là sự phản ứng lại của anh với món quà từ Jacob, thì tôi cũng sẽ vui vẻ mà nhận nó. “Bất cứ điều gì khiến anh vui.”

“Em đã nhận ra sự không công bằng chưa thế?” anh hỏi, và lần này giọng anh giống như buộc tội. “Bởi vì anh thấy thật sự có đấy.”

“Bất công gì?”

Ánh mắt anh thu hẹp lại. “Những người khác có thể tặng em thứ này thứ kia. Mọi người có thể, nhưng anh thì không. Bình thường, nếu anh yêu em thì anh phải tặng em một món quà nhân lễ tốt nghiệp, nhưng anh đã không như thế. Anh biết điều đó sẽ làm em buồn hơn bất cứ ai khác. Điều đó thật sự bất công. Em giải thích thế nào về việc này, về chính bản thân em?”

“Dễ thôi.” Tôi nhún vai. “Anh quan trọng hơn bất cứ ai khác. Và anh đã mang đến cho em chính anh. Điều đó lớn hơn bất cứ thứ gì em xứng đáng được nhận, và những thứ gì khác anh dành cho em chỉ khiến chúng ta mất đi sự cân bằng.”

Anh suy ngẫm trong một lúc, và rồi anh đảo mắt. “Cái cách em coi trọng anh mới thật là đáng để cười.”

Tôi cố nhai bữa sáng của mình thật bình tĩnh. Tôi biết anh sẽ không nghe tôi nếu tôi nói rằng anh thật cố chấp.

Điện thoại Edward bỗng rung lên.

Anh nhìn lướt qua số điện thoại gọi đến trước khi anh mở máy. “Có việc gì thế, Alice?”

Anh lắng nghe, và tôi chờ đợi phản ứng của anh, bỗng dưng cảm thấy bồn chồn.

Nhưng những gì cô bạn thân tôi nói đều không làm anh ngạc nhiên. Anh chỉ thở dài một vài lần.

“Hình như em đã suy nghĩ quá nhiều rồi,” anh vừa nói với cô ấy, vừa nhìn chăm chăm vào mắt tôi, nhưn chân mày lên tỏ ý phản đối. “Cô ấy nói mớ trong khi ngủ.”

Tôi đỏ mặt. Tôi phải nói gì bây giờ?

“Anh sẽ chú ý đến điều đó,” Anh hứa với cô ấy như vậy.

Anh nhìn trừng trừng vào tôi khi anh đóng cái di động lại. “Em có nghĩ em còn điều gì phải nói với anh không nhỉ?”

Tôi cân nhắc một lúc. Điều mà Alice đã cảnh báo đêm qua, tôi có thể đoán tại sao cô ấy lại gọi. Và rồi tôi nhớ lại giấc mơ hỗn loạn mà tôi đã mơ khi tôi ngủ cả một ngày — giấc mơ về nơi tôi đã bị săn đuổi khi ở đằng sau Jasper, cố để bắt kịp anh ấy và rồi tìm thấy một khoảng rừng thưa ở giữa cái mê cung rừng rậm, tôi biết rằng tôi sẽ tìm được Edward ở đó . . . Edward, và cả con quái vật luôn muốn giết chết tôi, nhưng tôi không để ý đến chúng bởi tôi đã có quyết định của mình — Tôi cũng có thể đoán được điều mà Edward đã nghe được khi tôi đang ngủ như thế.

Tôi mím môi một lúc, không chắc chắn lắm khi phải ngược lên và bắt gặp cái nhìn chăm chăm của anh. Anh vẫn đang chờ.

“Em thích ý tưởng của Jasper,” cuối cùng tôi cũng phải nói.

Anh rên rỉ.

“Em muốn được giúp mà. Em phải làm gì đó,” tôi cố nài.

“Nó sẽ không giúp được gì khi mà em đang ở trong vòng nguy hiểm.”

“Jasper nghĩ nó sẽ giúp. Đây nằm trong chuyên môn của anh ấy mà.”

Edward quắc mắt nhìn tôi.

“Anh không thể bắt em đứng ngoài cuộc được,” Tôi hăm dọa. “Em sẽ không trốn trong rừng trong khi mọi người phải mạo hiểm vì em đâu.”

Đột nhiên, anh bỗng nở một nụ cười. “Alice không nhìn thấy em trong khoảng rừng thưa, Bella ạ. Cô ấy nhìn thấy em đi lạc, bước đi loạng choạng trong khu rừng. Em sẽ không thể tìm thấy bọn anh; em chỉ khiến anh mất nhiều thời gian hơn một chút để tìm em sau đó mà thôi .”

Tôi cố giữ vẻ điềm tĩnh như anh lúc này. “Đó là bởi Alice không thể nhìn thấy bất cứ điều gì liên quan đến Seth Clearwater,” Tôi cố tỏ ra lịch sự. “Nếu cô ấy như thế, đương nhiên, cô ấy không thể nhìn thấy bất cứ gì nữa. Nhưng có vẻ Seth cũng muốn tham gia lúc đó như em muốn. Sẽ không quá khó để thuyết phục cậu ấy chỉ đường cho em.”

Cơn giận dữ đã bắt đầu bập bùng trên khuôn mặt anh, và rồi anh hít vào một hơi thật sâu để tự trấn tĩnh mình. “Có lẽ nó sẽ hiệu quả . . . nếu em không nói với anh. Còn bây giờ, anh sẽ phải nói với Sam để đưa cho Seth một mệnh lệnh nào đó. Miễn là cậu ta muốn, Seth sẽ không thể lờ đi những mệnh lệnh như thế.”

Tôi giữ nụ cười dịu dàng. “Nhưng tại sao Sam lại phải giao những yêu cầu ấy? Nếu em nói với anh ta nó sẽ giúp em như thế nào khi em ở đó? Em đánh cuộc là Sam sẽ ủng hộ em, thay vì anh.”

Lại một lần nữa, anh lại phải tự trấn tĩnh mình. “Có thể em nói đúng. Nhưng anh tin chắc rằng Jacob sẽ đồng ý khi đưa ra những mệnh lệnh như thế đấy.”

Tôi cau mày. “Jacob?”

“Jacob là người thứ hai nắm quyền chỉ huy. Chẳng lẽ cậu ta chưa từng nói với em ư? Mệnh lệnh của cậu ta cũng phải được tuân theo.”

Anh thắng tôi rồi, và qua nụ cười của anh, tôi hiểu là anh đã biết điều đó. Trán tôi nhăn lại. Jacob có thể sẽ đứng về phe anh — nhất là trong trường hợp này — tôi có thể chắc điều đó. Và hình Jacob chưa bao giờ nói với tôi cái điều mà anh vừa nói.

Edward nắm ngay lợi thế khi tôi vẫn còn đang sững sờ trong giây lát, anh tiếp tục vấn đề bằng giọng nói đầy khả nghi nhưng vẫn mượt mà và êm dịu của mình.

“Anh đã thấy được một số thứ khá thú vị khi đọc những ý nghĩ trong đầu mọi người đêm qua. Anh nghĩ nó khá hơn một vở kịch nhiều tập (It was better than a soap opera). Và anh không rõ sẽ rắc rối thế nào

khi cái động lực này được áp dụng lên toàn đội. Chỉ cần tác động lên một cá thể cũng có thể sẽ đi ngược lại tinh thần cả tập thể (I had no idea how complex the dynamic is with such a large pack. The pull of the individual against the plural psyche). . . Thật sự hấp dẫn.”

Rõ ràng là anh đang tìm cách lảng tránh chủ đề của tôi. Tôi lờm anh giận dữ.

“Jacob hẳn đã che dấu rất nhiều bí mật,” Anh nói, miệng cười toe toét.

Tôi không trả lời anh, chỉ tiếp tục nhìn trừng trừng, cố giữ cái chủ đề mà chúng tôi đang bàn đến và chờ anh đi vào chủ đề.

“Chẳng hạn như, em có để ý đến chú sói nhỏ màu xám ở đó đêm qua không?”

Tôi gật một cái kiên quyết.

Anh cười thầm. “Họ đều quá xem trọng những truyền thuyết . Thành ra không có điều gì trong các câu chuyện kể lại có thể giúp được họ chuẩn bị cho trận chiến sắp tới cả.

Tôi thở dài. “Thôi được, em chịu. Anh đang nói về cái gì thế?”

“Họ luôn luôn chấp nhận mà không có bất kì câu hỏi nào về việc có phải chỉ có cháu trai trực hệ của người sói đầu tiên mới có thể đủ tư cách để biến đổi hay không”

“Vậy là đã có sự thay đổi khi ai đó không thuộc dòng dõi trực hệ cũng có thể biến đổi sao?”

“Không. Cô ta thật sự là hậu duệ trực hệ của bộ tộc.”

Tôi chớp mắt, đôi mắt tôi mở to. “Cô ta?”

Anh gật đầu. “Cô ta biết em đấy. Tên cô ta là Leah Clearwater.”

“Leah là người sói ư!” Tôi thét lên. “Cái gì? Đã bao lâu rồi? Tại sao Jacob không nói gì với em cả?”

“Không phải tất cả mọi thứ đều có thể nói ra — số lượng thành viên của họ, ví dụ như vậy. Như anh đã nói từ trước, khi Sam đã ra lệnh, thì cả đội không được phép chống lại nó. Jacob đã phải rất cẩn thận trong lúc suy nghĩ mọi thứ khi hắn ta gần anh. Nhưng đương nhiên, sau đêm hôm qua thì tất cả đều đã lộ hết cả.”

“Em không thể tin được. Leah Clearwater ư!” Đột nhiên, tôi bỗng nhớ ra những gì mà Jacob đã nói về Leah và Sam, và cái cách mà cậu ta làm ra vẻ như đã nói ra quá nhiều — sau khi cậu ta nói điều gì đó về việc Sam luôn nhìn vào mắt Leah và nhận ra anh ta đã phá vỡ mọi lời hứa của mình. . . . Hình ảnh Leah đứng trên vách đá, từng giọt nước mắt lấp lánh trên má cô khi Quil lớn nói về gánh nặng và sự hy sinh của những người con trai Quileute phải gánh chịu. . . . Và Billy, phải sử dụng phần lớn thời gian với Sue bởi vì bà gặp phải khá nhiều phiền muộn với lũ con bà . . . và bây giờ thì những điều phiền muộn ấy chính là cả hai đứa con bà đều là người sói!

Tôi chưa hề suy nghĩ nhiều lắm về Leah Clearwater, trước đây tôi chỉ cảm thấy đau buồn cho mất mát của cô ấy khi Harry mất, và sau đó là thương xót cho cô ấy lần nữa khi Jacob kể lại câu chuyện của cô, về cái vết sẹo kì lạ giữa Sam và cô chị họ Emily đã làm trái tim Leah tan nát ra sao.

Và giờ cô ấy lại trở thành một thành viên trong đội của Sam, nghe được suy nghĩ của anh ta . . . và cũng như không thể che dấu được suy nghĩ của cô ấy.

Tôi rất ghét việc đó, Jacob cũng đã nói: Những thứ bạn khiến bạn cảm thấy xấu hổ, sẽ đều bị phơi bày ra cho mọi người đều biết.

“Leah đáng thương,” Tôi nói thầm.

Edward khịt mũi. “ Cô ta khiến cuộc sống trở nên quá khó chịu cho sự nghỉ ngơi của họ. Anh không nghĩ cô ta xứng đáng cho sự cảm thông của em”

“Ý anh là sao?”

“Nó đã đủ mệt mỏi cho họ, khi phải chia sẻ tất cả những suy nghĩ của mình. Phần lớn họ đều cố để hợp tác, cố khiến nó trở nên dễ dàng hơn. Khi một thành viên trong đó có dã tâm, nó sẽ là nỗi đau cho mọi người “

“Cô ấy có đủ lý do mà,” tôi làm bầm, vẫn đứng về phe cô ấy.

“Oh, anh biết,” anh nói. “Cái dấu vết gắn buộc là một trong những điều kì lạ nhất anh từng chứng kiến từ trước đến nay, khi mà anh đã từng chứng kiến trước đó một vài điều rồi.” Anh lắc đầu lấy làm ngạc nhiên. “Cái cách mà Sam gắn bó với Emily của anh ta thật khó để miêu tả — hoặc anh nên nói Sam của cô ta. Sam thật sự không còn sự lựa chọn nào khác. Nó khiến anh nhớ lại vở kịch Giấc mộng đêm hè với những lộn xộn đã được gây ra bởi nước tình yêu của các yêu tinh . . . giống như ma thuật vậy.” Anh cười. “Nó mạnh mẽ giống như cái cách mà anh cảm nhận về em.”

“Leah đáng thương,” Tôi nhắc lại lần nữa. “Nhưng ý anh là gì, dã tâm?”

“Cô ta liên tục đưa ra những điều mà mọi người thường không muốn nghĩ tới,” anh giải thích. “Ví dụ, Embry.”

“Có vấn đề gì với Embry sao?” Tôi hỏi, ngạc nhiên.

“Mẹ hắn ta đến từ vùng đất Makah mười bảy năm về trước, khi đó mẹ hắn đang có mang hắn ta. Bà ấy không phải là người Quileute. Những người khác đều cho rằng bà đã bỏ chồng bà lại ở Makahs. Nhưng sau đó con bà lại tham gia vào đội.”

“Và?”

“Thế nên ứng cử viên xuất sắc cho bố hắn ta phải là Quil Ateara Sr., Joshua Uley, hoặc Billy Black, tất cả bọn họ đều có thể được, đương nhiên.”

“Không!” Tôi há hốc miệng. Edward đã đúng — nó thật sự giống như một vở kịch.

“Hiện giờ Sam, Jacob, và Quil đều đang suy đoán ai trong số họ sẽ có thêm một người anh em cùng cha khác mẹ. Họ đều muốn nghĩ kẻ đó sẽ là Sam, vì bố hắn ta dường như không phải là một ông bố tốt. Nhưng sự ngờ vực vẫn luôn luôn hiện hữu. Jacob cũng chưa bao giờ hỏi Billy về chuyện đó.”

“Wow. Làm sao anh có thể đọc được nhiều điều như thế chỉ trong một đêm?”

“Anh đã nói ý nghĩ của cả đội bọn chúng rất thú vị mà. Tất cả cùng suy nghĩ một điều và rồi cũng khác biệt với nhau cùng một lúc (All thinking together and then separately at the same time). Thành ra có rất nhiều thứ để đọc!”

Giọng nói của anh thoảng chút hối tiếc, như kiểu ai đó phải để một cuốn sách hay xuống ngay trước đoạn cao trào. Tôi chợt bật cười.

“Thật sự hấp dẫn,” Tôi đồng ý. “Gần hấp dẫn bằng anh khi anh cố làm sao lãng em.”

Nét mặt của anh trở lại vẻ lịch thiệp — vẻ mặt lạnh lùng nhưng hoàn hảo.

“Em phải làm cho rõ ràng mọi chuyện, Edward.”

“Không,” Anh nói với giọng dứt khoát.

Một hướng đi chợt loé lên trong đầu tôi lúc ấy.

Không hẳn là tôi cần phải làm rõ mọi chuyện. Tôi chỉ muốn mình sẽ ở nơi mà Edward có mặt.

Tàn nhẫn, tôi tự kết tội chính mình. Thật ích kỷ, ích kỷ, ích kỷ! Đừng như thế!

Tôi lờ đi bản năng sinh tồn của mình. Tôi không thể nhìn vào anh khi tôi đang nói. Tội lỗi buộc mắt tôi phải dính chặt vào cái bàn.

“Được rồi, nhìn này, Edward,” Tôi thăm thì. “Đây là thứ . . . đã khiến em gần như phát điên lên một lần. Em biết giới hạn của em ở đâu. Và em sẽ không thể chịu đựng nó thêm một lần nếu anh lại rời bỏ em lần nữa đâu.”

Tôi không hề ngược lên để nhìn lấy sự phản ứng của anh, tôi sợ phải biết được tôi đã bắt anh phải chịu bao nhiêu đau đớn. Tôi đã nghe thấy anh đột ngột hít sâu vào và theo sau đó là sự im lặng. Tôi nhìn chòng chọc vào cái mặt bàn gỗ đen bóng, thầm ước rằng tôi có thể lấy lại những từ vừa nói ra. Nhưng tôi biết rõ điều đó là không thể. Sẽ không nếu anh đã hiểu

Đột nhiên, cánh tay anh vòng qua tôi, bàn tay anh vuốt ve trên mặt, trên cánh tay tôi. Anh đang dỗ dành tôi. Cảm giác tội lỗi bắt đầu xoáy thành vòng. Nhưng bản năng sinh tồn trong tôi đã mạnh hơn. Chẳng lạ gì khi anh chính là lí do mà tôi tồn tại.

“Em biết là nó không phải như thế mà, Bella,” Anh nói thầm. “Anh sẽ không mất nhiều thời gian đâu, và nó sẽ kết thúc nhanh chóng.”

“Em không thể chịu đựng được điều đó,” Tôi khẳng định, mắt vẫn dán chặt xuống. “Em không thể biết trước được anh có quay lại hay không. Làm sao em có thể sống và chịu đựng thêm điều đó, dù cho mọi chuyện kết thúc nhanh hay không?”

Anh thở dài. “Mọi chuyện sẽ tốt đẹp thôi, Bella. Sẽ không có cơ sở nào cho nỗi sợ của em cả.”

“Không có sao?”

“Không có.”

“Mọi người sẽ an toàn?”

“Tất cả mọi người,” anh hứa.

“Vậy là không có cách nào khi em cần làm rõ mọi chuyện sao?”

“Tất nhiên là không. Alice đã nói với anh rằng bọn chúng chỉ còn 19 tên. Và chúng ta sẽ dễ dàng xử lý chúng.”

“À vâng — anh nói chúng dễ dàng cho nên một số người có thể không cần tham gia,” Tôi lặp lại lời anh nói đêm qua. “Có thật sự ý anh là như thế?”

“Đúng thế.”

Dường như mọi thứ quá đơn giản — và việc của anh chỉ là nhìn nó đến.

“Vậy dễ đến nỗi để anh có thể không tham dự?”

Sau một hồi khá lâu chìm trong yên lặng, cuối cùng tôi đã ngược lên vẻ mặt của anh.

Lại khuôn mặt lạnh như tiền.

Tôi hít vào một hơi sâu. “Vậy là chỉ bằng cách này hay cách khác. Em hiểu là có lẽ sẽ có nhiều nguy hiểm hơn những thứ anh muốn em biết rõ, nhưng biết đâu lựa chọn của em là đúng khi ở lại đó, để làm những gì em có thể để giúp đỡ. Hoặc . . . anh có nghĩ nó sẽ dễ dàng nếu họ sẽ phải xoay xở mà không có anh? Vậy anh chọn cách nào?”

Anh không trả lời.

Tôi biết điều anh đang nghĩ — cùng một điều với thứ tôi đang nghĩ về. Carlisle. Esme. Emmett. Rosalie. Jasper. Và . . . Tôi bắt ép bản thân mình nghĩ đến cái tên cuối cùng. Và Alice.

Tôi tự hỏi nếu tôi là một con quái vật. Sẽ không phải như kiểu anh vẫn nghĩ anh là như thế, nhưng là một con quái vật thật sự. Cái loại có thể sẽ làm bị thương những người khác. Loại quái vật không có giới hạn khi mọi việc tiến tới điều nó muốn (Not the kind that he thought he was, but the real kind. The kind that hurt people. The kind that had no limits when it came to what they wanted).

Tất cả điều tôi mong muốn là anh có thể an toàn, an toàn với tôi. Liệu có giới hạn nào về những điều tôi sẽ làm hay không, tôi có thể hi sinh thứ gì vì điều đó không? Tôi không rõ lắm.

“Em muốn anh để họ chiến đấu mà không cần đến sự giúp đỡ của anh?” anh hỏi với giọng nói êm ả.

“Vâng.” Tôi cũng thấy ngạc nhiên khi tôi vẫn có thể giữ được giọng nói của mình bình thản, khi trong tôi thấy lòng đau nhói. “Hoặc anh để cho em đến đó. Bằng cách này hay cách khác, miễn là chúng ta ở bên nhau.”

Anh hít vào thêm một hơi sâu, và rồi thở ra thật chậm rãi. Anh đưa tay anh lên và đặt nó trên phía kia của khuôn mặt tôi, bắt tôi phải nhìn vào ánh nhìn của anh. Anh nhìn vào mắt tôi một lúc lâu. Tôi tự hỏi anh đang tìm kiếm điều gì, và anh đã tìm thấy thứ gì trong đôi mắt tôi. Có phải cái mặc cảm tội lỗi đã hiện lên trên mặt tôi như nó đang sôi lên trong bụng tôi lúc này — khiến tôi thấy kinh tởm!?

Đôi mắt anh nheo lại tạo ra một vài biểu cảm mà tôi không thể đọc ra, và một tay anh buông xuống để rút ra chiếc điện thoại của anh lần nữa.

“Alice,” anh thở dài. “Liệu em có thể đến trông Bella một lúc được không?” Anh nhướn một bên mày, thách thức tôi phản đối lại những từ anh vừa nói “Anh cần phải nói chuyện với Jasper.”

Và cô ấy đương nhiên đồng ý. Anh bỏ điện thoại ra và lại nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tôi.

“Anh sẽ nói gì với Jasper?” Tôi hỏi thăm.

“Anh sẽ bàn với anh ấy . . . anh không tham gia.”

Thật dễ dàng để đọc được trên nét mặt anh những từ anh vừa thốt ra thật khó khăn với anh biết bao.

“Em xin lỗi.”

Tôi cảm thấy hối hận. Tôi ghét phải khiến anh làm thế. Nhưng chưa đủ để tôi có thể giả vờ cười và nói với anh cứ đi mà không có tôi. Thật sự chưa đến mức đó.

“Đừng xin lỗi,” anh nói, một nụ cười ngắn ngủi thoáng qua. “Đừng bao giờ lo sợ việc nói với anh em cảm thấy thế nào, Bella. Nếu đó là điều em cần . . .” Anh nhún vai. “Em là ưu tiên hàng đầu của anh.”

“Em không cố ý như thế — giống như là anh đã chọn em hơn là gia đình anh.”

“Anh biết điều đó. Vả lại, đây không phải là do em yêu cầu. Em đã cho anh hai sự lựa chọn mà em có thể chịu đựng, và anh đã chọn điều mà anh có thể chịu đựng. Đó là điều mà sự thỏa hiệp có bản phận phải làm.”

Tôi ngả người về phía trước và ngừng lại khi trán tôi dựa vào ngực anh. “Cảm ơn,” Tôi thăm thì.

“Bất cứ lúc nào,” Anh trả lời, hôn lên tóc tôi. “Bất cứ điều gì.”

Chúng tôi không hề động đậy một lúc khá lâu. Tôi giấu khuôn mặt mình, ấn nó dựa vào áo anh. Hai giọng nói trong tôi đang đấu tranh với nhau. Một giọng muốn tôi hãy ngoan ngoãn và đừng cảm, và giọng nói kia thì bảo điều tốt nhất là nên im miệng lại thì hơn.

“Ai là người vợ thứ ba?” anh bất chợt hỏi tôi.

“Huh?” tôi nói, trì hoãn. Tôi không nhớ mình đã thấy giấc mơ đó lần nữa.

“Em làm bầm gì đó về ‘người vợ thứ ba’ đêm qua. Giấc mơ thường mang một chút ý nghĩa, nhưng em bỏ lỡ anh ở đó.”

“Oh. Um, vâng. Đó chỉ là một người trong câu chuyện mà em đã nghe trong một đêm đốt lửa hồi trước.” Tôi nhún vai. “Em đoán là nó đã dính với em rồi.”

Edward nghiêng đi khỏi tôi và hướng đầu ra phía khác, hình như anh lúng túng khi nghe thấy sự khó chịu trong giọng nói của tôi.

Trước khi anh có thể hỏi thêm, Alice xuất hiện ở cửa bếp với vẻ mặt cau kính.

“Anh sắp bỏ lỡ hết trò vui rồi đó,” cô cầu nhàu.

“Chào em, Alice,” anh chào cô ấy. Anh đặt một ngón tay dưới cằm tôi và nâng lên một chút để hôn chào tạm biệt.

“Anh sẽ quay lại đêm nay,” Anh hứa với tôi. “Anh sẽ nói chuyện với những người khác, sắp xếp lại một vài thứ.”

“Okay.”

“Cũng không có nhiều thứ để sắp xếp đâu,” Alice nói. “Em đã nói với họ. Emmett khá sẵn lòng.”

Edward thở dài. “Tất nhiên anh ấy sẽ như thế.”

Anh bước ra khỏi cửa, để lại tôi với Alice.

Cô đang nhìn tôi giận dữ.

“Mình xin lỗi,” Tôi xin lỗi lần nữa. “Bạn có nghĩ điều này sẽ khiến mọi thứ trở nên nguy hiểm hơn không?”

Cô khịt khịt mũi. “Bạn lo lắng nhiều quá rồi, Bella ạ. Bạn sẽ sớm trở nên già mất

“Vậy thì tại sao bạn lại có vẻ khó chịu vậy?”

“Edward vốn là người hay cầu nhàu gắt gỏng khi anh ấy không thể đi theo điều mình chọn. Mình có thể lường trước điều này mà ở với anh ấy những tháng tiếp theo (I’m just anticipating living with him for the next few months).” Cô ấy làm vẻ mặt. “Mình tin rằng, nếu một điều khiến bạn hạnh phúc, thì nó cũng đáng giá với điều đó (if it keeps you sane, it’s worth it). Nhưng mình ước bạn có thể hạn chế sự

bị quan của bạn, Bella. Điều đó thật sự không cần thiết.”

“Vậy bạn có để Jasper đi mà không có bạn không?” Tôi hỏi gặng.

Alice nhăn mặt. “Cái đó khác.”

“Chắc chắn là thế rồi.”

“Bạn nên đi tắm rửa đi,” cô ra lệnh cho tôi. “Charlie sẽ về đến nhà trong 15 phút nữa, và nếu bác ấy trông thấy bạn trong đồng quần áo cũ kia thì bác ấy sẽ không muốn cho bạn ra ngoài nữa đâu.”

Wow, vậy là tôi đã mất cả ngày. Thật phí phạm. Tôi bỗng thấy vui khi tôi không phải là kẻ thường lãng phí hết thời giờ của mình chỉ để ngủ.

Tôi đã hoàn toàn chinh tề khi Charlie về đến nhà — quần áo chỉnh tề, tóc tai tươm tất, và bữa tối của ông thì đã được để sẵn trên bàn trong bếp. Alice ngồi chỗ Edward thường ngồi, và coi bộ như cô đang muốn tổ chức ngày của Charlie ấy

“Ồ chào Alice! Con sao rồi, khoẻ không?”

“Con vẫn khoẻ, Charlie, cảm ơn.”

“Cuối cùng con cũng đã bò ra khỏi giường rồi sao, nhóc hay buồn ngủ,” Ông nói với tôi khi tôi ngồi xuống bên cạnh ông, trước khi ông quay ra tiếp tục với Alice. “Mọi người đều nói về bữa tiệc ngày hôm qua do gia đình con tổ chức. Bác đánh cuộc con đã phải phát khiếp với cái công việc dọn dẹp sau bữa tiệc chứ nhỉ.”

Alice nhún vai. Biết mà, nó đã xong xuôi hết rồi.

“Nó đáng giá với điều đó,” cô nói. “Nó là một bữa tiệc tuyệt vời.”

“Edward đâu?” Charlie hỏi, có chút miễn cưỡng. “Nó có giúp con dọn dẹp không?”

Alice thở dài và khuôn mặt cô trông thật thảm thương. Đương nhiên đều là do diễn kịch, nhưng nó quá hoàn hảo để tin cậy. “Không ạ. Anh ấy có kế hoạch riêng với Emmett và Carlisle vào dịp cuối tuần.”

“Lại đi bộ đường dài sao?”

Alice gật một cái, gương mặt cô như người bị bỏ rơi. “Vâng. Họ đều đi, trừ con. Chúng con thường đi cùng nhau vào những ngày cuối cùng ở trường, một kiểu như hoạt động nhân dịp kỷ niệm, nhưng năm nay con quyết định sẽ đi mua sắm hơn là đi bộ, và không một ai trong số họ sẽ ở lại với con. Con bị bỏ rơi rồi.”

Khuôn mặt cô bạn cau có, nét biểu cảm trên khuôn mặt quá thật khiến Charlie tự động nghiêng người về phía cô, một tay vờ ra, như đang tìm kiếm cách nào đó để giúp đỡ. Tôi nhìn trừng trừng vào cô, nghi ngờ. Cô ấy muốn gì vậy?

“Alice, cung à, sao con không đến đây ở với gia đình bác,” Charlie đề nghị. “Bác rất ghét việc phải nghĩ rằng con sẽ phải ở một mình trong căn nhà to đùng đó.”

Cô ấy thở dài. Thứ gì đó bỗng nghiêng vào chân tôi dưới mặt bàn.

“Ow!” tôi phản kháng.

Charlie quay lại phía tôi. “Cái gì thế?”

Alice ném cho tôi cái nhìn nản chí. Tôi có thể nói rằng cô ấy đang nghĩ tôi thật chậm hiểu hôm nay.

“Con vấp,” Tôi cần nhằn.

“Oh.” Ông lại nhìn về phía Alice. “VẬY, con nghĩ thế nào?”

Cô ấy giẫm lên chân tôi lần nữa, nhưng lần này không mạnh lắm.

“Er, Bố, bố biết đấy, chúng ta không có đủ phòng thật tiện nghi ở đây. Con đoán Alice cũng không muốn ngủ dưới nền nhà mình đâu. . . .”

Charlie mím môi. Alice lại tiếp tục cái khuôn mặt đáng thương cảm lần nữa.

“Có lẽ Bella nên đến ở với con thì hơn,” ông gợi ý. “Đến khi người nhà con về.”

“Oh, bạn có thể, Bella?” Alice hớn hờ cười với tôi. “Bạn không phiền khi đi mua sắm với mình, đúng chứ?”

“Chắc chắn rồi,” tôi bằng lòng. “Mua sắm. Được thôi.”

“Khi nào họ sẽ đi?” Charlie hỏi.

Alice làm một bộ mặt khác. “Ngày mai.”

“Thế bao giờ bạn muốn mình đến?” tôi hỏi.

“Sau bữa tối, mình nghĩ thế,” cô ấy trả lời, và đặt một ngón tay lên cằm, trầm ngâm. “Mình hy vọng là bạn không bận gì vào ngày thứ Bảy chứ? Mình muốn ra khỏi thị trấn để mua sắm, và nó sẽ mất cả ngày.”

“Không phải là Seattle,” Charlie xen vào, đôi mày ông nhíu vào.

“Đương nhiên là không,” Alice đồng ý, dù cho chúng tôi đều biết Seattle sẽ thừa an toàn vào ngày thứ Bảy. “Con đang định đến Olympia, có thể. . . .”

“Rồi con sẽ thích, Bella.” Charlie đã vui hơn và khuây khoả phần nào. “Đi đi và vui vẻ trong thành phố đó nhé.”

“Vâng, Bố. Sẽ rất tuyệt.”

Với một cuộc hội thoại ngắn gọn và dễ dàng, Alice đã giúp tôi thanh thoi trong thời gian biểu để chuẩn bị cho trận chiến.

Edward quay lại sau đó không lâu. Anh ấy nhận lời chúc của Charlie mong một chuyến đi tốt lành mà không kèm theo bất kì sự ngạc nhiên nào. Anh kêu rằng họ sẽ phải đi từ sáng sớm, vậy nên anh đi về sớm hơn mọi ngày. Alice đi cùng với anh.

Tôi phải tự bào chữa cho bản thân mình ngay sau khi họ rời khỏi.

“Con không thể mệt được,” Charlie càu nhàu.

“Một chút xíu ạ,” tôi nói dối.

“Bố không thấy lạ khi con thích không tham gia những bữa tiệc,” ông càu nhàu. “Nó sẽ khiến con mất một thời gian để lại sức.”

Trên gác, Edward đã đang nằm dài trên giường tôi.

“Mấy giờ chúng ta sẽ đến gặp những người sói hả anh?” Tôi thì thầm khi tôi tiến lại gần anh.

“Một tiếng nữa.”

“Thế thì tốt. Jake và bạn cậu ta cần ngủ một giấc.”

“Họ không cần bằng em đâu,” anh chỉ ra.

Tôi cố gắng chuyển qua chủ đề khác, cố để anh không nhắc lại với tôi rằng tốt nhất tôi nên ở nhà thì hơn. “Alice có nói với anh rằng cô ấy định bắt cóc em thêm lần nữa không?”

Anh cười toe toét. “Thật ra, không phải cô ấy.”

Tôi nhìn chằm chằm vào anh, bối rối, và anh bật cười nhẹ nhàng trước vẻ mặt của tôi.

“Anh là người duy nhất có quyền bắt giữ em làm con tin, nhớ chứ?” anh nói. “Alice đang đi săn lúc này với họ.” Anh thở dài. “Anh đoán là anh chưa cần đến nó lúc này.”

“Anh sẽ bắt cóc em sao?”

Anh gật đầu.

Tôi nghĩ về nó một chút. Không có Charlie đang nghe ngóng dưới nhà, kiểm tra tôi mỗi lúc có thể. Và không có một ngôi nhà đầy ma cà rồng luôn thức trắng với đôi tai thính có thể nghe hết mọi điều. . . .Chỉ có tôi và anh — thật sự một mình.

“Liệu có ổn không em?” Anh hỏi, lo lắng về sự im lặng của tôi.

“À . . .tốt thôi, ngoại trừ một điều.”

“Điều gì?” Ánh mắt anh tỏ nỗi lo âu. Điều này thật kì lạ, nhưng, không biết vì sao, anh vẫn có vẻ không chắc chắn lắm về việc sẽ trông chừng tôi. Xem ra tôi cần phải làm rõ ràng quan điểm của mình hơn mới được.

“Thế tại sao Alice không nói với Charlie rằng anh đã đi ngay tối nay rồi?” Tôi hỏi.

Anh cười, dịu bớt nỗi lo âu.

Tôi thường thức chuyển đi lần này trong sự rõ ràng hơn ngày hôm qua. Tôi vẫn còn cảm thấy tội lỗi, vẫn lo lắng, nhưng tôi không còn thấy khiếp sợ nữa. Tôi có thể hoạt động. Tôi có thể nhìn thấy những gì đang đến, và gần như tin tưởng hoàn toàn rằng có thể mọi thứ sẽ ổn thôi. Nhìn bề ngoài, dường như Edward khá ổn với cái ý định không tham gia vào trận chiến . . . và điều đó khiến tôi khó mà tin được anh khi anh nói mọi thứ sẽ dễ dàng. Anh là kiểu người sẽ không bỏ mặt gia đình mình nếu anh không thực sự tin tưởng vào điều anh nghĩ. Có lẽ Alice đã đúng, và tôi đã lo lắng quá mức.

Cuối cùng chúng tôi cũng đến được khoảng rừng thưa.

Jasper và Emmett đang chuẩn bị đầu vật— có lẽ để làm ấm người từ những trận cười của họ. Alice và Rosalie ngồi uể oải trên mặt đất thô cứng, chăm chú nhìn. Esme và Carlisle thì đang nói chuyện cách đây một vài thước, đầu chụm vào nhau, tay trong tay, không để ý nhiều đến xung quanh.

Bầu trời đêm nay có sáng hơn một chút, mặt trăng toả sáng xuyên qua những màn mây mỏng manh, và tôi có thể dễ dàng nhìn thấy ba chú sói đang ngồi xung quanh bìa rừng của nơi tập này, cách xa một khoảng để nhìn từ những góc độ khác nhau.

Thật dễ dàng để nhận ra đâu là Jacob; tôi có thể nhận ra cậu ấy ngay lập tức, cho dù cậu ta không ngẩng lên và chú ý vào tiếng động khi chúng tôi lại gần.

“Những người sói còn lại đâu rồi nhỉ?” Tôi tự hỏi.

“Họ không cần phải xuất hiện tất cả ở đây. Chỉ cần một người phải đến thôi, nhưng Sam thì không tin tưởng bọn anh lắm để chỉ cho mỗi mình Jacob đến, cho dù Jacob đã sẵn sàng . Quil và Embry thì thường đi cùng cậu ta . . . Anh đoán em đã có thể gọi họ là những kẻ yểm trợ của Jacob rồi.”

“Jacob tin anh mà.”

Edward gật đầu. “Hắn tin rằng bọn anh sẽ không cố để giết hắn. Chỉ thế thôi.”

“Anh có tham gia tối nay không?” tôi hỏi anh, ngập ngừng. Tôi hiểu rằng điều này càng ngày càng trở nên thật khó cho anh khi anh quyết định đặt mọi thứ phía sau lợi ích của tôi. Có lẽ khó hơn.

“Anh sẽ giúp Jasper khi anh ấy cần. Anh ấy muốn thử vài nhóm khác nhau, dạy họ cách giải quyết khi có nhiều kẻ tấn công.”

Anh nhún vai.

Và một làn sóng mới của sự hoang mang đã phá huỷ hoàn toàn ý thức của tôi về sự tin cậy (And a fresh wave of panic shattered my brief sense of confidence.)

Họ vẫn đông người hơn. Tôi chỉ khiến nó trở nên tệ hơn thôi.

Tôi ngó tròn tròn vào cánh đồng, cố sức để giấu đi phản ứng của mình.

Nhưng hình như đó không phải chỗ thích hợp để nhìn vào, tôi khẽ nhún vai khi nhận ra mình đang cố lừa dối bản thân, để thuyết phục bản thân rằng mọi thứ sẽ tiến hành đúng như tôi cần. Bởi tôi buộc mình phải nhìn ngay đi chỗ khác ngoài nhà Cullen — khỏi những hình ảnh từ trò chơi chiến đấu rất thật và có thể gây chết người của họ trong mấy ngày gần đây — Jacob bắt gặp cái nhìn của tôi và mỉm cười.

Vẫn là cái cười xéch tạt mang tai như trước đây, đôi mắt cậu nhắm nghiền lại như khi cậu vẫn còn là người.

Thật khó để tin được một điều, không quá lâu trước đây, tôi đã thấy cách người sói chiến đấu — và cuối cùng thì mất ngủ khi trôi vào những cơn ác mộng về nó.

Tôi biết, dù không hỏi, hai người còn lại là Embry và người kia là Quil. Bởi Embry có một điểm rất dễ nhận dạng là bộ lông màu xám mỏng hơn và cái đốm màu tối trên lưng cậu, người đang nhả nài ngồi xem, trong khi Quil — màu socola nâu sẫm, và màu lông sáng hơn một chút ở trên mặt — cứ liên tục giật giật, cứ như là cậu ta đang khát khao được tham gia vào cuộc chiến giả kia. Họ không phải là quái vật, cho dù trông thế này. Họ vẫn là những người bạn của tôi.

Những người bạn, những người trông hoàn toàn khác hẳn cái kiểu không bao giờ có thể phá hủy được như Emmett và Jasper có, hay ra đòn nhanh hơn những cú mổ của rắn hổ mang của họ trong khi ánh trắng lấp lánh trên làn da cứng như đá granite của họ. Những người mà dường như không hiểu hết được sự nguy hiểm đáng sợ trong đó. Những người bạn mà vì tôi sẽ có thể sẽ nguy hiểm phần nào, có thể đổ máu, thậm chí là bỏ mạng. . . .

Sự tin cậy của Edward được cam đoan lại lần nữa, khi mà rõ ràng anh không thật sự lo lắng về gia đình mình. Nhưng liệu anh có đau đớn nếu có điều gì đó xảy ra với những người sói? Ở đó có lý do gì cho anh để anh phải lo âu, nếu nó có thể sẽ chẳng khiến anh áy náy? Niềm tin của Edward chỉ có thể giải tỏa cho một phần nỗi sợ của tôi.

Tôi cố gắng mỉm cười lại với Jacob, cố nuốt cái tắc ngen trong cổ họng. Dường như tôi đã không làm theo đúng cách.

Jacob đứng phắt dậy, sự nhanh nhẹn trong từng hoạt động của cậu như tương phản với bề ngoài to lớn, và chạy về phía tôi và Edward đang đứng ở bìa rừng.

“Jacob,” Edward chào cậu ta một cách lịch sự.

Jacob phớt lờ anh, đôi mắt đen của cậu xoáy vào tôi. Cậu cúi đầu xuống cho bằng với tôi, như cậu đã làm ngày hôm qua, hếch nó về một bên. Một tiếng rên nhẹ thoát ra từ mồm cậu.

“Chị khỏe,” Tôi trả lời, không cần đợi câu phiên dịch của Edward sắp đưa ra. “Chỉ là hơi lo lắng, em biết đấy.”

Jacob tiếp tục nhìn chăm chăm vào tôi.

“Cậu ta muốn biết tại sao,” Edward thì thầm.

Jacob gầm gừ — không phải là âm thanh đe dọa, mà là âm thanh bức bối — và môi Edward hơi giật giật.

“Cái gì vậy?” Tôi hỏi.

“Cậu ta nghĩ câu phiên dịch của anh đã thiếu mất vài chi tiết quan trọng. Thật ra điều cậu ta thật sự đã nghĩ là, ‘Thật ngu ngốc quá. Có gì ở đây để mà lo lắng đâu?’ Anh đã sửa lại, bởi anh nghĩ nó hơi khiếm nhã.”

Tôi cười nửa miệng, quá lo lắng để có thể cảm thấy vui vẻ. “Ở đây có hàng tá thứ phải lo,” Tôi nói với Jacob. “Kiểu như một bầy sói ngu ngốc sẽ tự làm đau mình chẳng hạn.”

Jacob cười khục khặc trong tiếng sủa.

Edward thở dài. “Jasper cần giúp đỡ. Em sẽ ổn nếu không có người phiên dịch chứ?”

“Em sẽ xoay sở được.”

Edward nhìn tôi dăm chiêu một phút, biểu cảm của anh ấy thật khó mà hiểu được, và rồi anh quay lưng sai bước qua chỗ Jasper đang đợi.

Tôi ngồi xuống. Nền đất thật lạnh và khó chịu.

Jacob bước một bước về phía tôi, và rồi nhìn lại tôi, một tiếng rên nhỏ nổi lên trong cổ họng cậu. Cậu bước thêm nửa bước nữa.

“Cứ tiếp tục mà không có chị,” Tôi nói với cậu. “Chị không muốn xem đâu.”

Jacob nghiêng đầu về phía đó một lúc nữa, và rồi gập người lại trên nền đất bên cạnh tôi với sự thờ dài bất bình nhưng không nói ra.

“Thật mà, em có thể đến tham gia,” tôi cam đoan với cậu. Cậu không trả lời, chỉ cúi đầu xuống chân cậu.

Tôi ngược lên nhìn chăm chăm vào đám mây sáng màu bạc đang lơ lửng, không muốn xem cuộc đấu. Trí tưởng tượng của tôi lại thừa lúc này mà vượt quá lên bình thường. Một cơn gió nhẹ đột ngột thổi qua khoảng rừng thưa, khiến tôi rùng mình.

Jacob đẩy mình lại gần tôi hơn, dụi bộ lông mềm mại và ấm áp của cậu vào bên trái tôi.

“Er, cảm ơn em,” tôi thì thầm.

Vài phút sau, tôi quyết định dựa hẳn vào bờ vai rộng của cậu. Điều này khiến tôi thấy dễ chịu hơn nhiều.

Những đám mây chậm chạp bò ngang qua bầu trời, sự mờ nhạt xem lẫn với ánh sáng cứ như những miếng vá lớn đang vạch chéo qua mặt trăng và lại tiếp tục trôi đi, cứ thế.

Một cách lơ đãng, tôi bắt đầu vuốt ve đám lông trên cổ cậu. Cái tiếng kêu ậm ừ kì lạ từ trong cổ họng cậu thật giống với âm thanh cậu phát ra hôm qua. Một âm thanh gần gũi như đang ở nhà. Tuy chúng to hơn, hoang dại hơn tiếng mèo kêu rừ..ừ...ừ, nhưng cùng truyền đạt cảm giác mãi nguyên.

“Em biết đấy, chị chưa bao giờ nuôi một chú chó,” Tôi mơ màng. “Chị luôn muốn có một con, nhưng Renée thì dị ứng với nó.”

Jacob cười to; cả thân hình cậu rung lên bên dưới tôi.

“Em có lo lắng chút nào về ngày hôm thứ Bảy không?” tôi hỏi.

Cậu quay chiếc đầu khổng lồ về phía tôi, nên tôi có thể nhìn thấy một mắt của cậu đang đảo tròn.

“Chị cũng hy vọng mình cũng có thể cảm thấy lạc quan.”

Cậu cúi đầu dựa vào chân tôi và bắt đầu ậm ừ lần nữa. Và điều đó khiến tôi cảm thấy khá hơn một chút.

“Vậy là chúng ta sẽ có vài chuyến đi bộ đường dài ngày mai hả, chị đoán thế.”

Bụng cậu lại phát ra những tiếng ùng ục; âm thanh của sự hưởng ứng

“Nó sẽ là một chuyến đi dài,” Tôi cảnh báo cậu bạn. “Edward sẽ không chọn con đường như người bình thường thường chọn đâu.”

Jacob lại sủa lên một tràng cười khác (barked another laugh).

Tôi cúi xuống sâu hơn vào bộ lông ấm áp của cậu, đầu tôi đặt dựa trên cổ cậu.

Thật kì lạ. Cho dù cậu ấy đang ở trong hình dáng kì lạ này, nhưng tôi vẫn cảm thấy giống như lúc mà tôi và Jake thường bên nhau — cái sự dễ dàng, không cần giả tạo mà tình bạn này tạo ra thật sự tự nhiên giống như thở ra và hít vào vậy — giống như những lần cuối cùng tôi ở bên Jacob trong khi cậu ấy vẫn là người. Thật kì cục khi tôi có thể tìm thấy điều đó lần nữa ở đây, nơi mà tôi nghĩ những chú sói này là nguyên nhân gây ra sự chia cắt của chúng tôi.

Trò chơi giết chóc tiếp tục trong khoảng đất trống, và tôi lại nhìn lên mặt trăng đang lơ mờ hiện rõ.

CHƯƠNG 20: THỎA HIỆP

Mọi thứ đã sẵn sàng

Tôi đã gói ghém đủ đồ đạc cho chuyến đi 2 ngày cùng Alice và cái túi của tôi đã chờ sẵn cho tôi trên chiếc dành cho hành khách trên chiếc xe tải của tôi. Tôi đã đưa vé xem ca nhạc cho Angela ,Ben, Mike. Mike sẽ đi đón Jessica , điều tôi hàng mong chờ. Billy đã mượn thuyền của bộ tộc mình và mời Charlie xúng để bắt đầu chuyến câu cá trước khi trò chơi buổi chiều bắt đầu . Collin và Brady ,hai người sói trẻ , đang ở lại phía sau để bảo vệ La Push - mặc dù họ chỉ là trẻ con ,hai người họ chỉ mới 13 ..do vậy Charlie sẽ an toàn hơn ai hết khi ông rời khỏi Forks

Tôi đã làm xong những việc có thể làm . Tôi đã cố chấp nhận và đặt mọi thứ ra khỏi tầm kiểm soát của bộ não, ít nhất là vào tối nay.Cách này hay cách khác ,chuyện này có thể vượt quá 48 tiếng . Nó an ủi tôi phần nào.

Edward đề nghị tôi nên nghỉ ngơi, và tôi đang cố làm theo.

”Chỉ tối nay ,chúng ta có thể quên đi mọi thứ, hơn nữa chỉ có anh và em.” Anh bào chữa,buông lỏng toàn bộ sức lực của đôi mắt lên tôi. Trông có vẻ như anh không bao giờ có đủ thời gian để làm như vậy . “Anh cần bên cạnh em ,chỉ một mình em thôi”. Đó không phải là một đề nghị khó khăn để đồng ý. Mặc dù tôi biết rằng quên đi nỗi sợ hãi dễ nói hơn dễ làm. Vấn đề khác đang ở trong đầu tôi bây giờ

,biết rằng đêm nay ,chúng tôi ở một mình và nó sẽ có ích.

Có nhiều chuyện đã thay đổi

Ví dụ như , tôi đang rất sẵn sàng.

Tôi sẵn sàng gia nhập vào gia đình anh ,thế giới của anh .Nỗi sợ hãi cùng cảm giác có tội , nỗi đau tôi đang chịu bây giờ đã dạy cho tôi rất nhiều. tôi có cơ hội tập trung vào và nó- khi tôi nhìn chăm chăm vào mặt trăng qua những đám mây , cho phép tôi nghĩ về người sói – và tôi biết rằng không còn đau khổ nữa . Lần tới ,có điều gì đến với chúng tôi ,tôi cũng sẽ sẵn sàng . Có ích, không còn là nghĩa vụ. Anh sẽ không bao giờ lựa chọn giữa tôi và gia đình anh lần nữa. Chúng tôi sẽ là một cặp , như Jasper và Alice . Lần tới ,tôi sẽ làm phần của mình.

Tôi sẽ đợi đến khi thanh gươm chuyển ra khỏi đầu tôi , vậy khi ấy , Edward sẽ rất hài lòng. nhưng nó không còn cần thiết.tôi đã sẵn sàng

chỉ có một mảnh còn thiếu

Một mảnh ,vì có một số thứ đã không thay đổi ,và bao gồm cả con đường liêu linh là tôi yêu anh ấy . Tôi đã từng có một khoảng thời gian để suy nghĩ về việc phân chia vụ cá cược của Jasper và Emmet – tưởng tượng ra nhiều thứ mà tôi đang sẵn sàng đánh mất bản chất con người và một phần tôi không muốn từ bỏ.Tôi biết rằng trải nghiệm con người nào tôi vẫn sẽ khẳng định giữ lấy trước khi tôi không còn là con người nữa .

Vậy chúng tôi đã có một số việc làm tối nay. Sau mọi thứ tôi chứng kiến trong trong 2 năm vừa qua .tôi không tin vào từ “ bất khả thi” một chút nào. Lúc này đây, không gì có thể ngăn tôi lại nữa.

Được rồi , quả thật ,nó có thể có nhiều rắc rối hơn như thế. Nhưng tôi sẽ cố .

Bất kể tôi quyết định như thế nào, tôi không ngạc nhiên rằng mình vẫn còn lo sợ khi bước vào con đường đến nhà anh – Tôi không biết bằng cách nào mình làm được điều mình đang cố. Và đảm bảo tôi sẽ có một chút khó chịu bồn chồn . Anh ngồi vào cái ghế dành cho khách ,cổ nờ một nụ cười trên mỗi bước đi chậm của tôi. Tôi ngạc nhiên anh đã không khẳng định giành lấy cái vô lăng, nhưng tối nay ,anh có vẻ bằng lòng đi với cái tốc độ của tôi.

Trời tối hẳn khi chúng tôi tới nhà anh. Mặc dù vậy ,bãi cỏ vẫn sáng trong ánh sáng đèn từ mỗi cửa sổ. Anh đứng bên cửa của tôi nhanh như cắt khi tôi vừa tắt máy. Anh bế tôi ra khỏi buồng xe chỉ bằng một tay ,nhấc cái túi ra khỏi cái ghế và khoác nó qua vai bằng tay còn lại. Môi anh chạm vào môi tôi khi tôi nghe tiếng cửa xe đóng lại đằng sau.

Không phá vỡ nụ hôn , anh đưa tôi trong vòng tay và ẵm tôi vào nhà .

Cửa trước có mở sẵn? Tôi không biết.Dù vậy ,chúng tôi đã trong nhà và tôi vẫn đang choáng váng .

Tôi tự nhắc mình phải thở

Nụ hôn này không làm tôi hoảng .Nó không giống như trước đây, mỗi khi tôi cảm thấy sợ hãi và đau đớn qua sự kiểm soát của anh . Đôi môi anh không chứa lo lắng, nó đầy khát khao – Anh trông hồi hộp giống như tôi khi chúng tôi có tối nay để chú tâm vào nhau .Anh vẫn hôn tôi trong nhiều phút, như ít đề phòng hơn ngày thường ,môi anh lạnh và gấp gáp trên môi của tôi.

Tôi bắt đầu cảm thấy một niềm lạc quan một cách thận trọng .Có lẽ lấy đi điều tôi muốn không mấy khó khăn như tôi từng mong nó như vậy

Không ,tất nhiên chính xác là nó sẽ khó khăn

Với một tiếng cười trầm ,anh đẩy tôi ra ,giữ trong sức mạnh của đôi bàn tay anh.

”Chào mừng em đến nhà “ anh nói ,mắt anh dịu dàng và ấm áp.

”Nghe hay thật” tôi nói trong lúc vẫn không thể thở nổi

Anh đặt tôi nhẹ nhàng trở lại đôi chân của mình .Tôi vòng hai tay quanh anh , không để cho mắt cứ chỗ trống nào en giữa chúng tôi.

”Anh có một thứ cho em “ anh nói , giọng anh có vẻ vui

”Ồi”

“Một món dùng lại,nhớ không?” em nói nó được phép mà

Anh cười thầm trên sự miễn cưỡng của tôi

”Nó ở trong phòng anh ,chúng ta vào chứ?”

Phòng của anh? “Tất nhiên” tôi đồng ý , cảm thấy một chút không đường hoàng khi cuộn những ngón tay trong tay anh. “Chúng ta vào nào”

Anh ấy chắc phải rất háo hức đưa món “không phải là quà” ấy cho tôi, và vì vận tốc của con người không đủ nhanh với anh nên anh xốc tôi lên lần nữa và đi gần như bay trên cầu thang đến phòng anh.Anh đặt tôi xuống ngay ngưỡng cửa ,lao vào phòng để đồ .

Anh trở lại trước khi tôi kịp bước đi,nhưng tôi phớt lờ anh và tiến đến chiếc giường vàng lớn, gieo mình xuống thành giường và sau đó trượt đến giữa.Tôi cuộn tròn như trái banh ,vòng hai tay quanh gối.

”Vâng” tôi lầm bầm .Bây giờ tôi đang ở nơi mà mình muốn , một chút miễn cưỡng. “Để em xem nó nào”

Edward cười. Anh leo lên giường và ngồi cạnh tôi ,trái tim tôi đập không đều.Hy vọng anh sẽ làm điều gì đó khi anh đưa tôi món quà.

“Một món dùng lại” anh nhắc tôi nhớ một lần nữa . Anh kéo cổ tay của tôi ra khỏi chân ,và đeo một chiếc vòng tay bạc chỉ trong tích tắc, sau đó anh đặt tay tôi về chỗ cũ .

Tôi xem xét nó một cách cẩn thận. Đối diện với chiếc vòng của người sói ,giờ đang mang một hình dáng trái tim bằng thủy tinh sáng lấp lánh. Nó như được cắt thành triệu mặt. Vậy nên thậm chí trong ánh sáng ko rõ ràng từ ngọn đèn, nó vẫn lấp lánh .Tôi hít vào một hơi thở gấp.

”Nó là của mẹ anh” anh nhún vai phản kháng “Anh thừa kế một ít đồ trang sức sặc sỡ từ mẹ anh như thế này .Anh đã đưa một ít cho Esme và Alice .Vậy nên rõ ràng rằng dù sao nó cũng không phải là một thỏa thuận gì lớn”

Tôi cười,bồn trong sự cam đoan của anh ấy

”Nhưng anh nghĩ nó là tốt món quà tốt để đại diện cho anh nhỉ” anh tiếp tục “Cứng và lạnh” anh cười “và tỏa những ánh cầu vồng trong ánh sáng”

”Anh quên mất một điều tương tự vậy nhưng quan trọng nhất” .tôi thì thầm “Nó rất đẹp”

”Trái tim anh chỉ có thể im lặng” anh trầm ngâm và “nó cũng là của em”

Tôi xoắn cổ tay nên hình trái tim.

”Cảm ơn anh ,vì cả hai”

”Không, cảm ơn em .Nó như một sự trợ giúp để buộc em nhận món quà khác dễ dàng hơn .Một sự luyện tập tốt cho em” Anh cười toe toét , làm sáng cả những chiếc răng .

Tôi ngả người về phía anh .Cúi đầu luôn xuống dưới vòng tay và ôm chặt bên hông của anh. trừ việc thân người cảm thạch hoàn hảo này vòng cánh tay quanh tôi và kéo tôi vào gần hơn

có vẻ đây là nơi tốt để bắt đầu

”Chúng ta có thể thảo luận một vài vấn đề được chứ? em rất biết ơn nếu anh có thể bắt đầu bằng việc cởi mở hơn một tí”

anh ngập ngừng trong giây lát

”Anh sẽ làm như thế vì em với một nỗ lực lớn nhất” Anh đồng ý , thận trọng

“Em sẽ không phá luật ở đây đâu” tôi hứa “việc này rất nghiêm khắc với anh và em” tôi soát lại cổ họng “nên....em đã chú tâm vào việc chúng ta có thể có sự thỏa thuận tốt như thế nào vào một tối khác. Em đã nghĩ mình muốn chấp nhận những nguyên tắc cho một trường hợp khác” tôi tự hỏi tại sao mình lại quá trang trọng như thế, nó phải là một lòng dũng cảm rất lớn.

”Vậy em muốn thương lượng về chuyện gì?” Anh hỏi ,tiếng cười trong giọng nói

Tôi cố gắng tìm chính xác một từ để mở đầu

”Lắng nghe tim em bay lên kia” anh rì rầm _
“Nó đang vỗ cánh như cách chim rùoi vậy . Em có ổn không nào?”
“Em tốt mà”
“Tiếp tục đi nào”
“Tốt , em nghĩ , đầu tiên em muốn nói với anh về cái điều kiện kết hôn buồn cười ấy
“Chỉ buồn cười với em thôi! Thế nào?”
“Em đang tự hỏi ... đây có phải là mở đầu cho sự thương lượng ?”
Edward cau mày, lo lắng . “Anh đã thực thiện một sự nhượng bộ nhiều nhất rồi –anh đã đồng ý lấy đi cuộc sống của em ,chống lại sự phán xét tốt hơn của anh .Và điều đó phải cho anh quyền với một ít thỏa thuận trong phần của em chứ!”
“Không” tôi lắc đầu,tập trung giữ cho mình bình tĩnh “Phần đó đã được thỏa thuận. Chúng ta không bàn về.... Sự đổi mới của em nữa .Em muốn nói đến một số chi tiết khác” .
Anh nhìn tôi một cách khả nghi.
“Ý em chính xác là chi tiết nào ?”
Tôi phớt lờ
“Chúng mình hãy làm cho rõ điều kiện của anh trước.”
“Em biết anh muốn gì mà”
“Hôn nhân” tôi phát âm như thể nó là một từ xấu xa lắm vậy
“Đúng” anh cười với một nụ cười rộng “Bắt đầu nào”
Sự sững sốt làm hại đến nét bình tĩnh trên khuôn mặt tôi
“Còn gì nữa hả anh ?”
”Àh” anh nói, vẻ mặt rất gian “Nếu em là vợ anh ,sau đó ,những những gì của anh cũng là của em ..như tiền học .Thế thì sẽ căng có vấn đề gì ở đại học Dartmouth nữa.
“Gì nữa không? Trong khi anh đã trở nên ngốc ngếch nữa rồi?”
“Anh không bận tâm về thời gian”
“Không, không có thời gian đâu, những thỏa thuận sẽ bị phá vỡ ngay đây đây!”
Anh thở dài thườn thượt
“Chỉ một hoặc hai năm thôi”
Tôi lắc đầu, mím môi lại với nhau nhăn mặt bướng bỉnh
“Chuyển sang việc tiếp theo”
“Được thôi, trừ khi em muốn nói về chiếc xe.”
Anh cười toe toét trong khi tôi cau mày ,sau đó ,nắm lấy tay tôi và bắt đầu mân mê mấy ngón tay tôi
“Anh không nhận ra rằng có bất cứ thứ gì khác em muốn kể cả việc thay đổi bản chất quái vật của chính em .Anh thật sự rất tò mò” , giọng anh trầm và nhẹ. Nhẹ đến nỗi sẽ rất khó nhận nếu tôi không hiểu nó quá rõ .
Tôi dừng lại ,nhìn chăm chăm và bàn tay của anh đang nằm trên tay tôi .Vẫn không biết làm sao để bắt đầu .Tôi nhận thấy mắt anh đang dõi theo tôi và tôi thật lo lắng để dò tìm. Máu bắt đầu đốt nóng mặt tôi
Những ngón tay lạnh của anh lướt trên má tôi
“Em đang ngượng ư?” Anh hỏi trong sự ngạc nhiên .Tôi giữ mắt tôi nhìn xuống _
“Làm ơn đi ,Bella sự chờ đợi rất đau đớn đấy”
Tôi cắn môi tôi
“Bella” giọng anh quả trách,nhắc nhở tôi quả là khó cho anh khi tôi cứ giữ suy nghĩ của mình
“Vâng ,em hơi lo lắng một chút ...về sau này” tôi thừa nhận ,cuối cùng cũng nhìn anh
Tôi thấy cơ thể anh căng lên , nhưng giọng nói thì vẫn rất nhã nhặn và êm dịu “Em lo chuyện gì?”

“Tất cả các anh có vẻ đã bị thuyết phục rằng thứ duy nhất mà em thích thú ,sau lúc đó, sẽ giết mọi người trong thành phố” tôi thú nhận ,trong khi anh rùng mình trước sự lựa chọn từ ngữ của tôi và em lo rằng em sẽ bận tâm với tình trạng em không còn là em nữa ..và em không còn muốn anh theo cách như bây giờ nữa”

“Bella ,chuyện không kéo dài mãi đâu.” anh cam đoan như thế

“Edward” tôi nói một cách lo lắng , chăm chú vào đốt tàn nhang trên tay mình “Có một chuyện em muốn làm trước khi em không còn là người nữa”

Anh đợi tôi tiếp tục nhưng tôi lại im lặng .mặt tôi nóng bừng lên.

“Bất cứ thứ gì em muốn” Anh động viên tôi một cách lo lắng vì hoàn toàn không có chút manh mối nào để đoán biết tôi muốn gì.

“Anh hứa chứ” tôi thì thầm, biết rằng sự cố gắng cài bẫy anh với những từ sẽ không có tác dụng nhưng vẫn không thể nhịn được

“Ừh” anh bảo

Tôi nhìn lên ,thấy mắt anh nghiêm chỉnh và bối rối. “Nói với anh em cần gì ,và em sẽ có nó”

Không thể tin được làm sao tôi lại thấy lóng ngóng và ngu xuẩn thế này .Tôi quá ngốc chính vì điều đó, tất nhiên, là trọng tâm của cuộc thảo luận .Tôi không có một ý kiến nào mờ nhạt nhất để bị cảm dỗ cả. Tôi sẽ phải tự giải quyết sự xúac động và ngưng ngừng của mình

“Anh” tôi nói gần như thiếu mạch lạc

“Anh là của em” anh cười ,vẫn không nhận ra ,cố giữ lấy cái nhìn của tôi khi tôi quay đi chỗ khác.

Tôi lấy một hơi sâu và chuyển sang quỳ trên giường. Sau đó tôi vòng tay quanh cổ và hôn anh.

Anh hôn lại tôi một cách hoang mang nhưng cũng rất sẵn lòng. Môi anh dịu dàng trên môi tôi.Và tôi có thể nói tâm trí anh đang ở nơi khác. Anh đang cố gắng nghĩ ra cái gì đang diễn ra trong đầu tôi. Tôi quyết định anh cần một gợi ý

Tay tôi run nhẹ khi rời ra khỏi cổ anh .Ngón tay trượt nhẹ từ cổ anh đến cổ áo sơ mi. Sự run sợ không giúp gì khi tôi cố tháo nhanh những cúc áo trước khi anh dừng tôi lại

Môi anh đông cứng lại và tôi có thể hoàn toàn nghe thấy tiếng lách cách trong đầu anh khi anh cố lắp những từ của tôi và hành động của tôi lại với nhau

Anh đẩy tôi ra ngay ,gương mặt phản đối một cách mạnh mẽ

“Hợp lý đấy ,Bella”

“Anh hứa rồi mà, bất cứ thứ gì em muốn” tôi nhắc cho anh nhớ không mà ko có chút hy vọng nào

“Chúng mình không nói về vấn đề này” anh nhìn tôi một cách giận dữ khi đóng nhanh 2 cúc áo mà tôi đã mở trước đó

Tôi nghiêng răng lại.

”Em nói rằng chúng ta sẽ” tôi gầm gừ, đưa tay lên chiếc áo sơ mi kiêu và giật mạnh chiếc cúc trên cùng

Anh chụp lấy cổ tay tôi và ghìم chúng lại hai bên .

“Anh nói chúng ta không được” anh nói một cách dứt khoát

Chúng tôi quắc mắt nhìn nhau

“Anh đã muốn biết mà”

“Anh nghĩ chúng chỉ ít thực tế một chút thôi”

“Vây anh có thể đòi hỏi những chuyện ngu ngốc và lỗi bịch, như kết hôn, còn em thậm chí không cho phép mình bàn về nó nữa là”

Trong khi tôi nói to một cách giận dữ ,anh kéo 2 tay tôi lại và giữ chúng chỉ bằng 1 tay, tay kia thì đặt trên miệng tôi

“Không” khuôn mặt anh rất khổ sở

Tôi hít một hơi để giữ mình vững vàng .Nhưng cơn giận bắt đầu mờ nhạt dần và tôi bắt đầu cảm thấy một số điều khác

Mất vài phút tôi mới nhận ra là tại sao tôi lại nhìn chăm chăm xuống dưới, sự thẹn thùng trở lại và cái dạ dày thì khó chịu vô cùng , tại sao có quá nhiều nước trong mắt tôi và tại sao tôi lại muốn chạy ra khỏi phòng thế này

Sự từ chối làm tôi thấy kiệt sức, theo bản năng ,và mạnh mẽ

Tôi thấy rằng nó thật phi lý .Anh đã quá rõ ràng trong việc xem sự an toàn của tôi là yếu tố duy nhất. Tôi chưa bao giờ để lộ mình quá nhiều nhược điểm trước đây .Tôi cau mày với cái khăn trải giường màu vàng như đôi mắt của anh và cố gắng trục xuất ra khỏi đầu cái phản ứng theo phản xạ đang nói với tôi rằng tôi không muốn và không thể

Edward thở dài .tay anh đưa xuống cầm tôi và kéo lên cho đến khi tôi chịu nhìn anh

“Thế nào hả em?”

“Không gì hết” tôi làm bầm khó nghe

Anh xem xét kỹ lưỡng khuôn mặt tôi trong một lúc.Tôi thì vẫn cố gắngng trong vô vọng khi cố trật ra khỏi ánh nhìn đăm đăm của anh . Cặp lông mày nhăn lại và vẻ mặt anh trở nên thật khủng khiếp

“Em đang tự hành hạ mình đấy sao?”

“Không” tôi nói dối

Nhanh tới độ tôi không nhận ra chuyện gì đang xảy ra, tôi đã ở trong vòng tay anh .Khuôn mặt tôi thì được nâng niu giữa vai và tay anh trong khi ngón tay anh vuốt ve trên má cốt làm an lòng tôi .

“Em biết tại sao anh phải nói không rồi mà” anh làm bầm “Em biết anh cũng rất muốn em mà”

”Anh ấy ư” tôi nói khẽ ,giọng đầy nghi ngờ

”Tất nhiên rồi ,em quả là một cô gái xinh đẹp ,ngốc nghếch lại nhạy cảm nữa” anh cười nhưng giọng lại trở nên trống vắng “Không phải mọi người? Anh thấy như có một điều gì đó đằng sau anh ,đợi anh phạm một sai lầm lớn ,em đáng được nhận điều tốt hơn thế”

”Ai ngốc bây giờ nhỉ?” tôi nghi ngờ không biết việc tự nhận thức ,lúng túng và sự kém cỏi cộng lại có đáng kỳ vọng trong cuốn sách của ai đó hay không

”Anh có phải gửi một lá đơn yêu cầu mới làm em chịu tin anh .Anh có cần nói tên những người đầu tiên trong bảng danh sách không? Em biết một số người trong đó đấy, nhưng một số có thể sẽ làm em ngạc nhiên”

Tôi lắc đầu cau có “Anh chỉ đang cố làm em xao lãng thôi ,trở lại vấn đề đi”

Anh thở dài

”Nói với em nếu em làm sai điều gì” tôi cố gắng phát âm từng chữ “Yêu cầu của anh là kết hôn” tôi không thể nói từ đó mà không khó chịu “trả học phí ,nhiều thời gian hơn và anh sẽ không bận tâm không biết rằng xe của em có thể chạy nhanh hơn một chút” Tôi nhướn lông mày “Em sẽ có tất cả những thứ ấy ? Quả là một danh sách hấp dẫn”

“Chỉ có cái đầu là đòi hỏi thôi” anh trông như đã có một lúc khó khăn để giữ mặt mình bình tĩnh

“Những thứ khác chỉ là đề nghị”

“Và sự cô đơn, hiu quạnh với một chút yêu cầu là”

“Yêu cầu?”

“Vâng, yêu cầu”

Mắt anh hẹp lại

“Kết hôn cần một khoảng thời gian với em .Em sẽ không chịu thua trừ phi em lấy lại được thứ gì”

Anh cúi xuống thím thắm vào tai tôi

“Không” anh thì thầm một cách ngọt ngào “Không phải bây giờ, mà là sau đó, khi em ít bị tổn thương hơn. Hãy kiên nhẫn, Bella àh”

Tôi giữ giọng mình thật vững chắc và cố tỏ ra hợp lý
“Nhưng ấy mới là vấn đề, điều đó sẽ không còn giống như khi em ít bị tổn thương. Em sẽ không giống như vậy nữa. Em sẽ không biết sau này mình sẽ là người như thế nào”
“Em vẫn là em ,bella à” Anh hứa
Tôi cau có
“Nếu em đi quá xa rằng em sẽ giết Charlie, em muốn uống máu của Jacob và Angela, nếu như em có cơ hội. Làm sao mà điều đó trở thành sự thật?”
“Điều đó sẽ nhanh chóng qua đi thôi. Và anh nghi ngờ việc em muốn uống máu của 1 con chó đấy!”
Anh giả vờ run sợ trước suy nghĩ của tôi “Thậm chí là một ma cà rồng mới thì em vẫn có những sở thích tốt hơn thế kia”
Tôi phớt lờ sự cố gắng của anh
“Nhưng đó vẫn luôn là điều em muốn nhất ,phải không” Tôi thách thức “Máu, máu, nhiều máu hơn!”
“Việc em còn sống là bằng chứng rằng nó không xảy ra” anh chỉ ra
“Hơn 80 năm sau” tôi nhắc anh “Ý em là nó thuộc về thể chất, theo lý thuyết em biết , em sẽ có thể vẫn là em...sau một thời gian .Nhưng chỉ hoàn toàn về thể chất ,-em sẽ vẫn khát ,nhiều hơn bất cứ thứ gì”
Anh không trả lời
“Nên em có thể sẽ khác” tôi lập luận mà không có sự phản đối “Bởi vì bây giờ ,về vật chất, không có gì em muốn hơn anh, hơn cả thức ăn, nước và không khí . Intellectually, I have my priorities in a slightly more sensible order. But physically..
Tôi cúi đầu xuống để hôn vào lòng bàn tay
Anh thở sâu .Tôi ngạc nhiên vì điều đó tạo nên một chút lung lay
“Bella ,anh có thể giết em”
“Em nghĩ là anh sẽ không làm như vậy đâu”
Mắt Edwar nhắm chặt hơn .Anh rút tay từ mặt tôi và đưa ra sau lưng anh nhanh tới độ tôi không thể nhìn rõ thứ gì .có một tiếng cấn bị nện lại và chiếc giường rung phía dưới chúng tôi
Có một thứ gì đó màu đen trong tay anh ,anh giữ nó trong lúc cái kiểm tra tò mò của tôi. Đó là một bông hồng kim loại ,một trong những bông hồng đã trang trí cho cho cái cột bằng sắt và cái vòng của khung giường. Tay anh nắm lại trong một lúc ,ngón tay liên kết lại một cách dịu dàng sau đó lại mở ra. Không nói tiếng nào, anh tặng tôi một khối kim loại nhỏ ,bị nghiền nát .Vật trong tay anh giờ giống như một phần của nắm bột bị vắt cạn nước trong tay bọn trẻ con .Một phần hai giây trôi qua ,hình thể đã vỡ cụn trong lòng tay anh thành những bụi cát đen
Tôi nhìn trừng trừng.]\

“Đó không phải điều em muốn nói .Em biết anh mạnh thế nào rồi .Anh không cần phải phá đồ đạc trong nhà đâu’
“Em muốn nói gì” anh hỏi tôi bằng một giọng tức giận, quăng nắm cát sắt vào góc phòng, nó va phải tường rơi xuống nghe như mưa.

Mắt anh chăm chú trên gương mặt tôi khi tôi cố gắng giải thích
“Rõ ràng không phải anh không thể làm bị thương em, về mặt lý thuyết, nếu anh muốn....Nhưng hơn thế nữa ,anh không muốn làm tổn thương emrất nhiều vậy nên em không nghĩ rằng anh có thể”
Anh đầu lắc đầu trước khi tôi kết thúc
“Điều đó không theo giống như vậy ,Bella àh”
“Có thể” tôi chế giễu. “Anh không biết gì về chuyện anh đang nói hơn em đâu”
_chính xác .Em có bao giờ nghĩ rằng anh sẽ mang đến cho em những nguy hiểm không?”
Tôi nhìn sâu vào mắt anh hồi lâu . Không có dấu hiệu của sự thỏa thuận, không gợi ý gì sự do dự trong

chúng

“Làm ơn” tôi thì thầm lần cuối cùng, không chút hy vọng. “Đó là tất cả những gì em muốn, làm ơn đi mà” Tôi nhắm mắt lại trong thất bại, đợi chờ sự từ chối của anh.

Nhưng anh không trả lời ngay. Tôi ngáp ngừng một cách không tin tưởng, ngạc nhiên khi nghe thấy hơi thở không đều của anh.

Tôi mở mắt ra, gương mặt anh như bị xé nhỏ

“Làm ơn” tôi thì thầm lần nữa, nhịp tim tôi bắt đầu đập nhanh. Mọi từ của tôi như đều bỏ nhào đi hết khi tôi vội nắm lấy điều thuận lợi trong ánh mắt đang do dự của anh “Anh không cần phải đảm bảo ở em. Nếu điều đó là không đúng, thì cũng vẫn al2 chính nó. Chúng ta hãy thử đi... ,chỉ thử thôi mà. Và em sẽ đưa làm theo những gì anh muốn.” Tôi hứa “Em sẽ kết hôn với anh. Em sẽ để anh trả phí học ở Dartmouth và em sẽ không phàn nàn gì về việc hồi lộ để em được vào đó học. Anh có thể thậm chí mua cho em một chiếc xe chạy nhanh nếu nó làm anh vui!...Chỉ cầnđi mà anh”

Cánh tay lạnh băng vòng chặt lấy quanh tôi, môi anh ở ngay tai tôi, hơi thở mát lạnh của anh làm tôi run lên.

“Không thể chịu nổi. Nhiều thứ anh muốn cho em— và đây là điều em đòi hỏi. Em không có chút ý niệm gì về việc nó sẽ đau khổ như thế nào đâu thế nào, cố gắng từ chối em khi em cứ bào chữa cho mình theo cách này?”

“Thì anh đừng từ chối nữa” tôi đề nghị khi không thở nổi

Anh không đáp lại.

“Đi mà anh”! tôi thử lại

“Bella ..” Anh lắc đầu chậm rãi, nhưng không giống như sự khước từ khi mặt và môi anh đưa qua lại ngang cổ họng tôi, nó giống như đầu hàng hơn. Trái tim tôi giờ như chạy đua, đập loạn nhịp lên

Một lần nữa tôi nắm được lợi thế của mình. Khi mặt anh hướng về phía tôi với một cử động chậm của sự do dự. Tôi xoắn người nhanh lại trong vòng tay anh đến khi môi tôi chạm vào môi anh. Tay anh đón lấy mặt tôi đột ngột, tôi đã nghĩ anh chuẩn bị đẩy tôi ra

Nhưng tôi đã lầm

Miệng anh không còn dịu dàng nữa. Đó là một khía cạnh hoàn toàn mới của sự mâu thuẫn và sự liều lĩnh không màng tới sống chết trong cách môi anh cử động. Tôi khóa chặt vòng tay quanh cổ anh, và, làn da của tôi nóng lên một cách đột ngột, cơ thể anh như lạnh hơn bao giờ hết. Tôi run lên nhưng không phải vì cái lạnh giá đó

Anh dùng hôn tôi, tôi là người duy nhất phải thoát ra, thở lấy thở để. Thậm chí sau đó, môi anh không rời khỏi da tôi, chúng lướt trên cổ họng tôi. Cảm giác rộn ràng của chiến thắng thật là lạ, nó làm tôi thấy đầy sinh lực. Dững cảm. Tay tôi giờ không còn run rẩy nữa. Tôi đã với tới những chiếc cúc trên áo anh thật dễ dàng, những ngón tay tôi tìm ra được bề mặt hoàn hảo trên bộ ngực lạnh giá của anh. Anh rất đẹp. Có thể dùng từ gì sử dụng để diễn tả nó bây giờ nhỉ?” Không thể chịu được, thật sự vậy. Vẻ đẹp của anh thật quá mức chịu đựng được. Tôi kéo môi anh trở lại trên môi tôi. Và anh rất hào hứng giống như tôi vậy. Một bàn tay anh vẫn khùm khum trên mặt tôi, cánh tay khác của anh vẫn vòng qua eo tôi, căng ra để giữ tôi gần anh hơn, điều gây ra thêm một chút khó khăn khi tôi cố chạm tới phần trên của chiếc áo sơ mi, nhưng không phải là không thể.

Cái còng bằng sắt lạnh giá đã khóa chặt cổ tay tôi lại, kéo chúng qua đầu, đầu tôi thỉnh thoảng đặt trên gối.

Môi anh đặt ở tai tôi lần nữa

“Bella” _anh thì thầm, giọng anh ấm và mượt mà “Em làm ơn thôi ngay việc cởi áo ra đi, được không?”

“Anh muốn điều đó không?”

“Không phải tôi nay’ anh trả lời nhẹ nhàng. Mỗi anh giờ chậm dần trên má tôi và quai hàm, tất cả sự gấp gáp đã biến mất

“Edward , không” Tôi bắt đầu cãi lại

“Anh không nói là không” Anh an ủi “Chỉ không phải là tôi nay thôi”

Tôi suy nghĩ trong khi nhịp hô hấp của mình chậm dần

“Đưa em một lý do tại sao tôi nay không được?” Tôi vẫn thấy khó thở, và điều đó làm giọng tôi ít quyến rũ hơn.

“Anh đã không được chuẩn bị trước” _ anh cười sau tai tôi _ ngoài hai người trong chúng ta ra, điều gì khiến em không bằng lòng hơn khi đưa cho người còn lại điều người ấy muốn? Em chỉ hứa cưới anh trước khi em làm bất cứ cuộc đổi thay nào , nhưng nếu anh nhường em tối nay, anh lấy gì đảm bảo rằng em không bỏ đi tới chỗ Carlisle vào sáng mai ? Anh-rõ ràng – ít miễn cưỡng nhất để đưa cho em thứ em cần. Do đó ...em cần thực hiện điều kiện của anh trước”

Tôi thốt lên một tiếng kêu phật ý

“Em phải cưới anh trước ?” Tôi hỏi với sự ngờ vực

“Đó là thỏa thuận _ lấy hay bỏ Sự thỏa thuận ,nhớ không?”

Tay anh bao lấy tôi,và anh hôn tôi theo kiểu không mấy hợp pháp .không thuyết phục –đó là dùng sức mạnh để cưỡng ép ,buộc tôi làm theo. Tôi cố giữ đầu óc mình mẫn ...và thất bại một cách hoàn toàn nhanh chóng

“Em nghĩ đó là một ý tưởng xấu” _tôi nói không ra hơi khi anh để tôi thở

”Anh không lấy làm ngạc nhiên khi em nghĩ vậy” _anh cười mãn nguyện _em có những vấn đề trong suy nghĩ _

“Chuyện này đã xảy ra như thế nào” _tôi làm bầm “Em nghĩ em cần giữ chặt mình tối nay –một lần –và giờ ,bất ngờ thật ...”

“Em đã hứa rồi mà” _anh kết thúc

“ew! Làm ơn đừng nói chuyện đó như vậy”

“Em đang muốn trở lại cuộc tranh luận của mình àh?” anh hỏi .Anh đẩy tôi ra để đọc nét mặt tôi .Về mặt anh đã thư giãn .Anh đang vui.

Tôi nhìn chằm chằm vào anh ,cố gắng phớt lờ cách anh cười làm tim tôi phản ứng trở lại

”Sẽ như vậy chứ em” anh nhấn mạnh

”Hừm, không đâu” Lúc này chắc anh đang vui phải ko?”

Nụ cười anh tắt dần

” Vui một cách khác thường”

Tôi rên lần nữa

“Em không vui chút nào sao?”

Anh lại hôn tôi trước khi tôi kịp trả lời. Thật là một nụ hôn kém thuyết phục

“Một chút thôi” tôi thừa nhận ngay khi có thể nói _ “Nhưng không phải là do chuyện đám đám cưới đâu”

Anh lại hôn tôi

“Em có thấy mọi thứ dường như đang trôi về phía sau không?” anh cười vào tai tôi

“Một cách truyền thống, em không nên thảo luận với anh về đề đó, và anh là của em”

“Không có nhiều truyền thống giữa em và anh đâu”

“Đúng”

Anh lại hôn tôi ,và giữ cho tới khi tim tôi chạy đua và da tôi thì đỏ ửng lên

“Nhìn này” _tôi thì thầm, giọng tán tỉnh , khi anh dừng lại để hôn vào lòng bàn tay tôi “Em nói em sẽ cưới anh ,và em sẽ làm, Em hứa .Em thề nếu anh muốn ,em sẽ ký vào bản hợp đồng bằng chính máu

của em”

“Không vui chút nào” anh rì rầm lại với cổ tay của tôi

“Không” tôi cãi lại một cách giận dữ

“Em đã nói về chuyện đó như thế nào nhỉ - Em sẽ không lừa anh đâu. Anh biết rõ là em tốt hơn thế mà! Vậy nên thật sự không có lí do gì để đợi cả. Chúng ta hoàn toàn đơn độc – chuyện đó sẽ xảy ra thêm bao nhiêu lần nữa? Và anh cũng đã chuẩn bị một chiếc giường thật lớn và thật thoải mái kia mà....?”

“Không phải là tối nay” anh nhắc lại

“Anh không tin em sao”

“Tất nhiên là anh tin em”

Dùng bàn tay anh đang hôn lên, tôi kéo mặt anh lại đến nơi mà tôi có thể nhìn thấy được thái độ của anh.

“Vậy vấn đề là gì nào? Nó không giống như là anh không chắc chắn rằng cuối cùng mình sẽ thắng.” Tôi cau mày và lẩm bẩm.

“Chỉ là né tránh những dự đoán của anh thôi mà” Anh nói một cách hào hứng.

“Còn cái gì khác nữa kia” tôi đoán và nheo mắt lại. Có một chút gì đó của sự phòng thủ hiện lên trên khuôn mặt anh ấy, lời gợi thật nhẹ nhàng để anh có thể tiết lộ những bí mật anh cố che giấu dưới cách xử sự thông thường của mình. “Có phải anh định trở lại cái í kiến của mình không?”

“Không” anh hứa một cách nghiêm nghị. “Anh thề với em rằng chúng ta sẽ thử, nhưng sau khi em kết hôn với anh đã”

Tôi lắc đầu và cười một cách ử rử. “Anh làm em cảm thấy như mình là một kẻ tình quái trong vở kịch melo- đang xoắn bộ ria mép trong lúc mình đang cố gắng đánh cắp đức hạnh của một cô gái khốn khổ.”

Mắt anh thận trọng khi nhìn ngang mặt tôi, sau đó anh cúi xuống một cách nhanh chóng và đặt đôi môi lên cái xương đòn của tôi lần nữa.

“Là nó, đúng không?”

“Anh đang cố bảo vệ bản chất của em ! _tôi che miệng mình lại với một bàn tay để bóp nghẹn tiếng cười khúc khích đang thoát ra. Nhưng từ thật rất ...lỗi thời .

“Không cô gái ngốc nghếch à _anh rì rầm trên vai tôi _anh đang cố bảo vệ những gì là của em .và em đang làm nó trở nên khó khăn khủng khiếp đấy, em biết không?”

“Đều là những chuyện buồn cười”

“Để anh hỏi em vài điều _anh cắt ngang _chúng ta đã thảo luận việc này trước đó rồi nhưng hãy chiều theo anh nhé, bao nhiêu người trong phòng này có linh hồn ? Một chỗ ở thiên đàng hay bất cứ điều gì sau cuộc sống này?

“Hai” _tôi trả lời ngay với một giọng mạnh mẽ

“Thôi được . Có thể em đúng Bây giờ ,có một thế giới đầy sự bất đồng về chuyện này,nhưng phần lớn trông có vẻ như nghĩ rằng cần có một số luật mà phải được làm theo”

“Luật của ma cà rồng vẫn không đủ với anh ư?anh còn muốn bận tâm về cả luật của con người nữa ư?”

“Nó không làm hại” _anh nhún vai _”chỉ trong trường hợp này “

Tôi nhìn anh dăm dăm

“Bây giờ ,tất nhiên, nó đã có thể quá trễ với anh ,thậm chí nếu em đúng về phần linh hồn anh”

“Không đúng” Tôi phản đối một cách giận dữ.

___’Thou shalt not kill’is commonly accepted by most major belief systems.VÀ anh đã giết rất nhiều người bella à

_chỉ những kẻ xấu thôi

Anh nhún vai

“Có thể tính như thế hoặc không, Nhưng em thì chưa từng ...”

_đó là anh biết vậy _lắm lắm

Anh cười nhưng ngoài ra phớt lờ đi sự gián đoạn

_và anh sẽ làm hết sự mình mình để giữ em khỏi vòng cảm dỗ

_vâng .Nhưng chúng ta đã không chống lại những kẻ giết người phạm luật _tôi nhắc anh nhớ

_những việc áp dụng quy tắc tương tự –điểm khác biệt duy nhất là đây là vùng mà trong đó anh hoàn toàn không vậy bản, giống như em .Anh không thể để một điều luật bị phá bỏ

”Một?”

_em biết rằng anh đã đánh cắp ,lừa dối ,thèm khát...đức tính của anh ,tất cả anh đã bỏ lại” anh cười

_em dối suốt mà

Ừ ,nhưng em không là kẻ nói dối xấu xa đến độ được tính vào .Không ai tin em

_em thật sự mong anh sai – bởi vì ngoài ra charlie sẽ nổ tung qua cách cửa với cây súng to

_charlie vui hơn khi ông ấy giả vờ tin ngay câu chuyện của em .ông thích lừa thân mình hơn nhìn sâu vào vấn đề _ anh cười toe toét với tôi

_nhưng anh đã từng thèm muốn cái gì ? _tôi hỏi nghi ngờ _anh có mọi thứ

_anh thèm muốn em_nụ cười anh anh trở tối lại _anh không có quyền có được em –nhưng anh đã vượt quyền và mang em đi .RỒi bây giờ nhìn xem, cái gì đến với em ! cố gắng quên rũ một ma cà rồng

_anh lắc đầu trong nỗi kinh hoàng đầy nhạo báng .

_anh có thể khao khát nhưng gì đã là của anh rồi _tôi nói với anh_tuy nhiên , em nghĩ nó lại là điểm tốt ở em mà anh lo lắng

_chính nó. Nếu quá trễ với anh ...uhm thì ,anh thật đáng xuống địa ngục –không có chút do dự nào –nếu anh để em ra khỏi ,thì cũng như vậy thôi

_anh không thể khiến em đi bất cứ đâu mà ở đó không có anh _tôi hứa_đó sẽ là điểm đến của địa ngục dành cho em .Dù sao đi nữa ,em sẽ có lời giải đáp dễ dàng cho tất cả, chúng ta sẽ không bao giờ chết ,đúng không?

_nghe đủ đơn giản đây .sao anh lại không nghĩ như vậy chứ

Anh cười với tôi cho đến khi tôi bỏ cuộc với tiếng hừm giận dữ

_vì lý do đó .em không được ngủ chung với anh cho tới khi chúng ta kết hôn

“Một cách nghiêm túc, thậm chí anh không thể ngủ cùng với em”

Tôi nhắm mắt lại

_rất chín chắn edward àh

_nhưng hơn những vấn đề đó ,đúng , em đã đúng

_em nghĩ anh có lý do để không nói ra

Mắt anh mở tròn một cách ngây thơ

_Cái khác

_anh biết nó sẽ làm tăng tốc độ của mọi thứ lên _tôi trách móc

anh cố gắng không cười

_có một thứ duy nhất anh muốn tăng tốc lên ,còn những thứ khác thì có thể đợi ...nhưng ,sự thật là ,hoc-môn thiếu kiên nhẫn của em lại là động mình đầy sức mạnh của anh lúc này

_Anh không thể tin em sẽ chấp nhận chuyện này. Khi em nghĩ đến charlie và ...Reneé ! em có thể tưởng tượng angela sẽ nghĩ gì không ?hoặc Jessica? Ừm . em có thể nghe cả những chuyện ngồi lê đôi mách ngay giờ

Anh nhướn một bên mày lên với tôi ,và tôi biết tại sao .có gì quan trọng họ nói về tôi khi tôi ra đi sớm và không trở về ? có phải tôi quá đa cảm và chuyện tôi không thể chịu đựng một vài tuần của

những cái liếc xéo và các câu hỏi mở đầu ?
Có thể nó sẽ không làm tôi bức mình nhiều nếu tôi không biết rằng tôi có thể ngồi lê đôi mắt bằng cách
cỉ việc hạ mình ngang với họ ,nếu có ai khác kết hôn vào mùa hè này
Chà .Cưới vào mùa hè này!tôi rùng mình
Và sau đó ,có lẽ nó sẽ không làm bức tôi nếu tôi đã không rùng mình trước ý nghĩ về đám cưới
Edward cắt ngang nỗi băn khoăn của tôi
_không phải là một sản phẩm gì lớn đâu .Anh không cần phô trương .Em sẽ không phải nói cho ai biết
hoặc làm bất cứ một thay đổi nào hết .Chúng ta sẽ đi vegas –em có thể mặc quần jean cũ và chúng ta
sẽ đến một nhà thờ nhỏ. anh chỉ muốn nó chính thức mà thôi –rằng em thuộc về anh chứ không ai khác
_nó không thể chính thức hơn nó vốn vậy _tôi cầu nhàu .Nhưng cách anh tả nghe không tệ lắm .Chỉ có
alice là thất vọng
_chúng ta sẽ thấy nó như thế nào _anh cười _anh cho rằng em không muốn có nhẫn bây giờ?
Tôi phải tin ngay trước khi tôi có thể nói
_anh đoán đúng đấy
Anh cười trước biểu hiện của tôi
_tốt thôi ,anh sẽ đeo vào tay em đủ sớm
Tôi trừng mắt nhìn anh
_anh nói như anh đã chuẩn bị một cái rồi ấy
_anh đã làm _anh bảo không thấy ngượng _sẵn sàng ép em khi bắt gặp dấu hiệu của sự yếu ớt
_anh không đáng tin
_em có muốn xem nó không _anh hỏi .đôi mắt màu vàng đá quý dịu ngọt của anh đột nhiên sáng lên
với niềm phấn khởi
_không _tôi gần như hét lên ,phản ứng phản xạ.Tôi hồi hận ngay lập tức .mặt anh xù xuống rất nhiều
_trừ phi anh muốn cho em xem _tôi thay đổi _tôi nghiêng rằng lại không cho nổi kinh hoàng phi lo-gic
của mình thể hiện ra ngoài
_thôi được _anh nhún vai _nó có thể đợi
_cho em xem chiếc nhẫn ấy đi ,edward _tôi thở dài
_không _anh lắc đầu
Tôi đọc nét mặt của anh vài phút
_đi mà ? _tôi yêu cầu nhỏ nhẹ ,nghiêm với một thứ vũ khí mới vừa được khám phá ra .Tôi chạm nhưng
đầu ngón tay lên mặt anh mềm mại _làm ơn ,em có thể xem nó được không ?
Mặt anh hẹp lại
_em là kẻ nguy hiểm nhất anh từng gặp _anh lầm bầm.Nhưng anh ngồi dậy và di chuyển một cách
duyên dáng mà chính anh không ý thức được ,quỳ xuống bên một cái bàn nhỏ .Anh trở lại bên tôi trong
chốc lát ,ngồi xuống với một cánh tay quàng qua vai tôi .trong ta còn lại của anh có một chiếc hộp đen
nhỏ .anh giữ thẳng bằng nó trên đầu gối trái tôi
_nhìn thẳng mà xem _anh nói sảng giọng
Thật khó hơn việc nhặt một chiếc hộp vô hại lên nhưng tôi không muốn làm tổn thương anh lần nữa
 ,nên tôi cố gắng giữa tay tôi khỏi rung rinh.Bề mặt là vải sa-tanh đen mượt .Tôi trượt ngón tay tôi trên
nó ,phớt lờ đi
_anh không tốn nhiều tiền ?nói dối em nếu anh có thể
_anh không tốn một đồng nào _anh an ủi tôi _nó chỉ là một vật-dùng-lại khác .Đây là nhẫn cha đã tặng
mẹ anh
_ôi _giọng tôi đầy ngạc nhiên .Tôi cúi vào nắp hộp giữa ngón tay cái và trở nhưng không mở nó
Anh cho rằng nó có một chút lỗi thời _giọng anh mang một màu có lỗi_lỗi thời ,giống như anh Anh có

thể tặng em một thứ khác hiện đại hơn .Một lại của hiệu Tiffany ?

_em thích nhưng thứ lỗi một _tôi thì thầm khi tôi do dự mở nó ra

Nép mình trong lớp lụa đen ,chiếc nhẫn của Elizabeth Masen óng ánh trong ánh sáng .mặt nhẫn là một hình oval dài được làm với những đường kẻ nghiêng là những viên đá tròn lấp lánh. Thân nhẫn bằng vàng –tinh vi và hẹp.vàng làm thành một mạng lưới để võ xung quanh kim cương .Tôi chưa bao giờ thấy bất cứ thứ gì như vậy trước đây

Không suy nghĩ ,tôi vuốt ve những viên đá quý chiếu sáng

_nó rất tuyệt _tôi rì rào với bản thân ,ngạc nhiên

_em thích nó chứ

_nó đẹp lắm _tôi nhún vai ,giả vờ thiếu sự thích thú _chẳng có cái nào giống vậy cả

_xem kia ,nó vừa khít _anh cười

Tay tôi nắm chặt thành một nắm

_bella _anh thở dài _anh sẽ không hàn nó cho vừa ngón tay của em đâu .chỉ thử nên anh muốn xem nếu nó cần size khác.Sau đó em có thể gỡ nó ra.

_tốt mà

Tôi với vào chiếc nhẫn nhưng những ngón tay dài của anh để tôi ở đó .Anh nắm lấy bàn tay tôi trong tay anh ,trượt nhẹ chiếc nhẫn trên ngón giữa của tôi .Anh chà chừ trên bàn tay tôi ,và chúng tôi cùng xem xét mặt hình oval đang phát sáng trên làn da tôi .Nó không tệ như tôi đã sợ khi có nó.

_vừa vặn một cách hoàn hảo _anh nói _rất đẹp –nó cứu anh một màn tới tiệm nữ trang ấy

Tôi có thể nghe một cảm xúc mạnh đang cháy lên dưới âm điệu vô ý của giọng nói ,và tôi nhìn chăm chăm vào anh .Cũng có một thứ gì trong mắt anh có thể nhận ra mặc cho sự thờ ơ trên khuôn mặt của anh

_anh thích điều đó ,phải không nào _tôi hỏi khả nghi ,rung rinh ngón tay mình trên chiếc nhẫn và nghĩ tôi đã không làm gãy tay trái thì thật tệ

Anh nhún vai

_chắc rồi _anh vẫn nói một cách bình thường _nó trông rất đẹp trên tay em mà

Tôi nhìn chăm vào mắt anh ,cố gắng giải mẽ cảm xúc đang cháy lên trên mặt anh .Anh nhìn chăm lại tôi ,một cách giả vờ tự nhiên đột ngột biến mất .Anh như rực sáng hẳn lên –khuôn mặt thiên thần của anh tỏa sáng với niềm vui và chiến thắng .Anh trông rất tự hào khi làm tôi không thở được

Trước khi tôi có thể bắt kịp lại nhịp thở ,anh đang hôn tôi môi anh như đang hân hoan .Tôi không thể thở được khi miệng anh đến thì thâm vào tai tôi-nhưng nhịp thở của anh cũng chỉ dứt quãng như tôi

_ừ anh thích nó,Anh không có ý kiến gì đâu

Tôi cười ,cố thở từng chút một

_em tin anh

_em có bận tâm nếu anh làm việc này _anh thì thầm ,ccánh tay anh thít chặt lấy người tôi

_bất cứ điều gì anh muốn

Nhưng anh buông tôi ra và cho tôi trượt đi

_bất cứ điều gì nhưng mà _tôi phàn nàn

Anh phớt lờ tôi ,nắm lấy tay tôi và kéo ra khỏi giường .Anh đứng trước tôi ,tay đặt lên vai tôi ,mặt thì nghiêm túc

_anh muốn làm điều đó thật đúng bây giờ.Làm ơn, làm ơn hãy giữ trong đầu suy nghĩ rằng em đã đồng ý chuyện này ,và đừng đánh đổ nó với anh

_ôi không _tôi nói không ra hơi khi anh trượt nhẹ trên đầu gối

_rất tuyệt

Tôi hít một hơi sâu

Isabella Swan ? anh nhìn lên tôi qua hàng mi mắt dài không thể tưởng tượng được, đôi mắt vàng mềm mại của anh nhưng, bằng cách nào đó, rất nóng _anh hứa yêu em mãi mãi –từng ngày của mãi mãi .Em sẽ lấy anh chứ?
Có nhiều thứ tôi muốn nói ,một trong số đó không tốt đẹp một chút nào ,và số khác cực kì suốt mướt và lãng mạn hơn những gì anh có thể mơ đến, tôi thì thầm :

_ vâng
_cảm ơn em _anh nói đơn giản .Anh nắm lấy tay trái của tôi và hôn lên những đầu ngón tay trước khi anh hôn lên chiếc nhẫn giờ nó đã là của tôi .

CHƯƠNG 21: NHỮNG DẤU VẾT

Tôi ghét cảm giác vô vị buồn tẻ về giấc ngủ tối qua, nhưng đó là điều không thể tránh được. Mặt trời đã lên cao bên ngoài cửa sổ khi tôi thức dậy với những đám mây nhỏ bay vùn vụt trên bầu trời. Gió thổi qua các vách đá đến khu rừng thông, rồi bị phân tán dần.

Anh để tôi ở lại một mình để tôi thay quần áo và tôi có cơ hội để suy nghĩ. Nào, kế hoạch tối qua của tôi đã thất bại thảm hại, và tôi cần chú ý đến tầm quan trọng đó. Mặc dù tôi muốn trở lại khu bán đồ may sẵn đó càng sớm càng tốt, tôi sẽ làm trừu khi nó làm tổn thương đến cảm xúc của anh, cánh tay trái của tôi nặng trĩu, như thể nó vẫn được đặt đúng chỗ, chỉ là tôi không thấy.

Điều này làm tôi thấy bức bối, tôi lý giải. Đó không phải là chuyện lớn – Một chuyến đi đến Vegas. Tôi sẽ mặc cái quần jens cũ . Chắc chắn buổi lễ sẽ không kéo quá dài; tôi không có nhiều hơn 15 phút, đúng không? Tôi có thể xoay sở được mà.

Và sau đó, khi nó đã xảy ra, anh sẽ hoàn toàn ở phía bên kia của các giao kèo. Tôi sẽ tập trung vào đó, và quên những thứ còn lại.

Anh nói rằng tôi không cần phải thông báo cho bất cứ ai, và tôi đã lên kế hoạch để giữ cho anh điều đó. Dĩ nhiên, đó sẽ là điều rất ngu ngốc trong suy nghĩ của Alice.

Gia đình Cullens sẽ rời nhà qua buổi trưa. Có một điều mới mẻ ở đây, Businesslike cảm thấy về bầu không khí xung quanh chúng, và chúng tôi trở lại trong những hành động tàn ác của những việc đã được sắp đặt sẵn.

Dường như Alice đang có tâm trạng cực kỳ xấu. Tôi nhận thấy sự thất vọng của cô ấy khi cô tỏ ra bình thường, vì những từ đầu tiên của cô ấy nói với Edward là phản đối về chuyện cộng tác với người sói.

“Em nghĩ” – về mặt cô ấy ngập ngừng khi nói ra những từ đó – “Anh định đến nhập hội khi trời lạnh như vậy hả, Edward. Em không thể thấy chính xác nơi anh đến, bởi vì anh xuất phát với lũ chó đó vào trưa nay. Nhưng cơn bão sắp tới, đặc biệt là trong khu vực này”.

Edward khẽ gật đầu.

“Sẽ có tuyết rơi trên núi”, cô cảnh báo anh.

“Ôi, tuyết”, tôi khẽ thì thầm với chính mình. Đang là tháng 6, lẽ nào lại có tuyết?

“Hãy mang theo áo khoác”, Alice nói với tôi. Giọng nói của cô không thân thiện và tôi ngạc nhiên. Tôi cố gắng dò đoán biểu hiện trên khuôn mặt của cô ấy nhưng cô ấy quay đi.

Tôi nhìn Edward, anh chỉ cười, whatever was bugging Alice amused him.

Edward đã chuẩn bị đầy đủ dụng cụ cắm trại, chọn ra từng mớ đồ dùng nhưng đang chơi trò chơi xếp hình của con người; gia đình Cullen là khách hàng thân thiết của cửa hàng nhà Newton. Anh cúi xuống chụp lấy một cái túi ngủ, một cái lều nhỏ, và một vài gói thức ăn khô – anh cười toe toét khi tôi làm mặt ngạc nhiên với chúng – và nhồi tất cả vào balô.

Alice đi thò thân trong gara khi chúng tôi đến đó, cô nhìn Edward chuẩn bị mà không nói một lời. Anh ấy phớt lờ thái độ đó.

Khi anh sắp xếp xong mọi thứ, Edward đưa tôi cái điện thoại của anh ấy. “Tại sao em không gọi cho

Jacob và bảo cây ấy rằng chúng ta sẽ đến trong một giờ nữa hoặc hơn một chút. Cây ấy sẽ biết nơi để có thể gặp chúng ta.

Jacob không có ở nhà, nhưng Billy đã hứa sẽ gọi ra xung quanh tìm cậu ấy để thông báo tin mới cho các người sói hiện có.

“Đừng quá lo lắng về Charlie, Bella”, Billy nói. “Bác sẽ giữ trách nhiệm kiểm soát việc này”.

“Vâng, cháu biết Charlie được giữ an toàn tốt”, tôi không cảm thấy tự tin về sự an toàn của con trai bác ấy nhưng tôi không nói gì nữa.

“Bác mong mọi việc sẽ kết thúc sau ngày mai”, Billy cười một cách buồn bã. “Là một ông già thật khó khăn, Bella ạ”.

Sự thôi thúc phải được chiến đấu là một đặc tính của nhiễm sắc thể Y. Tất cả họ đều giống nhau.

“Sự vui vẻ luôn tồn tại ở Charlie”

“Chúc may mắn, Bella”, ông trả lời. “Và... gửi lời tới, uhm... Cullens giúp bác”.

“Cháu sẽ nhớ”, tôi hứa và ngạc nhiên trước hành động thiện chí này.

Tôi đưa trả điện thoại lại cho Edward, tôi nhận thấy rằng anh và Alice đang thảo luận trong im lặng. Cô ấy nhìn chằm chằm vào anh, sự nài xin hiện lên trong ánh mắt. Anh nhăn mặt, không vui với điều gì đó mà cô ấy muốn nài xin.

“Billy nói rằng: Chúc anh may mắn”.

“Ông ấy thật rộng lượng”, anh nói, tạm ngừng tranh luận với Alice.

“Bella, mình có thể nói chuyện với bạn một mình không?”, Alice hỏi ngay lập tức.

“Em đang làm cho cuộc sống của anh khó khăn hơn nó vốn có đó, Alice”, Edward cảnh báo, gầm gừ qua kẽ răng. “Anh thực sự muốn em dừng hành động quá lớn!”.

“Đây không phải là việc của anh, Edward”, cô đáp trả ngay lập tức.

Anh bật cười. Điều gì đó mà cô ấy đòi hỏi làm cho anh buồn cười.

“Không phải như thế”, Alice khẳng định. “Đây là chuyện của phụ nữ”.

Anh ấy khó chịu ra mặt.

“Hãy để cô ấy nói chuyện với em”, tôi nói với anh. Tôi thấy rất tò mò.

“Em đã được quyền hỏi về chuyện đó”, anh thì thầm. Anh lại cười – nửa như giận dỗi, nửa như thích thú – sải chân và ra khỏi nhà để xe.

Tôi nhìn lại Alice, bây giờ thì tôi hơi lo lắng, nhưng cô ấy không nhìn tôi. Tâm trạng buồn bực của cô ấy vẫn chưa qua hết.

Cô ấy đi tới ngồi lên mui chiếc Porsche của mình, vẻ mặt buồn chán. Tôi vội bước theo sau, và ngồi tựa vào phía bên cạnh cô ấy.

“Bella?”, Alice hỏi với giọng buồn buồn, thay đổi tư thế và hướng về phía tôi. Âm điệu trong giọng nói của cô ấy nghe rất khổ sở, vì vậy tôi choàng tay mình qua vai cô một cách thoải mái.

“Có chuyện gì sai à, Alice?”

“Có phải bạn không thích mình?”, cô ấy hỏi bằng giọng nói buồn bã.

“Ồ, dĩ nhiên là mình thích bạn. Bạn biết điều đó mà”.

“Thế nhưng tại sao mình lại thấy bạn âm thầm kết hôn ở Vegas mà không gọi thiệp mời mình?”

“Ồ”, tôi khẽ kêu lên, má bắt đầu ửng hồng. Tôi có thể thấy được nỗi buồn của cô ấy rất nghiêm túc, và tôi cũng vội vàng bào chữa cho chính mình. “Bạn biết mình ghét làm cho mọi thứ trở nên nghiêm trọng hóa mà. Có lẽ đó là ý tưởng của Edward, thật là rắc rối!”.

“Mình không có ý định xen vào việc này. Bạn có thể làm cho mình việc này không? Mình hy vọng rằng những việc này xuất phát từ Edward, chứ không phải từ bạn. Mình thương bạn như thể chị em ruột của mình vậy”.

“Với mình, Alice, bạn cũng như chị em”.

“Từ ngữ”, cô lầm bầm.

“Tốt rồi, bạn có thể đến Mỹ. Sẽ không có nhiều việc để xem”.

Cô ấy vẫn còn nhăn nhó.

“Cái gì vậy, Alice”, tôi hỏi gặng.

"Bạn thương mình nhiều không, Bella?"

"Sao lại thế?"

Cô ấy nhìn chăm chăm vào tôi với sự van nài trong mắt, hàng lông mày đen nhánh của cô nhăn lại, đôi môi run run vì xúc động. Những cảm xúc đó làm trái tim tôi đau nhói.

“Bạn làm ơn... vui lòng... xin vui lòng...”, cô thì thầm. “Làm ơn đi mà, Bella... xin vui lòng, nếu bạn thực sự yêu mến mình... Xin vui lòng để mình tổ chức đám cưới cho bạn”.

“Ôi, Alice!”, tôi rên rỉ, cố gắng thoát ra và đứng lên. “Không được! Bạn đừng làm điều này với mình”.

“Nếu bạn thật sự, thật sự yêu thương mình, Bella”.

Tôi khoanh tay trước ngực. “Thật không công bằng! Và dường như Edward cũng đã chấp nhận điều này”.

“Mình dám đặt cược rằng Edward muốn nó được làm tốt hơn, nếu bạn làm theo kiểu truyền thống, mặc dù anh ấy không bao giờ muốn cho bạn biết điều đó. Và Esme nghĩ rằng có điều gì đó mà mẹ có thể làm”.

Tôi lại rên rỉ, “Mình sẽ tự xoay xở trong khi “mới sinh”.

“Mình sẽ cho bạn nợ trong một thập kỷ”

“Mình sẽ mắc nợ bạn cả một thế kỷ!”

Mắt cô ấy bừng sáng, “Điều đó có nghĩa là bạn đồng ý?”

“Không có! Mình không muốn làm điều này!”

“Bạn sẽ không phải làm bất cứ thứ gì”, trừ việc đi dạo một vài vòng và lặp lại sau khi được chăm chút”.

“Ôi, ôi...”

“Làm ơn đi, Bella?”, cô ấy lại bắt đầu như muốn nổ tung ngay tại chỗ, “Làm ơn đi mà, làm ơn, làm ơn, làm ơn đi mà Bella?”

“Mình sẽ không bao giờ, không bao giờ trả hết nợ cho điều mà bạn làm, Alice”.

“Yeh!”, cô ấy reo mừng và vỗ tay một cách phấn khích.

“Đó không có nghĩa là mình đồng ý”.

“Nhưng nó sẽ là như thế,”, cô reo vui.

“Edward!”, tôi kêu lên, hùng hổ đi ra khỏi nhà để xe. “Em biết anh đang lắng nghe mà. Hãy lên đây đi”. Alice đứng phía sau tôi, vẫn còn vỗ tay vui mừng.

“Cảm ơn rất nhiều, Alice”, Edward nói một cách gay gắt, anh tiến đến từ đằng sau tôi. Tôi mong anh ngăn cản việc đó lại, nhưng anh tỏ ra rất lo lắng và buồn bã đến mức tôi không thể nói lên những điều mình muốn phản đối. Tôi phẩy tay về phía anh, giấu đi khuôn mặt của mình, khi giận dữ, độ ẩm trong mắt tôi làm tôi trông như muốn khóc.

”Vegas”, Edward thì thầm hứa hẹn vào tai tôi.

”Không có một cơ hội nào đâu!”, Alice hí hửng. “Bella sẽ không bao giờ làm điều đó với em. Anh biết mà, Edward, như một người anh, dù đôi khi anh cũng đáng chán”.

“Không có nghĩa là...”, tôi càu nhàu với cô ấy. “Anh ấy luôn cố gắng làm cho mình cảm thấy thoải mái, không như bạn”.

“Tôi đang cố gắng để làm cho bạn hạnh phúc hơn, Bella à”. Chỉ cần biết về những gì tốt nhất để làm cho bạn hạnh phúc... suốt một thời gian dài. Bạn sẽ phải cảm ơn tôi vì việc này. Có lẽ không phải

trong năm mươi năm, nhưng chắc chắn là vào một ngày nào đó”.

“Mình chưa bao giờ nghĩ rằng tôi muốn thấy cái ngày đó, ngày mà tôi sẵn sàng để chống lại bạn, Alice, nhưng nó là điều mà bạn đã đạt được”.

Cô ấy cười nghe trong veo, “Như vậy, bạn sẽ cùng tôi đi xem nhẫn cưới?”.

Tôi nhăn nhó một cách khổ sở khi cô bạn nắm lấy bàn tay trái của mình và nhanh chóng bỏ nó xuống.

”Uhm, mình thấy anh ấy đặt nó vào tay bạn... Vậy là mình đã bỏ lỡ cái gì?, Alice hỏi. Cô tập trung vào giả thiết thứ 2, trấn nhần lại, trước khi cô ấy tự trả lời cho câu hỏi của riêng mình: “Không, đám cưới vẫn được tổ chức”

“Bella có vấn đề với đồ trang sức”, Edward giải thích.

“Có cái gì tuyệt hơn một viên kim cương? Tốt, mình nghĩ chiếc nhẫn sẽ có rất nhiều kim cương, nhưng điều quan trọng là anh đã nhận ra...”.

“Đủ rồi, Alice”, Edward đột ngột cắt ngang. Nhìn chăm chăm về phía cô ấy... Trông anh ấy lại giống một ma-cà-rông. “Chúng ta phải đi nhanh lên”.

”Em không hiểu. Có điều gì đó về những viên kim cương?, tôi hỏi.

“Chúng ta sẽ nói về nó sau”, Alice nói. “Edward nói đúng – bạn sẽ nhận được nhiều điều tốt hơn. Anh nên sắp xếp xong và dựng trại trước khi cơn bão đến”, cô ấy lo lắng và bày tỏ sự băn khoăn đó một cách bồn chồn. “Đừng quên cái áo của bạn, Bella. Dường như trời... lạnh không đúng lúc”.

“Anh đã lấy nó”, Edward đoán chắc với cô ấy.

“Chúc hai người có một buổi tối tốt lành”, cô ấy nói với chúng tôi khi chào tạm biệt.

Đó là chặng đường xa gấp hai lần bình thường, Edward đã chọn cách đi đường vòng dài hơn, để chắc chắn rằng hương thơm của tôi không để lại dấu vết gì như Jacob đã cố che giấu. Anh giữ tay tôi trong tay mình - như một thứ hành lý cồng kềnh thường lệ.

Anh đã dừng lại ở nơi xa nhất, nơi kết thúc cánh rừng thưa và quyết định đặt chân mình xuống.

“Được rồi. Chỉ cần đi bộ theo con đường này về phía Bắc, chạm vào càng nhiều càng tốt. Alcie đã cho anh hình ảnh rõ ràng về hướng đi, và nó không dài để chúng ta có thể đi hết nó.

“Phía Bắc à?”

Anh cười và chỉ ra hướng đi đúng.

Tôi thả bộ vào rừng, để lại những vệt nắng vàng trong treo lại sau lưng. Có lẽ tiên thị của Alice đã nhầm lẫn về vụ có tuyết. Tôi hy vọng như vậy. Bầu trời quang đãng, mặc dù gió thổi khá mạnh tại các khoảng trống. Trong rừng rất yên tĩnh, nhưng như vậy là cũng quá lạnh so với thời tiết của tháng 6 – ngay cả khi tôi luôn mặc chiếc áo len dài tay to sụ, ấm áp. Tôi đi thật chậm, lướt các ngón tay lên đủ mọi thứ: Các cái cây có vỏ xù xì, cành dương xỉ ẩm ướt, những hòn đá phủ đầy rêu.

Edward dừng lại bên tôi, đi bộ song song với tôi trên một đường thẳng cách tôi khoảng 20m.

”Em có được làm như vậy?”, tôi gọi anh.

“Tuyệt mà!”.

Tôi vừa nảy ra một ý tưởng. “Điều này sẽ giúp được họ?”. Tôi hỏi khi lùa những ngón tay vào tóc và bứt ra một vài sợi. Sau đó, tôi thả chúng lên những cành dương xỉ.

“Có, nó sẽ làm cho các dấu vết rõ ràng hơn. Nhưng em không cần phải bứt tóc, Bella.

”Có, mà hiện làm cho trail mạnh mẽ hơn. Nhưng bạn không cần phải kéo tóc ra, Bella. Nó sẽ được sử dụng tốt hơn mà”.

“Em muốn để lại nhiều hơn mức cần thiết, để dự phòng ấy mà”.

Bầu trời có vẻ ảm đạm dưới những bóng cây, và tôi mong rằng mình có thể đi gần và nắm lấy tay Edward.

Tôi nhét tóc vào một cành cây gãy nằm chỏng chơ tại ngã rẽ của con đường.

“Em không cần phải cho phép Alice làm theo điều cô ấy muốn, em biết mà”, Edward nói.

“Đừng lo lắng về điều đó, Edward. Em sẽ không bỏ mặc anh tại bàn thờ đâu, bất chấp tất cả”. Tôi có cảm giác rằng Alice sẽ đầu tư mọi thứ cô ấy có được, chủ yếu là vì cô ấy không bận tâm khi muốn làm thứ mà cô ấy muốn, và bởi vì cả tôi cũng say mê những chuyến đi.

“Đó không phải là những gì khiến em lo lắng. Em cũng muốn những điều như anh muốn”.

Tôi cố nén một tiếng thở dài. Nó sẽ làm anh đau đớn nếu biết được sự thật – rằng nó không thật sự quan trọng...

“Tốt rồi, ngay cả khi cô ấy làm theo cách của mình, chúng ta cũng có thể giữ cho nó nhỏ thôi. Chỉ cần chúng ta biết cách. Emmett có thể kiếm được một giấy phép làm mục sư qua internet”.

Tôi cười khúc khích. “Âm thanh đó làm mọi thứ khá hơn”. Tôi cảm thấy đó là điều rất không nghiêm túc nếu để Emmett đọc những lời tuyên thệ trước bàn thờ, còn hơn cả như vậy nữa. Nhưng tôi sẽ phải đối mặt với một khoảng thời gian khó khăn.

“Em hãy xem”, anh nói với một nụ cười. “Chúng ta sẽ luôn thu xếp được mà”.

Sẽ mất một thời gian để tôi tiếp cận với những ma-cà-rông mới sinh ở đây, nơi mà “phe ta” sẽ đến nhờ các dấu vết mà tôi để lại, nhưng Edward không bao giờ mất kiên nhẫn với tốc độ di chuyển của tôi.

Anh đã hướng dẫn tôi một cách chi tiết hơn trên con đường quay lại, giữ tôi trên đúng con đường mòn. Anh ấy đặt tất cả sự quan tâm của mình vào tôi.

Chúng tôi gần như đã dọn quang tất cả, cho đến khi tôi mệt lử. Tôi có thể ngắm nhìn toàn bộ cánh đồng rộng mênh mang phía trước, và có lẽ đó là lý do tại sao tôi quá phấn khởi đến mức quên đi ý bàn chân của mình. Tôi nhận thức được ngay điều đó trước khi đầu tôi va mạnh vào thân cây gần nhất, nhưng một nhánh cây nhỏ đã quẹt vào bàn tay trái của tôi và đâm thủng lòng bàn tay.

“Ui! Ô, thật không ngờ”, tôi thì thầm.

“Em có ổn không?”

“Em ổn mà! Anh hãy đứng yên. Em đang bị chảy máu. Nó sẽ ngưng lại trong một phút nữa thôi”.

Anh phớt lờ lời tôi nói. Anh đã đến trước khi tôi dứt lời.

“Anh đã chuẩn bị dụng cụ sơ cứu rồi”, anh nói, kéo hành lý ra. “Anh đã có linh cảm rằng mình sẽ cần đến nó”.

“Vết thương nhẹ thôi. Em có thể tự giải quyết nó – Anh không cần phải chịu đựng cảm giác khó chịu đó”.

“Anh không thấy khó chịu”, anh nói một cách điềm tĩnh. “Ở đây – anh sẽ sát trùng vết thương cho em”.

“Chờ một giây, em có ý tưởng khác”.

Tránh không nhìn vào máu và nghe hơi thở của mình, tôi chỉ lo dạ dày mình lại quặn lên, nhưng tôi vẫn ấn tay vào một hòn đá gần đó.

“Em đang làm gì vậy?”

“Jasper sẽ thích điều này”, tôi thì thầm với chính mình. Tôi bắt đầu một lần nữa, cọ tay vào mọi thứ trên con đường của chúng tôi. “Em chắc chắn là chúng sẽ theo hướng này”.

Edward thở dài.

“Anh đừng thở”, tôi nói với anh.

“Anh ổn mà” Anh chỉ nghĩ rằng em đang quá nhiệt tình”.

“Đây là tất cả những gì em làm được. Em muốn làm thật tốt việc này”.

Chúng tôi ngừng lại sau khi tôi hoàn thành tác phẩm của mình trên các cái cây. Tôi để vết xước trong lòng bàn tay của mình trên cây dương xỉ.

“Được rồi, em đã làm xong”, Edward đoán chắc để tôi yên tâm. “Những ma-cà-rông mới sinh sẽ điên lên, và Jasper sẽ rất ấn tượng trước “chiến công” của em. Còn bây giờ, hãy để anh băng bó cho cái tay của em – em đã làm cho các vết xước bị bẩn”.

“Làm ơn để cho anh băng bó nó!”

Anh nắm lấy tay tôi và mỉm cười khi kiểm tra nó. “Có vẻ như em không cần đèn anh nữa rồi”.

Tôi nhìn anh khi anh cẩn thận làm sạch vết xước dài, tìm kiếm dấu hiệu của một nỗi đau đớn nào đó. Anh vẫn tiếp tục thở đều, môi vẫn mỉm cười.

“Tại sao anh không còn...?, cuối cùng tôi cũng không kiểm được câu hỏi khi anh nhẹ nhàng băng bó lòng bàn tay của mình lại.

Anh khẽ nhún vai. “Anh đã chiến thắng nó”.

”Anh... chiến thắng nó? Khi nào vậy? Anh đã làm thế nào?”. Tôi cố gắng nhớ về khoảng thời gian qua, khi anh luôn cố gắng kiểm soát hơi thở của mình khi ở xung quanh tôi. Tất cả suy nghĩ của tôi bắt đầu tập trung về cái ngày sinh nhật tệ hại vào cuối tháng 9.

Edward mỉm môi, vẻ như đang cố gắng tìm từ ngữ để diễn đạt. “Anh đã trải qua suốt 24 tiếng nghĩ rằng em đã chết, Bella. Điều đó làm thay đổi cách nhìn của anh về nhiều điều”.

“Ý anh là nó thay đổi cách anh cảm nhận về mùi hương của em?”

“Không phải tất cả. Nhưng... anh đã trải qua những khoảnh khắc kinh khủng khi nghĩ rằng anh đã mất em... phản ứng của anh thay đổi. Dường như toàn bộ con người anh cảnh giác với bất kỳ điều gì có thể làm cho nỗi đau ấy lặp lại”.

Tôi không biết nói gì về điều đó nữa.

Anh cười trước biểu hiện của tôi. “Anh đoán rằng em đang nghĩ rằng nó là một kinh nghiệm giáo dục”. Gió thổi mạnh qua chỗ đã dọn quang, làm rối bời mái tóc của tôi, bay tứ tung ra xung quanh mặt tôi, và nó khiến tôi rùng mình.

“Được rồi”, anh nói, với tay thu dọn đồ đạc. “Em đã thực hiện xong phần mình”. Anh kéo cái áo khoác mùa đông của tôi ra, giữ nó để tôi xỏ tay tay vào. “Bây giờ thì thời tiết lại không thể kiểm soát. Dừng trại thôi!”

Tôi mỉm cười khi thấy sự hài hước trong giọng nói của anh.

Anh cầm lấy cái tay đã băng bó của tôi – còn có cái gì đó đã hình thành điều tệ hơn, anh im lặng – và bắt đầu nhìn về hướng bên kia của khu đất trống”.

“Chúng ta sẽ gặp Jacob ở đâu?”, tôi hỏi.

“Ngay tại đây”, anh chỉ về phía cái cây đằng trước, Jacob đã thận trọng bước ra khỏi bóng cây.

Tôi cố không tỏ ra ngạc nhiên khi thấy hình dáng con người của cậu ấy. Tôi đã không chắc chắn về lý do tại sao tôi luôn tìm kiếm một con sói có bộ lông màu nâu đỏ.

Jacob còn có vẻ lớn hơn lần trước – không phải là kết quả mà tôi mong đợi. Tôi bất giác hy vọng được thấy một cậu bé Jacob như trong ký ức của mình, người bạn dịu dàng, người đã giúp tôi vượt qua mọi khó khăn. Cậu ta khoanh cánh tay của mình trước cái ngực trần, nắm chặt chiếc áo khoác duy nhất. Gương mặt cậu không thể hiện một cảm xúc gì khi nhìn chăm chăm vào chúng tôi.

Môi Edward hơi trễ xuống. “Có một cách tốt hơn để đến con đường này”.

Edward môi kéo xuống ở các góc. “Có phải đã là một cách tốt hơn để làm điều này.”

“Bây giờ thì quá trễ”, tôi buồn bã thì thầm.

Anh thở dài.

“Chào, Jake”, tôi chào cậu ấy khi chúng tôi đã gần nhau hơn.

“Chào, Bella”

“Xin chào, Jacob”, Edward cất tiếng.

Jacob phớt lờ lời chào, cùng tất cả vấn đề. “Tại sao cô ấy ở đây?”

Edward kéo ra một cái bản đồ từ phía trên cái túi và đưa nó cho cậu ấy. Jacob đón lấy nó.

“Hiện tại, chúng ta đang ở đây”, Edward nói, đưa tay chạm vào chấm đen phía bên phải. Bàn tay Jacob tự động giật lùi lại, và cậu ấy cũng nhanh chóng trấn tĩnh lại. Edward giả vờ không biết đến điều đó.

“Và cậu đang theo dấu cô ấy lên đây”, Edward vẫn tiếp tục, vạch ra một đường uốn khúc xung quanh đường kẻ trên giấy. “Khoảng 9 dặm”.

Jacob gật đầu một cái.

“Khi cậu rời xa một dặm, cậu sẽ đi qua con đường của tôi. Điều đó sẽ đưa cậu đến. Cậu có cần bản đồ không?”

“Không, cảm ơn. Tôi biết gần như là tất cả khu vực nào. Tôi nghĩ mình biết nơi mình đang đi”. Dường như Jacob gặp nhiều khó khăn hơn Edward trong việc giữ lịch sự.

“Tôi sẽ đưa ra một lộ trình dài hơn”, Edward nói. “Và tôi sẽ gặp cậu trong một vài giờ nữa”.

Edward nhìn thấu nỗi buồn của tôi. Anh không thích nó như là một phần của kế hoạch.

“Hãy nhìn cậu kia”, tôi nói khẽ.

Bóng Edward biến mất sau hàng cây, đi về phía đối diện.

Ngay sau khi anh đi. Jacob lập tức vui vẻ trở lại.

“Cái gì vậy, Bella?”, cậu nói với một nụ cười rộng đến mang tai.

Tôi đảo mắt. “Vẫn là chuyện cũ, vẫn là chuyện cũ”.

“Ồ, vâng”, cậu đồng ý. “Cái bọn ma-cà-rông cố gắng giết bạn. Thường là như vậy mà!”.

“Ừ, thường là vậy!”.

“Ừ”, cậu ta nói, khẽ nhún vai dưới cái áo khoác, để cho cánh tay của cậu ta tự do. “Cậu hãy đến đây”. Một vẻ mặt mong đợi. Tôi bước đến gần cậu ta hơn rồi loạng choạng. Cậu cúi xuống và lướt cánh tay của mình ra sau đầu gối tôi, chạm vào chúng từ phía dưới. Tay của cậu ấy chộp lấy tôi trước khi đầu tôi chạm đất.

“Jake”, tôi cầu nhàu.

Jacob cười im lặng, chạy xuyên qua các hàng cây. Cậu giữ được tốc độ ổn định, một công việc nhẹ nhàng, phù hợp để một con người có thể theo kịp... khi đã qua một trình độ bay... Nếu họ không nặng đến một trăm pounds như anh ta.

“Cậu không cần chạy. Cậu sẽ bị mệt đấy!”.

“Chạy không làm cho mình mệt”, cậu nói. Thậm chí hơi thở của cậu vẫn ổn định như của một vận động viên marathon. “Bên cạnh đó, nó giúp mình hạ nhiệt một cách nhanh chóng. Mình hy vọng anh ta sẽ làm xong trại trước khi đội của mình đến”

Tôi lùa những ngón tay của mình vào chiếc áo paca dày ấm của cậu ấy. “Mình nghĩ rằng bây giờ cậu không thấy lạnh”.

“Mình không thấy lạnh. Mình định đem nó tới cho cậu, phòng khi cậu không chuẩn bị”, cậu ấy nhìn vào chiếc áo khoác của tôi, gần như là thất vọng khi tôi đã có nó. “Mình không thích những cảm nhận về thời tiết. Nó làm mình khó chịu. Bạn có thấy dấu hiệu nào về những cơn thú?”.

“Uhm, mình không chắc lắm!”.

“Mình đoán rằng bạn sẽ không thấy. Các giác quan của bạn không tinh nhạy lắm”.

Tôi phải thừa nhận điều đó. “Alice đã quá lo lắng về cơn bão”.

“Thật sai lầm khi đến khu rừng quá tĩnh lặng. Bạn đã chọn một nơi cắm trại tồi tệ”.

“Đó không hoàn toàn là ý tưởng của mình”.

Cậu ta bắt đầu leo lên cái dốc cheo leo nhưng tốc độ vẫn không hề chậm lại. Cậu nhảy một cách dễ dàng từ hòn đá này sang hòn đá kia, không có vẻ cần đến bàn tay như tất cả mọi người. Cậu ấy khiến tôi nhớ đến khả năng giữ thăng bằng hoàn hảo của một con sơn dương.

“Điều gì khiến bạn đeo thêm cái vòng tay kia?”, cậu ta hỏi.

Tôi nhìn xuống và thấy ngay những trái tim pha lê quấn quanh cổ tay mình.

Tôi khẽ nhún vai cam chịu. “Một món quà mừng lễ tốt nghiệp”

Cậu ta khịt mũi. “Một viên đá. Vật trang trí”.

Một viên đá à? Tôi đã bất ngờ nhận được lời nhắc nhở chưa tròn của Alice bên ngoài nhà để xe. Tôi nhìn chăm chăm vào ánh sáng trắng của những viên pha lê và cố gắng nhớ lại những lời Alice đã nói lúc trước, cái gì đó về... những viên kim cương. Có thể cô ấy đã cố gắng nói rằng anh ấy đã nhận được sự đồng ý của tôi? Vậy là, có thật sự là tôi đã nhận món quà bằng kim cương của Edward? Không, đó là điều không thể xảy ra. Thật điên rồ nếu trái tim này đáng giá những 5 cara. Edward sẽ không...

“Như vậy nó đã xảy ra được một thời gian khi bạn xuống La Push”, Jacob nói, làm xao lãng dòng suy đoán của tôi.

“Mình đã rất bận rộn”, tôi nói với cậu ấy. “Và... gần như là mình không thể xuống thăm cậu, mọi thứ rất lộn xộn”.

Cậu ta nhăn nhó. “Mình nghĩ rằng cậu đã tha thứ cho điều đó, và mình đã âm ỉ về điều đó”.

Tôi nhún vai.

“Mình đã suy nghĩ rất nhiều về thời gian qua, cậu có như vậy không?”

“Không”

Cậu ta mỉm cười. “Cậu đang nói dối, hoặc bướng bỉnh phủ nhận nó”.

“Mình không chắc về vấn đề thứ hai, nhưng mình không nói dối”.

Tôi không thích cuộc trò chuyện diễn ra trong điều kiện như hiện tại – bị bao phủ bởi sự ám áp của cậu ấy và không có gì khác để tôi có thể làm ngoài việc cảm nhận nó. Gương mặt cậu ấy quá đối thân thiết. Tôi ước gì mình có thể bước tới chạm vào nó.

“Có vẻ như cậu đang băn khoăn xem xét tất cả quyết định”

“Mình đã như vậy”, tôi lúng túng.

“Nếu cậu không suy nghĩ về tất cả bọn mình... ờ, cuộc nói chuyện trong thời gian cậu đến, có vẻ đó không phải là sự thật”.

“Cuộc trò chuyện đó không liên quan đến quyết định của mình”

“Một vài người thường không thể tự lừa dối chính mình”

“Mình đã để ý rằng người sói đặc biệt hay thiên về những giả thiết nhằm lẫn – bạn có nghĩ rằng đó là do di truyền?”.

“Liệu anh ta có phải là người hôn giỏi nhất?”, Jacob hỏi đột ngột, mặt nhăn nhó.

“Mình thực sự không thể nói, Jake. Edward là người duy nhất mình từng hôn”.

“Ngoại trừ mình”

“Nhưng mình không cho rằng đó là một nụ hôn thực sự, Jacob. Mình nghĩ về nó như là một sự bất ngờ”.

“Ồ! Thật đáng chán!”.

Tôi nhún vai. Tôi không được để việc đó lặp lại.

“Mình đã xin lỗi về điều đó”, cậu ta nhắc tôi.

“Mình đã tha thứ cho cậu... phần lớn là như vậy. Nhưng nó không làm thay đổi cách mình nhớ về nó”.

Cậu ta tự thì thầm một điều gì đó mà tôi không thể nghe rõ.

Sau đó là một sự yên lặng, chỉ có tiếng hơi thở đều đặn của cậu ấy và tiếng gió thổi ào ào trên cao. Những vách đá nhô ra mặt biển, màu xám xịt và thô nhám. Chúng tuân theo một quy luật nào đó, cong cong ở phía bìa rừng.

“Mình vẫn nghĩ rằng đó là một sự cố đáng yêu”, Jacob đột ngột cất tiếng.

“Dù cậu đang nói về cái gì thì cậu cũng đã sai rồi”.

“Hãy thử nghĩ về điều đó đi, Bella. Theo cách nhìn của cậu, cậu chỉ cần hôn một người – thậm chí cũng không phải là một người thực sự trong toàn bộ cuộc đời mình và cậu định dừng lại? Vậy thì làm thế nào cậu biết rằng đó là những gì cậu muốn? Cậu nên thử các cảm giác khác nhau.

Tôi nói bằng một giọng lạnh lùng. “Mình biết chính xác về cái mà mình muốn có”.

“Cũng đâu có gì tổn hại khi kiểm tra điều đó. Có lẽ cậu nên thử hôn một người nào khác – cần thiết để có sự so sánh... từ những việc không vui đã xảy ra. Ví dụ, cậu có thể hôn mình. Mình sẽ không phiền nếu cậu muốn sử dụng mình để làm thí nghiệm”.

Cậu ta kéo tôi áp sát vào ngực mình, vì vậy mặt tôi ở rất gần mặt cậu. Cậu ấy nở một nụ cười vui vẻ, nhưng tôi lại không muốn có bất kỳ sự thay đổi nào.

“Đừng làm mình rối trí, Jake. Mình thề mình sẽ không ngăn anh ấy lại nếu anh ấy đánh vỡ hàm cậu”.

Sự hoảng hốt trong giọng nói của tôi khiến cho nụ cười của cậu ta càng mở rộng. “Nếu cậu yêu cầu mình hôn, anh ta sẽ không có lý do gì để buồn lòng. Anh ta biết rằng cậu đang ồm”.

“Không được giữ hơi thở của cậu, Jake – không, chờ đó, mình đã đổi ý. Đúng thời điểm. Chỉ cần giữ hơi thở của cậu cho đến khi mình yêu cầu cậu hôn mình”.

“Hôm nay tâm trạng của cậu không tốt”.

“Mình cũng đang tự hỏi là tại sao?”

“Đôi khi mình nghĩ rằng

"Bạn đang trong một tâm trạng xấu ngày hôm nay."

"Mình cũng tự hỏi là tại sao lại như vậy?"

“Đôi khi mình nghĩ rằng tốt nhất mình là một con sói thật sự”

“Thỉnh thoảng mình cũng thế. Gần như làm được điều gì đó với cái cách cậu không thể nói chuyện”.

Cậu ta mím môi do dự. “Không, mình không nghĩ rằng nên như vậy. Mình chỉ nghĩ rằng cậu sẽ cảm thấy dễ dàng ở bên mình khi mình không phải là con người, bởi vì cậu không cần phải giả vờ rằng cậu không bị mình thu hút”.

Miệng tôi khẽ phát ra một tiếng kêu nhỏ. Tôi cũng ngừng ngay lập tức, nghiến chặt răng.

Cậu ấy nhận thấy điều đó. Đôi môi cậu tạo thành một nụ cười hoan hỉ trên khuôn mặt.

Tôi đã thở chậm lại trước khi nói. “Không! Tôi chắc sẽ rất đáng yêu khi cậu không thể nói chuyện”.

Cậu ấy thở dài. “Cậu có bao giờ mệt mỏi với việc tự lừa dối chính mình? Cậu có biết rằng cậu thuộc về mình. Theo quy luật tự nhiên...”

“Có phải là bất cứ ai cũng nhận thức được về quy luật tự nhiên, Jacob?”, tôi hỏi gặng. “Cậu là một sinh vật to lớn, một người không tôn trọng không gian cá nhân của người khác”

“Mình đã làm cho cậu lo lắng. Nhưng chỉ khi mình là con người. Khi tôi là sói, bạn sẽ thấy thoải mái hơn khi ở bên cạnh tôi.

“Bối rối và phát cáu với không chỉ một điều”

Cậu ấy nhìn chăm chăm vào tôi trong một phút, đi chậm lại, sự thích thú hiện rõ trên gương mặt. Mắt cậu hẹp lại, chuyển sang màu đen dưới bóng hai cặp chân mày. Hơi thở của cậu ta, vốn đều đặn ngay cả khi chạy, lại bắt đầu nhanh hơn. Một cách chậm rãi, cậu ấy nghiêng mặt mình đến gần tôi hơn.

Tôi nhìn chăm chăm vào cậu ta, hiểu chính xác những gì cậu ấy đang cố gắng thực hiện.

“Những việc mà cậu phải đối mặt”, tôi nhắc nhở cậu ta.

Cậu ta cười thành tiếng và bắt đầu lại việc tập luyện. “Mình không thực sự muốn đánh nhau với tên ma-cà-rông của cậu trong tối nay – Có nghĩa là sẽ có một đêm nào khác, chắc chắn là như thế. Nhưng cả hai chúng tôi đều có việc để làm vào ngày mai, và mình không muốn rời khỏi nhà Cullens quá nhanh đâu.

Đột nhiên, tôi thấy xấu hổ với những biểu hiện bất ngờ của mình.

“Mình biết, mình biết mà”, cậu ấy vội nói, nhưng không hiểu rõ. “Cậu nghĩ rằng anh ta sẽ đưa cho tôi”

Tôi không thể nói. Tôi phải rời xa họ trong một lúc. Nếu có gì tổn thương vì tôi quá yếu đuối? Nhưng điều gì sẽ đến nếu tôi dừng cảm và Edward... Tôi thậm chí không thể nghĩ về nó.

“Có điều gì quan trọng với cậu à, Bella?”. Về đùa cợt biến mất trên gương mặt cậu ấy, để lộ ra một

Jacob thực sự, cái mặt nạ rơi mất ngay lập tức. “Nếu mình nói gì làm cậu buồn, cậu hãy biết rằng mình chỉ đang lừa cậu thôi. Mình không có ý gì đâu – Nào, cậu ổn chứ? Đừng khóc mà, Bella”, cậu ta giải thích.

Tôi cố gắng kiểm soát mình. “Mình không khóc”

“Vậy mình đã nói gì?”

“Không phải là do cậu nói. Chỉ là, ôi, chỉ là do mình. Mình đã làm những điều... xấu”

Cậu ta nhìn chăm chăm vào tôi, đôi mắt mở rộng bối rối.

“Edward không đi chiến đấu vào ngày mai”, tôi thì thầm giải thích. “Mình đã khiến anh ấy phải ở lại bên mình. Mình thật hèn nhát!”

Cậu ấy cau mày: “Cậu nghĩ rằng không cần làm việc này? Rằng họ sẽ tìm thấy cậu ở đây? Cậu biết điều gì mà mình không biết?”.

“Không, không có! Mình không sợ điều đó. Mình chỉ cần... Mình có thể không cho anh ấy đi. Nếu anh ấy không quay trở lại...”. Tôi rùng mình, nhắm mắt lại để thoát khỏi những suy nghĩ đó.

Jacob im lặng.

Tôi thì thầm và nhắm mắt lại. “Nếu có bất cứ ai bị đau, chắc chắn là lỗi do mình. Và thậm chí nếu không có ai bị gì... Mình vẫn cảm thấy thật kinh khủng. Mình đã làm, đã thuyết phục anh ấy ở lại với mình. Anh ấy sẽ không chống lại mình, nhưng mình luôn biết những gì mình có thể làm”. Tôi cảm thấy ngực mình bót đi chút xíu gánh nặng. Thậm chí nếu tôi chỉ có thể thú nhận việc này với Jacob.

Cậu ấy khịt mũi. Tôi từ từ mở mắt ra, và cảm thấy buồn khi cái mặt nạ lạnh lùng quay trở lại.

“Mình không tin rằng anh ta sẽ cho phép cậu nói về chuyện anh ta ra đi. Mình sẽ không bỏ lỡ bất cứ điều gì”.

Tôi thở dài. “Mình biết”.

“Mặc dù điều đó không có nghĩa gì”, cậu ấy bất ngờ quay lại. “Điều đó không có nghĩa là anh ta yêu cậu nhiều hơn mình”.

“Nhưng cậu sẽ không ở lại với mình, thậm chí nếu mình van xin cậu”.

Cậu ấy mím môi một lúc lâu, và tôi chắc mình sẽ ngạc nhiên nếu cậu ấy cố gắng chối bỏ việc đó. Chúng tôi biết đâu là sự thật. “Đó chỉ là vì mình biết nó sẽ tốt hơn cho cậu”, cuối cùng, cậu thốt lên.

“Tất cả những gì đang xảy ra là quá bất ngờ. Thậm chí nếu cậu muốn hỏi, tôi cũng sẽ nói rằng không có việc gì, dù sau đó cậu sẽ nổi điên với mình”.

“Nếu tất cả mọi thứ đến quá bất ngờ, chắc chắn cậu sẽ làm thế. Mình không nổi điên. Nhưng mình sẽ lo lắng đến phát bệnh trong suốt thời gian cậu đi, Jake à. Mình sẽ nổi điên với nó”.

“Tại sao?” cậu ấy hỏi một cách cộc cằn. “Nếu có gì xảy ra cho mình, tại sao điều đó lại quan trọng với cậu?”.

“Đừng nói điều đó. Cậu phải biết rằng cậu rất có ý nghĩa đối với mình. Mình xin lỗi vì nó không theo cách mà cậu muốn, nhưng nó là như thế. Cậu là bạn thân nhất của mình. Ít nhất, cậu là như thế. Và vẫn như vậy... khi cậu bỏ đi lớp vỏ bọc cậu cậu”.

Cậu ấy nở nụ cười mà tôi hằng yêu mến. “Luôn luôn là như thế?”, cậu hy vọng. “Thậm chí khi mình không... hành xử như mình nên làm. Bên dưới lớp vỏ bọc, mình luôn như vậy”.

“Mình biết. Tại sao mình lại khiến mọi chuyện trở nên rắc rối như thế này?”

Cậu ấy cười với tôi, và rồi đôi mắt lại đượm buồn. “Cuối cùng cậu sẽ nhận ra rằng cậu cũng có yêu mình chứ?”

“Cậu đừng phá vỡ giây phút này”.

“Mình không nói rằng cậu không yêu anh ta. Mình không ngu ngốc như vậy. Nhưng người ta có thể yêu nhiều hơn một người trong cùng một lúc. Mình nhận thấy điều đó trong hành động của cậu.

“Mình không phải là một người sói kỳ lạ, Jacob!”

Cậu ta nhăn mũi, và tôi đã xin lỗi cho phản ứng quá mạnh mẽ đó, nhưng cậu ta thay đổi chủ đề.

“Bây giờ chúng ta không ở xa, mình có thể ngủi thấy anh ta”.

Tôi thở phào nhẹ nhõm.

Cậu ấy đã hiểu sai ý tôi. “Mình đã có được niềm hạnh phúc một cách quá chậm, Bella à, nhưng cậu sẽ muốn ở dưới sự che chở trước khi bị tấn công”.

Chúng tôi cùng nhìn lên trời.

Những đám mây tím ngắt như một bức tường vững chắc đang ùn ùn kéo đến từ phía tây, những cánh rừng bên dưới tối sẫm lại khi nó đến.

“Chà!”, tôi khẽ nói, nhanh lên nào Jake. “Cậu sẽ muốn nhanh trở về nhà ngay trước khi nó tới đây”.

Mình sẽ không về nhà.

Tôi nhìn chăm chăm vào cậu ta, cảm thấy giận điên lên. “Cậu sẽ không cắm trại với chúng tôi”.

“Không như trước kia đâu, không cần chia sẻ cái lều của cậu hay bất cứ điều gì. Mình thích nhìn thấy diễn biến của cơn bão sắp xảy ra. Nhưng mình chắc chắn là kẻ hút máu của cậu muốn giữ liên lạc với các mục tiêu cần phối hợp, và mình sẽ là người mang đến điều đó”.

“Mình nghĩ rằng đó là nhiệm vụ của Seth”.

“Cậu ta sẽ đến vào ngày mai, trong cuộc chiến”.

Lời nhắc nhở đó làm tôi nín lặng một lần nữa. Tôi nhìn chăm chăm vào cậu ta, sự lo lắng lại trở dậy một cách dữ dội, đột ngột.

“Mình không nghĩ rằng có cách nào khác ngoài việc để cậu ở lại khi cậu đã ở đây”, tôi đề nghị. “Nếu mình van xin cậu? Hoặc thỏa thuận về thời gian sống hay một điều gì đó?”.

“Hấp dẫn đấy, nhưng không đâu. Sau khi lặp lại, việc năn nỉ có vẻ thú vị để xem xét đấy. Cậu có thể mang đến cho nó một sự nhiệt tình nếu cậu thích”.

“Có thật là sẽ không có gì, không có vấn đề gì mà mình có thể nói?”

“Không! Trừ khi cậu có thể cho mình một hứa hẹn tốt hơn về cuộc chiến. Dù sao Sam cũng là người chỉ huy, không phải mình”.

Điều đó nhắc nhở tôi.

“Hôm nọ, Edward có nói với mình điều gì đó... về cậu”.

Cậu ấy cứng người lại. “Đó là những điều không đúng!”.

“Ồ, thật sao?”

Cậu ấy lẩn tránh, vẻ mặt thể hiện sự ngạc nhiên. “Ồ, điều đó...”.

“Tại sao cậu chưa bao giờ nói với mình về điều đó?”

“Tại sao mình lại phải nói? Đó không phải là vấn đề lớn”.

“Mình không biết. Tại sao lại không? Đó là một chuyện đáng quan tâm. Vì thế, sao phải làm việc đó? Xem Sam như là thủ lĩnh, và cậu như là... cấp dưới”.

Jacob cười lặng lẽ với phát hiện của tôi. “Sam là người đầu tiên, lớn nhất. Điều đó làm cho anh ấy ý thức được nhiệm vụ của mình”.

Tôi không vừa lòng với lời giải thích đó. “Nhưng không phải là Jared hoặc Paul đã gia nhập ngay sau đó? Họ là người tiếp theo bị biến đổi?”.

“Ồ... thật khó giải thích”, Jacob nói lảng tránh.

“Hãy thử xem!”.

Cậu thở dài. “Có phải cậu đã biết đó là những việc thuộc về nòi giống? Phần nào do sự sắp xếp xưa cũ. Tại sao nó lại quan trọng.....?”

Tôi nhớ lại những gì mà Jacob đã nói với tôi trước đây, khi một trong hai chúng tôi vẫn chưa biết gì về người sói.

“Có phải cậu đã không nói rằng Ephraim Black là thủ lĩnh cuối cùng của bộ lạc Quileutes sao?”

“Vâng, đúng là như vậy. Bởi vì ông ấy là Alpha. Cậu cũng biết điều đó mà, nói một cách chính xác, Sam có toàn bộ quyền làm thủ lĩnh của bọn tớ”. Cậu ta cười: “Phát mệt với các tục lệ”.

Tôi suy nghĩ về giả thiết thứ hai, cố gắng làm cho nó phù hợp với những mảnh rời rạc. “Nhưng cậu cũng nói rằng cha của cậu đã nghe về những luật lệ, bởi vì ông là cháu trai của Ephraim?”.

“Điều đó thì có nghĩa gì?”

“Vâng, nếu nó thuộc về nòi giống... sau này, cậu không phải là thủ lĩnh à?

Jacob không trả lời tôi. Cậu nhìn chăm chú vào cánh rừng tối đen, như thể bất ngờ cảm thấy cần phải tập trung vào nơi mà anh ấy đã đi.

“Jake!”

“Không! Đó là việc của Sam”. Anh ấy dõi theo đường đi của bọn tớ.

“Tại sao? Người ông vĩ đại của anh ấy là Levi Uley phải không? Và Levi đã là một Alpha?”

“Chỉ có một Alpha thôi”, cậu ta trả lời một cách máy móc.

“Vậy ông Levi đã là gì?”

“Ông ấy là một trong những Beta, mình đoán thế”, cậu ấy khịt mũi. “Giống như mình vậy”.

“Điều đó không đúng với tục lệ”.

“Nó không quan trọng”.

“Mình chỉ muốn tìm hiểu thôi”.

Jacob kết thúc sự bối rối của tôi bằng cái nhìn chăm chăm, và sau đó thở dài. “Vâng, mình được cho rằng sẽ trở thành Alpha”.

Tôi nhú mày, “Sam không muốn nhường lại cho cậu?”

“Hầu như không. Mình không muốn trở thành Alpha”.

"Tại sao không?"

Cậu ấy cau mày, khó chịu với những câu hỏi của tôi. Vâng, nó đã khiến sự khó chịu của cậu ấy quay trở lại.

“Mình không muốn trở thành bất kỳ cái gì, Bella à! Mình không muốn làm bất cứ điều gì để thay đổi. Mình không muốn trở thành một thủ lĩnh huyền thoại. Mình không muốn là một phần của đội quân người sói, để lãnh đạo họ một mình. Mình không muốn giữ nó khi Sam đề nghị trao lại”.

Tôi nghĩ về việc này một lúc lâu. Jacob không gián đoạn nó. Cậu ấy chỉ nhìn chăm chăm vào rừng.

“Nhưng mình nghĩ cậu đã hạnh phúc. Rằng cậu đã hài lòng với điều này”, cuối cùng tôi thì thầm.

Jacob nở một nụ cười làm tôi thấy yên lòng. “Vâng, thực sự thì nó không quá tệ. Những khoảng thời gian sôi động, thích thú với những điều đến vào ngày mai. Nhưng trước hết sự tồn tại của nó được hình thành dựa trên những cuộc chiến. Không có sự lựa chọn cho việc này, cậu biết mà, phải không? Và cuối cùng thì nó trở thành như vậy”, cậu ấy nhún vai. “Dù sao, mình chắc rằng bây giờ mình nên vui mừng. Nó phải được thực hiện và liệu mình có thể tin tưởng để cho một ai khác làm việc này? Chắc hẳn rằng không ai tốt bằng chính mình”.

Tôi nhìn cậu ấy, cảm nhận được một sự kính nể bất ngờ dành cho người bạn của mình. Cậu ấy đã trưởng thành hơn rất nhiều so với sự tin tưởng của tôi. Giống hệt như Billy trong đêm kỷ niệm, một sự uy nghiêm không thể phủ nhận.

“Thủ lĩnh Jacob”, tôi thì thầm, mỉm cười trước âm điệu mà các từ này tạo ra.

Cậu ấy đảo mắt.

Chỉ ngay sau đó, gió thổi dữ dội qua các hàng cây xung quanh chúng tôi và tôi có cảm tưởng như nó đã thổi đến cả một dòng sông băng giá. Những cành cây kêu rãng rãc vang dội vào ngọn núi. Mặc dù ánh sáng đang dần biến mất khi những đám mây cứ ùn ùn che kín bầu trời, tôi vẫn có thể thấy những đốm trắng nhỏ xíu đang vẩy cánh đằng sau chúng tôi.

Jacob bước nhanh tới, dán mắt lên mặt đất như khi chạy nhanh. Tôi ngã sấp xuống, đập mạnh vào ngực

cậu ấy, bị nhấc bổng lên khỏi mặt tuyết.

Chỉ vài phút sau đó, cậu ấy lao tới chỗ vách đá khuất gió và chúng tôi đã có thể nhìn thấy chỗ cái lều trú ẩn và lách vào đó. Con mưa bất ngờ đã rơi xuống xung quanh chúng tôi, nhưng gió thổi quá mạnh khiến tạt khắp nơi.

“Bella!” Edward gọi khẩn thiết. Chúng tôi chợt nghe thấy tiếng bước chân anh ở giữa khoảng không. Trong chớp nhoáng, chỉ thấy bóng anh di chuyển rồi anh đã có mặt. Jacob co người lại, và sau đó đặt tôi đứng xuống. Edward phớt lờ phản ứng đó và ôm chầm lấy tôi.

“Cảm ơn cậu”, Edward nói trên đầu tôi. Giọng anh vô cùng thành thật. “Nó đến nhanh hơn tôi dự kiến, và tôi thực sự cảm kích về việc này”.

Tôi quay lại để xem phản ứng của Jacob.

Jacob chỉ nhún vai, mọi nét thân thiện trên mặt biến mất tiêu. “Get her inside. This is going to be bad — my hair’s standing up on my scalp. Is that tent secure?”

“I all but welded it to the rock.”

“Tốt”

Jacob nhìn lên trời – bây giờ đã tối đen vì cơn bão, mưa rào, lốc xoáy và một ít tuyết rơi. Mũi cậu ta phập phồng.

“Tôi sẽ đi thay đổi”, cậu nói. “Tôi muốn biết điều gì đang xảy ra khi trở về nhà”.

Cậu ấy treo cái áo khoác của mình lên bụi cây thấp, và bước vào khoảng rừng âm u mà không hề nhìn lại.

Chương 22: LỬA VÀ BĂNG

Gió lại làm cho cái lều lắc lư, làm tôi lắc lư theo.

Nhiệt độ đang giảm xuống. Tôi có thể cảm thấy qua cái túi phía dưới và qua áo khoác của tôi. Tôi đã mặc rất kín, đôi giày ông dùng để đi bộ đường dài vẫn thắt chặt dây. Nhưng chẳng có gì khác cả. Sao có thể lạnh đến vậy chứ? Sao cứ càng lúc càng lạnh hơn thế này? It had to bottom out sometime, didn’t it? “Mmmmmmmây ggggì rrrrời?” Tôi cố gắng nói qua hàm răng đang vào nhau kêu lách cách.

“Hai giờ.” Edward trả lời.

Edward ngồi cách xa tôi trong cái không gian tù túng đó, sợ hơi thở của anh ấy sẽ làm tôi thấy lạnh hơn khi mà tôi đã lạnh thế này rồi. Trời tối đến mức không thể thấy được khuôn mặt của anh ấy, nhưng giọng nói của anh ấy vẫn đầy cảm xúc lo lắng, do dự và buồn bã.

“Có lẽ.....”

“Không, em... Ồn mmmma, tttttthật đđđđó. Em không mmmmuốn rrrraa nggooaài đâu.”

Anh ấy đã cố gắng nói với tôi về chuyện chạy ra ngoài đó một tá lần rồi, nhưng tôi sợ phải rời khỏi chỗ trú ẩn của tôi. Nếu ở trong đây mà lạnh thế này mặc dù đã tránh khỏi những cơn gió dữ dội, tôi có thể tưởng tượng sẽ tồi tệ thế nào nếu chúng tôi chạy xuyên qua nó.

Và điều đó sẽ làm lãng phí mọi công sức chiều nay. Liệu chúng tôi có đủ thời gian để lấy lại tinh thần khi cơn bão qua đi không? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu nó không kết thúc? Di chuyển lúc này không phải là thông minh. Tôi có thể run lên vì lạnh trên đường đi suốt một đêm.

Tôi e là dấu vết mà tôi để lại sẽ mất đi, nhưng anh ấy hứa là nó sẽ rất dễ thấy đối với bọn quái vật đang đến.

“Anh có thể làm gì?” anh ấy gần như là cầu xin.

Tôi chỉ lắc đầu.

Ở ngoài kia, Jacob rên rỉ một cách không vui.

“Điiii ra kkkkhhhhiiii đaaaaây” Tôi ra lệnh lần nữa.

“Cậu ấy chỉ lo lắng cho em thôi mà.” Edward phiên dịch.” Cậu ta ổn. Cơ thể của cậu ta được tạo ra là

đề đối mặt với thời tiết thế này.”

“h-h-h-h-h-h” Tôi muốn nói là cậu ấy nên ở lại, nhưng tôi không thể thốt lên được. I nearly bit my tongue off trying. Ít ra thì Jacob cũng có vẻ trang bị tốt hơn để chịu đựng tuyết, hơn những người khác trong bầy vì cậu ấy có bộ lông màu nâu đỏ dày, dài và bồm xồm. Tôi tự hỏi tại sao lại như vậy.

Jacob thỏ thẻ, âm thanh than phiền rít tai ở âm vực cao.

“Anh muốn tôi làm gì?” Edward gầm gừ, quá lo lắng để có thể xen vào câu chuyện một cách lịch sự nữa. “Đem cô ấy đi ư? Tôi không thấy anh làm cho anh hữu ích xíu nào cả. Tại sao anh không tìm một nơi ấm hơn hay là gì đó?”

“Em ồnnn mmmmaaà.” Tôi phản đối. Dựa trên lời căn nhắc của Edward và tiếng gầm được xoa dịu ở bên ngoài lều, tôi biết tôi đã không thuyết phục được ai cả. Gió làm lắc lư cái lều dữ dội, và tôi cũng rung 1 cách nhịp nhàng với nó.

Một tiếng tru đột nhiên xé mạnh những tiếng gió, và tôi che tai mình lại. Edward giận dữ.

“Điều đó gần như là không cần thiết.” Anh càu nhàu. “Và đó là ý tưởng tệ nhất mà tôi từng nghe.” Anh la to hơn.

“Tốt hơn bất cứ thứ gì mà anh có thể nghĩ ra.” Jacob trả lời, tiếng nói của cậu ấy làm tôi giật mình. “Đi tìm chỗ nào đó ấm hơn đi.” Cậu ta gầm lên. “Tôi không phải là St. Bernard.”

Tôi nghe tiếng dây kéo quanh cái lều được kéo nhanh xuống.

Jacob chui qua cái lỗ nhỏ nhất đang mở ra mà cậu ấy có thể lọt qua được, trong khi không khí bắc cực tràn vào một cách không thể kiểm soát.

“Áo Parka (áo khoác ấm có trùm đầu, không thấm nước) là để cho ngày mai-chị ấy quá lạnh để có thể tự làm ấm người lại. Nó đang đông lại đó.” Cậu ấy để nó xuống cửa. “Anh nói chị ấy cần một nơi ấm hơn, đó là tôi.” Jacob giang rộng tay ra trong cái lều. Như thường lệ, khi cậu ấy chạy xung quanh như một con chó sói, cậu ta only thrown on the bare essentials — just a pair of sweats, không áo, không giày.

“J-j-j-j-jake, em sẽ đ-đ-đông c-c-c-cứn-n-n-n-ng mát.” Tôi cố gắng phản nản.

“Không phải là em.” Cậu ấy hờn hờ nói. “I run at a toasty one-oh-eight point nine these days. Em sẽ làm chị chảy mồ hôi nhanh thôi.”

Edward gầm gừ, nhưng thậm chí Jacob còn không nhìn anh ấy. Thay vì vậy, cậu ta trườn vào trong túi ngủ của tôi và bắt đầu kéo khóa kéo túi ngủ của tôi.

Tay Edward đột nhiên cứng lại trên vai cậu ta, ngăn cản, làn da trắng như tuyết đối nghịch với làn da sẫm màu. Quai hàm Jacob nghiến chặt, lỗ mũi như rục lên, toàn thân cậu ta lúi lại vì sự va chạm lạnh như băng đó. Những cơ bắp dài trên tay cậu ấy uốn cong một cách tự động.

“Lấy tay anh ra khỏi người tôi”, cậu ấy gầm lên qua kẽ răng.

“Giữ tay anh không đụng đến cô ấy.” Edward nhanh chóng trả lời.

“Đ-đ-đ-ừnng đ-đ-đ-ánh nhaaa.” Tôi khản khoản. Một cơn rung khác lại làm tôi lắc lư. Răng tôi hình như đang vỡ ra, chúng đang đập vào nhau quá mạnh.

“Tôi chắc là chị ấy sẽ biết ơn về chuyện này khi mà những ngón chân của chị ta chuyển sang màu đen và rớt ra.” Jacob gất gỏng.

Edward phân vân, rồi anh ấy lấy tay xuống và về vị trí của mình ở góc lều.

Giọng anh đều và đầy đe dọa. “Cậu coi chừng đó.”

Jacob cười khúc khích.

“Scoot over, Bella,” cậu ấy nói, kéo cái dây kéo của túi ngủ mở rộng hơn.

Tôi nhìn chằm chằm vào cậu ấy trong sự tổn thương. Không có gì phải nói về thái độ của Edward.

“N-n-n-n-n,” Tôi cố gắng phản đối.

“Đừng ngốc vậy chứ.” Cậu ta nói rất tức giận. “Chị không muốn có đủ 10 ngón chân à?”

Cậu ấy nhét người vào cái không gian quá chật hẹp đó, cố gắng kéo cái dây kéo phía sau lên. Và sau đó tôi không thể phản đối được nữa- tôi không muốn như vậy. Cậu ấy quá ấm áp. Tay cậu ta siết chặt quanh người tôi, giữ tôi áp chặt vào ngực trần của cậu ấy. Sức nóng đúng là không cưỡng lại được, giống như là không khí bị ở dưới nước quá lâu vậy. Cậu ấy co người khi tôi ấn những ngón tay đông cứng của tôi trên da cậu ấy.

“Trời ạ, chị đang đông thành đá rồi, Bella.” Cậu ấy phàn nàn.

“X-x-x-xin l-l-l-ôi.” Tôi nói lắp.

“Cố thư giãn nào.” Cậu ấy đề nghị khi một cơn lạnh run khác lại xé toạc tôi ra một cách thô bạo.” Chị sẽ ấm lên trong một phút. Tất nhiên là sẽ ấm lên nhanh hơn nếu chị không mặc quần áo.”

Edward gầm gừ đe dọa.

“Đó chỉ đơn giản là sự thật thôi mà.” Jacob biện hộ.” “Survival one-oh-one.”

“Ngưng ngay đi, Jake.” Tôi giận dữ nói, mặc dù cơ thể tôi không muốn rời xa cậu ấy.” K-k-k-không c-c-c-có a-a-a-ai thật sự c-c-c-cần 10 ngón c-c-chân đâu”

“Chị đừng lo về tên uống máu đó.” Cậu ta lại nói, giọng cậu ấy đầy tự mãn.” Anh ta chỉ ghen thôi.”

“Tất nhiên là tôi phải vậy rồi.” Giọng Edward lại mượt như nhung dưới sự kiềm chế, một lời rì rầm du dương trong bóng tối.” Cậu không có một ý tưởng mờ nhạt nào về việc tôi ước gì làm được điều mà cậu đang làm cho cô ấy biết bao nhiêu, đồ chó lai.”

“Those are the breaks,” Jacob nói nhẹ nhàng nhưng sau đó giọng cậu ta lại trở nên chua chát.” Ít ra thì anh cũng biết là chị ấy ước rằng đó chính là anh.”

“Đúng vậy.” Edward đồng tình.

Sự lắc lư chậm lại, trở nên có thể chịu được khi bọn họ đang cãi nhau.

“Thấy chưa” Jacob nói một cách hài lòng.” Chị thấy khá hơn rồi đúng không?”

Cuối cùng tôi cũng có thể nói được rõ ràng.” Uh.”

“Môi của chị vẫn còn tái lắm.” cậu ta trầm ngâm.” Có muốn em làm ấm nó lên dùm chị luôn không? Chị chỉ cần yêu cầu là được.”

Edward thở một cách nặng nhọc.

“Em coi chừng đó.” Tôi cầu nhàu, áp mặt vào vai của cậu ấy. Cậu ấy lại rụt người khi làn da lạnh cóng của tôi chạm vào cậu ta, và tôi cười thỏa mãn.

Ở trong túi ngủ rất ấm áp và tiện nghi. Sức nóng của cơ thể Jacob dường như phát ra từ mọi phía- có lẽ vì cậu ấy quá ấm. Tôi đá đôi giày ông ra khỏi chân và đặt những ngón chân lên chân cậu ta. Cậu ta giật thót lên một chút và sau đó ngã đầu xuống để đặt đôi má ấm của cậu ta lên tai tôi.

Tôi để ý thấy da của Jacob có một mùi hương của gỗ và mùi xạ hương- rất phù hợp với khung cảnh này, nơi giữa khu rừng. Nó thật tuyệt. Tôi tự hỏi nếu nhà Cullens và người Quileutes không trêu chọc cái mùi hương tỏa ra đó bởi cái định kiến của họ. Mọi người đều có mùi rất tuyệt mà.

Cơn bão rú lên như một con thú đang tấn công cái lều, nhưng chuyện đó không làm tôi lo lắng nữa. Jacob và tôi đều không thấy lạnh. Hơn nữa, đơn giản là tôi đã quá kiệt sức nên không thể lo lắng bất cứ chuyện gì nữa- mệt vì thức khuya quá và sự co thắt của các cơ làm tôi đau nhức. Cơ thể tôi từ từ thư giãn khi tôi xoa người, từng chút từng một, và trở nên mềm oặt ra.

“Jake?” Tôi lằm bằm trong cơn buồn ngủ.” Chị có thể hỏi em một số chuyện không? Chị không phải là một kẻ dễ tiện hay đại loại vậy đâu. Chị thật sự tò mò thôi.” Đó là những lời như lời cậu ấy nói với tôi trong nhà bếp... đã bao lâu rồi nhỉ?

“Chắc rồi.” Cậu ấy nhớ lại và cười khúc khích.

“Tại sao em lại nhiều lông hơn những người bạn của em? Em không cần phải trả lời nếu thấy chị đang thô lỗ.” Tôi không biết những quy tắc về cách ứng xử khi họ gia nhập cộng đồng người sói.

“Tại vì tóc em dài hơn.” Cậu ấy vui vẻ nói- ít ra câu hỏi của tôi không làm cậu ấy cảm thấy bị xúc

phạm. Cậu ấy lắc mạnh đầu để mái tóc bù xù của cậu ấy-bây giờ đã dài tới cằm-làm nhột gò má tôi.

“Ồ” Tôi rất ngạc nhiên,nhưng điều đó có ý nghĩa đặc biệt.Đó là lí do tại sao lúc đầu tất cả bọn họ đều cắt tóc, khi họ gia nhập bầy.” Tại sao em không cắt tóc đi?Em muốn trở nên lười thôi à?”

Cậu ấy không trả lời ngay,và Edward thì cười thầm.

“Chị xin lỗi.” Tôi ngừng lại để ngáp.”Chị không có ý tọc mạch.Em không cần phải trả lời đâu.”

Jacob có vẻ bị làm phiền.”Ồ,anh ta sẽ nói cho chị nghe,vì vậy có lẽ em sẽ....Em để tóc dài bởi vì.....có vẻ chị thích tóc dài.”

“Ồ” Tôi cảm thấy tỉnh táo.”Chị,er,er,thích cả hai,Jake.Em không cần phải làm vậy để....bất tiện vậy đâu.”

Cậu ta nhún vai.”Nhưng hóa ra là rất tiện lợi vào tối nay đó chứ,chị đừng bận tâm.”

Tôi không có gì để nói nữa.Khi sự im lặng càng kéo dài ra thì mí mắt tôi sụp xuống,và tôi bắt đầu thở chậm lại.

“Đúng rồi,cực cưng,ngủ đi nào.”Jacob thì thầm.

Tôi thở dài 1 cách hài lòng,không hoàn toàn tỉnh táo.

“Seth đang ở đây.”Edward nói khẽ với Jacob,và tôi chợt hiểu ra điểm mấu chốt của tiếng tru.

“Hoàn hảo.Bây giờ anh có thể trông coi mọi chuyện khi tôi đang chăm sóc bạn gái của anh.”

Edward không trả lời,nhưng tôi thì rên rỉ.”Ngừng lại đi.” Tôi cắn nhai.

Thật là yên tĩnh,ít ra trong này là như vậy.Ngoài kia gió đang rít lên điên cuồng qua những cái cây.Ánh sáng mờ mờ trong lều làm tôi khó ngủ.Nam cực đột nhiên bị xóc mạnh và rung lên bần bật,kéo tôi khỏi ranh giới của sự không tỉnh táo mỗi khi tôi đã gần như trượt xuống.Tôi cảm thấy thật tệ cho những chú sói,những chàng trai phải ở ngoài tuyết kia.

Đầu óc tôi nghĩ vẩn vơ chờ cơn buồn ngủ đến.Không gian ấm áp này làm tôi nghĩ về những ngày trước đây với Jacob,và tôi nhớ sự quen thuộc khi cậu ấy là mặt trời thay thế của tôi,sự ấm áp làm cho cuộc sống vô nghĩa của tôi được sống dậy.Đã lâu lắm rồi từ khi tôi nghĩ về Jacob như thế, nhưng bây giờ cậu ấy lại ở đây,lại sưởi ấm cho tôi.

“Làm ơn đi.”Edward hissed .”Cậu không phiền đây chứ!”

“Chuyện gì?”Jacob trả lời thì thầm,giọng cậu ấy đầy ngạc nhiên.

“Cậu có nghĩa là cậu có thể kiểm soát suy nghĩ của mình không vậy?” Lời thì thầm của Edward đầy tức giận.

“Không ai bảo anh nghe cả” Jacob càu nhàu thách thức,nhưng vẫn có vẻ xấu hổ.” Ra khỏi đầu tôi ngay.”

“Tôi ước gì tôi làm được.Cậu không thể tưởng tượng là ý nghĩ kì quặc của cậu lớn đến mức nào đâu.Như thế là cậu đang hét nó vào tai tôi.”

“Tôi sẽ cố kiểm soát nó.” Jacob chế nhạo.

Có 1 sự im lặng ngắn ngủi.

“Ừ.” Edwart trả lời về suy nghĩ không nói ra được đó bằng một tiếng rì rầm nhỏ đến mức tôi hầu như không thể nghe được.”Tôi cũng ghen với điều đó nữa.”

“Tôi chắc là như vậy.”Jacob thì thầm 1 cách tự mãn. “Sort of evens the playing field up a little, doesn’t it?”

Edward cười khúc khích.”Cậu mơ thì có.”

“Anh biết là chị ấy có thể thay đổi suy nghĩ mà.” Jacob làm anh ấy căng thẳng.”Thử nghĩ về những việc tôi có thể làm cho chị ấy mà anh không thể đi. Ít ra thì tôi cũng không giết cô ấy.”

“Ngủ đi Jacob” Edward rì rầm.”Cậu đang làm tôi điên lên đó.”

“Tôi cũng nghĩ vậy.Tôi đang rất thoải mái.”

Edward không trả lời.

Tôi đã không thể yêu cầu họ đừng nói về tôi nữa như thể là tôi đã không ở đó. Cuộc đối thoại đó gần như là 1 giấc mơ đối với tôi, tôi không chắc là mình đang thức.

“Có lẽ tôi sẽ làm vậy.” Edward nói sau một chút, trả lời câu hỏi mà tôi không hề nghe thấy.

“Nhưng anh có thành thật không?”

“Cậu luôn có thể hỏi và thấy điều đó.” Giọng Edward làm cho tôi tự hỏi phải chăng tôi đã không được tham gia vào một trò đùa.

“Anh có thể thấy suy nghĩ của tôi-vậy để tôi thấy suy nghĩ của anh tối nay cho công bằng nhé.” Jacob nói.

“Trong đầu cậu đây câu hỏi. Cậu muốn tôi trả lời câu nào trước?”

“Sự ghen tuông.... Nó như đang ăn thịt anh. Anh không thể chắc chắn về chính mình như anh đang có vẻ. Trừ khi anh không có cảm xúc nào.”

“Tất nhiên là vậy.” Edward đồng tình, không còn vui vẻ nữa. “Ngay lúc này tôi hầu như không thể kiểm soát được giọng nói của mình. Tất nhiên là sẽ còn tệ hơn khi cô ấy không ở với tôi mà đang bên cậu, và tôi không thể thấy cô ấy.”

“Anh có luôn luôn nghĩ về chuyện đó không?” Jacob thăm thì “Việc đó có làm anh khó tập trung khi mà chị ấy không ở bên cạnh anh không?”

“Có và không.” Edward nói, anh ấy dường như đang cố trả lời thành thật. “Suy nghĩ của tôi không như của cậu. Tôi có thể nghĩ về nhiều thứ cùng lúc. Tất nhiên, điều đó có nghĩa là tôi luôn có thể nghĩ về cậu, luôn có thể tự hỏi đầu óc cô ấy đang ở đâu khi cô ấy im lặng và đắm chiêu.”

Họ lại im lặng trong một phút.

“Ừ, tôi đoán là cô ấy thường xuyên nghĩ về cậu.” Edward rì rầm để trả lời suy nghĩ của Jacob. “Thường xuyên hơn là tôi muốn. Cô ấy lo cậu không vui. Chứ không phải là cậu không biết điều đó. Cũng không phải là cậu không sử dụng điều đó.”

“Tôi phải dùng bất cứ gì tôi có thể.” Jacob nói khẽ. “Tôi không working with lợi thế của anh-những lợi thế như là cô ấy biết cô ấy yêu anh.”

“Điều đó rất hữu ích” Edward đồng ý bằng cái giọng nhẹ nhàng.

Jacob lại thách thức. “Chị ấy cũng yêu tôi nữa, anh biết mà.”

Edward không trả lời.

Jacob thở dài. “Nhưng mà chị ấy không biết điều đó.”

“Tôi không thể nói là cậu nói đúng hay không.”

“Chuyện đó có làm anh thấy bức không? Anh có ước là có thể biết chị ấy nghĩ gì không?”

“Câu trả lời lại là có và không. Cô ấy thích như vậy hơn, và mặc dù đôi lúc điều đó làm tôi điên lên, nhưng tôi vẫn muốn cô ấy vui vẻ.”

Gió lại rít lên quanh cái lều, làm nó rung lắc như động đất. Tay Jacob ôm chặt tôi hơn.

“Cảm ơn cậu.” Edward nói nhỏ. “Nghe thì có vẻ kì quặc, nhưng tôi cho là tôi rất vui khi cậu ở đây, Jacob à”

“Nói vậy có nghĩa là ‘tôi muốn giết cậu nhiều bao nhiêu thì tôi vui khi cô ấy ám áp bấy nhiêu.’ Đúng không?”

“Đó là thỏa thuận ngừng bắn không thoải mái xiu nào đúng không?”

Lời thì thăm của Jacob đột nhiên trở nên tự mãn. “Tôi biết anh ghen điên cuồng cũng như tôi thôi.”

“Tôi không điên mà để lộ nó ra ngoài như cậu đâu. Nó không có ích trong trường hợp của cậu.”

“Anh có nhiều kiên nhẫn hơn tôi”

“Tôi nên như vậy mà, Tôi đã có hàng trăm năm để đạt được nó. Hàng trăm năm chờ đợi cô ấy.”

“Vậy... đứng dưới góc độ nào mà anh lại quyết định là một người tốt và rất kiên nhẫn?”

“Khi tôi thấy cô ấy đau đớn thế nào khi phải chọn lựa. It’s not usually this difficult to control. Tôi có

thể làm ngọt ngào cái....cảm giác kém văn minh mà tôi nghĩ về cậu một cách dễ dàng trong phần lớn thời gian.Đôi lúc tôi nghĩ cô ấy có thể nhìn thấu suy nghĩ của tôi,nhưng tôi không chắc.”

“Tôi nghĩ là anh chỉ lo là nếu anh bắt cô ấy phải chọn lựa thì cô ấy có thể sẽ không chọn anh.”

Edward không trả lời ngay.”Đó chỉ là một phần thôi.”Cuối cùng anh ấy cũng thừa nhận.”Nhưng chỉ là một phần nhỏ.Chúng ta đều có những lúc nghi ngờ.Hầu hết điều tôi lo là cô ấy sẽ tự làm mình bị thương khi cố gắng trốn đi để gặp cậu.Sau khi tôi chấp nhận là cô ấy sẽ an toàn hơn hoặc là ít an toàn hơn khi bên cạnh-sự an toàn mà Bella đã từng có- nge có vẻ như tốt nhất là không làm cô ấy kích động.” Jacob thở dài.”Tôi đã nói với chị ấy những điều này rồi,mà chị ấy có tin đâu.”

“Tôi biết” Nghe có vẻ như Edward đang cười.

“Anh nghĩ là anh biết mọi thứ sao.”Jacob cầu nhàu.

“Tôi không biết được tương lai..”Giọng Edward trở nên không chắc chắn nữa.

Một sự im lặng kéo dài.

“Anh sẽ làm gì nếu chị ấy thay đổi?” Jacob hỏi.

“Tôi cũng không biết nữa.”

Jacob cười thầm.”Anh sẽ tìm cách giết tôi phải không?” Lại mĩa mai như thể là nghi ngờ khả năng Edward làm việc đó vậy.

“Không.”

“Tại sao không?”Giọng nói của Jacob vẫn mĩa mai

“Cậu thật sự nghĩ là tôi sẽ làm cô ấy tổn thương bằng cách đó à?”

Jacob ngần ngừ một chút rồi thở dài.”ừ,anh đúng đó.Tôi biết điều đó là đúng nhưng đôi khi....”

“Đôi khi nó là một mưu đồ.”

Jacob áp mắt vào túi ngủ để giấu tiếng cười.”Chính xác.”Cuối cùng cậu ta cũng thừa nhận.

Đúng là một giấc mơ lạ lùng.Tôi tự hỏi phải chăng chính là những cơn gió tàn nhẫn đã làm tôi tưởng tượng ra những lời thì thầm này.Chỉ có gió đang gào thét hơn là những tiếng thì thầm...

“Chuyện đó thế nào?Mất chị ấy đó?”Jacob hỏi sau một khoảng lặng,và không còn chút gì là hài hước trong cái giọng đột ngột bị khàn khàn.”Khi anh nghĩ là anh mất cô ấy mãi mãi?Anh đã ...đổi mặt với chuyện đó thế nào?”

“Chuyện đó thật là khó nói.”

Jacob chờ đợi.

“Tôi nghĩ là có 2 khoảng thời gian khác nhau.” Edward nói từng từ chậm rãi hơn bình thường.”Lúc đầu,khi tôi nghĩ là tôi có thể rời bỏ cô ấy...chuyện đó....hầu như là có thể chịu đựng được.Bởi vì tôi đã nghĩ là cô ấy sẽ quên tôi và sẽ như là tôi chưa từng xuất hiện trong cuộc đời cô ấy. Trong hơn 6 tháng tôi đã có thể ở xa cô ấy,giữ lời hứa là sẽ không gây trở ngại gì đến cô ấy lần nữa.Nó đến gần hơn-tôi đã đấu tranh nhưng tôi biết là tôi không thể thắng; lẽ ta tôi đã trở về...chỉ để thăm cô ấy.Đó là những điều tôi đã nói với chính mình.Và nếu tôi thấy cô ấy đang hạnh phúc....tôi muốn nghĩ là tôi đã có thể ra đi lần nữa.”

“Nhưng cô ấy đã không hạnh phúc.Và tôi đã ở lại.Tất nhiên đó là lí do mà cô ấy đã thuyết phục tôi ở lại với cô ấy vào ngày hôm sau.Cậu đã tự hỏi chuyện đó trước kia,điều gì có thể thúc đẩy tôi....những gì mà cô ấy cảm thấy là cảm giác tội lỗi không cần thiết.Cô ấy làm tôi nhớ về những gì mà tôi đã làm khi rời bỏ cô ấy-những gì vẫn tiếp tục làm cô ấy đau khổ khi tôi đi.Cô ấy cảm thấy kinh khủng khi chú ý đến chuyện đó,nhưng dù sao tôi cũng sẽ không ngừng cố gắng.”

Jacob không trả lời ngay,lắng nghe cơn bão hay là đang cố hiểu những gì mà cậu ta nghe được, tôi không thể biết được.

“Và khoảng thời gian kia-khi anh nghĩ là cô ấy đã chết?”Jacob thô thiển hỏi.

“Ừ.”Edward trả lời một câu hỏi khác.”Nó hẳn nhiên sẽ giống như cậu,đúng không?Cái cách mà cậu

hiếu về chúng tôi,cậu sẽ có thể không còn thấy cô ấy là Bella nữa.Nhưng mà cô ấy sẽ như vậy.”

“Đó không phải là điều tôi hỏi.”

Giọng nói của Edward trở nên nhanh và khó khăn.”Tôi không thể nói cho cậu là chuyện đó thấy thế nào.Không có lời nào diễn tả được.”

Tay của Jacob vòng quanh tôi.

“Nhưng anh đã ra đi vì anh không muốn biến cô ấy thành một kẻ uống máu.Anh muốn cô ấy là con người.”

Edward nói thật chậm.”Jacob,ngay từ giây phút mà tôi nhận ra là đã yêu cô ấy,tôi biết chỉ có bốn khả năng. Sự thay thế thứ nhất,cũng là tốt nhất cho Bella,là nếu cô ấy không có ảnh hưởng nhiều đến tôi-nếu cô ấy phớt lờ tôi và đi tiếp.Tôi sẽ chấp nhận,mặc dù điều đó không làm thay đổi cảm xúc của tôi.Cậu nghĩ về tôi như là...hòn đá biết đi-cứng và lạnh lùng.Điều đó đúng.Chúng tôi luôn xếp đặt con đường của mình,và ít khi trải qua một sự thay đổi thật sự.Khi điều đó xảy ra,khi Bella bước chân vào cuộc đời tôi,đó là sự thay đổi vĩnh cửu.Không thể quay lại được....”

“Sự thay thế thứ hai,là thứ mà tôi đã chọn lựa,là sống với cô ấy suốt cuộc đời con người.Đó không phải là sự lựa chọn tốt cho cô ấy khi mà cô ấy phải lãng phí cuộc đời vì một kẻ không thể là người như cô ấy,nhưng đó là sự thay thế mà tôi dễ dàng đổi mặt nhất.Nếu như vậy,khi cô ấy chết,tôi sẽ tìm cách để chết luôn.60,70 năm-đó chỉ là một khoảng thời gian rất ngắn với tôi....Nhưng điều đó sẽ đem đến nhiều nguy hiểm cho cô ấy khi phải sống gần thế giới của tôi.Nó giống như là mọi thứ sẽ sai.Hoặc xem xét chúng tôi...chờ cho chúng tôi sai.Tôi sợ là sẽ không thể sống gần cô ấy được 60 năm khi mà cô ấy là con người.”

“Vì thế tôi chọn cách thứ 3.Cách mà đã trở thành lỗi lầm lớn nhất trong cuộc đời dài đằng đẳng của tôi,như cậu biết đấy.Tôi chọn cách từ bỏ cô ấy,hi vọng sẽ đẩy cô ấy đến việc phải chọn sự thay thế thứ 1.Nhưng mà không thành,và nó làm cho cả 2 mém bị giết.

“Còn sự lựa chọn thứ 4?Đó là điều cô ấy muốn- ít ra là cô ấy nghĩ vậy.Tôi đã cố hoãn lại,để có thể cho cô ấy thời gian tìm ra lí do để thay đổi ý kiến,nhưng cô ấy rất ...bướng bỉnh.Cậu biết mà.Tôi rất may mắn vì đã kéo dài được chuyện này vài tháng.Cô ấy sợ phải già đi,và ngày sinh nhật của cô ấy thì vào tháng chín...”

“Tôi thích cách thứ 1.”Jacob lầm bầm.

Edward không trả lời.

“Anh biết chính xác là tôi ghét phải thừa nhận điều này,” Jacob thì thầm thật chậm,”nhưng tôi có thể thấy là anh yêu chị ấy...theo cách của anh.Tôi không thể cãi lại chuyện đó nữa.

“Dù là vậy,tôi không nghĩ là anh nên từ bỏ cách thứ nhất,chưa đâu.Tôi nghĩ đó là cơ hội tốt cho cô ấy để được yên ổn,Sau một thời gian.Anh biết đó,nếu chị ấy không nhảy từ vách núi xuống vào tháng 3... và nếu anh không chờ đến 6tháng để kiểm tra cô ấy.....thì có lẽ anh đã thấy cô ấy hạnh phúc hoàn toàn.Tôi đã có một kế hoạch vui chơi.”

Edward cười khúc khích.”Có lẽ nó sẽ hiệu quả.Đó là một kế hoạch hay có thể nghĩ ra.”

“Ừ.”Jake thở dài.”Nhưng....”đột nhiên cậu ra rì rầm thật nhanh làm cho những tiếng nói cứ rối lên.”Cho tôi 1 năm,bl-Edward.Tôi thật sự nghĩ là tôi có thể làm cô ấy hạnh phúc.Chị ấy bướng bỉnh,không ai biết điều đó hơn tôi đâu,nhưng cô ấy có thể sống hạnh phúc.Chị ấy lẽ ra đã được hạnh phúc.Và chị ấy có thể là con người,cùng với Charlie và Renée,và chị ấy có thể lớn lên,có con....và là Bella.

“Anh yêu chị ấy đủ để thấy sự hữu ích của kế hoạch đó.Chị ấy nghĩ là anh không ích kỉ....có thật sự vậy không? Anh có thể nghĩ đến việc tôi sẽ tốt hơn cho cô ấy hơn anh không?”

“Tôi đã suy nghĩ rồi.”Edward trả lời .”Trên phương diện nào đó,cậu phù hợp với cô ấy hơn những

người khác. Bella cần người coi sóc, và cậu khỏe mạnh đủ để bảo vệ cô ấy khỏi những rắc rối của cô ấy và khỏi mọi âm mưu chống lại cô ấy. Cậu đã làm được điều đó, và tôi nợ cậu điều đó khi nào mà tôi còn sống-mãi mãi-bất cứ điều gì đến trước.....

"Thậm chí tôi cũng đã hỏi Alice liệu cô ấy có thể thấy được điều đó hay không-liệu Bella có tốt hơn khi ở bên cậu không. Tất nhiên là cô ấy không làm được. Cô ấy không thấy cậu, và Bella chắc chắn về chuyện đó, cho đến lúc này.

"Nhưng tôi không ngu mà lặp lại lỗi lầm của mình trước đây, Jacob. Tôi sẽ không ép cô ấy phải chọn cách đầu tiên nữa. Khi nào cô ấy còn cần đến tôi thì tôi vẫn ở đây."

"Và nếu như cô ấy đã quyết định chọn tôi?" Jacob thách thức. "Thôi được, đó là trường đoạn dài, tôi sẽ cho anh thấy."

"Tôi sẽ để cô ấy đi."

"Chỉ vậy thôi sao?"

"Thật lòng thì tôi không bao giờ biểu hiện cho cô ấy thấy điều đó đối với tôi khó như thế nào. Nhưng tôi sẽ luôn dõi theo. Cậu biết đó, Jacob, có thể 1 ngày nào đó cậu có thể rời bỏ cô ấy. Giống Sam và Emily, cậu sẽ không có sự chọn lựa. Tôi sẽ luôn trông đợi điều đó xảy ra."

Jacob nhẹ nhàng khịt mũi. "Ồ, anh đã rất chân thật hơn cả những điều mà tôi có quyền mong đợi... Edward. Cảm ơn vì đã giúp tôi hiểu anh."

"Như tôi đã nói, tôi cảm thấy biết ơn một cách kì quặc sự hiện diện của cậu trong cuộc đời cô ấy tối nay. Đó là điều tối thiểu tôi có thể làm.... Cậu biết đó, Jacob, nếu không phải sự thật là chúng ta là những kẻ thù trong tự nhiên và cậu cũng đang cố gắng đánh cắp cái lí do của sự tồn tại của tôi, tôi có thể đã thật sự thích cậu."

"Có lẽ....nếu anh không là một con ma cà rồng kinh tởm đang định cản cuộc đời của người mà tôi yêu....không, thậm chí là không."

Edward cười khúc khích.

"Tôi hỏi điều này đc chứ"? Edward nói sau 1 thoáng chần chừ

"Tại sao anh phải hỏi?"

"Tôi chỉ có thể biết được nếu cậu nghĩ về nó. Đó chỉ là câu chuyện mà Bella dường như đã phải miễn cưỡng kể cho tôi nghe vào ngày nào đó. 1 chút ít về người vợ thứ 3.."

"Về cái gì ??"

Edward ko trả lời, lắng nghe câu chuyện trong đầu Jacob, tôi nghe đc tiếng xì xầm chậm rãi của anh trong đêm.

"Cái gì?" Jacob gặng hỏi thêm lần nữa. : "Tất nhiên rồi." Edward sôi lên "Tất nhiên rồi ! Tôi ước gì tổ tiên của cậu đã giữ câu chuyện này cho chính họ, Jacob à"

"Chắc hẳn anh ko thích những kẻ hút máu được mô tả thành những tên xấu xa chứ" Jacob chế nhạo "anh biết đấy, họ vẫn như thế, từ đó đến giờ "

"Tôi thực sự ko thể thờ ơ với vấn đề này, theo anh nghĩ thì Bella đồng cảm nhất với người có tính cách nào?"

Điều này khiến Jacob suy nghĩ vài phút "À, ờ, người vợ thứ 3, Ok, tôi hiểu ý anh"

"Cô ta muốn ở tới đó lúc trời quang đãng, để làm từng chút có thể, như thể cô ta sắp đặt nó vậy" Cậu ta thờ dãi "Đó là lý do thứ 2 cho việc tôi ở cùng cô ta vào ngày mai, cô ấy khá là có óc sáng tạo khi muốn thứ gì đó. "

"Anh biết đấy, người anh phục vụ trong quân đội của anh đã khơi cho cô ấy ý tưởng,. nhiều như câu chuyện này vậy"

"Không bên nào muốn thiệt hại cả" Edward thì thầm, " hoà bình đang được lặp lại"

"Và bao giờ thì cái lệnh ngừng bắn ngăn ngui này kết thúc?" Jacob liền hỏi "Sáng mai ư, hay là ta chờ"

đến khi tàn cuộc chiến"

Một sự im lặng và cả hai cùng suy nghĩ

"Ngày mai.."Họ cùng thì thầm, và sau đó khẽ cười .

"Ngủ ngon, Jacob" Edward xì xầm"Hãy tận hưởng khoảng khắc này đi"

Sau đó mọi thứ lại yên lặng, căn lều ko động đậy trong vài phút, Con gió dường như sau tất cả đã quyết định sẽ thôi ko cần quét chúng tôi nữa,và đang từ bỏ cuộc chiến.

"Tôi thực sự ko hề muốn vậy" Edward rên rỉ

"Xin lỗi" Jacob khẽ nói. " anh có thể đi, anh biết đấy, hãy để cho chúng ta có chút riêng tư"

"Cậu có muốn tôi giúp cậu ngủ không, Jacob"? Edward đề nghị.

"Anh có thể thử "Jacob hờ hững" Sẽ thú vị nếu ta chứng kiến cảnh ai đó ra đi ,phải không? "

"Đừng đi xa quá,Sự kiên nhẫn của tôi ko hoàn hảo đến mức đó đâu"

Jacob cười thầm."Tôi không nên di chuyển lúc này,nếu anh không phiền."

Edward bắt đầu hát ru cho chính anh ấy,lớn hơn bình thường-có không nghe được suy nghĩ của Jacob,tôi cho là vậy.Nhưng anh ấy đang hát bài hát ru của tôi,và thay vì tôi không cảm thấy thoải mái với giấc mơ đầy tiếng rì rào này,tôi chìm sâu vào vô thức....để mơ giấc mơ đẹp hơn.

CHƯƠNG 23: QUÁI VẬT

Khi tôi tỉnh dậy vào buổi sáng, mọi thứ rất sáng sủa - thậm chí bên trong lều, ánh sáng mặt trời làm đau mắt tôi. Và tôi đang toát mồ hôi, như Jacob đã báo trước. Jacob đang ngáy nhẹ bên tai tôi, những cánh tay của cậu ấy vẫn còn vòng lại quanh người tôi.

Tôi kéo đầu mình ra khỏi khuôn ngực nóng ấm sôi nổi của cậu và cảm thấy sự châm chích của cái lạnh buổi sớm mai trên đôi má lạnh của tôi. Jacob thở dài trong giấc ngủ; đôi tay của cậu ấy siết chặt lại 1 cách vô thức.

Tôi cựa mình, không thể nới lỏng sự giam cầm của cậu, nỗ lực để nâng đầu tôi lên đủ để nhìn thấy. . . . Edward bắt gặp cái nhìn chằm chằm của tôi ngang anh. Nét mặt anh điềm tĩnh, nhưng nỗi đau trong đôi mắt thì không thể che giấu được.

"Có bất cứ thứ gì sưởi ấm ngoài đó không?" tôi thì thầm.

"Có. Anh không nghĩ lò sưởi sẽ cần thiết hôm nay."

Tôi thử bắt đầu với khoá kéo, nhưng tôi không thể giải phóng được cánh tay tôi. Tôi ráng sức, đấu tranh chống lại sức mạnh đang ì ra của Jacob. Jacob lằm bằm, vẫn còn ngủ say sưa, cánh tay cậu siết lại lần nữa.

"Một chút trợ giúp chứ?" tôi hỏi 1 cách lặng lẽ.

Edward mỉm cười. " Em đã muốn cởi bỏ cánh tay của cậu ấy suốt dọc đường ra à?"

"Không, cảm ơn. Chỉ cần để em tự do. Em đang gặp phải 1 sự tức giận sao."

Edward mở cái túi ngủ mau lẹ, cử động 1 cách thô lỗ. Jacob ngã ra ngoài, tấm lưng trần của cậu va trúng nền lạnh lẽo của căn lều.

"Hey!" cậu phàn nàn, mắt mở tung ra. Theo bản năng, cậu chùn bước trước cái lạnh, lăn lên trên người tôi. Tôi thở hắt hắt khi trọng lượng của cậu rút mất hơi thở của tôi.

Và sau khi cậu rời đi. Tôi cảm thấy sự va chạm khi Jacob bay vào một trong những góc lều và căn lều rung lên.

Tiếng gầm phun ra từ mọi phía. Edward đang thu mình trước tôi, và tôi không thể nhìn thấy mặt anh, nhưng tiếng gầm gừ đang xé toạc 1 cách giận dữ ra khỏi ngực anh. Jacob cũng thu mình một nửa, toàn bộ thân hình cậu rung lên, trong khi những tiếng gầm gừ rít qua những kẽ răng cậu. Bên ngoài lều, những tiếng gầm dữ dội của Seth Clearwater vang lên từ những tảng đá.

"Dừng lại, dừng lại!" tôi hét lên, trườn tới 1 cách vụng về để đặt thân mình giữa họ. Khoảng cách nhỏ

như vậy khiến tôi không thể kéo giãn ra xa để đặt mỗi tay lên ngực họ.

Edward đặt tay xung quanh thắt lưng tôi, sẵn sàng giật mạnh tôi ra khỏi con đường.

“Dừng lại, ngay bây giờ,” tôi cảnh báo anh.

Dưới sự đụng chạm của tôi, Jacob bắt đầu bình tĩnh lại. Sự run rẩy chậm lại, nhưng rằng cậu vẫn còn nghiêng chặt, đôi mắt tập trung mọi sự giận dữ vào Edward. Seth vẫn tiếp tục găm gù, một âm thanh liên tục, một khung cảnh bạo lực cho sự đột ngột im lặng của căn lều.

“Jacob?” tôi hỏi, đợi cho đến khi cậu cuối cùng cũng bỏ cái nhìn trừng trừng để nhìn tôi. “Em có đau không?”

“Tất nhiên là không!” cậu rít lên.

Tôi quay qua Edward. Anh nhìn tôi, vẻ mặt cứng rắn và giận dữ. “Điều đó không tốt. Anh phải nói xin lỗi.”

Đôi mắt anh mở to trong sự ghê tởm. “Em phải đang nói đùa - cậu ấy đã đè bẹp em!”

“Bởi vì anh ném cậu ấy xuống nền! Cậu ấy không cố ý, và cậu ấy không làm đau em.”

Edward lầm bầm, ghê tởm. Chậm rãi, anh ngược lên để nhìn trừng trừng Jacob với đôi mắt thù địch.

“Xin lỗi, chớ.”

“Không cố ý làm hại mà,” Jacob nói, một sự nhạo báng 1 cách giận dữ trong giọng nói của cậu.

Trời vẫn còn lạnh, không phải như sự lạnh giá mà nó đã có. Tôi cuộn những cánh tay xung quanh ngực.

“Đây,” Edward nói, dịu đi lần nữa. Anh lấy cái áo paca ra khỏi sàn và trùm nó qua đỉnh áo choàng của tôi.

“Cái đó là của Jacob,” tôi phản đối.

“Jacob đã có 1 cái áo choàng lông thú,” Edward gợi ý.

“Em sẽ chỉ sử dụng cái túi ngủ 1 lần nữa, nếu chị không bận tâm.” Jacob lờ anh đi, trèo lên gần chúng tôi và trượt vào trong cái túi dưới. “Tôi đã không sẵn sàng để tỉnh dậy đâu. Đó không phải là giấc ngủ đêm tốt nhất mà tôi đã từng có.”

“Đó chỉ là ý kiến của cậu,” Edward thản nhiên nói.

Jacob thu mình, mắt đã khép lại. Cậu ngáp. “Tôi không định nói nó không phải là đêm tốt nhất tôi đã từng có. Chỉ là do tôi không ngủ được nhiều. Tôi nghĩ Bella đã chưa khi nào im lặng.”

Tôi nhăn mặt, ngạc nhiên về cái gì có lẽ đã thoát ra khỏi miệng tôi trong khi ngủ. Những khả năng đang làm tôi kinh hãi.

“Anh vui mừng khi em thấy thích thú đấy,” Edward thì thầm.

Đôi mắt đen của Jacob khẽ mở. “Anh đã có một đêm tuyệt vời, phải không?” cậu hỏi, vẻ tự mãn.

“Đó không phải là đêm tệ nhất trong cuộc đời tôi.”

“Nó đã nằm trong top đầu phải không?” Jacob hỏi với sự thích thú thái quá.

“Có lẽ.”

Jacob mỉm cười và khép đôi mắt lại.

“Nhưng,” Edward tiếp tục, “nếu tôi có khả năng thay thế vị trí của cậu đêm qua, nó sẽ không nằm trong top đầu của những đêm tuyệt vời nhất trong cuộc đời tôi. Hãy mơ về điều đó.”

Đôi mắt Jacob mở to trong cái nhìn giận dữ. Cậu ngồi dậy 1 cách khó nhọc, đôi vai căng ra.

“Anh thì biết cái gì? Tôi nghĩ ở đây đã quá đông rồi đó.”

“Tôi không thể chấp nhận được nữa.”

Tôi hích vào xương sườn của Edward – có lẽ tôi đã tự tặng mình một vết bầm.

“Tôi đoán là tôi sẽ ngủ sau.” Jacob nhăn mặt. “Dù sao đi nữa tôi cũng cần nói chuyện với Sam.”

Cậu cuộn người đến đầu gối và chộp lấy dây kéo cửa.

Sự đau khổ làm xương sống tôi kêu răng rắc và làm quặn dạ dày tôi trong khi tôi đột ngột nhận thấy rằng đây có thể là lần cuối cùng tôi gặp cậu. Cậu đang trở về với Sam, lùi về chống lại lũ ma cà rồng

mới sinh khát máu.

“Jake, chờ đã – “ tôi với lấy cậu, tay tôi trượt dần xuống cánh tay cậu ấy.

Cậu giật mạnh cánh tay ra xa trước khi những ngón tay tôi có thể tìm thấy chỗ bám.

“Làm ơn, Jake? Em có thể ở lại được không?”

“Không.”

Một từ cứng rắn và lạnh lẽo. Tôi biết khuôn mặt tôi hiện rõ nỗi đau, vì cậu thở ra và nở một nụ cười nửa miệng làm dịu vẻ mặt cậu.

“Đừng lo lắng cho em, Bells. Em sẽ ổn, chỉ như mọi lần thôi mà.” Cậu gượng cười. “Hơn nữa, chỉ nghĩ em sẽ cho phép Seth chiếm chỗ em à - có tất cả niềm vui và chiếm hết tất cả vinh quang sao? Đúng không.” Cậu khịt mũi.

“Cẩn thận—”

Cậu rời khỏi lều trước khi tôi có thể kết thúc.

“Hãy yên lòng, Bella,” tôi nghe thấy cậu thì thầm khi mở lại cánh cửa.

Tôi lắng nghe tiếng bước chân trốn tránh của cậu, nhưng đó chỉ là một sự im lặng hoàn hảo. Không có cả gió. Tôi có thể nghe tiếng chim hót buổi sáng rất xa trên núi, và không còn gì nữa. Bây giờ Jacob di chuyển một cách lặng lẽ.

Tôi co người lại trong chiếc áo choàng, và dựa vào vai Edward. Chúng tôi im lặng trong một thời gian dài.

“Việc đó diễn ra trong bao lâu?” tôi hỏi.

“Alice nói với Sam việc đó cần phải diễn ra trong một giờ hoặc hơn,” Edward nói, nhẹ nhàng và lạnh lẽo.

“Chúng ta ở lại cùng nhau. Không việc gì cả.”

“Không việc gì cả,” anh đồng ý, đôi mắt khép chặt.

“Em biết,” tôi nói. “Em cũng bị họ làm cho khiếp sợ.”

“Họ biết làm sao để tự mình xử lí,” Edward đảm bảo với tôi, chú ý làm cho giọng nói của anh thật nhẹ nhàng. “Anh chỉ hận mình đã lỡ mất cuộc vui.”

Vui nữa à. Lỡ mũi tôi căng ra.

Anh đặt cánh tay mình vòng quanh vai tôi. “Đừng lo,” anh cố thuyết phục, và sau đó anh hôn lên trán tôi.

Nếu như có bất kì cách nào để tránh được điều đó. “Chắc chắn, chắc chắn.”

“Em có muốn anh làm em xao lãng không?” anh thì thầm, chạy những ngón tay lạnh giá của anh dọc theo xương gò má tôi.

Tôi rùng mình một cách không cố ý; buổi sáng vẫn còn lạnh giá.

“Có thể không phải bây giờ,” anh tự trả lời, kéo tay ra khỏi.

“Có nhiều cách khác để làm em xao nhãng.”

“Em muốn gì nào?”

“Anh có thể kể cho em nghe về mười đêm tuyệt vời nhất của anh,” tôi gợi ý. “Em tò mò.”

Anh cười. “Thử đoán xem.”

Tôi lắc đầu. “Có quá nhiều đêm mà em không biết. Cả một thế kỉ cho chúng.”

“Anh sẽ thu hẹp nó xuống cho em. Tất cả những đêm tuyệt vời nhất của anh đều trải qua từ khi anh gặp em.”

“Thật sao?”

“Ừ, thật chứ - và còn bởi khá nhiều bên bờ rộng lớn.”

Tôi suy nghĩ trong một phút. “Em chỉ có thể nghĩ về em,” tôi thú nhận.

“Nó có lẽ gần giống thế,” anh động viên.

“Đúng, đó là đêm đầu tiên. Đêm mà anh đã ở lại.”

“Ừ, đó là một đêm. Chính xác, em đã không còn ý thức gì cả và đó là phần yêu thích của anh.”

“Đúng rồi,” tôi nhớ lại. “Em cũng đã nói mơ đêm nay.”

“Ừ,” anh đồng ý.

Mặt tôi nóng lên trong khi tôi ngạc nhiên lần nữa về cái gì tôi có lẽ đã nói trong lúc ngủ trong vòng tay Jacob. Tôi không thể nhớ được tôi đã mơ về cái gì, hoặc giả như tôi mơ về tất cả, thì việc đó cũng không giúp ích được gì.

“Tối hôm qua em đã nói gì vậy?” Tôi thì thầm còn nhỏ hơn trước nữa.

Anh nhún vai thay vì trả lời, và tôi nhăn mặt.

“Tệ lắm à?”

“Không có gì quá kinh khủng,” anh thở dài.

“Làm ơn nói cho em đi.”

“Phần lớn em gọi tên anh, cũng như thường lệ thôi.”

“Điều đó đâu có tệ,” tôi thừa nhận 1 cách thận trọng.

“Tuy nhiên lúc gần kết thúc, em bắt đầu lẩm bầm 1 số thứ vô nghĩa nào đó quanh ‘Jacob, Jacob của tôi.’” Tôi có thể nghe thấy sự đau khổ, thậm chí trong lời thì thầm. “Jacob của em khá vui sướng về điều đó đấy.”

Tôi kéo căng cổ lên, ráng sức kéo đôi môi tới mép quai hàm của anh. Tôi không thể nhìn vào trong đôi mắt anh. Anh đang nhìn lên nóc lều.

“Xin lỗi,” tôi thì thầm. “Đó chỉ là cách để em phân biệt.”

“Phân biệt?”

“Giữa bác sĩ Jekyll và ông Hyde. Giữa Jacob mà em thích và một người đang quấy rầy cái địa ngục xung quanh em,” tôi giải thích.

“Điều đó có ý nghĩa đó.” Anh nghe như đã dịu đi một chút. “Nói cho anh nghe đêm ưa thích khác đi.”

“Bay về nhà từ Ý.”

Anh nhăn mặt.

“Đó không phải một trong những đêm tuyệt vời của anh sao?” tôi ngạc nhiên.

“Không, đó thực sự là một trong số đó, nhưng anh ngạc nhiên vì nó nằm trên danh sách của em. Em không thấy dưới cảnh lộ bịch mà anh chỉ hành động từ lương tâm sai trái, và anh đã lao xuống nhanh đến mức có thể khi cửa máy bay mở ra?”

“Vâng.” Tôi cười. “Nhưng, anh vẫn còn ở đó.”

Anh hôn lên tóc tôi. “Em yêu anh nhiều hơn những gì mà anh xứng đáng nhận được.”

Tôi cười vì cái điều không thể có của ý kiến đó. “Kế tiếp là đêm sau đêm ở Ý,” tôi tiếp tục.

“Ừ, nó nằm trên danh sách. Em thật là buồn cười.”

“Buồn cười sao?” tôi phản đối.

“Anh không có ý kiến gì về những giấc mơ sinh động của em. Nó khiến anh mãi mãi phải thuyết phục em rằng em đang tỉnh.”

“Em vẫn còn không chắc chắn,” tôi thì thầm. “Anh thường xuyên giống như một giấc mơ hơn là thực tế. Bây giờ hãy kể cho em về một trong những đêm đó. Em có thể đoán vị trí thứ nhất của anh được không?”

“Không – đó chính là 2 đêm trước, khi em cuối cùng cũng đồng ý lấy anh.”

Tôi nhăn mặt.

“Nó không nằm trong danh sách của em sao?”

Tôi nghĩ về cái cách anh đã hôn tôi, về việc tôi đã nhượng bộ, và thay đổi ý kiến của mình. “Vâng. . nó có nằm trong đó. Nhưng với nhiều sự phân vân. Em không hiểu vì sao điều đó thực sự quan trọng

với anh như vậy. Anh đã có em mãi mãi rồi mà.”

“Một trăm năm bắt đầu từ bây giờ, khi nào em có đủ triển vọng để thật sự đánh giá cao câu trả lời, anh sẽ giải thích điều đó cho em.”

“Em sẽ nhắc anh giải thích – trong một trăm năm.”

“Em đã đủ ấm chưa?” anh đột nhiên hỏi.

“Em ớn,” tôi đảm bảo với anh. “Sao anh hỏi thế?”

Trước khi anh ấy có thể trả lời, sự yên lặng bên ngoài căn lều bị xé toạc từng mảnh bởi một tiếng hú chói tai của sự đau khổ. Âm thanh đập vào mặt đá nhẵn thín của ngọn núi và lấp đầy không khí nên nó nổ ra từ mọi phương hướng.

Tiếng hú xuyên qua tâm trí tôi tựa như một cơn bão, cả lạ thường và quen thuộc. lạ thường vì trước giờ tôi chưa từng nghe một thét đau đớn như thế bao giờ. Quen thuộc vì tôi biết một trong những tiếng đó – tôi đoán ra âm thanh và hiểu nghĩa nó hoàn hảo như thể tôi là người phát ra nó. Nó không tạo ra sự khác biệt nào rằng Jacob không phải là một con người khi cậu hét ngoài đó. Tôi không cần một sự giải thích nào cả.

Jacob ở gần. Jacob đã nghe mọi từ chúng tôi đã nói. Jacob đau khổ.

Xen vào tiếng hú là tiếng nước nở rít lên lạ thường, và sau đó mọi thứ lại yên tĩnh lại một lần nữa.

Tôi không thể nghe thấy sự chạy trốn một cách yên lặng của cậu, nhưng tôi có thể cảm nhận được – tôi có thể cảm nhận sự thiếu vắng tôi đã thừa nhận một cách sai trái trước đây, không gian trống rỗng mà cậu ấy bỏ lại phía sau.

“Bởi vì lò sưởi của em đã đạt đến giới hạn của cậu ấy,” Edward trả lời một cách lặng lẽ. “Chấm dứt ngừng bắn,” Anh thêm vào, đủ chậm để tôi không thể chắc chắn được điều anh thực sự đã nói.

“Jacob đã nghe thấy,” tôi thì thầm. Đó không phải là một câu hỏi.

“Ừ.”

“Anh biết.”

“Ừ.”

Tôi không cảm thấy gì, không nhìn thấy gì cả.

“Anh chưa bao giờ hứa sẽ cạnh tranh lành mạnh,” anh khẽ nhắc tôi. “Và cậu ấy xứng đáng được biết.”

Đầu tôi ngã dúi xuống đôi bàn tay.

“Em giận anh à?” anh hỏi.

“Không phải anh,” tôi thì thầm. “Em ghê sợ chính bản thân mình.”

“Đừng giày vò bản thân mình nữa,” anh cầu xin.

“Vâng,” tôi đồng ý một cách cay đắng. “Tôi cần phải tiết kiệm năng lượng để gây thêm đau khổ cho Jacob. Tôi sẽ không để lại bất kì bộ phận nào còn nguyên vẹn cho cậu ấy.”

“Cậu ấy đã biết cậu ấy đang làm gì.”

“Anh có nghĩ điều đó có ý nghĩa không?” Tôi chớp đôi mắt mọng nước, và điều đó khiến tôi dễ dàng lắng nghe giọng nói của mình. “Anh có nghĩ em sẽ quan tâm xem điều đó đúng không hay cậu ấy có đáng để bị cảnh báo như vậy không? Em đang làm tổn thương cậu ấy. Lúc nào em cũng quay vòng vòng, em đang làm tổn thương cậu ấy một lần nữa.” Giọng nói của tôi đang trở nên ồn ào hơn, kích động hơn. “Em là một người đáng ghê tởm.”

Anh vòng cánh tay thật chặt xung quanh tôi. “Không, em không phải như vậy.”

“Em là như vậy đó! Điều đó không đúng với em sao?” tôi cố gắng chống lại đôi cánh tay anh, và anh đã để chúng rơi xuống. “Em phải đi tìm cậu ấy.”

“Bella, cậu ấy đã ở xa cả ngàn dặm rồi, và trời thì lạnh lắm.”

“Em không quan tâm. Em không thể chỉ ngồi đây được nữa.” Tôi nhún vai ra khỏi cái áo paca của Jacob, nhét chân vào trong đôi giày boots, và bò một cách khó nhọc đến cửa; chân tôi đã tê cóng hết cả.

“Em phải – em phải. . .” Tôi không thể nào kết thúc được câu nói, không biết phải làm gì, nhưng dù thế nào đi nữa tôi cũng mở cửa, leo ra ngoài nhào vào trong buổi sáng rực rỡ, lạnh giá.

Có ít tuyết hơn so với tôi nghĩ sau cơn bão dữ dội đêm qua. Có lẽ nó đã bị cuốn đi khỏi hơn là bị tan chảy dưới mặt trời nên giờ toả sáng một cách chậm rãi về phía đông nam, liếc nhìn tuyết một cách chần chừ và đôi mắt chưa kịp thích ứng của tôi đau nhói như bị dao đâm. Không khí vẫn còn khá là châm chích, nhưng nó đã hoàn toàn lặng gió và dần dần trở nên dễ chịu hơn khi mặt trời lên cao hơn.

Seth Clearwater cuộn tròn trên một khoảng trống nhỏ của cây thông lá kim trong bóng râm của cây vân sam, đầu gối trên bàn tay. Bộ lông màu cát của cậu gần như vô hình giống như những lá kim đã chết, nhưng tôi có thể nhìn thấy sự rực rỡ của tuyết phản chiếu từ đôi mắt mở to của cậu. Cậu nhìn trừng trừng vào tôi như thể tôi hình dung đó là một sự tởn cáo.

Tôi biết Edward đang theo sau tôi khi tôi vấp ngã về phía những cái cây. Tôi không thể nghe thấy anh, nhưng ánh mặt trời phản chiếu lên làn da anh thành những ánh cầu vồng lấp lánh đang nhảy múa phía trước tôi. Anh ấy không với tới để dừng tôi lại cho đến khi tôi tiến vài bước vào trong bóng tối của khu rừng.

Bàn tay anh bắt lấy cổ tay trái tôi. Anh lờ đi khi tôi thử giật mạnh để được tự do.

“Em không thể theo sau cậu ấy. Không phải hôm nay. Nó gần như do thời gian. Và bất chấp mọi thứ khiến cho bản thân mình thảm hại thì không thể giúp ích cho ai được cả.”

Tôi vặn cổ tay mình, giật lại một cách vô ích.

“Anh xin lỗi, Bella,” anh thì thầm. “Anh xin lỗi về những điều anh đã làm.”

“Anh không làm gì cả. Đó là lỗi của em. Em đã làm điều này. Em đã làm sai mọi thứ. Em đã có thể có. . . Khi mà cậu ấy. . . Em không nên có. . . Em. . . Em. . .” Tôi nức nở.

“Bella, Bella.”

Cánh tay anh vòng qua người tôi, và nước mắt tôi làm ướt đầm áo sơ mi của anh.

“Em cần phải có – nói với cậu ấy – em cần phải - phải nói —” Cái gì? Điều gì có thể khiến mọi việc trở nên đúng? “Cậu ấy không nên – tìm thấy điều như vậy.”

“Em có muốn gặp nếu anh có thể đem cậu ấy về, sau đó em có thể nói chuyện được với cậu ấy không? Chúng ta vẫn còn một ít thời gian,” Edward thì thầm, kiềm chế sự đau đớn trong giọng nói.

Tôi gật đầu vào trong ngực anh, sợ hãi việc nhìn thấy khuôn mặt anh.

“Hãy ở trong lều. Anh sẽ sớm quay lại.”

Cánh tay anh biến mất. Anh bỏ đi nhanh đến nỗi, trong một giây tôi nhìn lên, anh đã đi khỏi. Tôi ở một mình.

Một tiếng nức nở mới làm vỡ tan lòng ngực tôi. Hôm nay tôi làm tổn thương tất cả mọi người. Có phải bất cứ thứ gì tôi chạm phải đều không bị hỏng không?

Tôi không biết tại sao có cái gì đang làm tổn thương tôi một cách nặng nề như bây giờ. Nó không giống như tôi đã từng biết cái gì thường hay đến. Nhưng Jacob chưa bao giờ phản ứng lại mạnh mẽ như vậy – đánh mất cả sự dũng cảm thái quá và cho thấy sự dữ dội của nỗi đau của cậu. Âm thanh của sự đau đớn vẫn còn cứa lấy tôi, ở đâu đó sâu trong ngực. Ngay bên cạnh nó là nỗi đau khác. Đau vì đã cảm nhận nỗi đau đối với Jacob. Thêm vào nỗi đau vì đã làm tổn thương Edward. Vì đã không thể nhìn Jacob ra đi với sự bình tĩnh, biết rằng đó là điều đúng, là con đường duy nhất.

Tôi ích kỉ. Tôi gây hại. Tôi gây đau đớn cho những người mà tôi yêu thương.

Tôi giống như Cathy, giống như trong Đồi gió hú, duy nhất những lựa chọn của tôi là tốt hơn cô ấy nhiều, cũng không phải xấu xa, cũng không phải một sự yếu đuối. Và tôi ngồi đây, khóc về chuyện đó, không làm được bất cứ thứ gì hữu ích để làm mọi thứ tốt hơn. Chỉ giống như Cathy.

Tôi không thể cho phép thứ gì làm tổn thương tôi ảnh hưởng đến quyết định của tôi thêm nữa. Nó quá

nhỏ, cũng như quá muộn, nhưng tôi phải làm cái gì đúng ngay bây giờ. Có lẽ nó đã sẵn sàng dành cho tôi. Có lẽ Edward không thể mang cậu ấy trở lại. Và sau đó tôi chấp nhận điều đó và tiếp tục với cuộc sống của tôi. Edward sẽ không bao giờ nhìn thấy tôi rơi những giọt nước mắt nào khác cho Jacob Black. Sẽ không có thêm những giọt nước mắt nào nữa. Tôi lập tức chùi ngay những giọt cuối cùng với những ngón tay bây giờ đã lạnh giá.

Nhưng nếu Edward quay trở lại với Jacob, điều đó mà xảy ra. Tôi phải nói với cậu ta đi xa đi và đừng bao giờ quay trở lại.

Tại sao điều đó lại khó khăn như vậy? Khó khăn hơn rất nhiều so với việc từ biệt những người bạn khác của tôi, Angela, Mike? Tại sao nó lại làm tổn thương như vậy? Điều đó không đúng. Nó không nên có khả năng làm đau tôi. Tôi có cái mà tôi muốn. Tôi không thể có cả hai, vì Jacob không thể chỉ là bạn tôi. Đã đến lúc từ bỏ ước muốn đó. Làm thế nào mà bất kì ai có thể có sự tham lam nực cười đến thế này?

Tôi phải vượt qua cảm giác phi lí rằng Jacob thuộc về cuộc đời tôi. Cậu ấy không thể thuộc về tôi, không thể là Jacob của tôi, khi tôi thuộc về một người khác.

Tôi đi bộ chậm chậm quay trở lại khoảng rừng trống nhỏ, chân kéo lê. Khi tôi xâm phạm vào trong không gian rộng mở, nháy mắt chống lại ánh sáng sắc nhọn, tôi ném một cái liếc nhanh về phía Seth - cậu ấy không hề di chuyển ra khỏi cái giường từ những lá thông của cậu - và sau đó nhìn ra xa, tránh đôi mắt của cậu ấy.

Tôi có thể cảm thấy tóc mình rơi mù, xoắn vào thành những khối như những con rắn của Medusa. Tôi giật mạnh chúng với những ngón tay, và sau đó thì nhanh chóng từ bỏ. Dù sao đi nữa có ai quan tâm tôi trông như thế nào đâu?

Tôi giật cái bi đông nước gần cửa lều và lắc nó. Nó văng tung toé một cách ướt át, vì vậy tôi vặn nắp và ngâm một hộp đồ súc miệng với nước lạnh giá. Có thức ăn ở đâu đó gần bên cạnh, nhưng tôi không cảm thấy đủ đói để đi tìm chúng. Tôi bắt đầu sải bước ngang qua khoảng không gian nhỏ sáng sủa, cảm nhận đôi mắt Seth đang nhìn mình toàn bộ thời gian. Vì tôi không thể nhìn thấy cậu ấy, trong đầu tôi cậu ấy một lần nữa trở lại là một cậu bé, hơn là một con sói khổng lồ. Rất giống Jacob trẻ tuổi.

Tôi muốn nhờ Seth sửa lên hoặc cho dấu hiệu nào khác nếu Jacob quay trở lại, nhưng tôi dừng lại. Nó không hề có ý nghĩa nếu Jacob quay lại. Nó có lẽ sẽ dễ dàng hơn nếu cậu ấy không làm thế. Tôi ước tôi có cách nào đó để gọi Edward.

Seth rên rỉ vào đúng khoảnh khắc đó, và nắm lấy chân cậu.

“Có chuyện gì vậy?” tôi hỏi cậu một cách ngu ngốc.

Cậu lờ tôi đi, chạy nhanh đến mép của những cái cây, và hướng cái mũi về phía tây. Cậu bắt đầu rên rỉ.

“Có gì khác vậy, Seth?” tôi hỏi gặng. “Rõ ràng hơn à?”

Cậu nhìn tôi và kêu ằng ằng một lần một cách nhẹ nhàng, và sau đó quay mũi đang báo động của cậu về lại phía tây. Tại cậu sụp xuống và cậu rên rỉ một lần nữa.

Tại sao tôi là một con ngốc như vậy? Tôi đang nghĩ gì vậy, gửi không ngừng cho Edward? Làm thế nào tôi cho rằng tôi đang biết được chuyện gì đang xảy ra? Tôi không nói được tiếng sói.

Một tia lạnh giá của sự sợ hãi đang bắt đầu chạy xuống xương sống của tôi. Chuyện gì xảy ra khi thời gian vẫn trôi? Chuyện gì xảy ra nếu Jacob và Edward ở quá gần nhau? Chuyện gì xảy ra nếu Edward quyết định tham gia cuộc chiến?

Sự sợ hãi lạnh giá đang gộp lại trong dạ dày tôi. Chuyện gì xảy ra nếu sự đau khổ của Seth không thể làm sáng tỏ, và tiếng rên rỉ của cậu là một sự từ chối? Chuyện gì xảy ra nếu Jacob và Edward đang đánh nhau, đâu đó rất xa trong rừng? Họ sẽ không làm điều đó chứ?

Đột ngột, ớn lạnh một cách chắc chắn tôi hiểu rõ điều họ sẽ làm - nếu những từ ngữ không đúng được nói ra. Tôi nghĩ về sự căng thẳng đang lắng xa trong căn lều buổi sáng nay, và tôi ngạc nhiên nếu tôi

đánh giá thấp việc nó đã dẫn đến một cuộc chiến gần như thế nào.

Không còn điều gì tôi xứng đáng nhận được nếu tôi bằng cách nào đó mất cả hai người.

Sự lạnh giá khoá lấy tim tôi.

Trước khi tôi có thể ngã quy vì sợ hãi, Seth cắn nhả một cách yếu ớt, sâu trong lồng ngực cậu ấy, và sau đó quay đi khỏi sự quan sát và đi thong dong về chỗ nghỉ của cậu. Điều đó làm dịu tôi lại, nhưng lại chọc tức tôi. Cậu ấy không thể xoá bỏ cái thông điệp trong ý nghĩ hoặc một cái gì khác?

Từng bước chân bắt đầu làm cho tôi đồ mồ hôi dưới tất cả các lớp áo. Tôi ném áo khoác vào trong lều, và sau đó tôi quay trở lại để chấp nhận con đường mòn ngang qua trung tâm của chỗ nghỉ ngơi rất nhỏ trong những cái cây.

Seth thỉnh thoảng nhảy tới lần nữa, lông trên mặt sau cổ cậu dựng đứng cả lên. Tôi nhìn xung quanh, nhưng không nhìn thấy gì cả. Nếu Seth không cắt nghĩa được chuyện ngoài đó, tôi sẽ ném cái nón thông vào cậu.

Cậu gầm lên, một tiếng cảnh báo thật thấp, đi về phía sau bờ phía tây, và tôi nghĩ lại về sự thiếu kiên nhẫn của tôi.

“Chỉ là chúng tôi thôi, Seth,” Jacob gọi lên cách đó một đoạn.

Tôi thử giải thích với bản thân vì sao trái tim tôi đập bốn lần khi tôi nghe tiếng cậu. Đó chỉ là sự sợ hãi của cái gì tôi sẽ phải làm bây giờ, đó là tất cả. Tôi không thể cho phép bản thân yên lòng khi cậu ấy đã quay trở lại. Đó sẽ là mặt đối lập của sự giúp đỡ.

Edward bước vào trong cái nhìn đầu tiên, khuôn mặt anh trông rỗng và lặng lẽ. Khi anh bước ra từ bóng râm, mặt trời toả sáng lờ mờ trên làn da anh giống như là những bông tuyết vậy. Seth đi đến để chào anh, nhìn chăm chú vào trong đôi mắt anh ấy. Edward gật đầu một cách chậm rãi, và sự lo âu hằn nếp trên trán anh.

“Ừ, đó là tất cả những gì chúng ta cần,” anh tự thì thầm với bản thân trước khi nói chuyện với con sói lớn. “Tôi tin rằng chúng ta không nên ngạc nhiên. Bởi vì thời gian đang đến rất gần. Làm ơn nhắc Sam nói Alice thử rút ngắn kế hoạch lại thì tốt hơn.”

Seth nghiêng đầu xuống 1 lần, và tôi ước mình có khả năng gầm rú. Chắc chắn, cậu ấy có thể gật đầu bây giờ. Tôi quay đầu lại, khó chịu, và nhận thức rõ rằng Jacob đang ở đó.

Cậu ấy quay lưng lại phía tôi, giáp mặt với con đường cậu đã đến. Tôi chờ đợi cậu ấy quay mặt lại một cách thận trọng.

“Bella,” Edward thì thầm, đột nhiên ở ngay bên cạnh tôi. Anh bắt đầu hạ người xuống tôi với đôi mắt không ẩn chứa bất cứ điều gì cả. Không có sự kết thúc đối với sự độ lượng của anh ấy dành cho tôi. So với từ trước tới giờ đây là lần tôi ít xứng đáng nhất đối với anh.

“Ồ đó có một chút rắc rối,” anh nói với tôi, anh cẩn thận không thể hiện sự lo lắng ra ngoài giọng nói.

“Anh sẽ đưa Seth ra xa con đường nhỏ và giải quyết ngoài đó. Anh sẽ không đi xa, nhưng anh không thể nghe thấy, phía này hoặc phía kia cùng một lúc. Anh biết em không muốn thành một thánh giả, không có vấn đề nào khiến em phải quyết định đi.”

Chỉ duy nhất lúc gần kết thúc nỗi đau mới vỡ oà trong giọng nói của anh.

Tôi phải không bao giờ được làm tổn thương anh ấy lần nữa. Điều đó sẽ là nhiệm vụ của cả đời tôi. Không bao giờ có lần nữa mà tôi là lí do cho cái nhìn đến trong đôi mắt anh.

Tôi cũng làm đảo lộn mọi thứ khi thậm chí hỏi anh cái gì là vấn đề mới bây giờ. Tôi không còn cần bất cứ thứ gì khác ngay bây giờ.

“Hãy nhanh quay trở lại,” tôi thì thầm.

Anh hôn nhẹ lên đôi môi tôi, và sau đó biến mất vào trong khu rừng với Seth ngay bên cạnh.

Jacob vẫn còn trong bóng râm của những cái cây; tôi không thể nhìn thấy thái độ của cậu ấy một cách rõ ràng.

“Em đang vội, Bella,” cậu nói bằng giọng đều đều. “Tại sao chị không bác bỏ điều đó?”
Tôi nuốt khan, cổ họng tôi bỗng nhiên khô rát khiến tôi không chắc rằng tôi có thể phát ra âm thanh.
“Chỉ nói những điều, và thực hiện được điều đã nói.”

Tôi hít vào thật sâu.

“Chị xin lỗi khi chị là loại người đáng ghét như vậy,” tôi thì thầm. “Chị xin lỗi vì chị quá ích kỉ. Chị ước chị chưa bao giờ gặp em, như thế thì chị không thể làm tổn thương em như cách mà chị đã làm. Chị sẽ không bao giờ làm điều đó nữa, chị hứa. Chị sẽ ở cách xa em. Chị sẽ rời xa khỏi bang này. Em sẽ không bao giờ còn phải gặp lại chị lần nữa.”

“Nó còn tệ hơn một lời xin lỗi,” cậu nói một cách cay đắng.

Tôi không thể làm cho giọng nói tôi to hơn một tiếng thì thầm. “Hãy nói cho chị biết làm thế nào mới là đúng đây.”

“Chuyện gì sẽ xảy ra nếu em không muốn chị đi xa? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu em muốn chị ở lại, ích kỉ hay không nào? Em không nói bất kì lời nào nữa, liệu chị có thử làm những điều đó cho em không?”

“Điều đó không giúp ích được gì cả, Jake. Ở lại với em là điều không đúng khi chúng ta đều muốn những thứ khác nhau. Điều đó không dẫn đến cái gì tốt đẹp cả. Chị sẽ chỉ làm tổn thương em. Chị không muốn làm đau em nữa. Chị ghét điều đó.” Giọng tôi vỡ òa.

Cậu thở dài. “Dừng lại. Chị không cần phải nói thêm điều gì khác. Em hiểu.”

Tôi muốn nói với cậu ấy tôi sẽ nhớ cậu ấy nhiều thế nào, nhưng tôi cắn lưỡi. Điều đó sẽ không giúp ích được gì cả, cho một trong hai người.

Cậu đứng lặng trong giây lát, nhìn chằm chằm xuống đất, và tôi đấu tranh chống lại sự thôi thúc đi đến và vòng những cánh tay xung quanh cậu ấy. Để an ủi cậu.

Và sau đó cậu ngắt lời.

“Tốt thôi, chị không phải là người duy nhất có khả năng hy sinh,” cậu nói, giọng nói mạnh mẽ. “Hai người có thể chơi được trò này.”

“Cái gì?”

“Em đã đối xử với bản thân khá tệ. Em đã làm cho nó trở nên khó khăn đối với chị hơn so với em cần. Em đã có thể từ bỏ với thái độ tốt hơn ngay từ lúc bắt đầu. Nhưng em cũng đã làm tổn thương chị.”

“Đó là lỗi của chị.”

“Em sẽ không để cho chị gánh hết trách nhiệm ở đây, Bella. Hoặc tất cả vinh quang gì khác. Em biết làm thế nào để chuộc lại cho chính mình.”

“Em đang nói về điều gì vậy?” tôi hỏi gặng. Một tia sáng bất chợt, điên cuồng trong đôi mắt cậu làm tôi hoảng sợ.

Cậu liếc nhìn mặt trời và sau đó cười với tôi. “Đó là cuộc chiến khá nghiêm trọng đang chuẩn bị đổ xuống đây. Em không nghĩ điều đó sẽ gây khó khăn cho việc tách bản thân ra khỏi việc này.”

Những từ của cậu xuyên vào trong não tôi, từ từ, từng từ một, và tôi không thể thở được. Mặc kệ mọi dự định của tôi nhằm cắt Jacob ra khỏi cuộc đời tôi hoàn toàn, tôi không thể nhận thức cho đến khi từng giây chính xác con dao phải cắm sâu như thế nào.

“Ôi, không, Jake! Không, không, không, không,” tôi nghẹn lại trong sự khiếp sợ. “Không, Jake, không. Làm ơn, không.” Đầu gối tôi bắt đầu run.

“Sự khác nhau là gì, Bella? Điều này sẽ chỉ tạo thêm thuận lợi cho mọi người thôi. Chị sẽ thậm chí không phải dời đi đâu cả.”

“Không!” Giọng tôi to hơn. “Không, Jacob! Chị sẽ không cho phép em!”

“Làm thế nào mà chị sẽ ngăn được em?” cậu nhẹ nhàng chế nhạo, mỉm cười với giọng châm chích.

“Jacob, chị cầu xin em. Hãy ở lại với chị.” Đầu gối tôi trở nên yếu đuối, liệu tôi có thể di chuyển được chút nào không.

“Trong mười lăm phút trong khi tôi đã bỏ lỡ một cuộc ầu đả tốt? Rồi sau đó chị có thể chạy ra xa khỏi tôi sớm nhất có thể trong khi chị nghĩ tôi lại an toàn lần nữa? Chị lừa tôi.”

“Chị sẽ không chạy đi khỏi nữa. Chị sẽ thay đổi bản thân. Chúng ta sẽ cùng làm một cái gì đó bên ngoài, Jacob. Đó luôn luôn là một sự thỏa hiệp. Đừng đi!”

“Chị đang nói dối.”

“Tôi không phải. Cậu biết tôi là một kẻ nói dối tệ hại mà. Hãy nhìn vào mắt tôi. Tôi sẽ ở lại nếu cậu làm điều đó.”

Mặt cậu đan lại. “Và tôi có thể là người đàn ông tốt nhất của cô tại hôn lễ sao?”

Đó chính là khoảnh khắc trước khi tôi có thể trả lời, và vẫn chỉ duy nhất một câu trả lời mà tôi có thể nói với cậu, “Làm ơn.”

“Đó chính là điều tôi nghĩ,” cậu nói, khuôn mặt bình tĩnh trở lại, nhưng là cho tia nhìn hỗn loạn trong đôi mắt cậu.

“Tôi yêu chị, Bella,” cậu thì thầm.

“Tôi yêu cậu, Jacob,” tôi thì thầm giọng vỡ tan.

Cậu mỉm cười. “Tôi biết điều đó là việc tốt nhất chị làm.”

Cậu quay người đi ra xa.

“Bất cứ thứ gì,” tôi gọi cậu với giọng nói bị bóp nghẹt. “Bất cứ thứ gì cậu muốn, Jacob. Chỉ cần đừng làm điều này!”

Cậu dừng lại, quay người một cách chậm rãi.

“Tôi không nghĩ chắc rằng chị hiểu nghĩa điều chị vừa nói.”

“Hãy ở lại,” tôi cầu xin.

Cậu lắc đầu. “Không, tôi sẽ đi.” Cậu dừng lại, dường như đang quyết định điều gì. “Nhưng tôi có thể để lại nó cho số phận.”

“Ý cậu muốn nói gì?” Tôi ghen lại.

“Tôi không cần phải cân nhắc điều gì cả - Tôi chỉ có thể làm hết sức cho đàn của tôi và để cái gì cần xảy ra thì nó sẽ xảy ra.” Cậu nhún vai. “Nếu chị có thể thuyết phục được tôi khi chị thực sự muốn tôi quay trở lại - nhiều hơn so với chị muốn làm điều không ích kỉ.”

“Như thế nào?” tôi hỏi.

“Chị có thể hỏi tôi,” cậu gợi ý.

“Quay trở lại,” tôi thì thầm. Làm thế nào cậu ấy có thể nghi ngờ điều mà tôi muốn nói?

Cậu lắc đầu, mỉm cười lần nữa. “Đó không phải điều tôi sẽ nói.”

Mất một giây tôi mới nắm được điều cậu đang nói, và mọi thứ trong khi cậu đang nhìn tôi với vẻ trịch thượng này - chắc chắn như vậy với phản ứng của tôi. Sớm như làm tổn thương, vì vậy, tôi thốt ra ngoài những từ không có điểm dừng cho việc tính toán cái giá phải trả.

“Cậu sẽ hôn tôi chứ, Jacob?”

Đôi mắt cậu mở to trong sự ngạc nhiên, rồi thu hẹp một cách nghi ngờ. “Cô đang lừa tôi.”

“Hôn tôi đi, Jacob. Hôn tôi đi, và sau đó quay trở lại.”

Cậu do dự trong bóng tối, tự đấu tranh với bản thân mình. Cậu nửa muốn quay trở lại lần nữa về phía tây, thân cậu xoay ra xa khỏi tôi trong khi chân cậu cứ đứng yên tại chỗ. Vẫn còn nhìn ra xa, cậu bước một bước ngập ngừng về phía tôi, và rồi một bước khác. Cậu đứng đưa mắt vòng quanh để nhìn tôi, đôi mắt hồ nghi.

Tôi nhìn chăm chăm về phía sau. Tôi không có ý kiến gì về nét biểu hiện trên khuôn mặt tôi.

Jacob đu đưa người trở lại trên những gót chân, và sau đó đi lảo đảo về phía trước, rút ngắn khoảng cách giữa chúng tôi trong ba bước dài.

Tôi biết cậu sẽ chiếm ưu thế trong tình huống này. Tôi chờ đợi điều đó. Tôi vẫn còn giữ vững - về

phía tôi tôi nhắm mắt lại, những ngón tay nắm chặt thành quả đấm – khi tay cậu nắm lấy mặt tôi và môi cậu tìm lấy môi tôi với sự say mê không xa mấy với bạo lực.

Tôi có thể cảm thấy sự giận dữ của cậu qua việc miệng cậu khám phá ra sự chịu đựng một cách bị động của tôi. Một bàn tay cậu di chuyển tới gáy của cổ tôi, xoắn vào trong thành nắm tay xung quanh tận chân tóc tôi. Bàn tay khác thì túm lấy một cách thô bạo vai tôi, làm tôi rung chuyển, rồi kéo tôi về phía cậu. Tay cậu tiếp tục xuống cánh tay tôi, tìm thấy cổ tay tôi và kéo cánh tay tôi vòng quanh cổ cậu. Tôi để chúng ở đó, tay tôi vẫn còn xiết chặt, không chắc tôi có thể đi bao xa trong sự tuyệt vọng để giữ cậu sống sót. Mọi thứ trong khi đôi môi cậu, mềm và ẩm một cách bối rối, thử bắt buộc một sự đáp lại nơi tôi.

Chẳng bao lâu cậu chắc chắn rằng tôi sẽ không thả cánh tay xuống, cậu giải phóng cổ tay tôi, bàn tay cậu cảm thấy cách nó rơi xuống thất lung tôi. Bàn tay cháy bỏng của cậu đã tìm thấy chỗ da còn trống nhỏ trên lưng tôi, và cậu giật mạnh tôi về phía trước, ép thân thể tôi đối diện với cậu.

Đôi môi cậu từ bỏ môi tôi trong một khoảnh khắc, nhưng tôi biết cậu không kết thúc. Miệng cậu lướt theo đường quai hàm tôi, và sau đó thăm dò chiều dài cổ tôi. Cậu giải phóng cho tóc tôi, với lấy cánh tay khác của tôi để kéo nó xung quanh cổ cậu giống lúc đầu.

Rồi cả hai cánh tay cậu xiết lại xung quanh thất lung tôi, và đôi môi thì tìm kiếm tai tôi.

“Cô có thể làm tốt hơn thế, Bella,” cậu thì thầm giọng khàn khàn. “Cô đang nghĩ hơn về điều đó.”

Tôi run rẩy khi cảm thấy rằng cậu đang cắn dãi tai tôi.

“Chính xác,” cậu thì thầm. “Hãy để một lần, chỉ để cơ thể cô cảm nhận những gì cô cảm nhận.”

Tôi lắc đầu một cách máy móc cho đến khi một trong những bàn tay của cậu quán trở lại vào trong tóc tôi và dừng tôi lại.

Giọng cậu trở nên như axit. “Cô có chắc chắn muốn tôi quay trở lại? Hay cô thực sự muốn tôi chết?”

Sự giận dữ làm chần chệch tôi giống như dây buộc đầu roi sau cú thoi thiệt mạnh. Điều đó cũng là nhiều - cậu ấy chơi không đẹp.

Những cánh tay tôi đã vòng sẵn trên cổ cậu, nên tôi giật hai nắm lấy tóc cậu - lờ đi sự đau đớn trong bàn tay phải của mình – và đấu tranh trở lại, đấu tranh để kéo mặt tôi ra xa khỏi cậu.

Và Jacob đã hiểu nhầm.

Cậu ấy quá mạnh mẽ để nhận ra tay tôi, thử giật mạnh tóc cậu ra khỏi gốc, nhằm làm cho cậu đau đớn. Thay vì giận dữ, cậu hình dung sự say mê. Cậu nghĩ tôi cuối cùng cũng đáp trả cậu.

Với sự thờ hờ hển một cách hoang dại, cậu đưa môi trở lại môi tôi, những ngón tay giữ chặt một cách điên cuồng da tôi tại thất lung.

Sự choáng váng giận dữ làm mất thăng bằng cho sự cầm giữ tự chủ một cách mỏng manh nơi tôi; sự bất ngờ của cậu, sự đáp lại say mê đánh bại hoàn toàn một cách trọn vẹn. Nếu ở đó chỉ có duy nhất sự chiến thắng, tôi có lẽ đã có thể chống lại cậu. Nhưng sự không phòng thủ hoàn toàn của niềm vui bất ngờ làm gãy rạn quyết định của tôi, vô hiệu hoá nó. Não của tôi không còn kết nối với cơ thể, và tôi đang hôn cậu ấy trở lại. Chống lại mọi lí do, môi tôi di chuyển theo cậu trong sự lả lẫm, cái cách bối rối chưa bao giờ gặp phải trước đây - bởi vì tôi không bao giờ phải thận trọng với Jacob, và cậu chắc chắn không thận trọng với tôi.

Ngón tay tôi thắt chặt tóc cậu, nhưng giờ đây tôi đang kéo cậu lại gần.

Cậu ở mọi nơi. Ánh sáng mặt trời buốt thấu xương khiến mi mắt tôi đỏ, và đó là màu thích hợp, phù hợp với sự nồng nhiệt. Sự nồng nhiệt ở khắp nơi. Tôi không thể nhìn hoặc nghe hoặc cảm nhận thấy bất cứ thứ gì không phải Jacob.

Mảnh nhỏ xíu của não tôi mà vẫn còn giữ sự sáng suốt hét lên những câu hỏi cho tôi.

Tại sao tôi không dừng lại? Tệ hại hơn điều đó, tại sao tôi không thể tìm thấy cho bản thân mình cái ước muốn được dừng lại? Điều đó có nghĩa gì khi tôi không muốn cậu ấy dừng lại? Rằng tay tôi bám

vào vai cậu, và như thể nó thật mạnh mẽ và hoang dã? Răng tay cậu kéo tôi quá chặt vào thân thể cậu, và nó vẫn không đủ chặt cho tôi?

Những câu hỏi ngu ngốc, bởi vì tôi biết câu trả lời: Tôi đang tự lừa dối bản thân.

Jacob đúng. Cậu ấy luôn luôn đúng. Cậu ấy không chỉ là một người bạn. Đó là lí do vì sao thật sự tôi không thể từ biệt cậu – bởi vì tôi cũng yêu cậu. Tôi yêu cậu, nhiều hơn tôi cần, và đến nay, vẫn còn không thấy gần như đủ. Tôi yêu cậu, nhưng nó không đủ để thay đổi mọi thứ; nó chỉ đủ để làm tổn thương cả hai chúng tôi hơn. Làm tổn thương cậu ấy tệ hơn mọi lần tôi từng làm.

Tôi không quan tâm về điều đó hơn nữa – hơn cả nỗi đau của cậu. Tôi xứng đáng hơn nữa nhận bất kì nỗi đau nào do tôi gây ra. Tôi hi vọng nó tệ hại. Tôi hi vọng tôi thật sự đau.

Vào khoảnh khắc này, tôi cảm thấy chúng tôi là một. Nỗi đau của cậu đã luôn và sẽ luôn là nỗi đau của tôi – bây giờ niềm vui của cậu là niềm vui của tôi. Tôi cũng cảm thấy vui, và tuy vậy hạnh phúc của cậu bằng cách nào đó còn là nỗi đau. Gần như rõ ràng – nó bùng cháy chống lại làn da tôi như axit, và tra tấn từ từ.

Tóm lại, không bao giờ có giây kết thúc, một đường dẫn trơn vẹn khác mở rộng đằng sau mí mắt ngập nước của tôi. Nếu như tôi có thể nhìn xuyên qua đầu lọc suy nghĩ của Jacob, tôi có thể nhìn chính xác cái gì tôi đang từ bỏ, chính xác cái gì mà sự nhận thức mới về bản thân sẽ không thể cứu tôi khỏi sự thua cuộc. Tôi có thể nhìn thấy Charlie và Renée lẫn lộn vào trong sự cắt dán lạ lùng với Billy và Sam và La Push. Tôi có thể nhìn thấy nhiều năm trôi qua, và khiến cho một điều gì đó có ý nghĩa khi nó trôi qua, thay đổi tôi. Tôi có thể nhìn thấy con sói nâu đỏ khổng lồ mà tôi yêu, luôn luôn là người bảo vệ khi tôi cần cậu. Một mảnh vỡ nhỏ xíu trong khoảnh khắc đó, tôi nhìn thấy những cái đầu của hai đứa nhỏ, những đứa trẻ tóc đen, chạy đi khỏi tôi vào trong khu rừng quen thuộc. Khi họ biến mất, họ lấy luôn phần còn lại của ảo tưởng theo họ.

Và sau đó, khá rõ ràng, tôi cảm thấy sự vỡ ra từng mảnh dọc theo khe nứt trong tim tôi thành phần nhỏ hơn xoắn mạnh chính nó ra khỏi toàn bộ.

Môi của Jacob vẫn còn trên môi tôi. Tôi mở mắt ra và cậu nhìn chăm chăm vào tôi với sự ngạc nhiên và niềm vui.

“Tôi phải đi,” cậu thì thầm.

“Không.”

Cậu mỉm cười, hài lòng với câu trả lời của tôi. “Tôi sẽ không đi lâu,” cậu hứa. “Nhưng trước tiên. . .” Cậu khom người xuống để hôn tôi lần nữa, và tôi không có lí do để chống lại. Cái gì mới là vấn đề chính đây?

Quãng thời gian này thật khác biệt. Tay cậu đặt nhẹ nhàng trên mặt tôi và đôi môi ấm của cậu dịu dàng, đột ngột do dự. Nó thật ngắn, và rất, rất ngọt ngào.

Cánh tay cậu vòng xung quanh tôi, và cậu ôm chặt tôi trong khi thì thầm vào tai tôi.

“Cái đó nên là nụ hôn đầu tiên của chúng ta. Chậm còn hơn là không bao giờ.”

Đối diện với ngực cậu, nơi cậu không thể nhìn thấy, những giọt nước mắt tôi tuôn và tràn ra ngoài.

CHƯƠNG 24: KIÊN QUYẾT

Tôi nằm chéo ngang qua cái túi ngủ, chờ đợi sự công bằng tìm đến với mình. Cũng có thể một trận tuyết lở sẽ chôn vùi tôi ở chốn này. Tôi ước được như thế. Tôi sẽ không bao giờ muốn được nhìn gương mặt mình trong gương.

Xung quanh tôi, thật tĩnh mịch, không một tiếng động. Chỉ có cánh tay lạnh giá của anh đang vuốt mái tóc tôi. Một cơn rung mình chợt chạy ngang qua tôi khi sự vì sự va chạm ấy.

“Em có sao không?” Anh thì thào, lo lắng

“Không, em chỉ muốn chết”

“Điều đó sẽ giải quyết được gì khi em chết? Anh sẽ không cho phép chuyện đó xảy ra.”
Tôi rên rỉ, và cuối cùng cất giọng gần như rít lên “Anh sẽ phải thay đổi suy nghĩ về chuyện đó”
“Jacob đâu rồi?”
“Cậu ta đang đấu tranh” Tôi nói lí nhí
Jacob đã ra đi với niềm phấn khởi, bỏ căn lều ẩm áp lại sau lưng và nói “Em sẽ trở về”. Cậu ta chạy đi với những ý định rõ ràng. Seth Clearwater, đi từng bước bên ngoài lều.
Edward đã giữ im lặng một lúc “Oh” nhưng cuối cùng anh cũng lên tiếng.
Giọng của anh làm tôi lo lắng rằng một trận tuyết lở mà tôi đang mơ ước không thể đến kịp lúc. Tôi trộm nhìn anh, mắt anh đang lan man ngắm nhìn một cái gì đó, sự tập trung đã biết mất. Tôi lại tiếp tục gục đầu xuống sàn.
Nó giữ cho tôi bình tĩnh khi Edward cười khúc khích.
“Anh nghĩ mình đang đấu tranh phi nghĩa quá.” Anh nói với cái giọng hằn học. “Anh thấy mình như một cha xứ đạo đức”. Tay anh mân mê gò má lộ ra của tôi. “Anh không điên vì em đâu, tình yêu của anh. Jacob xảo quyệt hơn lòng tin tưởng của anh dành cho cậu ta. Dù vậy, anh vẫn ước gì em đã không hỏi cậu ta nữa.”
“Edward” Tôi thì thầm qua lớp ny lon thô ráp. “Em...em.”
“Suýt” Anh bảo tôi im lặng, những ngón tay anh dịu dàng trên gò má tôi. “Ý anh không phải vậy đâu. Chỉ là bằng cách nào đó cậu ta đã hôn em – cho dù là em không gục ngã vì điều đó - và bây giờ anh chẳng có sự bào chữa nào để đập vỡ mặt cậu ta. Anh cũng thích thú vì điều ấy.”
“Gục ngã?” Tôi lẩm bẩm 1 cách khó hiểu.
“Bella, em có tin là cậu ta chỉ cố tình gây chú ý? Rằng cậu ta sẽ đi ra khỏi ngọn lửa của sự tán dương chỉ để dọn một con đường cho anh?”
Tôi chậm chậm ngược lên, và ánh mắt kiên nhẫn đến vô hạn của anh đập ngay vào mắt tôi. Thái độ của anh thật nhẹ nhàng, đôi mắt đầy sự cảm thông hơn là sự căm phẫn tốt độ mà tôi đáng phải thấy.
“Uh, em cũng tin là vậy.” Tôi nói khẽ và nhìn đi chỗ khác. Nhưng tôi không cảm thấy giận Jacob vì đã lừa tôi. Không có đủ chỗ trong người tôi để chứa thứ gì khác ngoài lòng căm gét chính bản thân mình.
Edward lại nhẹ nhàng cười. “Em nói dối thật tệ đó, em sẽ tin bất cứ ai cho dù họ có ít kĩ xảo nhất.”
“Tại sao anh không giận em” Tôi thì thầm. “Tại sao anh không gét em? Hay là anh đã nghe kể hết rồi?”
“Anh nghĩ là anh có một cái nhìn bao quát về chuyện này.” Anh nói bằng một cái giọng nhẹ và dễ dàng.” Jacob đã tạo nên những bức tranh trí tuệ sống động. Tôi gần như cảm thấy nguy hiểm cho đồng đội của cậu ấy và cho cả chính mình. Tôi cho Seth vì cậu ấy bắt đầu thấy nhàm chán. Nhưng bây giờ Sam đang làm cho Jacob tập trung hơn.”
Tôi nhắm nghiền mắt lại và lúc lắc cái đầu mình trong tình trạng đau đớn cực độ. The sharp nylon fibers of the tent floor scraped against my skin.
“ em vẫn chỉ là con người thôi “ anh nhỏ nhẹ, vuốt nhẹ tóc tôi lần nữa.
“ đó là lời biện hộ không thích đáng nhất mà em từng nghe “
“ Nhưng em là người mà , Bella . Với lại, việc đó cũng lớn bằng việc anh mong có 1 hy vọng khác , vì thế cậu ta ... Cuộc sống của em đã gặp quá nhiều tình thế khó xử rồi. Anh hiểu điều đó “
“ Nhưng nó không đúng. Nó là điều làm em khó chịu , không phải là những điều làm em khó xử “ .
“ em yêu cậu ta “ anh thì thầm 1 cách rất nhẹ nhàng.
Từng tế bào trong cơ thể tôi đau đớn như phủ nhận điều mà Edward vừa nói.
“ em yêu anh hơn “ tôi nói. Đó là lời tốt nhất tôi có thể nói.
“ ừ, anh cũng hiểu điều đó. Nhưng ... khi anh rời khỏi em, Bella , anh đã để mặc em “chảy máu “. Jacob là người duy nhất khép lại vết thương lòng của em, mang em trở lại. Điều đó chắc chắn làm em quên đi vết đau ấy. Anh không rõ về cách mà họ làm tan biến nó. Anh không thể trách cứ em hay cậu ta

vì điều anh làm ra vẻ cần thiết. Anh có thể tìm được sự tha thứ, nhưng đó không phải điều làm anh chạy trốn / tránh được kết quả cuối cùng”.

“đáng lí là anh phải biết rằng em đã tìm mọi cách tự đổ lỗi bản thân mình. Làm ơn đi Bella. Anh không thể chịu đựng được khi em làm thế “

“em mong anh nói gì đây ?”

“em muốn anh hãy gọi em bằng những cái tên tẻ nhạt mà anh nghĩ ra được, bằng mọi ngôn ngữ mà anh biết. Em muốn anh nói cho em nghe cái mà anh chán ghét em , anh sẽ rời đi đâu để em có thể quỳ gối van xin anh ở lại “

“anh xin lỗi “ anh ấy nói. “anh không làm thế được “

“ít ra thì anh cũng nên thôi việc cố làm em cảm thấy khá hơn chứ. Để em chịu đựng nó. Em đáng như thế “

“không “ anh thì thầm.

Tôi gật đầu chậm rãi “anh đúng rồi đấy. Cứ tiếp tục thông hiểu đi nhé. Nó chắc chắn rất tệ đấy “.

Anh im lặng 1 lúc, và tôi gửi đến anh 1 trách nhiệm trong không khí này đây, 1 điều cấp bách.

“nó đã đóng lại rồi “ tôi tuyên bố.

“ừ , để anh thêm vài phút nữa đã. Đủ thời gian để nói 1 chuyện hơn điều này...”

Tôi chờ. Cuối cùng anh ấy cũng nói, anh nói nhỏ “có thể anh cổ lỗ , Bella. Anh không bắt em phải chọn anh hay cậu ta. Chỉ muốn em hạnh phúc, và em sẽ có bất cứ gì của anh mà em muốn hay không gì cả , có thể điều đó tốt hơn. Đừng để bất cứ sự biết ơn nào làm em có cảm giác nợ anh rồi ảnh hưởng đến quyết định của em”.

Tôi chống tay lên mặt sàn rồi tự di chuyển = đầu gối.

“chết tiệt thật , anh ngừng lại đi “ tôi hét vào anh.

Mặt anh mở to ngạc nhiên. ‘Không – em không hiểu rồi. Anh không chỉ định cố làm em thấy khá hơn Bella, anh thực sự muốn nói về nó”.

“em biết “ tôi rên rỉ. “chuyện gì sẽ xảy ra cho việc trả đũa lại ? Đừng bắt đầu với những sự hy sinh thân mình cao thượng bây giờ ! hành động đi !”

“bằng cách nào?” anh hỏi, đôi mắt trông già đi với nỗi buồn của họ.

Tôi toài người vào lòng anh, vòng tay quanh anh.

“em không quan tâm nơi chán nản này. Không quan tâm em có om sòm như kẻ cục cằn hay không. Làm em quên đi là em dễ sợ thế nào đi , làm em quên cậu ta đi, làm em quên tên em luôn đi. Trả đũa lại đi !”

Tôi không chờ anh quyết định – hay có cơ hội nói với tôi rằng anh không thích thú với con yêu quái độc ác và lật lọng như tôi. Tôi đẩy anh ngược lại rồi đặt môi mình lên đôi môi lạnh như tuyết ấy.

“cẩn thận , em yêu “ anh thì thầm dưới nụ hôn gấp gáp của tôi.

“không “ tôi gầm lên.

Anh nhẹ nhàng đẩy khuôn mặt tôi ra khoảng vài inch. “em chả cần phải chứng tỏ điều gì với anh cả “

“em chả cố chứng tỏ điều gì cả. Anh nói em có thể có những gì của anh nếu em muốn. Em muốn có anh. Muốn có tất cả những gì thuộc về anh”. Tôi gói trọn đôi tay mình quanh cổ anh rồi căng thẳng tìm môi anh. Anh cúi đầu xuống hôn lại tôi, nhưng đôi môi lạnh toát ấy cứ ngập ngừng giống như sự nóng vội của tôi hay tăng lên lúc phát biểu cái gì đấy. Thân người tôi làm mọi ý định trong đầu rõ ràng hơn cả, tố cáo tôi. Tay anh di chuyển chắc hẳn để kiềm chế tôi lại.

“có lẽ đây không phải là thời điểm tốt nhất cho chuyện đó “, anh đề nghị, quá bình tĩnh vì sự thích thú của tôi.

“tại sao không?” tôi cầu nhàu. Chả có gì để cãi cọ cả nếu anh ấy trở nên lí trí, tôi buông tay ra.

“đầu tiên là, bởi vì ở đây lạnh” anh với tay kéo cái túi ngủ ra khỏi sàn, phủ nó quanh người tôi như

cái mền vậy.

“ sai rồi “ tôi nói. “ đầu tiên , bởi vì anh giống như là hình tượng về những hành động tốt đẹp 1 cách kì quái cho ma cà rồng

Anh cười 1 mình “ được rồi , cho là điều thứ 1 theo ý em. Lạnh là điều thứ 2. Và thứ 3 là ... rõ là , em đúng là điều phiền toái , tình yêu ạ”

Anh chun mũi lại

Tôi ra hiệu.

“ điều thứ 4” anh thì thào, cúi mặt xuống để nói nhỏ vào tai tôi. “ Chúng ta sẽ cố , Bella. Anh giữ lời hứa rất tốt. Nhưng tốt hơn hết là em đừng hành động với Jacob Black”.

Tôi khép người lại , vùi mặt vào vai anh.

“ và điều thứ 5 là ... “

“ 1 danh sách dài quá đấy “ tôi cần nhần.

Anh cười “ đúng vậy , thế em muốn lắng nghe để làm hay không đây ?”

Lúc anh ấy đang nói thì Seth tru lên 1 tràng đỉnh tai nhức óc ngoài lều

Tôi điếng người vì âm thanh đó. Tôi không nhận ra tay trái mình nắm lại chặt thế, móng tay bậm chặt vào chỗ lòng bàn tay bị thương, mãi cho đến khi Edward cầm tay tôi và nhẹ nhàng gỡ từng ngón tay đang nắm chặt ra.

“ nó sẽ ổn thôi , Bella” anh ấy hứa. “ Ta có kĩ năng, có rèn luyện và điều bất ngờ bên phe chúng ta. Nó sẽ kết thúc sớm thôi. Nếu anh không thực sự tin tưởng vào điều ấy , thì giờ anh đã kiệt sức rồi – và rồi em ở đây , ghép lại những mảnh gỗ hay những thứ đại loại thế theo nhiều đường

“ Alice thì nhỏ lắm “ tôi than vãn

Anh nén cười “ có thể nó là vấn đề đấy ...nếu ai đó có khả năng bắt được Alice “

Seth bắt đầu rên rỉ.

“ chuyện gì thế ?” tôi gắng hỏi.

“ cậu ta chỉ bức tức phải dính chặt chỗ này với chúng ta. Cậu ta biết đồng đội đẩy cậu ta ra khỏi mọi hành động để bảo vệ cậu ta. Cậu ta thêm được gia nhập chung với họ”.

Tôi cau mặt lại về cái chỉ dẫn mơ hồ của Seth.

“ bọn ma mới đã xuyên qua tận cuối đường mòn rồi – nó hành động như bị bỏ bùa vậy, Jasper đúng là thiên tài – bọn chúng đã nhận ra được mùi hương của ai đó ở bãi cỏ. Vì thế, bây giờ , bọn chúng đã chia ra làm 2 toán nhỏ , như Alice đã nói “ Edward khẽ khàng bảo, mắt anh tập trung vào thứ gì đó rất xa ngoài kia. “ Sam đang taking us around để tránh bị phục kích”. Anh ấy đang mài miết vào những thứ anh đang lắng nghe để he used the pack plural.

Đột nhiên , anh cúi xuống nhìn tôi. “ Thờ nào , Bella “

Tôi cố gắng làm những gì anh yêu cầu. Tôi có thể nghe được hơi thở hỗn hển nặng nhọc của Seth bên ngoài lều. Tôi cố gắng giữ phổi mình điều hòa nhịp nhàng, để không phải thở nhanh.

“ nhóm thứ 1 đang trong khoảng rừng thưa. Chúng ta có thể nghe thấy tiếng đánh nhau”

Rằng tôi đánh vào nhau lập cập.

Anh cười 1 cái. “ Chúng ta có thể nghe thấy Emmett – anh ấy đang rất thích thú “

Tôi buộc bản thân mình phải cố thở cùng với Seth.

“ nhóm thứ 2 đã sẵn sàng rồi – bọn chúng không chú ý đâu, chúng chưa nghe ra chúng ta đâu”

Edward gầm gừ

“ gì thế anh ?” tôi hỗn hển.

“ chúng đang nói về em “ anh nghiêng răng lại. “ Chúng cần chắc chắn là em không bỏ trốn... Hành động tốt lắm , Leah! ừm , cô ấy khá lạnh lẽo đấy” anh thì thào tán đồng. “ 1 trong số ma mới sẽ bắt được mùi hương của chúng ta và Leah sẽ hạ mình xuống trước khi anh ta có thể quay về. Sam đang giúp cô ấy

kết liễu đời hắn. Paul với Jacob thì đang chiến đấu với những đũa khác, những đũa khác bây giờ chỉ phòng thủ thôi. Chúng không hình dung ra chúng ta làm bằng gì nữa. Cả hai bên đều đánh nhử nhau... không, để Sam chỉ đạo. Ở ngoài vùng đó đi” anh thì thào. “ Tách chúng ra – đừng để bọn chúng bảo vệ phía sau nhau “.

Seth rên rỉ

“ thế tốt hơn, lái chúng hướng về khoảng rừng thưa ấy “ Edward chấp thuận. Thân người Edward vô tình chuyển động khi anh theo dõi, trở nên căng thẳng vì những hành động anh ấy tạo ra. Tay anh vẫn cầm tay tôi ; tôi luôn ngón tay mình qua tay anh. Ít nhất cũng giúp anh không kiệt sức ở chỗ này.

Âm thanh vắng lặng đột ngột là lời cảnh báo.

Tiếng thở dồn dập 1 cách khó hiểu của Seth dừng đột ngột , và – như tôi đang giữ nhịp thở mình đều đặn cũng như anh ta – tôi để ý.

Tôi ngưng thở , quá hoảng sợ để có thể làm phổi mình phải hoạt động vì tôi nhận ra rằng Edward đang bất động như 1 tảng đá bên cạnh tôi.

Ồi , không. Không được.

Ai đã hy sinh ah? Phe mình hay phe của chúng?. Mất mát của tôi là gì?

Chuyện xảy ra quá nhanh , đến nỗi tôi không chắc chính xác là nó xảy ra như thế nào. Tôi đứng trên đôi chân trần và cái lều – nó đang đổ - vì những mảnh lều rơi tả đang quanh tôi. Có phải Edward đã “ xé toạc “ tình trạng hiện giờ của chúng tôi ra? Tại sao thế ?

Tôi nhấp nháy mắt , cảm phần vào cái thứ ánh sáng chói lòa kia. Seth là tất cả mà tôi thấy, ngay bên chúng tôi, gương mặt anh ta chỉ cách mặt Edward có 6 inch. Họ liếc nhau với sự tập trung tuyệt đối. Mặt trời như dần tàn phá làn da của anh và tỏa ra những tia lấp lánh như nhảy múa xung quanh bộ lông sói của Seth.

Rồi sau đó Edward nói nhỏ nhưng khẩn trương “ đi nhanh , Seth “

Con sói lớn Seth quay người rồi biến mất vào bóng tối của khu rừng.

Có phải 2 giây đã trôi qua rồi không? Nó làm tôi tưởng như là hàng giờ vậy. Tôi rất khiếp sợ đến độ buồn nôn bởi những chuyện kinh khủng tôi biết được đã không như mong muốn ở khoảng rừng kia. Tôi mở miệng đề nghị Edward dẫn tôi đến đó , đến ngay bây giờ. Họ cần anh ấy, và họ cũng cần tôi. Nếu việc tôi đổ máu có thể cứu họ , tôi sẽ làm. Tôi có thể chết vì làm điều đó , như người thứ 3. Tôi không có con dao găm bạc trong tay, nhưng tôi sẽ tìm cách.

Trước đó , tôi để lại 1 dấu hiệu khi rời khỏi , tôi cảm giác như mình đang vút nhanh qua không khí vậy. Tay Edward không bao giờ rời khỏi người tôi cả - tôi chỉ cảm cảm giác mình đang chuyển động , rất nhanh , cảm giác như là hướng xuống dốc nghiêng vậy.

Tôi cảm thấy lưng mình đang bị đè vào mặt cách đá dốc đứng. Edward đứng trước mặt tôi , vẫn cái tư thế đó tôi thấy chỉ 1 lần.

Sự trợ giúp gột rửa tâm trí tôi trong lúc cái bao tử như đang rơi thẳng xuống dưới chân.

Tôi không hiểu.

Trợ giúp ah – chả có gì dẫn đến sai lầm ở khoảng rừng đó cả

Nỗi kinh hoàng – cơn khủng hoảng đã ở đó rồi.

Edward giữ thế chủ động – cúi nửa người , tay anh hơi giơ ra – tôi nhận ra với điều chắn chắn đến kinh tởm. Khối đá sau lưng tôi giống như là bức tường gạch cũ xưa trong các ngõ nhỏ nước Ý nơi mà anh đã đứng giữa tôi và các chiến binh áo choàng đen Volturi.

Điều gì đó đang đến với chúng tôi.

“ ai đây ? “ tôi thì thào.

Anh nghiêng răng nói trong tiếng gầm gừ , âm thanh lớn hơn tôi nghĩ. Quá lớn. Nó có nghĩa là quá trễ để trốn đi rồi. Chúng tôi bị mắc kẹt và ai nghe câu trả lời của anh ấy đều không quan trọng

“ Victoria “ anh nói, thốt ra từng chữ, như là 1 sự nguyên rủa. “ Cô ta ko chỉ 1 mình. Cô ta lần theo mùi hương của anh, theo bọn ma mới để tìm chúng ta – cô ta không có ý đánh nhau với chúng. Cô ta tạo nên 1 quyết định như là “ sự thúc đẩy trong 1 khoảnh khắc “ để tìm anh, đoán rằng em luôn ở bên cạnh anh. Cô ta đã đúng “.

Cô ta ở gần đủ để anh ấy có thể nghe được ý nghĩ của ả.

Lại là trợ giúp. Nếu không là Volturi , cả hai chúng tôi đã chết. Nhưng với Victoria, nó không cần phải là cả 2 chúng tôi. Edward có thể sống sót. Anh là 1 kẻ chiến đấu giỏi , như Jasper vậy. Nếu cô ta không đem quá nhiều người, anh sẽ chiến đấu theo cách anh, sau lưng gia đình anh. Edward nhanh hơn bất cứ người nào. Anh có thể làm thế.

Tôi rất vui vì anh đã bảo Seth đi. Dĩ nhiên, ở đây thì Seth không thể chạy đến giúp được. Victoria có đủ thời gian cho quyết định của cô ta hoàn hảo hơn. Nhưng ít ra , Seth đã an toàn; tôi có thể sẽ không thấy con sói tóc hung đỏ to lớn trong đầu óc mình khi tôi nghĩ đến tên anh ta nữa – chỉ là 1 cậu trai 15 tuổi.

Người của Edward di chuyển – chỉ chút xíu thôi, nhưng điều đó nói với tôi nơi để nhìn. Tôi liếc qua chỗ bóng tối trong rừng.

Nó như là cơn ác mộng đi theo để chào hỏi tôi vậy.

Hai con ma cà rồng dịch từ từ vào cái lỗ hồng nhỏ vào trại của chúng tôi, mắt chăm chú, không tìm thấy được gì. Chúng sáng lấp lánh như kim cương dưới mặt trời vậy.

Tôi chỉ nhìn vừa đủ 1 tên tóc vàng – hẳn chỉ là cậu nhóc, mặc dù hẳn trông vạm vỡ và cao ráo, có thể hẳn ta chuyển thành ma cà rồng khi bằng tuổi tôi. Mắt hẳn - một màu đỏ chói , thứ màu đỏ tôi chưa từng thấy trước đó bao giờ - không thể giữ tầm ngắm tôi lâu. Mặc dù hẳn rất gần Edward, cận kề nguy hiểm nhất , tôi không thể thấy hẳn.

Bởi vì , chỉ vài bước phía trước và phía sau , Victoria đang liếc nhìn tôi.

Mái tóc cam của cô ta sáng hơn nhiều trong trí nhớ tôi, nó như là ngọn lửa vậy. Ở đây không có gió, nhưng ngọn lửa chúng quanh làm gương mặt cô ta lung linh hơn, như nó vẫn đang tiếp diễn vậy.

Đôi mắt cô ta đen khát máu. Cô ta chẳng cười, y như trong ác mộng của tôi – mỗi cô ta bậm kín lại thành 1 đường. Một nét nham hiểm gây ấn tượng theo cái cách cô ta cuốn người vào, như con sư tử cái chờ đợi lúc sơ hở để nhảy lên. Cái nhìn chăm chăm ko chớp mắt của cô ta đưa qua Edward và tôi, nhưng không bao giờ nhìn anh quá nửa giây. Cái nhìn chăm chú của ả vào gương mặt tôi hơn là tôi có thể giữ ánh mắt mình nhìn ả.

Tension rolled off of her, gần như có thể nhìn thấy trong lớp không khí này. Tôi có thể cảm nhận được sự thèm khát , tất cả cảm xúc chi phối để giữ cô ta kiềm lại. Hầu như là tôi có thể nghe được cô ta nghĩ gì , tôi biết cô ta nghĩ gì.

Cô ta đứng đủ gần như cô ta muốn – tiêu điểm của toàn bộ cảnh tượng này của cô ta đã hơn 1 năm rồi , nay nó đã đến rất gần.

Cái chết của tôi.

Kế hoạch của ả hiển nhiên như nó được luyện tập vậy. Thằng con trai to lớn tóc vàng kia sẽ tấn công Edward. Ngay khi đủ làm anh ấy xao lãng, Victoria sẽ thanh toán tôi.

Nó sẽ nhanh đây – cô ta không còn thời gian vì mục tiêu ở đây nữa – nhưng nó sẽ được thực hiện triệt để. Có vài điều không thể lấy lại được.

Có vài điều mà sự nham hiểm thâm độc của ma cà rồng không thể uốn nắn lại được.

Cô ta buộc phải làm tim tôi ngưng lại. Có thể đôi tay cô ta thọc sâu vào ngực tôi , bóp nát nó. Một vài điều đi cùng với 1 vài lẽ lỗi.

Tim tôi đập thành thịch , đập rất to, như thể sẽ làm cho mục tiêu của cô ta rõ ràng hơn.

Khoảng cách đã xa vời lắm rồi, từ khoảng xa bên khu rừng âm u kia, tiếng sói tru dội vang lẫn vào không khí. Vì Seth đã đi rồi, nên không có cách nào giải thích được cái thứ âm thanh ấy.

Thằng ma tóc vàng nhìn Victoria chỉ bằng góc mắt, chờ đợi lệnh của ả.

Hắn ta trẻ hơn bất cứ ai. Tôi đoán từ từ trông đen sáng rực 1 màu đỏ, điều đó chứng tỏ hắn làm ma cà rồng chưa lâu. Hắn khỏe mạnh nhưng lại lạc lõng. Edward biết sẽ phải làm gì với hắn. Edward sẽ sống thôi.

Victoria hất cằm theo hướng Edward, mệnh lệnh không cần lời cho hắn ta.

“Riley” Edward nói nhỏ nhẹ, giọng lập luận.

Hắn ta ớn lạnh, đôi mắt mở rộng ra.

“cô ta đang dối cậu, Riley” Edward nói với hắn. “Nghe tôi đây. ả đang lừa dối cậu như ả đã làm với nhiều người khác nữa – những người đã chết ở khoảng rừng thưa ấy. Cậu biết cô ta lừa dối họ, rằng cô ta buộc cậu dối họ, không điều nào của cậu giúp được họ cả. Cũng thật khó để tin rằng cô ta nói dối cậu, phải không?”

Bối rối lan khắp mặt Riley.

Edward di chuyển vài inch lên phía trước, và Riley tự động “compensated” với sự giàn xếp của bản thân hắn

“cô ta không yêu cậu đâu, Riley” giọng nói nhẹ nhàng của Edward rất thuyết phục, như là thôi miên vậy. “Cô ta không bao giờ đâu. Cô ta yêu 1 người tên James, và đối với cô ta chỉ là thứ công cụ, không hơn”

Khi anh nói tên James ra, môi Victoria khẽ động vì cái cắn răng đang biểu lộ ra. Mắt cô ta nhìn chật vào tôi.

Riley ném cái nhìn điên cuồng trong sự điều khiển của cô ta.

“Riley?” Edward nói.

Riley tự động lại tập trung nhìn vào Edward

“Cô ta biết tôi sẽ giết cậu, Riley. Cô ta muốn cậu chết đi để không phải lúc nào cũng giả vờ nữa. Đúng thế – cậu đã thấy điều đó, phải không? Cậu đọc được sự miễn cưỡng trong mắt cô ta, nghi ngờ về giả tạo trong những lời cô ta hứa hẹn. Cậu đã đúng rồi. Cô ta không bao giờ muốn có cậu cả. Mỗi nụ hôn, mỗi tiếp xúc đều là lừa dối cả”.

Edward lại di chuyển, tiến lên vài inch nữa theo hướng hắn, cũng là cách tôi vài inch.

Cái nhìn chăm chăm của Victoria nhắm vào kẽ hở giữa 2 chúng tôi. Nó có thể tạo điều kiện để cô ta giết tôi trong tích tắc – cô ta chỉ cần 1 cơ hội nhỏ nhoi đó thôi.

Thời gian như chậm hơn, Riley xác định lại vị trí của mình.

“cậu không cần phải chết” Edward hứa, mắt anh dán chặt vào mắt cậu ta. “Có nhiều cách để sống hơn là cái cách cô ta chỉ cậu. Nó không phải là máu hay những lời nói dối, Riley. Cậu có thể ra đi ngay bây giờ. Cậu không cần phải chết vì tất cả những lời nói dối của cô ta”.

Edward trượt thêm vào bước nữa. Bước chân đó là khoảng cách giữa chúng tôi bây giờ. Riley xoay lách nhanh, cố gắng sửa đổi vào lúc này. Victoria nghiêng người tiến về phía trước trên đôi chân như khiêu vũ vậy.

“cơ hội cuối đây, Riley” Edward thăm thò.

Khuôn mặt tuyệt vọng của hắn khi nhìn Victoria thay cho câu trả lời.

“hắn ta là đồ nói dối đây, Riley” cô ta nói, miệng tôi mở ra vì ghê tởm cho những lời cô ta nói. “Em đã kể anh nghe những mảnh khốc của họ. Anh biết là em chỉ yêu mình anh mà”.

Giọng cô ta không mạnh, man rợ và gầm gừ như tiếng mèo. Tôi có thể diễn tả được vẻ ngoài và tư thế của cô ta. Nó nhẹ nhàng, nó cao – như là con nít, giọng ngân vang như chuông. Cái thứ giọng hay đi với các cô nàng tóc quăn vàng và nhai singum hòng. Không có cảm giác nào đến với cô ta mà được

bộc lộ ra cả , còn răng thì sáng lấp lánh.

Quai hàm của Riley đanh lại, điều chỉnh đôi vai của mình. Đôi mắt trống rỗng – không một tí bối rối nào , không tí ngờ vực nào cả. Tất nhiên là không có suy nghĩ nào cả. Hắn căng thẳng khi tấn công. Thân người Victoria như run lên, có vẻ như ả bị thương 1 tí. Ngón tay ả chuẩn bị cào cấu, chờ đợi Edward di chuyển vài inch khỏi tôi.

Tiếng gầm gừ không phát ra từ cả hai người.

Một bóng hình màu vàng cháy rất to lớn vụt đến giữa khoảng trống, ném Riley xuống đất.

“ Khôngggg “ Victoria gào lên, giọng nói như trẻ con rít lên như không tin được vào những điều xảy ra trước mắt cô ta.

Khoảng nửa thước trước mặt tôi, một con sói lớn xé toạc và cắt tên ma tóc vàng ở phía dưới .

Victoria không dành ánh mắt của cô ta cho cậu trai – người mà cô ta cảm cố tình cảm của mình cho hắn. Đôi mắt của cô ta vẫn nhìn vào tôi, đôi mắt đầy thất vọng đến dữ tợn kia làm cô ta trông như bán loạn.

“ Khôngggg “ cô ta lại kêu lên, tiếng kêu rít qua răng , trong khi Edward chuẩn bị di chuyển về phía cô ta , chặn hướng cô ta đến tôi.

Riley đang đứng, trông thật khốn khổ và bơ phờ, nhưng hắn vẫn còn khả năng nhảy bổ vào vai Seth với 1 cú đá hần học. Tôi nghe tiếng xương răng rắc. Seth lùi lại và bắt đầu xoay tròn, khập khiễng. Riley buông tay mình ra, sẵn sàng hành động, mặc dù trông hắn có vẻ như bị mất 1 phần cánh tay vậy.

Cách vào thước từ chỗ Riley và Seth, Edward với Victoria như đang nhảy múa vậy.

Họ xoay người không nhiều lắm, bởi vì anh không cho phép cô ta đến gần tôi. Cô ta khệnh khạng lùi về sau, di chuyển từ nhiều hướng, cố tìm khe hở trong sự phòng thủ của anh. Anh theo dõi từng động tác chân di chuyển hết sức uyển chuyển của cô ta, sẵn đuổi cô ta với sự tập trung tuyệt đối. Anh bắt đầu hành động trước khi cô ta cục cựa người chỉ trong tíc tắc, đọc những mục đích trong suy nghĩ của ta.

Seth bất thành lĩnh lao tới Riley theo hướng khác, cái gì đó đã bị xé toạc ra với tiếng kêu thất thanh nghe thật kinh tởm gai người. Một khúc gỗ nặng màu trắng bay từ phía trong khu rừng đánh tiếng rơi thịch xuống. Riley rống lên trong cơn điên cuồng, còn Seth thì nhảy lùi lại – khoảng cách ngạc nhiên đến nỗi cậu ta không ngờ vào khả năng của đôi chân mình – trong lúc Riley tung 1 cú đánh mạnh với đôi tay sứt sẹo.

Victoria đang len lỏi qua từng cái thân cây phía cuối khe hở nhỏ. Cô ta lao vút đi, chân cô ta đẩy người về trước an toàn trong khi mắt cô ta nóng lòng nhìn về phía tôi như rôi là nam châm hút cô ta vào vậy. Tôi có thể nhìn thấy điều mãnh liệt muốn giết chết tôi với bản năng sinh tồn của cô ta.

Edward cũng có thể nhìn ra đượ điều ấy.

“ Đừng đi nữa, Victoria “ anh lẩm bẩm với kiêu nói như thôi miên giống trước đó. “ Cô sẽ không bao giờ có cơ hội khác như thế nữa đâu”.

Cô ta nhe răng ra và rít lên, nhưng dường như không thể di chuyển xa hơn nơi tôi đứng được.

“ cô có thể chạy chậm lại đây “ Edward kêu. “Tốn nhiều thời gian cho việc này quá rồi. Nó là những thứ cô muốn làm, phải không? Đó là lí do James luôn giữ cô bên cạnh hắn. Hữu ích đấy, nếu cô muốn chơi 1 trò hơn thế này. Là cộng sự với người có khuynh hướng kì lạ là chạy trốn. Hắn ta sẽ không để cô rời khỏi hắn – Hắn ta lợi dụng kĩ năng của cô khi chúng tôi bắt kịp anh ta lúc ở Phoenix”.

Tiếng gầm gừ phát ra giữa môi cô ta.

“ đó là tất cả về cô đối với hắn ta. Thật ngốc khi phí sức báo thù cho 1 kẻ có quá ít tình cảm với cô hơn là 1 thợ săn “for his mount”.

Môi Edward nén lại khi anh vỗ nhẹ vào thái dương mình.

Với tiếng kêu như bóp nghẹn lại. Victoria phóng khỏi cây lằn nữa, đánh nhủ phía bên. Edward phản ứng lại, và điệu nhảy lại bắt đầu.

Chỉ hồi sau đó, cú đâm của Seth thụi ngay sườn Seth, tiếng tru yếu ớt phát ra từ lồng ngực của Seth. Cậu ta lùi lại, đôi vai giật giật khi cố gắng tổng khứ cơn đau đi.

Ôi trời, tôi muốn tạ lỗi với Seth, nhưng tôi không có chút sức lực nào để mở miệng ra, giữ chặt không khí trong phổi mình. Trời ơi, làm ơn đi, cậu ta chỉ là 1 đứa trẻ thôi mà.

Tại sao Seth không chạy đi? Tại sao cậu ấy không chạy ngay bay giờ đi?

Riley đang đứng ở khoảng cách rất gần giữa chúng tôi, lao vào Seth theo phương hướng ra mặt vách đá cạnh tôi. Victoria đột nhiên thấy thích thú với người cộng sự giả của mình. Tôi có thể thấy cô ta, từ hốc mắt mình, phán đoán khoảng cách giữa tôi với Riley. Seth chộp lấy Riley, đẩy hẳn ta lùi lại, và Victoria rít lên.

Seth không đi khắp khiêng nữa. Phạm vi này đẩy cậu ta xa không quá vài inch với Edward. Đuôi cậu ta lướt qua lưng Edward, đôi mắt của Victoria lồi lên.

“Không, cậu ta không tùy thuộc vào tôi” Edward nói, trả lời câu hỏi tron đầu cô ta. Anh lợi dụng lúc cô ta sơ hở để tiến sát thêm chút nữa. “Cô cung ứng cho chúng tôi 1 đội quân bình thường. Rồi chúng liên minh với chúng tôi”.

Cô ta nghiêng rằng, cố giữ sự tập trung vào một mình Edward.

“Nhìn cho kĩ vào, Victoria” anh thì thào, lôi kéo những dòng tư tưởng khỏi sự tập trung của cô ta. “Cậu ta có thực sự như tên quỷ James truy lùng ở bên Siberia hay không?”.

Mắt cô ta bất ngờ mở to, rồi bắt đầu vụt đi liều mạng đến Seth đến tôi, vòng quanh và vòng quanh. “Không như nhau ah?” cô ta hăm hè với cái giọng nữ cao của mình. “Không thể xảy ra được”.

“chả có gì là không thể xảy ra cả” Edward thì thào, giọng nhẹ nhàng khi anh dịch chuyển gần cô ta thêm vào inch. “Ngoại trừ cái cô muốn. Cô sẽ không bao giờ chạm được vào cô ấy”.

Cô ta lúc lắc cái đầu, nhanh lẹ và dần mạnh, đấu tranh với kiêu làm xao lãng của anh ấy, và cố né tránh anh, nhưng anh vẫn ở yên 1 chỗ để chặn cô ta ngay khi cô ta nghĩ ra được kế hoạch nào đó. Gương mặt cô ta nhăn nhó trong sự thất bại, và rồi cô ta cúi người thấp hơn chút nữa trong tư thế đang né đòn của mình., con sư tử cái lại chờ đợi, tính toán hướng săn đuổi.

Victoria không thiếu kinh nghiệm, khả năng bẩm sinh lèo lái bọn ma mới. Cô ta làm chết người. Thậm chí tôi có thể nói được điểm khác nhau giữa cô ta với Riley, và tôi biết Seth không tiếp tục được lâu nếu cứ đánh nhau với con ma này.

Edward cũng dịch người đi, khi họ gần nhau hơn, và nó như là cuộc đối đầu giữa con sư tử đực và con sư tử cái vậy.

Điều nhảy đã tăng độ nhanh lên.

Đó như là Alice và Jasper trên bãi cỏ, chuyển động mờ dần theo hình xoắn ốc, chỉ có điệu nhảy đó là không phải hoàn hảo như múa ba lê. Những tiếng nghiêng rằng sắc bén và rạn nứt được dội lại bên ngoài mặt vách đứng mỗi khi người nào đó trượt trong sự hình thành của họ. Nhưng họ thì đang chuyển động quá nhanh đến nỗi tôi không thể nhìn thấy người đang mắc lỗi. . . .

Riley bị xao lãng bởi balê bạo lực, đôi mắt anh ấy lo âu cho bạn nhảy của mình. Seth đã tấn công, đang cắn đứt những mảnh nhỏ khác của con ma cà rồng. Riley rống lên và tung ra cú đâm trái tay để bắt trọn Seth trong lồng ngực rộng của anh ấy. Thân thể khổng lồ của Seth bay cao vút lên mười bước và đâm sầm vào tường như đá qua cái đầu của tôi với một sức mạnh mà dường như lung lay toàn bộ đỉnh. Tôi nghe hơi thở hỗn hển từ những phổi của anh ấy và tôi tránh ra ngoài khi anh ta bật lại ra khỏi đá và sụp đổ trên mặt đất các tôi vài bước.

Một tiếng rên nhẹ rít qua răng của Seth.

Những mảnh đá xám vụn sắc nhọn trút xuống đầu tôi, làm xước cả da. Một mảnh đá nhọn đề lên cánh tay phải của tôi và tôi đẩy nó ra. Những ngón tay của tôi nắm chặt quanh mảnh vỡ dài bằng bản năng tồn tại của mình, vì không có cơ hội bỏ chạy, tôi tự nhủ- sự lo lắng không đem lại kết quả bao nhiêu-

chuẩn bị cho một cuộc chiến.

Adrenalin đã đâm xuyên qua những tĩnh mạch của tôi. Tôi biết thanh chống đã cắt vào lòng bàn tay mình. Tôi biết rằng vết rạn trong đốt ngón tay tôi đang nhức nhối. Tôi biết nó, nhưng tôi không cảm thấy đau đớn.

Từ phía sau của Riley, tất cả những gì tôi có thể thấy là mái tóc xoăn vàng rực của Victoria và một vệt mờ màu trắng. Những tiếng bẻ gãy kim loại và những cơn giận dữ ngày càng tăng lên thường xuyên hơn, những cú va chạm nảy lửa và những tiếng thở hổn hển, điều đó khẳng định rõ ràng rằng khiêu vũ đang mang đến sự chết chóc cho ai đó.

Nhưng với người nào?

Riley lắc lư tiến về phía tôi, đôi mắt rực đỏ khác thường của anh ấy với vẻ giận dữ. Anh tỏ vẻ giận dữ đi khắp khiêng của cát- lông thú được nhuộm màu giữa chúng ta, và những bàn tay của anh ấy- xé, làm gãy những bàn tay- cuộn lại vào trong những móng. Miệng của Anh ấy mở ra, dần rộng hơn, răng của anh ấy sáng lấp lánh, như thể anh ta chuẩn bị xé cái họng của Seth ra.

Một cú đá thứ hai như điện giật, và mọi thứ thành linh rõ ràng.

Cả hai cuộn chiến quá gần. Seth sắp sửa mất anh ấy và tôi không có ý nếu Edward đang chiến thắng hay thất bại. Họ cần trợ giúp. Một sự xao lãng. Cái gì đó để đưa họ tới mép vực.

Bàn tay tôi nắm chắc đỉnh để giày đá chặt đến nỗi một sự hỗ trợ trong thanh chống bật tanh tách.

Tôi đủ mạnh mẽ không? Tôi có đủ dũng cảm không? Tôi có thể vượt nỗi sợ trong người mình như thế nào? Điều này để Seth có đủ thời gian để quay lại không? Liệu anh ta có mau lành để cho sự hy sinh của tôi cho anh ấy làm điều tốt không?

Tôi cào những mảnh vỡ trên cánh tay tôi ra, giật mạnh áo len dày ngược lại để lộ lớp da trần, và sau đó ấn đầu nhọn vào nếp gấp trên khuỷu tay tôi. Ngay cái sẹo dài mà có từ lần tai nạn ở sinh nhật trước của tôi. Vào cái đêm đó, máu chảy của tôi đã cuốn hút mọi ma cà rồng, làm tê liệt họ trong một chốc lát. Tôi đã cầu nguyện nó sẽ xảy ra lần nữa. Tự trấn tĩnh mình, tôi hít thở sâu.

Victoria được làm xao lãng bởi âm thanh của tiếng thở hổn hển của tôi. Đôi mắt cô ấy nhú lại trong một giây, liếc nhìn tôi. Sự giận dữ và thèm khát thể hiện trên gương mặt cô ấy.

Tôi đã không biết trong đầu mình đã nghe tiếng động nhỏ phát ra từ các tiếng ồn khác của những trận tra tấn và những tiếng vang dội lại tường đá bên ngoài bằng cách nào. Cố giữ từng nhịp thở của mình đủ để không bị chết ngạt. Nhưng, vào giây phút phân vân đó tôi đã chầm chầm nhìn vào mắt của Victoria, tôi nghe thấy tiếng gầm gừ quen thuộc.

Trong chính giây ngắn ngủi đó, điệu nhảy bị gãy vỡ dữ dội từng phần.. Nó xảy ra nhanh đến nỗi tôi không kịp biết chuyện gì đang xảy ra.. Tôi cố gắng tập trung quan sát.

Victoria đã nổi cơn hung hãn và đâm mạnh vào giữa thân cây sam to lớn. Rồi cô ấy rơi xuống đất rồi thu mình để bật dậy.

Đồng thời, Edward- nhanh như chớp- đã xoăn ngược lại và chụp gọn Riley trong tay. Trông như là chân của Edward đã đập vào lưng của Riley, và kéo lên.

Điểm cắm trại nhỏ vang đầy tiếng thét đau đớn đến buốt xương của Riley.

Cùng lúc, Seth nhảy qua tới chân hắn ta, cắt đứt chúng.

Nhưng Tôi vẫn còn thấy Victoria . Và, dường như cô ấy trông bị biến dạng kỳ quặc- như thể cô ấy hoàn toàn không còn năng lực - Tôi thấy nụ cười trên mặt hoang dại của cô ấy, nụ cười đã ám ảnh tôi trong mơ.

Cô ấy cuộn người lại rồi bật lên.

Có cái gì đó nhỏ và màu trắng đã thối xuyên qua không khí và đụng nhau giữa chừng cuộc chiến của cô ấy. Cuộc va chạm mạnh như tiếng nổ, và nó ném cái cây vào người cô ấy- cái cây gãy gập ở giữa. Cô ấy hạ xuống đất, cúi người xuống và sẵn sàng chiến đấu, nhưng Edward đã ở đấy. Khi tôi thấy anh ấy

đứng thẳng và nguyên vẹn đã giải tỏa được nỗi lo lắng trong tôi

Victoria đá cái gì đó qua một bên với một đánh nhẹ của bàn chân trần của cô ấy- vật phóng ra làm cản sự tấn công của cô ấy. Nó cuộn về phía tôi, và tôi đã nhận ra nó là gì.

Dạ dày của tôi lắc lư.

Những ngón tay vẫn còn co rúm; chớp lấy những cọng cỏ, cánh tay của Riley bắt đầu tự kéo lê điên đại trên mặt đất

Seth đang xoay quanh Riley lần nữa, và giờ Riley đang rút lui. Ông ta quay lại trước vồ đập của ma sói, mặt hắn đánh cứng lại vì đau đớn. Ông ta nâng một cánh tay lên phòng thủ.

Seth xông vào Riley, và rõ ràng con ma cà rồng mất thăng bằng. Tôi nhìn thấy Seth đã ghim hàm răng của mình vào vai và những vết thương xé thịt của Riley, quăng hắn qua lại.

Với một tiếng thét inh tai, , Riley mất cánh tay còn lại

Seth rung đầu, ném mạnh cánh tay vào trong những khúc gỗ. Tiếng cười khúc khích rít qua răng Seth.

Riley hét gào. "Victoria!"

Victoria thậm chí không chùn bước khi nghe tên mình cất lên. Mắt cô ấy không thèm nhìn về phía hắn

Seth phóng mình về phía trước với toàn bộ sức lực. Đẩy mạnh cả Seth lẫn Riley đâm vào những cái cây, tiếng thét của Riley phát ra. Bất ngờ những tiếng hét cắt đứt, những mảnh đá nhỏ vỡ ra

Tuy nhiên cô ấy không thèm liếc nhìn, Victoria dường như nhận ra rằng cô ấy chỉ còn chiến đấu đơn độc một mình. Cô ấy bắt đầu xoay ngược lại ra hướng Edward, sự thất vọng điên cuồng cháy bùng bùng trong đôi mắt cô ấy. Cô ấy ném tôi một cái nhìn chằm chằm, kéo dài sự đau khổ, và sau đó cô ấy nhanh chóng rút lui

"Không " Edward than vãn, giọng nói của anh ấy quỵến rũ. "Người không thoát được đâu."

Cô ấy lướt đi về phía ẩn náu trong rừng như một mũi tên

Nhưng Edward đã nhanh hơn- như một viên đạn bắn ra từ khẩu súng.

Anh ấy chụp lấy phần lưng sơ hở của cô ấy tại rìa cây và cuối cùng, nhảy qua dễ dàng

Miệng Edward cản ngang qua cổ cô ấy, như một sự âu yếm. Tiếng kêu ré lên từ những nỗ lực của Seth bao trùm mọi tiếng ồn khác, như thể không phân biệt đó là âm thanh gì. Anh ta như là đang hôn cô ấy.

Và sau đó mái tóc vàng rực lửa không còn trên cơ thể cô ấy. Run rẩy kiệt sức và ngã xuống đất, cuộn tròn trước khi lăn vào đồng cây.

CHƯƠNG 25: TẮM GƯƠNG

Tôi buộc mắt mình – đang đông cứng lại vì shock – phải dịch chuyển, chính vì thế mà tôi thể nào kiểm chứng lại một cách quá xét nét những gương mặt hình oval đang được bao quanh bởi sự sợ hãi đang vụt lên nơi mái tóc.

Edward đang dần cử động lại. Thật nhanh và thực sự điềm tĩnh, anh chặt một thi thể không đầu.

Tôi không tài nào tiến đến bên anh được – tôi thậm chí còn không thể nhấc nổi đôi bàn chân của mình; chúng như bị khóa chặt dưới những phiến đá. Nhưng tôi lại quan sát thật kỹ mọi hành động của anh từng li từng tí. Tìm bất kì dấu hiệu nào cho thấy anh đã bị thương. Trái tim tôi đập chậm chậm theo một nhịp điệu rõ ràng khi mà tôi chẳng tìm được gì cả. Anh vẫn uyển chuyển và yêu kiều như trước đây. Tôi thậm chí còn không thể nhìn ra một vết rách nào trên quần áo của anh.

Anh không nhìn về phía tôi – nơi mà tôi như đang chết cứng bên vách tường đá, và khiếp sợ - trong khi anh lại kìm nén sự run rẩy, giật mạnh cành cây và phủ lên chúng bằng những tán lá thông khô. Anh vẫn không bắt gặp được nỗi khiếp sợ trong tôi khi anh như chạy như lao vào rừng đằng sau Seth.

Tôi chẳng còn thời gian nào để mà trấn tĩnh lại trước khi anh và Seth quay lại. Edward cùng với đôi bàn tay đầy đặn của Riley. Seth mang về một khúc gỗ lớn – phần thân trên – đang ngoạm trong miệng của cậu ấy. Họ tạo thêm sức nặng cho khúc cây, còn Edward thì lấy ra một vật hình chữ nhật bạc từ túi

áo. (để túi áo cho hay 😊). Anh bung mở cái bật lửa bằng butan và giữ ngọn lửa trong cái đồng hồ nhùi kia. Chỉ cần một lần bắt lửa, những cái lưỡi dài của ngọn lửa màu cam liếm qua thật nhanh giòn thiêu.

“Đốt từng phần thôi,” Edward nói nhỏ bằng một giọng trầm với Seth.

Cùng một lúc, ma-cà-rông và người sói lùng sục cả khu trại, thỉnh thoảng lại ném vào trong đám lửa những viên đá nhỏ. Seth nắm lấy các phần bằng răng của cậu ấy. Não bộ của tôi có lẽ đang hoạt động không đủ tốt để có thể hiểu được tại sao cậu ấy không biến đổi lại và cầm chúng bằng tay.

Edward chú tâm vào công việc.

Rồi cuối cùng thì họ cũng xong, và ngọn lửa giận dữ đang gửi đi một làn khói màu tía chọc thẳng về phía bầu trời. Làn khói dày cuộn lên một cách chậm rãi, trông nó có vẻ rắn chắc hơn bình thường; ngửi như mùi nhang cháy, và mùi này chẳng dễ chịu chút nào. Nặng mùi, và quá nồng.

Seth lại tạo ra tiếng khúc khích một lần nữa, xuất phát từ sâu trong ngực cậu.

Một nụ cười vụt qua trên gương mặt căng thẳng của Edward.

Edward duỗi thẳng hai cánh tay, bàn tay anh cuộn lại thành một nắm. Seth cười toe toét, lộ rõ hàm răng sắc nhọn, và mũi cậu ta đâm sâu vào bàn tay của Edward.

“Hợp tác tốt,” Edward thì thầm.

Seth cười phá lên.

Edward thở dài, và quay sang tôi thật chậm.

Tôi không hiểu thái độ của anh. Đôi mắt anh rất cảnh giác y như tôi là kẻ địch khác vậy – còn hơn cả cảnh giác nữa, chúng sợ. Anh chưa hề tỏ ra sợ hãi bất kỳ điều gì khi anh đối mặt với Victoria và Riley... Tâm trí tôi như dính chặt, choáng váng và chúng trở nên vô nghĩa với cơ thể của mình. Tôi nhìn chòng chọc vào anh, hoang mang.

“Bella, em yêu,” Edward nói với giọng mềm mại nhất, tiến gần đến tôi cùng với sự chậm chạp quá mức cần thiết, đôi bàn tay anh giơ lên, lòng bàn tay hướng về phía trước. Tôi sửng sốt, nó nhắc tôi nhớ tới một kẻ bị tình nghi khi phải tiếp cận với ông cảnh sát, đang chứng tỏ rằng anh ta không được vũ trang(?)

“Bella, em làm ơn thả cục đá xuống đi, được không? Cẩn thận. Đừng làm tổn thương chính mình nữa.” Tôi hoàn toàn quên bém đi món vũ khí thô sơ của tôi, cho dù bây giờ tôi nhận ra rằng tôi đang nắm chặt nó một cách rất khó khăn trong khi những đốt ngón tay của tôi đang hét lên phản kháng. Nó lại gây nữa à? Carlisle sẽ đặt tôi vào một cái cast để chắc chắn điều đó ngay lúc này.

Anh do dự một chút khi đến bên tôi, bàn tay anh vẫn ở trên không, đôi mắt anh vẫn cứ sợ hãi.

Tôi phải mất một lúc lâu để có thể cử động những ngón tay. Những tiếng lách cách của những viên đá vang lên trên nền đất, trong khi bàn tay tôi vẫn cứ đông cứng tại chỗ, không nhúc nhích.

Edward có vẻ cảm thấy thoải mái một chút khi không còn gì trong tay tôi, nhưng lại không tiến gần thêm bước nào nữa.

“Bella, em không cần phải sợ. Anh biết là bây giờ em bị hoảng. Nhưng mọi chuyện đã qua rồi. Không còn ai làm em đau nữa. Anh sẽ không chạm vào em đâu. Anh sẽ không làm em đau,” anh nói lần nữa.

Đôi mắt anh ánh lên một cách giận dữ, và rồi tôi cũng tìm thấy giọng nói của chính mình. “Sao anh cứ nói mãi chuyện đó?”

Tôi loạng choạng bước về phía anh, và anh nghiêng người ra xa trước sự tiến tới của tôi.

“Có chuyện gì vậy?” Tôi râm rì. “Ý anh là sao?”

“Em có.....” Tôi có cảm giác như đôi mắt vàng của anh chột trở nên bối rối. “Không phải là em sợ anh sao?”

“Sợ anh? Tại sao chứ?”

Tôi loạng choạng tiến thêm bước nữa và vấp vào cái gì đó - có thể là đôi chân của chính tôi. Edward đỡ lấy tôi, và tôi vùi mặt vào ngực anh rồi bắt đầu thổn thức.

“Bella, Bella, anh xin lỗi. Đã qua rồi, kết thúc rồi.”

“Em ổn mà,” tôi thở hổn hển. “Em không sao. Chỉ là. Khó chịu. Cho em. Một phút thôi”

Đôi tay anh ôm chặt lấy tôi. “Anh thật sự xin lỗi em” anh cứ tiếp tục thăm thì mãi.

Tôi cứ bám vào anh cho đến khi tôi có thể thở được, và tôi đang hôn anh - ngực của anh, bờ vai của anh, cổ của anh – tất cả những phần cơ thể anh mà tôi có thể với tới được. Một cách chậm rãi, não của tôi bắt đầu hoạt động lại.

“Anh không sao chứ?” Tôi gắng hỏi anh giữa những nụ hôn. “Cô ta có làm anh đau không?”

“Anh hoàn toàn khỏe,” anh hứa trong lúc vùi mặt vào mái tóc của tôi.

“Seth?”

Anh khúc khích cười. “Còn hơn cả khỏe nữa. Thực tế thì còn hài lòng với cả chính bản thân cậu ta nữa.”

“Còn những người khác? Chị Alice, Esme? Đàn sói nữa?”

“Mọi người đều ổn. Họ đều ở phía bên kia. Anh hứa là mọi chuyện đều ổn thỏa cả. Chúng ta bắt đầu gặp rắc rối từ đây mà.”

Tôi để cho mình mãi mê trong một lúc, để nó chìm đắm và tự giải quyết trong đầu.

Gia đình của tôi, bạn bè của tôi đều được an toàn. Victoria sẽ không bao giờ săn đuổi tôi nữa. Đã kết thúc rồi.

Chúng tôi đều ổn cả.

Nhưng tôi không thể tiếp nhận được những tin tốt trong khi tôi vẫn đang bối rối.

“Nói cho em biết tại sao đi,” tôi khẳng khái. “Tại sao anh lại cho rằng em sợ anh?”

“Anh xin lỗi,” anh nói, lại đang xin lỗi – vì điều gì? Tôi không biết. “Rất xin lỗi. Anh không muốn em nhìn thấy điều đó. Nhìn anh theo kiểu ấy. Anh biết là anh phải làm em hoảng sợ.”

Tôi phải giành thêm một vài phút để nghĩ về chuyện đó, về sự do dự của anh khi tiến gần về phía tôi, đôi bàn tay anh trên không khí. Như thể tôi sẽ phải chạy nếu như anh di chuyển quá nhanh...

“Nghiêm trọng à?” cuối cùng thì tôi cũng hỏi. “Anh....cái gì? Tưởng là anh sẽ xua đuổi em chứ?” tôi khịt mũi. Khịt mũi trong lúc này là rất tốt; giọng nói sẽ không bị run rẩy hay vỡ òa trong lúc khịt. Một câu ứng khẩu nghe rất ấn tượng.

Anh đặt bàn tay dưới cằm của tôi và quay nghiêng đầu tôi lại để đọc được nét mặt của tôi lúc này.

“Bella, anh chỉ,” – anh do dự và buộc phải thốt lên những từ ngữ đó – “Anh chỉ chặt đầu và chặt chân tay của một sinh vật sống mà không cách xa em tới 20 thước. Nó có làm em thấy khó chịu không?”

Anh chau mày nhìn tôi.

Tôi nhún vai. Nhún vai cũng tốt. Rất blasé (tiếng Pháp hay TBN gì đấy). “Không hẳn. Em chỉ lo sợ rằng anh và Seth sẽ bị thương. Em muốn giúp, nhưng điều đó quá sức của em...”

Thái độ của anh chợt tái đi làm tôi lạc giọng.

“Phải,” anh nói, giọng anh lướt nhanh. “Sự cố gắng nhỏ bé của em cùng với cục đá. Em có biết là em suýt làm anh lên cơn đau tim không? Đó không phải là dễ đâu.”

Cái quắc mắt chứa đầy sự tức giận của anh làm tôi khó mà trả lời được.

“Em muốn giúp.....Seth bị thương....”

“Seth chỉ giả vờ bị thương thôi, Bella à. Đó là một cái bẫy. Và rồi em.....!” Anh lắc đầu, không thể kết thúc được.” Seth không tài nào hiểu được em đang làm cái gì, vì thế anh phải can thiệp. Seth có một chút bức dọc vì bây giờ cậu ta không thể đòi một mình đánh bại chúng.”

“Là Seth đanggiả vờ sao?”

Edward gật đầu một cách lạnh lùng.

“ Oh ”

Cả hai chúng tôi nhìn về phía Seth , người đang cố tình phớt lờ chúng tôi đi, đang nhìn vào đồng lửa. Chẳng có một vẻ gì gọi là tự mãn tỏa ra từ mái tóc trong bộ lông của cậu ta cả.

“ Phải, em không biết điều đó,” Tôi nói , bằng một cảm giác đầy tội lỗi. “ Thật là khó chịu khi chẳng thể giúp được gì cho mọi người. Chỉ chờ cho đến khi em trở thành một ma-cà-rông! Lần sau em sẽ không phải ngồi ngoài nữa.”

Hàng tá cảm xúc vụt qua gương mặt của anh trước khi anh kịp trở nên thích thú với điều đó. “ Lần tới? Em có thể đoán trước được một cuộc chiến khác sao?”

“ Cùng với sự may mắn của em? Ai mà biết được?”

Anh đảo mắt, nhưng tôi không thể thấy được rằng anh đang bay – sự khuây khỏa đang làm cho cả hai chúng tôi trở nên bộp chộp. Nó đã qua rồi.

Hoặc...là nó ?

“ Chờ đã. Trước đó anh không nói gì sao - ?” Tôi nao núng, nhớ lại thật chính xác những gì trước đó – tôi phải nói gì với Jacob đây? Trái tim vụn vỡ của tôi đập liên hồi rất khó nhọc, đau nhói. Thật khó mà tin được, hầu như là không thể, nhưng đoạn khó nhất của ngày không còn ở phía sau tôi nữa - và tôi vẫn kiên trì. “ Còn sự phức tạp? Còn Alice? Cần phải giữ đúng thời hạn cho Sam. Anh nói rằng nó đang đến gần. Cái gì đến gần mới được chứ?”

Đôi mắt của Edward hắt nhẹ về Seth, họ trao cho nhau một ánh nhìn thật nặng nề.

“ Thế nào?” tôi hỏi.

“ Thật sự, không có gì cả,” Edward nói nhanh. “ Nhưng bọn anh cần phải làm theo cách của mình...”

Anh bắt đầu kéo tôi về phía lưng của anh. Nhưng tôi vẫn đứng im và cố dứt ra.

“ Rõ ràng là không có gì cả”

Edward đặt mặt tôi vào giữa lòng bàn tay anh . “ Chúng ta chỉ có một phút thôi, vì thế em đừng sợ, được không? Anh đã nói với em là không có lý do gì phải sợ cả. Em hiểu không?”

Anh mím môi một lúc ngắn, để quyết định phải nói những gì. Và đột ngột liếc nhìn về phía Seth, vì bây giờ đang gọi cậu.

“ Cô ta đang làm gì vậy?” Edward hỏi

Seth tru lên, với một vẻ lo lắng, một âm thanh chẳng dễ chịu chút nào. Nó làm mái tóc ở cổ sau lưng tôi bay lên.

Mọi thứ chết lặng trong một lúc thật lâu.

Đoạn Edward hôn hển, “ Không!” và một bàn tay của anh bay đi để chộp lấy cái gì đó mà tôi không thấy được. “ Đừng --!”

Một cơn co thắt rung lên trong cơ thể của Seth , và một tiếng tru, cơn đau dữ dội phồng lên, xe toạc hai lá phổi cậu ấy.

Edward cảm thấy ở đầu gối của anh cùng lúc đó, tay anh ôm chặt đầu, gương mặt anh nhăn nhó vì đau đớn.

Tôi hét lên trong sự hoang mang đến khiếp sợ, và thả rơi hai đầu gối xuống quỳ ngay bên anh. Một cách ngu ngốc, tôi cố gắng kéo tay anh ra khỏi mặt, đôi bàn tay đầm ướt mồ hôi của tôi trượt nhẹ trên làn da cẩm thạch của anh.

“Edward! Edward!”

Đôi mắt anh chú mục vào tôi, cùng với sự cố gắng một cách hiển nhiên, anh cố hé mở hàm răng đang nghiến chặt của mình.

“ Không sao. Bọn anh sẽ ổn thôi. Nó—“ anh rã rời, và co rúm người lại một lần nữa.

“ Chuyện gì đang xảy ra vậy?” Tôi khóc òa trong lúc Seth cất tiếng tru trong nỗi thống khổ.

“ Bọn anh ổn mà. Bọn anh sẽ ổn thôi,” Edward hôn hển. “ Sam – giúp anh ta –“

Trong phút chốc, tôi nhận ra rằng khi anh nhắc đến tên của Sam thì anh không hề nói về chính bản thân anh ta và Seth. Chẳng có sức mạnh vô hình nào đang tấn công họ cả. Lúc này, cơn khủng hoảng không hề hiện diện ở đây.

Anh đang sử dụng rất nhiều bầy đàn.

Tôi sẽ đốt tắt cả adrenaline của tôi. Cơ thể của tôi chẳng còn gì nữa cả. Tôi khụy xuống, và Edward đỡ lấy tôi trước khi tôi có thể đập vào những cục đá. Anh nhảy lên từ đôi bàn chân của anh và tôi đang trong vòng tay anh.

“Seth!” Edward hét to.

Seth thu mình, vẫn rất căng thẳng vì cơn đau dữ dội, đang nhìn vì cậu ta có ý định tự mình lao vào rừng.

“Không!” Edward ra lệnh. “Cậu đi thẳng về nhà đi. Ngay bây giờ. Tốc độ nhanh nhất có thể!”

Seth rên rỉ, lắc đầu lia lịa.

“Seth. Tin tôi đi.”

Con sói to lớn nhìn chòng chọc vào đôi mắt tuyệt vọng của Edward một lúc lâu, và rồi đứng thẳng lên, lao về phía những cái cây và biến mất như một bóng ma.

Edward ẵm tôi và siết chặt trước ngực anh, và rồi chúng tôi cũng đang lao vào khu rừng u tối kia. Đi theo một lối khác với con sói.

“Edward,” tôi gắng chiến đấu với đồng từ ngữ đang nghẹn nơi cổ họng mình. “Có chuyện gì vậy, Edward? Chuyện gì đã xảy ra với Sam vậy? Chúng ta đang đi đâu? Chuyện gì đang xảy ra?”

“Chúng ta phải trở lại khu rừng thưa,” anh nói với tôi bằng một giọng trầm. “Bọn anh nghĩ ở đó rất có khả năng xảy ra nó. Sáng sớm này, Alice đã nhìn thấy điều đó và nó sẽ xảy ra thông qua Sam tới Seth. Nhà Volturi đã quyết định đó là thời gian để can thiệp.”

Nhà Volturi.

Quá nhiều. Tâm trí tôi khurót từ mọi ý nghĩa của từ ngữ. Giả vờ như không thể hiểu được gì.

Những cái cây xọc ngang qua chúng tôi. Anh chạy xuống dốc nhanh đến mức tôi có cảm giác như chúng tôi đang rơi vậy, như thể đang rơi tự do.

“Đừng sợ. Họ không đến chỗ chúng ta đâu. Đó chỉ là một sự cảnh giác ngẫu nhiên thường để xóa sạch mờ hỗn độn kiểu như thế này thôi. Không có gì quan trọng cả. Họ chỉ đơn thuần là làm công việc của họ thôi. Quả nhiên, họ đã lên thời gian cho chuyến đi một cách cẩn thận. Điều đó khiến anh tin rằng chẳng có ai ở Italy sẽ thương tiếc nếu như những tân ma-cà-rông này có làm giảm bớt số thành viên nhà Cullen.” Những từ ấy rít qua kẽ răng của anh, thật khó khăn và chán nản. “Anh biết chắc chắn về những điều họ nghĩ ngay khi họ đến khu rừng thưa này”

“Đó là lý do mà chúng ta quay lại ư?” Tôi thì thầm. Liệu tôi có thể thu xếp được việc này không? Hình ảnh những chiếc áo choàng đen rũ xuống cứ lờn vờn trong đầu một cách bất khả kháng, mà tôi cố xua nó đi trong lo ngại. Tôi đang gần kề đến chỗ chết.

“Đó chỉ là một phần lý do thôi. Chủ yếu, sẽ an toàn hơn khi chúng ta lập ra một mặt trận liên minh thống nhất tại đây, bọn họ chẳng có lý do gì để quấy rầy chúng ta cả nhưng...lý do của Jane và cả họ nữa. Nếu như cô ta nghĩ chúng ta chỉ có một mình ở đâu đó cách xa những người khác, điều đó có thể sẽ cám dỗ cô ta. Giống như Victoria, Jane rất có khả năng có thể đoán được rằng anh đang ở cùng em. Demetri, tất nhiên sẽ đi cùng cô ta. Ông ta có thể tìm thấy anh, nếu Jane yêu cầu ông ta làm vậy.”

Tôi không muốn nghĩ đến cái tên đó. Tôi không muốn nhìn thấy gương mặt đẹp đẽ, ngây thơ mà nham hiểm đó hiện lên trong đầu tôi nữa. Một âm thanh rất lạ phát ra từ cổ họng tôi.

“Shhh, Bella, shh. Sẽ ổn thôi mà. Alice có thể nhìn thấy điều đó.

Alice có thể nhìn thấy ư? Nhưng...bầy sói ở đâu? Bầy đàn ở đâu?

“Bầy đàn?”

“ Họ phải rời khỏi đây thật nhanh. Nhà Volturi sẽ không dừng lại với bầy sói đâu.”
Tôi nghe thấy hơi thở bắt đầu trở nên dồn dập hơn, nhưng tôi không thể điều khiển được. Tôi bắt đầu thở hôn hển.

“ Anh thề là bọn họ sẽ ổn thôi,” Edward hứa với tôi. “ Nhà Volturi sẽ không nhận ra mùi của họ đâu – Họ sẽ không nhận ra rằng bầy sói đang ở đây. Bầy đàn của họ sẽ ổn cả thôi.”

Tôi không thể bắt kịp những lời giải thích của anh. Sự tập trung của tôi đang xoay vòng theo từng mảnh vụn của nỗi sợ. Chúng ta sẽ ổn thôi, trước đó anh đã nói như vậy...và Seth, rú lên trong cơn đau dữ dội...Edward đã né tránh câu hỏi đầu tiên của tôi, làm tôi quên đi nhà Volturi.

Tôi giờ đây càng lúc càng gần đến tình trạng nguy kịch – chỉ việc cố gắng bám víu bằng những đầu ngón tay của tôi.

Những hàng cây xung quanh anh nhòe đi như tạo thành một dòng nước xanh màu ngọc bích chảy siết.

“ Chuyện gì đang xảy ra vậy?” Tôi thì thào một lần nữa. “ Trước đó, khi mà Seth rú lên? Khi anh bị đau đấy?”

Edward ngập ngừng.

“ Edward! Nói cho em biết đi!”

“ Tất cả đã qua rồi,” anh thì thào. Tôi không thể nghe rõ được những gì anh nói qua cơn gió mà tốc độ của anh tạo ra. “ Bầy sói không đếm một nửa của họ.....Họ nghĩ là đã đầy đủ rồi. Dĩ nhiên là Alice không thể nhìn thấy điều đó....”

“ Chuyện gì đã xảy ra?!”

“ Một trong những ma-cà-rông mới sinh đang trốn...Leah tìm thấy hắn - cô ta đã quá đại dột, tự phụ, cố gắng chứng tỏ điều gì đó. Cô ta một mình giao chiến với hắn...”

“ Leah,” tôi lập lại, và tôi quá yếu để nhận thấy rằng sự thẹn thùng đã giảm xuống tột độ trong tôi. “ Chị ấy sẽ ổn chứ?”

“ Leah không bị thương,” Edward lầm bầm.

Tôi nhìn chòng chọc vào anh một lúc lâu.

Sam – giúp cậu ta – Edward hôn hển. Cậu ta, không phải là cô ta.

“ Chúng ta gần như đã ở đó,” Edward nói, anh chú mục vào một điểm nào đó trên bầu trời.

Tự động, đôi mắt tôi cũng dõi theo anh. Đó là một đám mây màu tím đen đang treo thâm thấp qua hàng cây. Một đám mây à? Nhưng trời nắng thế này thì quả là khác thường...Không, đó không phải là mây – tôi nhận ra một cái cột khói thật dày, giống như ai đó đang ở chỗ trú của chúng tôi.

“ Edward,” Tôi nói, giọng tôi gần như không thốt ra tiếng. “ Edward, có ai đó bị thương rồi.”

Tôi nghe thấy cơn đau dữ dội của Seth, nhìn thấy nét khổ sở trên gương mặt của Edward .

“ Đúng,” Anh thì thào.

“ Ai vậy?” Tôi hỏi, cho dù, tất nhiên, tôi đã biết câu trả lời.

Dĩ nhiên là tôi biết chứ. Dĩ nhiên rồi.

Những cái cây đang dần chậm lại xung quanh chúng tôi khi chúng tôi đã đến đích của mình.

Phải mất một lúc anh mới trả lời câu hỏi của tôi.

“ Jacob,” anh nói.

Tôi không thể gật đầu đến một lần.

“ Tất nhiên rồi,” tôi thì thào.

Và rồi, tôi trút bỏ cơn căm bấn đang đeo bám trong đầu.

Mọi thứ đều chuyển thành màu đen.

Điều đầu tiên mà tôi nhận được là đôi bàn tay lạnh toát đang chạm vào tôi. Còn nhiều hơn một đôi bàn tay nữa. Những cánh tay đang giữ lấy tôi. Lòng bàn tay áp vào má tôi. Những ngón tay vuốt ve trán tôi

và những ngón tay khác ấn nhẹ vào cổ tay tôi.

Sau đó tôi cũng nhận ra những giọng nói. Đầu tiên họ chỉ âm ừ, sau rồi lại lớn dần và rất rõ như thể có ai đó đang vặn lớn radio.

“ Carlisle – đã 5 phút rồi.” Là giọng của Edward, lo lắng.

“ Con bé sẽ hồi phục khi cô ấy sẵn sàng, Edward à.” Là giọng của Carlisle, luôn luôn điềm tĩnh và chắc nịch. “ Nó đã phải đối mặt với quá nhiều chuyện trong ngày hôm nay rồi. Hãy để cho tâm trí con bé bảo vệ chính nó.”

Nhưng tâm trí tôi chẳng bảo vệ cái gì cả. Nó đã bị gài bẫy trong mớ tin tức mà đã không rời bỏ tôi - cho dù có bị bất tỉnh đi chẳng nữa - cơn đau lại chính là một phần của bóng đêm.

Tôi hoàn toàn cảm thấy mất đi sự liên hệ với cơ thể của mình. Cứ như là tôi đang bị giam giữ ở một góc nhỏ nào đó trong đầu tôi vậy. Không thể kiểm soát lâu hơn được nữa. Nhưng tôi không thể làm bất kì điều gì. Tôi không thể suy nghĩ được. Cơn đau quá mạnh. Chẳng còn lối thoát nào nữa.

Jacob.

Jacob.

Không, không, không, không, không.....

“ Chị Alice, chúng ta còn bao lâu nữa?” Edward hỏi, giọng anh vẫn rất căng thẳng; những lời nói thật lòng của Carlisle chẳng giúp ích được gì cả.

Ở đâu đó xa hơn nữa, giọng của Alice. Nó có vẻ khá hăng hái. “ Năm phút nữa. Và Bella sẽ mở mắt trong vòng ba mươi bảy giây. Chị chẳng hề nghi ngờ rằng bây giờ cô ấy có thể nghe thấy chúng ta.”

“ Bella, cưng ơi?” Đây là giọng nói mềm mại của Esme, một giọng nói hoàn toàn thoải mái. “ Con có thể nghe thấy ta không? Bây giờ con được an toàn rồi, con yêu.”

Phải, tôi được an toàn rồi. Đó thật sự là vấn đề sao?

Đôi môi lạnh giá ở ngay bên tai tôi, và Edward nói bên tai tôi những lời lẽ cho phép tôi trốn chạy khỏi cơn thống khổ đã giam giữ trong đầu tôi.

“ Cậu ta sẽ sống thôi, Bella à. Jacob Black đang chữa trị. Như anh nói đó, cậu ấy sẽ ổn thôi mà.”

Có vẻ như cơn đau và nỗi sợ hãi đã trở nên nhẹ nhõm, tôi tìm thấy đường quay trở lại với cơ thể của mình. Đôi mi mắt của tôi run nhẹ.

“ Ôi, Bella,” Edward thở phào nhẹ nhõm, và đôi môi của anh chạm vào môi tôi.

“ Edward,” Tôi thầm thì.

“ Ừ, anh đây.”

Tôi mở mí mắt, nhìn chòng chọc vào đôi mắt màu vàng óng.

“ Jacob không sao chứ?” tôi hỏi.

“ Uh,” anh hứa.

Tôi nhìn vào mắt anh thật cẩn thận cho vài cái thở dài khi anh đang cố xoa dịu tôi, nhưng chúng hoàn toàn trong sạch.

“ Chính ta đã kiểm tra cho nó rồi,” Carlisle nói, tôi quay đầu để tìm gương mặt của ông, chỉ cách có vài bước. Thái độ của Carlisle vừa nghiêm túc vừa cam đoan như thế. Không thể nào mà nghi ngờ ông ấy được. “ Tính mạng của cậu bé chẳng mấy nguy hiểm. Nó hồi phục với tốc độ thật đáng kinh ngạc. Dù vết thương của cậu ta đủ rộng để cầm cự trong vài ngày trước khi cậu ta bình thường trở lại. Dù là tốc độ bình phục khá đều. Ngay khi chúng ta xong việc ở đây, ta sẽ làm những gì ta có thể để giúp cậu bé. Sam đang cố gắng để giúp cậu ta trở về hình dáng con người. Như thế sẽ dễ hơn.” Carlisle thoáng mỉm cười. “ Ta chưa từng học ở trường bác sĩ thú y cả.”

“ Chuyện gì đã xảy ra với cậu ấy vậy ạ?” tôi thì thào. “ Vết thương của cậu ấy tệ như thế nào?”

Carlisle lại nghiêm mặt một lần nữa. “ Một con sói khác gặp nguy - ”

“ Leah,” tôi thở.

“ Đúng, cậu ấy hắt văng cô ta ra khỏi đống, nhưng cậu ấy chẳng còn thời gian để bảo vệ chính mình. Tên tên ma-cà-rồng ôm ghì lấy cậu ấy. Xương sườn phải của cậu ấy gần như bị gãy hết.”

Tôi chùng xuống.

“ Sam và Paul vừa đến ngay lúc đó. Cậu ta đang được cải thiện lại trước khi họ đưa cậu ấy về La Push.”

“ Cậu ấy sẽ trở lại bình thường chứ?” Tôi hỏi.

“ Đúng vậy, Bella à. Cậu bé sẽ chẳng hề có bất cứ thiệt hại nào đâu.”

Tôi thở dài.

“ Ba phút,” Alice nói nhanh.

Tôi đấu tranh, cố gắng để đứng thẳng. Edward nhận ra tôi đang làm như thế và giúp tôi đứng trên đôi chân của mình.

Tôi chú mục vào khung cảnh trước mắt tôi.

Người nhà Cullen đứng lẻ tẻ theo hình bán nguyệt quanh đám lửa. Thật khó để nhìn thấy đám lửa, chỉ là một đám khói dày màu tím đen, cứ lượn lờ như một cơn dịch chống lại bãi cỏ sáng. Jasper đứng gần đám khói có vẻ như là dày đặc nhất, phía trong cái bóng của nó nên làm da của anh không sáng lấp dưới ánh mặt trời nhưng những người khác. Anh quay lưng lại về phía tôi, bờ vai căng ra của anh, hai cánh tay hơi duỗi thẳng. Có cái gì ở đó, trong bóng của anh. Anh đang né tránh cái gì đó cùng với sự thận trọng cao độ.

Tôi như tê cóng để cảm nhận được hơn một cú shock nhẹ khi tôi nhận ra nó là cái gì.

Có đến 8 tên ma-cà-rồng trong khu rừng thưa.

Đưa con gái cuộn trong một trái banh nhỏ ngay bên cạnh đám lửa. Hai cánh tay của cô bao bọc đôi chân. Cô ta rất trẻ. Trẻ hơn tôi – trông cô ấy như mới 15, mái tóc đen và mỏng manh. Đôi mắt của cô ta bị cuốn vào tôi. Tròng mắt trông có vẻ căm phẫn, màu đỏ sáng. Sáng hơn cả màu mắt của Riley, gần như là rực sáng. Chúng lẫn một cách hoang dại, ngoài tầm kiểm soát.

Edward nhìn thấy nét hoảng loạn của tôi.

“ Cô ta đầu hàng,” anh nói nhanh với tôi. “ Người đó trước đây anh chưa gặp bao giờ. Chỉ có Carlisle nghĩ đến việc thương lượng với họ. Jasper thì không tán thành.”

“ Jasper có ổn không?” Tôi thì thầm.

“ Anh ấy khỏe. Nọc độc làm anh ấy đau nhói.”

“ Anh ấy bị cắn à?” tôi hỏi trong sự hoảng sợ.

“ Anh ấy đang cố gắng ở khắp mọi nơi. Thật ra là đang cố gắng để chắc chắn rằng Alice không làm gì cả.” Edward lắc đầu. “ Alice không cần sự giúp đỡ của ai hết.”

Alice nhăn nhó về nhìn phía tình yêu đích thực của chị. “ Còn hơn cả bảo vệ nữa ngực à.”

Đưa con gái trẻ bỗng dừng quay đầu lại như một con thú và kêu gào đến ỉnh tai.

Jasper gầm gừ với cô ta và cô ta khép nép trở lại, nhưng những ngón tay của cô ta vẫn cứ cào xuống mặt đất như những cái móng vuốt vậy và đầu của cô đập mạnh về phía trước trong nỗi thống khổ. Jasper tiến một bước về phía cô ta. Tiến sâu hơn vào nơi ẩn núp của anh. Edward di chuyển theo cái sự tình cờ quá trớn này, chúng tôi xoay người lại để anh đứng ở giữa tôi và đứa con gái. Tôi lén nhìn qua cánh tay của anh để nhìn thấy cô gái bị đánh bại và Jasper.

Trong chốc lát, Edward đã ở ngay bên cạnh Jasper. He put a restraining hand on his most recent son's arm.

“ Cô đã thay đổi ý định chưa, cô nhóc?” Carlisle hỏi, bình tĩnh hơn bao giờ hết. “ Chúng tôi không muốn hủy hoại cô, nhưng chúng tôi sẽ làm điều đó nếu như cô không thể kiểm soát được chính bản thân cô.”

“ Làm sao các người có thể chịu được điều này chứ?” Cô gái rên lên bằng một giọng cao, và rõ. “ Tôi

muôn cô ta.” Tròng mắt đỏ thẫm của cô ta tập trung vào Edward, xuyên qua anh, từ bên kia của anh đến tôi, và móng tay của cô ta lại xé toạc trên nền đất cứng một lần nữa.

“ Cô phải chịu được.” Carlisle nói với cô ta một cách nghiêm túc. “ Cô phải tập điều khiển bản thân. Rất có khả năng, chỉ có điều đó mới có thể cứu cô vào lúc này mà thôi.”

Con bé đưa đôi tay dơ bẩn của nó ôm lấy đầu thật chặt, kêu lên thật nhanh.

“ Chúng ta có nên tránh xa cô ta không?” tôi thì thầm, vừa kéo cánh tay của Edward. Đôi môi của cô ta giật lại dưới hàm răng khi nghe thấy tiếng của tôi. Có vẻ như cô ta đang cảm thấy rất đau khổ.

“ Chúng ta phải ở đây,” Edward rì rầm. “ Bây giờ, Họ đang đi về phía bắc của cuối cánh rừng thưa .” Trái tim tôi như bùng lên và đập liên hồi khi lướt nhìn khu rừng thưa, nhưng tôi chẳng thể thấy được gì qua làn khói đen dày đặc.

Sau một giây tìm kiếm thất bại. Tôi lén nhìn con bé ma-cà-rông. Cô ta vẫn đang nhìn tôi với đôi mắt một nửa là giận dữ .

Tôi bắt gặp cái nhìn chọc của đứa con gái đó một lúc lâu. Cái cằm dài cùng mái tóc màu sẫm bao cả khuôn mặt của cô ta, which was alabaster pale. Thật khó để nói rằng nếu như những đặc điểm của cô bé là đẹp, thì chúng chỉ xoay quanh sự giận dữ và cơn khát thôi. Đôi mắt đỏ hoang dã của cô ta thật đặc biệt – khó mà làm cho người ta nhìn đi chỗ khác được. Cô ta nhìn tôi trừng trừng một cách dữ tợn, rung mình và đau quặn quai từng giây từng phút.

Tôi chăm chú nhìn lại, như bị thôi miên vậy, thật đáng kinh ngạc nếu như là tôi đang nhìn vào một cái gương về tương lai của mình.

Carlisle và Jasper bắt đầu quay trở lại chỗ trú của chúng tôi. Emmett, Rosalie và Esme vội vã kéo về chỗ Edward đứng cùng với Alice và tôi. Một đoàn phía trước, như Edward đã nói với tôi bằng cả trái tim, ở một nơi an toàn nhất.

Tôi kéo sự chú ý của mình ra khỏi cô gái hoang dại kia để tìm kiếm những con quái vật đang tiến lại gần.

Vẫn chưa có gì cả. Tôi liếc qua Edward. Đôi mắt anh vẫn nhìn thẳng về phía trước. Tôi cố gắng nhìn theo anh, nhưng ở đó chỉ có mỗi đám khói – dày đặc, đám khói xoáy xuống nền đất một cách trơn tru, bốc lên một cách lười nhác, len lỏi vào đám cỏ.

Cuộn cuộn lên phía trước, và tối hơn ở phần giữa.

“Hmm,” một giọng nói rì rầm phát từ đám khói. Tôi như nhận thấy sự thờ ơ ở đây.

“ Chào, Jane.” Tiếng của Edward nhẹ nhàng mà điềm tĩnh.

Những hình ảnh về bóng đêm càng đến gần hơn, đang chia chính họ từ đám khói mịt mù, đông đặc lại. Tôi biết là Jane đang ở phía trước, chiếc áo choàng sẫm nhất, gần như là màu đen, và hình dáng nhỏ nhất đến 2 feet. Tôi chỉ có thể xác định được vẻ đẹp thiên thần của Jane trong bóng tối của chiếc mũ trùm đầu.

Bốn thân hình to lớn với chiếc áo choàng màu xám đứng đằng sau cô có chút gì đó thân quen. Tôi dám chắc là tôi có thể nhận ra người to nhất, và trong lúc tôi đang nhìn chăm chú, cố gắng khẳng định sự ngờ vực của mình, thì Felix nhìn lên. Anh ta để cái mũ trùm đầu nhẹ nhàng rơi xuống phía sau vì thế mà tôi có thể nhìn thấy anh ta nháy mắt và nở một nụ cười. Edward vẫn ở bên tôi, hoàn toàn trong tầm kiểm soát.

Jane ném cái nhìn chăm chú một cách chậm rãi qua những gương mặt sáng sủa nhà Cullen và chạm vào con bé ma-cà-rông mới sinh bên cạnh đám lửa; tên ma-cà-rông mới sinh một lần nữa ở trong đầu cô ta và nằm trong bàn tay của cô ta.

“ Tôi không hiểu,” giọng của Jane gần như không phát thành tiếng, nhưng trước đây hoàn toàn không để ý đến.

“ Cô ta đã đầu hàng,” Edward giải thích, trả lời mới lộn xộn trong tâm trí của cô ta.

Đôi mắt tăm tối của Jane lóe sáng. “Đầu hàng ư?”

Felix và những cái bóng khác nhanh chóng thay đổi tầm nhìn.

Edward nhún vai. “Carlisle cho cô ta quyền lựa chọn.”

“Không có sự lựa chọn nào cho những kẻ nào dám phá vỡ luật lệ.” Jane nói thẳng thừng.

Carlisle tiếp lời, với một giọng nói nhẹ nhàng. “Chuyện đó nằm trong tay cô. Chừng đây thôi cũng đủ để cô ta quyết tâm không tấn công chúng tôi, tôi thấy không cần phải hủy hoại nó. Con bé chưa bao giờ được dạy dỗ mà.”

“Lý do đó không thích đáng.”

“Như cô mong muốn.”

Jane nhìn chòng chọc vào Carlisle trong nỗi kinh ngạc. Cô ta nhè nhẹ đầu, rồi điều chỉnh lại nét mặt của cô ấy.

“Aro hy vọng chúng tôi đi đủ xa về phía tây để nhìn thấy ông, Carlisle à. Ông ấy gửi lời hỏi thăm đây.”

Carlisle gật đầu. “Tôi sẽ rất cảm kích về điều đó nếu như cô chuyển lời hỏi thăm của tôi tới ông ấy.”

“Tất nhiên rồi.” Jane cười. Gương mặt của cô ấy quá đẹp khi cô ấy phấn khởi. Cô nhìn lại về phía đám khói. “Nó xuất hiện khi các người đã hoàn thành công việc dành cho chúng tôi ngày hôm nay...phần lớn nhất.” Cô ta ném cái nhìn về phía con tin. “Just out of professional curiosity, có bao nhiêu người ở đó? Chúng đã rời bỏ vết lằn của sự hủy hoại ở Seattle.”

“Mười tám, kể cả nó,” Carlisle trả lời.

Mắt Jane tròn tròn, và cô ta lại một lần nữa nhìn vào ngọn lửa, có vẻ như lại đánh giá về kích cỡ của nó. Felix và những cái bóng khác chuyển đổi một cái nhìn dài hơn.

“Mười tám á?” cô ta lặp lại, lần đầu tiên giọng cô ta nghe có vẻ không được chắc chắn lắm.

“tất cả đều mới,” Carlisle nói một cách tùy tiện. “Chúng không có kinh nghiệm.”

“tất cả sao?” giọng cô nghe rất rõ. “Rồi ai là người tạo ra chúng?”

“Tên cô ta là Victoria,” Edward trả lời, không hề có một cảm xúc nào trong giọng nói của anh ấy.

“Ai cơ?” Jane hỏi.

Anh nghiêng đầu về phía khu rừng phía đông. Đôi mắt của Jane chớp ngay lấy và tập trung vào một cái gì đó cách rất xa. Những cái cột khói khác à? Tôi còn không nhìn kiểm chứng điều đó.

Jane nhìn chòng chọc về phía đông một lúc lâu, và kiểm tra những đám lửa gần hơn một lần nữa.

“Cô Victoria này – cô ta đã thêm 18 người nữa ở đây à?”

“Đúng vậy. Cô ta cùng với một người khác nữa. Hẳn ta không trẻ hơn ai ở đây cả, nhưng cũng không cả hơn đến 1 tuổi.”

“Hai mươi,” Jane thở. “Ai đã thương lượng với người tạo ra chúng?”

“Là tôi.” Edward nói với cô ấy.

Jane nheo mắt lại, và quay lại với cô gái bên cạnh ngọn lửa.

“Người ở đó,” cô ấy nói, giọng rồi hơn trước. “Tên của người.”

Tên tân ma-cà-rông ném một cái nhìn đe dọa về phía Jane, đôi môi mím chặt vào nhau.

Tiếng hét trả lời của cô ta như một vật nhọn sắt đâm vào tai. Thân hình uốn cong đơ méo mó. Một tư trí chẳng tự nhiên chút nào. Tôi nhìn đi chỗ khác, cố gắng bịt tai lại trong sự thúc giục. Tôi nghiêng rằng với hy vọng kiểm soát được cái dạ dày của mình. Tiếng thét mãnh liệt hơn. Tôi cố gắng tập trung vào gương mặt của Edward, lặng lẽ và không cảm xúc, nhưng nó lại làm tôi nhớ đến điều đó cũng đã từng xảy ra với Edward dưới cái nhìn tra tấn của Jane, nó làm tôi phát bệnh. Tôi nhìn Alice, và Esme ở ngay bên cạnh chị ấy. Gương mặt của họ hoàn toàn trống rỗng với anh.

Cuối cùng cũng im ắng trở lại.

“Tên của người,” Jane nói lần nữa, giọng của cô không hề uốn éo.

“Bree,” cô gái thở hên.

Jane cười, và cô gái lại rít lên. Tôi nín thở cho đến khi âm thanh của cơn đau dữ dội của cô ta dừng lại.

“Cô ta sẽ nói bất cứ điều gì cô muốn biết,” Edward nói rít qua kẽ răng. “Cô không cần phải làm như thế.”

Jane nhìn lên, vẻ hứng khởi trong cô chợt tắt ngúm. “Ồ, tôi biết chứ,” cô ta nói với Edward, nhả mặt lại với anh trước khi cô ta quay lại về phía cô gái trẻ kia, Bree.

“Bree,” Jane nói, giọng nói cô lại một lần nữa lạnh tanh. “Chuyện anh ta nói có phải là thật không? Người có phải nằm trong 20 người đó không?”

Cô gái trình bày một cách khó nhọc, một bên mặt áp xuống đất. Cô ta nói nhanh. “Mười chín hoặc là hai mươi, có thể nhiều hơn, tôi không biết!” Cô ta khép nép, khủng hoảng vì sự ngu dốt ấy có thể mang đến cho cô ta một cuộc tra tấn khác. “Sara và tên của một người mà tôi không biết trong lúc chiến đấu...”

“Và cái ả Victoria này – đã tạo ra người?”

“Tôi không biết,” cô ta nói, một lần nữa lại nao núng. “Riley không bao giờ nói cho tôi biết tên của ả ta. Tôi không thấy được gì cả vào cái đêm ấy... nó đen như mực, và rất đau...” Bree rùng mình. “Anh ấy không muốn chúng tôi nghĩ về ả. Anh ta nói rằng ý thức của chúng tôi không an toàn...”

Đôi mắt Jane nhìn sang Edward, rồi nhìn lại về phía cô gái.

Victoria đã lên kế hoạch cho chuyện này rất tốt. Nếu cô ta không theo dõi Edward, thì chắc chắn cô ta sẽ không bị dính...

“Nói cho tôi biết về Riley,” Jane nói. “Tại sao hẳn ta mang cô tới đây?”

“Riley bảo chúng tôi phải hủy hoại kẻ lạ mặt với đôi mắt vàng ở đây,” Bree lí nhí thật nhanh và có vẻ tự nguyện. “Anh ta nói như thế sẽ dễ hơn. Anh ta còn nói thành phố là của họ, và họ tới để bắt chúng tôi. Anh ta nói rằng nếu họ ra đi, tất cả máu sẽ là của chúng tôi. Anh ta đưa cho chúng tôi ngửi mùi hương của cô ta.” Bree nâng một bàn tay lên và chĩa trực tiếp vào tôi. “Anh ta nói chúng tôi sẽ biết rằng chúng tôi đã có một right coven, vì anh ta sẽ ở cùng với bọn họ. Anh ta còn bảo rằng bất cứ ai bắt được cô ta trước cũng đều có thể có được cô ta.”

Tôi nghe thấy quai hàm của Edward cong lên bên cạnh tôi.

“Trông có vẻ như Riley đã sai từ phần đơn giản nhất.”

Bree gật đầu, dường như được an ủi vì cuộc nói chuyện này không mang đến một sự đau đớn nào cả. Cô ta ngồi dậy một cách cẩn thận. “Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra. Chúng tôi chia rẽ, nhưng những người khác không bao giờ tới nữa. Và Riley đã bỏ rơi chúng tôi, và anh ta chẳng hề đến giúp như anh ta đã hứa. Và chúng thật lộn xộn, và mọi người đã thành từng mảnh.” Cô ta rùng mình lần nữa. “Tôi sợ. Tôi muốn chạy đi thật xa. Người đó” – Cô ta nhìn vào Carlisle – “nói rằng họ sẽ không đánh tôi nữa nếu tôi ngừng chiến.”

“À, nhưng đó không phải là món quà của ông ta, cô gái trẻ ạ,” Jane thì thầm, bây giờ giọng của Jane lại nhẹ nhàng đến kỳ quặc. “Phá vỡ luật lệ thì phải chịu hậu quả.”

Bree nhìn chòng chọc vào cô ta, ra vẻ chẳng hiểu gì cả.

Jane nhìn Carlisle. “Ông có chắc là ông bắt được tất cả bọn chúng không? Một nửa khác đã tách ra đúng không?”

Gương mặt của Carlisle rất nhẵn và ông gật đầu. “Chúng tôi cũng đã chia ra.”

Jane cười nhếch mép. “Tôi không thể chối rằng tôi đã rất ấn tượng.” Cái bóng to lớn thì thầm phía sau cô ấy trong sự đồng tình. “Tôi chưa từng thấy một cuộc trốn thoát khỏi chiến tranh mà không bị sút mẻ có tâm cỡ đến như vậy. Các người có biết cái gì đứng sau nó không? Có vẻ như nó cư xử hơi quá khích, đang cân nhắc về lối sống của các người ở đây. Và tại sao cô gái lại là chìa khóa của vấn đề?”

Đôi mắt của cô ta hướng về phía tôi chỉ trong một giây ngắn ngủi.

Tôi rùng mình.

“Victoria có thù hằn với Bella.” Edward nói với cô ta, giọng anh rất điềm tĩnh.

Jane cười phá – nghe có vẻ rất hạnh phúc, một giọng cười như phá nổi lên của một đứa trẻ hạnh phúc.

“Cái này giống như là đang phơi bày những phản ứng mạnh mẽ kỳ quặc của loại người như chúng ta vậy,” Cô nhận xét, cười trực tiếp với tôi, gương mặt cô ta mới sung sướng làm sao.

Edward cứng người, tôi quay sang nhìn anh trong lúc mắt anh thì vẫn đang nhìn đi nơi khác, về phía Jane.

“Cô có thể làm ơn đừng làm như vậy nữa được không?” Anh nói với giọng đầy căng thẳng.

Jane lại cười nhẹ một lần nữa. “Chỉ là đang kiểm tra thôi mà. Không có thiệt bao nhiêu đâu. Thật là tai hại.”

Tôi rùng mình, thậm chí biết ơn một cách sâu sắc cái sự cố nhỏ kỳ lạ ấy trong cơ thể của tôi – nó đã bảo vệ tôi khỏi Jane trong lần cuối cùng chúng tôi gặp nhau – đến bây giờ vẫn còn hiệu quả. Cánh tay của Edward ôm chặt lấy tôi.

“Vậy đây, xuất hiện điều đó không phải là quá dễ chúng ta làm việc đó. Kỳ lạ,” Jane nói, lờ đi sự khiếm đảm trong cô. “Chúng ta chưa từng hoàn trả lại một cách không cần thiết. Thật là thảm hại khi chúng ta bỏ lỡ trận chiến. Nghe như là có rất nhiều trò giải trí để xem đây.”

“Phải,” Edward trả lời thật nhanh, giọng anh thật rõ ràng. “Và cô cách đây rất gần. Thật là tiếc vì cô đã không đến sớm hơn nửa tiếng. Rồi có thể cô đã thực hiện được mục đích của mình ở đây cũng nên.”

Jane bắt gặp cái nhìn của Edward với ánh mắt đầy nao núng. “Đúng. Đó hoàn toàn là những lời thương hại, đúng không?”

Edward gật đầu với chính mình, với cái sự nghi ngờ đã ăn sâu vào anh.

Jane quay lại nhìn về phía tân ma-cà-rông Bree một lần nữa, gương mặt chứa đầy sự chán nản. “Felix?” cô ta lè nhè.

“Chờ đã.” Edward chen vào.

Jane nhướn một bên mày lên. Nhưng Edward lại nhìn chăm chú vào Carlisle trước khi anh nói một cách gấp gáp. “Chúng ta có thể giải thích luật với cô bé này mà. Cô ta chẳng có vẻ gì là không muốn điều đó cả. Cô ta không hề biết mình đang làm gì.”

“Tất nhiên rồi,” Carlisle trả lời. “Chúng ta rất sẵn lòng nhận trách nhiệm về Bree.”

Giận dữ, thích thú xen lẫn hoài nghi chính là biểu hiện của Jane lúc này.

“Chúng ta không có ngoại lệ,” cô ta nói. “Và chúng ta không cho ai cơ hội thứ hai cả. Điều đó sẽ làm xấu đi danh tiếng của chúng ta. Nó làm tôi nhớ đến...”. Bỗng dưng, cô ấy lại nhìn về phía tôi cùng với gương mặt lúm đồng tiền nụ cười của cô ấy. “Caius chắc sẽ rất thích thú khi biết cô vẫn là con người đẩy Bella. Có lẽ ông ta quyết định sẽ đến thăm cô đấy.”

“the date is set,” Alice lần đầu tiên lên tiếng nói với Jane. “Có lẽ chúng tôi sẽ đến thăm các người trong vài tháng nữa.”

Nụ cười của Jane nhạt đi, và nhún vai một cách lơ đãng, không hề nhìn Alice. Cô ta quay mặt về Carlisle. “Rất vui khi được gặp ông, Carlisle – tôi nghĩ là Aro đang thổi phồng mọi chuyện lên đấy. Và, cho đến khi chúng tôi gặp lại.....”

Carlisle gật đầu, trông ông có vẻ đau khổ.

“Chăm sóc cho nó nhé, Felix.” Jane nói, đoạn gật đầu với Bree. Giọng nói của cô ta như đang nhỏ xuống từng giọt của nỗi buồn chán. “Tôi muốn về nhà.”

“Đừng nhìn.” Edward nói nhỏ bên tai tôi.

Tôi háo hức làm theo sự chỉ dẫn của anh. Có vẻ như đã đủ cho một ngày – nhiều hơn cho một cuộc đời. Tôi ép buộc đôi mắt của mình nhắm chặt lại và quay mặt vào ngực Edward.

Nhưng tôi vẫn có thể nghe được.

Có một tiếng thật trầm, tiếng gầm gừ, rồi lại đến một tiếng cao the thé, chúng thâm quen một cách đáng sợ. Nghe như một tiếng cắt thật nhanh, rồi chỉ có một tiếng nghiền nát và tiếng cấn nghe thật kinh khủng.

Đôi bàn tay của Edward cọ sát trên vai tôi một cách bồn chồn lo lắng.

“Đến đây,” Jane nói, đoạn tôi ngược lên và nhìn chiếc phía sau lưng của những chiếc áo choàng xám đang bị cuốn ra xa về phía đám khói. Mùi trầm hương trở lại - thật trong lành.

Những chiếc áo choàng xám biến mất trong làn sương dày đặc.

CHƯƠNG 26 : ĐẠO ĐỨC

Phòng tắm của Alice có hàng ngàn thứ mỹ phẩm khác nhau, tất cả đều khẳng định vẻ đẹp bên ngoài của một người. khi mà mọi người trong cái nhà này đều hoàn hảo và không thể sử dụng được những thứ này, tôi chỉ có thể kết luận rằng cô ấy đã mua hầu hết những thứ này cho tôi. Tôi đọc cái nhãn hiệu numbly, struck by the waste.

Tôi quá chăm chú đến mức chẳng nhìn vào trong gương.

Alice chải tóc cho tôi với một chuyển động có nhịp điệu và chậm chạp.

“Được rồi, Alice” tôi nói một cách yếu ớt. “mình muốn quay lại La Push.”

Tôi phải chờ bao nhiêu tiếng nữa chờ đợi Charlie rời khỏi nhà của Billy để tôi có thể nhìn thấy Jacob? Mỗi phút trôi qua, không biết Jacob có còn thở hay không, dài giống như mười kiếp vậy. và khi cuối cùng cũng được cho phép đi, tự mình đi xem Jacob vẫn còn sống, thời gian trôi qua rất nhanh. tôi cảm thấy không biết mình có đang thở hay không cho đến khi Alice gọi cho Edward, năn nặc nói rằng tôi đã giữ cái bộ mặt bơ phờ ngốc nghếch. Nghe có vẻ rất vô nghĩa...

“Jacob vẫn còn bất tỉnh”, Alice trả lời. “Carlisle hoặc Edward sẽ gọi lại khi cậu ấy tỉnh lại. dù sao đi nữa bạn cũng cần phải gặp Charlie. Ông ấy vẫn đang ở nhà của Billy, ông ấy đã thấy Carlisle và Edward trở về từ chuyến đi của họ, ông ấy bắt đầu nghi ngờ bạn về nhà khi nào.”

Tôi đã có câu chuyện của mình trong bộ nhớ và được chứng thực. “mình không quan tâm. Mình muốn đến đó khi mà Jacob tỉnh lại.”

“bây giờ bạn phải nghĩ đến Charlie. Bạn đó một ngày rất dài – xin lỗi, mình biết nó vẫn chưa bắt đầu hồi phục lại – nhưng nó không có nghĩa là bạn có thể né tránh trách nhiệm của mình” giọng nói của bạn ấy nghiêm túc, gần như là quở trách. “giờ là thời điểm quan trọng hơn bao giờ hết để Charlie an toàn trong bóng tối. hãy đóng cho tròn vai diễn của bạn trước đã Bella, và sau đó bạn có thể làm những gì mình muốn. một phần để trở thành thành viên của nhà Cullen là phải có trách nhiệm”

Tất nhiên là cô ấy đúng. Và nếu không phải vì lí do này – một lí do mạnh hơn tất cả sự sợ hãi, nỗi đau và tội lỗi của tôi – Carlisle sẽ không bao giờ bảo tôi phải rời khỏi Jacob dù có bất tỉnh hay không.

“hãy về nhà đi” Alice ra lệnh. “hãy nói chuyện với Charlie. Dừng hết khả năng của bạn. giữ cho ông ấy an toàn.”

Tôi đứng dậy, và máu chảy xuống chân tôi, cảm giác như bị châm bởi hàng ngàn cây kim. Tôi đã ngồi khá lâu rồi.

“cái váy đó làm bạn rất dễ thương” Alice thì thầm.

“hả? oh. Er – cảm ơn lần nữa về quần áo” tôi lảm bảm đáp lại vì lịch sự hơn là sự biết ơn thật sự.

“bạn cần phải có bằng chứng” Alice nói, mắt cô ấy mở rộng và sáng. “đi mua sắm kiểu gì mà lại không mua quần áo chứ. It’s very flattering, nếu phải tự nói với mình”

Tôi chớp mắt, không thể nào nhớ nổi cô ấy đã mặc gì cho tôi. Tôi không thể giữ mình không nghĩ đến skittering away from every second, insects running from the light...

“Jacob sẽ ổn mà Bella” Alice nói, dễ dàng chen vào mối bận tâm của tôi. “không có gì phải vội cả.

nếu bạn nhận ra bao nhiêu Mocphin Carlisle đã dùng thêm cho cậu ấy – nhiệt độ đã làm nó tan ra nhanh chóng – bạn sẽ thấy cậu ta đi lại bình thường sớm thôi.

Ít nhất thì cậu ấy không bị đau. Chưa bị.

“bạn có gì muốn nói trước khi đi không?” Alice hỏi một cách nhẹ nhàng. “bạn có vẻ như bị chấn thương.”

Tôi biết cô ấy tò mò về thứ gì. Nhưng tôi có một câu hỏi khác.

“trông mình có giống vậy không?” tôi hỏi cô ấy, giọng tôi dịu xuống. “như cô gái Bree ở đồng cỏ àh?”

Có quá nhiều thứ tôi phải suy nghĩ, nhưng có vẻ tôi không thể lấy cô ta ra khỏi đầu tôi được, mà càng rỗng mới sinh mà mạng sống của cô ta – bất ngờ - kết thúc. Khuôn mặt của cô ta quẩn quại với sự thèm muốn máu của tôi, lingered behind my eyelids.

Alice vuốt cánh tay tôi. “một người đều khác nhau. But something like that,yes”

Tôi vẫn sững sờ, cố gắng hình dung ra.

“nó sẽ trôi qua thôi” cô ấy hứa hẹn

“bao lâu?”

Cô ấy nhúng vay “một vài năm, có thể ít hơn. Có thể nó sẽ khác với cậu. mình chưa từng thấy ai trải qua chuyện đó (trở thành newborn) mà được chuẩn bị trước. sẽ rất thú vị để thấy nó sẽ ảnh hưởng đến bạn ra sao.”

“thú vị” tôi lập lại.

“chúng mình sẽ giữ cậu khỏi các rắc rối.”

“mình biết. mình tin bạn” giọng tôi đều đều không sức sống.

Trán của Alice nhăn lại. “nếu bạn lo lắng cho Carlisle và Edward. Mình chắc chắn rằng họ vsẽ ổn thôi. Mình tin là Sam bắt đầu tin tưởng bọn tớ... uhm,ít nhất thì tin tưởng Carlisle. Đó là điều tốt. mình hình dung ra bầu không khí có một chút căng thẳng khi mà Carlisle phải sắp xếp lại các chỗ xương bị gãy –“

“làm ơn đi, Alice”

“xin lỗi”

Tôi hít một hơi thật sâu để làm mình bình tĩnh lại. Jacob đang bắt đầu lành lại rất nhanh, và một vài cái xương của cậu ấy bị lệch vị trí. He'd been out cold for the process, nhưng vẫn khó khăn khi nghĩ về nó.

“Alice, mình hỏi bạn một câu được không? Về tương lai?”

Cô ấy bất ngờ trở nên thận trọng “bạn biết là mình không nhìn thấy tất cả mọi thứ.”

“không phải thế, chính xác. Nhưng bạn nhìn thấy được tương lai của mình, thỉnh thoảng. Tại sao lại thế, bạn có bao giờ nghĩ về nó chưa, khi mà những thứ khác không có tác dụng với mình? Như là Jane hoặc Aro hoặc Edward...” câu nói của tôi chùng xuống với mức độ thích thú. Sự tò mò của tôi về điểm này không nhiều, heavily overshadowed by more pressing emotions.

Tuy nhiên Alice lại thấy câu trả lời rất thú vị. “Jasper cũng vậy, Bella – năng lực của anh ấy cũng như những người khác. Đó là sự khác nhau, bạn hiểu không? Năng lực của Jasper ảnh hưởng đến cơ thể vật chất. anh ấy có thể làm bạn bình tĩnh lại hoặc hưng phấn. nó không phải là ảo giác. Và mình nhìn thấy được viễn cảnh sắp diễn ra, không phải những lí do và ý nghĩ đằng sau những quyết định tạo ra nó. No xảy ra ở ngoài trí óc, cũng không phải là ảo ảnh; sự thật hoặc ít nhất là một viễn cảnh có thể xảy ra. Nhưng Jane và Edward .Aro, Demitri – khả năng của họ ảnh hưởng bên trong đầu. Jane chỉ tạo ra ảo giác về sự đau đớn. cô ta không thật sự làm đau cơ thể bạn, bạn chỉ nghĩ hoặc cảm thấy nó. Bạn hiểu chưa Bella? Bạn an toàn trong tâm trí (mind) bạn. không ai có thể chạm đến nó. Không có nghi ngờ gì khi mà Aro rất tò mò về năng lực mà bạn có trong tương lai.”

Cô ấy quan sát mặt tôi để xem liệu tôi có thể theo kịp các logic của cô ấy không. Thật ra các từ của cô

ấy bắt đầu chạy đi, các âm tiết và âm thanh dần mất đi ý nghĩa của nó. Tôi không thể thật trung vào nó. Tuy nhiên, tôi vẫn gật đầu. cố gắng tỏ ra là mình hiểu.

Cô ấy không hề bị lừa, cô vuốt nhẹ má tôi và thì thầm “cậu ấy sẽ ổn thôi Bella. Mình không cần tiên thi để biết được điều đó. Bạn sẵn sàng để đi chưa?”

“một điều này nữa. mình có thể hỏi bạn thêm một câu nữa về tương lai không? Mình không cần chi tiết, chỉ bao quát thôi.”

“mình sẽ cố gắng hết sức” cô ấy nói, vẻ nghi ngờ một lần nữa.

“bạn vẫn nhìn thấy mình sẽ trở thành ma cà rồng chứ?”

“oh, cái này thì dễ thôi. Chắc chắn mà. Mình thấy điều đó.”

Tôi gật đầu một cách chậm chạp.

Cô kiểm tra mặt tôi, ánh mắt không thể dò được. “bạn không biết được điều gì trong đầu của mình sao Bella?

“mình biết. mình chỉ muốn chắc chắn thôi.”

“mình chỉ chắc chắn bằng bạn thôi Bella. Bạn biết điều đó mà. Nếu bạn thay đổi quyết định, những gì mình thấy sẽ thay đổi theo... hoặc biến mất, trong trường hợp của bạn.”

Tôi thở dài. “mình nghĩ chuyện đó sẽ không xảy ra đâu.”

Cô ấy vòng tay chòang tay qua người tôi.”mình xin lỗi. mình thật sự không thể thấu hiểu được. kí ức của mình lần đầu tiên nhìn thấy mặt jasper trong tương lai. Mình luôn biết rằng anh ấy là nơi mà cuộc đời mình hướng về. nhưng mình có thể thông cảm. mình rất tiếc khi bạn phải chọn lựa giữa hai điều tốt đẹp. (Jacob và Edward)”

Tôi vùng khỏi cánh tay của Alice. “đừng cảm thấy tiếc cho mình.” Có nhiều người bên ngoài xứng đáng được cảm thông. Tôi không phải một trong số họ. và cũng không hề có bất kì sự chọn lựa nào – there was just a good heart to attend to now. “mình sẽ lo phần Charlie.”

Tôi lái chiếc xe tải về nhà, nơi Charlie đang chờ đợi trong nghi ngờ như Alice đã dự đoán.

“hey Bella. Chuyến đi mua sắm của con thế nào?” bố chào tôi khi tôi bước vào nhà bếp. ông đứng khoanh tay trước ngực và nhìn vào mặt tôi.

“dài lắm” tôi nói một cách buồn tẻ. “con mới quay về thôi”

Charlie đánh giá thái độ của tôi. “bố đoán là con đã nghe về chuyện của Jake rồi phải không?”

“vâng. Cả nhà Cullens gọi chúng con về. Esme nói cho con biết Carlisle và Edward đang ở đâu.”

“con ổn chứ?”

“con lo lắng cho jake. Ngay khi con làm xong buổi tối, con sẽ xuống La Push.”

“bố đã nói với con đi motô rất nguy hiểm mà. Bố hy vọng con nhận ra là bố không đùa.”

Tôi gật đầu và bắt đầu lôi các thứ ra khỏi tủ lạnh. Charlie ngồi xuống bàn. Ông có vẻ có tâm trạng nói chuyện hơn bình thường.

“bố không nghĩ con cần lo lắng quá nhiều cho Jake. Bất kỳ ai có nhiều năng lượng thế sẽ hồi phục nhanh thôi.”

“Jake có tỉnh lúc bố nhìn thấy cậu ấy không?” tôi hỏi, xoay qua nhìn ông ấy.

“oh,yeah, cậu ấy tỉnh rồi. con phải nghe cậu ta – mà thật ra không nghe thì tốt hơn. Bố không nghĩ có ai ở La Push mà không nghe thấy nó. Bố không biết nó lấy ở đâu ra những từ ngữ đó, nhưng mà bố hy vọng nó không dùng kiểu ngôn ngữ đó khi đang ở gần con.”

“cậu ta đã có good excuse hôm nay. Trông cậu ta thế nào?”

“lôi thôi lắm. mấy người bạn của nó đổ vào trong. May mà bọn nó đều to con, vì thằng nhóc đó rất to. Carlisle nói chân phải và tay phải của cậu ta đều bị gãy. Hầu hết phía bên phải của nó bị gãy khi cái xe ngã chết tiệt đó ngã xuống.” charlie lắc đầu. “nếu bố mà còn nghe con chạy xe một lần nữa, Bella

—“

“không vấn đề gì. Bố sẽ không nghe đâu. Bố có nghĩ rằng Jake thật sự ổn không?”

“chắc chắn, Bella, đừng lo. Cậu ta khỏe đến mức treu bố được mà.”

“treu bố àh?” tôi nhắc lại một cách giắt mình.

“ừh – trong lúc đang chửi mẹ của ai đó và gọi tên chúa trong tuyệt vọng, cậu ta nói, “cháu cá là chú cảm thấy mừng vì cô ấy yêu tên Cullens thay vì cháu hôm nay, hả, Charlie?”

Tôi quay trở lại cái tủ lạnh để bố không nhìn thấy mặt tôi.

“và bố không thể cãi lại được. Edward có vẻ chừng chặc hơn Jacob khi nói về an toàn của con. I’ll give him that much.”

“Jacob cũng rất chừng chặc mà”, tôi khẽ nói với giọng bên vực. “con chắc chắn không phải lỗi của cậu ấy đâu.”

“hôm nay là một ngày kì lạ”, Charlie dăm chiêu sau vài phút. “con biết không. Bố không tin lắm vào những điều mê tín dị đoan, nhưng nó rất kì quái.... Có vẻ như Billy biết sẽ có chuyện không hay xảy ra cho Jake. Ông ta lo lắng như con gà tây vào ngày lễ tạ ơn trong suốt buổi sáng (vì lễ này người ta có truyền thống ăn gà tây nên nó lo vì biết mình sẽ bị ăn thịt). bố không nghĩ là ông ta nghe bố nói gì.”

“và rồi có chuyện còn kì lạ hơn – con còn nhớ tháng Hai và tháng Ba năm ngoái khi chúng ta gặp vấn đề với lũ sói không?”

Tôi cúi xuống lấy cái chảo rán ra khỏi kệ bếp, và trốn trong đó chừng một hoặc hai giây.

“yeah.” Tôi lầm bầm.

“bố hy vọng không phải gặp rắc rối đó nữa. sáng này, khi tụi bố đang ở trên thuyền, và Billy chẳng hề để tâm đến bố hay lũ cá cả, rồi đột nhiên, bố nghe tiếng sói tru trong rừng. nhiều hơn một, và nó rất lớn. nghe như nó đang ở ngay trong làng. Điều kì lạ nhất là, Billy quay đầu chiếc thuyền lại và chèo thẳng đến cái cảng giống như nó đang gọi ông ấy vậy. chẳng hề nghe bố hỏi là ông ấy đang làm gì.”

“tiếng ồn tắt trước khi thuyền cập vào bờ. Nhưng đột nhiên Billy vội vã cứ như ông ấy đang bỏ lỡ một trận bóng lớn, mặc dù we had hours still. Ông ấy đã lầm bầm vài thứ vô nghĩa gì trước đó về ... một trận đấu trực tiếp? bố đã nói là nó rất kì quái Bella.

“Uhm, có lẽ ông ấy đã nhớ ra có trận bóng nào đó mà ông muốn coi, nhưng sau đó ông ta lại bỏ qua. Ông ấy đã cầm điện thoại suốt, gọi cho Sue và Emily, và cha của Quil. Không thể đoán ra ông ấy đang nói cái gì – ông ta chỉ nói chuyện một cách bình thường với họ.”

“sau đó tiếng hú lại bắt đầu vang lên lần nữa ngay bên cạnh căn nhà. Bố chưa bao giờ nghe thứ âm thanh như thế trước đây – I had goose bump on my arms. Bố hỏi Billy mà phải quát lên để át cái tiếng ồn đó – có lẽ ông ấy đã đặt bẫy ở trong vườn. âm thanh giống như con thú nào đó bị thương rất nặng.”

Tôi cau mày, nhưng Charlie quá nhập tâm vào câu chuyện của bố nên không hề nhận ra.

“Tất nhiên là bố quên hết mọi thứ cho đến bây giờ, bởi vì đó là khi Jake về đến nhà. Đàn sói hú lên trong vòng 1 phút rồi sau đó không còn nghe gì nữa – những lời nguyên rủa của Jake đã làm đó chìm mất..”

Charlie dừng lại một phút, mặt ông ấy trầm ngâm. “may mắn là ít nhất cũng có một vài điều tốt đẹp trong cái mớ hỗn độn đó. Bố không nghĩ là họ sẽ có thể việc qua được những định kiến ngớ ngẩn mà họ dành cho nhà Cullens. Nhưng ai đó đã gọi cho Carlisle, và Billy đã thật lòng biết ơn khi mà ông ấy xuất hiện. bố nghĩ là nên chuyển Jake đến bệnh viện nhưng Billy lại muốn giữ nó ở nhà, và Carlisle đồng ý. Bố đoán là Carlisle biết cái gì tốt nhất. ông ấy thật tốt bụng vì đã đi cả một đoạn đường dài như thế để đến đó.”

“Và...” bố dừng lại, như là có thứ gì đó mà ông không thích nói ra. ông thở dài và rồi nói tiếp. “Và Edward đã thật sự... rất tự tế. cậu ấy có vẻ rất lo lắng cho Jacob như con vậy – cứ như đó là một người anh em của nó đang nằm ở đó. Cái nhìn trong mắt của nó...” Charlie lắc đầu. “Cậu ta là một

người đứng đắn, Bella. Bố sẽ cố gắng ghi nhớ nó. Nhưng không hứa hẹn gì đâu nhé.” Bố cười toe toét với tôi.

“con sẽ không ép buộc bố đâu.” Tôi làm bầm.

Charlie đuổi 2 chân ra và ngáp dài. “thật tuyệt khi ở nhà. Con không thể tin được cái nhà chật chội của Billy đông đúc đến chừng nào đâu. 7 người bạn của Jake đều tập trong của căn phòng nhỏ phía trước – bố khó mà thở được. con có bao giờ để ý bọn trẻ con Quileute tất cả đều to lớn thế nào chưa?

“vâng, con có thấy.”

Charlie nhìn tôi, mắt ông ấy bắt ngờ tập trung. “Thật mà bella, Carlisle đã nói Jake sẽ ôn và bình phục nhanh thôi. Mặc dù nhìn thì nó có vẻ tệ hơn. Nó sẽ khỏe mà.”

Tôi chỉ gật đầu.

Jacob trông có vẻ... yếu ớt (fragile) một cách kì lạ khi tôi vội vã muốn đến gặp cậu ta ngay bố Charlie rời khỏi. người cậu ta quần băng khắp mọi nơi – Carlisle nói rằng không cần phải bó bột khi mà cậu ta lành quá nhanh như vậy. mặt cậu ta nhợt nhạt và rầu rĩ, hôn mê sâu suốt thời gian dài. Dễ vỡ. mặc dù rất to lớn nhưng cậu ấy trong thật dễ vỡ. có thể đó chỉ là trí tưởng tượng của tôi mà thôi, coupled with the knowledge that I was going to have to break him.

Phải chi mà tôi bị sét đánh và tách ra làm hai. Preferably painfully. Lần đầu tiên, từ bỏ việc làm con người làm tôi cảm thấy thật miễn nguyện. giống như là không có quá nhiều thứ để mất.

Tôi đặt bữa tối của Charlie lên bàn ngay bên cạnh tay của ông ấy và đi thẳng ra cửa.

“Er, Bella? Con đòi bố một giây được không?”

“Con đã quên gì hả bố?” tôi hỏi, mắt nhìn vào cái đĩa thức ăn.

“không, không. Bố chỉ... muốn con làm cho bố một điều.” Charlie nghiêm mặt lại và nhìn xuống nền nhà. “con ngồi đi – chuyện này chắc sẽ nói hơi lâu.”

Tôi ngồi đối diện với bố, hơi bối rối. tôi cố gắng tập trung. “bố cần gì?”

“Đây là vấn đề chính Bella.” Charlie đỏ mặt. “có lẽ bố cũng bắt đầu trở nên... mê tín sau khi mà ở bên cạnh Billy suốt một ngày kì lạ như vậy. nhưng bố có... linh cảm. bố cảm thấy... bố sẽ sớm muộn gì cũng mất con thôi.”

“đừng vậy mà bố” tôi nói trệu trạo cảm thấy có lỗi. “bố muốn con tiếp tục đến trường đúng không?”

“con hãy hứa với bố điều này đi”

Tôi do dự, sẵn sàng hủy bỏ. “Okay...”

“con có thể nói trước với bố trước khi con làm gì quan trọng không? Trước khi con bỏ trốn với nó hay gì đó tương tự?”

“bố àh...” tôi rên rỉ.

“bố nghiêm túc đây. bố sẽ không nổi điên đâu. Chỉ cần con cho bố một vài dấu hiệu để nhận ra. cho bố cơ hội để ôm con tạm biệt.”

Tôi... cúi đầu xuống, giữ chặt tay mình. “điều này có vẻ ngớ ngẩn. nhưng nếu nó làm bố vui thì... con xin hứa.”

“cảm ơn Bella” ông nói “bố yêu con”

“con cũng yêu bố” tôi chạm vào vai ông, và đẩy mạnh cái bàn ra khỏi. “nếu bố cần gì thì con ở nhà của Billy.”

Tôi không hề nhìn lại lúc chạy ra khỏi cửa. Điều này thật hoàn hảo, nó là cái tôi cần bây giờ. Tôi tự làm bầm với bản thân khi đang trên đường đến La Push.

Chiếc Mercedes đen của Carlisle đang đậu trước nhà Billy. Điều này vừa tốt lại vừa xấu. Hiển nhiên, tôi muốn nói chuyện với Jacob một mình. Tuy nhiên tôi vẫn ước rằng bằng cách nào đó Edward nắm tay tôi, như trước đây, khi mà Jacob vẫn còn bất tỉnh. Không thể nào xảy ra. nhưng tôi nhớ Edward – dường như tôi đã có một buổi chiều quá dài với Alice. Tôi nghĩ rằng điều đó làm cho câu trả lời của

tôi có vẻ mâu thuẫn. tôi đã biết rằng tôi không thể nào sống thiếu Edward. Sự thật đó không làm cho mọi chuyện bớt đau đớn hơn.

Tôi bước nhẹ nhàng vào cửa trước,

“vào đi Bella” Billy nói. Tiếng máy xe của tôi quá dễ nhận ra.

Tôi đi vào.

“hey Billy. Cậu ấy đã tỉnh lại chưa?” tôi hỏi.

“nó tỉnh khoảng nửa tiếng trước, ngay khi bác sĩ đi về. cháu vào đi. Bác nghĩ nó đang chờ con đó.”

Tôi ngần ngại và rồi hít một hơi thật sâu. “cảm ơn”

Tôi lưỡng lự trước cửa phòng Jacob, không biết có nên gõ cửa không. Tôi quyết định len lén nhìn vào trước, hy vọng là cậu ấy đã ngủ lại, I felt like I could use just a few more minutes, Tôi mở cửa gây ra một tiếng động nhỏ và do dự nhìn nghiêng vào bên trong

Chào, Jake” tôi thì thầm.

Lúc đầu cậu ta không trả lời. cậu ấy nhìn vào mặt tôi một lúc lâu. Sau đó, với một sự cố gắng, cậu ta sắp xếp lại các biểu hiện với một nụ cười chế giễu.

“yeah, em đã từng nghĩ là nó sẽ trở nên thế này.” Cậu ta thở dài. “hôm nay chắc chắn đã trở thành ngày tồi tệ nhất. đầu tiên em đã đến không đúng chỗ, bỏ lỡ trận đấu tuyệt nhất, và Seth lấy hết tất cả vinh quang. Rồi Leah lại ngu ngốc cố chứng minh chị ta giỏi với bọn em và em phải trở thành thằng ngốc cứu chị ta. Và giờ thế này đây.” Cậu ta vẫy cái tay trái trước mặt tôi khi tôi đang đứng chùng chừ ở trước cửa phòng.

“Em cảm thấy thế nào?” tôi làm bầm. một câu hỏi ngốc nghếch làm sao.

“Hơi tê (stoned) một chút. Bác sĩ Răng nanh (Fang) không chắc em cần bao nhiêu thuốc giảm đau, nên ông ấy cứ làm thử và dùng quá liều. em nghĩ ông ta đã làm thế.”

“Nhưng em không còn thấy đau nữa.”

“không. Ít nhất em không cảm thấy vết thương của mình,” cậu ấy nói, và cười một cách giễu cợt một lần nữa.

Tôi cắn môi mình. Tôi chưa bao giờ có thể vượt qua được chuyện này. Tại sao không ai cố giết tôi khi mà tôi đang muốn chết?

Vẻ hài hước biến mất khỏi mặt cậu ta, và mắt cậu ấy ảm áp hơn. Trán cậu ta nhăn lại cứ như là đang lo lắng chuyện gì đó.

“Còn chị thế nào?” cậu ta hỏi, giọng tỏ ra rất quan tâm. “Chị ổn chứ?”

“Chị àh?” tôi nhìn chằm chằm cậu ấy. có lẽ cậu ấy đã dùng thuốc quá liều rồi. “Tại sao?”

“Àh, ý em là, em khá chắc chắn là anh ta sẽ không thật sự làm chị đau, nhưng em không chắc nó sẽ tệ như thế nào. Em hơi phát điên lên vì lo lắng về chuyện của chị khi em tỉnh dậy. Em không biết liệu chị có được cho phép đến thăm em hay những thứ khác không. Chờ đợi thật là khủng khiếp. Mọi chuyện thế nào? Anh ta có làm khó chị không? Em xin lỗi nếu có chuyện xấu xảy ra. Em không cố ý để chị phải vượt qua nó một mình. Em đã nghĩ rằng em sẽ ở đó...”

Tôi mất một vài phút để có thể hiểu ra. Cậu ta nói lấp bắp, càng lúc càng trở nên vụng về cho đến khi tôi hiểu được những gì cậu ta đang nói. Tôi nhanh chóng trấn an cậu ta.

“Không không, Jake! Chị ổn mà, rất ổn, thật đó. Dĩ nhiên là anh ấy không làm khó chị. Chị đã ước là anh ấy sẽ làm thế!”

Mắt cậu ta mở to ra như đang gặp chuyện gì kinh khủng. “cái gì?”

“Anh ấy thậm chí còn không nổi giận với chị - anh ấy cũng không hề giận em! Anh ấy đã quá tốt và điều đó làm chị thấy tệ hơn. Chị ước là anh ấy sẽ la mắng chị hay gì đó. Không phải là chị không xứng đáng với điều đó.. àh, tệ hơn nhiều so với chuyện bị la mắng. nhưng anh ấy không quan tâm. Anh ấy chỉ muốn chị vui.”

“Anh ta không nổi điên àh?” Jacob hỏi một cách ngờ vực.

“không, anh ấy... quá tự tế.”

Jacob nhìn chăm chăm tôi thêm một phút nữa, sau đó cậu ta đột nhiên nhìn mặt một cách không hài lòng “ừh, chết tiệt!” cậu ta gầm lên.

“có gì không ổn àh, Jake? Em đau hả?” tay tôi run rẩy một cách vô dụng khi tôi cố tìm thuốc cho cậu ấy.

“Không” cậu ta gầm gừ với giọng phẫn nộ. “em không thể tin được! Anh ta không cho chị một tối hậu thư hay cái gì khác sao?”

“Hầu như không – có chuyện gì với em thế?”

Cậu ta cau có và lắc đầu. “em đã trông chờ phản ứng của anh ta. Chết tiệt thật. anh ta tốt hơn em đã nghĩ.”

Cậu ta nói mặc dù có vẻ giận dữ nhưng lại làm cho tôi nhớ đến sự kính trọng của Edward đối với hành động không hay ho của Jacob trong lễ sáng nay. Điều đó có nghĩa là Jake vẫn còn hy vọng, vẫn còn đấu tranh. Tôi nhìn mặt lại như bị đâm một nhát sâu đau nhói.

“Anh ấy không tham bất kì trò chơi nào, Jake” tôi nói khẽ.

“Em cá là anh ta có. Anh ta tham gia rất hăng hái giống như em vậy, chỉ có điều anh ta biết anh ta đang làm gì còn em thì không. Đừng đổ lỗi cho em vì em không phải là người khôn ngoan như anh ta – em đã không sống lâu đến mức có thể học hết các mảnh khóc của anh ta”

“Anh ấy không hề dụ dỗ chị!”

“Phải, anh ta có! Khi nào thì chị mới chịu thức dậy và nhận ra là anh ta không hoàn hảo như chị nghĩ?”

“Ít nhất thì anh ấy không đe dọa sẽ tự sát để buộc chị hôn anh ấy” Tôi cãi lại. ngay khi nói ra, tôi đỏ mặt lên với vẻ tức giận. “chờ đã, hãy coi như chị chưa nói gì. Chị đã thề với bản thân sẽ không nói về chuyện đó.”

Cậu ấy hít một hơi thật sâu. Khi bắt đầu bình tĩnh hơn, cậu ta lên tiếng “tại sao không?”

“Bởi vì chị đến đây không phải để đổ lỗi cho em bất kì điều gì.”

“Mặc dù vậy thì nó vẫn là sự thật” cậu ta nói với giọng đều đều “em đã làm như thế.”

“Chị không quan tâm Jake. Chị không giận mà.”

Cậu ấy cười. “em cũng không quan tâm. Em biết chị sẽ tha lỗi cho em mà, và em vui vì mình đã làm điều đó. Ít nhất thì em cũng được như thế. Ít nhất em đã làm cho chị nhận ra là chị có yêu em. Điều đó xứng đáng mà.”

“Cái đó? Có thật là tốt hơn nếu chị không biết không?”

“Chị không nghĩ là chị nên biết mình cảm thấy thế nào sao – để chị không phải ngạc nhiên khi một ngày nào đó đã quá muộn và chị đã cưới một con ma cà rồng?”

Tôi lắc đầu. “không – nó không tốt hơn với chị. Ý chị là tốt hơn cho em. Điều đó tốt hơn hay là tệ hơn với em khi em biết là chị yêu em? Khi mà nó chẳng mang lại khác biệt gì. Có phải mọi chuyện sẽ tốt hơn và dễ dàng hơn cho em khi chị không biết điều đó?”

Cậu ta nhận lấy câu hỏi một cách nghiêm túc như tôi muốn thế, suy nghĩ kĩ càng trước khi trả lời.

“Vâng, em cảm thấy tốt hơn khi chị biết” cuối cùng cậu ta quyết định. “nếu chị không hề nhận ra... em sẽ luôn tự hỏi không biết chị sẽ quyết định khác hơn khi chị nhận ra không. Bây giờ thì em biết rồi. em đã làm tất cả những gì có thể.” Cậu ấy hít vào một hơi không liền mạch và nhắm mắt lại.

Lần này tôi đã không – không thể - cưỡng lại việc đến an ủi cậu ấy. tôi bước qua căn phòng nhỏ và khụy xuống phía đầu cậu ấy, sợ ngồi trên giường sẽ va vào và làm đau cậu ấy, và đặt trán của tôi lên má của cậu ấy.

Jacob thở dài, và đặt tay của cậu ấy lên tóc tôi, giữ tôi ở đó.

“Chị rất tiếc Jake”

“I always knew this was a long shot. Không phải là lỗi của chị, Bella”

“Không phải em cũng thế chứ Jake” tôi rên rỉ “làm ơn đi”

Cậu ấy đẩy ra để nhìn tôi. “sao?”

“đó là lỗi của chị. Và chị phát ốm vì cứ nghe là không phải rồi.”

Cậu ta khúc khích cười. nhưng mắt lại không cười. “you want me to haul you over the coals?”

“Thật ra thì... chị nghĩ chị muốn thế.”

Cậu ta mím môi lại như để đo lường mức độ nghiêm túc của tôi. Một nụ cười ngắn ngủi thoáng qua trên mặt cậu ta, và sau đó những biểu hiện của cậu ta trở thành một nếp nhăn.

“Chị hôn đáp lại em như nó không thể tha thứ được.” Cậu ta buột miệng nói ra. “nếu chị biết mình sẽ hối hận, có lẽ chị không nên im lặng.”

Tôi cau mày và gật đầu. “Chị xin lỗi.”

“Xin lỗi không làm cho mọi thứ tốt hơn Bella. Chị đã nghĩ gì thế?”

“Chị không có.” Tôi thì thầm.

“Chị nên bảo em chết đi thì hơn. Đó là điều chị muốn đúng không.”

“không Jacob.” Tôi thút thít, cố kìm lại những giọt nước mắt sắp tràn ra ngoài. “không, không bao giờ.”

“Chị không phải đang khóc đó chứ?” cậu ta hỏi, giọng nói đột nhiên trở lại bình thường. cậu ta xoay người một cách vội vã trên giường.

“ừh” tôi nói khẽ, cố cười một cách yếu ớt dù nước mắt đã trào ra.

Cậu ấy thay đổi trọng tâm, đặt cái chân không bị thương ra khỏi giường cứ như cậu ta cố gắng đứng dậy.

“Em đang làm gì thế?” tôi hỏi lại trong lúc nước mắt chảy ra. “Nằm xuống đi, thẳng góc, em sẽ làm đau mình đấy!” tôi bật dậy trên đôi chân và đẩy bên vai không bị thương của cậu ta xuống bằng hai tay.

Cậu ấy đầu hàng, ngồi trở xuống và thở hắt hắt vì đau, nhưng cậu ta vòng tay qua eo tôi và kéo tôi xuống giường, kề bên cậu ta. Tôi ngồi phịch xuống đó, cố gắng ngăn những tiếng nức nở bên cạnh làn da ấm áp của cậu ấy.

“em không thể tin được là chị lại khóc” cậu ta lầm bầm. “Chị biết không em chỉ nói những chuyện đó vì chị muốn em làm thế. Em không cố ý đâu.” Tay cậu ta cọ vào vai tôi.

“chị biết” tôi hít một hơi thở sâu, thở ra, cố gắng kiểm soát bản thân. Sao tôi lại để cho mình trở thành kẻ mít ướt trong khi cậu ấy đang an ủi tôi? “Mặc dù vậy, tất cả vẫn là sự thật. cảm ơn vì em đã nói ra tất cả.”

“có phải em làm chị khóc không?”

“chắc chắn rồi Jake”. Tôi cố cười. “bao nhiêu lần em muốn.”

“đừng lo Bella, honey. Mọi chuyện sẽ qua thôi.”

“chị không nghĩ thế.” Tôi thì thầm.

Cậu ta vỗ nhẹ lên trán tôi. “em sẽ bỏ cuộc và cư xử đàng hoàng.”

“Lại một trò chơi khác nữa àh?” tôi tự hỏi, nghiêng cằm để có thể nhìn thấy mặt cậu ta.

“có lẽ thế” cậu ta cười với một nỗ lực nhỏ, và sau đó lại nhăn mặt. “nhưng em sẽ cố gắng.”

Tôi nghiêm mặt lại.

“đừng bi quan thế” cậu ta phàn nàn. “trả lại cho em một món nợ nhỏ nào”

“em nói “cư xử đàng hoàng (là sao?”

“em sẽ là bạn của chị Bella” cậu ta nhanh chóng nói. “em sẽ không đòi hỏi gì hơn thế.”

“chị nghĩ đã quá trễ rồi Jake. Làm sao mà chúng ta có thể làm bạn được khi mà cả 2 đều yêu nhau thế này?”

Cậu ta nhìn lên trần, ánh nhìn rất tập trung, cứ như cậu ta đang đọc cái gì đó được viết trên trần. “có

lẽ... chúng ta sẽ trở thành bạn bè với khoảng cách an toàn.”

Tôi nghiêng chặt răng lại. vui vì cậu ấy không nhìn thấy mặt tôi, cố gắng đấu tranh với sự tức giận sắp đến một lần nữa. tôi cần phải mạnh mẽ, và tôi không biết làm thế nào...

“chị có biết cậu chuyện trong Kinh Thánh không?” Jacob đột nhiên hỏi tôi, vẫn còn đang chú tâm vào cái trần trống không.” Chuyện về vị vua và hai người đàn bà giành một đứa bé?”

“chắc rồi. vua Solomon.”

“đúng vậy, Vua Solomon” cậu ta lập lại. “và ông ta nói, hãy chặt đứa trẻ ra làm hai...nhưng đó chỉ là để kiểm tra. Để xem ai là người từ bỏ vật mà họ phải chia sẻ để bảo vệ nó.”

“ừh, chị nhớ”

Cậu ta nhìn vào mặt tôi. “em sẽ không bao giờ tách chị làm hai nữa Bella”

Tôi hiểu những gì cậu ấy đang nói. Cậu ta đang nói rằng cậu ấy yêu tôi nhất và sự từ bỏ của cậu ta là để chứng minh nó. Tôi rất muốn bênh vực Edward, để nói với Jacob rằng Edward cũng sẽ làm thế cho tôi nếu tôi muốn, nếu tôi để anh làm. Tôi không từ bỏ quyết định của mình. Nhưng không lí do gì lại khơi lên chuyện để cãi vã, nó chỉ làm tổn thương cậu ta hơn.

Tôi nhắm mắt mình lại, kiềm chế nỗi đau của mình. Tôi không thể để cậu ta thấy. chúng tôi im lặng một lúc lâu. Có vẻ cậu ấy đang chờ tôi nói gì đó. Tôi đang cố suy nghĩ xem nên nói gì.

“chị có thể cho em biết điều tệ nhất là gì không?” cậu ta hỏi một cách lưỡng lự khi tôi không nói gì.

“chị có phiền không? Em sẽ cư xử đúng đắn.”

“nó có giúp ít gì không?” tôi thì thầm

“có thể. Nó không làm tổn thương em đâu.”

“vậy điều tệ nhất là gì?”

“tệ nhất là biết được điều đó sẽ trở nên như thế nào”

“Điều gì có thể” tôi thờ dãi.

“không” Jacob lắc đầu. “em chính xác là người dành cho chị Bella. Không cần phải cố gắng gò ép gì với chúng ta – thoải mái, dễ dàng như hít thở vậy. em là phần tự nhiên nhất trong cuộc đời chị...” cậu ta nhìn chăm chăm vào khoảng không một lúc và tôi chờ đợi. “nếu thế giới này tồn tại đúng nghĩa của nó, nếu không có quái vật và không có những thứ hoang đường...”

Tôi có thể thấy những gì cậu ta nhìn thấy, và tôi biết là cậu ấy đúng. Nếu thế giới tồn tại như nó phải như thế, Jacob và tôi đã có thể ở bên nhau. Và chúng tôi sẽ hạnh phúc. Cậu ta là bạn tri kỉ của tôi trong thế giới này – vẫn sẽ là bạn tri kỉ của tôi cho dù cậu ta bị che phủ dưới bóng của thứ gì đó mạnh hơn, thứ gì đó qua mạnh để có thể tồn tại trong một thế giới thực.

Ở ngoài đó có thứ dành cho jacob không? Một thứ có thể là bạn tri kỷ của cậu ấy? tôi phải tin như thế.

Hai tương lai, hai người tri kỉ... quá nhiều đối với bất kì người nào. Và thất bại công khi tôi không phải là người duy nhất phải trả giá vì điều đó. Nỗi đau của Jacob là cái giá quá cao. Lăn quăn với ý nghĩ về cái giá đó, tôi tự hỏi tôi có dao động không, nếu tôi không từng mất đi Edward. Nếu tôi không hề biết nó sẽ như thế nào nếu sống thiếu anh. Tôi không chắc. điều đó là một phần sâu thẳm trong tôi, tôi không thể tưởng tượng nổi tôi sẽ cảm thấy thế nào nếu không có nó.

“Anh ta như là thuốc phiện với chị vậy Bella.” Giọng nói cậu ấy vẫn dịu dàng, không hoàn toàn chỉ trích. “em biết là bây giờ chị không thể sống thiếu anh ta. Đã quá muộn rồi. nhưng em sẽ là thứ lành mạnh hơn cho chị. Không phải như thuốc phiện. em sẽ là mặt trời, là không khí.”

Một góc miệng tôi trở thành nụ cười nuối tiếc. “chị đã từng nghĩ em như thế, em biết mà. Như mặt trời. mặt trời của riêng chị. Em mang đến cho chị những đám mây đẹp đẽ.”

Cậu ta thờ dãi. “mây thì em có thể lo liệu được. Nhưng mà nhật thực thì em thua.”

Tôi chạm vào mặt cậu ta, đặt tay lên má cậu ấy. cậu ta thờ ra trước sự va chạm của tôi và nhắm mắt lại. mọi thứ trở nên im lặng. trong một phút tôi có thể nghe được tiếng tim cậu ấy đập, chậm và đều.

“nói cho em nghe điều tệ nhất với chị đi” cậu ta thì thầm.

“chị nghĩ đó là ý kiến không hay lắm.”

“làm ơn đi mà.”

“chị nghĩ nó sẽ làm tổn thương em.”

“làm ơn đi.”

Làm sao tôi có thể từ chối cậu ấy được?

“điều tệ nhất àh...” tôi do dự, và rồi để những từ thật lòng vượt ra khỏi miệng. “điều tệ nhất là chị đã nhìn thấy tất cả mọi thứ - toàn bộ cuộc sống của chúng ta. Chị rất muốn nó có thật Jake, chị rất muốn. chị muốn ở đây mãi và không bao giờ rời khỏi. chị muốn yêu em và làm cho em hạnh phúc. Và chị không thể, nó đang giết chị dần dần. giống như Sam và Emily vậy, Jake – chị không có sự lựa chọn. chị luôn biết sẽ không có gì thay đổi cả. có thể đó là lí do chị chống lại em nhiều như thế.”

Cậu ta có vẻ đang cố gắng tập trung vào để thở.

“chị biết chị không nên nói ra điều đó.”

Cậu ta lắc đầu chậm chạp. “không em vui vì chị đã nói ra. cảm ơn” cậu ta hôn nhẹ lên đi đỉnh đầu tôi, và rồi thở dài. “từ bây giờ em sẽ cư xử đúng đắn.”

Tôi nhìn lên và cậu ấy đang cười.

“vậy chị sẽ kết hôn hả?”

“chúng ta không cần phải nói về chuyện đó.”

“em lại muốn biết về một số chi tiết. em muốn biết khi nào thì em sẽ được nói chuyện lại với chị”

Tôi phải đợi một vài phút trước khi có thể nói lại. khi tôi chắc rằng giọng nói mình không bị vỡ ra, tôi trả lời câu hỏi của cậu ta.

“đây không phải thực sự là ý kiến của chị...nhưng, đúng vậy. nó rất có ý nghĩa với anh ấy. chị nhận thấy thế, vậy thì tại sao lại không?”

Jake gật đầu.”đúng thế. Không phải là chuyện to tát lắm – nếu so sánh.”

Giọng nói cậu ta rất bình tĩnh. Tôi nhìn chăm chăm cậu ta, tò mò làm sao cậu ta chịu đựng nó, và nó biến mất. cậu ta bắt gặp ánh mắt tôi trong 1 giây, và rồi quay đầu đi. Tôi chờ khi hơi thở cậu ta đều hơn rồi nói.

“ừh, nếu so sánh.” Tôi đồng ý.

“chị còn bao lâu nữa?”

“cái đó tùy thuộc vào Alice mất bao lâu để tổ chức lễ cưới.” tôi có nén một tiếng rên rỉ, tưởng tượng những gì Alice sẽ làm.

“trước hay sau đó?” cậu ta hỏi nhỏ nhẹ.

Tôi biết cậu ta có ý gì. “sau đó.”

Cậu ấy gật đầu. đó là sự nhẹ nhõm của cậu ta. Tôi tự hỏi không biết đã bao nhiêu đêm mất ngủ tôi gây cho cậu ta khi mà lễ tốt nghiệp của tôi sắp đến.

“Chị có sợ không?” cậu ta thì thầm.

“có” tôi nói khẽ lại.

“chị sợ điều gì?” tôi khó có thể nghe tiếng cậu ta lúc này. Cậu ấy nhìn vào tay tôi.

“nhiều thứ lắm” tôi cố làm giọng mình nhẹ hơn, nhưng vẫn thành thật. “chị chưa bao giờ là một người giỏi chịu đựng, nên chị không trông đợi mấy nỗi đau đâu. Và chị ước là có cách nào giữ anh ấy xa ra – chị không muốn anh ấy phải chịu đựng với chị, nhưng chị biết là không có cách nào. Rồi chị phải đối diện với Charlie nữa, và Renee... và sau đó, chị hy vọng mình sẽ có thể kiểm soát bản thân sớm. có thể chị sẽ trở thành mối đe dọa mà đàn sói phải lòi chị đi”

Cậu ta nhìn lên với biểu hiện không tán thành. “em sẽ đánh cho gãy chân bất cứ người nào trong đàn dám làm thế.”

“cảm ơn”

Cậu ta cười miễn cưỡng, rồi nghiêm mặt lại. “nhưng không phải là nó còn nguy hiểm hơn thế nữa sao? Trong những câu chuyện, họ nói là nó rất khó...họ mất kiểm soát...người ta chết...” cậu ta nuốt xuống. “không, chị không sợ cái đó. Jacob khờ khạo – em biết nhiều hơn là những câu chuyện về vampire mà?”

Cậu ta hiển nhiên không hề cảm kích trước cố gắng chọc cười của tôi.

“ừh dù sao thì, cũng có rất nhiều thứ phải lo. Nhưng cuối cùng thì nó cũng xứng đáng.”

Cậu ta gạt đầu một cách không hài lòng, và tôi biết là không đời nào cậu ta đồng ý với tôi.

Tôi cố vươn cổ lên để thì thầm vào tai cậu ta, để má tôi chạm vào làn da ấm áp của cậu ta. “em biết là chị yêu em mà.”

“em biết” cậu ta thở ra, tay cậu ta siết chặt eo tôi. “chị biết em ước nó nhiều thế nào mà”

“ừh”

“em sẽ luôn đợi chị Bella.” Cậu ta hứa hẹn, nhẹ giọng hơn và nói lỏng tay ra. tôi kéo ra một cách vô thức, cảm nhận nước mắt bị chia ra khi mà một phần của tôi bị bỏ lại phía sau, ngay trên chiếc giường bên cạnh cậu ta. “chị luôn có một lựa chọn dự phòng nếu mà chị muốn.”

Tôi cố gắng cười. “đến khi tìm chị ngừng đập.”

Cậu ta khúc khích cười lại, “chị biết không, em nghĩ em vẫn sẽ giành chị lại – có thể. Em đoán nó phụ thuộc vào mức độ chị hồi như thế nào.”

“chị có nên quay lại thăm em không? Hay em muốn chị không làm thế?”

“em sẽ suy nghĩ và trả lời chị sau” cậu ta nói. “em có lẽ sẽ cần một người giúp đỡ không phát điên lên. Bác sĩ ma cà rồng không bình thường đó nói em không thể đi đâu cho đến khi ông ấy nói ồ – nó có thể sẽ làm lệch mấy cái xương vừa được sắp xếp lại.”

“ngoan ngoan và làm theo lời Carlisle bảo em nhé. Em sẽ lành nhanh hơn.”

“chắc mà, chắc mà”

“chị tự hỏi khi nào thì nó sẽ xảy ra nhỉ” tôi nói. “khi nào thì người con gái của em sẽ xuất hiện”

“đừng có hy vọng điều đó Bella” giọng Jacob đột nhiên trở nên chua chát. “nhưng dù sao em chắc chắn đó sẽ là giải thoát cho chị.”

“có lẽ thế mà cũng có thể không. Chị có thể sẽ không nghĩ có ấy xứng với em. Chị tự hỏi không biết mình sẽ ganh tị thế nào”

“cái đó chắc sẽ vui lắm” cậu ta thừa nhận.

“khi nào em muốn chị quay lại thì nói cho chị biết nhé, chị sẽ có mặt ở đây.” Tôi hứa.

Với một cái thở dài, cậu ta quay má về phía tôi.

Tôi chồm tở và hôn nhẹ lên mặt cậu ấy. “chị yêu em Jacob”

Cậu ta cười nhẹ “em yêu chị hơn”

Cậu ấy dõi theo tôi bước ra khỏi căn phòng nhỏ với một cảm xúc không thể đoán được trong đôi mắt đen của cậu ta.

27. NHỮNG NHU CẦU

Tôi chưa bao giờ đi xa đến mức không thể lái nổi nữa.

Khi tôi không thể nhìn thấy gì được nữa, tôi để sự mệt mỏi tìm bờ vai thô ráp và chậm chậm cuộn mình lại. Tôi ngồi phịch xuống chỗ ngồi và để sự yếu đuối mà tôi nhận ra khi ở trong phòng Jacob giày vò bản thân. Thật là tệ khi nghĩ rằng sự ảnh hưởng này làm tôi ngạc nhiên. Đúng, tôi đã đúng khi giấu Jacob việc này. Chưa ai từng thấy việc này.

Nhưng tôi ở một mình không lâu – chính xác là chỉ đủ lâu để Alice thấy tôi đang ở đây, và sau đó là

thêm vài phút để anh đến. Cánh cửa cọt kẹt mở ra, và anh kéo tôi vào trong vòng tay. Lúc đầu thì thật là tệ. Vì có một phần nhỏ hơn trong tôi – nhỏ hơn nhưng âm ỉ và tức giận hơn trong từng phút, la hét phần còn lại trong tôi – đang khao khát một vòng tay khác.

Rồi sau đó một cảm giác tội lỗi khác làm dịu nỗi đau.

Anh chẳng nói gì cả, anh chỉ để tôi thổn thức cho đến khi tôi gọi tên Charlie trong lúc vẫn đang khóc.

- Em thật sự sẵn sàng để về nhà chưa? – anh hỏi một cách nghi ngại.

Tôi cố gắng truyền đạt ý mình, nhưng sau một vài nỗ lực, chẳng có vẻ gì là sẽ khá hơn cả. Tôi cần gặp Charlie trước khi ông gọi cho Billy.

Và anh đưa tôi về nhà – chẳng nói gì về cái tốc độ hạn chế của chiếc xe tải của tôi – một tay anh vẫn ôm tôi thật chặt. Tôi hoàn toàn tự chủ được. Sau vài giây, tôi tự nói với chính mình. Chỉ cần một vài lời xin lỗi, hay một vài lời nói dối và sau đó tôi có thể lại tan vỡ. Tôi phải có thể làm như vậy nhiều lần. Tôi đấu tranh trong đầu, tìm kiếm một cách vô vọng một chút sức lực còn lại. Chỉ đủ cho tôi nín khóc – kìm nén vào trong chứ không dứt hẳn. Nước mắt không chậm rãi. I couldn't seem to find any handle to even begin to work with those.

- Đợi em trên lầu nhé – tôi nói lí nhí khi chúng tôi đứng trước nhà.

Anh ôm lấy tôi gần hơn trong một phút, rồi rời đi.

Sau khi vào nhà, tôi hướng thẳng đến cái cầu thang.

- Bella? – Charlie gọi với theo khi ngồi trên chiếc ghế sofa quen thuộc lúc tôi đi ngang qua.

- Chuyện gì xảy ra vậy? Jacob...? – ông hỏi.

Tôi lắc đầu mạnh, cố tìm giọng nói của mình.

- Cậu ấy ổn, cậu ấy ổn mà – tôi hứa chắc, giọng thấp và khan. Jacob ổn, về thể chất thôi. Đó là tất cả những gì Charlie lo lắng lúc này.

- Nhưng chuyện gì đã xảy ra? – ông chớp lấy vai tôi, mắt mở to và lo lắng – Chuyện gì xảy ra với con? Chắc hẳn là tôi trông tệ hơn là tôi nghĩ.

- Không có gì, bố à. Con... chỉ nói với Jacob vài việc khó nói mà thôi. Con ổn.

Sự băn khoăn của ông đã dịu lại, thay vào đó là một sự phản đối.

- Đây là thời điểm tốt nhất ư? – ông hỏi.

- Có lẽ không, bố ạ, nhưng con không có sự lựa chọn nào cả - chỉ là đến lúc con chọn thôi... Đôi khi, không có cách nào để thỏa hiệp cả.

Ông lắc đầu một cách chậm rãi – Cậu ấy chịu đựng điều đó thế nào?

Tôi không trả lời.

Ông nhìn vào mặt tôi trong một phút, rồi gật đầu. Hẳn thế là đủ cho một câu trả lời rồi.

- Bố hy vọng là con không làm xáo trộn sự hồi phục của cậu ấy.

- Cậu ấy sẽ hồi phục nhanh thôi – tôi lầm bầm.

Charlie thở dài.

Tôi có thể cảm thấy sự tự chủ đang trôi tuột đi.

- Con về phòng đây – tôi nói với ông, nhún vai để thoát khỏi tay ông.

- Ừ - Charlie đồng ý. Ông có thể đã thấy tôi sắp khóc. Không có gì làm Charlie sợ hơn nước mắt.

Tôi đi về phòng, chẳng nhìn thấy gì và vấp vài lần.

Vào phòng, tôi nhận ra cái vòng trên tay đang siết chặt, tôi có mở nó ra với những ngón tay run rẩy.

- Không, Bella – Edward thì thầm, nắm lấy tay tôi – Đó là một phần trong em.

Anh kéo tôi vào trong vòng tay, vì những tiếng khóc lại thoát ra ngoài.

Phần dài nhất của ngày cứ kéo dài mãi. Tôi tự hỏi chừng nào nó mới kết thúc đây.

Nhưng, mặc cho màn đêm ập tới, thì nó vẫn không phải là đêm tệ nhất đời tôi. Tôi cảm thấy thoải mái hơn. Và tôi không cô đơn. Đây cũng là điều thoải mái nhất.

Nỗi sợ của Charlie về sự bùng nổ của cảm xúc khiến ông không kiểm tra phòng tôi, mặc dù tôi chẳng yên tĩnh tí nào – ông có lẽ cũng không ngủ nhiều hơn tôi.

Đêm nay, sự nhận thức muộn màng của tôi có vẻ như rõ ràng đến mức không chịu nổi. Tôi có thể thấy rõ những sai lầm mà tôi đã gây ra, mọi tổn hại mà tôi đã làm, những thứ nhỏ nhặt và những thứ lớn lao. Mỗi nỗi đau tôi gây cho Jacob, mỗi vết thương tôi gây đến cho Edward, xếp thành một đồng thứ rõ ràng mà tôi không thể lơ đi hay phủ nhận.

Và tôi nhận ra tôi đã sai hoàn toàn về sự cuốn hút. Không phải tôi cố kéo Jacob và Edward lại gần nhau, mà là hai phần trong chính bản thân tôi, Bella của Edward và Bella của Jacob. Nhưng chúng không thể cùng tồn tại, và tôi không nên cố.

Tôi đã gây ra quá nhiều tổn thương rồi.

Với vài điểm tôi nhận ra tối nay, tôi nhớ đến lời hứa với chính mình sáng sớm nay – rằng tôi sẽ không để Edward thấy tôi rơi một giọt nước mắt khác vì Jacob Black.

Edward nói ít, anh chỉ ôm tôi trên giường, để tôi nằm trên áo sơ mi của anh và thấm đầy nước mắt.

Mất nhiều thời gian hơn tôi nghĩ để cái phần nhỏ hơn trong tôi nín khóc. Khá lâu, mặc dù, tôi mệt lữ và buồn ngủ. Trạng thái ngất đi này không hoàn toàn làm dịu nỗi đau đớn, chỉ là một sự dễ chịu chán ngắt, tê liệt như thuốc. Làm nó trở nên có thể chịu đựng được. Nhưng nó vẫn còn ở đó, tôi có thể cảm nhận được, thậm chí cả lúc đang ngủ, điều này giúp tôi thực hiện những điều chỉnh mà tôi cần phải làm.

Buổi sáng đến, không phải một viễn cảnh sáng chói, ít nhất cũng là một vài sự chấp nhận. Theo bản năng, tôi biết vết thương mới trong tim tôi sẽ luôn nhức nhối. Nó đang trở thành một phần trong tôi. Thời gian sẽ làm lành vết thương – mọi người luôn nói vậy. Nhưng tôi không quan tâm thời gian có làm tôi lành lặn lại hay không, miễn là Jacob cảm thấy khá hơn. Có thể lại hạnh phúc.

Khi tôi tỉnh giấc, chẳng có phương hướng. Tôi mở mắt ra – cuối cùng thì mắt tôi cũng khô ráo – và tôi nhìn thấy cái nhìn lo lắng của anh.

- Chào – tôi nói. Giọng khàn khàn. Tôi hắng giọng.

Anh không trả lời. Anh quan sát tôi, chờ tôi bắt đầu trước.

- Không, em ổn mà – tôi cam đoan – Sẽ không như thế nữa đâu.

Anh chăm chú vào những gì tôi nói.

- Em xin lỗi để anh thấy em thế này – tôi nói – Không công bằng với anh.

Anh đặt tay lên má tôi.

- Bella... em chắc chứ? Em đã lựa chọn đúng đắn chứ? Anh chưa thấy em đau khổ như vậy bao giờ - giọng anh nghẹn ngào khi nói từ cuối

Nhưng em biết lựa chọn nào là tệ nhất mà

Tôi chạm vào môi anh – Vâng.

- Anh không biết... – lông mày anh ấy nhíu lại – Nếu điều đó làm em tổn thương quá nhiều, sao nó có thể là lựa chọn đúng đắn của em được?

- Edward, em biết em không thể sống thiếu ai mà.

- Nhưng...

Tôi lắc đầu – Anh không hiểu rồi. Có lẽ anh đủ can đảm hay đủ mạnh mẽ để sống mà không có em, nếu điều đó là tốt nhất. Nhưng em không thể hy sinh quên mình như thế được. Em phải ở bên anh. Đó là cách duy nhất để em có thể sống.

Anh trông vẫn còn nghi ngại. Tôi không nên để anh ở bên mình tối qua. Nhưng tôi lại rất cần anh...

- Đưa cho em quyển sách được không? – tôi hỏi, chỉ tay qua vai anh.

Lông mày anh nhíu lại, bối rối, nhưng anh nhanh chóng đưa nó cho tôi.

- Cuốn này nữa à? – anh hỏi.

- Em chỉ muốn tìm một đoạn mà em nhớ... để xem cô ấy nói thế nào... – tôi lật nhanh cuốn sách, để

dàng tìm thấy trang mong muốn. Góc sách bị gấp nếp vì tôi dùng nhiều lần ở đó.

- Cathy là một con quái vật, nhưng có một vài điều cô ta đã đúng – tôi nói khề. Tôi lầm nhảm mấy dòng chữ, gần như nói với chính mình – Nếu mọi thứ khác bị tàn lụi, và anh ấy vẫn tồn tại, thì tôi vẫn tiếp tục sống, và nếu tất cả những thứ khác vẫn còn đó, và anh ấy đã bị hủy diệt, vạn vật sẽ trở nên cực kỳ lạ lẫm. Tôi gật đầu, với chính mình - Em biết chính xác cô ấy muốn nói gì. Em biết mình không thể sống thiếu ai.

Edward cầm lấy cuốn sách từ tay tôi và ném nó ngang qua phòng – nó rơi nhẹ nhàng trên bàn của tôi.

Anh vòng tay qua thắt lưng của tôi.

Một nụ cười mỉm sáng lên trên gương mặt hoàn hảo của anh. Heathcliff có ý của ông ấy – anh nói. Anh không cần quyền sách để khiến từ ngữ trở nên hoàn hảo. Anh kéo tôi lại gần hơn và thì thầm vào tai tôi – Anh không thể sống thiếu cuộc sống, anh không thể sống thiếu linh hồn.

- Vâng – tôi nói nhỏ - Đó là quan điểm của em.

- Bella, anh không thể chịu nổi khi thấy em khổ sở. Có lẽ...

- Không, Edward. Em đã làm mọi thứ rồi tung, và em sẽ phải sống với điều đó. Nhưng em biết em muốn gì, cần gì ... và em sẽ làm gì bây giờ.

- Chúng ta sẽ làm gì bây giờ?

Tôi cười khi anh sửa lại chút xiu, rồi thờ dài – Chúng ta sẽ đi gặp Alice.

Alice đang ở cuối các bậc thang, quá nôn nóng để đợi chúng tôi trong nhà. Cô ấy nhìn như đang múa một điệu múa ăn mừng, cô rất hứng thú với những thứ mà cô biết tôi đến để nhờ.

- Đợi đã, Alice – tôi cảnh báo, đưa một tay lên ngăn sự hào hứng của cô bạn lại – Minh có vài giới hạn cho bạn đấy nhé.

- Minh biết, mình biết, mình biết mà. Trẻ nhất là 13 tháng 8, bạn có quyền phủ quyết danh sách khách mời và nếu mình ra nước ngoài vì bất cứ việc gì, bạn sẽ không nói chuyện với mình nữa.

- Ồ, được rồi. Ừm, được. Bạn đã biết những nguyên tắc rồi đấy nhé.

- Đừng lo lắng, Bella, tất cả sẽ hoàn hảo thôi. Bạn muốn thấy váy cưới không?

Tôi phải thở sâu vài lần. Bất cứ thứ gì khiến cô ấy vui, tôi tự nhủ.

- Chắc chắn rồi.

- Ừm, Alice – tôi nói, cố giữ giọng bình thường và điềm tĩnh – Bạn đã làm xong khi nào vậy?

Có lẽ không phải là một buổi biểu diễn rồi. Edward siết lấy tay tôi.

Alice để tôi vào nhà, dẫn lên lầu.

- Mấy thứ này mất thời gian mà Bella – Alice giải thích. Giọng cô ấy có vẻ... lảng tránh – Ý mình là, mình không chắc là mọi chuyện sẽ xoay chuyển theo cách này nhưng có một khả năng dễ thấy...

- Khi nào? – tôi hỏi lại.

- Perrine Bruyere có một danh sách đang đợi mà, bạn biết đó – cô nói, có ý phòng hờ - Những kiệt tác về vải vóc đâu có là nguyên đêm được. Nếu mình không nghĩ trước, bạn sẽ phải mặc một cái gì đó rất mỏng manh đấy

Đó không giống một câu trả lời thẳng thắn – Per-gì?

- Ông không phải là một nhà thiết kế nổi tiếng lắm. Bella, nên không cần phải nổi cơn tam bành đâu. Ông ấy hứa rồi, mặc dù, ông ấy hay chuyên môn hóa mấy thứ mình cần.

- Mình không có nổi cơn tam bành.

- Ừ, bạn không có – cô bạn nhìn về mặt điềm tĩnh của tôi một cách ngờ vực. Rồi khi chúng tôi bước vào phòng cô, cô quay qua Edward.

- Anh, ở ngoài.

- Tại sao? – tôi hỏi.

- Bella – cô bạn rên rỉ – Bạn biết các nguyên tắc mà. Anh ấy không được nhìn thấy cái váy cho đến

ngày đó.

Tôi lại thở sâu – Không có vấn đề gì với mình. Và bạn biết đằng nào thì anh ấy cũng thấy nó trong đầu của bạn thôi. Nhưng nếu đó là điều bạn muốn...

Cô xô Edward về phía cửa phòng. Anh chẳng hề nhìn cô ấy – anh vẫn nhìn tôi, cẩn trọng và lo lắng khi để tôi lại một mình.

Tôi gật đầu, hy vọng về mặt mình đủ điềm tĩnh để làm anh ấy yên lòng (ressure).

Alice đóng cửa trước mặt anh ấy.

- Được rồi – cô bạn lầm bầm – Nào.

Cô chộp lấy tay tôi và dẫn tôi đến phòng để đồ của tôi – còn to hơn cả phòng ngủ của tôi nữa, và kéo tôi vào góc phòng, nơi có một cái túi dài màu trắng

Cô mở khóa kéo túi rồi cẩn thận tháo nó ra khỏi mắc áo. Cô lùi lại, đặt tay hờ lên chiếc váy như cô đang chủ trì một game show vậy.

- Sao nào? – cô nín thở hỏi.

Tôi đánh giá nó hơi lâu một chút, cố ý đùa với Alice. Về mặt cô trở nên lo lắng.

- À – tôi nói, rồi cười, để cô bạn thư giãn cái đã – Mình thấy rồi.

- Bạn nghĩ sao? – cô hỏi.

Đó đúng là phiên bản Anne of Green Gables của tôi. (

- Hoàn hảo, dĩ nhiên rồi. Chính xác như thế. Bạn là thiên tài đấy.

Cô bạn cười toe toét – Mình biết.

- 19-18? – tôi đoán.

- Khoảng đó – cô gật đầu nói – Một vài thứ là thiết kế của mình, đuôi áo, mạng che mặt... - cô vừa chạm vào vải satin màu trắng, vừa nói – Kiểu viền đăng ten này đã cũ rồi. Bạn thích nó chứ?

- Đẹp lắm. Anh ấy sẽ thích.

- Nhưng bạn có thích không? – cô bạn nhấn mạnh.

- Ừ, có chứ Alice. Mình nghĩ đây là những gì mình cần. Mình biết bạn đã làm một việc tuyệt vời với nó,... nếu bạn nhìn lại.

Cô bạn rạng rỡ.

- Mình xem váy của bạn được chứ? – tôi hỏi.

Cô bạn chớp mắt, ngây ra.

- Bạn không đặt áo cho phù dâu luôn ư? Mình không muốn niềm vinh dự của một cô gái phải mặc thứ gì đó mỏng manh đâu. Tôi giả đồ co người lại sợ hãi.

Cô bạn vòng tay qua eo tôi. – Cảm ơn bạn, Bella.

- Sao bạn không thấy được điều này nhỉ? – tôi trêu chọc, hôn nhẹ lên mái tóc như bông của cô – Bạn là một bà đồng cơ mà.

Alice lại sôi nổi, gương mặt cô lại sáng lên sự nhiệt tình – Mình còn nhiều việc phải làm. Bạn ra với Edward đi. Mình còn phải làm việc.

Cô bạn lao ra khỏi phòng, hét lên – Esme! – cô biến mất.

Tôi bước từng bước. Edward đang đợi tôi ở hành lang, dựa lưng vào the wood-paneled wall

- Em thật là, thật là tốt – anh nói với tôi.

- Cô ấy có vẻ rất vui – tôi đồng ý.

Anh chạm vào gương mặt tôi, mắt của anh – tối quá, đã khá lâu từ lúc anh rời tôi – quan sát cảm xúc trên mặt tôi thật cận kề.

- Chúng ta đi khỏi đây nhé – anh đột ngột đề nghị- Đến đồng cỏ của chúng ta đi.

Nghe có vẻ nài nỉ nhỉ - Em đoán là em không cần phải trốn nữa, phải không?

- Không, nguy hiểm vẫn còn ở phía sau chúng ta.

Anh im lặng, trầm tư khi chạy. Gió thổi vào mặt tôi, ấm hơn vì cơn bão đã qua hẵn rồi. Những đám mây vẫn che phủ bầu trời như thường lệ.

Cách đồng cỏ hôm nay thật yên bình và hạnh phúc. Tôi nằm xuống, lờ đi sự ẩm ướt không đáng kể của mặt đất, tìm kiếm những hình ảnh trên bầu trời. Nhưng chúng thật sự quá êm đềm. Chẳng có hình thù gì chỉ là một màu xám nhẹ nhàng.

Edward nằm xuống bên cạnh tôi và nắm lấy tay tôi.

- 13 tháng 8 ư? – anh hỏi một cách bình thường sau vài phút im lặng.

- Em sẽ có một tháng trước sinh nhật. Em không muốn nó quá gần.

Anh thở dài – Esme lớn hơn Carlisle 3 tuổi đấy, về thể chất thôi, em biết không?

Tôi lắc đầu.

- Điều đó chẳng làm nên khác biệt gì giữa họ cả.

Giọng tôi bình thản, khác hẳn với sự lo lắng của anh – Tuổi của em không thật sự quan trọng. Edward, em đã sẵn sàng rồi. Em đã chọn cuộc sống của em, bây giờ em muốn bắt đầu cuộc sống đó.

Anh vuốt tóc tôi – Thế còn quyền phủ quyết danh sách khách mời?

- Em thật sự không quan tâm lắm, nhưng em... - tôi do dự, không muốn giải thích việc này. Tốt nhất là quên nó đi – Em không chắc là Alice có cảm thấy cần mời... một vài người sói. Em không biết Jake có muốn... có muốn đến không. Giống như đó là một việc đúng đắn phải làm hay giống như em sẽ bị tổn thương nếu cậu ấy không đến. Cậu ấy sẽ không phải đến.

Edward im lặng trong một lúc. Tôi nhìn lên đỉnh những ngọn cây cao, chúng gần như có màu đen trên nền xám nhạt của bầu trời.

Bất thành linh, anh chộp lấy eo của tôi, kéo tôi sát vào ngực mình.

- Nói cho anh biết tại sao em làm vậy đi Bella. Sao em quyết định như vậy, để Alice toàn quyền ấy?

Tôi kể lại cho anh cuộc đối thoại với Charlie tối qua, trước khi tôi đi gặp Jacob.

- Thật là không công bằng khi để Charlie ở ngoài việc này – tôi kết luận – Và cả Renee và Phil nữa. Em cũng muốn Alice vui vẻ. Có lẽ điều đó sẽ làm Charlie cảm thấy dễ dàng hơn khi nói lời tạm biệt. Thậm chí nếu ông nghĩ là mọi việc quá sớm, em vẫn không muốn không cho ông cơ hội dìu em trên giáo đường – tôi nhăn mặt, rồi hít một hơi sâu – Ít nhất thì bố mẹ và bạn bè em sẽ biết phần tốt nhất của sự lựa chọn, thứ duy nhất em có thể cho họ biết. Họ sẽ biết làm em chọn anh, và họ biết chúng ta ở bên nhau. Họ biết em hạnh phúc dù em ở nơi nào đi nữa. Em nghĩ đó là điều tốt nhất em có thể làm cho họ.

Edward ôm lấy mặt tôi, quan sát trong chốc lát.

- Không còn thỏa thuận nữa – anh bắt ngờ nói.

- Sao? – tôi há hốc miệng – Anh nuốt lời ư? Không được!

- Anh không nuốt lời Bella. Anh vẫn giữ thỏa thuận của mình. Nhưng em không ở vị trí đúng đắn. Bất cứ điều gì em muốn, chúng chẳng liên quan gì cả.

- Tại sao?

- Bella, anh hiểu em đang làm gì. Em đang cố làm cho tất cả những người còn lại hạnh phúc. Anh không quan tâm người khác cảm thấy thế nào. Anh chỉ cần em hạnh phúc. Đừng lo lắng về những dự báo của Alice. Anh hứa là cô ấy sẽ không làm cho em cảm thấy có lỗi đâu.

- Nhưng em...

- Không, chúng ta sẽ làm theo cách của em. Vì cách của anh không hiệu quả. Anh nói em ngang bướng, nhưng thử xem những việc anh vừa làm xem. Anh cứ bám lấy cái ý kiến ngoan cố ngu ngốc rằng điều gì là tốt nhất cho em, mặc dù nó chỉ làm em tổn thương thôi. Tổn thương sâu sắc, hết lần này đến lần khác. Anh không tin vào bản thân mình nữa. Em có thể hạnh phúc theo cách của em. Cách của anh sai

rồi. Cho nên... - Chúng ta sẽ làm theo cách của em. Tôi nay. Hôm nay. Càng sớm càng tốt. Anh sẽ nói với Carlisle. Anh nghĩ có lẽ nếu bọn anh cho em đủ morphine, thì sẽ không tệ lắm đâu. Đáng để thử lắm – anh nghiêng răng.

- Edward, không-

Anh đặt ngón tay lên môi tôi – Đừng lo, Bella, em yêu. Anh vẫn không quên phần còn lại của những gì em yêu cầu đâu.

Tay anh chạm vào tóc tôi, môi anh chuyển động nhẹ nhàng nhưng rất nghiêm túc – hôn lên môi tôi, trước khi tôi nhận ra anh đang nói gì. Anh đang làm gì.

Không có nhiều thời gian để hành động nữa. Nếu tôi đợi quá lâu, tôi sẽ không thể nhớ tại sao tôi cần phải ngăn anh lại. Tôi cảm thấy khó thở rồi. Tay tôi nắm chặt lấy tay anh, kéo mình ôm chặt lấy anh hơn, môi tôi dính chặt lấy anh và trả lời tất cả những câu hỏi không cần thành lời của anh.

Tôi cố gắng làm đầu óc mình mẫn trở lại, tìm cách lên tiếng.

Anh rướn lên nhẹ nhàng, đẩy tôi nằm xuống đám cỏ mát lạnh.

Ồ đừng để ý nữa!. Đầu óc tôi đầy ắp vị ngọt ngào trong hơi thở của anh.

Không, không, không được, tôi thuyết phục bản thân. Tôi lắc đầu, môi anh di chuyển xuống cổ tôi, cho tôi cơ hội để thở.

- Ngừng lại, Edward, đợi đã – giọng tôi cũng yếu như mong muốn vậy.

- Tại sao? – anh thì thầm vào vết lõm chỗ cổ họng tôi.

Tôi cố gắng làm cho giọng mình có vẻ cương quyết một chút – Em không muốn làm thế này ngay bây giờ.

- Không ư? – anh hỏi, giọng anh đang cười. Anh lại hôn tôi và làm tôi không nói được nữa. Sức nóng chảy qua từng mạch máu, đốt cháy bất cứ vùng da nào tiếp xúc với anh.

Tôi buộc mình phải tập trung. Phải nỗ lực để bỏ bàn tay mình ra khỏi mái tóc của anh, và đặt tay lên ngực anh. Nhưng tôi đã làm được. Và rồi anh xô anh ra, cổ đẩy anh ra. Tôi không thể tự mình làm được, nhưng anh phản ứng lại như tôi biết anh sẽ làm vậy. Anh lùi lại vài cm để nhìn tôi, đôi mắt anh khiến tôi không cương quyết nổi. Chúng rục rịch. Và biểu lộ sự hờn giận đang cố kìm lại.

- Tại sao? – anh hỏi lại, giọng anh thấp và cộc cằn – Anh yêu em. Anh muốn em. Ngay lúc này.

Những cơn hồi hộp lại ào đến cổ họng. Anh lại không định để tôi nói

- Đợi, đợi đã – tôi cố nói trên môi anh.

- Không phải với anh – anh làm bầm không đồng ý.

- Làm ơn đi mà – tôi thở hắt ra.

Anh rên rỉ, đẩy mình ra khỏi tôi và nằm ngửa trở lại.

Cả hai chúng tôi nằm đó một lúc, cố gắng thở chậm lại.

- Nói cho anh biết tại sao không được vậy Bella – anh nói – Hy vọng không phải tại anh.

Mọi thứ trong thế giới của tôi đều là vì anh. Đúng là một sự mong đợi ngắn ngủi.

- Edward, việc này rất quan trọng với em. Em sẽ làm việc này một cách đúng đắn.

- Định nghĩa về sự đúng đắn của ai thế ?

- Em.

Anh chống khuỷa tay lên và nhìn tôi chăm chăm, phản ứng của anh không đồng tình.

- Làm thế nào mà em làm việc này một cách đúng đắn?

Tôi hít một hơi sâu – Trách nhiệm. Mọi thứ đều có thứ tự của nó. Em sẽ không rời bỏ Charlie và Renee mà không có một quyết định tốt nhất em có thể làm cho họ. Em không thể làm Alice không vui, nếu em muốn làm đám cưới. Và em sẽ trói buộc bản thân với anh theo một cách bình thường trước khi đề nghị anh khiến em trở nên bất tử. Em sẽ theo tất cả những nguyên tắc, Edward. Your soul is far, far too important to me to take chances with. Anh sẽ không biến đổi em theo cách này.

- Anh cá là anh có thể đây – anh lăm bằm, đôi mắt lại rực lửa.
- Nhưng anh sẽ không làm – tôi nói, cố giữ giọng cân bằng – Anh không biết đó là những gì em thật sự cần.
- Em chẳng công bằng gì cả - anh buộc tội.
Tôi cười với anh – Em chưa bao giờ nói là em công bằng cả.
Anh mỉm cười đáp lại, có vẻ dăm chiêu – Nếu em đổi ý...
- Anh sẽ là người đầu tiên được biết – tôi hứa.
Mưa bắt đầu rơi dù những đám mây vẫn vậy, vài giọt nước rơi lộp bộp trên đám cỏ.
Tôi nhìn lên bầu trời.
- Anh sẽ đưa em về nhà – anh quệt mấy giọt nước mưa rơi trên má tôi
- Mưa không phải là vấn đề - tôi cầu nhàu – Nó chỉ có nghĩa là đã đến lúc làm một việc gì đó rất ư là khó chịu và thậm chí có thể rất nguy hiểm nữa.
Anh mở to mắt lo lắng.
- Thật tốt là anh chống đạn được – tôi thở dài – Em sẽ cần chiếc nhẫn đó. Đến lúc nói với Charlie rồi.
Anh cười to vì cảm xúc của tôi. Rất nguy hiểm – anh đồng ý. Anh lại cười, rồi thò tay vào túi áo jean – Ít nhất thì không cần đến a side trip.
Anh đeo chiếc nhẫn vào ngón trên bàn tay trái của tôi.
Khi nó đã ở đó, có thể thấy được nó sẽ mãi mãi như vậy.

LỜI KẾT – SỰ LỰA CHỌN

JACOB BLACK

“Jacob, em định sẽ ở đây lâu hơn nữa sao ?” Leah cứ nhai nhải hỏi gặng một cách không kiên nhẫn.
Răng của tôi nghiền chặt lại với nhau.
Giống như bất kỳ ai trong đội, Leah biết tất cả mọi chuyện. Chị ấy biết tại sao tôi đến đây – ngay ở nơi giao nhau của đất, trời và biển cả. Một mình tôi Chị ấy biết đó là tất cả những gì tôi muốn. Chỉ một mình tôi thôi.
Nhưng dù sao đi nữa Leah bị bắt buộc cùng đi với tôi.
Ngoài việc bị làm phiền đến phát điên, tôi cảm thấy tự mãn trong phút chốc. Bởi tôi không nghĩ đến việc kiểm soát tính khí của mình. Bây giờ thì dễ rồi. Những việc tôi chỉ cần hành động thôi, thật tự nhiên. Làn sương mù màu đỏ không cuốn qua mắt tôi. Sức nóng không làm vỡ xương sống tôi. Giọng tôi đã điềm tĩnh khi tôi trả lời chị.
“Nhảy ra xa khỏi vách đá đi, Leah” Tôi chỉ xuống chỗ mình.
“Thiệt vậy sao, nhóc” Chị ấy phớt lờ tôi, quăng mình vào đồng ngồn ngang trên mặt đất bên cạnh tôi.
“Em không biết là nó khó như thế nào với chị đâu”
“ Với chị ư?” Mất mấy phút tôi mới tin được là chị ấy nghiêm túc. “Chị là người chỉ sống cho mình thôi mà, Leah. Em ghét phải làm tan vỡ thế giới mộng tưởng chị đang sống – người mà mặt trời chỉ là hành tinh xoay quanh nơi cô ta đứng – nên em sẽ không nói với chị là em ít quan tâm đến vấn đề của chị ra sao. Đi . Chỗ . Khác . Đi
“Chỉ nhìn cái viễn cảnh của chị một phút thôi, được không? Chị ấy tiếp tục cứ như tôi không nói gì hết vậy.
Nếu như chị ấy đang cố gắng hạ tâm trạng của tôi thì nó đã thành công. Tôi bắt đầu cười. Âm thanh đau đớn một cách xa lạ.
“Ngưng sửa và chú tâm đi” chị ấy cau
“Nếu như em giả vờ đang lắng nghe, thì chị sẽ đi phải không?” Tôi hỏi, liếc nhìn cái vẻ cau có thường trực trên khuôn mặt chị. Tôi không chắc rằng chị ấy có những biểu lộ cảm xúc khác.

Tôi nhớ lại lúc tôi đã từng nghĩ rằng Leah dễ thương, thậm chí là xinh đẹp. Đã từ lâu lắm rồi. Bây giờ không ai còn nghĩ chị ấy như thế nữa. Trừ Sam. Anh ta chưa bao giờ tự tha thứ cho mình. Giống như nó là lỗi của anh ta mà chị trở thành người độc ác cay nghiệt

Cái quái mắt của chị ấy dữ dội hơn, cứ như chị ấy có thể đoán được tôi đang nghĩ gì. Hầu như chắc chắn rằng chị ấy có thể.

“Chuyện này làm chị muốn bệnh, Jacob. Em có tưởng tượng được cảm giác này đối với chị không? Thậm chí chị không hề có cảm tình với Bella Swan. Và em làm chị đau lòng như là chị cũng yêu cô ta. Em có thể thấy được là nó có một chút lẫn lộn rồi không không? Chị mơ thấy mình hôn cô ta tối hôm qua (Ồi mẹ ơi) Chị làm cái quái gì nó đây?

“Em quan tâm sao ?”

“Chị không thể chịu được cái việc ở trong đầu em hơn được nữa! Gạt cô ta qua một bên đi. Cô ta sắp sửa cưới cái thứ đó. Hắn ta đang cố gắng biến cô ta thành người giống như bọn chúng. Đến lúc phải đi rồi, nhóc”

“Im đi” Tôi gầm lên

Sẽ là sai lầm khi đánh trả lại chị ấy. Tôi biết điều đó. Tôi kìm lời nói của mình lại. Nhưng chị ấy sẽ phải hối tiếc nếu chị ấy không tránh xa ra. Ngay lúc này.

“Đằng nào thì chắc hẳn hắn cũng sẽ giết chết cô ta”. Leah nói, kinh bỉ. “Tất cả những chuyện này nói lên rằng những hành động đó thường xảy ra hơn là không. Có thể một đám tang là kết thúc tốt đẹp hơn là một đám cưới. Ha.”

Lần này thì tôi phải hành động. Tôi nhắm mắt lại và đấu tranh với cái vị nóng bỏng trong miệng mình. Tôi ấn và đẩy những lưỡi lửa ra phía sau lưng, vật lộn để giữ hình dạng của mình trong khi cơ thể tôi cố gắng rũ ra từng phần một.

Khi tôi một lần nữa kiểm soát được mình, tôi gầm lên với chị ấy. Chị ấy đang nhìn tay tôi như những cơn động bị chậm lại. Mỉm cười.

Vài trò đùa bốn thôi mà.

“Chắc chị đang khó chịu về việc lẫn lộn giới tính, Leah...” Tôi nói. Chậm rãi và nhấn mạnh từng chữ một. “

“Chị nghĩ sao khi chúng tôi nhìn Sam qua đôi mắt của chị? Nó đủ tệ để Emily phải xử lý với việc đeo bám của chị? Cô ấy cũng đâu cần chúng tôi khao khát anh ấy đâu”

Cũng ngu xuẩn như việc tôi vừa làm, tôi cảm thấy mình đáng bị khiển trách khi tôi nhìn cảm xúc vừa lướt qua khuôn mặt chị ấy.

Chị ấy bỏ đi – chỉ tạm dừng lại để khắc vào tôi – bỏ chạy về phía những cái cây, di chuyển giữa những cành cây đan vào nhau.

Tôi cười lớn một cách ử ê. “Chị bỏ lỡ mất rồi”

Sam sẽ cho tôi xuống địa ngục vì chuyện này, nhưng rất đáng để làm thế. Leah sẽ không còn nghe lén tôi thêm nữa. Và tôi sẽ làm lại như thế nếu như có cơ hội.

Bởi những lời của chị như vẫn còn ở đó, đang cào cấu trí óc tôi, nỗi đau của nó lớn đến nỗi làm tôi khó thở.

Sẽ không là vấn đề gì nhiều nếu Bella chọn một người hơn tôi. Nỗi đau đó sẽ chẳng là gì hết. Tôi có thể với nỗi đau đó trong suốt cuộc đời buồn tẻ của mình, quá lâu, một cuộc sống không hề có sự ngưng nghỉ.

Nhưng nó lại là vấn đề khi cô ấy từ bỏ tất cả - rằng cô ấy để mặc cho trái mình ngừng đập và làn da cô ấy giá lạnh và ký ức của cô ấy sẽ bện chặt kết tinh trong đầu của một dã thú. Một con quái vật. Một kẻ xa lạ.

Tôi nghĩ rằng không còn gì tệ hơn điều đó, không còn gì đau đớn hơn điều đó trên cả thế giới.

Nhưng , nếu hẳn ta giết cô ấy ...

Một lần nữa, tôi phải đấu tranh với cơn thịnh nộ. Có thể không phải dành cho Leah, nhưng sẽ tốt nếu tôi cứ để cho sức nóng biến đổi tôi thành một sinh vật có thể đối xử với nó dễ dàng hơn. Một sinh vật mang một bản năng thật mạnh mẽ hơn những cảm xúc của con người. Động vật thì không thể cảm thấy đau đớn như vậy. Một nỗi đau khác lạ. Ít nhất thì đa dạng. Nhưng giờ Leah đã chạy mất, và tôi thì không muốn chia sẻ suy nghĩ của chị ấy. Tôi thì thà nguyện rửa chị ấy vì trốn chạy đi.

Tay tôi cứ run rẩy bất chấp việc tôi không muốn. Cái gì đã làm nó mất bình tĩnh như vậy? Giận dữ ư? Đau đớn ư? Tôi không chắc tôi phải đấu tranh với cái gì bây giờ nữa.

Tôi phải tin rằng Bella sẽ tiếp tục sống. Nhưng chuyện đó đòi hỏi phải có niềm tin – niềm tin mà tôi không cảm nhận, niềm tin vào khả năng của một kẻ hút máu sẽ giữ cho cô ấy sống.

Cô ấy sẽ trở thành một người khác, và tôi tự hỏi chuyện đó sẽ ảnh hưởng đến tôi ra sao. Nó sẽ giống như cô ấy đã chết, khi cô ấy đứng đó giống như đá? Giống như băng? Khi mùi hương của cô ấy sẽ đốt cháy mũi tôi và bấm nút cho cái bản năng mà xé, mà cào ... Sẽ là như vậy sao? Tôi có muốn giết cô ấy không ? Tôi có muốn giết một trong số bọn họ không?

Tôi nhìn những đợt sóng biển cuộn về phía bờ. Nó biến mất khỏi tầm nhìn bên dưới cái vách đá, nhưng tôi nghe tiếng nó đập vào bãi cát. Tôi cứ nhìn nó cho đến khi trời đã tối, lâu trong bóng đêm .

Trở về nhà hầu như chắc chắn là một ý tưởng sai lầm. Nhưng tôi đang đói, và tôi cũng chẳng thể nghĩ ra được một kế hoạch nào khác cả.

Tôi nhắm mắt khi kéo tay qua túm lấy cái nạng . Chỉ có Charlie không thấy tôi vào ngày đó và lan truyền vụ “tai nạn xe cộ” của tôi. Cái nạng ngu ngốc. Tôi ghét nó.

Cơn đói đã đỡ hơn khi tôi bước vào nhà và nhìn gương mặt của bố tôi. Có chuyện gì trong tâm trí ông ấy. Rất dễ để nói – ông ấy luôn cường điệu nó lên. Làm như tất cả là vô tình thôi.

Ông ấy cũng nói rất nhiều. Ông nói dông dài về ngày của ông trước khi tôi đến được bàn ăn. Ông không bao giờ huyền thuyên như thế trừ khi có chuyện mà ông không muốn nói. Tôi lờ ông tốt nhất có thể, chú tâm vào những món ăn....

“... và Sue đã chấm dứt từ hôm nay.” Giọng của bố tôi lớn. Khó mà phớt lờ được. Luôn luôn như thế.

“Một người phụ nữ kỳ lạ. Bà ấy mạnh mẽ hơn là cứ nhõng nhẽo, bà ấy đấy. Bố không biết làm cách nào mà bà ta có thể đối xử công bằng với những cô con gái của mình. Sue bây giờ đã tạo ra một con sói khủng khiếp. Leah còn hơn cả một người sói nữa.” Ông cười thầm với trò đùa của mình.

Ông chờ sự hưởng ứng của tôi một lúc, nhưng có vẻ như thấy tôi không biểu lộ gì, nỗi buồn chán tràn hết ra cả bên ngoài.. Tôi ước chi ông không nói về Leah. Tôi đang cố không nghĩ về chị ta.

“Seth thì khá một chút. Dĩ nhiên, con cũng khá hơn chị con, cho đến khi ... àh,con có nhiều việc để giải quyết hơn họ”

Tôi thở dài, thật lâu và thật sâu, và nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ.

Billy im lặng khá lâu . “Hôm nay ta chúng ta nhận được một lá thư”

Tôi có thể nói đó là vấn đề mà ông đã tránh.

“Một lá thư ư?”

“Một thiệp mời đám cưới”

Mọi cơ bắp của tôi đông cứng lại. Cái nóng có vẻ như vừa chải xuống lưng tôi. Tôi bấu lấy cái bàn để giữ cho mình bình tĩnh.

Billy vẫn tiếp tục như ông không hề chú ý. “Có một mẫu giấy nhỏ gửi thẳng cho con. Bố không đọc nó”

Ông đưa ra một bì thư màu ngà từ giữa chân ông và cạnh xe lăn. Ông đặt nó lên bàn giữa chúng tôi.

“Con hầu như không cần phải đọc nó. Bất kể trong đó viết cái gì”

Những trạng thái tâm lý khốn khổ trái ngược với nhau. Tôi giật mạnh cái bì thư ra khỏi cái bàn.

Nó làm bằng giấy dày và cứng. Đắt tiền. Quá sức tương tượng so với Fork. Tám thiệp bên trong cũng

như vậy, quá cầu kỳ và trang trọng. Bella đã không làm gì với những thứ như thế này. Không có những đặc điểm riêng của cô ấy trong những lớp giấy trong suốt được in những cánh hoa trên đó. Tôi cá là cô ấy không thích tất cả những thứ đó. Tôi không đọc một chữ nào, ngay cả việc xem ngày. Tôi không quan tâm.

Có một mảnh giấy màu ngà mỏng được xếp đôi đề tên tôi được viết bằng tay bằng mực đen ở phía sau. Tôi không nhận ra nét chữ viết tay, nhưng nó cũng khác thường như những phần còn lại của mảnh giấy. Trong tích tắc, tôi thắc mắc chắc tên hút máu đang hả hê lắm.

Tôi búng tay mở nó ra.

Jacob,

Tôi đã phá vỡ những luật lệ khi gửi cho cậu tờ giấy này. Cô ấy sợ làm cậu tổn thương, và cô ấy không muốn cậu cảm thấy thế trên mọi phương diện. Nhưng tôi biết rằng, nếu mọi chuyện đi theo một chiều hướng khác, tôi muốn sự lựa chọn.

“Yeah, dù sao cũng không có vấn đề gì” Billy khẽ nói.

Tôi đứng lên khỏi cái bàn, cởi áo thun ra khi còn đang đứng. Một cách tràn trề hy vọng rằng Leah giờ đã về đến nhà.

“Không quá trễ” Billy lầm bầm khi tôi đấm cái cửa tránh ra khỏi đường đi của tôi.

Tôi chạy trước khi đâm sầm vào những cái cây, quần áo tôi vương vãi đằng sau thành vệt dài những mảnh vụn – cứ như tôi cần tìm đường để trở về. Hầu như quá dễ để thực hiện từng giai đoạn. Tôi không phải suy nghĩ. Cơ thể tôi hoàn toàn biết tôi sẽ đi đâu, và trước cả khi tôi yêu cầu, nó đã cho tôi cái mà tôi muốn.

Bây giờ Tôi có bốn chân, và tôi đang bay.

Những cái cây mờ mờ trong bóng đen rộng lớn đang rũ xuống xung quanh tôi. Những cơ bắp của tôi co giãn nhịp nhàng không một chút nỗ lực. Tôi có thể chạy như thế này trong nhiều ngày và tôi không hề mệt mỏi. Có thể, ngay lúc này, Tôi sẽ không dừng lại.

Nhưng tôi không đơn độc.

Rất tiếc, Embry thì thâm trong đầu tôi.

Tôi có thể nhìn xuyên qua mắt cậu ấy. Cậu ấy đang ở rất xa, ở phía Bắc, nhưng cậu ấy đang di chuyển và chạy đua để nhập với tôi. Tôi thúc đẩy mình phải nhanh hơn nữa.

Chờ chúng tôi với, Quil phản nản. Cậu ấy đang ở gần hơn, chỉ vừa bắt đầu ra khỏi ngôi làng.

Để cho tôi yên, Tôi gầm gừ

Tôi có thể cảm nhận sự lo lắng của họ trong đầu tôi, Tôi cố gắng hết mức dìm chúng xuống trong tiếng gió và khu rừng. Đây là việc mà tôi ghét hơn hết – thấy bản thân mình con mắt của họ, tệ hơn là giờ đây trong mắt họ tràn đầy sự thương hại. Họ thấy sự căm ghét đó, nhưng họ vẫn kiên trì chạy theo tôi.

Một giọng nói mới vang lên trong đầu tôi.

Hãy để cậu ấy đi. Ý nghĩa của Sam nhẹ nhàng, nhưng vẫn là một mệnh lệnh. Embry và Quil bước chậm lại.

Giá như tôi có thể ngưng việc nghe, thấy những gì họ thấy. Đầu tôi quá đông, nhưng cách duy nhất để ở một mình là trở lại thành người, nhưng tôi không thể chịu được đau khổ.

Rút lui, Sam ra lệnh cho họ. Tôi sẽ tìm đến cậu, Embry.

Từng người một, những nhận thức khác mất dần trong im lặng. Sam cũng đã đi.

Cám ơn, Tôi nghĩ.

Trở về khi nào cậu có thể. Những từ yếu ớt, kéo dài trong khoảng không trống rỗng khi anh ấy bỏ đi. Và tôi tro trọi một mình.

Tốt hơn nhiều rồi. Giờ thì tôi có thể nghe được tiếng lá cây xỉn màu sột soạt yếu ớt dưới móng chân tôi, tiếng thì thầm vẩy cánh của con cú phía trên đầu tôi, đại dương – xa, xa tận phía Tây – than van

đập vào bờ. Nghe nó, và không có gì hơn. Không cảm thấy gì ngoài tốc độ, không gì ngoài sự gắng sức của các bắp thịt, gân và xương, làm việc hài hoà cùng nhau trong hàng dặm đường biến mất đằng sau tôi.

Chỉ có sự im lặng cuối cùng trong đầu tôi, Tôi sẽ không trở về. Tôi không phải là người đầu tiên chọn lấy tình trạng này hơn những cái khác, nếu tôi chạy đi đủ xa, tôi sẽ không bao giờ phải nghe lại nữa... Tôi ẩn những cái chân nhanh hơn, để mặc cho Jacob Black biến mất đằng sau tôi.